

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

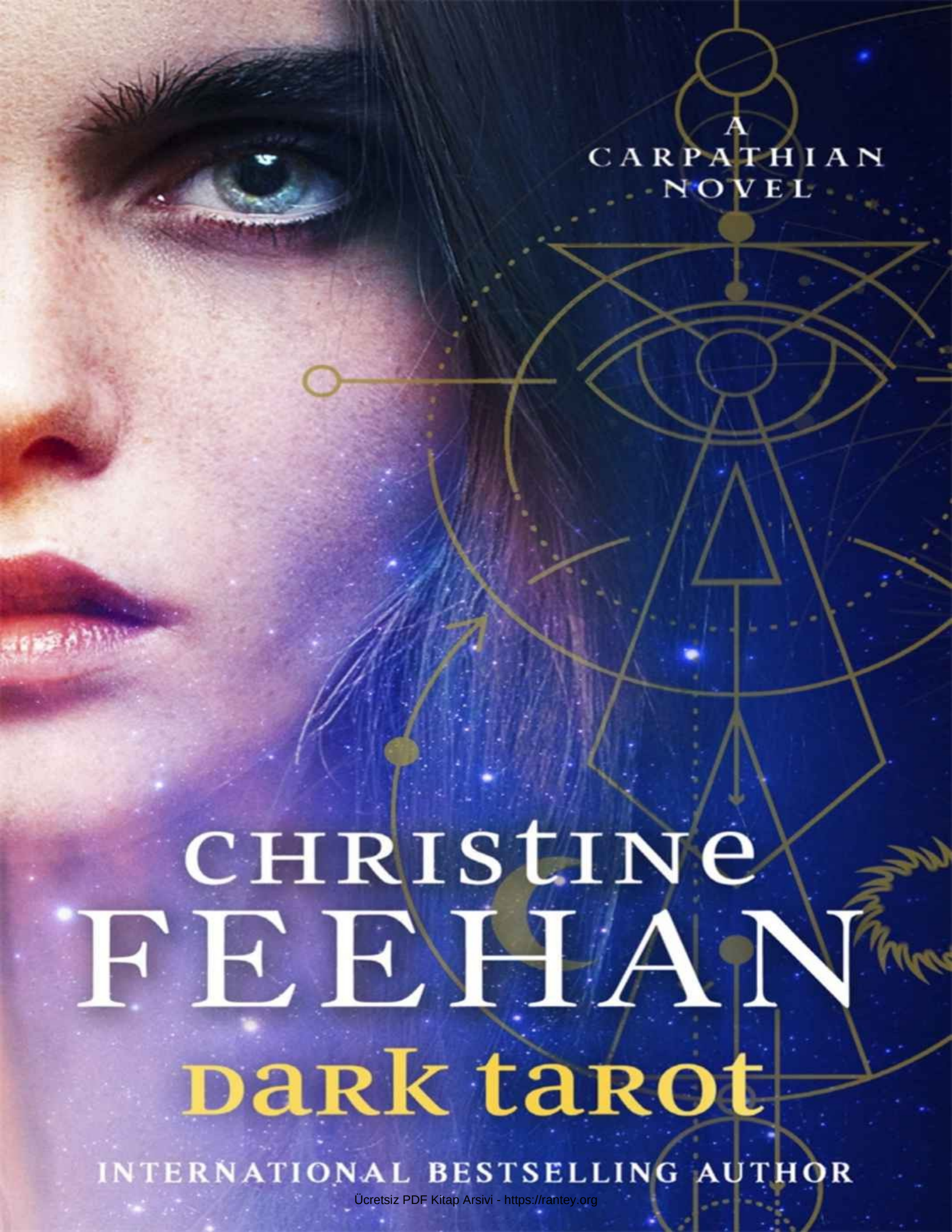
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



A
CARPATHIAN
NOVEL

CHRISTINE
FEEHAN
dark tarot

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

New York Times çoksatan yazarı **Christine Feehan**'ın otuzdan fazla romanı yayımlanmış ve baştan çıkarıcı Karanlık Karpat hikâyeleriyle hayranlarını heyecanlandırmıştır. Kariyeri boyunca Amerika Romantizm Yazarları RITA ödülüne aday gösterilmek ve *Romantic Times*'tan Kariyer Başarı Ödülü almak da dahil olmak üzere çok sayıda onur ödülü almış ve birçok dilde yayımlanmıştır.

Christine Feehan'ı çevrimiçi

ziyaret

edin:

www.christinefeehan.com

[@YazarCFeehan](https://www.facebook.com/christinefeehanauthor)

Christine Feehan için övgüler:

'Bram Stoker, Anne Rice ve Joss Whedon'dan sonra Feehan
boyun tutucuyu popüler hale getirmesiyle tanınan kişidir'
Time dergisi

'Paranormal romantizmin kraliçesi'
USA Today

"Feehan, Karanlık Karpat romanlarında vampir Karpatlar'a canlı ve
erkeksi bir hayat verme konusunda usta.
Publishers Weekly

"İnanılmaz derecede üretken olan yazarın büyüleyici ve
adrenalini yükselten dünyalar yaratma yeteneği eşsiz.
Romantik Zamanlar

Christine Feehan tarafından

Torpedo Ink serisi:

Yargı Yolu

İntikam Yolu

Vendetta Yolu

İssız Yol Pervasız Yol

Gölge serisi:

Gölge Süvari

Gölge Azrail

Gölge Bekçisi

Gölge Savaşçı

Gölge Uçuş

Gölge Fırtına

'Karanlık' Karpat serisi:

Karanlık Prens

Karanlık Arzu

Karanlık Altın

Karanlık Büyü

Karanlık

Mücadele

Karanlık Ateş

Karanlık Efsane

Karanlık

Muhafız

Karanlık Senfoni

Karanlık Melodi

Karanlık Kader

Karanlık Sır

Karanlık İblis

Karanlık

Kutlama

Karanlık

Sahiplenme

Karanlık Lanet

Dark Slayer

Dark Peril

Dark Predator

Dark Storm

Dark Lycan

Dark Wolf

Dark Blood

Dark Ghost

Dark Promises

Dark Carousel

Dark Legacy

Dark Sentinel

Dark Illusion

Dark Song

Karanlık Geceler

Şafakta En Karanlık
(omnibus)

Deniz Cenneti

serisi: Suyu Bağlı

Ruha Bağlı

Air Bound

Toprağa Bağlı

Ateşe Bağlı

Birbirine Bağlı

GhostWalker serisi:

Gölge Oyunu Akıl

Oyunu

Gece Oyunu

Komplo Oyunu

Ölümçül Oyun

Yırtıcı Oyun

Cinayet Oyunu

Sokak Oyunu

Acımasız Oyun

Samuray Oyunu

Engerek Oyunu

Örümcek Oyunu

Güç Oyunu Gizli

Oyun Zehirli

Oyun Ölümçül

Oyun Şimşek

Oyunu

Drake Sisters serisi: Ateş

Okyanusları

Tehlikeli Gelgitler

Güvenli

Liman

Çalkantılı Deniz

Gizli Akıntılar

Noel Öncesi Sihir

Leopar İnsanlar serisi:

Ateş

Burning Wild

Vahşi Yangın

Vahşı Doğa
Leoparın Avı
Kedinin İni
Vahşı Kedi
Leoparın
Öfkesi
Leoparın Kanı
Leoparın Koşusu
Leoparın Gazabı
Leoparın Öfkesi

Scarletti Laneti

Aslanın İni

CHRIS*t*iNe
FEEHAN
DãRk tOROt

PIATKUS

PIATKUS

İlk olarak ABD'de 2021 yılında Berkley, An
imprint of Penguin Random House LLC
tarafından yayımlanmıştır.

İlk olarak Büyük Britanya'da 2021 yılında Piatkus
tarafından yayımlanmıştır Telif Hakkı © 2021 Christine

Feehan

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

*Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve
yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.*

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak
üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde
saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayımlandığı cilt veya
kapak dışında başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu kitap için British Library'den bir
CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN: 978-0-349-42830-7

Piatkus
An imprint of
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite Evi
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi
www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

İçindekiler

Okuyucularım için

Teşekkür

Aptal

Sihirbaz

Baş Rahibe

İmparatoriçe

İmparator

Hierophant Aşıklar

Savaş Arabası Güç

Ermiş Çarkıfelek

Adalet

Asılan Adam

Ölüm

Temperance

The Devil

The Tower

The Star

Ay Güneş

Yargı

Dünya

Tanrıça

Ek 1: Karpat Şifa İlahileri Ek 2: Karpat Dili

*Denise Feehan ve
onun tarot kartlarına olan
sevgisi için*

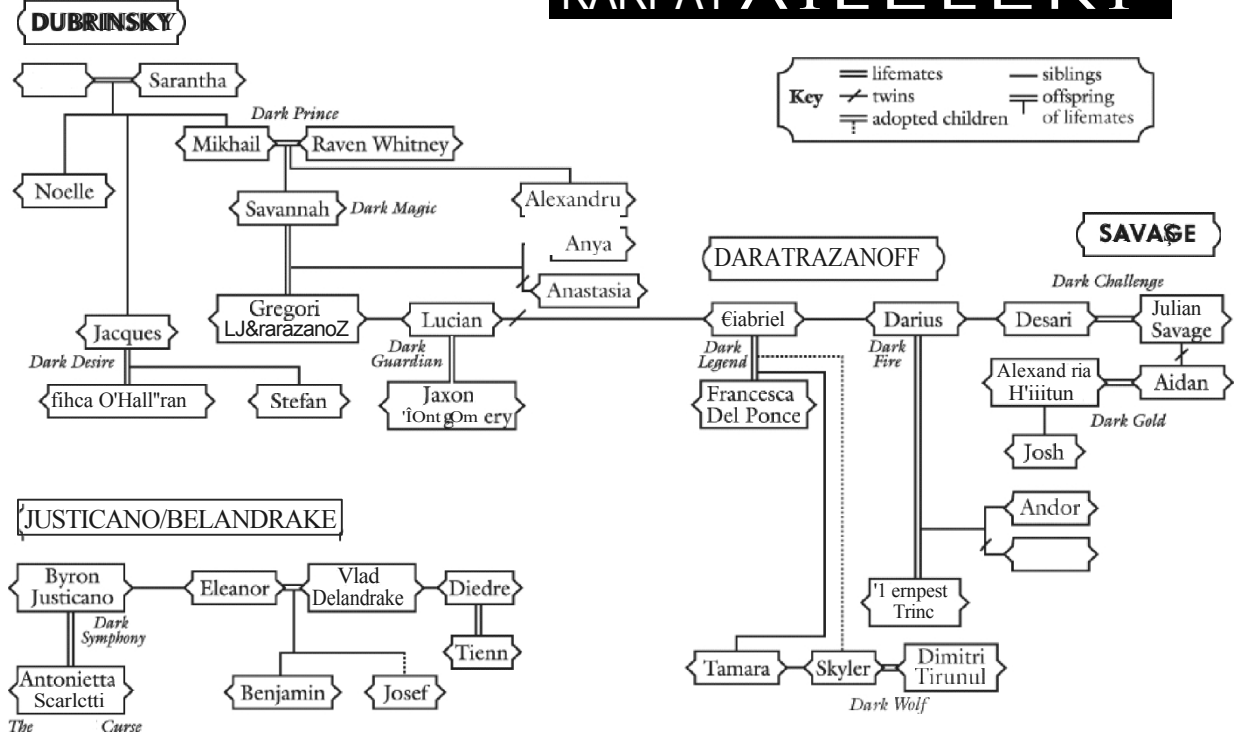
OKUYUCULARIM İÇİN

Özel kitap duyuru listeme kaydolmak ve *Dark Desserts*'ın *ücretsiz* e-kitabını indirmek için ChristineFeehan.com/members/ adresine gitmeyi unutmayın. Topluluğuma katılın ve ilk elden haberler alın, kitap tartışmalarına katılın, sorularınızı sorun ve benimle sohbet edin. Lütfen bana Christine@christinefeehan.com adresinden e-posta göndermekten çekinmeyin. Sizden haber almak isterim.

TEŞEKKÜRLER

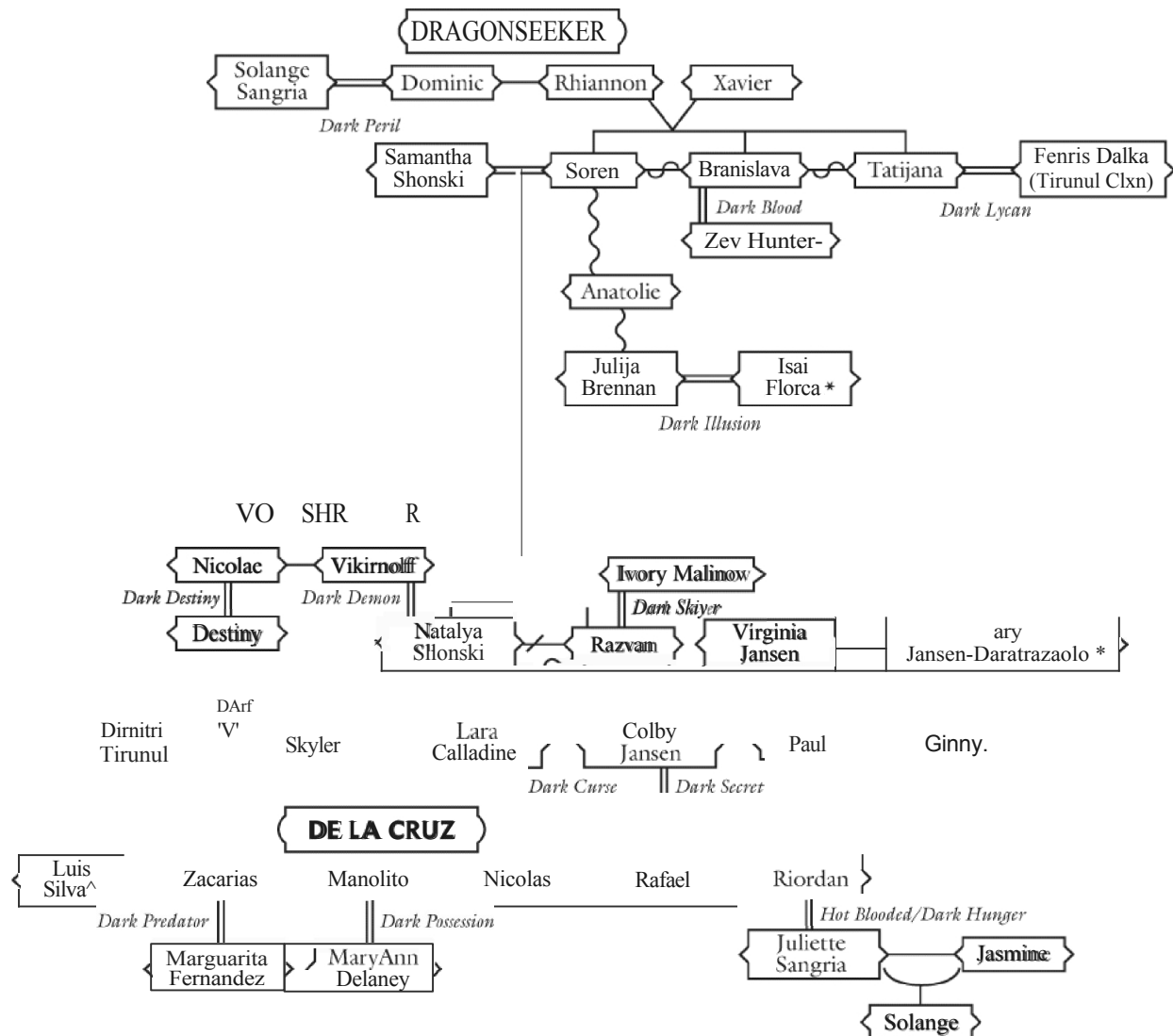
Her kitapta olduğu gibi, teşekkür etmem gereken pek çok kişi var. Son derece yetenekli iki sanatçı olan Mercedes ve Melissa Baker bana ilham kaynağı oldular. Kısa bir süre içinde kullanabileceğim eşsiz bir tarot destesi yaratmak için bu kadar çok çalıştığınız için çok teşekkür ederim. Yeteneğiniz ilham verici! Brian, bana inandığın ve inanılmaz zorluklara rağmen devam etmem için beni zorladığın için teşekkür ederim. Bu özellikle zor bir projeydi! Domini, bu koşullar altında nasıl devam ettiğın hakkında hiçbir fikrim yok, ancak başka hiç kimse devam etmezken sen devam ettin. Sen modern bir Liona'sın ve gerçek bir ilham kaynağısın. Denise, biliyorsun ki bu kitap sensiz asla yazılamazdı. Konsept için ve bunun olağanüstü olacağına olan inancın için teşekkür ederim.

KARPAT AİLELERİ

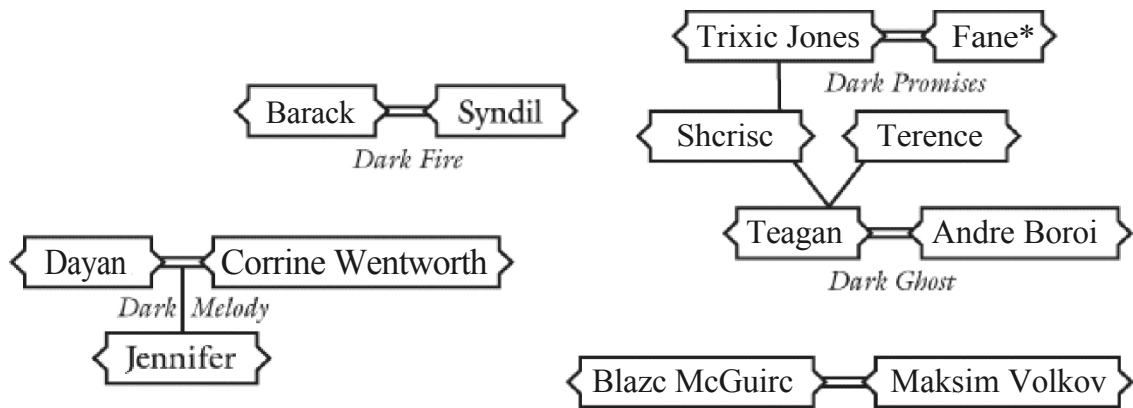
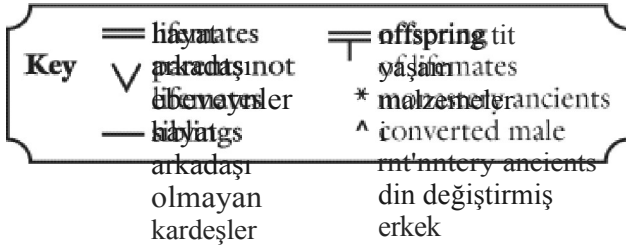


THE CARPATHIAN FAMILIES

Key	== lifemates	Y cousins
≠ twins	∨ parents not lifemates	
≡ triplets	~ offspring	
≡ offspring of lifemates	* monastery ancients	
— siblings	^ converted male	

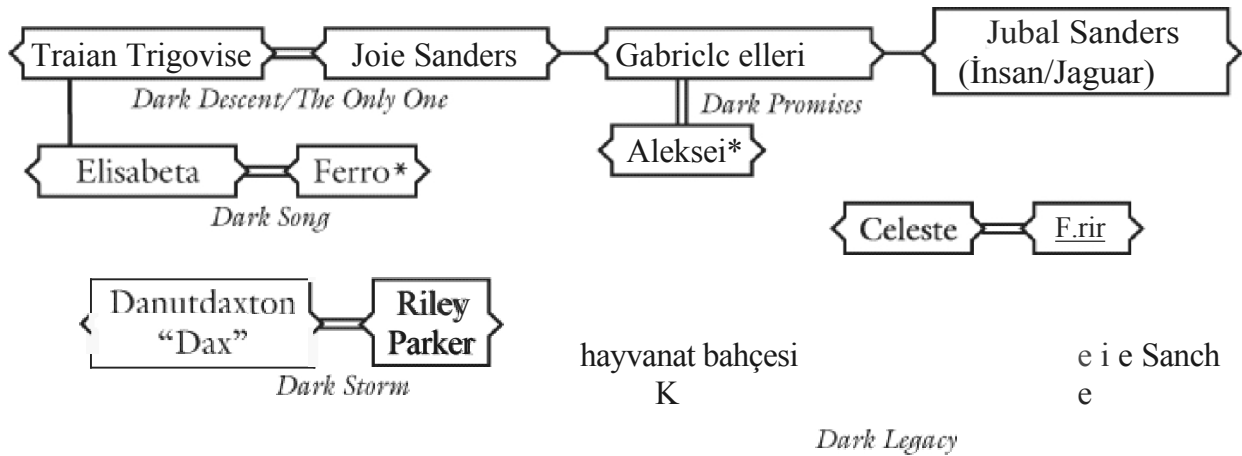


OTHER CARPATHIANS



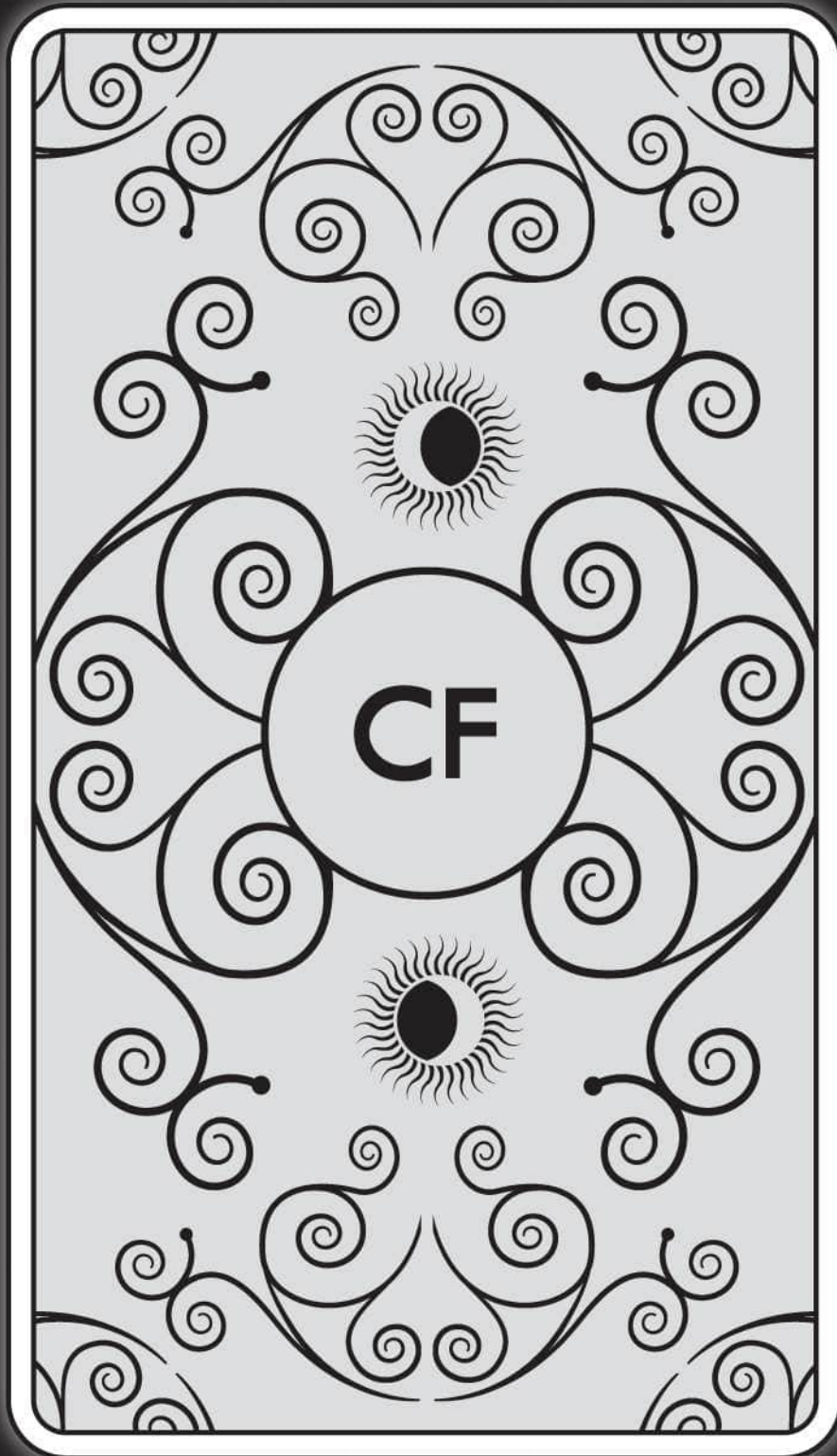
c S M on
Dark Dream/After Twilight

C iare Vin agar q Ase g
Ha rk Carvuicl



SrdiA a a
Karanlık Tnriit

iv Tamam.



-O-



THE FOOL

S Andu Berdardi'nin vermesi gereken bir karar vardı. Gecenin karanlığında okyanusa bakan bir binanın çatısında oturmuş, hiç bitmeyen bir güç gösterisi içinde gelip giden dalgaları izliyordu. O bir

O deniz gibi. Bir elini yüzüne götürdü, zamanının yüzyıllar önce dolduğunu biliyordu. Çok uzun süre dayanmıştı. Bir onur meselesi. Her zaman buna geri dönüyordu. Onur. Sırtına kazınmıştı.

Olen wäkeva kuntankért. Halkımız için güçlü kalmak.

Olen wäkeva pita belsö kulymet. İçindeki şeytanı tutmak için güçlü kalmak.

Olen wäkeva-félért ku vigyázak. Onun için güçlü kalmak.

Hängemért. Sadece o.

O eski bir Karpatlıydı. Modern dünyada onun türünden çok az kişi kalmıştı. Ölümcül bir yara almadıkça ve bir şekilde hayatta kalmayı başarmadıkça nadiren yara izi bırakırlardı. Onda birkaç yara izi vardı. Dövmeler derilerine işlemiyordu. Bunların ete defalarca oyulması ve özel bitki bazlı mürekkeple boyanması gerekiyordu.

Sırtına işlenen yeminlerin hepsi onurla ilgiliydi. Tüm hayatı onura adanmıştı. Burada, Karpat Dağları'ndan uzakta, anlamadığı bir ülkede, anlamadığı insanlarla çevrili bir çatıdaydı. Zamanı kesinlikle geçmişti. Manastıra geri dönmesi ya da şafağı seçmesi gerektiğini biliyordu.

Herkesten uzakta, yalnız kalmaya giderek daha fazla ihtiyaç duyuyordu. Tek başına avlanmak, ekstra bir tehlike seviyesi ekleyen hassas bir dengeydi. Ölmekten korktuğu için değil, şiddet onu çağırdığında, onu kontrol altına aldığı anda neye dönüşeceğinden korktuğu için. Dünyada en az vampirler kadar canavarca şeyler olduğunu öğrenmişti ve kendisi de onlardan biriydi.

Onuruna sıkı sıkıya tutunmuş, derisine kazınmış kurallara bağlı kalmıştı ama zamanın elinden kayıp gittiğini biliyordu. Ruhu parçalanmışlıktan yara izine dönüşmüştü. Yara izlerini yok etmek mümkün değildi. Bazı şeylerin geri dönüşü yoktu. Onun zamanı d o l m u ş t u . Karpatyalı bir erkeğin

belli bir sürenin ötesinde yaşadığında ve Sandu kesinlikle yüzyıllar önce bu süreyi aşmıştı.

Modern insanlarla uzun süre birlikte olmak için gerekli sosyal becerilere sahip değildi. Bu becerileri öğrenmek istememişti, ancak burada kalacaksa bunun gerekli olduğu açıktı. Kalacağından da şüpheliydi. O artık bu dünyaya ait değildi ve yüzyıllardır da değildi. Bu gerçeği yıllar önce fark etmişti. Aklını başında tutacak bir dayanağı yoktu. Hayat arkadaşını, onu kurtarabilecek tek kadını bulma umuduyla kadim kardeşleriyle birlikte manastırı terk etmişti ama dünya büyük bir yerdi ve zaman onu daha da büyötmüşü.

Ünlü bir vampir avcısıydı ama doğrusu, bu onun ne kadar tehlikeli olduğunu daha da artırüyordu. İnsanların, hatta Karpatların yanında artık güvende olmadığını fark ederek manastıra gitmişti. Karpatyalılar doğduklarında ruhları ikiye ayrılırdı; karanlık yarı erkekte, aydınlık yarı ise dişide ikamet ederdi. Erkek, ışığının koruyucusunu bulmak ve onları birbirine bağlamak zorundaydı. Halkları yok olana kadar bu böyle devam etmişti.

Çok az Karpat kadını vardı. Yakın zamanda, halklarının prensi psişik yeteneklere sahip birkaç insan kadının Karpat erkeklerinin ruhlarını taşıyabildiğini ve onların hayat arkadaşı olabileceğini keşfetmiş, uzun süredir kaybolmuş olan umutlarını tazelemişti. Bu kadar geniş bir dünyada, onları doğru kadına yönlendiren bir işaret feneri yoktu.

Sandu San Diego'ya kadim dostlarına yardım etmek için gelmişti ama öyle ya da böyle gitme vakti gelmişti. Renkler, çocukluğuna dair tüm hatıralarla birlikte hafızasından silineli çok olmuştu. İlk iki yüz yıldan sonra duygu hissetme yeteneğini tamamen kaybetmişti. Yaşadığı süre uzadıkça, ayartılma fısıltıları daha da güçlenmişti. Biri beslenirken öldürürse, bir heyecan hissedebilirdi, ama avladığı şeyin ta kendisine dönüşürdü - ölümsüz. Yüzyıllar boyunca onurunu korumuş, bu fısıltıları görmezden gelmiş ve onu yok etmek için vampirin izini sürmüştü. Artık fısıltılar bile yok olmuştu. Avlandı. Beslendi. Gri bir boşlukta yaşadı. Hayat arkadaşını boşuna aradı.

Vampirin her öldürölüşü onu deliliğın sınırına yaklaştırıyordu. Diğer pek çokları gibi o da şafakla buluşmayı düşünmüştü, ki bu aslında intihar etmek demekti, ama hayat arkadaşını tatmin edici bir aşk hayatı olmadan tekrar tekrar doğmak üzere geride bırakmak pek de onurlu görünmüyordu. Çok tehlikeli hale geldiğinde, dünyaya dönmeden ve bir kez daha diğer yarısını aramadan önce daha iyi kontrol kazanma umuduyla manastıra girmişti.

O inzivadan ayrılmıştı ama şimdi, onca savaştan sonra, geri dönme ya da dünyayı temelli terk etme zamanının geldiğini biliyordu. Vermesi gereken bir karar vardı ve bu kararı kardeşlerinden uzakta, tek başına vermek zorundaydı. San Diego'nun daha kırsal kesiminin eteklerinde kurulan yerleşkede kendileriyle birlikte kalması için onu etkilemeye çalışacaklardı.

Çok çelişkilisin.

Ses bir anda ortaya çıktı ve yumuşaklığına rağmen zihnini doldurdu. Kadınsı. Nazik. Bir ifade ama kesinlikle kararsızdı, sanki davetsiz geldiğini biliyordu ve bunu yapmak istemiyordu ama adamın gerçekten intiharı düşünüyor olabileceğinden korkuyordu. Sessiz kaldı, her bir notu inceledi, zihnine nasıl girdiğini ve suyun üzerindeki ay parçasının neden aniden grinin farklı bir tonunda göründüğünü merak etti.

Sizi rahatsız etmek istemem ama bazen bazı şeyleri konuşmak yardımcı olabilir.

Bu açık bir teklifti. Onun sesi. Gözlerini hızla kırıştırdı çünkü etrafındaki dünya değişiyordu. Dalgaların üzerinde beyaz köpükler vardı. Kaldırımdaki birkaç insan parlak renkli giysiler içindeydi. Midesi guruldadı ve gözlerinin ardında bir acı patlaması oldu, ama bunu çabucak kesti. Beyninin alışabilmesi için görme şeklini yumuşattı, tonları neredeyse gölgelere indirdi.

Kimsin sen? Ses tonunu kesinlikle nötr tuttu. Tehditkâr değildi. Kadının yönünü bulmaya çalıştı ama sanki notalar çok uzaktaymış ve çeşitli filtrelerden geçerek dağılıyormuş gibi imkansız görünüyordu.

Ben Adalasia. Bana bazen Lasia derler.

Ona adını söylemekte tereddüt etmedi ve yumuşak sesi, kısık olmasına rağmen, gerçekle çınladı. Bu modern zamanlarda çok az kadın bu isimle anılırdı. Çok eski bir İtalyanca'ydı, çoğunlukla on ikinci ve on üçüncü yüzyıllar arasında kullanılırdı.

On dördüncü yüzyıl. Karpatyalı değilse o kadar yaşlı olmasına imkân yoktu. Büyücüler bile o kadar yaşlı olamazdı. Çoğu zaman, biri onu öldürmek için tuzak kurduğunda, ona gerçek adını vermekten korkardı ama o hiç tereddüt etmemişti. Kadının zihnine bu kadar kolay girmesinden şüpheleniyordu ve henüz ona tam olarak bir yön verememişti.

Ben Sandu. Ve evet, verilmesi gereken bir karar var. Bir yolculuk. Bir açıklama yaptı.

Birçok yönden. Bu tek bir yolculuk değil, birçok yöne doğru ve bu tehlikeli bir yol. Benimle birlikte bu yola girmesi için bir başkasına sormam gerekecek. Kasıtlı olarak onu sınadı. Tek başına bir yolculuğa çıkmayı düşünmüştü ama artık değil, renginin geri geldiği andan beri değil.

Dalgalar çarpıp köpürürken zaman geçti. Adalasia'nın kendisinden uzaklaşmış olabileceğini düşündü, o kadar hareketsizdi ki, ama zihninde kadınsı bir varlık kalmıştı. Sonsuz yüzyıllar boyunca yalnızdı, uzun gri bir hiçlik boşluğu, ama onun bu kadar hareketsiz olması bile ona huzur veriyordu.

Onun ani nefes alışını duydu. *Ne oldu?*

Bahsettiğiniz bu kişi sizinle birlikte yolculuğa mı çıkıyor? Bu yeni bir ilişki mi? Bir aşk ilişkisi mi?

Bunu düşündü. Aşk ilgisi bir insanın ilişkiyi tanımlama biçimiydi. Bir hayat arkadaşı çok daha fazlasıydı. Onun diğer yarısı. Onsuz hayatta kalamazdı. Tam şu anda onunla konuşuyordu. O da onun kadar etkilenmiş miydi? Büyük olasılıkla konuşmalarının öneminin farkında değildi. Başka hiç kimse onun savunmasını aşamazdı.

Onunla henüz tanışmadım ama ulaşabileceğim bir yerde. Bu yeterince dürüsttü.

Bu yolculuk risksiz değildir, ancak buna değer. Görüşlerinizi genişletmeniz, size ait olmayan yeni vizyonları deneyimlemeye istekli olmanız gerekebilir.

Sesi en hafif tabirle isteksiz geliyordu. Ayrıca sanki ona biraz ders veriyormuş, görüşlerini genişletmesini söylüyormuş gibi bir hali vardı.

Kendisine ait olmayan diğer insanların fikirlerini göremeyecek kadar dar görüşlüydü. Bu, onun başkalarının fikirlerini dinlemediğini düşündüğü anlamına mı geliyordu? Bu doğru olabilirdi. En azından insan fikirlerini. Yüzyıllardır buralardaydı ve sayısız senaryo görmüştü. Olayların geneline bakıldığında, insanlar kendilerini uzman sanan bebeklerdi.

Başka bir ülkeye yapmam gereken yolculuk mu?

Yine sessizlik oldu, sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi. *Gitmek zorunda mısın? Başka bir diyara gitmek mi, yoksa başka bir diyara gitmek mi istiyorsun? Bunun bir istek mi yoksa bir ihtiyaç mı olduğuna kendin karar vermelisin.*

İsteksizlik çok daha belirgindi.

Adalasia, benimle paylaşmak istemediğin bir fikrin var. Sen bir kahin misin?

Bazen bir rehber olabilirim. Kabul tereddütlüydü.

Sandu ilk kez, sanki tam olarak doğruyu söylemiyormuş gibi uyumsuz bir nota duydu. Bu onu rahatsız etti. Hayat arkadaşları birbirlerine yalan söylemezdi. Onun hayat arkadaşı olduğunun farkında değildi ama ruhunun diğer yarısının koruyucusuydu. Bunu biliyor muydu? Farkında mıydı? Hata olmadığını biliyordu. Onun dünyasına yeniden renk katmıştı. Renkleri ve duyguları. Çatıda oturup dalgaların gelip gidişini izlerken, ayın parlaklığını yakalarken, tanımlamak için sıralaması gereken çeşitli yabancı duygular yaşadı.

Bazen rehberlik mi yapıyorsunuz? Onun ifadesini yineledi.

İç çekti. *Her zaman her şeyi göremiyorum. Senin durumunda, yol bulanık. Döndüğüm her yerde tehlike var. Senin için açık bir yol göremiyorum.*

Kadının doğruyu söylediğine inanıyordu. Kadının değerlendirmesi onu şaşırtmamıştı. Belli ki onun adına zgnd. Sanki onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor gibiydi. şimdi çok daha net bir yönü vardı. Kadın onun arkasında, okyanustan uzak bir yerdeydi. Onu konuşturması gerekiyordu ve gördüğü bir şey onu korkuttuğu için konuşmalarını bitirmek istiyordu. *Canavarlara inanır mısın?* Sandu zihnini sakın, sesini de tamamen gerçekçi tutarak sanki sadece tartışıyormuş gibi görünmeye çalıştı. Korkunç bir an için, kızın canavar olduğuna inandığı aklına geldi.

bir canavarla konuşuyordu. İçinde bulunduğu savaşlardan herhangi birini onunla paylaşma riskini almak istemediği için bu konuyu kapattı.

Ayağa kalktı, ağırlığını çatıdan uzak tutarak yukarı bakabilecek herkesten varlığını gizledi. İri bir adamdı ve kendini gizlemezse dikkat çekebilirdi. Gökyüzüne çıktı ama alçakta kalarak çatıları sıyırdı ve kadının olduğundan emin olduğu yöne doğru yavaşça ilerledi. Onun hareket halinde olduğunu bilmesini istemiyordu. Kadın ona biraz ürkek görünüyordu ama nedenini bilmiyordu. Kendine güveni olmayan bir kadına benzemiyordu.

İnsan canavarlar gibi mi? Kesinlikle varlar.

Kesinlikle daha yakındaydı. Dalgaların uğultusundan uzaklaştıkça, onun sesini çevreleyen kahkaha ve müzik seslerini daha çok duyuyordu. Onunla karışıyordu.

Evet. İnsan canavarlar. Hiç insan olmayabileceğini düşündüğünüz bir canavarla karşılaştınız mı?

Sorusu sessizlikle karşılandı. Kadın geri çekilmemişti. Onun varlığını hissetti. En azından tam bir dakika geçti. Müzik ve kahkaha sesleri ona rehberlik ediyordu.

Kimsin sen? Sesi çok kısıktı. Sesi korkmuş gibiydi.

*Asla düşmanın
değil. Sen bir
avcısın.*

Bununla ne demek istedi? Karpatyalı'nın ne olduğunu biliyor muydu? Dişi bir Karpatyalı mıydı? Eğer öyleyse, vampirlerin avlarını katlettiği bilinen bir şehirde korumasız ne yapıyordu?

Ben sadece yol ayrımında olan biriyim. Yolculuğunda hangi yöne gideceğini merak eden. Benimle seyahat edecek hayat arkadaşımı arıyorum ama şu anda bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmeye ihtiyacım var. Durmak istediğinde onunla konuşmaya devam etmek en iyi fikirdi.

Her ne olursa olsun, yeni bir yolculuğa başlarken her zaman hesaplanmış bir risk vardır. Bir sonraki müşteri geldi ve gitmeliyim. Seninle konuşmak güzeldi, Sandu.

Ona tek bir kelime daha söyleyemeden gitmiş ve yalnız kalmıştı. Yalnız kalmaya alışkındı ama yine de aklını onunla paylaştıktan sonra

ve kısa konuşmalarından sonra kendini eksik hissetti.

Sanki bir şeyden korkuyormuş gibi onu aniden terk etmişti. Ondandır. Gördüğü bir şeyden. Karanlık, vahşi anıları vardı ve onları korumuştur. Kadının onun kalkanlarını aşmış olamayacağını biliyordu. Karpatyalı olsa bile, ki bu ona pek doğru gelmiyordu, o çok güçlüydü. Çok yaşlı. Çok tecrübeliydi. Çok acımasızdı. Ama sonra onu hazırlıksız yakalamış ve zihnine çok yumuşak bir şekilde girmişti. Çok sorunsuz bir şekilde, sanki bunu sonsuza dek yapıyormuş gibi.

Çatıların üzerinde yavaşça ilerlemeye devam etti, aşağıdaki kalabalık ve arabalara görünmeden, arka plandan aldığı belli belirsiz sesleri takip etti. Giderek şehrin daha da derinlerine iniyordu. Yakıt ve egzoz kokusu olmadan nefes alabileceği dış mahalleleri tercih ediyordu. Küçük alanlara tıkıştırılmış bedenlerin sürekli kokusu olmadan. Ofis binaları ve alışveriş merkezleri, görünüşe göre aynı anda konuşan yüzlerce insan demektir. Bu konuşmaları ayıklamak, tonlarını düşürmek, gerekli olanları duymak ve gerisini atmak zorundaydı. Şehirler Sandu'nun asla rahat hissedeceği yerler değildi.

Birkaç dakika içinde aradığı belli belirsiz notayı bulmuştu. Diğer pek çok konuşmanın arka planında bulanıklaşan seslerin arasına karışmıştı. Bu bulanık konuşma biraz daha güçlü hale gelene kadar seyahat hattını ayarladı. Diğer sesleri ne kadar ayarlasa ayarlasın, duymak istemediği notaları filtrelerse filtrelesin, üzerinde seyahat ettiği binalardakilerin çok daha yüksek sesle konuşmaya devam etmesi, onun o binaların içinde olmadığı anlamına geliyordu. Başka bir yerdeydi. Altlarında mı? Ortalarında mı? Etrafı onlarla mı çevriliydi?

İşin içinde büyü var mıydı? Enerjinin karıncalanmasını teninde ya da zihninde hissetmedi. Bir büyücünün onu uzun süre kandırabilmesi için çok yaşlıydı. Hayır, aradığı notalar daha yüksek seslilerin altındaydı ve onlardan uzaklaşmaya başlamıştı. Geri döndü ve bir kez daha bir çatının üzerine oturarak en büyük düşmanı olan ölümsüzleri bulmak için etrafı taradı.

Gecenin bu saatinde alışveriş merkezleri kapalıydı, ancak barlar ve gece kulüpleri doluydu, çünkü insanlar işten çıkmış, yemek yemiş ve

arkadaşlık ve iyi vakit geçirmek. Uzun deneyimlerinden vampirlerin kalabalık ve karanlık tavernalarda avlanmaktan hoşlandıklarını, kurbanlarını dışarıya çekip canlarını alabileceklerini ve cesetlerini bir çöp gibi atabileceklerini biliyordu.

Sandu yakınlarda ölümsüzlere dair hiçbir kanıt bulamadı. Tedirgindi ama alarımının ona belli belirsiz bir uyarı bile vermesi için hiçbir neden bulamıyordu. Yakınlarda bir yerde, hayat arkadaşı tehlikede olabilirdi. Endişesi onunla ilgili olabilirdi. Adam onun zihnindeydi, tıpkı onun da kendi zihninde olduğu gibi. Bilse de bilmese de artık aralarında bir yol vardı. Bu, ona yönelik herhangi bir tehdidi hissedeceği anlamına geliyordu.

Etrafındaki çeşitli binalardan gelip geçen insanlardan uzak durarak kaldırıma doğru süzüldü. Üzerindeki çekim, iki bina arasındaki dar sokağa doğru daha güçlüydü. O tarafa doğru yürüdü ve binaların arasında seyrek otlarla ve kirlerle kaplı bir patikadan başka bir şeye benzemeyen bir yola saptı. Her iki taraftaki pencerelerden sızan ışıklar dışında hiçbir ışık yoktu.

Başkalarının da bu yoldan geldiğine hiç şüphe yoktu. Çimler çiğnenmiş, toprak derin ve sıkı bir şekilde bastırılmıştı. Sokakta ilerlemeye devam ederken bir yol ayrımına geldi. İlerlemek için her iki yolu da seçebilirdi. Her iki taraf da iyi gezilmiş gibi görünüyordu ve her iki yönden de garip boğuk kahkaha sesleri ve çoklu konuşmalar geliyordu.

Sandu kıpırdamadan durdu, dinledi, çeşitli sesleri, kısık müziği ve aniden patlayan kahkahaları süzdü ama sonra birdenbire kesildi. Beklediği o yumuşak notayı yakaladı. *Onun* notasını. Kız, ara sokak labirentindeki binaların arkasında bir yerdeydi. Onun çekiciliğini hissetti ve sağındaki çok dar geçide saptı. Ayaklarının altındaki çimen ve toprak yerini tuğla ve toprağa bıraktı. Başkalarının da bu yoldan geldiğini biliyordu çünkü onlar geçerken geride bıraktıkları hücrelerin yoğunluğunu hissediyordu. Saç. Deri. Tırnaklar. Hepsi oradaydı, başkaları tarafından görülmüyordu ama onun için apaçık ortadaydı.

Sandu yaşadığı uzun yıllar boyunca pek çok yolculuğa çıkmıştı ama hiçbiri belki de bunun kadar aptalca değildi. Dar patika boyunca sessizce yürüdü, ağaçların fısıltısını takip ederek

Hiçbir şeyin yapamadığı, yapamayacağı bir şeydi bu. Bu imkânsızdı ama yine de bu fısıltılar onu görmezden gelemeyeceği karanlık bir komplo içinde çağırıyordu. Burada hayat arkadaşına giden yoldan başka bir şey vardı.

Kendini neyin içine soktuğunu anlaması gerekiyordu. Bu sık seyahat edilen sokak onu nereye götürüyordu? Yalnız değildi. Arkasında kimse yoktu. Önünde insanlar vardı. Birkaç kişi. Önünde daha çok insan vardı. Başının üzerinde, çatılarda başkalarının varlığını hissediyordu ama ona dikkat ettiklerinden değil - en azından şimdilik. Varlığını şimdilik gizlemişti. Sokakta hiç dövüş alanı yoktu ve o da durumu değerlendiriyordu.

Hayatı sonsuz, boş bir boşluktu. Uyandı. Hayatta kalmak için ihtiyacı olanı aldı ve avını avladı. Mükemmel bir avcıydı ve bir kez hedefe ulaştığında ıskaladığı nadirdi. Ama bu ... bu farklı bir şeydi. Uzun yaşamında yeni bir şeydi ve yeni ya da farklı olan her şey ilgi çekici ve dolayısıyla potansiyel olarak tehlikeliydi.

Sandu ilgisini çekmemesi gerektiğini biliyordu; bu onun türü için imkânsızdı. Hiçbir şey hissetmemesi gerekiyordu ama yine de hissediyordu. Damarlarında bir davulun vuruşu gibi garip bir gümbürtü vardı, takip ettiği notanın fısıltısına cevap veriyordu. Sanki kalbi, duyduğu tüm seslerin arasında gömülü olan o garip notaya ayarlanmış gibiydi. Ciğerleri neredeyse kısılmış olan bu sese göre nefes almak istiyordu. Hayat arkadaşı. Zihni ona her ne kadar onu bulduğunun doğru olamayacağını söylese de hata yoktu.

Bu bir tuzak olmalı. Eğer öyleyse, yeniydi. Yüzyıllar boyunca çok görmüştü. Yaşayan ölüleri avlıyordu ve usta vampirler yetenekli ve zekiydi. Bir an bile hafife alınamazlardı. Bir avcı olarak onların daha zeki ya da hızlı olduğuna inanmaya başlarsanız, her seferinde hayatınızı kaybedersiniz. Yaşayan ölülerin usta vampir olacak kadar uzun süre hayatta kalmalarının bir nedeni vardı. Ustalar nadiren yalnızdı. Piyonları vardı ve onları acımasızca kullanırlardı. İnsanları işe alırlardı. Bazen psişik insanları.

Renkler ve duygular ona yalnızca gerçek hayat arkadaşı tarafından geri verilebilirdi. Asla bir hata olmazdı. Bu, hayat arkadaşının kuşatma altında olmadığı, kaçırılmadığı ya da bilerek veya bilmeyerek onu tuzağa düşürmek için kurulan komplonun bir parçası olmadığı anlamına gelmiyordu.

Sandu varlığını belli etmeden önce etrafına dikkatle baktı. İçinde bulunduğu dar patika çok loştu. Omuzları bazı yerlere zar zor sığıyordu. Burası dikkatsizleri pusuya düşürmek için mükemmel bir yerdi. Yukarıda, herhangi biri çatılar boyunca yürüyüp kurbanlarını takip edebilir, hızlıca aşağı inip cüzdanlarını soyabilir ve sonra aceleyle sırtların ve çatıların güvenliğine geri dönüp gözden kaybolabilirdi.

Ara sokaklar labirentinin derinliklerine doğru ilerledikçe, çizmelerinin altındaki kırık tuğla ve toprak çok daha eski parke taşlarına dönüştü. Şehrin bu kısmının birçok kez inşa edildiğini söyleyebilirdi. Dar geçitler genişlemeye başladı ve küçük dükkânlarla çevrili birkaç geniş alan ortaya çıktı.

Sesler. Notalar. Belki de tüm sesler ya da tüm notalar değildi. Dinlemek için durakladı, kilometrelerce ötedeki bir insanı takip edebilecek kadar keskin bir işitme duyusuna sahipken zorlandı. Nefesini tuttu ve daha iyi duyabilmek için kalbini yavaşlamaya zorladı. Birkaç ses birbirine karışmıştı. Çeşitli dükkânlarda ya da sokak satıcılarıyla pazarlık ederken konuşan diğerlerinin sesleri arasından onları net bir şekilde duydu. Şimdi her şey zihninde bir araya geliyordu. Binaların arasından gelen çeşitli sokaklar merkezi bir yere çıkıyordu. Kokulara ve seslere bakılırsa burası bir açık hava sokak pazarı, bir yeraltı sanatçı cenneti olmalıydı.

İnsanlar geceleri bu tuhaf mekânı dolduruyor, loş ışıklı ve dar sokaklardan geçerek sokak sanatçılarının mallarını sergilediği daha geniş alanlara ulaşmaya çalışıyordu. Karmaşık labirentte küçük dükkanlar bulunabiliyordu ve yiyecek ve içecek satın alınabilecek küçük pazarlar vardı. Burası kolluk kuvvetlerinin bulunduğu bir yer değildi ya da en azından içeriye girmeye cesaret eden bir memur bulmak nadirdi.

Sokak satıcıları, dükkânların merdivenlerinde toplananlara seslenerek onları arabalarından alışveriş yapmaya ya da mallarını görmeye ikna etmeye çalışıyordu. O sırada

görüş alanına girdiğinde, başlarını kaldırıp onun ilerleyişini izleyen insan gruplarının üzerine küçük bir sessizlik çöktü. Yoluna çıkan herkes hızla oradan uzaklaştı.

Sandu onun varlığına verilen bu tepkiye alışkındı. Sadece iri bir adam olmakla kalmıyordu, kasları akıyordu, yüzü açılar, düzlemler ve sert çizgilerle oyulmuştu ama mürekkep gibi simsiyah olan gözleri kırmızı alevlerle parlıyordu, özellikle de şimdi olduğu gibi karanlıkta. Vahşi görünüyordu. Tam olarak olduğu gibi görünüyordu - bir yırtıcı. Ne olduğunu gizleyebilirdi ama neden zahmet etsin ki?

Yürümeye devam etti, hızını değiştirmede, diğerlerinin konuşma seslerinin derinliklerine gömülmüş yumuşak notayı takip etti. Aradığı şeye yaklaştıkça, etrafındakiler daha yüksek sesle yayın yapıyordu. Bir anda mini bir şehre dönüşen ara sokakta ilerlerken her şeyi kaydediyordu.

Kendini bu küçük dünyanın derinliklerine bıraktıkça, küçük dükkânlar, arka verandalar ve basamaklar, daha geniş alanlarda kurulan küçük pazarlarla karşılaştı. Dar yolların loş ışıklı olmasının bir önemi yokmuş gibi görünüyordu; arka sokaklar hayatla dolup taşıyordu. Burası, hemen ötesindeki sokakların tasvir ettiğinden çok farklı bir dünyaydı.

Sandu mini şehrin merkez üssüne yaklaşırken birkaç taverna kapalı kapılar ardında canlı müzik çalarak kaotik sohbet seslerine katkıda bulunuyordu. Yuvarlak parke taşlı merkezde birkaç ağacı çevreleyen bitkiler bulunuyordu. Karanlığı dağıtan, ağaçların arkasında parlayan, gökyüzüne doğru uzanan kıvrık dalları siluet haline getiren renkli, telli ışıklardı. Etkiyi azaltmak için her türlü çabayı göstermiş olsa da renkler ilk başta gözlerini kamaştırdı. Bu kadar parlak bir şekilde parlayan canlı kırmızı, mavi ve yeşile bakmamak zordu. Gümüş bile donuk bir griden çok daha güzeldi.

Dükkânlar ve barlar burada biraz daha büyüktü ama çok fazla değil. Sanatçılar resimlerini ya da çömleklerini hava koşullarından korumak için parlak gölgeliklerin altına yerleştirmişlerdi. İlk bakışta döner kavşak kaotik görünüyordu ama Sandu bu çılgınlığın bir düzeni olduğunu görebiliyordu. Sokak satıcılarının her birinin kendine ait bir alanı vardı ve bu alanın sınırları içinde kalmaya dikkat ediyorlardı. Hemen arkalarındaki dükkânlara giden merdivenleri kapatmayarak müşterilerin binalardaki tavernalara ya da dükkânlara girmesine izin veriyorlardı.

Döner kavşak, geniş pazar alanlarının herhangi birinin barındırdığından çok daha büyük bir kalabalığı barındırıyordu. Yemek kokuları daha güçlüydü. Müzik binaları sarsacak kadar gürültülü görünüyordu. Sandu, takip ettiği tek notanın nereden geldiğini tespit etmeye çalışırken işitme duyusunu azaltmak zorunda kaldı. Binalara doğru bir daire çizerek ilerlerken kalabalık üzerinde yarattığı etkiyi görmezden geliyor, onca konuşmanın gürültüsü ve iki farklı bardan yükselen müziğin kakofonisi arasında yumuşak notayı yakalamayı bekliyordu.

İşte oradaydı. Alçak bir mırıltı. Bir kadın sesi. *Onun* sesi. Adalasia. O gerçektir. Hayal gücünün bir ürünü değildi. Tamamen hareketsiz kaldı, kalbi çarpmaya başladı, kontrolünü sağlayamadan kanı kulaklarında gürledi. Bu kabul edilemez tepkiyi hemen bir kenara itti. Bir kadimin, bir ölümsüz avcısının hayatında duyguların yeri yoktu. Kadınının rehin mi tutulduğu yoksa düşmanı mı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hangisi olursa olsun, o onun hayat arkadaşıydı ve bunu çözecekti. Bunu yapmak için mutlak kontrolün kendisinde olması gerekiyordu.

Binalardaki tüm dükkânlar gibi kapının üzerinde de bir isim yazıyordu: *Rehber*. Bu ona içeride ne olup bittiği hakkında hemen hemen hiçbir şey söylemiyordu. Kapının her iki yanında birer tane olmak üzere iki pencere vardı, ikisi de çok büyük değildi. Dikdörtgen biçimindeydiler ve bu tuhaf küçük şehirdeki diğer pencereler gibi pis görünüyorlardı. Raflarda kitaplar, masalarda ve vitrinlerde çeşitli eşyalar görebiliyordu. Eşyalar eski görünüyordu, sanki dükkânda antika eşyalar varmış gibi.

Huzursuz bir his onu üçüncü kez dolaşmaya, her dükkânı Rehber'e gösterdiği aynı dikkatle incelemeye itti. Birisi sadece onu değil, antika dükkânını da gözlemliyordu. Bu gözlem sadece boş bir meraktan ibaret olsaydı, Sandu bunu görmezden gelirdi. İnsanlar genellikle onu merak ederdi. Yırtıcı görünümünü yumuşatma zahmetine katlanmadığında dikkatleri üzerine çekerti. Bu ilgi farklıydı. Tehditkârdı ama ona karşı değil, dükkânın içindekilere karşı.

Yaşayan ölümlerin varlığını hissetmiyordu. Bu tehdit daha insani hissettiriyordu ama yine de ... değildi. Daha fazla. Bakışlarını kalabalık kavşakta gezdirdi. İnsanlar ona karşı temkinli davranıyor ve yer veriyorlardı ama tekrar

alışveriş yapıyor ve arkadaşlarıyla konuşuyordu. Bu ona kalabalığı inceleme ve o küçük dükkânda kim varsa onu tehdit eden kişi ya da kişileri ortaya çıkarma imkânı verdi. Dükkânın neredeyse tam karşısında mallarını sergileyen üç adam ve bir kadına odaklanması uzun sürmedi. Resimlerinin üzerinde yeşil-beyaz çizgili şemsiye tipi bir gölgelik vardı. Kadın bir sandalyede oturmuş, yanında duran bir çocukla birlikte renkli kalemlere benzeyen bir şeyle bir adam portresi çiziyordu.

Dördü de antika dükkânına bakmamak için ellerinden geleni yaptılar ama odakları o dükkândaydı. Dükkâna girip çıkan herkesin anında dikkatlerini çekeceğinden hiç şüphesi yoktu. Teorisini test etmeye karar vererek bir kez daha Rehber'e yaklaştı. Kapının üzerinde bir okuma yapıldığını ve yedi dakika sonra biteceğini, lütfen rahatsız etmemesini söyleyen küçük bir saat vardı. Bunun ilginç olduğunu düşündü. "Okuma"nın ne anlama geldiğinden emin değildi ama birinin okuma yaparken işini kaybetmesi, oldukça iyi iş çıkardığı anlamına geliyor olmalıydı.

Kavşakta yavaşça bir tur daha attı ve konuşmaları dinledi. Üç kadın en yeni kumaşlarını almak için bir kumaş dükkanını bekleyemiyordu. Pahalıydılar ama en iyisiydiler. Başka bir grup kadın, çiftliğinde beslediği çeşitli hayvanlardan kendi elyafını eğiren ve boyayan bir dükkan sahibinin sunduğu ipliğe bayılıyordu. Yorganlar konusunda uzmanlaşmış bir dükkan ve ev yapımı reçeller konusunda uzmanlaşmış bir başka dükkan daha vardı. Bir deri dükkânı kemer, cüzdan ve çizme yapıyordu.

Bu dükkânlar ve dışarıdaki satıcılar sadece sanatçı değil, aynı zamanda gerçek birer zanaatkârdı. Onlar zanaatkârdı. Kendi alanlarında uzmandılar. Burası eşsiz bir yerdi. Malları için küçük miktarlarda para talep etmiyorlardı. Bu, bir mücevhere, vazoya ya da bir ustanın elinden çıkmış bir sanat eserine herkesten önce sahip olma şansıydı. Buraya gelen insanlar bunu biliyordu ve bu ayrıcalık için para ödüyorlardı. Yasaları uygulayacak polis olmadan, onları kim güvende tutuyordu? Mini şehre ulaşmadan önce yürünmesi gereken loş sokaklarda kim devriye geziyordu? Çatılarda gördükleri, pazarlarda alışveriş yapanları hırsızlardan koruyor muydu?

Standlardan birinde sunulan çömlöklere bakarak yeterince zaman geçirmişti. İşler çok güzeldi. Kendisi için bir şeyler satın almayı düşündü.

Andor'un hayat arkadaşı Lorraine ya da Ferro'nun hayat arkadaşı Elisabeta. Her iki kadın da hiç şüphesiz çömleğin güzelliğini ve işçiliğini takdir edecekti. O da öyle yaptı ve çömlekleri yanında taşıyamayacağı için kargoyla gönderilmesini ayarladı. Bu da onun sanata değer veren biri olarak özgünlüğüne katkıda bulunuyordu. Bir yandan da gözleri parlak çizgili tentenin altındaki dörtlünün üzerindeydi. Antika dükkânını ve onu izledikleri kesindi.

Rehber'in kapısı açıldı ve iki adam bir kadınla birlikte dışarı çıktı. Dükkâna giden merdivenlerde durup bir süre konuştular.

Sandu ilk kez hayat arkadaşına iyice bakabildi. Büyüleyiciydi. Çok güzeldi. Muhteşemdi. Nefesini kesmişti. Belki de tüm hayat arkadaşları böyleydi. Kardeşlerinin de kendi kadınları için böyle düşündüğünden emindi ama onun gözleri sadece kendi kadınına görüyordu.

İnsan standartlarına göre uzun sayılırdı. Bu hoşuna gitmişti. Kendisi iri bir adamdı ve onu öpmek için sonsuza kadar eğilmek istemiyordu. Kıvrımları vardı. Bir kadının kıvrımlarını takdir eden bir adamdı. Saçları kalın ve parlak siyahtı. Şelale gibi dalgalar halinde düşen yüksek bir at kuyruğuyla yüzünden geriye doğru çekmişti. Gözlerinin de saçları, kaşları ve kirpikleri gibi koyu renk olmasını bekliyordu ama gözleri şaşırtıcı bir maviydi. O halde bu, yüzyıllardır aradığı kadındı. Sayısız kez ölüp yeniden doğmuş olabilirdi. Ruhunun diğer yarısının koruyucusuydu ve çok güzeldi.

Adamlardan biri elini uzatarak, "Teşekkür ederim Lasia," dedi. "Zaman ayırdığınız için minnettarım."

Adalasia küçük, beyaz dişlerini göstererek onun elini tuttu. Kadının eli yabancının iki elini de sardığı anda Sandu aralarındaki boşluğa sıçrayıp omuriliğini koparma isteğini güçlkle bastırabildi. Kaçmakla tehdit eden hırıltı şok ediciydi. Hayatında hiç bu kadar içgüdüsel bir tepki vermemişti.

Derin, ilkel tepkisini, buz kadar soğuk ve azgın bir volkan kadar sıcak olan ilkel öfkesini dindirmek için derin bir nefes aldı. Hayvani. Savaşta onu saran türden bir karanlık. Bunun burada olmasına izin veremezdi. Onunlayken olmazdı. O bir kadimdi, her şeyi kontrol ederdi.

çok güçlüydü. Öldürme ihtiyacını nefesiyle uzaklaştırdı, vücudundaki gücü keskin dişleriyle birlikte geri çekilmeye zorladı.

"Elbette, Adolf, ne zaman istersen."

Sesi yumuşaktı. Notalar müzik gibiydi, derisine ve kemiğine, daha da derine, kalbine işliyor, kara, kara, çok yırtık pırtık, çok yaralı ruhunu delip geçiyordu. Neredeyse onun muhteşem sesinin bu parçalanmış travmanın parçalarını bir araya getirme şeklini hissedebiliyordu. En savunmasız halindeydi, doğru düzgün göremiyordu ve en ölümcül halindeydi. Tanımadığı bir erkek hayat arkadaşına dokunuyordu. Yakınlarda düşmanlar vardı - insanlar ama yine de düşmanlar.

"Senin rehberliğinden pek çok kez yararlandık Lasia. Sensiz ne yapacağımızı hayal bile edemiyorum," dedi diğer erkek kolunu Adolf'un omuzlarına atarken.

Sandu iki erkeğin açıkça bir çift olduğunu anladığında öldürme ihtiyacı yavaşça geri çekildi. İçinde çok güçlü bir şekilde ortaya çıkan canavarca tepkiyi ve ardından daha önce başa çıkmak zorunda kalmadığı pek çok yabancı duyguyu soluyarak uzaklaştırdı. Kıskançlık mı? Onurlu bir Karpatyalı'nın hissedeceği gerçek bir duygu muydu bu? Böyle bir şey yaşayabileceğini düşünmek biraz aşağılayıcıydı. Kıpırdamadan durdu, nefes aldı, havanın ciğerlerinde dolaşmasına izin verdi, mantıklı düşünebilmek için istenmeyen duyguların korkunç çarpışmasının geçmesini ve onu terk etmesini bekledi.

İki adam ayrılıp merdivenlerden aşağı inip uzaklaşırken Sandu ona içki içme lüksünü tanıdı. En alt basamakta durarak başka birinin dükkâna girmesini hemen engelledi. İri gövdesinin etrafından dolaşmanın hiçbir yolu yoktu. Kadının hızlı nefes alışını duydu ve sonra gözleri onunkilerle buluştu.

"Adalasia." Adını kasıtlı bir nezaketle söyledi. "Sandu Berdardi." Ona kendi adını söyleme nezaketini gösterdi.

Bakışları adamın omuzlarının genişliğini, uzun boyunu, korkutucu formunu, kara gözlerini ve sert tavrını taradı. Her ayrıntıyı not eden bir adam olduğu için, kadının sesindeki hafif titremeyi yakaladı.

"Adalasia Ravasio. Beni nasıl buldun?"

Soruyu duymazdan geldi ve bir adım attı. Bu onu neredeyse ona yaklaştırdı.

Bir basamak daha ıkırsa onunla aynı merdivende olacaktı. Kadın yol vermedi.

"Burada kalamazsın. Gitmek zorundasın." Uyarıyı fısıldadı, sanki birinin duymasından ya da dudaklarını okumasından korkuyormuş gibi başını eğdi.

Okumalar yaptığını gösteren tabelayı işaret etti. "Rehberliğiniz için geldim." Bir adım daha atarak onu sığ verandaya doğru geri gitmeye zorladı.

"Kartlarınızı okudum. Etrafında tehlike vardı. Fırsatın varken gitmelisin Sandu. Kartları okuduğum için bunun aptalca ve bir oyun olduğunu düşünebilirsin ama yanılmıyorum. Gitmek zorundasın."

Verandaya, onun yanına çıktı. Ayak bileklerine kadar yumuşak fırfırlarla inen uzun, koyu zeytin rengi bir etek giymişti. Kaşkolu çok moderndi, onun onaylayacağından çok daha moderndi, ama şimdi ona yakın olduğu için, açık zeytin renkli kumaşın göğüslerinin kabarıklığını nasıl sergilediğini görebiliyordu. Göğüslerinin arasındaki vadiye kadar uzanan danteller dikkatini çekmiş, onda bu kıvrımları keşfetme isteğı uyandırmıştı.

Elini çok nazıkçe kadının düz karnına koydu ve açık kapıdan geçmesi için baskı uyguladı. "Yolun karşısından seni izleyen üç adam ve kadın hakkında endişeleniyor musun?" Arkasına uzandı ve kapıyı sıkıca kapattı.

Adalasia hafifçe içini çekti ve kapıyı açmak ve başka bir okuma yaptığını ilan eden tabelayı çevirmek için etrafından dolaştı. "Sen inatçı bir adamsın."

"Seni geride bırakmaya niyetim olmadığını anlaman en iyisi. Eğer buradan ayrılırsam, sen de benimle birlikte seyahat edeceksin."

Açıklamasını alçak sesle yaptı, bu yüzden sözlerinin ilk başta anlaşılıp anlaşılmadığından şüpheliydi çünkü koyu kirpikleri aniden kalktığında ve kobalt mavisi gözleri lazer keskinliğiyle daraldığında bir masanın önündeki sandalyeye yerleşiyordu.

"Pardon? Az önce ne dedin sen?"

Onun karşısına oturdu. "Beni duydun ve şaşırmış gibi davranma. Kartları zaten okudun. En azından okuduğunu söyledin. Sebebini tahmin ediyorum

tüm bu tereddütlerin nedeni ikimizle ilgili gördüğün şeylerden hoşlanmamış olmandı."

Yumuşak, çok çekici bir kızarıklık boynundan yüzüne doğru yayıldı. "Kartlarınızda benimle ilgili olduğunu düşündüğüm şeyler görmüş olabilirim. Annem hariç, daha önce hiç kimseyle böyle bir psişik bağlantı kurmamıştım ve kesinlikle bu tür bir güçle değil. Heyecan vericiydi. Bu muazzam heyecan. Bazen etrafımda bu kadar çok insan varken bile kendimi yalnız hissediyorum ve aniden böyle bir bağlantı kurmak bana bir hediye gibi geldi. Geçen yıl annemi kaybettim ve bu gerçekten çok zor oldu." Omuz silkti, rahat görünmeye çalışıyordu. "Hepsi bu kadar. Kendimi senin okumanın içine koydum, ki bu senin farkında bile olmadığını bir uzaktan okuma olduğu için bunu yapmak kolaydı."

Sandu insanları okumakta Adalasia'nın kartları okumakta olduğu kadar ustaydı. O daha iyi biliyordu ve yalan söylüyordu. Ellerini destenin üzerinde gezdirirken hafif bir titreme vardı ama başka bir şey de vardı, kartlara dokunuşunda sevgi dolu bir his.

"Annen kart okur muydu?"

Adalasia başını salladı. "Evet. Bu deste nesiller boyunca anneden kıza aktarıldı ama anneme göre bazıları diğerlerinden daha çok görüyor. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet olabilir."

Sandu hemen annesinin kartları okurken gördüğünden çok daha fazlasını gördüğünü hissetti. Parmakları uzun ve inceydi. Bir kadının elleri. Bu sahte bir kâhin değildi. Gerçek bir psişik yeteneği vardı. Bununla doğmuştu ve yeteneği son derece güçlüydü. Kadın kartlara dokunduğunda bunu hissetti. Sanki onun için canlanmışlardı.

Neredeyse isteksizce kartları masanın üzerinden ona doğru itti. "Karıştır."

Onları almaya gitti ve hemen bir acı hissetti, sanki kartların kendisi derisine girmeye çalışıyormuş gibi eline binlerce iğne batıyordu. Ellerini geri çekti ve ona baktı. Aslında desteye dokunmamıştı ama yine de oradaki gücün onun bir parçası olduğunu biliyordu. İçine girmeye çalışıyordu. "Onları karıştır ve benim için düzenle."

Kadın kaşlarını çattı. "Sorun nedir?"

"Deste çok güçlü. Ben de öyleyim. İki güç birbirini hissediyor, belki de bir tehdit olarak." Onun yüzünü dikkatle izledi.

İri gözleri koyu maviye döndü. Masanın üzerindeki desteye baktı. "Alabilir miyim?" Onun onayını beklemeden sağ elini sol avucunun altına, sol avucunu da sağ elinin arkasına koydu. "Ben dokunmadan ellerini desteye mümkün olduğunca yaklaştı."

Sandu kadının istediğini yaptı. Kemiklerine, organlarına ulaşmak için çaresizce etini ısırarak iğnelerin aynı dalgasını hissetti. İçine. Belli ki o da hissetmişti.

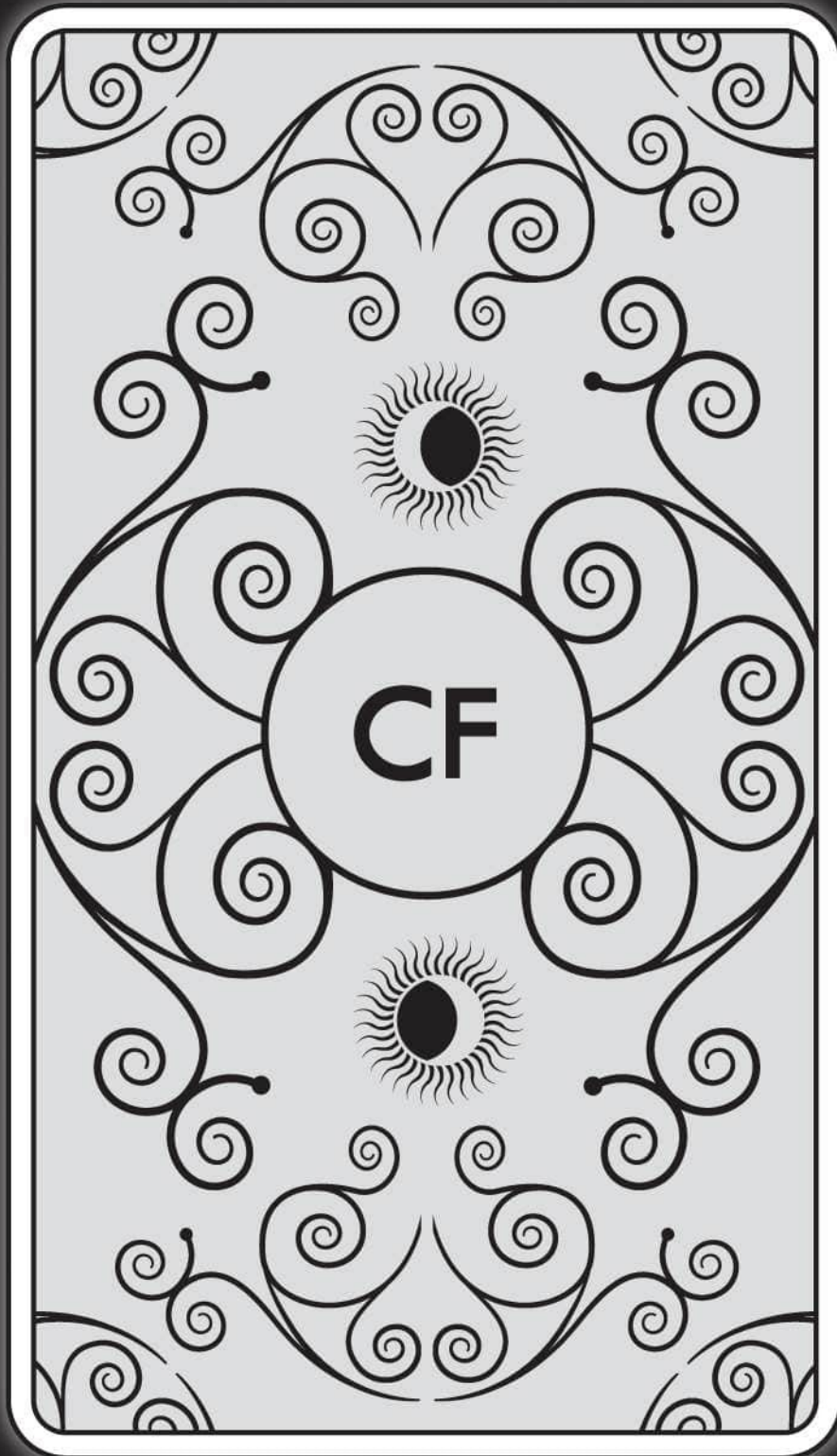
Adalasia ellerini onunkilerden çekti ve bakışlarını onunkilere dikti. "İnsanlar için okuma yaptığım onca yıl boyunca hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Siz kimsiniz?"

"Kim olduğumu biliyorsun. Kartlar daha önce onlara danıştığında sana söylemişti. Yolculuğumu sordun ve bunun birlikte yaptığımız yolculuk olduğunu keşfettin, değil mi?" Kartların onu neden tanıdığını sormadı. Ama tanıdılar. Soracaktı. Ama henüz değil.

Küçük bir yüz ifadesi takındı. "Şey, evet, ama bunu açıkladım. Büyük olasılıkla kendimi yanlışlıkla okumaya dahil ettim çünkü sizinle psişik olarak bağlantı kurmuştum. Bunu başka hiç kimseyle yapmadım. Böyle bir hata yapmam doğal olurdu." Kartları karıştırdı, açtı, avucunu üstlerinde gezdirdi ve sonra başını sallayıp tekrar karıştırdı.

"Her zaman aynı olacak. Yolculuğumuz birlikte."

"Değil," diye reddetti ve kartları çok kararlı bir şekilde bir düzene soktu.





BÜYÜCÜ

DO insanların neyin peşinde olduğunu biliyor musun? Seni neden izlediklerini?" Sandu, kartları masanın üzerine bir düzen içinde dizen kadının ellerine bakmaya devam etti.

"Hayır, keşke bilseydim ama kesinlikle beni izliyorlar. Buraya ilk gelen yaşlı bir beyefendiydi. Bir okuma istediğini söyledi." Adalasia tüylü kirpiklerinin altından ona baktı. "Dükkâna girdiği anda onda bir tuhafılık olduğunu anladım. Sabahtan beri içimde bir tedirginlik vardı, hatta iki kez kart bile açtım. Her ikisinde de tehlikeye karşı uyarıldım."

Sanki ona başka bir şey söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyormuş gibi dişlerini alt dudağına bastırdı. Onun zihnine girmişti. Psişik bağ sayesinde aralarında müthiş bir bağ vardı ama o bilmesede çok daha güçlü bir bağ daha vardı. Onun hayat arkadaşıydı. Aynı ruhu paylaşıyorlardı. Ona güvenmek istemiyordu çünkü onunla ilgili onu korkutan çok fazla şey vardı. Yırtıcı bir hayvana benziyordu. Kartları bile onu tehlikeli ve tamamen insandan başka bir şey olarak kınıyordu. Zaten onun üzerinde anlamadığı ama hissettiği bir tür mülkiyet hakkı vardı. Ama bu bağ güçlüydü ve korkularıyla baş başa kalmıştı.

"Annem bana ölümünden hemen önce bir adamın okuma yaptırmak için dükkana geldiğini anlattı. Adam gelmeden önce de kartlardan benzer uyarılar almıştı. Aynı adamı ve kartların ona verdiği tepkileri anlattı."

"Kartların tepkileri? Benimkiyle aynı mı?"

Adalasia başını salladı. "Hayır, öyle bir şey değil. Birine kartları karıştırtıp dağıttırdığımızda ya da okumak için ortaya koyduğumuzda, kartlar bize o kişi için belirli şeyler söyler. Aynı zamanda onlar hakkında bir şeyler öğreniriz. Adamın adı Bay Castello'ydu. Annem onun için kartları okudu, ama tıpkı o geldiğinde benim yaptığım gibi bazı şeyleri atladı. Bana ona tam bir okuma yapmadığını söylediğinde, bunun korktuğu için olduğunu, kartların onu öldürmek için orada olduğu konusunda uyardığını söyledi."

Aralarındaki masaya serdiği kartları toplamak üzereymiş gibi görünüyordu, ama adam elini yavaşça onunkinin üzerine koyarak onu durdurdu. Kadın elini çekti ve kucağına koydu.

"Gördüğün şey hoşuna gitmiyor. Kartlar sana zarar vermek için burada olduğumu mu söylüyor?"

Başını iki yana salladı.

"Adalasia." Bekledi. Saat yüksek sesle birkaç saniye ilerledi. Sonunda kadın başını kaldırıp ona baktı. "Sana zarar vermem imkânsız olurdu. Seni koruyabilirim. Aslında, sana zarar vermek isteyen herkesten seni koruyacağım."

"Bir ilişki aramıyorum."

"Çok memnun oldum." Ona belli belirsiz bir sırıtış gönderdi. "Senin için savaşmak için şafak vakti tabancaları ya da aynı derecede çağdışı bir şeyi seçmek zorunda kalmayı özellikle istemediğimden, bunu ikimiz arasında tutacağız."

Bu da ondan bir gülümseme aldı. "Şafakta tabanca mı?"

"Çantanızdaki antika düello tabancalarını gördüm. Gerçekler, değil mi?"

"Bu dükkândaki çoğu şey otantiktir."

"Tarot kartları da dahil. Bunların ailenizde birkaç nesildir anneden kıza aktarıldığını söylemişsiniz."

Adalasia başını sallarken dükkânının penceresinden dışarı baktı. "Bu doğru."

"Hiç kimse onları sizden almaya çalıştı mı? Aileniz hiç soyuldu mu?"

"Annem bir haneye tecavüz olayında öldürüldü." Sesi sanki zar zor konuşabiliyormuş gibi sertleşmişti.

Sandu onu yatıştırmak istedi ama yeteneklerini kullanmamakta direndi. Kendisi için zor olsa bile, ona her şeyi kendi bildiği şekilde, müdahale olmadan anlatabilmeliydi. Onun yanında -ve zihninde- ne kadar çok zaman geçirirse, karakterini o kadar kolay okuyordu. O bağımsızdı. Kendi adına düşünür ve kendi kararlarını verirdi. Onun aniden hayatına girip her şeyi ele geçirmesinden hoşlanmazdı.

"Birkaç şey alınmış ama tarot kartları alınmamış. Şu tabancalar gibi çok para eden antikalarımız var ama onlar bırakılmış. Nakit para ve iki süslü bıçak alınmış. Başka bir şey yok. Mücevher bile yok. Polis katillerin işlerinin yarıda kesilmiş olabileceğini düşündü."

"Buna inanmıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayır, sanırım o yaptı. Bay Castello ve arkadaşları. Ne istediğini bilmiyorum ama kartlarla bir ilgisi var." Doğrudan Sandu'nun gözlerinin içine baktı. "Seninle ve sözde birlikte çıktığımız bu yolculukla bir ilgisi olabileceğinden biraz endişeliyim. Seni uzak durman konusunda uyarmaya çalıştım." Ona küçük bir surat ifadesi takındı. "Pek iyi bir dinleyici değilsin."

"Kartların söylediği her şeyi bana söylemedin. Onları aldın, karıştırdın ve bana yüksek sesle okumadan iki kez ortaya koydun. Gördüklerin hoşuna gitmiyor."

Adalasia her zamankinden daha tedirgin görünüyordu. "Çok eski bir aileden geliyorsun Sandu. Çok eski. Senin soyun da benimki kadar eski. Hatta daha eski."

Ona bir kadim olduğunu söylemedi. Yeniden doğuş yoktu. Bunu kartlarında görebilir ve ona gösterdiklerine inanmayabilirdi. Sadece başını salladı. "Aileme ya da çocukluğuma dair hiçbir anım yok."

Canlı mavi gözleri şefkatle yumuşadı. "Bu senin için korkunç olmalı."

Omuz silkti. "Buna alışkınım." Onun yüz ifadesini inceledi. "Benden neden bu kadar korkuyorsun ki aynı korkuyu kartlarına da yansıtıyorsun?"

Parmağıyla masanın üzerinde, yayılmış kartların yanına vurdu. "Derindeki iğneler mi? Bunun korku olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bundan daha fazlası olduğunu bildiği için tereddüt etti. İnsan hayat arkadaşına yalan söylemezdi. Ama kısmi bir gerçeği söyleyebilirdi. "Bu güce cevap veren güçtü. Kartlar özellikle sana göre ayarlanmış ama beni tanıyorlar, değil mi? Beni eşin olarak kabul edeceklerini hissediyorum ama sen benden korkuyorsun. Benden korktuğun için onlar da korkuyor." Sandu sesini çok alçak tuttu. Nazikçe. Sırtının pencereye dönük olmasından hoşlanmıyordu. O da

Sanki düşmanın yaklaştığını görmüş gibi bakışlarını endişeyle ona doğru kaldırdı. Alarm sistemi çalmaya başlamıştı.

Çenesini kaldırdı. "Senden korkmuyorum. Daha çok, sen geldiğine göre ikimizin de bağlı olduğu yoldan korkuyorum. İtiraf etmeliyim ki, seninle bu yönde ilerlemem gerektiğine dair güvenceye rağmen . . ." Desteyi aldı ve dikkatlice soluk kadife bir keseye yerleştirerek ayağa kalktı. "Artık gitmemiz gerekiyor. Acele edin. Benimle gel." Ona elini uzattı.

Sandu gülümsemekten kaçındı. Hayat arkadaşı gerçekten de ona sadece emir vermekle kalmayıp onu koruduğunu da düşünüyordu. Parmaklarını onunkilerin etrafına doladı ve itaatkâr bir şekilde onu takip ederek çok daha büyük olan bedeninin onunkilerle dükkânın ön kapısı arasında olduğundan emin oldu. Kadınının ona anlatacak çok şeyi vardı. Kadın sırlarını açıklamak istemiyordu ve adam da bu sırları ondan almak konusunda isteksizdi; eğer kadın ayrıntıları onunla paylaşmayı reddetmekte ısrar ederse bunu yapmak çok kolay olacaktı. Onun güvenini istiyordu ve güvenin kazanılması gerekiyordu.

Adalasia antika dükkânındaki ağır kasaların arasından hızla geçerek arka odaya açılan süslü bir kapıyı açtı. Adımlarında kendine güven vardı. Sandu kapıyı kapatır kapatmaz hızını artırdı ve dışarıya açılan çıkışa doğru koşmaya başladı.

"Bekle," Sandu onu belinden yakalayarak durdurdu. "Dışarıda birileri var. Senin kaçmanı bekliyorlardı." Onu dinlemek için bir kenara çekip sokağı taradı. "Merdivenlerin hemen yanında duran bir adam var. Sen arkamda kal, Adalasia."

Eğildi, eteğini yukarı çekerek yumuşak botları ve ardından biçimli bir bacağın çıplak tenini ortaya çıkardı. Daha yukarıda, kalçasında deri bir koşum takımı vardı. Kınından kötü görünümlü bir bıçak çıkardı ve bıçağı bileğinin iç kısmına gizledi. "Git," diye fısıldadı, dükkânın önüne doğru bir bakış attı.

Kapıyı açtı ve dışarı çıktı, bulanık bir hızla Adalasia'nın çıkmasını bekleyen adama doğru ilerledi. Gözcü elinde bir silah tutuyordu. Otuz beş ile kırk yaş arasında bir yaşta görünüyordu. Zeytine bulanmış, siyah saçları ve gözleriyle yakışıklı bir adamdı. Sandu

Niyetini okudu; Adalasia'yı öldürmek değil, Sandu'nun o anda adamın zihninden çıkaracak zamanı olmadığı bir amaç için kaçırmaktı.

Sandu ona sertçe vurdu, son anda bir insanın gücünü kullanmayı hatırladı. Güçlü bir insan. Çok güçlü. Aynı anda silaha uzandı, onu saldırgandan kolayca aldı, döndü ve adam yere yığılırken Adalasia'ya yetişti. Cesedin yanından geçerken boğuk bir çığlık attı. Adam inledi ve kıvrandı, ayağa kalkmaya çalıştı ve tekrar düştü.

Adalasia tekrar öne geçti, neredeyse arka sokak boyunca koştu, bir köşeyi döndü ve bir kez sola, sonra sağa dönerek dükkânın etrafından dolaştı, Sandu hemen arkasında volta attı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve gitmem gerek."

En ufak bir nefes darlığı yoktu, bu da ona çok iyi durumda olduğunu gösteriyordu.

Antika dükkanının üzerinde bir daire vardı. Sandu onun orada yaşadığını düşündü. Kadın bir merdivene tutunup hızla yukarı çıktığında ve çatıya çıktığında, haklı olduğundan emin oldu. Onu takip etti.

"Sizi orada arayacaklarının farkındasınızdır."

Çatıda aceleyle koşarken omzunun üzerinden ona hızlıca bir bakış gönderdi, koşarken alçaktan çömeldi. Sandu her ihtimale karşı onları gizledi ve ayak seslerini boğdu.

"Orada kalmayacağım. Gitmeden önce almam gereken bazı şeyler var."

Ayakları yere sağlam basıyordu. Bu koşuyu daha önce birçok kez yapmıştı. Hava çok karanlıktı. Ayın bir parçası bile fazla ışık vermiyordu ama yine de iki büyük vantilatörden kaçındı ve hızını kesmeden bir binadan diğerine ne zaman atlayacağını çok iyi biliyordu. Adalasia'nın böyle bir olay için alıştırtma yaptığı belliydi.

Bir pencerenin önündeydi, çömelmiş, içeri bakıyordu. Sandu onun üzerinde yükseliyordu. "Bırakın beni," dedi nazikçe ve onu kenara çekti. Rica etmiyordu ama emirleri minimumda tutmanın ve verdiği emirler için daha iyi olacağını düşünüyordu,

emir gibi görünmemesi için elinden geleni yapardı. Onun dünyasında, ona her zaman itaat edilirdi. O itaatkâr bir tipe benzemiyordu.

"Hâlâ birbirimize bağılı olduğumuzun farkındasın değil mi? Benim zihnim ve senin zihnin. Düşüncelerinin küçük parçacıklarını yakalayabiliyorum," diye onu bilgilendirdi. Sesi eğleniyor gibiydi. "Sen kesinlikle otoriter bir tipsin. Bunu hemen anladım."

Isı, sıkı bir yumruk gibi karnında alçak ve kötü bir şekilde çiçek açtı. Aynı anda, derin bir kahkaha kuyusu birdenbire ortaya çıktı. Kahkahayı unutmuştu. Gerçek kahkahayı. İnsanın vücudunu neşe ve sevinçle dolduran türden bir kahkaha. Hayat arkadaşı.

Sandu kendini ona gülümserken buldu. Kızın nefesi kesildi. Gözleri karardı. Ona karşı burnunu kırıştırdı. "Sadece devam et. Her ne yapmak üzereysen."

"İçeride seni bekleyen biri var mı diye bakacağım." Hızlıca dairesini taradı. İçerisi boştu. "İçeri girmek için güvendeyiz."

Ona bunu nasıl söyleyebildiğini sormadı. Bu daha sonra olacaktı. Tıpkı onu sahiplenmenin de daha sonra, şafaktan hemen önce olacağı gibi. Gün boyunca onu korumak için kardeşlerinin yardımına ihtiyacı vardı. Yerde olacaktı ve o da saldırılara karşı savunmasız olacaktı.

Adalasia aceleyle arka girişe gitti ve ağır metal kapıdaki şifreyi kullandı. Kilit açıldı ve içeri girdi, Sandu da hemen arkasındaydı. Hiç vakit kaybetmedi. Yatak odasına koştu, yatağı kenara itti ve yer döşemelerindeki bir bölmeden küçük bir çanta çıkardı.

"Üstümü değiştirmeliyim."

Sandu, kadının onu neden yatak odasından kovduğunu görmedi ya da tam olarak anlamadı ama birkaç rahat görünümlü sandalyenin bulunduğu geniş oturma alanına adım attı. Mutfak ya da yemek alanı ile arasında hiçbir sınır olmamasına rağmen oda geniş görünüyordu. Temizdi ve sıcak ve davetkâr görünüyordu. Dairedeki her şey daha eski görünüyordu, sanki mobilyalar bile restore edilmiş antikalar rahat olmaları için modernize edilmişti.

Dışarıda kalamayacak kadar tehlikeli hale geldikleri için manastırda gizlenen dört kardeşine ulaştı.

onu. Bazıları yüzyıllarca kalmış, bazıları ise gelip gitmişti. Sandu gibi onlar da içlerinden birine yardım etmek için Amerika'ya gelmişlerdi.

Benedek, sana ihtiyacım var. Hayat arkadaşımı buldum ve bir sorun var. Sandu, tüm Karpatlar tarafından bilinmeyen manastır kardeşliği yolunu kullandı. Benedek Kovac şiddetli bir savaşçıydı. Eskilerin çoğu gibi o da iri bir adamdı, gerektiğinde acımasız ve gaddardı, gece yarısı siyahı gözleri ve akan siyah saçları vardı. Tüm yırtıcı ve vahşi yönlerine rağmen inanılmaz bir sanatçıydı.

Nerede buluşacağız?

Sandu ona söyledi. Sıradaki kardeşine seslendi. *Petru, sana ihtiyacım var. Hayat arkadaşımı buldum ve bir sorun var. Eğer mümkünse, bizimle mağaralarda buluşmak ister misin?*

Petru Cioban bir savaşta insanın yanında olması gereken bir kardeşti. Alışılmadık cıva rengi gözleri sıvı gümüş görünümü verirdi. Bazen oraya bir fırtına yerleşir ve gümüş rengi koyulaşırdı, ama her zaman cıva rengindeydi ve o kadar eşsizdi ki, büyülemek istediğinde başka bir tarafa bakmak mümkün olmazdı. Saçları da bir o kadar sıradışıydı. Gözleriyle aynı gümüşü beyaz renkte olan saçları kafa derisini kaplıyor ve kontrol altında tutmak için sıkı bantlarla tutularak sırtından aşağıya kalın ve uzun bir şekilde sarkıyordu.

Petru, strateji ve düşmanı alışılmadık yollarla alt etme içgüdülerine sahip bir kadimdi. Her türlü silahla savaşabilirdi ve bu silahlarda yıldırım hızına sahipti.

Ben orada olacağım, o da tereddüt etmeden kabul etti.

Sandu kardeşlerinin bu kadar çabuk onaylamalarına minnettardı ama şaşırmamıştı. Bir hayat arkadaşı kutsaldı. Bir kadimin hayat arkadaşı son derece kutsaldı. Her biri bu yemini sırtlarında taşıyordu. Bunu dünyadan saklıyor olabilirlerdi ama orada, derilerine kazınmıştı; ne pahasına olursa olsun ya da onu bulmak ne kadar uzun sürerse sürsün, onun için güçlü kalacaklarına dair hayat arkadaşlarına ettikleri bir yemindi bu.

Nicu, ihtiyacım var. Hayat arkadaşımı buldum ve başımız belada. Görevimin beni nereye götüreceğini bilmiyorum ama yolculuğumuzda bize eşlik etmek isteyen kardeşler arıyorum. Eğer bizimle seyahat edebilirsen, bizimle mağaralarda buluş.

Nicu Dalca, yüzyıllardır usta vampirlerle savaşmaktan, onları kıtalar boyunca kovalamaktan ve dönüşen çocukluk arkadaşlarını öldürmek zorunda kalmaktan çok yıpranmış biriydi. Yine de yeminine sadık kalarak onurunu korudu. Manastıra girip çıkmıştı, savaşlar çok fazla olduğunda soluklanmak için geliyor ama çağrı yeterince güçlü olduğunda hayat arkadaşını aramak için ayrılıyordu.

Diğer eskilerden daha zayıftı ama tamamen kaslıydı. Asık suratlı, gri gözlü, uzun siyah saçlı, sol şakağından gözüne doğru kıvrılan bir yara izi vardı. Dövüşte yıldırım hızındaydı. Onda hayvanların tepki verdiği bir şey vardı. Bütün hayvanların. O yakınlardaysa, Karpatyalı avcılardan kaçan çoğu hayvanın aksine, yırtıcı olduklarını anladıklarında Nicu'ya karşılık verirlerdi. Onu korudular, gözetlediler, en vahşi olanları bile.

Ben de orada olacağım.

Nicu'nun sesi çok uzaklardan geliyordu. Bu Sandu'yu şaşırtmamıştı. Nicu da tıpkı Sandu gibi huzursuzdu. Karpat kalesinden gittikçe daha fazla uzaklaşıyordu. Sandu onun tehlikeli bir yolculuğu ve kadimlerden birinin hayat arkadaşını korumayı hoş karşılayacağından oldukça emindi.

Afanasiv Belan, vampirlerle savaşmak söz konusu olduğunda ne yapacağı kestirilemeyen bir kardeşti. Gaddar, acımasız bir stratejistti, büyü konusunda çok bilgiliydi ve son derece zekiydi. İsteddiği zaman çoğu usta vampiri alt edebilirdi. Bazen de sadece savaşmayı, göğüs göğüse çarpışmayı, sanki ölmek istiyormuş gibi gökyüzünde kükremeyi seçerdi ve öyle de olabilirdi.

Kardeşleri ona daha uzun olan ismi yerine Siv derdi. Gözleri büyüleyiciydi, derin bir mavi-yeşildi. Saçları sarıydı ve tüm kadimler tarafından çok tehlikeli bir adam olarak görülüyordu. Sandu ona kardeşim diyordu ve eğer bu yolculuk hayat arkadaşının kartlarının düşündüğü kadar tehlikeliyse, onun yanında olması için iyi bir adam olacağını biliyordu.

Siv, hayat arkadaşımı buldum ve bir sorun var. Yolculuk uzun sürebilir. Eğer kaçıp bizimle ve birkaç kardeşle birlikte seyahat edebilirsen, bizimle mağaralarda buluş.

Biri hayat arkadaşı bulduğunda her zaman sorun çıkar, bunu fark ettim. Ben de orada olacağım.

Sandu kendini gülümserken buldu. Siv haklıydı. Şimdiye kadar hayat arkadaşını bulan kardeşlerinin her biri aynı zamanda bela da bulmuştu. İçinden bir ses, diğer odadaki çok uzun süren güzel kadının şimdiye kadar başlarına gelen en büyük bela olacağını söylüyordu. Ve bilemezsiniz, bu onun hayat arkadaşı olmak zorundaydı. Diğerleri bunun sonunu duymasına asla izin vermezdi.

"Hâlâ düşüncelerini okuyorum," dedi Adalasia yatak odasından çıkarken, bir elinde çantası vardı. Diğer eli yukarıdaydı ve parmaklarıyla saçlarını itiyordu, sanki bu, dağılan saçlarını toplamasına yardımcı olacakmış gibi. İpek yığınının bir örgü haline getirmişti ama saçları kaçmıştı. "Benim hakkımdaki düşüncelerin berbat."

Ona bir gülümseme fırlattı. Saçları dağınıkken bile nefes kesiciydi. Özellikle de saçları dağınıkken. Uzun zamandır sahip olduğu eski bir kot pantolon giymişti. O kadar çok yıkanmışlardı ki mavisi solmuş, neredeyse beyaza dönmüştü. Kıvrımlarına bir eldiven gibi oturuyorlardı ama sanki ona hareket alanı bırakıyorlardı. Bol bir ceketin altında basit bir atlet vardı. Ceketin içinde halkalar ve fermuarlar vardı. Bu halkalarda ve kapalı ceplerde silahları ve kendisi için değerli olduğunu düşündüğü eşyaları olduğunu biliyordu. Eteğiyle birlikte giydiği botların aynısını giymişti.

"Hazır mısın?"

Adalasia başını salladı. "Gitmemiz için aklınızda bir yer var mı?"

"Arkadan çatıya çıkın. Bizi oradan götüreceğim. Şimdiye kadar bana güvendiniz." Sandu arka kapıyı gösterdi. Üstünü değiştirmesi ve banyosunu kullanması çok uzun sürmüş gibi davransa da, gerçekte sadece beş dakikadan az sürmüştü.

Dairenden arka kapıya doğru çok hızlı bir şekilde ilerledi ve bir kez daha, davetsiz misafirlere karşı tarama yapmasına izin vermek için kenara çekildi. Adam güvenli olduğunu belirtince kadın içeri girdi, adamın dışarı çıkmasını bekledi ve adam ikisini de gizlerken kadın kapıyı kilitledi.

"Seni almaya geliyorum. Farklı bir yoldan gideceğiz. Gözlerini açmayı seçersen rahatsız olabilirsin. Seni güvende tutuyorum ve

güvenmek zorundayım." Onun onayını beklemedi. Sadece uzandı ve bir kolunu dizlerinin altına, diğerini de arkasına koyarak onu kaldırdı ve göğsüne yasladı. "Çantayı kucağına koy ve kollarını boynuma dola. Gözlerin kapalı olarak yüzünü göğsüme bastırabilirsin."

İlk kez onun korkusunu gerçekten hissetmişti. Daha önce de gergindi ama bu gerçek bir korkuydu. Onunla kavga etmemek için kendini kontrol altında tutmak zorundaydı. "Bana ne yapacağını söyle. Bu bana yardımcı olur."

"Havada ilerleyeceğiz." Adam kesin bir ifadeyle konuştu. Kadın kaskatı kesildi ve Adalasia'nın ensesinde kenetlenmiş parmakları sıkılaştı. "Bana bak, Adalasia."

Cesareti vardı. Gözleri onunkilerle buluştu. "Nesin sen?"

"Kartlar seni bazı güçlerim olduğu konusunda uyarmıştı. Evet, var. Olman gerektiği kadar korkmuyorsun. Bir yerlerde benim gibi birini duymuşsundur."

"Ama sen gerçek değilsin. Hiçbir zaman gerçek olmaman gerekiyordu," diye fısıldadı.

"Kollarımı sana doladım. Gerçek hissediyor muyum?"

"Evet," diye belli belirsiz kabul etti. "Ama eğer böyle havalanabiliyorsan Eğer bunu yapabiliyorsan ve gerçeksen, o zaman okuduğum diğer şeyler, efsaneler, kan, toprak, onlar gerçek mi?" Fısıltısı en yumuşak ipliğe dönüşmüştü. Kaçmanın eşiğindeydi. Kavganın.

Birisi Karpatlar hakkında yazmış mıydı? Yazılı bir kayıt var olamaz. Hayatta kalmak istiyorlarsa olmazdı. Gizli kalmak zorundaydılar. Karpatyalılar birden fazla kez vampirlerle birlikte avlanmış, neredeyse soyları tükenecek kadar az sayıda kalmışlardı. Diğer türlerin onları yok etmek için savaş açması da yardımcı olmamıştı.

"Her seferinde bir krizi ele alacağız. Sen tarot kartlarına inanıyorsun. Birlikte çıkacağımız bir yolculuk var, *ewal emninumam*." Sesindeki okşamayı engelleyemiyordu. İsteddiği son şey cesur kadının korkutmaktı. "Bize vahyedilenin bu olduğuna inanıyorum. Size zarar veremem. Bu imkânsız, ne de başkalarının sana zarar vermesine izin verebilirim. Beni koruyucunuz olarak düşünün."

"*Ewal emninumam* ne anlama geliyor?"

Ona gülümsedi. "Tatlı tanrıça. Şimdi gözlerini kapat."

Başını onun göğsüne çevirdi ve gözlerini sıkıca kapattı. Sandu tereddüt etmeden gece gökyüzüne baktı. Şehirden uzaklaştığında gece gökyüzünü onunla paylaşacaktı. Şehir ışıklarının parıltısı, yıldızların ve ayın gerçekliğinin güzelliğini kolayca bastırabilirdi.

Sen tüm elementlerin bir karışımısın. Toprak. Hava. Ateş. Su. Onun zihnine fısıldadı. Sihirbaz bu kadar çok güce sahiptir çünkü alt ve üst kavramlarının gerçek anlamını bilir. Anlıyorsun, değil mi?

O Karpatlıydı. Elementaldi. Topraktandı. Ona şarkı söyledi, seslendi, yaralandığında onu iyileştirdi. Kollarında teselli aradığında onunla ilgilendi. *Evet. Ona cevap verdi.*

Öğelerle bağlayabilirsiniz.

Onun anlamak için çabaladığını hissetti. *Bunu sana kartların mı söyledi? Ben senin büyücünden daha fazlasıyım, Adalasia. Çok daha fazlası.*

Onun kollarında hareket etti. Belli belirsizdi. Başını adamın göğsünden kaldırmadı ama sanki vücutları arasına mesafe koymaya çalışacakmış gibi yer değiştirdi.

Beni kendine bağlayıp bağlayamayacağını söylemedin. Aklında gerçek bir korku vardı. Bu soruyu sormadınız. Elementleri bağlayabileceğimi söyledin. Kartların sana bunu söyledi mi diye sordum. Bana cevap vermedin. Dikkatini dağıtmıştı.

onu. Onun kaşlarını çatıldığını hissetti.

Sihirbaz kartı kendim ya da sizin için yaptığım okumalarda her zaman vardır, ama hayır, tarihte var. Burada kelime oyunları oynuyoruz, Sandu. Beni bir şekilde kendine bağlayabilir misin?

Bu sorunun cevabını zaten biliyorsun, yoksa kendini korkutmaya çalışmazdın Adalasia. Sen benim ruhumun koruyucususun. Bunun farkında mısın?

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, ona cevap vereceğinden emin olamadı. Genişleyen şehirden uzaklaşırken onu kendi haline bıraktı. San Diego, olduğu kadar büyük görünmemesi açısından aldatıcı bir şehirdi. Dağları tercih ediyordu ve özellikle şehirlerden olabildiğince uzakta olmayı tercih ediyordu.

San Bernardino Ulusal Ormanı arabayla üç saat uzaklıktaydı ama düz ve hızlı uçarken bundan çok daha azdı. Sekiz yüz bin

dönümlük orman ve mağara sistemleri Sandu'ya evindeymiş hissi veriyordu. Toprağın altında uyurken güvenlik önlemleri alabilir ve hayat arkadaşını insan, vampir ya da başka türlü herhangi bir beladan koruyabilirdi.

Ne demek istediğinizi anlamadım.

Adalasia'nın dikkatle koruduğu sözlerinde hem doğruluk hem de yanlışlık vardı.

Hayat arkadaşı *terimini* duyduunuz mu? *Bir efsaneden başka bir şey olmayan bu bahsettiğiniz tarihte kullanılmış mıydı?*

Yine bir süre sessiz kaldı. *Gözlerimi açacağım. Şu anda bu konuşmaya devam etmek istemiyorum.*

Kendisini üzen bir şeyden kaçınacak kadar dürüsttü. Bunu kendisine yalan söylemesine tercih ederdi.

Havadayız. Oldukça yükseğe çıktık ve hızla San Bernardino Ulusal Ormanı'na doğru ilerliyoruz. Düşmanlarınız sizi orada kolay kolay bulamaz. Yolculuğumuz için planlarımızı ve en iyi nasıl başlayacağımızı yapabiliriz. İzin ver alçalıp yavaşlayayım, böylece başın dönmez. Gözlerini açmanın güvenli olduğu zamanı söyleyeceğim.

Parmakları adamın boynunda sıkılaştı. *Gerçekten havada olduğumuza inanamıyorum ama rüzgârın etrafımda hızla estiğini hissedebiliyorum. Duyabiliyorum. Neden üşümüyorum?*

Üşümene asla izin vermem.

Kendine güveni ona daha fazla güven kazandırıyor gibiydi. Ensesindeki parmaklar bir kedi gibi derisini yoğurmaya başladı ama bunun tamamen mahrem bir yanı vardı. Tıpkı zihinden zihne konuşmanın mahrem bir yönü olduğu gibi. Onunla her konuştuğunda, sesi asla dolmayacağını düşündüğü yalnız yerlere fısıldıyordu. Ruhu hâlâ ikiye bölünmüş olabilirdi, kararmış kalıntılar yırtık pırtık ve deliklerle doluydu, sayılamayacak kadar çok yerde yara izi vardı ama şimdiden onun yanında olması bile hafifletiyordu.

"Şimdi dene. Eğer rüzgâr çok fazlaysa bana haber verin, size daha fazla kalkan sağlayayım."

Biraz daha kımıldadı, bir eli adamın boynuna sıkıca dolanarak onu sabitledi, diğeri gömleğini yumruklarken çantasına dikkat ederek vücudunu çevirdi. *Sandu!*

Bir an için onun gözlerinden, altlarından hızla geçen karanlık bir dünya görüyordu. Bakışlarını yukarıdaki yıldızlara kaydırđı ve tekrar nefesi kesildi.

Çok güzel. Korkutucu ama güzel. Adamın gömleğini daha sıkı kavradı ve parmaklarını derisinin daha derinlerine soktu. *Bu gerçek mi? Sanki bir rüyadaymışım gibi hissediyorum.*

Size göstermek istediğim pek çok şey var, ewal emninumam. Dünya güzel ve heyecan verici bir yerdir.

Onun gözlerinden görene kadar gece gökyüzünün güzelliğini unutmuştu. Ormanı ve mağaraları, değerli taşları ve şelaleleri, seyahat ettiğı ve onun için renksiz savaş alanları olan pek çok yeri görmek istiyordu. Yanında o varken bunları çok daha farklı görecekti.

Adalasia ona gösterdiği şeyleri nasıl bu kadar kolay kabul ediyordu - onu havada uçuruyordu? Çoğu insan bir Karpatyalı'nın sahip olduğı yetenekleri asla anlayamazdı, ama o yine de bu yeteneklere sahipti. Korku vardı ama onunla savaşmadı; onunla birlikte geldi. Tartışmadı; onun yolundan gitti. Eğitimi vardı, üzerinde kolayca taşıdığı tüm o silahlar. Zihninde "geçmişı" vardı. Hayat arkadaşının kendi sırları vardı ve birlikte çıktıkları yolculuk çok ilginç bir yol olacaktı.

Sandu'nun bulduğı mağaralar sistemi henüz insanlar tarafından keşfedilmiş ya da kullanılmış bir sistem değildi. Eskiler burayı genellikle yaptıkları gibi, küçük bir yarasayı takip ederek ya da yeraltındaki yaratıkların sesini dinleyerek keşfetmişlerdi. Bu durumda açıklık, bir depremin zemini kaymaya neden olacak kadar sarstığı, kimsenin fark edemeyeceğı çok küçük bir çatlaktı. Bir kaya parçası, yarasaların o uzun ve dar yarıktan içeri girmesine yetecek kadar, milimetre kadar yerinden oynamıştı.

Bu çatlak eskilerin keşfettiğı tek çatlak değildi. Sistem oldukça büyüktü ve mağaralara hava akışını sağlayan birkaç giriş yeri vardı. İnsanların ve vampirlerin güvenli bir yer bulmalarını engellemek için çatlakların en büyüğünü gizlemeye özen göstermişler ve etrafına korumalar yerleştirmişlerdi. Burası, yaralandıklarında ve iyileşme alanı bulmaları gerektiğinde çekilebilecekleri bir alandı.

Hafif çatlağın yosun ve döküntülerle gizlendiği büyük kayanın yanındaki zemine indi. Adalasia'yı ayağa kaldırırken, onu sabitlemek için ellerini belinde tuttu. "Kardeşlerim güvenliğinizi sağlamak için bizimle burada buluşacaklar."

Etrafına bakınırken tek kaşını kaldırdı. Çantasını tutan elinin beyaz parmak eklemleri gerginliğin tek göstergesiydi. "Bay Castello ve arkadaşlarının bizi buraya kadar takip edebileceklerinden şüpheliyim. Sanırım onları kaybetmeyi başardık." Sinirlerine rağmen sesinde küçük bir eğlence notası vardı.

"Bay Castello bizim tek düşmanımız değil. Sanırım birden fazla düşmanımız var." Onu yakından izledi.

Adalasia dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra etrafına dikkatle bakarken başını yavaşça salladı. "Burada vahşi hayvanlar var mı? Aslında çok fazla şeyden korkmam ama kendimi vahşi hayvanlara karşı savunmak konusunda pek bilgim yok. Daha çok insanlara karşı kendimi savunmayı öğrendim."

Zihninde insanlardan daha fazlası vardı. Bir an için cehennemi bir görüntü belirdi, sadece küçük bir anlık bir görüntü, o kadar hızlı gelip geçti ki yakalayamadı. Yuvarlanan turuncu, sarı ve kırmızı alevlerin arasından ona bakan kırmızı, parlayan gözler. Kabuslardaki şey. Ölümsüz mü? Vampir konusunda oldukça bilgiliydi. Peki ya kız? Ve bir de kendisi vardı. Bazen, savaşta, rakibini yok eden hiçbir şeyi umursamayan o acımasız, gaddar dövüşçüye dönüştüğünde, gözleri aynı kırmızıya bürünüyor, şiddetli, ateşli alevlerle parlıyordu. Onu kâbuslarında mı görmüştü? Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

"Ayılar belki. İnsanın ormanda bulabileceği olağan hayvanlar. Sizi rahatsız etmezler." Elini sallayarak küçük bir kemer oluşturdu ve kızın girebileceği kadar geniş bir açıklık sağladı. Kız soğuk ve karanlık içeriden uzaklaşmaya çalıştığında, adam arkasındaydı ve kız onun iri gövdesine çarptı.

"Oraya girmeyeceğim."

Elini tekrar salladı ve dar koridorda her on adımda bir sıralanan aplikler, damlayan suyun sesine rağmen kuru zemini aydınlattı.

"Şimdi beni gerçekten korkutuyorsun. Böyle şeyler yapmayı bırak."

"Sana söyledim, başına bir şey gelmesine izin vermeyeceğim." Ona güven vermek için elini tuttu. Şimdiye kadar ondan kaçmaya çalışmayarak onu şaşırtmıştı ama kaçmanın eşiğindeydi. Sadece kaçacak bir yolu yoktu.

"Benden tamamen yabancı birine çok fazla güvenmemi istiyorsun." Hâlâ hareket etmeden mağaranın içini dikkatle incelemeye devam etti.

Sandu uzanıp onu kaldırdı, bir kez daha göğsüne yasladı ve sertleşmesine aldırmadı. "Ben tamamen yabancı değilim. Sen aklıma girdiğinden beri hiç yabancı olmadım." Mağaraya girdi ve girişi arkasından kapatarak onları içeriye mühürledi.

Nefesi boğazında düğümlendi ve yüzünü onun göğsüne gömdü. "Burada öleceğim. Yeraltında. Gerçekten muhteşem bir deliyle birlikte."

Gülme dürtüsü tekrar ortaya çıktı. "Çantanla kafama vurmayı mı düşünüyorsun? Aklındaki düşünceyi görebiliyorum."

"Aklıma biraz geç olduğu geldi." Başını adamın göğsünden kaldırdı ve adam onu labirent gibi tünellerden geçirirken ona baktı. Nereye gittiklerini görmek için bakmadı ama gözlerini onun yüzünden ayırmadı. "Sana bir tane vurup kaçma zamanı biz içeri girmeden *önceydi*. Şimdi seninle sıkıştım kaldım. Çıkış yolum yok ve sanırım beni sıcak tutuyorsun. Burası oldukça soğuk olabilir gibi görünüyor."

Ona gülümsedi. "Mağaralardayken güvende olduğumu bilmek güzel."

Başını salladı. "Öylesin."

"Birlikte çıktığımız bu yolculuk," diye söze girdi, onu gün boyunca güvende tutmak için kullanmayı seçtiği odaya götürürken. "Bu senin geçmişinle ilgili, değil mi? Belki de ailenizin geçmişi? O adamlarla bağlantılı mı?"

Elini bir kez daha sallayarak odayı aydınlatmak için üst duvarlara aplikleri yerleştirirken onu yere bıraktı. Bunu gelişigüzel yaptı, üzerinde pek düşünmedi. Evinden eşyalar ekledi: bir halı, rahat sandalyeler, bir yatak.

Alt dudağının kenarını ağzına çekti ve küçük dişleriyle ısırıldı. "Geçmişlerimiz iç içe geçmişti Sandu."

"Geleceklerimiz birbirine dolandı," diye düzeltti, yüzünü ona dönerek. "Belki, ama geçmişlerimiz de iç içe geçti."

"Ben bir kadimim. Bu dünyada benim türümden çok az kişi kaldı, Adalasia. İnsan olmadığımı biliyorsun." Ona doğru bir adım attı ve eliyle yüzünün yan tarafını çerçeveledi, başparmağı yanağında bir okşayışla hareket etti. "Senin bir kadim olduğuna inanmıyorum."

Onun için çok güzeldi. Teni ipek gibiydi. Cesurdu. Ondan kaçmadı, gözleri doğrudan onun gözlerinin içine bakıyordu. Uzun kirpikleri aşağı inip tekrar yukarı kalkıyordu. Başparmağı kızın dolgun dudaklarında gezindi. Orası da ipeksi.

"Ben bir kadim değilim," diye fısıldadı. "Senin gerçek olduğunu kabullenmek çok zor. Seni sadece bir efsane olarak biliyordum."

Kalp atışlarının onu çağırdığını duyabiliyordu. Boynunun yan tarafında sabit bir şekilde atan nabız onu başka hiçbir şeyin etkilemediği kadar etkilemişti. Parmaklarının ucuyla nabız noktasının üzerinde gezindi. "Sana efsaneden kim bahsetti?" Başını onunkine doğru eğerken soruyu mırıldandı. O çağıran davul sesine doğru.

Şimdi onun için acıyordu. Dişlerinin kaydığını hissetti. Bir kolu sırtına dolandı, onu bedenine çekti ve kendisine kilitledi. Durmadan atan nabzını öptü. Dilini onun yumuşak teninde gezdirdi ve sonra dişlerini derinlere batırdı. Kadın haykırdı, acının ısırtığı yerini hemen bambaşka bir şeye bıraktı. Onun zihnini paylaşıyordu, bu yüzden şok edici acı verici ısırtığın vücudunu saran karanlık, erotik bir ısıya dönüştüğünü biliyordu.

Yaşamını sürdürmek için yüzyıllar boyunca milyonlarca kez kan almıştı. Ama bu farklıydı. Bu, sistemine akan ve vücudundaki her hücreyi erotik bir sıcaklıkla dolduran bir afrodizyaktı. Ritüel bağlayıcı sözcükler zihninde büyük bir fırtına gibi yükselirken ondan içti. Onları, gelgitleri zapt edemediği kadar zapt edemezdi. *Te avio päläfertüilam. Sen benim hayat arkadaşımısın. Éntölam kuulua, avio päläfertüilam. Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum. Ted kuuluak, kacad, kojed. Ben sana aitim. Élidamet andam. Senin için hayatımı sunuyorum. Pesämet andam. Sana hayatımı veriyorum.*

Koruma. Uskolfertiilamet andam. Sana bağılılığımı sunuyorum. Sívamet andam. Sana kalbimi veriyorum. Sielamet andam. Sana ruhumu veriyorum. Ainamet andam. Sana bedenimi veriyorum. Sívamet kuuluak kaik että a ted. Senin olanın aynısını kendime alıyorum.

Adalasia onun kollarında kıpırdandı. *Bekle. Ne? Bizi bağılıyorsun.*

Sandu boynunda çılgınca atan nabzın üzerindeki ikiz delikleri isteksizce kapattı ve gömleğini açtı. *Sen benim hayat arkadaşımsın. Ritüel tamamlanmalı. Evet, bizi b i r b i r i m i z e bağılıyorum. Ruh ruha.*

Tırnağını uzattı ve göğsünde bir çizgi açtı, ağzını sadece onun için olan kızıl damlalara bastırdı, onun için zor olmasın diye o n u eylemden uzaklaştırdı, böylece sadece kanının ambrosia'sını tadacaktı. Başını geriye attı, kızın ağzı onun üzerinde hareket ederken ve dili ona verdiği hediyeği yalayıp yutarken bedeninde ihtiyaç ve çok farklı bir açlık dolaşıyordu.

Düşünmesi imkânsızdı ama ritüel bağılayıcı sözcükler doğumundan önce üzerine kazınmıştı ve

Zihnini onunkinin içine itti ve parçalanmış ruhlarını yeniden bir araya getirdi.

Ainaak olenszal sívambin. Hayatın benim için her zaman değerli olacak. Te élidet ainaak pide minan. Senin hayatın her zaman benimkinden üstün olacak. Te avio päläfertiilam. Sen benim hayat arkadaşımsın. Ainaak sívamet jutta oleny. Sen bana sonsuza kadar bağılısın. Ainaak terád vigyázak. Sen her zaman benim gözetimimdesin.

Başının arkasını kavradı, onu yerinde tuttu, kanının kendine özgü baharatının damarlarında akmasına izin verdi, türünün karanlık ihtiyaçları, yüzyıllardır onu bekledikten sonra diğer yarısını bulmanın şok edici gerçekliğini kutluyordu. İmkânsız gibi görünüyordu ama kadın orada, onun kollarındaydı, ondan içiyor, gerçek bir değişim için yeterince alıyordu. Bir dönüşüm için üç değişim gerekiyordu. İki tane daha ve kadını tamamen Karpatyalı olacaktı. Tamamen onun dünyasında olabilecek, onu koruyamadığında toprağın üstünde savunmasız olmak yerine onunla birlikte toprağın altında uyuyabilecekti.

Çok nazıkçe onu durdurdu ve içinde yarattığı hafif esaretin altından çıkmasına izin verdi. Kadının ondan uzaklaşarak aralarına odanın büyük bir bölümünü koymasını onu şaşırtmadı.

"Ne yaptın sen?" diye sordu parmak uçlarını dudaklarına bastırarak.

"Sadece gerekli olanı."

"Bizi birbirimize bağladın." Bu bir suçlamaydı.

"Bunun gerekli olduğunu biliyordun."

"Kesinlikle *yapmadım*." Gözlerinde yaşlar parıltıyordu.

Kalbi sıkışmıştı. Bunu hiç beklemiyordu. "Neden bu kadar üzgünsün? Başından beri ne bekleyeceğini biliyordun." Sesini yumuşak tuttu. Alçak. Doğasını bastırıyordu. Hoşuna gitse de gitmese de odanın öbür ucuna sıçrayıp onu kollarına alma ihtiyacını.

"Bunun hakkında konuşmamız gerekiyordu." Biraz daha geri çekildi.

Sandu elini salladı ve hemen arkasında bir sandalye belirdi. Sandalyenin dizlerinin arkasına değdiğini hissedince içine çöktü ve dolgulu kollarını kavradı.

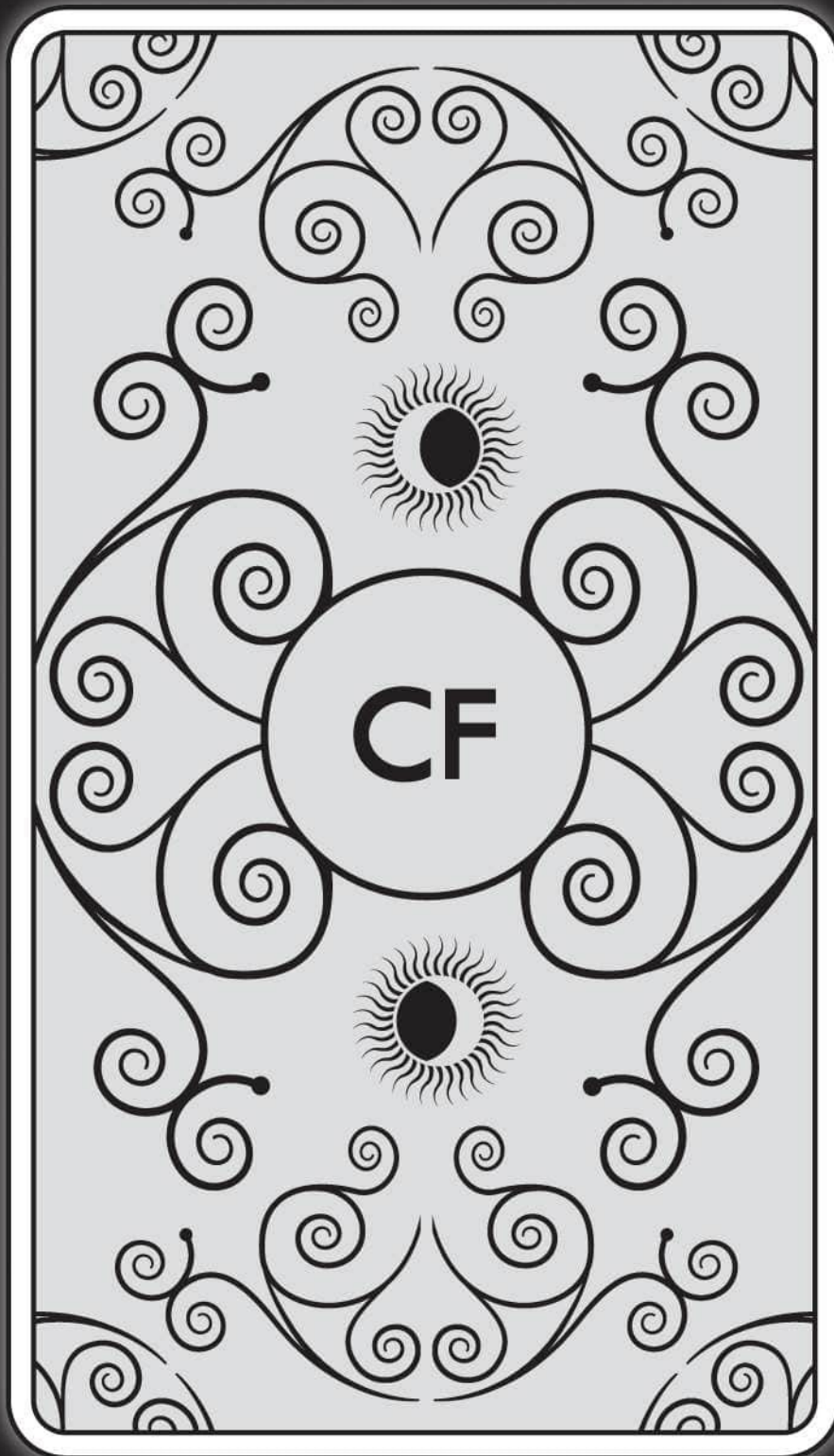
"Bunu *tartışmamız* gerekiyordu," diye tekrar fısıldadı.

Sandu, "Bizi birbirimize bağlamayı tartışmak için hiçbir neden yok," dedi. "Bunun olması gerekiyordu." Cesur kadını gerçekten üzgün görmekten hoşlanmasa da pişmanlık duymuyordu ve öyleydi de. "Eğer benim kadim olduğumu biliyorsan, gün boyunca seninle kalamayacağımı da biliyorsundur. Uyumalısın ve ben de seni korumak için önlemler almalıyım. Seni izleyebilmeliyim ve eğer ayrılırsak nerede olduğunu bilmeliyim. Bana ulaşabilmelisin. Bu ikimiz için de bir koruma, çünkü ruhumu bana geri veriyor. Dönüşemem."

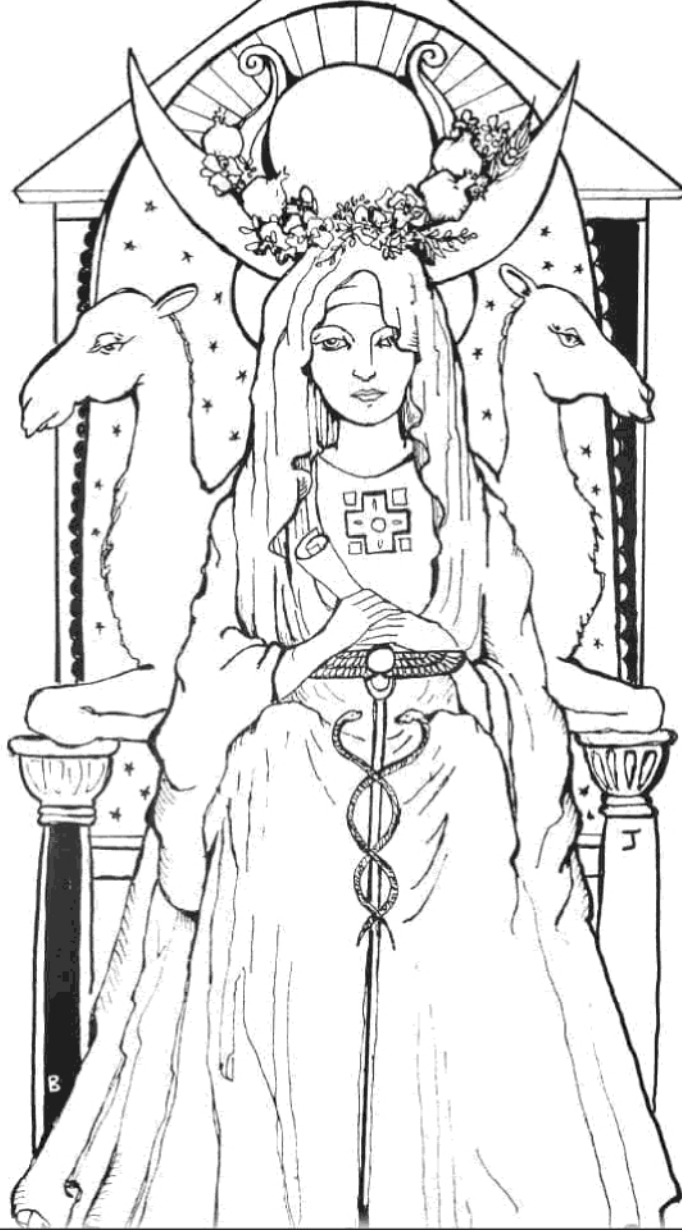
Kirpikleri dalgalandı. "Dönemiyor musun?"

"Senin de çok iyi bildiğin gibi dünyada çok gerçek canavarlar var Adalasia. Ben bir Karpatlıyım. Doğduğumuzda ruhumuz ikiye bölünür. Biz onu bulana kadar diğer yarımızı saklaması için bir dişiye verilir. Tüm ışık onda. Bizim içimizde sadece karanlık var. İki yüz yıl sonra tüm renk ve duygularımızı kaybederiz. Sonunda, hayat arkadaşımızı ararken bizi ayakta tutacak onurumuzdan başka bir şeyimiz kalmaz. Yaşayan ölüleri avlıyorum ama sen olmasan bu yola girebilirdim. Artık mümkün değil. Sen benim ruhumun bekçisisin, seni bulana kadar tekrar tekrar doğdun."

Onun ifadesinde bilgiyi gördü. Gözlerinde. Tedirginlik vardı. Ve yorgunluk. Kırılma noktasındaydı ve onu daha fazla zorlamak istemiyordu. Bir gecede onun düşündüğünden çok daha fazlasını başarmışlardı. Ona uyumasını ve toprağa girmesini emredecekti. Yolculuklarına ertesi akşam birlikte başlayabilirlerdi.



-II-



BAŞ RAHİBE

A Dalasia, bir mağara sisteminde beş iri yarı, korkutucu görünümlü adamlarla tek başına olmanın ve korkmadığını hissetmenin, aslında normalden ne kadar uzak olduğunun altını çizdiğini fark etti. Tamam, belki de

biraz korku hissettim. Birazcık. Ağzı her zamankinden daha kuruydu. Kalp atışlarını kontrol etmek için biraz çaba sarf etmesi gerekiyordu ama bunun için bazı iyi nedenleri vardı.

San Bernardino Ulusal Ormanı'nda bir yerde, kimsenin varlığından haberdar olmadığı, kimsenin varlığından haberdar olmadığı kadim insanların yaşadığı bir mağaralar labirentindeydi ve mağaralardan nasıl çıkacağını bile bilmiyordu. Adamların hepsinin insan kanıyla beslendiğinden oldukça emindi. O odadaki tek insan oydu ama ona iyi beslenmiş gibi görünüyorlardı. Sandu'ya ters ters baktı.

Yerin üstünden beslendiler, senden değil. Seni korumak için buradalar, Adalasia.

Tabii ki onu korumak için oradaydılar. Tıpkı onun da kendisini korumak için orada olduğu gibi. Kızgınlığını bastırdı. Hepsi onun başlamasını bekliyordu. Onlara cevap vermesini. İnsan nereden başlardı? Sandu'ya bakmaktan kendini alamadı. Sert görünümlü olmasına rağmen çok güzeldi. Onun üzerindeki muazzam çekimin ya da fiziksel olarak ondan etkilendiği gerçeğinin kendisini herhangi bir şekilde ikna etmesine izin vermemeye çalıştı.

Onları birbirine bağlayarak kararları onun elinden almıştı. Belki de ne anlama geldiğini anladığında bunu kabul edecekti ama ona sormamıştı. Ona tam olarak ne gerektirdiğini söylememişti. *Almıştı*. Onun izni olmadan kanını alarak bu günahı daha da arttırmıştı. Yine, büyük olasılıkla ona özgürce verecekti ama bir ortaklığa girdiklerini düşünmüştü. Şimdi bunun böyle olmadığını biliyordu. Bu da Sandu da dahil olmak üzere onlara ne söylediğine çok ama çok dikkat etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Bu gerçekten onunla mı ilgiliydi? Geçmişiyse mi? Ailesiyle mi? Dudaklarını ıslattı ve hemen konuya girmeye karar verdi, ancak yabancılara her şeyi anlatmayacaktı, dişleri olsa ve tek insan kendisi olsa bile

Ve tek başına çıkmayı umamayacağı bir mağara sisteminin içindeydiler.

"Tarot kartlarını sadece başkaları için değil, kendim için de okuyorum. Destem çok eski ve nesiller boyu ailemde kaldı. Yüzyıllardır aynı deste anneden kıza aktarılıyor. Tarot okumalarına itibar edilmesinden çok önce." Bunu kabul etmek zorundaydı. Bundan kaçış yoktu.

Sandu'nun Siv olarak tanıttığı kişi mavi-yeşil gözlerini ona çevirmiş, sanki yalan söylüyor olabileceğini düşünmüş gibi dikkatle onu inceliyordu. "Bu kartlar yüzyıllar boyunca nasıl dayanır ve zaman ve kullanımla toz haline gelmez?"

Bu adil bir soruydu. Kadife keseyi aralarındaki masanın üzerine koydu. Kartlar kesenin içinde olduğu için yoğun bir güç barındırıyordu ve onları serbest bıraktığı anda tüm adamların bunu hissedeceğini biliyordu. Onlar da tıpkı kendisi gibi enerjiye karşı duyarlıydı. Torbayı dikkatlice açtı ve desteyi bekleyen eline sallayarak adamların tepkilerini gözlemledi.

Sandu da dahil olmak üzere hepsi, güç dışarıya doğru yayılırken hafifçe arkalarına yaslandılar. Bu belirgin bir şekilde kadınsı bir enerjiydi. Tanıdık kartları süpürürken kolayca topladı. Neredeyse ellerine sıçrayacaklardı.

"Ne hissediyorsun?" Soruyu cevaplamak için sordu.

"Kan," dedi Petru olarak tanıtılan kişi hemen. "Karpas kanı. Dişi." Enerji çoktan kartların içine geri çekilmeye başlamıştı. "Bu da ne böyle? Ne tür bir oyun oynuyorsunuz?"

Adalasia, Sandu'nun çok durgunlaştığını fark etti. Eğer bir kadimin küllenmesi için bir yol varsa, o da buydu. Elindeki kartlara baktı ve sonra yavaşça bakışlarını onunkilere kaldırdı. Şefkatin tüm izleri buharlaştı. Kadının omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti indi. Olduğu gibi görünüyordu, bir katil. Besin zincirinin en tepesinde. Bir apeks yırtıcısı.

"Bu sıradan bir kan değil," dedi usulca. "Hızlı konuşmaya başlasan iyi olur Adalasia. Bu benim ailemin kanı."

Diğer dört Karpas avcısı Sandu'dan ona baktı. Yüz ifadelerinde de hiç dostluk yoktu. Derin bir nefes aldı. Gerçekten korkmamıştı. Şimdi kalbi küt küt atıyordu. Duyduklarını biliyordu.

Uyandığında, işitme duyusu çok daha keskinleşmiş gibiydi. Onlarınkinin de öyle olduğunu biliyordu, birbirlerine verdikleri küçük işaretlerden. Daha önce bu sinyaller ona kendini güvende hissettirmişti -bir bakıma- ama şimdi biraz dehşete düşmüştü.

"Sandu, dükkânımda kartın enerjisini hissetme fırsatın oldu. O zaman bağlantıyı hissettiğini düşünmüştüm. Neden şimdi tepki veriyorsun?" Etrafını saran yırtıcıların ortasında kalp atışlarını kontrol etmek büyük çaba gerektiriyordu.

"Kartlar kaynağı benden sakladı. Sadece ilişkimizden duyduğun korkuyu gösterdiler. Karpatyalılarla bir bağlantı olduğunu biliyordum ama özellikle benim soyumla bir bağlantı olduğunu bilmiyordum."

Sesi alçaktı, o kadar yumuşaktı ki sakinleştirici olmalıydı, ama onun yerine belirgin bir tehdit hissetti. Omurgasından aşağı bir korku dalgası süzüldü. Sessiz kaldı, ağzını açarsa sesinin titreyeceğinden korkuyordu ve ona ya da diğerlerine onu korkuttuklarını bilmenin tatminini yaşatmayı reddetti.

"Adalasia, ailemin kanı o kartlara nasıl bulaştı?"

Bakışları onunkilere sıçradı. Kırmızı alevler daha yükseğe sıçradı. Kendini rahat bir omuz silkmeye zorladı. "Ne yazık ki cevabını bilmediğim pek çok şey var."

"Damarlarımda sizin kanınızı taşıdığım için kartlardaki kanın kökenini ayırt edebilmiş olabilirim," diye yüksek sesle düşündü.

Çenesini kaldırdı, onların dikkatini dağıtmaya kararlıydı. "Her sabah güne başlamak için kendi kendime bir okuma yapmak adetimdir. Birkaç hafta önce, tıpkı annemin söylediği gibi tehlikenin yaklaştığını görmeye başladım. Sonra okumalarım bir adamın geldiğini görmeye başladım, benimle bir yolculuğa çıkacak olan bir adamın. Bu çok tehlikeli bir yolculuktu, kartların kökenini bulmak ve onları kendi amaçları için çarpıtacak olanlardan korumak. Eğer o doğru adamsa, onunla telepatik olarak bağlantı kurabilirdim. Bu şekilde bilebilirdim."

Sandu'ya bakmadan kartları karıştırdı ve dağıttı. "Ailemizde bir efsane var. Seninle tanışana kadar bana saçma gelen bir efsane. O efsaneye göre bu adam gelecek ve benim hayat *arkadaşım* olacaktı." Son kelimeyi dişlerinin arasından ısırarak çıkardı ve bakışlarını onunkilerle buluşturmaya zorladı.

Belki de yüzyıllardır ailesinde anlatılan o efsanenin tamamen yanlış olduğunu görmesine izin vermek.

Görüyorum ki bana çok kızgınsın, Adalasia.

Ona cevap vermeye tenezzül etmedi çünkü yaptıklarını geri almak için artık çok geçti. Adam üzgün değildi. Pişmanlık hissetmiyordu ve eğer yalan söyleyip üzgün olduğunu söylerse, bu aralarındaki ilişkiyi daha da kötüleştirecekti.

Benedek, "Bize kartlardan bahset," diye sordu.

Adalasia dikkatini Sandu'dan başka bir yöne çevirmekten çok mutluydu, ancak bu adamlara ne vereceğini çok dikkatli seçmesi gerekiyordu. "Aileme kartların muhafızlığı görevi verildi. Bizler kapı bekçileriyiz ve sözüm ona bir zamanlar bizi gözeten başkaları da vardı. Koruyucularımız gittiler, çağlar boyunca yok oldular. Castello ve diğerlerinin kartları isteyen bir grubun parçası olduğuna inanıyorum."

"Anneni öldürdüklerinde neden onları da götürmediler?" Sandu sordu.

Her şeyi olduğu gibi kabul etmeye hazır olmadığını söyleyebilirdi, hele de kartlarında ailesinin kanı varken. Onu suçlayamazdı. Açıklamak için sabırsızlanıyordu. Onunla bu noktaya gelmek istememişti. Ona güvenmeye başlarsa, yalnız kaldıklarında anlatabileceği şeyler vardı ama ya diğerleri? Elleri büyük bir çabayla sabit tuttu. Kartların tanıdık hissi yardımcı oldu.

"Onları kullanamazlar. Sadece ailem kullanabilir. Anneden kıza. Bu işler böyle yürür. Kartlar sadece ailemizin bir üyesiyle konuşacak." Tekrar karıştırdı. "Kartlar kendilerini gizleyebilirler. Bunu yapmış olmaları mümkün." Polis gelmeden önce onları annesinin cesedinden çıkarmıştı.

Kartları küçük masanın üzerine koyup incelerken odanın her yerinde sessizlik vardı. Sadece suyun sürekli damlaması ve Adalasia'nın kalp atışlarının sesi duyulabiliyordu. Eğer o duyabiliyorsa, hepsi duyabilirdi. Hikâyesinde çok fazla boşluk vardı ve bunu biliyordu. Sandu da biliyordu. Şimdilik bundan kurtulmasına izin veriyordu. Sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordu. Siyah gözlerinde o ateşli kırmızı alevler vardı. Alevler alçaktan yanıyordu ama arada bir döndüğünde sıçradıklarını görebiliyordu.

Bakışları tamamen onun üzerindeydi. Vücudundan küçük bir ürperti geçti. Onunla asla ters düşmek istemiyordu.

Bakışlarının diğer dördünün üzerinde kaymasına izin verdi. Onu tıpkı Sandu gibi yırtıcı hayvanların gözlerini kırpmadan, odaklanmış bir şekilde izliyorlardı ama onun zihnine Sandu'nun sahip olduğu şekilde erişemiyorlardı. Onlarla paylaşabilir, hatta onun zihnini onlarınkine bağlayabilirdi ama Sandu'nun ritüel sözleriyle onları birbirine bağladığında aralarında yarattığı bir yakınlık vardı. Bunu hiç tartışmadan yaptığı düşüncesi bile onu öfkelenmişti. Aceleyle bastırmaya çalıştı. Onun kendisini çok fazla görmesine izin veremeyecek kadar çok şey tehlikedeydi.

Ondan hiçbir şey saklayamayacağını bilmeliydi. O siyah, acımasız gözler onu buldu, kırmızı alevler fiziksel bir dokunuş gibi tenini yakıyordu.

"Bu insanlar neden kartları istiyor?" Petru sordu.

"Benim tahminim kapıları açmak olurdu. Bu cevaplara sahip değilim. Sadece en azını biliyorum. Korunması gereken dört deste. Kartlar kapıları koruyor ve biz de kapı bekçileriyiz, yüzyıllardır anneden kıza. Bahsettiğim gibi, bir zamanlar bizi koruyan başkaları da vardı ama öldürüldüler ya da yozlaştırıldılar ve bizi tek başımıza bıraktılar."

"Kapılardan bahsedip duruyorsun," dedi Nicu adındaki Karpatyalı. "Hangi kapıları koruyorsun?"

Adalasia içini çekti. "Söylediğim her şey kulağa sanki bir şeyler uyduruyormuşum gibi gelecek."

"Uçma yeteneğimiz gibi mi?" Sandu önerdi. "Bence sen bize inanabiliyorsan, biz de senin söylediklerine inanabiliriz."

Onlara bir şey söylemesi gerekiyordu, bu yüzden derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Çocukken bana anlatılan her şeye göre, cehennemde dört kapının ardına hapsolmuş, dünyaya salınamayan vahşi bir yaratık var. Bu kapıların her biri sadece tarot kartlarının belirli bir hizalanmasıyla açılabilir. Eski destelerden sadece biri bu hizalamayı yapabilir. Bende destelerden biri var ve beni izleyen bu insanlar destenin peşindeler."

Sandu ona sertçe baktı. Doğruyu söylüyordu ama söylemiyordu.

"Güverteyi annenle birlikte alma şansları vardı ama yapmadılar. Onu öldürdüler ve güverteyi seninle birlikte bıraktılar," dedi Sandu. "Neden?"

Sesinde hiçbir duygu yoktu. Eğer onun zihnine dokunursa bunu anlayabilirdi,

orada da olmayacaktı. O istediği zaman duygularını kapatabilirdi ama o kapatamazdı. "Cinayet" dediği anda o akşama geri döndü, evlerinin kapısını açtı, çalışmaktan yorulmuştu ama annesini görmeyi dört gözle bekliyordu. Tüm oturma odası harabeye dönmüştü, mobilyalar devrilmiş ve kırılmıştı, yerde kan birikmiş, bir duvara ve annesinin en sevdiği antika altın brokar koltuğa sıçramıştı. Annesi kırık bir oyuncak bebek gibi yatıyordu, hayattayken o kadar canlıyken ölürken küçücük kalmıştı.

Adalasia'nın parmakları kartları okşadı, onların rahatlığına ihtiyaç duyuyordu. Kendisi bu kartlara dokunmadan çok önce annesinin elleri bu kartların üzerindeydi. Gözlerinin arkasındaki yanmanın yerini yaşlara bırakmaması için kendini zorlayarak çenesini Sandu ve kardeşlerine doğru kaldırdı. Onun gibi adamlara. Duygusuz adamlar.

"Katillerin annemi öldürürken ne düşündüklerini nasıl bilebilirim ki?"

Sandu'nun gözleri sıçradı ve alev alev yandı. "Bir hayat arkadaşına yalan söyleyemezsin. Sebebini biliyorsun. Nedir o?" diye meydan okudu.

Öfkeli bakışlarını onunkilere yöneltmeden önce duygularını kontrol altında tutmak için birkaç dakika mücadele etti. Zaten sesinin hem keder hem de suçlama içerdiğini biliyordu. Bunu engellemenin hiçbir yolu yoktu.

"Belki de annemin *cinayetini* bana ya da ona karşı hiçbir empati duymayan adamlarla tartışmak istemedim. Seni temin ederim ki Karpatyalı, aramızda çok önemli olduğunu düşündüğün bu hayat arkadaşı bağı tamamen saçmalık. Söylediğin her şeyin hiçbir anlamı yok. Her bir kelimesini reddediyorum. Devam edelim mi?" Sonuncusunu sıkılmış dişlerinin arasından söyledi.

Uzun bir sessizlik oldu. Çok uzun. Hepsinin kendisine bir tür şok olmuşçasına baktığını fark etti, tabii eğer bir ifade olmadan şok olunabilirse. Değerli yaşam arkadaşı ritüelini açıklamasının onları rahatsız edip etmediğini umursamıyordu. O böyle hissediyordu. Sandu şehirdeki en ateşli av gibi görünebilirdi ve onun kendisi olduğuna inanmaya şartlanmıştı.

Mükemmel bir eşleşme, prensi onu almaya geliyordu ama değildi. Bu, yapması gereken bir iş olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

Seni incittim. Özür dilerim.

Adalasia onun sesindeki samimiyeti duymak ya da zihninde hissetmek istemiyordu. Saçındaki dağınık düğümü çekiştirdi ve inatla devam etti. "Kartları tekrar tekrar okudum ve anladığım kadarıyla çıktığımız bu yolculuk Sandu'yla ve onun bize çocukluğuyla ilgili anlatabilecekleriyle başlıyor. Kartlarla bağlantılı kanın ailesinden geldiğini doğruladığına göre, bazı cevaplar alabiliriz. Açıkçası, o kadar uzun zaman önce hayatta değildim. Bildiklerim de güvenilmez."

Sandu bir kaşını kaldırdı. "Eğer bu konuda yardımcı olabileceğimi düşünüyorsanız, çocukluğuma dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Tek bir anım bile yok. Ailemin neye benzediğini ya da nerede yaşadığımızı söyleyemem. Eğer yardımı olacaksa, Karpat Dağları'nda olduğunu tahmin ediyorum."

Suyun damlaması her zamankinden daha gürültülü görünüyordu. Adalasia sandalyesinde geriye doğru çöktü, bir eli yine saçlarına gitti. Başının üstünde dağınık bir şekilde düğümlemiş ve iyi olduğunu söylemişti. Sandu ona bir ayna vermeyi düşünmemişti. Bir tür banyo olduğunu hatırlıyordu. Asgari düzeyde. Bir tuvalet ve lavabo. Havlular. Bir duş. Ayna yoktu. Hepsi cidden yakışıklıyken kendisinin oldukça kötü görüldüğünden emindi, ancak Sandu'nun ne kadar inanılmaz görüldüğü ya da yapabildiği sihirli şeyler artık umurunda değildi.

"Bu mümkün değil. Herkes ailesini hatırlar. Çocukluklarını. Tüm anılarınızı kaybetmiş olamazsınız." O, yolculuklarının başlangıcıydı. Hatırlamak zorundaydı yoksa başlangıç noktaları yoktu. Şimdiye kadar oldukça işe yaramazdı.

Sanki gözlerinin içine bakarak onun zihnini görebiliyormuş gibi ona doğru eğildi. Kartlarında ailesinin kanı olduğu için onu hâlâ tam olarak affetmemişti. Bunu ona arkadaşlarıyla birlikte olmadan önce söylemeliydi. Bunu neredeyse bir ihanet olarak görüyordu. Belki de öyleydi. Önce kendisiyle konuşmadan onları birbirine bağlamasını hâlâ hazmedememişti. Tüm kararlara katılmak istiyordu, özellikle de hayatını değiştirecek olanlara

Sonsuza dek. Annesinin öldürölmesini arkadaşlarının önünde bu kadar duygusuzca gündeme getirdiği için ona gerçekten kızgındı. Onun ihanetlerini atlatamamıştı.

Birbirleri hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorlardı. O çok duygusuz olabilirdi ve kız tamamen hissetmekle ilgiliydi. Bu, gelecekleri için iyiye işaret değildi. Başđ ağrımaya başlamıştı. Yine de yere serdiği kartlara baktı ve bir iç çekti.

Arka arkaya üç kez. İşte oradaydı. Baş Rahibe. Bu ona bir şeyler anlatmalıydı. Bu adam, Sandu, onun erkeği olması gereken kişi, onu koruduğunu ve kolladığını düşünüyordu. Baş Rahibe kartı bir gece sahnesini tasvir ediyordu. Sandu tamamen geceyle ilgiliydi. Kart en basit haliyle, içine girdiği şeyden korksa bile onu koruduğu ve kolladığı anlamına geliyordu. Bu kendini geliştirmesi için bir fırsattı.

Sandu omuz silkti. "Yüzyıllar boyunca duygusuz ve renksiz yaşadım ve seni bulma umudum yoktu. Anılarım hızla soldu ve buna izin vermiş olmam mümkün. O ilk birkaç yüzyılda bir vampir benim gücümü yenmeyi başarırda, belki de ailemin acı çekmesini istemedim."

Duyguların olmadığı, duyguların yaşanmadığı yüzyıllar Adalasia, diye hatırlattı usulca. O zamanın çoğunda yalnızdım. Tamamen yalnızdım, ta ki o manastırda benim gibi olan, dış dünyaya salınamayacak kadar ileri gitmiş bu adamlarla birlikte olana kadar.

Adalasia ona bakmanın hata olacağını biliyordu. Onu gerçekten görmenin. *Sen bir yabancısın. Tamamen bir yabancı. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Beni hiç tanıımıyorsun. Seni olduğu gibi kabul ettim ve bunu bir daha yapmak istemiyorum. İnsanlardan bir şeyler almak için bahaneler yoktur. İsteseydiniz ya da benimle konuşsaydınız size isteyerek verebilirdim. Beni tanımak ve bana özel biriymişim gibi davranmak için zaman ayırmaya zahmet etseydin, ama yapmadın.*

İhanetinin neden bu kadar acı verdiğini kendine sorması gerekiyordu. Kartları karıştırdı ve dağıttı çünkü rahatlamak için elindeki kartların aşinalığına ihtiyacı vardı. Annesi ona geceleri çoğu annenin çocuklarına okuduğu gibi hikâyeler okurdu. Onunkilerin hepsi iblisler ve o iblislerle savaşıan kadın ve avcı ortağı hakkındaydı ve birlikte dünyayı kurtarmışlardı. Her hikâyeye çiftin etrafında dönüyordu. Adamın nasıl geldiği

yalnızdı. Birlikte nasıl güldüklerini, iblislerin en kötüleriyile nasıl savaştıklarını ve onlara atılan her türlü savaştan nasıl sağ çıktıklarını. Kız büyüdükçe hikayeler daha heyecanlı ve maceralı hale geldi. O her zaman oradaydı, onun yanında savaşıyordu. Ortağıydı, ona sevgi ve saygıyla davranıyordu.

Sen özel birisin. Yine o okşayıcı nota vardı. Zihnine, tenine kayıyor, kemiklerine işliyordu. *Sen benim tekimsin. Birçok hata yapacağım, ama asla bunları senin özel olduğunu düşünmediğim için yaptığımı düşünme.*

Adalasia onu susturmaya çalıştı. Ona güvenmişti. Onu beklemişti. Ona inanmıştı. Çok yalnız olmasına ve onu izleyenlerden korkmasına rağmen onu korumak için onu göndermeye hazırdı. Prensiyle ilgili bir fantezi geliştirmişti. Sandu'yu gördüğünde ve o çok güzel olduğunda - muhteşem, sert ve tehlikeli bir adam - heyecanlanmadan edememişti. Mükemmel görünüyordu. Korkutucu, ama buna ihtiyacı vardı. Tehlikeliydi ama hayatı boyunca dinlediği hikâyelerdeki iblislerle savaşacaklarsa bir eşte buna gerçekten ihtiyacı vardı.

Adalasia, sen kin tutma yeteneğine sahip değilsin.

Çenesini eğdi. Zihninde savunmasını güçlendirmek, ona saf çelik vermek için elinden geleni yaptı. *Sonsuza kadar kin tutabilirim. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.*

Senin zihnindeydim, ewal emninumam. Senin için yumuşacık, empati dolu, benimse sert bir yanım var. Ruhundaki ışığımı çok uzun süre, ömür boyu taşıdın ve tüm bu ışığa sahip olmak, hem senin hem de benim, sana bu şefkati ve anlayışı verdi.

Merhamet, diye kabul etti, ama anlayış değil. Beni kolay lokma sanma.

Seni incittim ve bunu yapmak istememiştim.

Sesi bir okşamaydı. Bir tüyün fısıltısı gibi zihninin içini okşuyor gibiydi, içinden geçen şehvetli bir fırça. Daha iyisini bildiği halde ona tekrar bakma hatasını yaptı. O alevler onun gözlerindeydi ama bu sefer farklı bir ateşi tutuşturmuşlardı; damarlarında yavaşça ilerleyen ve kadınsı çekirdeğine ulaşana kadar gittikçe ısınan bir ateş.

Bu ani sızı şok ediciydi, özellikle de yalnız olmadıkları ya da iyi geçinmedikleri için, çok güçlü ve zorlayıcıydı. Eğer ses tonu sadece cinsel bir tonda olsaydı, bununla başa çıkabilirdi ama burada çok fazla samimiyet vardı ve ona güvenmeye cesaret edemiyordu. Kimseye güvenmeye cesaret edemiyordu. Beşiyle birlikte yeraltında kapana kısılmıştı ve o da bunu biliyordu.

Ona ters ters baktı. "Bunu çözmemiz gerekiyor." Bunu yüksek sesle, diğerlerinden çok onun iyiliği için söyledi. Yoluna geri dönmek zorundaydı. Bir başlangıç noktası bulmalıydı.

Sessizce oturdu ve kendisine rehberlik etmesi için kartlara baktı. Küçüklüğünden beri annesinin yanında, büyükannesinin ve büyük büyükannesinin başkalarına hayat yolculuklarında rehberlik eden hikâyelerini dinlemişti. Sıra ondaydı. Kan bağı aracılığıyla kendisine aktarılan bilgiye ihtiyacı vardı.

Adalasia bilgeliğin her zaman bilgi ve bilinçli zihinle ilgili olmadığını biliyordu. Bazen sezgilerini dinlemesi gerekirdi. Sezgileri ona Sandu'nun bu dört adamın her birini onu korumasına yardım etmelerinden başka bir nedenle yanına çağırdığını söylüyordu. O güçlü bir varlıktı. Neden bu kadar çok? Sandu neden bu dördünden kendileriyle birlikte yolculuk yapmalarını istediğini bile anlamayabilirdi ama sezgileri onları davet ettiğini ve tehlike olacağı uyarısına rağmen kabul ettiklerini söylüyordu.

"Hepiniz Sandu ile zaman geçirdiniz. Size geçmişle ilgili anlattığı şeyleri hatırlıyor olmalısınız. Önemsiz olduğunı düşündüğünüz şeyler. Bahsettiği insanlar ya da yerler. Aklınızda öne çıkan bir şey ya da biri." Sesini gerçekçi tuttu.

Sandu koltuğunda arkasına yaslandı, uzun bacakları önünde yayılıyordu. Ona küçük bir gülümseme verdi ve başını hafifçe salladı. Bu bakışla bir kızın donunu bile eritebileceğini düşündü. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı yoktu ama o zamandan beri aşk hayatının gidişatına dair herhangi bir ipucu veren her karttan titizlikle uzak duruyordu; buna Baş Rahibe kartının tutabileceği ışık da dahildi. Öfkeli tutkular. Yoğun duygular. Bakışları tekrar Sandu'ya kaydı. Sandu kesinlikle bir kadında her ikisini de uyandırabilirdi ve o, bir erkeğe sırf yakışıklı olduğu için aşık olacak türden bir kadın değildi. Peri masallarıyla işi bitmişti.

Beni çekici bulmana sevindim. Hayat arkadaşımın benimle herhangi bir şekilde cinsel olarak ilgilenmemesi iyi olmazdı.

Adalasia gözlerini ona dikti. *Aklımda senden cinsel olarak etkilenmekle ilgili bir şey olmadığından oldukça eminim.*

Öfkeli tutkular, yoğun duygular ve benim size ilham vermem açısından düşünüyordunuz.

Sıcak mum ışığı gibi meraklı, kırmızı bir parıltıya sahip, günah kadar seksi kara gözleriyle ona baktı. Vahşi, yırtıcı bir hayvanı düşünmesi gerekirken neden böyle düşünüyordu?

"Lucian'ı tanıyorsun, Sandu," dedi Benedek. "O ve hayat arkadaşının Amerika'da bir yerde ikametgahları var. Çocukluğuna dair bir şeyler hatırlıyor olabilir."

"Lucian mı?" Adalasia yankılandı. "Lucian kim?"

Sandu ona gülümsedi. Büyüleyici bir gülümseme. Seksi bir gülümseme. Onu kazanmak için kesinlikle elinden geleni yapıyordu. Onu bir köpekbalığı olarak düşünmeye çalıştı. Ne yazık ki bu ona pek uymuyordu. Saçları yüzünden. Siyah gözleriyle uyumlu olması için koyu renk olmalıydı ama onun yerine, gümüş ve altın rengi etkileyici çizgileriyle açık renkti. Ona bakmayı bırakmalıydı. Ya da onu düşünmeyi. Adam zaten kibirliydi ve kız da buna fazlasıyla açıktı. Onu ortağı olarak görmeye yatkındı ve gardını bir an bile indiremezdi.

"Lucian ve Gabriel Daratrazanoff ikizdir. Onlar bizim dünyamızda efsanedir. Kesinlikle yetenekli dövüşçülerdir, çok azı onlara karşı gelip hayatta kalabilmiştir. Lucian, Gabriel'in bir hayat arkadaşı olduğunu biliyordu ve onun dönüşmesini ya da intihar etmesini önlemek için kardeşini vampire dönüştüğüne inandırdı, böylece Gabriel onu bulana kadar onu avlayacaktı. Lucian koruyucu bir adamdır."

"Burada, Amerika'da mı yaşıyor?"

"Evet. Burada kalmayı seçti. Burası, Gabriel'in ikamet ettiği Fransa ve Prens'e danıştığı Karpat Dağları arasında gidip geliyor," diye gönüllü oldu Nicu.

Sandu bir kaşını kaldırdı. "Lucian'ın işlerinden kesinlikle haberdarsınız."

"Seyahatlerimde ona bir iki kez rastladım, hem Fransa'da hem de Karpat Dağları'nda. Her ikisinde de hayatta kalmak için kana ihtiyacım vardı ve o da bana hiç tereddüt etmeden kan verdi," diye itiraf ediyor Nicu.

"Ana ikametgahı nerede?" Sandu sordu.

"Sanırım Montana'da vahşi doğada bir yerde bir arazisi var. Kurt besliyor," dedi Nicu. "Çoğu insan onun evine davetsiz gitmez. Orası güvenli değil."

Adalasia bundan hoşlanmamıştı ama kartlara baktığında, tam olarak nereye gitmeleri gerektiğini biliyordu. İçini çekti. "Beynine iyi bir şok vermen gerek Sandu. Böylece böyle riskler almamış oluruz."

Sandu kahkaha attı ve ses yumuşak ve zengindi, güzel bir şarap gibi vücuduna süzüldü. Kartları topladı. "Gitmemiz gereken bir yön var. Oraya nasıl gideceğiz? Araba mı?"

"Uç," dedi Sandu.

Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Birleşik Devletler'i bir yarasa gibi uçarak geçmiyorum. Ya da bir kuş gibi. Ya da her ne idiyisen."

Güldü. "Herkes gibi biz de uçak kullanıyoruz." "Öyle mi?"

"Biz sadece mağaralardan çıkmadık."

"Sadece manastırdan," diye belirtti Benedek. "O kadar uzun süredir dışarıda değiliz ama hızlı öğreniyoruz. Sadece insanların zihnindeki bilgileri alıyoruz."

"Herhangi birinin zihnini okuyabiliyor musun?" Kartları dikkatlice kadife kesenin içine geri yerleştirdi. "Herhangi bir zamanda mı?"

Adalasia bundan hiç hoşlanmamıştı. Sadece Sandu'nun onun zihnini okuyabileceğini düşünüyordu. Çok ama çok dikkatli olması ve çocukken annesinin ısrarla öğrettiği, iblislere karşı zihnindeki bariyerleri güçlendirmeye yardımcı olacak egzersizler üzerinde çalışması gerekecekti. Bunun bu adamların kendisini okumasını engellemeye yardımcı olup olmayacağını bilmiyordu ama yardımcı olacağını umuyordu.

Adalasia ayağa kalktı. Beş adam da hemen ayağa kalktı. "Peki, buradan çıkıp Montana'ya ya da başka bir yere giden bir uçağa nasıl bineceğiz?"

Bu Lucian'ın evi olabilir mi? Onu görmeye geldiğimiz için üzülmemesi için onunla nasıl iletişime geçebiliriz?"

"Bizim kendi uçağımız var," dedi Sandu. "Karpatlar insanlarla dolu bir uçakla uçma riskini nadiren göze alırlar. Risk çok büyüktür. Uçağımız özellikle gündüz uçuşlarında uyumamızı sağlayacak şekilde donatılmıştır."

"Kendi pilotunuz var mı, yoksa uçağı içinizden biri mi uçuruyor?"

"Bir insan pilotumuz var," dedi Sandu. "Zenon Santos uzun süredir bizimle birlikte ve çok sadık bir pilot. Güney Amerika'da bir aileden geliyor, İngiltere'de okudu ve ülkesine hizmet etmek için uçmayı severek büyüdü. Dışarı çıktığında pilot olarak bir şekilde istihdam edilmek istedi. Pilotlara ihtiyacımız olduğu için onu hemen işe aldık."

"Seni biliyor mu? Karpatyalı olduğunu mu?"

"Evet. Yüzyıllardır ailelerimizden biriyle simbiyotik bir ilişki içinde yaşayan bir aileden geliyor. Sırları babadan oğula, anneden kızıya aktarmışlar ve bizim onları koruduğumuz gibi onlar da bizim türümüzü korumuşlar. Vampirler bizi yok etmek için tüm güçleriyle saldırdığında bizim yanımızda savaştılar."

Bu ilginçti. Müttefik olarak güvendikleri insanlar vardı. İnsanlar onlara güveniyordu. "Onlar gibi başkaları da var mı? Türünüzü bilen insanlar?"

Eşyalarını çantasına yerleştirdikten sonra Sandu onu kollarına aldı. "Birkaç tane." Çenesiyle kızın başının tepesini okşadı ve saçlarının çenesindeki kıllara takılıp onları birbirine bağlamasına neden oldu.

Omurgasından aşağı bir farkındalık ürpertisi geçti. Saçının her bir teli ona bilgi iletiyor gibiydi, ki bu imkânsızdı, değil mi? *Değil mi? Bu olamazdı.* Sanki sadece vücudundaki hücreler ve sinirler değil, şimdi saçları da onun farkındaydı, vücudundaki her saç teli ona göre ayarlanmıştı.

Hayvanlardaki bıyıklar nedir? Bunlar aslında bir rehberlik sistemi ya da radardır; sinir uçlarından oluşan bir demet hayvana bilmesi gereken her şeyi telgrafla bildirir. Av. Mesafe. Hava basıncı ve akıntıları. Bir açıklıktan geçip geçemeyeceği. Avının ne kadar uzakta olduğu ya da tehlikenin ona yakın olup olmadığı. Bıyıklar onların takip sistemleri, rehberleri ve radarlarıdır. Performansları

akrobatik hareketler yapar ve bıyıkları sayesinde avına ne zaman ve nerede saldıracağını bilir.

Benim bıyıklarım yok. Kızgın olmaya çalıştı.

Başını ensesine doğru eğdi ve dişlerini oradaki saçlara geçirerek damarlarında küçük mızraklar gibi küçük şoklar yarattı. *Sinir uçlarından oluşan demetleriniz var ve bunlar daha da hassaslaşmaya devam edecek.*

Mağara sisteminde bulanık bir hızla ilerlerken bu bilgiyi zihninde evirip çevirdi. Diğer Karpatyalı erkekler önlerinden giderek bilinmeyen bir çıkışa doğru ilerliyordu. Çıkabilmeleri için yarığı genişletip sonra da hiç kurcalanmamış gibi kapattıklarında, adamın ne demek istediğini anlamaya çalışırken çıkan gıcırtyı duymadı bile. Önemli bir şeyi, adamın sinir uçlarının daha da hassaslaşacağını söylerken kastettiği şeyi kaçıırıyordu. Neden hassaslaşsınlar ki?

Gece esintisi yüzünde serindi ve Adalasia etrafına bakındı. Sandu onu yere bırakmamıştı, bu yüzden havalanacaklarını biliyordu. El çantasını kucağına daha güvenli bir şekilde yerleştirdi ve kolunu onun boynuna doladı.

"Güvendesin, ewal emninumam," diye fısıldadı. "Hiçbir şeyin sana zarar vermesine asla izin vermem."

Bazen, şimdi olduğu gibi, adamın sesindeki samimiyeti duyabiliyordu ve ona inanmaya başlıyordu ki bu, ailesi dışında kimseye güvenmediği için biraz korkutucuydu. Şimdi, aniden, kartlarından başka gerçek bir açıklaması olmadan, bu yabancıya hayatıyla güvenmesi gerekiyordu ... ve eğer kartlar doğruysa ... kalbiyle. Sorun şu ki, adam ondan bir şeyler saklıyordu ve af dilemesine ve onu incittiği için içtenlikle özür dilemesine rağmen, onları birbirine bağladığı ya da onun izni olmadan kanını aldığı için en u f a k bir pişmanlık duymadığını biliyordu.

Araziyi koruyan, uzun ve girift demir kapılar, güzel sanat eserleri gibi bükülmüş demirler, arabanın girişine izin vermek için içeri doğru açıldı. Şoförleri

W onları eve giden uzun yola çıkardı. Adalasia'nın baktığı her yerde uzun eğrelti otları, çalılar ve ağaçlar vardı, bu da malikâneye vahşi, ormana benzer bir görünüm veriyordu. Başını kaldırıp eve baktı.

Evin yapısı

Birkaç kat yüksekliğinde, her yöne uzanan kuleleri ve balkonları vardı. Her yerde güzel vitray pencerelerin yanı sıra duvarlara işlenmiş vitraylar vardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Ev eski moda ve modernin bir karışımı gibi görünüyordu ama çok, çok güzeldi.

Çok yakında bir kurdun av çığlığını duydular. Çağrıyı bir başkası ve ardından bir başkası aldı. Ses, kadının omurgasından aşağıya doğru alarmlar gönderdi.

"Adalasia, ortamızda kal," diye yumuşak bir sesle emretti Sandu. "Lucian kendini tehdit altında hissederse, son derece tehlikeli olabilir."

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Tehlikeyi *hissetmişti*. Şoförlerine doğru baktı. Lucian arabayı onlar için göndermişti. Araba onları bırakıp uzaklaşmaya başlamıştı bile. Onu geri çağırmak istedi. Sandu elini onunkine doladı.

"Lucian iyi bir adam *Sivamet*, sadece hayat arkadaşı yakındayken dikkatli. Bu hepimizin yapması gereken bir şey. Bu yüzden etrafınızda en güvendiğim dört kardeşim var. Bana bir şey olursa, eğer burada Amerika'daysak Tarık'a, ya da Karpat Dağları'ndaki prense kadar sana eşlik ederek korunmanı sağlayacaklar."

Sadece bu sözleri söylemesi, onun başına bir şey gelebileceği fikrini aklına sokması bile ciğerlerindeki havanın boşalmasına neden oldu. Nedenini bilmiyordu ama onu kaybetme fikri kendisini bir anda ıssız hissetmesine neden oldu. Ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanırken onun kolunu kavradı. Rüzgâr kurtların ulumasıyla birlikte yükseldi. Sürü sanki daha da yaklaşıyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Yüzünü arkalarına dönmek için döndü. Orman ve çalılıklar çok yakındı, vahşi yaratıklara saklanacak çok fazla yer veriyordu.

"Hadi burayı terk edelim. Burada olmamıza gerek yok."

Nicu en alttaki merdivene indi ve sakince geniş avluya baktı. Eski dostlarını selamlar gibi kollarını uzattı. Sesi yumuşak bir mırıltıydı, kelimeler başka bir dildeydi ve Adalasia belli belirsiz anladığı cümleler yakaladı ama bu dili nasıl bildiğinden emin değildi. Eski dünyaya aitti,

Çoktan kaybolmuş bir lehçe olduğundan emindi ve daha önce hiç duymamıştı. Sandu ara sıra birkaç kelime söylüyordu ama Nicu'nun söylediklerini neden tanısin ve anlasındı ki?

"Kardeşlerim. Sizi görmeyeli uzun zaman oldu. Bana gelin." Niku avluya girdi ve yere oturdu, kolları hâlâ hoş geldiniz der gibiydi. "Kardeşimizi görmeleri için arkadaşlarımı getirdim. O onları ağırlarken, biz de akrabalık bağlarımızı tazeleyelim."

Ağacların ve çalıların arasından çıkan kurtlar her yönden Nicu'ya doğru koşarken Adalasia nefesini tuttu. Bir tanesi neredeyse onu yere seriyordu. Çılgılık atmamak için ağzını kapattı. *Sandu, ona yardım etmelisin.*

Nicu'nun hayvanlar konusunda yardıma ihtiyacı yok.

Devasa ön kapı açıldı ve güzel bir adam orada durdu, karanlık bakışları eskilerden oluşan dar grubun üzerinde gezindi, ona ve sonra Nicu'ya ve merdivenlerin yanındaki ön bahçede birlikte yuvarlanan kurtlara. Gözlerinin koyu siyah kadifesinde eğlence kayıyordu.

"Lütfen kendi özgür iradenizle girin." Geri çekildi ve içeri girmeleri için eliyle işaret etti. "Nicu, oynamayı bırak ve sen de içeri gel. Sürünün yapması gereken bir iş var ve sen gençleri eğitmelerine yardımcı olmuyorsun."

Sandu, Adalasia daha kapıdan içeri girmeden onu kollarına aldı. Onu içeri taşıdı ve içeri girdiklerinde ayağa kaldırdı. Lucian dönüp ona baktı, bakışları ikisini de tarıyordu.

"Hayat arkadaşın mı?"

"Adalasia," diye yanıtladı Sandu. "Bana bağlı ama henüz din değiştirmedir."

Adalasia dişlerini sıkmadı ama bu çaba gerektiriyordu. Adam "dönüştürülmüş" kelimesini kullanmıştı ama Lucian'ın önünde bunu sormuyordu. Sandu'nun onu içeri taşımasından hoşlanmamıştı ama bunu da sormayacaktı. Sandu'nun ona söylememesi gereken o kadar çok şey vardı ki.

En iyi profesyonel gülümsemesini takındı. İnsanları rahatlatma konusunda son derece becerikliydi. "Bu kadar kısa sürede bizi kabul ettiğin için çok teşekkür ederim Lucian. Eviniz gerçekten çok güzel."

"Teşekkür ederim." Lucian kibarca başını eğdi.

Sandu ona yaklaşmıştı, hatta o kadar yaklaşmıştı ki onu omzunun altına, ön tarafı kendi tarafına gelecek şekilde yerleştirmıştı. Bir kolu beline dolanmıştı.

Benedek kayıtsızca onun yanına doğru ilerledi. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu Lucian."

Petru, Sandu'nun diğer yanına geldi. "İyi görünüyorsun Lucian."

Siv etraflarından dolandı ve savaşçıların eski selamlaşmasında olduğu gibi Lucian'ın kollarını kavradı. "*Bur tule ekämet kuntamak-iyi tanıştık kardeş-akraba.*"

Lucian ona cevap verdi. "*Eläsz jeläbam ainaak-* uzun süre ışık içinde yaşa."

Siv geri adım attı. "Sandu ve Adalasia'nın takdirlerine ben de kendi takdirlerimi ekliyorum."

Nicu kapıdan içeri girdi, her zamanki gibi tertemiz görünüyordu. "Önemli bir şey kaçırdım mı? Selamlar, Lucian."

Lucian başını salladı. "Artık kurt sürüsüyle yeniden tanıştığına ve bize katılacak zamanı bulabildiğine göre, Nicu, kütüphaneye gel, orası daha sıcak. Adalasia, Sandu'nun onun için vücut ısını yüksek tutmasına gerek kalmayacak. Ateş yaktım." Onları Adalasia'nın aylarını geçirebileceği çok büyük bir odaya götürdü.

Kütüphane çok büyüktü. Çok rahat görünen sandalyeler, büyük bir taş şöminenin önünde yarım daire şeklinde dizilmişti. Alevler çoktan dans etmeye başlamıştı ve o da hemen bu sıcaklığa kapıldı. Üç duvarda tavandan tabana uzanan kitap rafları ve en üst raflara çıkmanın tek yolu olan parmaklıklar üzerinde bir merdiven vardı. Adalasia kitapları her zaman sevmişti. Kendine engel olamıyordu; bakışları sürekli kitap başlıklarına takılıyordu. Çok fazla kitap vardı. Birçoğunun çok eski ve farklı dillerde olduğunu söyleyebilirdi. Bir an için adamların gitmiş olmasını ve bütün geceyi orada, o kitapları karıştırarak geçirmeyi diledi. O merdivenden sarkabilirdi.

Sandu, *Karpatyalı değilseniz*, dedi. *O zaman en üst rafa çıkabilirsin.*

Karpatyalı olsaydım, yine de merdiveni kullanırdım çünkü tamamen havalı ve eğlenceli görünüyor. Çenesini ona doğru kaldırdı. *İnsani şeyler de eğlenceli olabilir, Sandu. Züppe olma.*

Güldü, o zengin, yumuşak ses onu büyülemişti. Lucian'ın kara gözleri ikisinin üzerinde gezindi ve tekrar Sandu'ya döndü. "Görüyorum ki

hayat arkadaşın seni eğlendiriyor, Sandu."

"Bana sık sık daha alçakgönüllü olmam gerektiğini hatırlatıyor."

"Ah, evet. İlişkimizin ilk günlerinde Jaxon'ın da aynı şeyi yaptığına inanıyorum." Küçük bir gülümseme gözlerini aydınlattı. Sandalyeleri işaret etti. "Lütfen. Adalasia, Jaxon birazdan burada olacak. Komşu çiftlikte bir atın doğumunda bir arkadaşına yardım ediyor. Görünüşe göre bir sorun varmış. Olur böyle şeyler. Burada olduğunuzu biliyor ve en kısa zamanda dönecek."

Sandu kaşlarını çattı. "Lucian, özür dilerim. Mesajımızı aldığında onunla birlikte olmalıydın. İkinizin meşgul olduğunu bilseydim seni asla onun yanından ayırmazdım. Bir gün daha bekleyebilirdik."

"Konu acil görünüyordu. Jaxon şu anda güvende ve ihtiyaç duyması halinde beni çağırması yeterli." Odanın etrafına bakındı. "Hayat arkadaşımın peşine düşecek kadar cüretkâr herhangi bir düşmanı yok edebileceğimize şüphe yok. O hesaba katılması gereken bir güç."

Hepsi oturup rahat ettiklerinde Adalasia, Lucian'a ne kadarını açıklaması gerektiğini bilmeden Sandu'ya baktı. Sandu'ya pek bir şey anlatmamıştı, bu yüzden konuşmayı onun yapmasına izin verdi.

"Adalasia'yı garip koşullar altında buldum. Artık Tarık'la kalamayacağımı biliyordum. Manastıra geri dönme ya da şafakla buluşma kararını vermek zorundaydım. Bir çatıya oturdum ve hangi yolu seçeceğimi düşündüm. Bunu yaparken, Adalasia bana ulaştı. Benimle telepatik olarak bağlantı kurdu."

Lucian elini kaldırdı ve ona baktı. "Onu duydun mu? Düşüncelerini?"

Diğer Karpatyalı erkekler de ona baktı. Yüzlerinde şok belirtisi yoktu ama o bunu hissetti. İlgi odağı olmaktan hoşlanmıyordu ama yine de başını salladı. "Evet, onun için korktum. Duyguları hissetmediğini düşündüğünü söyleyebilirim ama hissediyordu. Çok güçlü duygular. Onunla bağlantı kurduğum anda, kartların bana geleceğini gösterdiği kişinin o olduğunu da anladım."

Tereddüt etti. Anneden kızı aktarılan kehanette o da vardı. Onun diğer yarısı, beklediği kişi. O kadar emindi ki. Doğru olduğunu hissetmişti ama şimdi o kadar da emin değildi. Sandu beklenmedik bir şekilde başparmağını kızın elinin arkasına kaydırdı.

Avucunu onun kalçasına dayadı. Bu yakınlığı istemiyordu ama diğerleri onları bu kadar yakından izlerken geri çekilmedi.

"Kartlardan, bu adamla, bir yabancıyla çok tehlikeli bir yolculuğa çıkacağımı anladım." Nemlendirmek için dilini dudaklarına dokundurdu.

Lucian, "Demek onunla konuştun," diye ısrar etti.

"İstemedim," diye itiraf etti. "Biraz korktuğumu kabul ediyorum, ama daha da önemlisi, annem öldürülmüştü ve bundan sorumlu olduklarından emin olduğum insanlar beni izliyordu. Birini bekliyorlarmış gibi görünüyorlardı. Sandu'nun ortaya çıkmasını bekliyor olabilecekleri hissine kapılmıştım. Bunu düşünmek için gerçek bir nedenim yoktu, ama sezgilerime çok güvenirim ve benimki bana, yanıma gelirse tehlikede olabileceğini söyledi. Yine de kendimi ona ulaşmaktan alıkoyamadım."

Lucian sanki ona hiç mantıklı gelmese de ona çok mantıklı geliyormuş gibi başını salladı. Bu kadar disiplinli bir insan olmasına rağmen nedenini bilmiyordu ama Sandu'yla bağlantı kurmaktan ve muhtemelen onu Castello'nun öldürücü silahlarının önüne atmaktan kendini alıkoyamamıştı. O zamanlar Karpatyalılar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Kısa bir süre konuştuk," dedi Sandu. "Bu süre zarfında onun benim hayat arkadaşım olduğunu fark ettim. Renkleri tekrar görebiliyordum. Duygularım geri geldi, gerçi çok uzun zamandır duygularım yoktu ve duygularım olmadan hareket etmek benim doğamda var. Çok sık duygular kayboluyor ve Adalasia'ya yakın olmadığımında renkler soluyor."

Adalasia onun duygularının kaybolduğunu biliyordu. Renkli görme yeteneğinin azaldığını fark etmemişti. *Belki de ben senin gerçek hayat arkadaşın değilimdir.*

Sen benim hayat arkadaşısın, ewal emninumam.

Adalasia'nın çenesi kalktı. Zihninde duyduğu erkek eğlencesi fısıltısı karşısında dişlerini sıktı. *Bunu hissetmemem çok kötü.* Ona en hırçın sesini verdi.

Başparmağı elinin arkasında bir kez daha gezindi. Yavaş. Samimi. *O zaman yalnız kaldığımızda bunu yapmanı sağlamak için daha iyi bir iş çıkardığımdan emin olmalıyım.* Sesinde her türlü vaat vardı.

Omurgasından aşığı inen küçük ürpertiği görmezden geldi ve bakışlarını bir kez daha Lucian'inkilere kaldırdı. Gözleri çok şey görüyordu. Lucian'ın bir açıklama beklediğini biliyordu. "Aramızdaki bağı ben kopardım. Bunun tamamen Castello ve Sandu'yla ilgili korkularım yüzünden olduğunu söylemek isterdim ama kartları okudum. Onları okuyordum. Sandu'nun ... *daha fazlası* olduğunu biliyordum. Ailemizde bir efsane var ve kartlarda okuduklarımdan onun da bu efsanenin bir parçası olmasından korkuyordum. Yabancı değil, diğer yarım olan bir yabancı gelecekti. Ruh eşleri. Tutkulu, yoğun ama tehlikeli bir ilişki başlayacaktı. Hayatı tehdit eden bir yolculuk. Tehlike her adımda bizi çevreliyordu. Bir kez girildiğinde geri dönüşü olmayan bir yol. Tüm bunları gördüm ve dehşet vericiydi."

Adalasia yere baktı, hayatlarını tehlikeye attıklarını bildiği bu insanlara güvenmeyi reddederken dürüst olmaya kararlıydı.

Bana bak. Bu bir emirdi, daha azı değil.

Utanmıştı ama Sandu'nun düşünceğini bildiği nedenlerden dolayı değil.

Söyleyemem. Sana Castello'dan bahsetme cesaretini göstermeliydim, böylece neye bulaştığını bilebilirdin. Kartların birlikte yolculuğumuz hakkında söyledikleri hakkında. Bu sadece senin yolculuğun değildi. Benim yolculuğumdu. Ailemizde, eninde sonunda birimizin bunu yapmak zorunda kalacağını biliyorduk. Hazır olduğumu sanıyordum. Eğitildiğimi. Ama zamanı geldiğinde, bocaladım. Bu kadarı doğrudu ve bu gerçeği onun sesinden duyacaktı.

Kendine çok fazla yükleniyorsun.

"Adalasia," dedi Lucian. "Karpatyalı bir erkekle hayat arkadaşı olduğunu düşünen her insan kadın kaçmak ister. Bu da senin sağduyulu biri olduğunu gösteriyor. Özellikle de o erkek Sandu ise."

"Onu çocukken tanıyor muydunuz?"

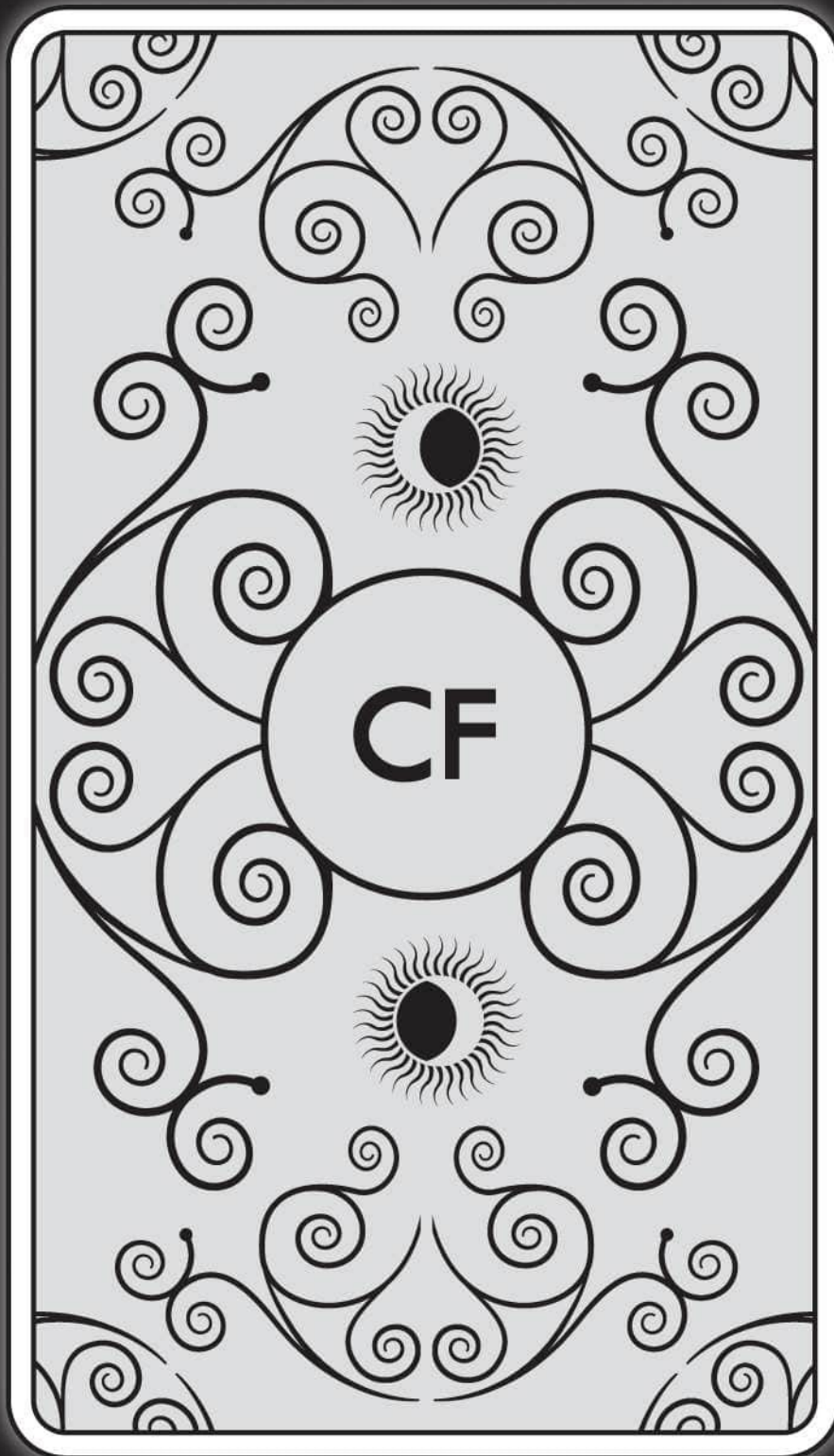
Lucian başını yavaşça salladı. "Hayır, Sandu eski bir soydan geliyor, çok güçlü ve bizim bölgemizden değil. Ailesi Karpat Dağları'nı değil, tamamen başka bir bölgeyi koruyordu." Parmaklarını gözlerine bastırdı, sanki uzun zamandır unutulmuş anıları canlandırmaya çalışıyordu. "Üzgünüm, buraya cevaplar için geldiğinizi biliyorum ama çocukluğunuza gelince Sandu, paylaşacak bir bilgim yok."

Ateşten çıkan alevler duvara gölgeler düşürüyor, garip şekiller alıp dans ederek paneller boyunca uzanıyor, bir an tavana, bir an odanın iki yanındaki duvarlara doğru uzanıyordu. Lucian'ın açıklamasını izleyen sessizlikte çıtırtıların sesi fazla yüksek çıkıyordu.

"Bu tam olarak doğru değil," diye karşı çıktı Adalasia. "Sandu'nun çoğunuzun geldiği bölgeden olmadığını zaten biliyoruz. Daha önce bu bilgiye sahip değildik. Soyadı doğru mu?"

"O kadar uzun zaman önce soyadlarımız yoktu," dedi Lucian. "Etrafımızdaki dünya değişmeye başladığında ve isimler aşırı önemli görüldüğünde ailelerimiz onları aldı. Bir yerden bir yere taşındık ve genellikle isimlerimiz de bu taşınmaları yansıtıyordu. Uzun bir yaşam sürdüğümüz için insanların adımızı ya da özelliklerimizi geçmişte tanıdıkları biriyle ilişkilendirmelerini istemedik. Şimdi, her yerde kameralar olduğu için bu çok daha zor. Soyadının pek bir faydası olmayacak."

Bir kurt uludu. Bir başkası çılgılığı aldı. Ateşten gölgeler bir tür ürkütücü dansla titreyerek kukuletalı figürlere dönüşürken Nicu ayağa kalktı. Jaxon içeri girdiğinde Lucian ve diğer Karpatyalı erkekler ayağa kalktı. Lucian'ın hayat arkadaşı ufak tefek, ince yapılı ve sarı saçlıydı. Onlara gülümsedi ve sonra kollarını Lucian'ın boynuna dolayarak parmak uçlarında yükselip onu öptü.





IMPATOR

Lucian, dışarıda bir yerlerde onları neyin beklediğini bile bile Jaxon'ı yavaşça öptü. Başını kaldırdığında ona gülümsedi. "Bu sefer eve ne getirdin, küçük baş belası mı?"

"Sandu'nun hayat arkadaşıyla tanışmak için aceleyle buraya geldim. Başka kadınlarla hiç tanışamadım. Beni bir mahkûm gibi kilit altında tutuyorsun." Gülümseyen bakışlarını Adalasia'ya çevirdi. "Bu seksi, çekici kadimlere dikkat et. Sizi kandırarak onları sevmenizi sağlarlar ve sonra kendinizi yaldızlı bir kafesin içinde bulursunuz." Güzel konağı işaret etti.

Lucian'ın keskin dişleri omzunu ısırdı ve Lucian önce hırladı sonra da güldü. "Gidin avlanın. Hepiniz avlanın. Hiç şüphe yok ki usta vampir ve piyonları yemi yuttu. Zavallı çaresiz dişi tek başına eve dönüyor. Vay be. Kurtlar saldırmadığında benim koruma altında olduğumu anlamalıydı. Bu kadar çok avcıyla bir sürprizle karşılaşacak. Sandu, bizi tanıştır lütfen."

Sandu Jaxon'la hiç tanışmamıştı ama görünüşe bakılırsa onu Lucian'ın zihni aracılığıyla tanıyordu, bu da hayat arkadaşları arasında kolayca gerçekleşen bir şeydi. Ona küçük, kibar ve saygılı bir selam verdi. "Adalasia, bu Jaxon, Lucian'ın hayat arkadaşı." *Adalasia tamamen Karpatyalı değil.* Bunu ona Lucian aracılığıyla iletti. "Birlikte yolculuğumuza daha yeni başladık." Adalasia ona şüpheli bir bakış attı. Aralarındaki bağın giderek güçlendiğinden ve bazı şeyleri ondan saklamanın zor olacağından giderek daha fazla korkuyordu.

Jaxon'ın yüzünde bir gölge belirdi ama Adalasia'ya iki elini birden uzattı. "Evimize hoş geldiniz. Acıktınız mı? Ya da susadınız mı? Misafir odasını hazırladık."

Sandu, bir el sallayacaklarını ve uyuyacağı bir odayı hızla bir araya getireceklerini biliyordu.

"Görecek o kadar çok şey var ki, hiç yorulmadım," diye reddetti Adalasia. "Eviniz inanılmaz derecede güzel. Kurtlar gerçekten sizinle birlikte mi seyahat ediyor?"

Sandu kadınının Lucian'ın hayat arkadaşı tarafından meşgul edileceğini görebiliyordu. Lucian'a uzandı. *Biz avlanırken onlar güvende mi?*

Ölümsüzler evime giremez. Evim onlara karşı mühürlü. Yaklaşırlarsa kadını ben çağırır, kurtlarım da öyle. Vampiri ve piyonlarını takip etmekte özgürüz.

Sandu usta bir vampirin Lucian'ın ana topraklarına seyahat etme hatasına düşmesinin tuhaf olduğunu düşündü. Bölgede yaşadığını gizleyebilirdi ama dedikodular yayılmış ve kurt sürüsü ortaya çıkmıştı. Tehlikeliydiler ve büyüklerdi. Çoğu kurt gibi kilometrelerce dolaşmıyorlardı. Büyük araziye yakın dururlardı.

Senin için bir tuzak mı? Seni dışarı mı çekiyor, Lucian?

Belki de. Olabilir. Bu fikri biraz düşündüm ama eğer öyleyse, yanlış zamanı seçmiş. Benimle birlikte avlanacak beş kadim varken, usta bir vampirin bu oyunu kazanacağını pek sanmıyorum.

Sandu kabul etmek zorunda kaldı, tanıdık yırtıcı hayvan doğal olarak kolayca üzerine çöktü. Bir anda duyguları yok oldu ve tüm renkleri soldu. Tıpkı Nicu, Benedek, Petru ve Siv gibi, Lucian ön kapının ortasında durup ışığın onu orada silüet haline getirmesine izin verdiğinde ön kapıdan dışarı sürüklenirken varlığını gizledi. Eğer usta vampir Lucian onu izlemeye başladığında haber vermeleri için casuslarını bıraktıysa, Lucian o casusların kendisinden haberdar olmalarını istiyordu.

Lucian içeri girdi ve ellerini sallayarak ağır kapıyı kapattı ve koruyucuları ördü. Beş kadim, görünmeyen dokumalarını Lucian'inkine ekleyerek, onlar avlanırken tüm kötülükleri dışarıda tutmak için tüm evin üstten, alttan ve her taraftan kuşatılmasını sağladı.

JAxon, Adalasia'ya küçük, güzel bir peri prensesini hatırlatıyordu. Adalasia uzun boyluydu ve kıvrımları vardı. Hem de çok. Hiçbir zaman güzel olmamasına aldırmamıştı.

dergi kapaklarında görülen şık, ince model. Doğduğu andan itibaren hayatını bir amaca adanmıştı. Ona bu öğretilmişti. Buna inanacak şekilde yetiştirilmişti. Böyle anlara kadar dış görünüşü hakkında çok fazla düşünmezdi, o zaman da sadece kısa bir dakikalığına.

"Yapma," dedi Jaxon yumuşak bir sesle.

Adalasia anlamamış gibi davranmayacaktı. "Aptalca davrandığımı biliyorum. Sadece Sandu çok güzel bir adam. Onunla

herhangi biri. Benden neden etkilendiğini gerçekten anlamıyorum." Anlamamıştı. Ailesindeki efsaneyi biliyordu ama adamın Sandu kadar muhteşem olması mantıklı gelmiyordu. İnanmıştı ama artık inanmıyordu. Ya da en azından artık bu peri masalına güvenmiyordu.

"Aslında başka kimsesi olamaz," dedi Jaxon. "Sadece seni görebilir. Sadece seni isteyebilir. Sadece senden etkilenir. Ve 'etkileniyor' dediğimde, tutkuyla etkileniyor demek istiyorum. Çok yoğun. Her zaman. Asla kaybolmaz. Başka kadınlara bakmaz. Bunu yapması imkansız. Sen onun hayat arkadaşısın. Ruhunun diğer yarısı sende. Sana ritüel bağlayıcı sözleri söyledi mi?"

Jaxon, Adalasia'nın sandalyesinin karşısındaki sandalyeye oturdu ve elini sallayarak kütüphaneyi diğerlerinden arındırdı. Adalasia'nın sandalyesinin yanında kenarları altınla süslenmiş antika bir masa belirdi.

Üzerinde bir şişe su ve bir bardak meyve suyu vardı. "Meyve suyu başlangıçta bana hep yardımcı olmuştur. Bunu dene ve bakalım içebilecek misin?" "Evet, öyle yaptı," diye itiraf etti Adalasia, sesinde bir parça acılık vardı. Tamamen yabancı biriyle iğini konuşmak istemese de buna engel olamıyordu. Bir bakıma bu bile Sandu'ya ihanet gibi gelmişti. ona hiçbir şey borçlu değildi. Ortak olmadıkları sürece.

Jaxon'ın kaşları havaya kalktı ve sonra içini çekti. "Senin rızanı almadı, değil mi?"

Adalasia başını salladı. "Hayır, kesinlikle yapmadı. Benim rızam olmadan benim de kanımı aldı."

"Sana o sözleri söylediğinde bağlanmayı hissettin mi?"

Başını salladı. "Birbirimize bağlı olduğumuzu biliyorum." Tereddüt ettiğini duymuştu. Jaxon'ın da bunu duyduğunu biliyordu. "Anlamadığım şeyler söyleyip duruyor. Ve şu anda bilmemi istemediğinin çok farkında olduğum şeyleri bana söylemiyor. Bizi birbirimize bağladığı için zerre kadar pişmanlık duymuyor. Ya da kanımı aldığı için. Başka bir şey yaptı, değil mi?"

Bakışlarını Jaxon'ın yüzünde sabit tuttu. Gözlerinde. İfadesine. İnsanları okumakta ustaydı. Mesleği gereği öyle olmak zorundaydı. İnsanlar için tarot kartlarını okurken her zaman dikkatli davranırdı. Her zaman dürüst bir okuma istediklerini söylerlerdi, ama dürüstlüğün kimsenin gerçekten hazır olmadığı zamanlar vardı. İnsanlara bir şey söyleyemezdi.

Anne, çocuğu yıkıcı bir hastalıkla yaşamayacaktı, hele ki ebeveynler farklı bir şey duymak için umutsuzca ona gelmişken. Onları hazırlamak için elinden geleni yaptı, ancak ortaya çıkıp mutlak acımasız gerçeği okumadı.

Sezgilerinin ona yumuşak yürümesini söylediği pek çok örnek vardı. Bunu her zaman dinlerdi. Ayrıca vücudunun verdiği işaretleri de izlerdi. Şu anda Jaxon, Adalasia'nın kendini sık sık içinde bulduğu pozisyondaydı -Ona ne kadar doğruyu söyleyeceğimi tartışıyordum.

Adalasia çenesini kaldırdı. "Ben güçlüyüm, Jaxon. Şok olabilirim ama güçlüyüm."

"Asıl soru bu değil. Zor biriydim," diye itiraf etti Jaxon. "Zorun da ötesinde.

Yine de kısa bir süreliğine aşağı indim."

Midesi yeniden düğümlendi. Elini oraya bastırdı. Sıkı. Bu kadar kötü ne olabilir ki?

Bana ihtiyacınız var mı? Bir sürü avcı var. Elimi tutmak isterim ama buna gerek yok. Sana döneceğim, ewal emninumam. İstediğiniz zaman bağlantımızı kullanmanız yeterli, ben size gelirim.

Sandu aklına bu şekilde girdiğinde, onu memnuniyetle karşıladı. Odada Jaxon varken bile ne kadar yalnız hissettiğini fark etmişti. Jaxon ona sıcaklık vermiş ve bilmediği bir durumda kendini güvende hissetmesini sağlamıştı. O ana kadar bir insanın zihnini paylaşmasının kendisini ne kadar yakın hissettirebileceğini fark etmemişti.

Ben iyiyim. Jaxon'ı tanıdıkça, ona güven verdi.

"Sandu bana onun bir vampir değil, bir Karpatyalı olduğunu açıkladı. Kanla hayatta kaldığını ama kan alırken öldürmediğini söyledi." Onaylanmaya ihtiyacı vardı. Nedenini bilmiyordu. Sandu'ya karşı bu kadar güvensiz olmasının tek nedeni, onun rızası olmadan onları birbirine bağlamış olması mıydı?

Adalasia kaşlarını çatarak şakaklarını ovuşturdu. Bundan daha fazlası vardı. Ondan son derece önemli bir şey saklıyordu. Öyle olduğunu biliyordu ama kendisi de en az onun kadar suçluydu. Kendisi de aynı şeyi yaparken onu tam olarak kınayamazdı.

Jaxon, "Eğer biri kan alırken öldürürse, ruhundan vazgeçmiş ve vampir olmayı seçmiş olur," dedi.

Jaxon pek de gönüllü olarak bilgi vermiyordu. Adalasia onu suçlamadı. Onun yerinde olmak istemezdi, belki de yanlışlıkla Adalasia'nın hayat arkadaşından kaçmasına neden olacak bir şey söylemişti. Jaxon onun kendisine olması gerektiği kadar aşık olmadığını ya da en azından hâlâ bir yol ayrımında olduğunu görebiliyordu.

Jaxon sonunda, "Buraya cevaplar için geldiğini biliyorum Adalasia," dedi. "Ama sana şunu sormak zorundayım. Yolculuk ne kadar zor ve ürkütücü olursa olsun ilerlemek için mutlak bir kararlılığa sahip misin? Yolun seni nereye götürürse götürsün?"

Adalasia'nın kalbi çılgına dönmüş, kaçak bir tren gibi hızlanmıştı. Avucunu göğsüne bastırdı ve kendini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı. Nefes alışını yavaşlatmak için. Böyle devam ederse Sandu bunu fark edecekti ve onun geri dönmesini ya da konuşmayı izlemesini istemiyordu.

"Kartları okuduğumda, eğer Sandu ile yola çıkmayı seçersem, yolumun son derece zor ve korkutucu olacağını birden fazla kez belirttiler." İtirafı biraz boğuk çıkmıştı. Elleri o kadar titriyordu ki, üzerine oturmak istedi.

Kütüphaneye baktı ve eski deri ciltli kitaplardan rahatladı. Eski şeyleri severdi. Büyürken etrafı hep antikalarla çevriliydi. Onları, yaşlarını, değerlerini ve çoğu zaman kökenlerini biliyordu. Ayağa kalkarak kitap raflarına, camın arkasında duran en eski görünümlü kitaplara doğru ilerledi. Küçük mücevherli bir kılıfın içinde eldivenler vardı, böylece kitapları açmak isteyenlerin parmakları sayfalara değmiyordu.

"Evet, Jaxon, kararlıyım. Gerçeklerden korkuyorum, tıpkı bana okumalar için gelenlerin bazılarının kartların söylediklerini duymaktan korkması gibi, ama benim durumumda gerçeği tercih ediyorum. Kabullenme noktasına gelmem biraz zaman alabilir ama oraya ulaşacağım. Yola isteyerek çıktığımı ve onunla yolculuğa başladığımı biliyorum. Geri adım atmaya hiç niyetim yok. Ben bunun için doğdum ve çocukluğumdan beri sona geldiğimizde onun yanında olmak için eğitildim."

Adalasia Jaxon'la yüzleşmek için döndü. "Eğer sakıncası yoksa, lütfen Sandu'nun bana söylemediği şeyin ne olduğunu söyler misin?" Diğer kadına bunu sormanın adil olmadığını biliyordu ama bilmemesi de adil değildi.

Jaxon uzun bir süre sessiz kaldı. İç çekti. "Hayat arkadaşına sorman gereken bazı şeyler var. Sana yalan söyleyemez Adalasia. Eğer izin verirsen sana cevap vermekten kaçınabilir ama sana yalan söyleyemez. Şu anda yaşadığım dünyada, kurallara uymak zorundayım. Hayat arkadaşları arasındaki bir ilişkiye müdahale edemeyiz. Seni ona bağladı; bu da seni onun hayat arkadaşı yapar."

Adalasia onu daha fazla zor durumda bırakmayacaktı. Bu adil olmazdı. Başını salladı. "Vampirler hakkında çok şey biliyor musun?"

"Ben de sizin gibi insan olarak doğdum," dedi Jaxon. "Seri katiller hakkında bilgisi olan ama vampirler hakkında bilgisi olmayan bir polistim. Ve evet, böyle şeytani yaratıklar var. Şüphesiz, hayat arkadaşınız bir tanesiyle asla karşılaşmamanızı tercih ederdi. Ben de hiç karşılaşmamayı tercih ederim ama çok sık karşılaştım. Sadece kalpleri çıkarılıp yakılarak öldürülebilirler. İnanın bana, bu hiç kolay değil. Kanları asit gibidir. Onlara ne yaparsanız yapın, kalpleri yakılmadığı sürece tekrar tekrar dirilirler. Korkunç yaratıklardır."

Adalasia hiç şaşırmamıştı. Tarot kartlarından oluşan eşsiz destesinin onu hazırladığı bir başka şey de buydu. Dünyada canavarlar olduğunu biliyordu. İnsan canavarlar değil. Daha önce hiç karşılaşmamıştı ama birden fazla tür olduğunu biliyordu. Sandu'nun yüzyıllardır ölümsüzlerle savaştığını biliyordu. Ona öyle olduğunu söylemişti ve o da ona inanmıştı. Jaxon'ın da bunu doğrulaması itirafını daha da gerçek kılmıştı.

"Bana ibislere inanmam öğretildi," diye itiraf etti Adalasia. Camekânın arkasındaki kitaplara bakmak için geri döndü. Kitaplar çok eskiydi ve antikalara, eski olan her şeye karşı bir ilgisi vardı. "Çocukluğumdan beri onlarla savaşmak için eğitim aldım. Her ihtimale karşı. Ayrıca yabancıların gelme ihtimaline karşı da hazırlık yaptım. Her kız çocuğunun doğumunda onun gelebileceği öngörülürdü. Belirli bir yaşa kadar gelmezse, belirli bir soydan gelen bir koca bulacaktım ve bir çocuk doğuracaktık, bir kız. Aynı miras ona da verilecekti."

"Bu büyüleyici," dedi Jaxon. "Kesinlikle büyüleyici. Ruh, ana rahmine düştüğünde anneden kızına geçmiş olmalıydı. Bunu biliyor muydunuz? Onun ruhunun koruyucusu olduğunuzun her zaman farkında mıydınız?" Jaxon'ın sesinde merak vardı. "Taşınması çok ağır bir yük olurdu."

Tereddüt etme sırası Adalasia'daydı. Ailesinin mirası dikkatle koruduğu bir sırdı. Her zaman üzerinde taşıdığı kesedeki kartları okşamak için parmakları ağrıyordu. Bu kartlar ona rahatlık ve cesaret veriyordu. "Ruh eşi olduğumuzu biliyordum. O benim bir parçamı yanında taşıyordu, ben de onun bir parçasını yanımda taşıyordum. Bunun bir anlamı var mı bilmiyorum. Onu bu kadar net duyduğumda, bunun bu yüzden olduğunu düşündüm. Ruhlarımız birbirlerine ulaşıyor."

Bunu birine yüksek sesle söylediği için kendini aptal gibi hissediyordu. Kimse ruhlar hakkında konuşmazdı. Kalpler-evet. Ruhlar kimsenin tanımlayabileceği bir şey değildi. Kendisi bile. Sandu'nun ruhunun ağırlığını sık sık *hissediordu*. Bu bir yük değildi. Bir hediye idi. O da böyle tanımlardı. Bu hediye yi korumak konusunda çok kararlıydı. İçinde başkasına ait olduğunu bildiği çok değerli ve muazzam bir şeye sahip olmanın garip hissi hakkında hiç kimseye -annesine bile- tek kelime etmemişti.

Bu yeteneğin ilk farkına vardığında genç bir kızdı, ergenlik çağındaydı. Sanki uzaklardaki başka bir varlığın ona seslendiğini hissedebiliyordu. Ses duyulamayacak kadar zayıftı ama kendini yalnız hissettiğinde -ki çoğu zaman yalnızdı- içindeki bu armağan onu rahatlatıyordu. Ailesi arkadaşlıkları pek teşvik etmezdi. Her zaman kibardılar ve dışarıdan bakıldığında dışa dönük görünürlerdi ama içlerine kapanıktılar. Hiçbir çocuk evlerine davet edilmezdi. Doğum günü partileri yoktu. Sık sık yalnızlık çekerdi, ama kendini o sıcaklığa sarardı ve yalnızlığı giderdi.

"Sandu'nun hiçbir şeyi benim için yük olmadı. O beni birden fazla kez kurtardı. Hayatımın çoğunda eğitimdeydim, diğerlerinden ayrı. Bu çok yalnızlık verici olabiliyor."

Jaxon o kadar sessizdi ki Adalasia tekrar onunla yüzleşti ve tam bir anlayış ifadesi yakaladı. O biliyordu. Adalasia'nın neden bahsettiğini ilk elden biliyordu. Belki de birbirlerine ilk düşündüğünden daha çok benziyorlardı.

Jaxon'ın parmakları kadının boğazını okşadı. "Yıllarca hayatımda bir seri katil vardı. Babam olduğuna inanarak beni takip etti. İkimizin arasına girdiğini düşündüğü herkesi öldürdü. Hiç kimse güvende değildi, bir komşu bile.

Kim bana karşı nazikti. Birine gülümsemekten korkuyordum, marketteki bir tezgâhtara bile."

"Jaxon," diye fısıldadı Adalasia. "Ne kadar korkunç."

"Kimse onu durduramamış gibi görünüyordu. Önce ailemi, sonra da koruyucu ailemi öldürdü. Değer verdiğim herkesi. Lucian için dehşete düşmüştüm."

"Ama Lucian Karpatyalı, pek çok gücü var."

"Aynen öyle. Ve çok güçlü olmaya alışmış. Sıradan olanı sanki ona asla zarar veremeyecekmiş gibi görmezden geliyor, oysa bu doğru değil. Karpatyalılar ölümsüz değildir. Uzun ömürlüdürler ama doğru koşullar altında öldürülebilirler. Çok fazla risk aldı." Sesi sanki o günleri yeniden yaşıyormuş gibi titriyordu.

Adalasia'nın aklına Sandu'nun da aynı şeyi yapacağı geldi. "Hâlâ böyle mi?"

"Olmamaya çalışıyor ve ben ona hatırlatıyorum. Sürekli. Sanırım ben bir dırdırcıyım. Bizi avlayan bir insan topluluğu var. Vampirleri avladıklarını söylüyorlar ama bizi mi yoksa vampirleri mi öldürdükleri umurlarında değil. Sanırım bazıları meşru. Sevdiklerini öldüren vampirlerle karşılaşmışlar. Kötülüğü gördüler ve onu yok etmek istiyorlar. Diğerleri öldürmenin gücünü seviyor ve cadı avına çıkıyor, kanıt olmadan düşmanlarını isimlendiriyor. Tehlikelidirler ama çok güçlü oldukları için Karpatyalılar onları gerektiği kadar ciddiye almazlar."

Adalasia Sandu'ya tam olarak güvenmese ve aralarındaki farklılıkları nasıl çözeceklerini henüz bilmese de, çözmeleri gerektiğini biliyordu. Ayrıca ona bir şey olmasını da istemiyordu. "Beni uyardığın için teşekkür ederim. Sandu'nun insan tehlikesine karşı dikkatli olmasını sağlayacağım. Nereye gidersek gidelim Castelloların bizi takip edeceğini biliyorum. Onlar benim düşmanım. İnsan oldukları için onları da yok sayıyor. Bundan daha fazlası olduklarını biliyorum. Sadece henüz ne olduklarını bilmiyorum."

Kitaplara geri döndü, artık neredeyse bir zorunluluk haline gelmişti. "Bunlara bakabilir miyim? Kendimi zor tutuyorum. Eski el yazmalarını nasıl kullanacağımı biliyorum. Çok dikkatli olacağıma söz veriyorum."

"Siz onları incelerken kitapların ihtiyaç duyduğu uygun sıcaklık ve nemi sağlayabilirim. Lucian bana öğretti," dedi Jaxon.

Cam kapı açıldı. Adalasia kalbinin küt küt attığını hissetti. Servet değerinde o kadar çok kitap vardı ki. Müzelere ait kitaplar. Sadece bilginlerin değer verebileceği kitaplar. Bakışları hemen ilgisini çeken bir tanesini buldu. Deri ciltliydi. Derinin elle işlenmiş bir tür post olduğu belliydi. İlginç olan, kenarlarındaki yazıların çoktan ölmüş bir dilde olmasıydı. Uzun zaman önce. Çocukluğundan beri bu dili öğrenmeye zorlanmıştı ve annesinin onu bu dili öğrenmeye zorladığı için deli olduğunu düşünmüştü ama şimdi anlıyordu.

İtalyan Kabilesi ve Roma: Birleşme ya da Yenilgi. Kitabı raftan indirdi ve dikkatle açtı. Hiç şüphesiz bu kitap, Latince ve diğer lehçeler tarafından yutulmuş, çoktan unutulmuş bir dilde yazılmıştı. Bu saf Etrüskçe'ydi. Doğru yolda olduğunu bilmek için bir neden daha. Yolculuk korkutucu ve zor olabilirdi ama bunun gibi ayrıntılar Sandu ve onun tam olarak olmaları gereken yerde olduklarını nasıl doğrulamazdı?

Jaxon yaklaştı. "Bu sana yardımcı oldu mu?"

"Öyle olmalı. Kabile İtalyanları hakkında bir şey biliyor musun?"

Jaxon başını salladı. "Söylemekten utanıyorum, İtalya'da kabileler olduğunu hiç düşünmemiştim ama elbette Roma'dan önce ve sonra orada insanlar vardı."

"Aynen öyle. Tarih çok çeşitlidir. Bu yüzden görünüşleri de farklı. Eğer ailem yüzyıllar önce unutulmuş bir dili öğrenmem için ısrar ettiyse, bunun Sandu'nun geçmişine dair büyük bir ipucu olduğunu söyleyebiliriz. O insan kabilesine kadar uzanan bağları olmalı."

"Bu büyük bir sıçrama Adalasia."

"Her zaman sezgilerimle hareket ederim ve bu bana doğru geliyor. Ailesi bir şekilde Etrüsk kabilesiyle ilişkili olabilir. O dönemde çok fazla savaş oluyordu. Pek çok kabile toprakları için savaşıyordu. Yunanistan, Suriye, Orta Asya, Makedonya ve Kuzey Avrupa'dan göçler vardı. Bu yüzden sarışın ve mavi gözlü İtalyanlar görürsünüz. Sabinleri unutmayın. Çok daha fazlası vardı. Demek istediğim, Lucian Karpatların soyadları olmadığını söylemişti. Onlar

Kimsenin onlardan şüphelenmemesi için bir yerde ne kadar süre kaldıklarına bağlı olarak onları değiştirdi."

Jaxon başını salladı. "Lucian bana bunu açıkladı. Aslında bana eğer seversem evimizi yeniden yaratabileceğini ve kurtlarımızı ya da onların soyundan gelenleri getirebileceğini ama arada sırada taşınmamız gerekeceğini söyledi. Bana yüzyıllar boyunca bir isimden kurtulup başka bir isim almamız gerektiğini söyledi. Hayatta kalmamızın ve türümüzün insanlar tarafından keşfedilmemesinin tek yolu buymuş. Bu beni biraz üzdü çünkü ismimizi seviyorum. Karpatlar içinde çok saygın bir soydan geliyor. Bu ismi kendi aralarında hâlâ kullandıklarını söyledi. Yani sanırım kaybolmamış. Sahip olacağımız her çocuğun bu ismi taşımasını isterim."

Adalasia Sandu'dan çocuk yapmayı düşünmemişti. Çok yeniydiler. Ama onun adı. Zihninde tekrar tekrar evirip çevirdi. "Çok eski zamanlarda soyadı almazlardı, ama zaman geçtikçe bu gerekli hale geldi. Roma'da soyadı alma uygulaması daha varlıklı hanelerde başladı. Sandu, Sandu Berdardi olarak tanınıyor. Eğer bu ismi korusaydı ya da ara sıra bu isme geri dönseydi, ismi kolaylıkla Sandu di Berdardo'dan kısaltılabilirdi. Roma'da ilk kez bir soyadı verilirken yaygın bir uygulama, çocuğun adı, "oğlu" ve babanın adının belirtilmesiydi. Bu durumda, Berdardo'nun oğlu Sandu olacaktı."

Jaxon bir kaşını kaldırdı. "İtalya tarihi konusunda çok bilgili görünüyorsunuz."

"Ben evde eğitim aldım. Ne yazık ki diğer çocukların çok iyi bildiği bazı konularda eksiklerim var. Bu bana tekrar tekrar öğretildi. Neyse ki, bunu büyüleyici buldum."

"Bu durumda babasının adı Berdardo oluyor," dedi Jaxon. "Belki Karpatlar'dan biri bu ismi tanıyabilir."

Adalasia, "Bu kesinlikle benim umudum," dedi.

"Lucian'ın kardeşi Gabriel çok seyahat etti ve Karpatlar hakkında çok şey biliyor. Kendisi Fransa'da. İçimde onu görmek gerektiğine dair çok güçlü bir his var. Sizi hoş karşılayacaktır. Francesca'nın, hayat arkadaşının, içine güçlü korumalar ördüğü harika yorganları var. Bir tanesine ihtiyacınız olabilir."

Jaxon'ın parmakları bir kez daha kadının boğazına gitti. "Alabileceğin her türlü yardım ve rehberlik işine yarayabilir. Belki de onları arayabilirsin, Adalasia."

Fransa'ya. Bu düşünce üzerine çöktü. Sandu'nun onunla birlikte olduğunu biliyordu. Varış noktası ona da doğru gelmişti. *Berdardo ismini tanıyor musun?*

Üzgünüm Sivamet, bu ismi tanımıyorum. Kısa süre içinde döneceğim, ancak savaşa girmek üzereyim ve ölümsüzlerle etkileşime girerken bağlantıyı kesmem gerekiyor.

Seninle kalmak istiyorum. Bir vampire güvenli bir mesafeden tanık olmak istiyordu. Dahası, onun her zaman güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Sandu inledi. *Hiçbirinin senin varlığından haberdar olmasını istemiyorum.*

Bu itiraf karşısında kalbi neredeyse duracaktı. Sonra çarpmaya başladı. Adamın onu yanında istemediğini anlayabiliyordu. *Herhangi birini mi? Birden fazla mı? Sandu. Bana bahsettiğin o şeytani yaratıklardan birden fazla mı var?*

Benim için nefes al, ewal emninumam, usta vampirin peşinde birden fazla avcı var. Benimle birlikte olamazsın. Eğer kendini ele verirsen . . .

Ben olsam yapmazdım.

Yaralanacağım. Bir vampirle savaşırken, bir avcı her zaman yaralanır. Gitmelisin. Onun zihninden çekildi.

Adalasia çok dikkatli bir şekilde kitabı camın arkasındaki yerine geri koydu. Hayat arkadaşı onu o kadar kolay gözden çıkarmayacaktı. Ne olursa olsun onun sessiz kalma ve kendini ele vermeme talimatlarına uyacak ve onun haberi olmadan zihnine sızacaktı. Onun bir kadim olduğunu biliyordu ve savaşa gireceği için duyuları artmış olacaktı ama en düşük enerjiyle zihnine sessizce ve küçük bir şekilde girip kimsenin, en azından Sandu'nun onu bulamayacağı en küçük oyuğa yerleşen hayat arkadaşını aramayacaktı.

abascus Baros, dağların gölgesinde neredeyse gizlenmiş olan geniş konağa doğru tek başına ilerleyen kadını fark etti. Zavallı, yaltaklanan piyonlarından hiçbiri onu görmemişti. Ne hizmetkârları, ne usta vampir olmaya yaklaşan iki vampir, ne de onların hemen altında hizmet verenler, genellikle güvenilebileceği dört tanesi

Ona ziyafet çekmesi için erkekler, kadınlar ve çocuklardan oluşan enfes hediyeler getirdiler.

Bulunduğu yerden birkaç mil ötedeki bir çiftlik evinin sakinleriyle karnını iyice doyurmuştu. Ormanın üzerinde uçmaya devam edebilirdi ama gecenin onu kendisinden saklamasında ilgi çekici bir şey vardı. Ses çıkarmadan, biraz daha alçalarak geri döndü ve sonunda bir baykuş şeklini alarak onu izlemek için bir ağacın dalına kondu. Ağaç onun altında ürperdi, dallar titredi, iğneler soldu. Sabırsızlığını tısladı ve süreci durdurmak için bir kanadını salladı. Doğanın onu iğrenç bulma gibi bir huyu vardı. O aldırmadı.

Hizmetkârları ona seslendi, o da sözünü kesmeye cüret etmelerine sinirlenerek onları susturdu. Bu kadın onun dikkatini tamamen çekmişti, ki bunu yapmak çok zordu. Bakışlarını ondan ayırmak istemiyordu, çünkü gözünü kırpsa bile kadın kayboluyor gibiydi. Zaman zaman etrafındaki ağaçların arasından süzülen gölgelerin farkına varıyordu. O ise ne onların ne de herhangi bir tehlikenin farkında gibiydi. Sadece sabit bir tempoyla konağa doğru yürüyordu.

Çullanıp onu yakalamalı. Seslenmeli. Sesiyle herhangi bir insanı durdurabilirdi. Durmasını istemek için ağzını açtı ama ağzından sadece baykuşun ciyaklaması çıktı. Sekiz yüz yılı aşkın süredir böyle amatörce bir hata yapmamıştı. Takipçilerinden hiçbirinin hatasını görmediğinden emin olmak için baykuşun 270 derece dönme yeteneğini kullandı.

Birkaç baykuş diğer ağaçlarda oturuyordu. Hiçbiri onun yerleştiği ağacı paylaşmaya cesaret edemedi. Dalların titremesini durdurmayı biliyorlardı ama hâlâ dürtülerini ve güçlerini kontrol edemeyen küçük piyonlar, özsuynun çatlaklardan siyah kan gibi kaynamasını engelleyemiyordu. Bu manzara büyüleyiciydi. Bakışlarını zar zor ayırabildi.

Rüzgâr dalları usulca kaydırды, iğnelerin arasından eserek baykuşun zihninde yankılanan garip bir melodi yarattı. Dalların tıkırtısı. Bir ritim. Böyle bir ritmi, düşmanlarını hipnotize ederek onları hareketsiz hale getirmek için kullanır, avına kilitlenen bir kurt gibi yaklaşırdı. Bu garip ses baykuşa ve hepsine çok çekici geldi ve sesin kaynağını bulmak için başlarını bir o yana bir bu yana çevirdiler.

Abaskus aniden geri çekildi ve zihnini baykuşunkinden uzaklaştırdı. İtici güç kendisiydi, kuş değil. Kontrol tamamen ondaydı. Komuta ondaydı. Yerde bir kez daha avını aradı. Kadın çoktan kalın kapının önündeydi, küçük ve baştan çıkarıcı görünüyordu. Onda bir şey onu mıknatıs gibi çekiyordu. Döndü ve geceye, ağaçların arasına girip çıkan gölgeli şekillere, sonra çevredeki ormana, hatta baykuşların beklediği ağaçlara baktı. Görmeyen gözlerle baktı ve baykuşun bedeninin derinliklerinde, Abascus saf bir memnuniyetle şeytani bir gülümseme verdi. İnsanlar takip edildiklerinin bile asla farkında olmazlardı.

Bir kez daha dönüp elini kapı tokmağına koyduğunda, usta vampir onu durdurmak için bir emir gönderdi. Malikâne çok büyüktü ve açık bir pencere ya da kapı aramak zorunda kalmak istemiyordu. İçeri davet edilmek için hileye başvurmak zorunda kalmak da istemiyordu.

Yine, sesinin ona emretmesi gerekirken, baykuşun çağrısından başka bir şey çıkmadı. Bu sefer diğerleri de duymuş olmalıydı. Kadın arkasına bile bakmadan evine gitti ve onu baykuşun bedeninde oturur halde bıraktı, öfkesi yükseliyordu. Havalandı, baykuşun tüm becerisi ama vampirin hızıyla ormanın içinde uçtu. Yolculuğunu erteleme cevapları aramak için geri dönmeye değil değmeyeceğine karar verirken kanatlarının altındaki havayı hissetmeye ihtiyacı vardı.

Kadının onu neden kendisine çektiğini anlamak için malikânenin etrafında bir tur atmaya karar verdi. Hızını yavaşlatarak geri döndü ve takipçilerini malikânenin bulunduğu yöne doğru götürdü. Bölgenin uzaklığına göre oldukça büyük bir malikâneydi. Evin kendisine yaklaşırken içini huzursuz bir his kapladı. Dehşet. Gerçek korkuya yaklaşan baskıcı bir endişe.

Abascus Baros korku hissetmezdi. Hem insanlara, hem vampirlere hem de Karpatlara dehşet saçardı. En yetenekli Karpat avcıları bile ondan kaçınırdı. Gözü korkmazdı. Bu yapının yaydığı baskıcı dalgalardan en ufak bir şekilde etkilendiğini göstermeyi göze alamazdı ve artık evin korunduğunun farkındaydı. Bir Karpatyalı o zaman. Kadın bir Karpatyalıya aitti. Bir hayat arkadaşı. Bir Karpatyalı hayat arkadaşı edinmeye çok yaklaşmıştı.

Baykuş şeklinden, eskiden olduğu gibi bir adam şekline döndü. Uzun ve heybetli, oldukça tıknaz. Siyah saçlı, düzgün kesilmiş sakallı ve bıyıklı. Takım elbise giyiyordu. İnce şeyleri severdi ve kıyafetlerinin her zaman en iyi kalitede olmasına özen gösterirdi. Takipçilerinden de aynı şeyi beklerdi. Dağınık görünmelerine asla izin verilmezdi. Ona katıldıklarında, görüşlerini korumayı çok çabuk öğrenirlerdi. Sadece savaşta gerçekte oldukları gibi görünmelerine izin verirdi.

Evin demir kapısında durdu, ulaşabileceği en yakın yerde. Belli ki Karpatyalı evini hem altından hem üstünden hem de her yanından örerek korumuştur. Abaskus korumaları çözmeye çalışmakla uğraşmayacaktı. Karpatyalı için bir tuzak kuracaktı. Çok az vampir bu yoldan geçmeye cesaret edebilirdi. Buna değecek kadar av yoktu. Karpatyalı'nın da vampir avlama konusunda pek tecrübesi yoktu.

Alçak bir selam vererek döndü ve ormana doğru ilerledi, Karpatyalı'nın dışarı çıkması halinde bulabilmesi için arkasında bir iz bırakmaya özen gösterdi. Abaskus, tembel takipçilerine savaş becerilerini öğrenme şansı vermek için seyahatlerinde bir ya da iki günlük gecikmeyi göze alabilirdi. Kesinlikle daha fazla deneyim kazanabilirlerdi ve o da en büyük ödülü alacaktı: Karpatyalı bir kadın.

T Sandu'nun istediği son şey, ölümsüzleri avlarken Adalasia'nın ona bağlı kalmasıydı. Onun kendisini gerçekte olduğu gibi görmesini göze alamazdı.

Dış dünyaya medeni görünüyordu ama öyle değildi. Bir daha asla da olamayacaktı. Yaşamak için zamanının çok ötesine geçmişti ve bunu biliyordu. Kendilerini kilitlemeyi seçenlerin hepsi Manastırın kalın duvarları bunu biliyordu.

Orada gizlenmelerinin bir sebebi vardı. Onur kurallarını korudular. Hayat arkadaşlarına sadık kaldılar ama her biri çoğu Karpatyalı avcının hayatta kalması beklenen sürenin ötesine geçmişti. Ruhlar kararabilir. Yırtık pırtık olabilirler. Delikler olabilir. Bir hayat arkadaşı, zamanında bulunabilirse bu hasarı onarırdı. Her erkek bu gerçeği bilerek doğardı.

Çok uzun süre yaşayan Karpat avcıları ayartıcı fısıltıların ötesine geçtiler. Mutlak sessizliği buldular. Öldürmenin öfkesini buldular. Ruhun yarasını. Silinemeyecek bir yara izi. Bu yara ne kadar kalınsa, savaşırken berserker'ın öfkesi de o kadar kötü oluyordu. Sandu yalnız olmadığını biliyordu, çünkü manastıra ilk giren herkese yara izleri ve ruhun parçalanması sorusu sorulmuştu.

Garip bir şekilde, Sandu savaştayken aslında *hissetmiyordu*. Yine de duygu oradaydı. Onu tanıyordu; sadece hissedemiyordu. Buzul soğuğu-volkan sıcaklığı. Hiç tereddüt etmeden, olması gerekenin çok ötesinde bir şiddet arzusuyla parçaladı ve yırttı. Bunun bir arzu ya da dürtü olduğunun farkında bile değildi ama Sandu öyle olması gerektiğini biliyordu.

Sandu, Adalasia'nın onun bu yanını görmesine asla izin veremezdi. İblislerden korkuyordu ve onu bir tanesine bağlamıştı. Cesurdu. Geri adım atmıyordu ve kararlıydı. Ayrıca, şimdiye kadar kibardı ve onun zihninin en ön saflarının ötesine geçmeye çalışmamıştı. Birbirleriyle konuştular. Onun o yalnız çatlakları ve boşlukları doldurduğunu hissetti ama asla ölümsüzleri avladığı anılara yol açacak bariyerlerin ötesine geçmeye çalışmadı. Bu iyi bir şeydi, çünkü o anıları güçlü kalkanların arkasına saklamıştı. Eğer onları bulur ve onu sorgularsa, ona gerçeği söylemek zorunda kalacaktı - o savaşları onunla paylaşmayacağını.

Lucian usta vampiri ve küçük ordusunu istediği konuma getiriyordu. On bir vampir vardı. Üçü son derece yetenekli olacaktı. Diğer dördü soru işaretiydi ve hafife alınmamalıydı. Dördü de efendinin Lucian'ın yeteneklerini sınamak için fırlatacağı piyonlardı. Sandu onların savaş tecrübesi olduğundan şüpheliydi. Yeni dönüşmüşlerdi, bu da avcı olarak yetenekli oldukları anlamına geliyordu ama henüz doymak bilmez iştahlarını kontrol edemiyorlardı. Bu da onları savaş alanında çok savunmasız kılıyordu.

Lucian yemdi. Daha genç, çok daha toy bir Karpatyalı gibi görünüyordu ve geçici olarak usta vampirin izini takip ediyordu. Sandu efendinin Abascus Baros olduğunu anladı. Onunla bir iki kez karşılaşmış ama diğer avcılar peşinde olduğu için onunla uğraşmamıştı.

Diğer iki kişiyi de yanında görünce biraz şaşırdı. Yüzyıllar önce hem Ambrus Halmi'nin hem de Barnat Kardos'un ruhlarından vazgeçerek ölümsüz olmayı seçtiklerine dair söylentiler duymuştu. Kendileri de usta vampir olmaya bu kadar yaklaşmışken Abaskus'u takip etmeleri bir başka sürprizdi. Çoğu yetenekli vampir başkasına hizmet etmezdi. Egoları vardı. Kocaman egoları.

Çok yetenekli üç vampir bir şovun içinde olduklarını düşünüyorlardı. Dağılmışlardı, üçü de şelalenin arka planını oluşturan kayaların grisine karışmayı tercih etmişti, şelale kayalık bir vadiden aşağı doğru uzun ve sabit bir akıntı halinde akıyor, kayaların ve ağaçların arasından dolanarak nehre akan küçük dereye ulaşıyordu.

Ağaçlar şelaleyi çevreleyerek her yöne doğru yükseliyordu. Yüce üçlünün hizmetkârları olan dört vampir, ağaçların arasında gizlenerek yerlerini almışlardı. Biri şelalenin yanındaki bir gövdede. Biri yüksek dallarda. Üçüncüsü bir dağ aslanına dönüşmüş ve devrilmiş bir kütüğün üzerine uzanarak çevresine uyum sağlamıştı. Dördüncüsü ise yırtıcı bir kuş olan baykuşun bedenini seçmişti. Uzun bir ağacın dallarına tünemişti, boncuk gibi gözleri yalnız Karpatyalı erkeğin üzerindeydi ve usta vampirin izini yavaşça çözüyordu.

Sandu ve dört kardeşinin her biri bir hedef seçti. Rüzgârla birlikte sürüklendiler. Artık bir yarasa bedeninde değildi ama ağaçların arasında sis parmakları gibi hareket eden bir sisten başka bir şey değildi. Şelalenin yanından geçip Abascus'un arkasında daireler çizerek ilerledi. Benedek Barnat'ın arkasında sürüklenirken, Petru yeteneklerini Ambrus'a karşı kullanmayı seçmişti. Bu üç vampir en yetenekli ve deneyimli olanlarıydı.

Siv ve Nicu, efendilerini her şeyleriyle korumaya çalışacak olan muhafızlardan ikişer tane almak zorundaydı. Ölümsüzlerin yaşlarına, kaç avcıyla savaşmış yendiklerine, daha önce birlikte savaşmış savaşmadıklarına bağlı olarak, tüm bunlar onları yenmenin ne kadar zor olacağını belirleyecekti. Lucian piyonların dördünü de öldürmek zorunda kalacaktı. Kadim, efsanevi Karpatyalı ağaçların arasına girip çıkarak ilerlemeye devam etti, bir çalının üzerindeki çürük bir yaprağı incelemek için eğildiğinde neredeyse tökezliyormuş gibi görünüyordu.

Dört piyon saklandıkları yerden fırlayıp Lucian'ın etrafını sardılar, onun üzerine atlayıp zengin Karpat kanını içmeye o kadar hevesliydi ki gerçek formlarının ortaya çıkmasını engelleyememişlerdi. Zaman şimdiden derilerini ele vermeye başlamıştı; derilerinin bir kısmı dökülerek altlarındaki kurtçukları ve beyaz kafataslarını ortaya çıkarmıştı. Kafalarındaki saç tutamları tuhaf görünüyordu ve burunları yassı kemiklerin üzerindeki deliklerden ibaretti.

Lucian doğruldu ve tam boyuna ulaştı. "Beyler. Halkımızın adaletini aramaya geldiğinizi görüyorum." Sesi alçaktı. Kadife yumuşaklığında. Gücünde şüphe yoktu.

Abascus sesli bir şekilde nefesini tuttu. "Lucian. Lucian Daratrazanoff." Oturduğu kayadan neredeyse düşüyordu, kaçmak için bir yol arıyordu. Efsanevi avcının dikkatini çekmemeye çalışarak yavaşça ayağa kalktı. Döndüğünde solgun teni daha da solmuştu. "Sandu," diye fısıldadı. "Sandu Berdardi."

Sandu küçük, kibar bir selam verdi. "Sizi şöhretinizden tanıyor olsam da gerçek bir tanışma şerefine nail olamadım, Abaskus."

Abaskus memnuniyetle hem sağa hem de sola hızlıca baktı. Küçük vampirleri onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Her ikisi de kadim avcıyla yüzleşmek için acımasız gülümsemelerle ayağa kalktı. İkisi de böylesine yetenekli bir avcıyla yüzleşmeyi tercih etmedikleri halde, Abaskus'tan işaret olarak medeni bir şekilde davrandılar.

"Korkarım deneyimsiz piyonlarınızı Lucian'a karşı kullanmak için kötü bir gece seçtiniz. Birkaç ziyaretçisi var." Sandu elini salladı. "Dostum Benedek. Eski tekniklerini en iyilerinizden birine karşı denemek istiyor. Ve Petru. Adını duymuş olmalısınız. Yüzyıllardır buralarda. Dövüş yetenekleri efsanevidir. Petru iyi dostunuzla karşılaşmaktan mutluluk duyacaktır." Ambrus'a doğru başını salladı.

Sandu beklemedi. Savaşın kokusu üzerindeydi. Bin yıl. İki. Zamanın artık bir önemi yoktu. Sadece bu vardı. Onun dünyasında sadece bu vardı, saf kötülüğün yok edilmesi. Güç damarlarında dolaşıyordu. Buzul buzu gibi. Buz bembeyaz yanıyordu. O kadar sıcaktı ki, en yoğun buzul gibi maviye döndü. O mavi, titretilen bir aleme dönüştü. Alev gözlerinde yandı, karanlıkta parladı, maviden kırmızıya döndü, sonra alevlendi

Kırmızı. Aynı alev damarlarında yavaşça hareket etti, tıpkı bir volkandaki magmanın ağır ağır yanması gibi. Bu yanmayı memnuniyetle karşıladı, ateşin yayıldığını hissetti.

Abascus usta bir vampirdi ve bu yüzden onu yenmek kolay olmayacaktı. Sandu yaklaşmıştı ve Ambrus'a doğru başını sallarken bile Abaskus'a doğru adım attı ve damarlarındaki yanma ateşli bir patlamaya dönüşürken yumruğunu usta vampirin göğsüne indirdi. Yumruğunu ve ön kolunu siyah kan kapladı. Parmakları gerildikçe, uzandıkça, tırnakları keskin pençelere dönüştükçe, pörsümüş, kararmış kalbi kazdıkça asit deriyi yaktı.

Abascus çığlık attı ve alnını Sandu'nun kafasına sertçe çarptı -Ancak son anda Sandu alnının yapısını değiştirdi, böylece Abaskus vurduğunda saf çeliğe çarptı. Abaskus'un kafasından siyah kan fışkırdı, gözlerinin üzerine aktı ve bununla birlikte kafatasından küçük, beyaz, kıvranan parazitler patladı.

Sandu'nun içindeki o kızıl cehennem, çelik bloğu Abaskus'un alnına vurmaya devam etmesini, beyaz pürüzlü kemikler ve sülük gibi akan beyinler, siyah asit ve kıvranan o küçük parazitlerden ibaret olana kadar tüm eti yok etmesini istiyordu. Bu sırada Sandu, tırnakları kalbi bulup kavrayana kadar derin kazmaya devam etti. Kalbi vücuttan çıkarmaya başladı.

Abaskus kasıldı, çaresizce yer değiştirmeye çalıştı ama Sandu kalbi bırakmadı, vampir kalbine ulaşmak için kendi yumruğunu avcının göğsüne indirdiğinde bile. Sandu böyle bir hamleye hazırlıklıydı. Yüzyıllardır usta vampirlerle savaşmıştı. Bu kadar yaklaştıktan sonra, insanın yapabileceği pek çok hamle vardı. Yumruk aynı çelik bileşimine çarparak elindeki tüm kemikleri kırdı.

Serbest eliyle Sandu'nun tırnakları uzadı ve jilet gibi keskin pençeleriyle Abascus'un boynunu ve boğazını kazdı, atardamarlara ulaşmak için eti kesti. Kıpırdayan parazitlerle birlikte usta vampirden asit akıyordu. Sandu elini boğazdan geçirip boynun arkasına doğru itti ve diğer yumruğunu kararmış, pörsümüş kalbin etrafına kapatırken omuriliğe ulaştı.

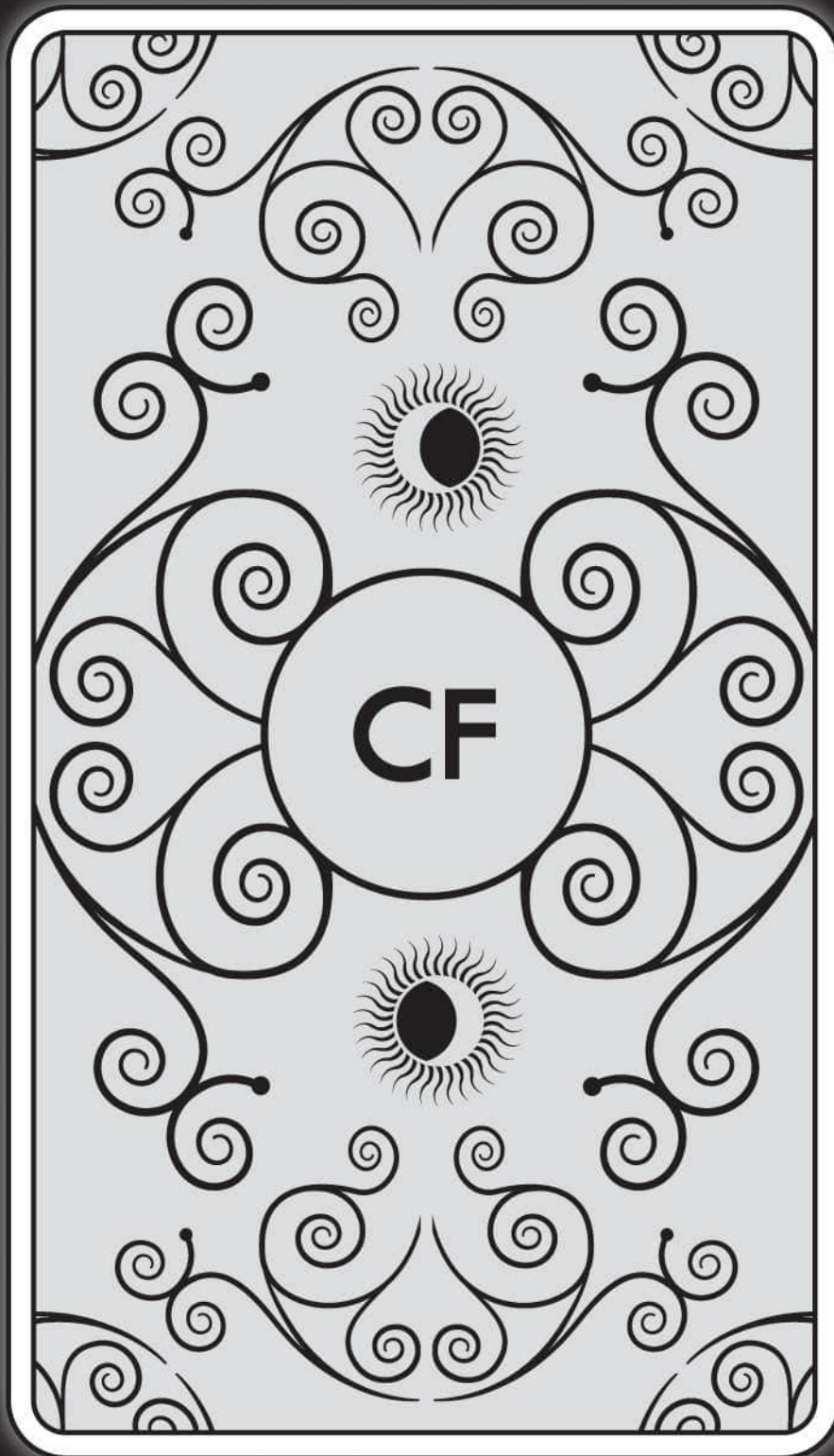
Abaskus çaresizlik içinde bacaklarını büyük bir kedininkine çevirdi ve uzun pençeleriyle Sandu'nun kalçalarını ve kasıklarını tırmıklamaya başladı. Sandu, Abascus'u geri çekmeye devam etti.

Kalbine inen ilk darbeyi sol baldırında hissetti ama vampirin kasıklarına vurmasını engellemek için vücudunu çevirdi. Gerçekte, savaşın kızıl sisine kapılmıştı, tüm hislerin ötesinde, önündeki aşağılık kötü yaratığı parçalama ve yırtma ihtiyacıyla, ölümsüzün kalbini alırken mümkün olan en fazla hasarı vermeye niyetliydi. Pençeler çaresizlik içinde kalçalarını yırttı ama Sandu pençelerdeki tırnakları kırmak için vücudunun yapısını değiştirdi. Vampirlerin bildiği her numarayı bilmeyecek kadar uzun yüzyıllardır bu işin içindeydi. Şimdi kalbi bedeninden çıkarmıştı.

Karanlık gökyüzünde şimşekler çaktı. Abaskus kayanın üzerinde bir adım geri çekildi, yüzü öfke ve dehşet maskesine dönüştü. Sandu bir ayağını kaldırdı ve göğsüne bir tekme atarak onu şelalenin üzerinden geriye doğru itti. Bunu yaparken, kararmış kalbi havaya fırlattı ve bir eliyle de şimşegi doğrudan ona yöneltti. Beyaz sıcak mızrak kararmış organa çarparak onu anında küle çevirdi ve ardından kayalardan aşağıya, şaşkınlık içinde Sandu'ya bakan usta vampirin bedenine doğru fırladı. Işık parıltısı onu anında tüketti ve arkasında külden başka bir şey bırakmadı. O da kayalardan yavaşça kayboldu, yukarıdan aşağıya vuran su tarafından yıkandı.

Hâlâ savaşın adrenalini ile titreyen Sandu, kardeşlerine yardım etmek için dönmeden önce vücudundaki asitten kurtulmak için hemen kollarını ışıkla yıkadı. Çakan şimşekler gece gökyüzünü aydınlattı. Kardeşlerinin herhangi bir yardıma ihtiyaç duymadığını görebiliyordu. Bu onu şaşırtmadı. Hepsi bu işi çok uzun zamandır yapıyordu.

Dikkatini yaralarına verdiğinde, zihnindeki küçük bir gölgenin geri çekildiğini hissetti. Çok itaatsiz hayat arkadaşı. Adalasia.



-IV-



IMPATOR

Sandu yaralarını iyileştirmeyi ve kaybettiklerini yerine koymak için kan aramayı düşünmüştü ama bu geceyi yeniden düşünmek zorundaydı. Adalasia'nın tepkisini değerlendirmeliydi. Adalasia onun hayat arkadaşıydı ve bu nedenle

Yaralarının boyutunu gördüğünde onu iyileştirmeye ihtiyaç duymaması imkânsız değildi. Savaşta yaptıklarından iğrenebilirdi ama ona bakma, hatta kan verme ihtiyacına karşı koyamazdı. Bu onun işine yarayabilirdi.

Sandu eve yaklaşırken zihnine baktı ve zihninin küçük yarığında o küçük, titreyen kadını gördü. Savaşta ona yardım etmesi gerekirse diye bir vampirin nasıl öldürüleceğini görmek istemişti. İblislerle savaşmak için eğitilmişti. Çeşitli silahlarla savaş tekniğine dair bir şeyler yakalamıştı. İlgisini çekmişti, kendisine öğretilen sistemlerden herhangi birinin ölümsüzleri yok etmede ona yardımcı olup olmayacağını merak ediyordu.

Onun her hareketini takip etmiş, savaşa olan aşkından, ölümsüzleri acımasızca yok etme ihtiyacından dehşete düşmüştü. O duyguları hissetmemişti ama *o hissetmişti*. Onu savaşta görürse bunun olmasından korkmuştu. Sandu kibarlık kisvesine bürünmeye çalışabilirdi. Hatta yırtıcı doğasını çoğu zaman sahte bir mizah kisvesi altında gizleyebiliyordu ama savaşa girdiğinde ne olduğunu gizlemek mümkün değildi.

Adalasia'ya çocukluğundan beri yeraltı dünyasından gelen bir iblisi kırmızı gözlerinin şiddetli parıltısından tanınması öğretilmişti. Öldürme biçimlerinden. Onun en azından yüzeyde hissetmeden öldürdüğünü görebiliyordu. Onun göremediği yerleri, onun görebileceğini biliyordu. Orada savaşın keyfini, yok etme ihtiyacını, bu süreçte ona ne olduğunu umursamadan hissedecekti. Onun hayat arkadaşıydı. Ona aitti. Bu büyük bir günahı ve onu kanını vermesi için manipüle ederek başka bir günah işliyordu.

Sandu yapmak üzere olduğu şey için pişmanlık duymak istiyordu ama tüm içgüdüleri onu yönlendiriyordu. Onu zorluyordu. O çok eskidi ve halklarının yolunda koruması gereken kız da onun kızıydı. Düşmanları vardı. Hem de çok fazla. Onun

Düşmanlar. Onun. Olası en kötü senaryoya hazırlıklı olmalıydılar.
İkisinin de hazırlıklı olması gerekiyordu.

Koridorda tek başına durmuş, adam karşısında belirlediğinde cesur görünmeye çalışıyordu. Savaş alanından temizlenmek için zaman ayırmamıştı, en kötü haliyle görünmek istiyordu, onun kendisi ve ilişkileri hakkında emin olmadığını biliyordu, ancak aralarındaki bağlar onu onunla ilgilenmeye zorlayacaktı.

Adalasia'nın mavi gözleri, boynundan ve omzundan, göğsünden ve son olarak da kalçalarından ve bacaklarından damlayan kana bakarak onun üzerinde gezinirken saf kobalta dönüştü. Kızın acı dolu soluğunu duydu ve sonra titreyen küçük bir eli savunmaya geçerek boğazına gitti. "Sandu." Onun adını fısıldadı.

"Mümkün olduğunca çabuk size geldim," dedi. "Lucian bana kullanmamız için bir süit hazırladıklarını söyledi. Evin arka tarafındaki bu katta."

Elini uzattı. Kadın tereddüt etti ama sonra elini onun elinin içine soktu. Adam onu geniş koridorda ağır meşe kapıya doğru götürürken titrediğini hissedebiliyordu. Kadın adamın boynundaki ve bacaklarındaki kana endişeli bakışlar fırlatmaya devam etti.

"Sandu? Benden istediğin şeyi yapmadım. Sen savaşa girdiğinde ben senin aklında kaldım." İtirafını alçak bir sesle yaptı. "Özür dilerim. Sadece bu korkunç yaratıklardan biriyle nasıl savaşılabileceğini öğrenmenin çok gerekli olduğunu hissettim. Bazı becerilere zaten sahip olduğumu umuyordum. Jaxon bana kalbin yakılması gerektiğini söylemişti. Elini göğsüne sokup kalbini çıkarmak son derece zor görünüyordu." Tüm vücudu ürperdi.

Hâlâ ona bakmıyordu ve daha samimi bir zihin bağlantısına da yaklaşmamıştı. Elini ağzına götürdü, kokusunu içine çekti. Onu ciğerlerine çekti. Ölümsüzlerin iğrenç kokusundan sonra, kadının kokusu sarhoş ediciydi.

"Lucian'ın bu akşam bu kadar çok kardeşin ziyaretine gelmiş olması Abaskus'un şanssızlığıydı. Jaxon çoktan duyularını köreltmmişti. Sadece kurtların varlığı bile ona bir uyarı olması gerekirken kalmaya devam ettiği için sağlıklı düşünemiyordu. Kurtlar Jaxon'a eve dönerken saldırmamıştı. Evdeki güvenlik önlemleri onu uyarmış olmalıydı. Yapamadığında

Jaxon'a seslendi, gücü usta bir vampire karşı olması gerekenden fazlaydı, Karpatyalı bir kadın için bile, ama Jaxon aldırış etmedi. Bu bir vampirin egosudur." Ona bu içgörüyü verdi.

Elini sallayıp açılmasını istemek yerine ona doğru uzandı ve kapıyı insani bir şekilde açtı. Adalasia onun önünden odaya doğru ilerledi ve sonra yüzünü ona döndü. İçeri girip kapıyı kapattı ve Adalasia'nın bakışları endişeyle onun üzerinde gezinirken kalın meşe ağacına yaslanma fırsatını değerlendirdi. Kadının nefesinin boğazında düğümlendiğini duydu.

"Başka neren yaralı?"

"Bunun bir önemi yok." Onun endişesini elinin tersiyle itti. "Biri usta bir vampirle savaştığında, yaralanacağını bilirsin. Kan bulup kendimi iyileştirmeden önce senin güvende olduğundan emin olmak istedim."

Uzun kirpikleri dalgalandı. "Keşke bana her şeyi daha iyi açıklasan Sandu." Bir kez daha eli koruyucu bir şekilde boğazına gitti. "Başka nerenden yaralandığını görmek istiyorum. Ve bu yaralar önemsiz değil, değil mi?"

"Hayat arkadaşları birbirlerine yalan söyleyemezler, Adalasia. Bana cevabını istemeyeceğin sorular sorma." Kapıya yaslandığı yerden kıpırdamadı. Kan boynundan ve bacaklarından aşağı akmaya devam ediyordu. Şimdi de gömleğini ıslatıyordu. Çok yakında bu dağınıklıkla ilgili bir şeyler yapması gerekecekti.

"Yaralarınızı görmek istiyorum ve gerçekten ne kadar ciddi olduklarını bilmek istiyorum. Ayrıca kana ihtiyacınız olup olmadığını da."

Eliyle, gömleğini açıp vücudunu incelemek istiyorsa yaklaşabileceğini işaret etti. Kadın çenesini ona doğru eğdi. Onun kadını. Kesinlikle cesaret eksikliği yoktu. Ona doğru bir adım attı ve beklenmedik bir şekilde bir parmağını boynunda gezdirerek ölümsüzün derisinden bir parça kopardığı yerin dış çizgisini takip etti.

Dokunuşu kan dolaşımında dans eden küçük kıvılcımlar gönderdi. Yüz ifadesini değiştirmede, soğukkanlılığını korudu ama bu dokunuşun sadece kalbine ve kanına değil, Abascus'un vücuduna enjekte etmeyi başardığı o tehlikeli küçük solucan benzeri haşaratlara da ne yaptığını hissetti. Çılgına döndüler, onun ışığından uzaklaştılar, kalbine doğru koşular, böylece kendini korumak için sistemini yavaşlatmak zorunda kaldı.

Gömleğini yavaşça açarken o çarpıcı gözleri onun bakışlarıyla buluştu. Kız aşağıya bakmadan önce destek aldığını hissetti. Nefesi kesildi. Düzensizleşti. Acı dolu gözlerini onunkilere dikti. Adam söz konusu olduğunda gerçekten çok hassastı.

"Berbat durumdasın, Sandu."

"Telaşlanmanıza ya da acı hissetmenize gerek yok."

Sandu kalp atışlarının hızlanmaya başladığını duyabiliyordu. Davul daha sert çalıyordu. Kendi kalbi de onunkini takip etti. Kana ihtiyacı vardı. Oldukça fazla kan kaybetmişti. Diğerleri savaşta kaybettiklerini yerine koymak için avlanmaya gitmişti. O ise hayat arkadaşına gitmişti.

Dudaklarını ıslattı, bakışları bir kez daha savaş izlerine kaydı, yaralardan hâlâ küçük dereler halinde kan damlıyordu. Avucunu en kötü olanın üzerine koydu. "Bunu nasıl durdurabilirim? Senin ... olarak ne yapabilirim?" Kaşları birbirine karıştı. Açıklığa kavuşturmak için ona baktı.

Sesini alçak ve nazik tutarak, "Hayat arkadaşı," diye ekledi. "Hayat arkadaşın olarak. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Zafer duygusunu bastırmak zorundaydı. "Emin misin Adalasia? Bana yardım etmene gerek yok. Korunman için gerekli korumaları ördükten sonra şifa ve kan için kardeşlerimden birine gideceğim. Daha fazla zamana ihtiyacın var. Bunu yapmak bizim dünyamıza bir adım atmak olur."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bilmediğini biliyorum *Sivamet*. Bunu sana açıklayacak vaktim olmadı ve şu anda durumum oldukça vahim." Başparmağını kızın alt dudağının kıvrımında gezdirdi.

"O zaman bana *sonra* açıkla. Bana ne yapacağımı söyle, Sandu." Sesinde talep vardı. "Ben senin hayat arkadaşınım. Zaten senin dünyadayım. Seninle birlikte kendi isteğimle yola çıkıyorum Sandu. Korkuyorum ama bu, işler zorlaştığında kaçacağım anlamına gelmiyor. Sadece benimle iletişim kurman gerekiyor. Benden ne beklendiğini ve bu gibi durumlarda ne yapmam gerektiğini bilmeliyim. Sana yardım etmem gerektiğini anladım. Sadece istemekle kalmıyorum, buna mecburum da." Gözlerini ondan kaçırmadı, açıkça doğru söylediğini görmesini istiyordu.

"Kanını almam gerekecek. Tekrar güçlendiğimde bu yaraları kolayca iyileştirebilirim. Sonra avlanacağım."

Başını salladı. "Yap o zaman. Bekleyip daha fazla kan kaybetme." Ona bir adım daha yaklaştı, saçlarını ensesinin yanından süpürdü, hâlâ ona bakıyordu.

Sandu ilk kez onun gözlerinde korkunun belirdiğini görebiliyordu. Kanını özgürce sunuyordu ama kan verme fikri onu korkutuyordu. Sandu beklemedi. Onu kendine yaklaştırdı, sımsıkı sardı, böylece vücudunu, kendisine bastırılan o güzel kadınsı formu hissedebiliyordu. Kıvrımları ona mükemmel bir şekilde uyuyordu, sanki onun için doğmuştu ve öyleydi.

Sivamet. Kalbim. Başını onun teklifine doğru eğerken bu sevecen ifadeyi zihnine fısıldadı. Saçlarının bir kısmı onu geride tutan deri bağlardan kurtulmuş ve tenine değerek onu ürpertmişti. Dudakları kızın nabzını buldu, şimdi çılgınca atıyordu, onu çağıran bir işaretti.

O ritmik vuruşu birkaç kez öptü, dudakları nazikti, kadife bir fırça gibi ileri geri gidip geliyordu. Onu sakinleşmeye teşvik ediyordu. Onu kabul etmesi için. Korkudan tamamen farklı bir şey hissetmesi için. Kızın zihninde önce uyarılmanın çırpınışlarını hissetti.

Hän sívamak. Aklına *sevgili* diye fısıldadı. Anlamı buydu. Onun için de öyle olmaya başlamıştı. Bir başkasının zihnini işgal etmek, onlar hakkında çok şey öğrenmek anlamına geliyordu. Hayat arkadaşı tahmin ettiğinden çok daha fazlasıydı.

Dişlerini nazikçe, sadece nabzını kazıyarak kullandı, erotik bir alaydı, daha fazlası değil. Kadının teninde tüyler diken diken oldu ve küçük bir inilti duyuldu. Uzun, tüylü kirpikleri dalgalandı ve adam onun vücudunun cevap niteliğindeki sıkılaşmasını hissetti.

Hän ku vigyáz sívamet és sielamet. Kalbimin ve ruhumun koruyucusu. Dili nabzının üzerinde kayarken gerçeği zihnine fısıldadı. Dişlerinin kaydığını hissetti ve sonra ısırdı, derinlere battı, onları birleştirdi.

Haykırdı ve başını geriye attı, ona daha da fazla erişim sağlamak için boynunu ona doğru eğdi. Göğüsleri ona karşı huzursuzca hareket etti. Kolları göğsüne doğru kayarak onu sardı ve kendisine doğru çekti. *Sandu*, zihninde onun adını fısıldadı.

Hiçbir şey onu hazırlayamamıştı. Daha önce kanının alınması değil. Onlara sahip olanlardan hayat arkadaşlarını duymamıştı. Dişlerini damarına geçirdiği ve zengin kanı ona aktığı anda, *onun* için tasarlanmış, onun için tasarlanmış kanı, dünyası farklı bir yer haline geldi. Onun bir kadın olduğunun farkındaydı. Kadınsı olarak. Kıvrımlarının. Seksinin. Onun kanı bir afrodizyaktı, içindeki erkeksi her şeyi çağıran bir siren çağrısıydı.

Vücudu onunkine tepki verdi. Kalbi de öyle. Ruhu tepki verdi. Özgürce verdiği kanı, şimdi onun ne olduğunun ve hayat arkadaşı olduğunun farkındalığının karışımıyla zenginleşerek, vücuduna hücum eden bir ateş topuna dönüştü ve onu hislere boğdu. Tekrar inledi, sesi şehvetliydi, erotik duyguya katkıda bulunuyor, kasıklarına hınzır bir yumruk gibi yerleşiyordu.

Baştan çıkarma ve ihtiyat bir an için savaştı ve sonra başını isteksizce kaldırdı, dili onun üzerindeki işaretleri olan iki küçük delikte gezindi. Onun iddiası. Daha fazla kana ihtiyacı olacaktı ama bir takas için ve yaralarını iyileştirmek için yeterince kan almıştı.

Sandu, Adalasia'nın çenesini yakaladı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. Kirpiklerini yavaşça kaldırdı, gözleri uykulu ve seksiydi. Vücudu yaralarına rağmen baştan çıkarıcı kadına karşılık verdi. Ona kendisinden uzaklaşması için bolca zaman verdi, niyetini belli ederek bekledi. Gözleri onunkileri aradı ve sonra, dudakları onunkilere doğru inerken, o inanılmaz kirpikler tekrar aşağı indi ve ağzı onunkilerin üzerindeydi.

Adalasia'yı öpmek onun kanını almak gibiydi. Önce dudaklarının yumuşak hissi, ağzının sıcaklığı, dilinin kadifesi, sonra da ateşle sarmalanmış tadı. Adalasia'nın kollarına sarıldığı ve damarlarında ateşin dolaştığı o ana kadar onun kendine özgü kokusunu ve tadını tanımlayamamıştı. Dünya dönüyor ve yer yerinden oynuyordu. Büyü. Bunu o yaratmadı, kız yarattı. Onu sonsuza dek öpebilirdi. Onu sonsuza dek tadabilirdi. Camelot gülü, portakal çiçeği, yabani erik ve karanfilin o ince karışımı. Şimdi ona sahipti. Teninde ve ağzında bıraktığı o çok ince iz artık ciğerlerinde ve kalbindeydi. Sonsuza dek ruhuna kazınmıştı.

Başını kaldırdı ve başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Üzülerek söylüyorum, durmalıyız. Bu yaraları iyileştirmeliyim."

Adalasia başını salladı. "Sanırım bu en iyisi olur."

Hareket etmedi. Hareket edemezdi. Onu kendine doğru çekti, vücudu onunkine mükemmel bir şekilde uyum sağladı. "Kıyafetlerini epeyce dağıttım. Kanım her yere bulaştı. Bayılacak bir tip değilsin, değil mi?"

"Hayır. Hep bunun iyi bir fikir olabileceğini düşünmüştüm. Babamın gür bir sesi vardı ve sinirlendiğinde çok yüksek sesle bağırdı. Gerçekten çok yüksek sesle. Okuduğum Sherlock Holmes kitaplarındaki karakterler gibi bayılmanın harika bir fikir olacağını düşünürdüm. Cidden denedim ama hiçbir şey olmadı. Sonra annem bana giydikleri korselerden bahsetti. Ayrıca babamın çok yüksek bir sesi olduğunu, gerçekten huysuz bir ayı olduğunu ve böyle olduğunda onu güldürdüğünü söyledi. Babam bağırdığında tek kaşını kaldırıp ona baktığını fark ettim. Onu taklit ettim ve kendimi bayıltmaya çalışmaktan çok daha fazla hoşuma gitti."

Sandu güldü. "Kaç yaşındaydın?"

"On iki. Kaş olayını öğrenene kadar aynada pratik yaptım." Ona göstermek için başını eğdi. "Bu bakışı biraz elde etmeyi bekleyebilirsin."

"Baban ne tür şeyler hakkında bağırdı?" Sandu sordu. Vücudundaki yaraları iyileştirmesi gerektiğini bildiği için onu bırakmayı başardı. "Bağırmak gerçekten hiçbir işe yaramıyor. İnsanların bunu neden yaptığını hiç anlamadım."

"Sürekli bir şeyler kaybederdi ve kaybettiğinde de kendine bağırdı. Birkaç dil konuşurdu ve kendini azarlama şekli çok renkliydi. Annem bana huysuz ayı olayını anlatana kadar bunun ne kadar komik olduğunu anlamamıştım."

Sandu koltuğa gömüldü. "Bu uzun sürmeyecek Adalasia."

"Bana ne yaptığını anlat. Onları nasıl iyileştirdiğini."

"Karpatlar yaraları içten dışa doğru iyileştirir. Uyluklarındakiler kötü görünüyor ve epeyce kanadılar ama o kadar derin değiller. Abascus omzumdan ve boynumdan parçalar kopardı ve birkaç kez göğsümdeki zırhı delmeyi başardı. Bunlar en kötü ve en derin yaralar. Bunları onarmak konusunda titiz davranmam gerekecek."

Acele etmedi, zaten çoğalmakta olan ve kalbine ve akciğerlerine mümkün olduğunca çok zarar vermek için ellerinden geleni yapan parazitleri dışarı itti

olabildiğince hızlı.

Adalasia, ölümsüzün Sandu'yu öldürmek için vücuduna aktardığı iğrenç parazitleri görünce nefesi kesildi ve odanın öbür ucuna sıçradı. Sandu'nun gözeneklerinden akıttığı ve şimdi yerde birikintiler halinde duran kanda o kadar çok yaratık vardı ki dehşete kapıldığı her halinden belliydi. Gözlerini onunkilere dikti.

"Bunları sana o mu koydu?"

Sandu elini pencereye doğru salladı ve pencere onun sessiz komutuyla açıldı. "Bu normal. Kan dolaşıma çok fazla itecek zamanı olmadı. Onları şaşırttık ve savaş çok hızlı bir şekilde bizim lehimize sonuçlandı. Usta vampirler normalde bu kadar kolay yenilmezler."

Bakışlarını yerdeki kan gölünün içindeki rahatsız edici yaratıklardan çekemiyordu. Sanki kanı yutuyorlarmış ve akılsızca yuvarlanıp kıpırdandıkça şişmanlayıp büyüyorlarmış gibi görünüyorlardı.

"Adalasia, daha da geriye, pencereden uzağa gitmelisin. Odanın diğer tarafındaki kapıya kadar git ve elini gözlerinin üzerine koyarak gözlerini kapalı tut. Onları yakmak zorundayım."

Ürperdi, sanki parazitler tarafından hipnotize edilmiş gibi hâlâ hareket etmiyor ya da bakışlarını onunkilere kaldırmıyordu. "Bunu nasıl yapacaksın? Evin içindeyiz."

"Yıldırım kılıcını kontrol edebilirim. Geri çekilmelisin, *ewal emninumam*, böylece bu hemen yapılabilir. Beslenip sana dönmeden önce başka bir teftişle temiz olduğumdan emin olmalıyım."

Bakışları onunkilere sıçradı. "Yıldırım kılıç mı?"

"Bizi yıldırım kullanırken gördün," diye hatırlattı ona, sesini alçak ve nazik tutarak. Bir gecede yaşadıkları dünyaya dair pek çok şeyi sindirmeye çalışıyordu.

"Evet, zihninde. Uzaktan. Bir rüya gibi, Sandu."

Sonra odanın öbür ucuna, iki basamak aşağıya ve oturma odasının öbür ucuna, adamın gösterdiği kapıya doğru ilerledi. Kollarını ortasına doladı, yaralarının giysilerinde bıraktığı kan lekelerine aldırmadı. Sandu onları üzerinde görmeye dayanamadı ve onları çıkardı, ama o yapmadı.

fark etmemiş gibi görünüyordu, kanı üzerinde şişmanlayan iğrenç solucanlara bakmaya devam etti.

Adalasia çok solgundu, şimdi kapıya yaslanmıştı ve gücü olsa kaçacakmış gibi görünüyordu. Ondan ya da dişlerinden kaçacak kadar korkmuyordu. Onun dünyasının bir parçası olmaktan da kaçacak kadar korkmuyordu. Ölümsüzlerden bile kaçacak kadar korkmuyordu ama vampirin zehirli kanında bulunan parazitler onu dehşete düşürmüştü.

Sandu'nun fırtınayı inşa ederken onu korumaktan başka çaresi yoktu. Gözlerini kapatıp onları örtmeyi reddetmiş gibi değildi; daha çok şişmiş parazitlere o kadar takılmıştı ki başka tarafa bakamıyordu. Sanki büyülenmiş gibiydi.

Adalasia. Zihninde keskin bir şekilde onun adını söyledi.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonra ona baktı. İçine bir rahatlama yayıldı.

"Arkanı dön, yüzünü kapıya dön, gözlerini kapat ve hemen ört." Yine de onu koruyacaktı ama vampirin parazitlerine bir tür tuzak kurmuş olması mümkündü. Adalasia henüz ağa yakalanmamıştı ama bunun olma ihtimalini de şansa bırakmıyordu. Kız tereddüt edince, emri verdi ve emre bir "it" ekledi.

Hayat arkadaşı itaat etti ve parazitleri ve kanı yakmak için beyaz-sıcak yıldırım mızrağını çağırdı. Mızrağı serbest bırakmadan önce güvende olmak için kıyafetlerini de yaktı. Bir kez daha vücudunu kontrol etti, parazitleri sisteminden uzaklaştırdığından emin olmak için her organını inceledi, ardından giyindi ve hayat arkadaşını emrinden serbest bıraktı. Daha güvenli olması için kıyafetlerini çıkardı, yaktı ve temiz, taze kokulu olanlarla değiştirdi.

Adalasia yavaşça döndü, bir kaşı daha önce ona gösterdiği bakışın bir kopyası olarak kalktı. "Vasiyetimi devraldın."

"Evet." Ayağa kalktı ve vücudunu dikkatlice gerdi. Zayıf düşmüştü. Gerçekten daha fazla kana ihtiyacı vardı.

"Bu pek uygun olmadı Sandu, izin istemeden olmaz."

"Hayat arkadaşımı korumak için asla izne ihtiyacım yok." Onu izni olmadan bağlamıştı ve zaten bir kan değişimi yapmıştı ve

onu korumak için ikinci bir tane almayı planlıyordu. Bu onun halkının yoluydu. Hiç pişmanlık duymuyordu. Buna sadece hakkı yoktu; bu ona karşı göreviydi. Kendi dünyasına geldiğini açıklarken bunu ona çok dikkatli bir şekilde anlatmaya niyetliydi. Onun dünyasının bir parçası olmanın kendisi için olduğundan çok daha farklı bir anlam taşıdığını biliyordu.

Sandu, ben fuayedeyim. Eğer kana ihtiyacınız varsa, bu gece iyi beslendim, dedi Siv, kardeşlerin yolunu kullanarak.

Kardeşlerin birbirlerini avlamaları alışılmadık bir durum değildi. Genellikle manastırın bekçisi, dışarı çıkıp ayartılmalarını önlemek için diğerlerini avlardı.

Teşekkür ederim, kardeşim. Hemen orada olacağım.

Hayat arkadaşı ona güvensiz bakışlarını tekrar atmaya başlamıştı. Onun geri çekildiğini hissetti, kollarını beline doladı, sırtını ondan olabildiğince uzağa, duvara dayadı.

"Sadece birkaç dakika sürecek, Adalasia. Kardeşim bu gece daha fazla kan için avlanmak zorunda kalmamamı sağladı. Döndüğümde bu tartışmaya devam edeceğiz."

Adalasia, Sandu'nun ortadan kayboluşunu izledi. Bir an karşısındaki sandalyede oturuyordu ve bir an sonra kelimenin tam anlamıyla yok olmuştu. Gözünü bile kırpmamıştı. Yere baktı. Yerde hiç kan yoktu. Tek bir damla bile. Onu iten o iğrenç beyaz kıpır kıpır parazitler neyse ki gitmişti. Pencere bir kez daha kapanmış ve kilitlenmişti. Kıyafetlerine baktı. Bir damla bile kan yoktu. Bir damla bile. Tamam o zaman.

Bu gece ne yapman gerekiyorsa yap. Ben banyo yapacağım. Çok uzun bir tane.

Efsaneler ve canavarlar hakkında okumak ve tarot kartlarında yolculuklar ve gelecekler görmek kesinlikle onlarla yaşamakla aynı şey değildi. Neler olup bittiğini anlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Bazı şeyler, onlara tanık olmasına rağmen gerçek gibi görünmüyordu.

Tanrıya şükür, musluklardan akan su buhar gibi sıcaktı. Hatta, onu şaşırtacak şekilde, en sevdiği banyo yağı bile kullanması için orada duruyordu. Islanmasını önlemek için saçlarını başının üstüne topladı.

Jaxon ve Lucian'ın sahip olduğu yerdeki radyan ısıtmaya Őukrederek üzerindeki giysileri çıkardı.

Işıkları kapalı bıraktı ve odada bulduğu mumları yaktı. En sevdiği kokulardan kokan altı büyük mum. Portakallar, güller, limonlar ve sandal ağacı. Biraz sedir ağacı da vardı. Rahatlatıcı bulduğu her Şey. Sıcak suyun içine gömüldüğünde inledi, gerginliğin kaslarını nasıl bu kadar ağrıttığını fark etmemişti. Bu mükemmeldi. Başını küvetin arkasına iliŐtirilmiş küçük yastığa yasladı ve gözlerini kapattı.

Sandu. Bir anda onu düşündü. Bir Şeyler düşünebilmek için onu yalnız bırakmasını istemesi tuhaftı ama Şimdi aklında o olmadığı için kendini yoksun hissediyordu. Yalnız. Hiç olmadığı kadar yalnız. Elini kaldırdı, parmaklarını açtı ve tırnaklarına baktı.

Uzun zamandır yalnızdı, Sandu hayatına girene kadar ailesi varken bile ne kadar yalnız hissettiğini fark etmemişti. Bunun nedeni, ailesinin geçmişinde de belirtildiği gibi, onun ruhunu korumak için defalarca doğmuş olması mıydı? Hayatını onu arayarak mı geçirmişti? Evlenmesine ve bir çocuğu olmasına rağmen onu hiç bulamadığı için o hayatlar boyunca yalnız mı kalmıştı? Tek bildiği, zihnini onun yeteneklerini ve kusurlarını işlemeye odaklanmak için her eğitmeye çalıştığında -Kendini ona uzanmak isterken buldu.

"Ben muhtaç bir insan değilim," diye mırıldandı, olması gerektiğini düşündüğu Şekilde başa çıkamadığı için içerlemiŐti. Sandu'nun onu güçlü biri olarak görmesini istiyordu. Güvenebileceği biri olarak. Kendine zaman ayırmak istemesinin bir nedeni de buydu. Her Şeyi sindirmesi gerekiyordu ki gerekli olanla yüzleşmek için cesaretle ilerleyebilsin. Ayrıca onun ortağı olmak istiyordu. Eğer ona bir ortak gibi davranmayı reddederse, sırları konusunda ona nasıl güvenebilirdi? Ona ait olanı kardeşleriyle paylaşacak ve onu bu yolculuğun dışında bırakacaktı.

Sandu bir sebepten dolayı bu yolun yalnız onun yolu olduğuna inanıyordu. Bir aile kaderini yerine getirdiğini biliyordu. Bu *onların* atanmış göreviydi. Birkaç kez bunun birlikte çıktıkları bir yolculuk olduğunu söylemişti ve öyleydi de. O yapamazdı

onsuz başaramazdı. O olmadan başaramazdı. Eğer onu ikna edemezse, başarısız olurlardı ve her şey kaybolurdu.

Sandu, San Diego şehrini ve arkadaşlarını geride bırakmak için bu kadar aciliyet hissettiğinde, bunun nedeninin artık onu bağlayacak hayat arkadaşı olmadan insanların etrafında olmaya dayanamaması olduğuna inanmıştı. Yüzyıllar boyunca, bu kadar uzun süre sonra çok sık savaşı ve öldürürse vampire dönüşeceğine inanmaya şartlandırılmıştı. Onu bu kadar huzursuz eden şeyin yakınlıkları, aralarındaki çekim olduğunu biliyordu. Kendisi de bunu hissederek uyandı, gitme, yolculuğuna başlama ihtiyacını. Kartlarını tekrar tekrar açmış, yardım aramış, cevaplar bulmaya çalışmış, onun geleceğini bilmiş, gelişinden ve getireceklerinden korkmuştu.

Gözlerini kapattı ve sıcak suyun ağrıyan kaslarına sihir yaparak gerginliklerini almasına izin verdi. Koku zihnindeki sıkıntıları alıp götürdü ve onların kendisinden uzaklaşmasına izin verdi. Sandu döndüğünde onunla konuşacaktı. Ona neden bu kadar huzursuz olduğu hakkındaki gerçeği anlatacaktı. Kendisinin de şehri terk etme ihtiyacını itiraf edecekti. Cevaplar orada değildi ama düşmanları oradaydı. *Onların* düşmanları. Ayrıca ondan kendi dünyasının nasıl bir yer olduğu ve neden onun rızası olmadan bir şeyler yaptığı hakkında daha fazla açıklama yapmasını isteyecekti.

Doğrulup oturdu, kirpikleri aniden kalktı. *Sandu? Castello'lar bana saldırmadan önce neden senin gelmeni bekliyorlardı? Senin geleceğini nereden biliyorlardı?*

Telaşını gizleyemiyordu. Yaşlı Castello dükkânına gelmiş ve bir okuma yapmasını istemişti. İçeri adım attığı andan itibaren, uğursuz enerjinin onu sardığını hissetmişti. Onu sakince oturttu ama silahlarından herhangi birine kolayca ulaşabileceğinden ve gerekirse masadan kayarak dövüşmek için bolca yeri olduğundan emin oldu. Mükemmel yetenekleri vardı. Çok ama çok gençliğinden beri eğitim alıyordu.

Kartları karıştırdığında kartlar onun dokunuşuna tepki vermişti. Çok dikkatli izlemişti. Sanki sihirleri onun hissedemeyeceği kadar derinlere batmış gibi, ondan belli belirsiz bir geri çekilme. Sandu desteye dokunmaya gittiğinde verdiği tepkiyle aynı değildi bu. Kartlar onu hemen tanımıştı. Ondandır korkuyordu ve onlar da onun destesiydi. Biliyorlardı ve

Onu korumak için tepki verdiler ama onu tanıdılar ve kabul ettiler. Kartlar onun kendi çevrelerinin bir parçası olduğuna dair güvence vermeye çalıştılar. Castello sert bir şekilde yargılanmıştı - bir düşman. Kartlar ona hiçbir şekilde yardım etmeyecekti. Ne olduklarını saklıyorlardı ve büyük olasılıkla annesi öldürüldüğünde katilinden de saklanmışlardı. Adalasia desteyi annesinin cesedinin üzerinde, her zaman sakladığı yerde bulmuştu ama bu, görülmek istemediklerinde varlıklarını gizleyemeyecekleri anlamına gelmiyordu.

Castello dükkândan çıkar çıkmaz güvertesini temizledi. Onun bir şekilde kirli olduğunu hissetti. Karanlık sanatlarla uğraşmıyordu. Yapan ya da yapmaya çalışan başkalarını tanıyordu. Onlardan uzak durdu. Bu adam, Castello, insandı ama aynı zamanda insandan daha fazlasıydı ve eğer öyleyse, karanlık sanatlarla bir ilgisi vardı. Bunun bir parçası olmak istemiyordu.

"Castelloların beni beklediğine neden inanıyorsun, *ewal emninumam*?" Sandu birden ortaya çıktı, banyo kapısına rahatça yaslanmış, kömür grisi takım elbisesi içinde tertemiz giyinmişti. Uzun sarı saçları bir kez daha kordonlarla düzgünce arkaya doğru toplanmış, ensesinde ve sırtında sabitlenmişti.

Her ne kadar o takım elbiseyle duvara asılmış günah kadar muhteşem olsa da, savaştan sonra dağınık ve vahşi olan saçlarını daha çok seviyordu.

"Küvetteyim."

"Mükemmel bir görüşüm var, Adalasia," diye güvence verdi, gözlerini aydınlatan bir eğlenceyle. "Çoğu kişiden daha iyi, eminim."

Göğüslerini örtmek için dizlerini yukarı çekti ve kollarını bacaklarına doladı. Ona en iyi bakışını attı. "Bu çıplak olduğum anlamına geliyor."

"Farkındayım. Sen benim hayat arkadaşısısın. Sen hazır olduğundan emin olana kadar senden faydalanmaya niyetim yok. Sadece bakıyorum, aslında senin için sakıncası yok."

Şimdi de ona kaşlarını çattı. "Neden böyle düşünüyorsun?" Gülümsemesi kalbini eritmiş ve seksine inanılmaz şeyler yapmıştı. Belki de ondan faydalanmak istiyordu.

"*Sivamet*. Ben senin zihnindeyim. Bakmamı istiyorsun."

Sevdi. Onun kendisini çekici bulduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra diliyle ıslattı. Onun aklını okuyabiliyorken gerçeği inkâr etmenin pek bir anlamı yoktu.

"Castello bir okuma için dükkanıma geldi. Bunu size söylemiştim. Kartları çalmaya çalışacağını ya da peşimdeyse beni kaçırmaya veya öldürmeye çalışacağını düşünmüştüm ama ikisini de yapmadı. Adamları dükkânın tam karşısında yerlerini almışlardı, böylece olan biten her şeyi izleyebiliyorlardı. Ne zaman tek bir adam okuma yapmak ya da etrafa bakmak için dükkana gelse, çok tetikte oluyorlardı. Eğer yabancı sadece etrafa bakıyorsa, kaçınılmaz olarak biri dükkana uğruyordu. Eğer okuma için geldiyse, daha sonra içeri girip etrafa bakıyorlardı. Cep telefonlarıyla onun fotoğraflarını çektiklerini fark ettim."

"Özellikle ben değildim. Bir erkekti. Kimi aradıklarını bilmiyorlardı," diye açıkladı Sandu.

Yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi vardı. Zihninde bir yere kadar ilerledi. Anılarının karanlık kuyusuna her yaklaştığında, onlardan uzaklaştı. Yüzyıllar süren o sonsuz yalnızlığı ve iblislerle olan savaşları görmek istemiyordu. Henüz görmek istemiyordu. Yeni hayatını gözden geçirene kadar olmazdı. Ona bir bütün olarak gidecekti. Mümkün olduğunca korkusuzca. Kaşlarını çatması ilgisini çekmişti. Sert yüz hatları genelde ifadesiz olurdu. Parmaklarıyla kaşlarını silmek için saçma bir istek duydu.

"Geldiğiniz anda, beklediklerinin siz olduğunu anlamış olmalılar."

"Sen kitap okumakla meşguldün. Ben dükkan dükkan dolaştım. Bazı arkadaşlarıma gönderilecek hediyeleri ayarladım. Antika dükkânınızla normal olamayacak kadar ilgilendiklerini gördüm, bu yüzden gözümü onlardan ayırmadım. Onlar bana dikkat ediyorlardı ama ben siz okumayı bitirene kadar çeşitli dükkânları dolaşmaya devam ettim."

"Ve sen saldırdın."

Gülümsedi, gözleri ısındı. Bunu yaptığında ona karşı koymak mümkün değildi. Adalasia çenesini dizlerinin üstüne koyarak ovuşturdu ve kendini ona gülümserken buldu. "Dışarı çıkmam gerekiyor ve senin yaptığın gibi elimi sallayamam. Ben yatmaya hazırlanırken dışarı çıkabilir misin?"

"Yatarken ne giymek istediğınızı zihninizde canlandırın. Her ayrıntıyı." Elini suya doğru salladı ve su kayboldu. Vücudu anında kuru ve sıcaktı. "Güven bana, *ewal emninumam*. Sana tam olarak tercih ettiğin kıyafetleri verebilirim."

Yatarken giydiği dantelli tanga ve neredeyse şeffaf kaşkorse konusunda utanç göstermeden her ayrıntıyı hatırlamak için elinden geleni yaptı. Çok mütevazı olan sıcak bir bornozu vardı ve normalde kimse o kalın bornozun altında ne olduğunu bilmiyordu. Kendisini sarmalayan kalın, sıcak bornozla birlikte aniden cimri gece kıyafetlerini giydiğinde ona doğrudan bakmadı.

"Ayağına bir şey giymelisin. Sıcak bir şey."

"Yerlerde radyan ısıtma var." Adam onun yanından geçmesine izin vermek için kapıdan uzaklaşırken, elleri boğazındaki bornozun yakalarını sıkıca kavramak için yukarı kalktı. Gerçek yatak odasını geçip şömineye bakan bir sandalyeye kıvrıldığı oturma odasına kadar yürümeye devam etti.

Sandu o kadar sessizdi ki arkasındaki adamı duymadı ama belki de yüzüyordu. Kütüphanede yüzmekten bahsetmişlerdi. Karpatların insanların sahip olmadığı pek çok eğlenceli becerisi varmış gibi görünüyordu.

Sandu ona, "Castelloları bizim için araştırabilecek arkadaşlarım var," diye güvence verdi.

"Sanırım bunların karanlık sanatlarla bir ilgisi olabilir Sandu. Ona yapışmış bir kötülük vardı. İnsandan daha fazlasıydı." Tereddüt etti ve sonra şakaklarını ovuşturdu. Bakışları onunkilere kaydı ve sonra uzaklaştı. "Sana söylemem gereken bir şey var. Benden pek memnun olmayabilirsin ve üzülürsen seni suçlamam."

Lütfen bana bağırma, bunu hak ettiğimi düşünüsen bile.

Sandu'nun sözünü tutacağına güvenilemeyecek bir adam olduğu ortaya çıkarsa bunu kaldırabileceğinden emin değildi. Şimdiden Sandu'nun kendisini önemli konularda kandırdığından korkuyordu ama birlikte ilerlemeye devam edeceklerse birinin aralarındaki buzları eritmesi gerekecekti.

"Adalasia, bana söylemek istediğin şeyi söyle ve bunu korkmadan yap. Sen benim zihnimdesin. Sana zarar vermemin imkânsız olduğunu görebilmelisin."

"Zarar vermek kızgın olmakla aynı şey değildir. Bunu çok hızlı söyleyeceğim. Şehirden ayrılma kararını vermek için arkadaşlarından ilk ayrıldığında ve biz bağlantı kurduğumuzda, insanların etrafında çok uzun süre kaldığın için huzursuz olduğunu düşündün."

Sandu başını salladı. Dik parmaklarının üzerinden kızın solgun yüzünü inceledi. Siyah gözleri onu tedirgin ediyordu. Gözlerinde her zaman onun bir yırtıcı olduğunu hatırlatan kırmızı alevler titrerdi. Şu anda alevler alçaktan yanıyordu ama en ufak bir provokasyonda sıçrayıp kükreyebilirlerdi. Ona böyle odaklanarak baktığında, bu çok yoğun ve asla gözünü kırpmadı, asla hareket etmedi, sadece her an saldırmaya hazır bir yırtıcı gibi onu izledi.

Onu kontrolden çıkmış vahşi bir hayvan gibi dövüşürken görmüştü - hayır, tamamen kontrol altındaydı, bir ölüm makinesiydi. Şimdi, hayatında güvenebileceği tek kişi olmasına ihtiyaç duyarken ona nasıl güveneceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Kolay bir yolculuk beklemiyordu ama onunla bir peri masalı yaşayacağını düşünerek kendini kandırmıştı. O, aşk hikâyesindeki prens olacaktı. Birlikte çıktıkları yolculuğun kolay olması gerekiyordu, en azından onun hayalinde. Etraflarındaki her şey yanlış olabilir ve parçalanabilirdi ama onlar bir arada duracaklardı.

"Gerçek sebebin bu olmadığını biliyordum. Buna inanmaya o kadar şartlanmıştın ki Sandu, ama bunun nedeni benimle birlikte şehri terk etmen gerektiği idi. Ve ..." Sözlerini yarıda kesti, bakışlarını onunkilere kaldırdı ve sonra gözlerini kaçırıldı.

"Ve ..." diye sordu.

Derin bir nefes aldı. "Kendini o manastıra kilitledin çünkü bir iblis olduğundan korkuyordun, içinde büyüyen şeyi kontrol edemeyeceğinden korkuyordun, ölümsüzden daha fazla bir şey. Dünyaya salınmasından korktuğun bir canavar. Ruhunda telafi edilemeyecek kadar çok yara izi olan bir şey."

O korkutucu gözlerle ona bakmaya devam etti. Dilinin ucunu aniden kuruyan dudaklarına dokundurdu.

"Bunun senin korkun olduğunu bilmeme imkan yoktu çünkü bir şeyleri saklamakta çok iyisin. Zihninde aşılması imkansız bariyerler var."

"Arkalarında ne olduğunu görmek istemezsiniz."

Kalp atışlarını kontrol etmeye çalışarak sandalyeye daha da gömüldü. "Belki daha önce bilmiyordum ama şimdi bensiz kararlar verdiğini fark ettiğim için benden ne sakladığını görmek istiyorum." Korkutucu olmasına aldırmadan bakışlarını onun üzerinde sabit tuttu. "Eğer birlikte ilerlemeye devam edeceksek Sandu, aramızdaki bu uçurumu kapatmanın bir yolunu bulmalı ve birbirimize güvenmeyi öğrenmeliyiz." Ona söyleyecek, itiraf edecek şeyleri vardı ama önce onun güvenilir olup olmadığını bilmeden bunları açıklayamazdı.

Yüz ifadesi değişmedi. "Eğer' diye bir şey yok, Adalasia. Ritüel bağlayıcı sözler söylendi ve ruhlarımız yeniden birleşti. Birbirimize bağlandık. Sen de bunu benim hissettiğim gibi hissediyorsun. Hayat arkadaşları arasındaki çekimi hissetmek için Karpatyalı olmana gerek yok."

Doğruyu söylemişti. Titreyen parmaklarını boynuna götürdü ve onun gördüğünü umursamadan çarpan nabzını okşadı. "Bana hayat arkadaşının ne olduğunu, benden ne sakladığını ve neden bensiz kararlar aldığını açıklayacak mısın?"

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca onun yüzünü inceledi. Rüzgârın pencereyi tıkırdattığını duyabiliyordu. Bir dal, üstlerindeki balkona çarpıyordu. Titredi ve bornozunu daha da yaklaştırdı. Sandu elini şömineye doğru salladı ve alevler kütüklerin etrafında çıtırdadı.

"Bildiğiniz gibi Karpatların hayatta kalmak için kana ihtiyacı vardır. Toprağın altında uyuruz. Mineraller yaralarımızı iyileştirir. Eğer yaralanırsam, yaralarımı sarmak için tükürüğümü ve toprağı kullanabilirsin ve yaralarım herhangi bir insan formunu kullanmaktan çok daha hızlı ve iyi iyileşir." Gayet açık bir şekilde konuştu. "Ruhlarımızı kullanarak iyileşiriz, bedenlerimizden kurtuluruz ve içten dışa doğru iyileşiriz. Parazitleri bedenimden bu şekilde atabildim. Kanınıza tepki vermelerini ilginç buldum."

"Ne şekilde tepki gösterdi?"

"Ondan etkilendiler, onun çok farkındaydılar ama yine de itilmiş ya da öyle yapmaları emredilmiş gibi ondan uzak durdular." Gözleri kızın yüzünden hiç ayrılmadı.

Beklediği şey bu değildi. Kaşlarını çattı ve bunu zihninde evirip çevirdi. "Bunu neden yapsınlar ki? Daha önce böyle bir tepki gördünüz mü?"

Başını yavaşça salladı. "Hayır."

Adalasia elinin topuğuyla alnını ovuşturdu. "Bu yolculuğa hazır olduğumu sanıyordum. Ve senin için. Hiç de değilim. Hiçbir şey anlamıyormuşum gibi hissediyorum. Ben başıma ne geleceğini bilmeye ve hamlelerimi dikkatle planlamaya alışkın biriyim. Hiçbir şeyi şansa bırakmam. Ortak olacağımıza ve senin de benim gibi olacağına dair bir fikrim vardı. Her şeyi konuşur ve ne yapacağımıza yapmadan önce karar verirdik. Şimdi hiç anlamadığım bir dünyada tamamen yalnızmışım gibi hissediyorum."

Gözlerini kaldırdı ve onun bakışlarıyla buluştu. O alevler hâlâ yanıyordu ama hafiften için için yanan korlar gibiydiler. Yine de ona o kadar odaklanmıştı ki, bir hayat arkadaşının ona hissettireceğini düşündüğü şekilde rahatlamış hissetmedi, onları birbirine bağlamak için söylediği ritüel sözlerden sonra değil. Çocukken annesiyle hayvanat bahçesine gittiğinde kaplanlarda ya da leoparlarda gözlemlediği o yırtıcı bakışla onu izliyordu.

"Karpāt dünyası karmaşıktır Adalasia ve çok eskidir. Hoşumuza gitse de gitmese de hepimizin uyması gereken kurallar var. Onlara uymayacak kadar tehlikeliyiz."

"Ne gibi kurallar?" diye sordu.

"Hayat arkadaşımızı bize bağlamak," diye yanıtladı. "Hayat arkadaşımızı bulduğumuzda, onu kendimize bağlamaktan başka seçeneğimiz yok. O olmadan ya vampire dönüşürüz ya da intihar ederiz." Uzun bir süre daha onun yüz ifadesini inceledi. "Neden beni göndermeye çalıştın?"

Elinin topuğunu tekrar alnına bastırdı, itirafını bitirmekten nefret ediyor, utanıyordu. "Costello insan gibi görünebilir ve hissedebilir, ama dükkânımın yakın sınırları içinde, kartlara dokunduğunda, onun daha fazlası olduğunu anladım. İçinde onu insandan daha fazlası yapan şeytani bir şey var." Söylediklerinde temkinli olmaya çalıştı. Ona söylemesi gerektiğini biliyordu. Ona söylemek zorundaydı.

"Bu *tam olarak* ne anlama geliyor, Adalasia?"

Dudaklarını tekrar ıslattı ve sonra bakışlarını onunkilere doğru kaldırmaya cesaret etti. Hiç de kızgın görünmüyordu. Tamamen aynı görünüyordu. Daha da önemlisi, aynı *hissediordu*. "Onun ne olduğunu bilmiyorum, bu yüzden başka bir âlemden getirdiği şeyi kovup kovamayacağımı söyleyemem. Kartlara sordum ama çok uzak bir gelecekte olabilir." Bir nefes aldı. Bulanıklaştırdı.

"İçinde bir iblis olması mümkün." İşte. Bu kesin bir gerçektir. Ona söylemişti.

Sessizce oturdu, siyah, siyah bakışları kızın üzerinde geziniyor, istese de istemese de ona aitmiş gibi hissetmesini sağlıyordu. O kırmızı korlar gerçek alevlere dönüşmeye başlamıştı.

"Bu muydu, *ewal emninumam*, beni sana sesimi yükseltecek kadar üzebileceğini düşündüğün büyük itirafın?"

"Sana hemen söylemeliydim. Tekrar günaha bu kadar yakın olduğunu düşünmene izin vermek adil değildi. Ama değildin. Onurunu kaybetmek üzere değildin. Bana ihanet etmiyordun." Gözlerinin arkasından yaşlar akıyordu. "Sana ihanet ediyordum ve seni intihar ederek kaybedebilirdim. Şafakla buluşmanın ne olduğunu anlamamıştım."

Sandu o anda ayağa kalktı, o kolay, akıcı hareketiyle, akan kaslarıyla, onu yakalayan tensel bir kaliteyle büyülüyordu. Sandu ona uzanıp onu sandalyeden kaldırdığında ve kucağına alıp oturduğu yatağa geri götürdüğünde bile kıpırdıyamadı. Adalasia gözlerini kırıştırdı. Takım elbisesinin ceketini yoktu ve gömleğinin düğmeleri çözülmüştü, kalın, ağır kaslı göğsünü fazlasıyla gösteriyordu.

Saçlarının ağır kütesini serbest bıraktı, böylece uzun dalgalar halinde sırtından aşağı yuvarlandı. Kalın saç tellerini okşarken tüyleri diken diken oldu ve kendini hayatında hiç hissetmediği kadar şehvetli ve seksi hissetti. Eli başının arkasına gitti, parmakları saçlarının kalınlığında hareket etmeye devam ederek kafa derisine masaj yaptı. Bu sırada ona ana dilinde yumuşak kelimeler mırıldandı.

"İhanet yoktu, Adalasia. Hiç." Dudakları başının tepesine dokundu. "Kalbimin sesini dinle." Onu nazikçe salladı. Sakinleştirici bir şekilde. Saçlarını boynunun kenarına doğru kaydırırken nefesi kulağına ılık ılık geliyordu.

Yüzünü, kalp atışlarının onu çağırdığı göğsüne çevirdi. Küçük, koyu yakut boncuklar fişkırıyordu. Küçük. Mücevher gibi. Tam kalbinin üzerinde. Kendini tuhaf, gerçeklikten uzak hissetti, sanki adamın kalbinin atışı ve yakut boncukların kokusu onu bir hayal dünyasına adım attığı noktaya kadar etkilemişti.

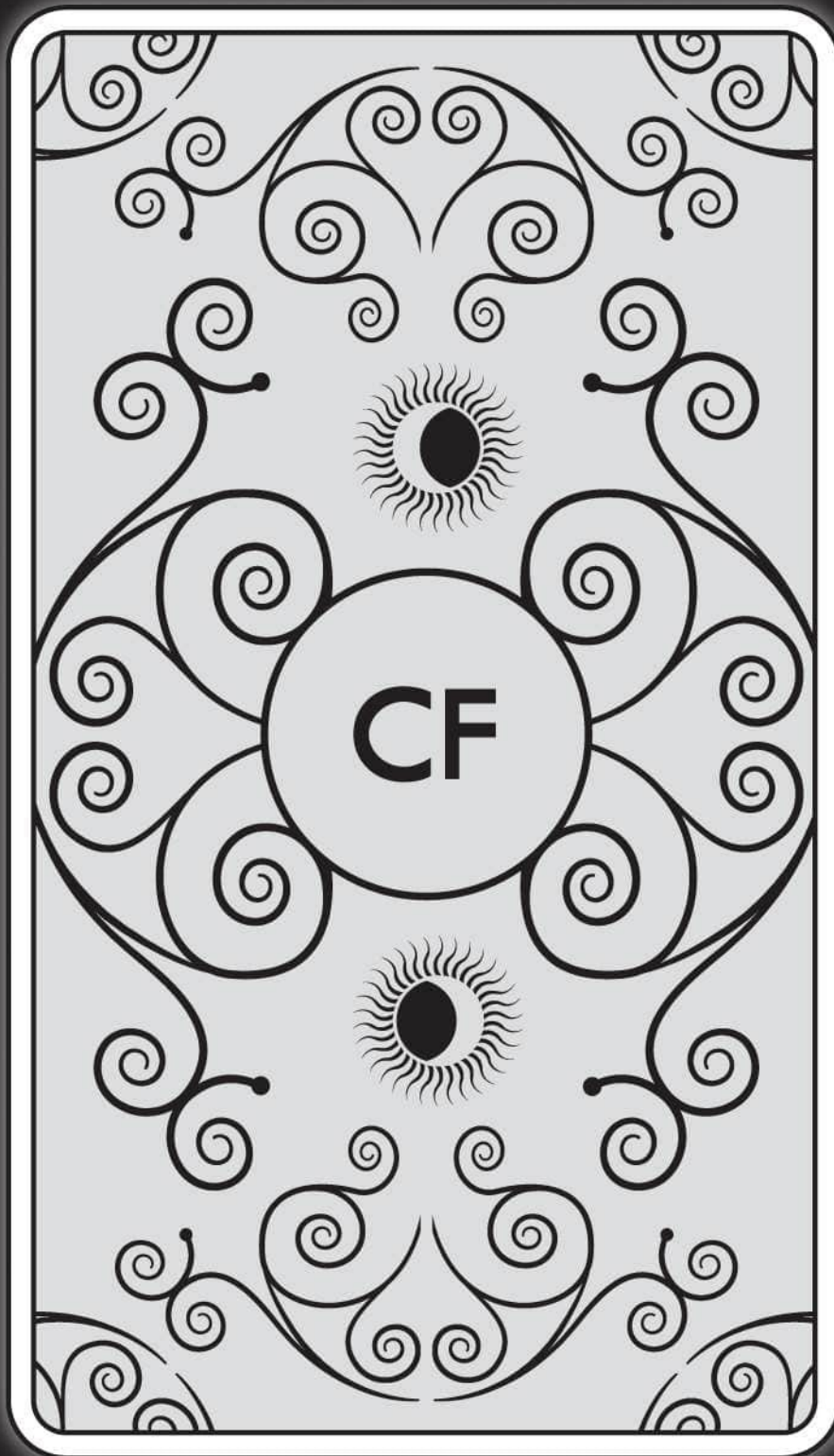
Adalasia dilini onun sıcak göğsünden aşağı süzülen damlalardan birine belli belirsiz dokundurdu. Diliyle onun tadına baktığı anda ihtiyaç kabardı, keskin ve korkunç, çok güçlü bir açlık, sanki uzun zamandır sadece bu özel tadı bekliyormuş gibi. Kirpiklerinin düşmesine izin verdi, adamın onu kendine yaklaştırmasına izin verdi. Dudaklarının, bağımlılık yapan damlacıklardan oluşan o koyu çizginin üzerine yerleşmesine izin verdi. Onun tadına hasret kalmıştı. Diğer her şey onun yanında soluk kalıyordu.

Adalasia kollarını ona doladı ve kucağında huzursuzca hareket etti. Adamın sert uzunluğunun kalçasına sıkıca bastırdığını hissetti. Vücudundaki her sinir ucu onun farkındaydı. Onun şeklinin. Sert kaslarının. Omuzlarının genişliğini ve göğsünün kalınlığını. Kalçalarının nasıl daraldığını ve uyluklarının nasıl kas sütunları olduğunu. Onun vücudunu keşfetmek, teninin her santimini tatmak istiyordu. Kasıklarının, ağır ereksiyonunu, ona ait olabilecek her bir parçasını keşfetmek istiyordu ama ondan beslenmeyi de bırakmak istemiyordu. O ana kadar ne kadar aç olduğunu fark etmemişti.

Çok nazik bir şekilde elini kızın ağzıyla göğsü arasına soktu ve kızın tam olarak anlayamayacağı kadar alçak sesle kendi dilinde bir şeyler mırıldanarak tenindeki çizgiyi kapattı.

Adalasia dudaklarını yaladı ve yüzünü onunkine doğru kaldırdı. Çenesini yakaladı ve onu öptü. Bunu yaptığı anda, dünya sadece hisler kalana kadar dönüp durdu. Ateş. Güzellik. Mükemmellik. Ona doğru eğildi, zihnini ve bedenini parıldayan ateş kıvılcımlarıyla aydınlatırken ona her şeyini verdi. Onu sonsuza dek öpebilirdi ve adam ağzını onunkinden ayırdığında, ciddi bir bağımlılıkla peşinden koştu.

Alnını onunkine yasladı. "Burada durmak zorundayız, *Sivamet*. Korkarım ki ben bir aziz değilim."





HIZROPHANT

Sandu, Adalasia'yı dikkatle uyandırdı, önceki geceye dair anılarını çok uzakta tuttu, sanki gerçek olmaktan çok bir rüyaymış gibi. Bunun gerekli olduğu için pişmanlık duyuyordu ama ilişkilerini bu kadar çabuk ilerletmeleri gerektiğini kabul etmezdi. Onun zihnindeydi, evet, ama sadece yüzeydeydi. O ise onunkindeydi. Ondan birkaç şey saklıyordu ama çok az şey.

Adalasia son derece zekiydi. Ayrıca kendi yoluna gitmeye, onunla ya da onsuz gitmesi gerektiğinden emin olduğu yolu takip etmeye kararlıydı. Böyle bir şey olmayacaktı. Yolları son derece tehlikeliydi. Bu da onu ne pahasına olursa olsun korumak zorunda olduğu anlamına geliyordu. Eğer kız yerin üstündeyse, kendisi yerin altındayken bunu gündüz yapamazdı. Ona göre bu kadar basit, bu kadar mantıklıydı. Adalasia tamamen onun dünyasına girmeliydi. Hemen olmasa bile, hazır olması gerekiyordu, böylece eğer yaralanırsa onu hızlıca getirebilirdi.

Sandu, hayat arkadaşının yaşamı ve ölümü gibi önemli konularda tartışmaya inanmıyordu. Ona her şeyi açıklamak için zaman ayırması ve mümkün olan en kısa sürede aynı sayfada buluşmalarını sağlaması gerektiğini biliyordu. Şüpheleri arttığı için onu suçlayamazdı. Onu yatakta uyuması için göndermişti ama yaralarını iyileştirmek için yere inmek yerine, onu bekleyen uçaklarına taşımıştı. Uçağın yatak odasındaki yatağa yerleştirildi.

Tabutlar yere dizilmiş, parmaklıklarla kilitlenmişti. Her tabut mineral bakımından zengin toprakla doldurulmuştu. Havalandıktan sonra varış noktalarına doğru ilerlerken tabutların içine girerek önce uçağı, odayı ve son olarak da her bir tabutu korumaya aldılar. Pilotu ve kendilerini kazalardan ya da düşmanlardan korumak için yapabileceklerinin en iyisi buydu.

Diğerleri odadan ve uçaktan çıkmış olsa bile Adalasia'yı uyandırmak pek de iyi bir fikir değildi. Zaten avlanmış, kan ihtiyacını gidermişti. Pilot uyuyordu. Sandu onu odadan çıkarmalı, bakacak tabutların olmadığı bir yere götürmeliydi. Onun yerine, o tabutlar gözünün önündeydi.

Uzun saçlarını iterek ayağa kalktı, uykulu, seksi ve ondan fazlasıyla korkmuş görünüyordu.

Bakışları odanın içinde gezindi, her şeyi içine çekti ve sonra bir kez daha onun üzerine yerleşti. Dilini dudaklarına götürdü. "Diğerleri hâlâ o tabutların içinde mi? Orada mı uyuyorlar? Sen orada mı uyudun?"

"Hayır, orada değiller. Ve evet, uçakta onların içinde uyuyoruz. Seyahat etmenin en güvenli yolu bu ve güneşi engelleyip etrafımızdaki toprakla birlikte kalıyoruz." Adalasia'nın kalp atışlarının o kadar yüksek ve hızlı yankılandığını duyabiliyordu ki kalp krizi geçireceğinden korktu. "Adalasia, kalbini yavaşlat."

Elini kaldırdı. "Bana ne yapacağımı söyleme. Şu anda olmaz. Giyinmek için banyoya gidiyorum. Ve hayır, bu konuda bana yardım etmeni istemiyorum. Duş alıp üstümü kendim değiştireceğim. Tüm bunları sindirmek için senden uzakta zamana ihtiyacım var." Yataktan fırladı ve ona bakmadan ebeveyn yatak odasının yanındaki küçük banyoya girdi.

Sandu başını salladı ve uçağın büyük bölümüne doğru yürüdü. Kadını büyük bir isyana hazırlanıyordu. Onu suçlayamazdı. Kendisi de isyan ederdi, hatta isyandan da fazlasını yapardı. Onunla işleri yoluna koymak için elinden geleni yapacağını ve bundan sonra birlikte çalışabilmeleri için ona her türlü cevabı vereceğini bilmesine ihtiyacı vardı.

Uçakta dolaşırken, kendisi gibi yaşamış birinin içine işlemiş olan şeyleri değiştirmesinin imkânsızdan da öte olduğunu biliyordu. Karakter özellikleri çok derinlere yerleşmişti. O, gördüğü ve gizliden gizliye korktuğu hayvandı. Usta vampirle savaşırken onda gördüğü iblis hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyordu ama bu tür bir korkuyu ondan saklaması neredeyse imkânsızdı.

Sandu iç çekti. Manastırın duvarları ardında gizlenen tüm eskiler gibi o da zamanlarının çoktan geçtiğini biliyordu. Modern kadınların çoğu, prens gibi genç nesillerle birlikte yaşamayı öğrenebilirdi. Kardeşlerinden bazıları hayat arkadaşları konusunda şanslıydı. Eşleşmeleri, geçmişleri ve birbirlerine bağlanma biçimleri nedeniyle onlara uyuyordu.

Belki de bu henüz keşfetmediği önemli bir bileşendi. Andor'un Lorraine'i hayat arkadaşı bağından daha fazlasını paylaşıyordu ve her ne kadar çok

modern, eski yöntemleri kabul edebilecek gibi görünüyordu. Isai'nin hayat arkadaşı Julija büyücü doğumluydu. Dragomir'in Emeline'i modern kadınların çoğundan farklıydı ve Dragomir'e ne isterse vermek istiyordu. Ferro ve Elisabeta yeni bir araya gelmişlerdi ve ilişkilerini nazik ve dikkatli bir şekilde yürütüyorlardı. Elisabeta da tıpkı Emeline gibi eski dünyalı olma eğilimindeydi.

Adalasia'nın kokusu odanın küçük sınırlarını doldurdu ve beklenmedik bir şekilde Sandu'nun vücudunun neredeyse beyninden önce tepki vermesine neden oldu. Onun içeri girişini izlemek için yavaşça döndü. Yüzünde hem endişe hem de kararlılık vardı. Bakışları geniş odayı taradı, her iki çıkışı da kontrol ettikten sonra ona takıldı. Onun için bilinçli olarak rahat giyinmiş, uzun saçlarını geriye doğru taramış ve deri kordonlarla sabitlemişti.

"İyi akşamlar. Washington sınırındayız, dağların tepesinde. Kardeşlerimden biri olan Andre Boroi, hayat arkadaşı Teagan ile birlikte buraya yerleşti. Bölge oldukça uzak. Andre, Teagan'ın iyiliği için denemesine rağmen şehirde yaşamayı zor buldu. Büyükannesi Trixie'ye yakın yaşamak istiyordu. Kısa bir süre Kaliforniya'da yaşamışlar ama bu onun için çok zor olmuş. Teagan taşınmaya razıydı. O bizim türümüzün en yaşlılarından biri." Sesini nötr tutarak ona gerçekleri anlattı.

Adalasya onu dinliyormuş gibi başını salladı ama en yakın çıkışa doğru yürüdü ve önünde durdu. "Arkadaşınla buluşmayacağım Sandu. Bunu çok düşündüm. Neyin yanlış gittiğini bilmiyorum. Hayat arkadaşı ritüelin. Kartlarım. Belki ikimiz de." Dönüp ona baktı ve omuzlarını hafifçe silkti. "Belli ki bir şeyler olmuş. Pilotunuz dinlendikten sonra, tabii ki, beni evime geri götürmesini rica etmenizi istiyorum. Ne yapacağıma oradan karar verebilirim. Siz de arkadaşlarınızla yolculuğunuza devam edebilirsiniz."

Sesinin tatlı asaletinde bir tür demir vardı. Onun kendisini başka türlü ikna etmesini istemiyordu. Ortada bir hata olduğuna inanıyordu, hem de büyük bir hata ve bunu düzeltmenin yolu yoktu. Hayatların tehlikede olduğu bir konuda, yanlış bir hareket başkalarının hayatına mal olabilecekken, ilerlemek istemediği için onu suçlamıyordu.

Sandu daha rahat görünen sandalyelerden birini işaret etti. "Bu sürece başkalarını da dâhil etmeden önce aramızdaki sorunları çözmemiz gerekiyor. Gel otur, Adalasia."

Başını bir yana eğdi ve sonra salladı. "Sen çok tehlikelisin. İsteddiğini elde etmek istediğinde, istemezsin Sandu. Alırsın. Tartışma yok. Açıklama yok. Ritüel bağlayıcı sözlere saygı göstermiyorsun. Onları çok dikkatli bir şekilde gözden geçirdim, onları görebilmek ve duyabilmek için çağırdım. Bir anlam ifade etmeleri gerekiyordu, değil mi? İkimiz arasında kutsal olan yeminler. Benim mutluluğum mu? Senin bu saçmalıklarınla nasıl mutlu olabilirim ki?"

"Zihnini ele geçirmemem konusunda sana söz veriyorum Adalasia. Gerçekte, aramızdaki bağ giderek güçleniyor. Dün gece sana ihtiyacın olan ve hak ettiğin açıklamaları yapmayı planlamıştım ama bir dirençle karşılaştım. Usta vampirle olan savaş sırasında, senden yapmamamı istememe rağmen zihnime girmiştin. Benim hakkımda seni dehşete düşüren şeyler gördün. Eğer bu olmasaydı, beni açık fikirli bir şekilde dinlerdin."

Adalasia avucunu yere sabitlenmiş yüksek arkalıklı deri sandalyelerden birinin tepesine sürttü. "Bu doğru. Sende gördüğüm şey beni hâlâ dehşete düşürüyor. Benimleyken çok nazik görünüyorsun ama yine de savaşırken ortaya çıkan, derinlerde gömülü bir şey var. Kaçıyor ve bir kez dışarı çıktığında, onu her zaman yakalayıp geri koyabileceğinden emin değilim. Eğer bunu dünyaya salarsan Sandu, o zaman ne olur?"

Kadının en büyük korkusunu bir an için fark etti ve bu onu şoke etti. Bir an için bile bu olasılığı düşünmemiştii. "Cehennemde bir iblis mi? Senin koruduğun kapıların ardında mı? Kimsenin kontrol edemediği kapıların ardında kilitli kalmış, çok uzaklara gitmiş kadim bir Karpatyalı mı? Böyle bir şeyin var olabileceğine inanıyor musun?" Ona doğru bir adım atmamak için tüm disiplinini kullanmak zorundaydı. Ses tonunu hiçbir şekilde değiştirmemeli ya da onu korkutmamalıydı. Bu çok büyük bir olaydı. Çok patlayıcı. Açık ara çok tehlikeliydi.

Alt dudağını sertçe ısırđı, o kadar sertti ki iki küçük yakut boncuk belirdi. Dişleri artık daha keskindi. İki kan değişimi bunu yapacak, onu onun dünyasına yaklaştıracaktı. Başını yavaşça salladı. "Bence bu tamamen mümkün."

"Görünüşe göre ikimizin de sırları var, *ewal emninumam*. Düşmanlarımızı yenmek ve sonsuza dek mutlu olmak istiyorsak ikimizin de sırlarımızı açıklamasının zamanı geldi." Ona elini uzattı.

Adalasia kararını vermeden önce uzun bir süre onun eline baktı. Başını salladı ve sonra elini onun elinin içine koydu. Uzun parmaklarının onun narin parmaklarına dolanışını izledi ve onu kendine çekti. Başını eğerek dudaklarındaki yakut damlacıklarını yudumladı ve küçük iğne uçlarını kapatmak için dilini kullandı.

"Bir hayat arkadaşı bizim dünyamızın bir parçası olmalı," dedi söze girmeden. "Jaxon Lucian'la birlikte olmadan önce insandı. Andre'nin hayat arkadaşı Teagan insandı. Prens'in hayat arkadaşı da insandı."

Kaşlarını çattı, kaşları birbirine yaklaştı. "İnsan olmak bana pek iyi gelmedi."

Ellerini bıraktı, parmaklarını birbirine öyle sıkı geçirdi ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. Sandu onu kollarıyla sarmak ve rahatlatmak istedi.

"Her şey iyi olacak Adalasia," diye güvence verdi. Sesini dikkatle kullanarak onu yatıştırdı.

"Hayat arkadaşınız insan olarak kalırsa ne olur?"

"Yaşlanmayı seçerdim ve sen öldüğünde şafakla buluşurdum. En azından umudum bu. Bu tehlikeli. Son derece tehlikeli. Beni gördün. Ya da en azından savaşta küçük bir anlığına gördün. Bir kadimi öldürmek zordur. Eğer yeminime sadık kalıp seni bir sonraki hayata kadar takip etmezsem, birkaç avcıya ihtiyacım olacak."

Adalasia'nın ona söylediklerini anlamak için çok uğraştığını görebiliyordu. "Biraz kafam karıştı. Vampire dönüşmenin bir seçim olduğunu sanıyordum."

"Biri hayat arkadaşını kaybettiğinde, diğeri 'esaret' olarak bilinen bir duruma girer. Her şeyiniz bir anda elinizden alınır. O anda, onu takip etmek için o saliselik kararı vermek zorundasınız. İçimdeki şeytan çok güçlü. İkimizin uzun bir zaman boyunca hayatlarımızı birlikte inşa etmemizin dayanağı olmadan neler olabileceğini bilmiyorum. Başından beri zamanımın çoktan geçtiğinden endişelendiğimi söylemiştim."

Onun gözlerinin içine bakarak, kendisine inanmasını isteyerek, yüzyıllar boyunca onuruyla yaşadktan sonra sadece onun kararıyla ruhunun sonsuza dek lanetlenebileceğini itiraf etti. O bir insandı ve onların dünyasını ya da erkeklerin ödeyeceğı korkunç bedeli anlamıyordu. Sebep olabileceğı ölümleri. Dünya üzerinde yaratabileceğı dehşeti.

Sandu sakince durdu ve onun kendisine söylediklerini anlamaya çalışmasını izledi. Bakışları biraz karamsar bir şekilde onun üzerinde gezindi.

"Bunu bana neden en başından söylemedin?"

"Beni tanıman için zamanın olmasını istedim, ama ikimizin de tam olarak anlamadığı bir yolda çok hızlı ilerleyerek derinlere atılmış gibiydik. Daha ileri gitmeden önce aramızdaki bağı güçlendirmemiz gerektiğini biliyorum."

"Meseleleri bilerek kendi ellerine aldın," diye ilan etti.

Parmaklarını birleştirip çenesini parmaklarına dayadı ve başını sallayarak onu izledi. "Söyledim. Tartışacak zamanımız olmadığını biliyordum. Düşmanlarınız kim olursa olsun ve karşılaşacağımız vampirler çok gerçektir. Tehlikeliydiler ve bu da senin korunman gerektiğı anlamına geliyordu. Birliğimiz korunmalıydı. Seni kendi dünyama mümkün olduğunca yaklaştırmalıydım ki ölümcül bir yara aldığında ya da güvenliğın için gerekli olduğunda ya da beni seçtiğın için bana katılmayı kabul ettiğinde seni hızla kendi dünyama getirebileyim."

Pişmanlık hissetmiyordu, bu yüzden sesinde de yoktu. Ya da zihninde. Oraya dokunduğunu, onu aradığını biliyordu.

"Pekâlâ, şimdilik dünyanıza katılmayı kabul ettiğimi varsayalım Sandu. Nasıl olacak bu iş?"

"Üç kan değişimi gerekiyor. Siz ikisini yaptınız. Üçüncüsünde, bedeniniz kendini tüm toksinlerden arındırarak, esasen bir insan olarak 'ölecek' ve tüm organları Karpatian olmak üzere yeniden şekillendirecek."

"Seninle iki kez kan alışverişinde bulundum," diye tekrarladı yumuşak bir sesle, bakışları sabitti.

Yine başını salladı. "Orada, zihninde. Bana kanını isteyerek verdin. Sen benimkini kısmi bir bilgiyle aldın. Uzaklaştırdım

İnsanlar kan değişimi fikrinin üstesinden gelmekte zorlandıkları için bunu kolaylaştıracak bir deneyim yaşamanız gerekiyor."

Adalasia derin bir nefes aldı. Adam zihnindeydi ve o anlarına bakmadı. Bu deneyimi başka bir zamana saklıyordu.

"Sen çok acımasız bir adamsın, Sandu. Ne istersen onu alırsın."

Başını iki yana salladı. "Ben doğru olduğunu bildiğim şeyi yaparım. Her zaman senin için doğru olduğunu bildiğim şeyi yapacağım. Seni korumak için. Sağlığınız ve güvenliğiniz her şeyden önce gelir. Etrafımız tehlikeyle çevrili. Bunu hissedebiliyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ve bu beni senin için daha da endişelendiriyor."

Sonra onun zihninde dolaştığını hissetti, nazik bir dokunuş ama yine de sertti. Adalasia aptal değildi. Güzel sözlerle kandırılacak biri değildi. Onun karakterindeki gerçeği arıyordu. Onun güvende olmasını istemişti. Kendisinden sakladığı düşman her ne olursa olsun -ki çok büyük bir şey sakladığını biliyordu- onu koruyacağına kararlıydı.

"Size her şeyi anlatmış olsaydım, önce benimle konuşmadan iki kan değişimi için yine de ısrar eder miydiniz?"

"*Ewal emninumam*, o koşullar altında ne yapacağımı bilmeme imkân yok. Tek bildiğim seni yüzyıllarca aradığım. Ömürler boyu. Onurumu korudum ama zar zor. Seni bulduğumda, mucizeye inanmak çok zordu. şimdi bile, sana bakarken, bunun gerçekliğini zorlukla kavrayabiliyorum. Sence seni kaybetme riskini alır mıydım? En ufak bir şansı? Almazdım. Yapamam."

Ellerine baktı ama adam aklındaydı ve başka hiçbir şey onu etkilememiş gibi görünürken bu sözler etkilemişti. Başından beri ona gerçeği söylemişti ama sadece bu son itiraf ona dokunmuş gibiydi.

"Küçüklüğümden itibaren iblislerle savaşmak için eğitim almaya başladım. Diğer çocuklarla birlikte okula gitmedim. Annemin bana okuduğu hikayeler anneden kıza geçen bir kitaptan alınmaydı. Babam kitabı hiç görmedi. Tarot kartları gibi, kitap da zamanla dağılmadı. Parazitleri ilk kez bu şekilde öğrendim, onları kanınızdan ittiğinizde gördüklerimi."

"Çok korkmuştun."

"*Dehşete* kapılmadım." İnkâr etti, kirpikleri kalktı, sesi bir azar gibiydi. "Beni biraz korkuttular, hepsi bu. Hepsi o çocukluk masalının bir parçasıydı, pek de hoş olmayan orijinal masallar gibi."

"Bana bu kitaptan bahset."

"Bu aslında ailemizin bir tarihi, bir atamızın çizdiği resimler. Kitabın çoğu metin yerine resim şeklinde." "Bu kitabı yanınızda mı taşıyorsunuz?"

Başını salladı. "Her zaman. Geleceğinizi bana söyleyen sadece kartlar değildi. Kitap da söyledi. Tabii kitapta çok daha kibardın." Ona belli belirsiz bir gülümseme gönderdi.

Zihninde gülümsemiyordu. Onun iyi biri olduğunu düşünmüyordu. Başlangıçta öyleydi. Onun için korkmuştu. Onu avlayanların ona zarar vermesinden korkuyordu. Sonra onu kâbuslarında gördüğü iblislerle bir tuttu. Şimdi, o sadece o iblis değildi; acımasız ve hükmediciydi, aynı zamanda bir diktatördü.

"Bir hayat arkadaşı olarak her yerde başarısız oluyorum gibi görünüyor." O da ona hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Dudaklarına dokundu. "Günah gibi öpüyorsun. Şeytan gibi. Öpüşme konusunda sana puan vermek zorundayım. Ve bensiz vermemen gereken kararları vermediğin zamanlarda tatlı bir yanın var." İç çekti. "Bir ortak olmak istiyorum Sandu. Seninle bu yolculuğa başlarken bunun için imza attığımı sanıyordum. Sonra birdenbire ben devre dışı kaldım, kararları sen veriyorsun ve ben sana güvenmiyorum. Benden çok önemli şeyler sakladığını bildiğim halde neden sana bir şey söyleyeyim ki?"

"Güvende olduğundan emin olmalıydım, Adalasia. İki bin yıllık bir dürtüyü anlamayı beklemiyorum ama bununla mücadele etmemin bir yolu yok. Seni ortağım olarak istiyorum. Karpatyalı olmak için gerekenlerin bir kısmını açıkladım. Dönüşümün kolay olmadığını biliyorum. Acı verici. Geri kalanı için seni uyutmadan önce toksinlerden kurtulman gerekiyor. İzin verildiği kadarını üstleneceğim. Kardeşlerin de bu konuda yardımcı olmaya istekli olduklarını biliyorum."

Elinin topuğuyla çenesini ovuşturdu. "Bir Karpatyalı olarak, hayatta kalmak için kanımın olması mı gerekiyor?"

Başını salladı, onu tekrar dikkatle izledi. Onun zihninde kalarak tepkisini inceledi. Adalasia bölümlere ayırmayı seviyor gibiydi. Bazı şeyleri daha sonra çıkarıp incelemek üzere bir kenara iterdi, bu haberde de öyle yapmıştı. Onun cevabını bekliyordu. Sürpriz olmamıştı ve bu durum onu pek de üzmüşe benzemiyordu.

"Bunu herhangi biriyle başlatmanın benim için zor olacağını biliyorsun."

"Seni beslemekle ilgilenirdim ama ağır yaralanırsam ve ben iyileşene kadar kendine bakman gerekirse diye öğrenmen gerekiyor."

Bakışları onunkilere kaydı. "Ya da sana kan vermemi istiyorsun."

Bunu düşünmüş olması hoşuna gitmişti. Başını salladı. "Bu gerçek bir olasılık olabilir. Ben bir avcıyım ve başka bir yaşam biçimi bilmiyorum."

"Yerde uyumak zorunda kalırdım." Bunu bir açıklama olarak yaptı.

Onun bu fikirden tiksindiğini hissedebiliyordu. Bunun en zor engel olacağını başından beri biliyordu. Tabutları gördüğü anda zihninde önemli ölçüde geri çekilmişti.

"Bunun neredeyse imkânsız olduğunu biliyorum Adalasia. Ağırdan alacağız ve toprağı açıp kapama alıştırmaları yapacağız. Toprağın seni bir battaniye gibi sardığını hissetmen gerekecek. Sen kendini rahat hissedene kadar, uyumana ve uyanmana yardım edeceğim. Düşünmediğin ve inanılmaz bulacağın faydaları var." Uçağın kapısına gitti ve gece esintisinin içeri girmesini sağlamak için kapıyı açtı. O serin ve temiz havaya ihtiyacı vardı.

"Onları düşündüm," diye karşılık verdi. Hayır dememişti. Bu çok büyük bir şeydi.

"Size geceyi göstermek için dışarı çıkarmak istiyorum." Zenon Santos'un uçağı indirdiği pistin üç tarafı ormanla çevriliydi. Ağaçlar birkaç metre uzaktaydı ama dallardaki hareketliliği, daldan dala konan küçük çığlık baykuşlarını görebiliyordu. Birden fazlasının bu şekilde birbirine bu kadar yakın olması alışılmadık bir durumdu. Bir süre onları inceledi, ölümsüzleri taradı ama yakınlarda vampirlere dair hiçbir belirti hissetmedi. Yine de huzursuzdu ve kapıyı tekrar kapattı, konuşurken ona doğru döndü.

"Geceyi seninle birlikte geçirmek isterdim ama seninle önemli bir şey hakkında konuşmam gerekiyor. Önemli olduğunu sakladığım bir şey. Biz başladık

ama sonra dikkatim dağıldı. Bana Karpatyalı olmaktan bahsetmiştin. Bunu bilmen gerekiyor."

"O zaman söyle bana."

"Sandu, bizi duyamazlar. Bu uçağın etrafına güvenlik önlemleri yerleştirmeliyiz ve ikimiz de onu mühürlemeliyiz."

Sandu ona gülmedi. Sadece başını eğdi, aniden onun kadar ciddileşmişti. Kız ondaki farkı hemen hissetti. Onun fikirlerine de manastırdaki kardeşlerine davrandığı kadar önem veriyordu. İlk kez kendini onun yanında sürüklenmesi gereken bir yük değil, ortağı gibi hissetti.

Acele etmediler, korumaları mühürlemeye özen gösterdiler, onları uçağın üstünde, altında ve etrafında ördüler. Her ikisi de doğru olduğunu düşündüklerini kullandılar ve sonra daha fazlasını birlikte ördüler.

"Bana yüksek sesle söylemekte kendini güvende hissediyor musun, yoksa telepatik olarak konuşmayı mı tercih edersin, Adalasia?"

Bu seçeneği düşünmüştü. Aralarındaki iletişimin samimiyetine alışmaya başlamıştı ama doğrusu, doğru kelimeleri bulmakta henüz o kadar usta değildi. Her cümleyi düşünmek ve sonra da ona anlatmak için zamana ihtiyacı vardı. Eğer ona göstermesi gerekirse, o zaman kafasındaki görüntüleri değiştirip kullanacaktı, ama karmakarışık düşüncelere sahip olmaktansa açıklamak için zaman ayırmanın daha iyi olduğunu hissetti.

Ayrıca herhangi bir yanlış anlaşılma olmasını da istemiyordu. Aile geçmişinin her ayrıntısını anlamıyordu. Büyürken bu onun için bir efsane olmuştu - onu diğer çocuklardan ayrı tutan çirkin bir efsane. Tarot kartlarını eline alana kadar kendini dünyanın geri kalanıyla zamanın dışında kalmış bir çocuk gibi hissediyordu.

"Kelimelerimi özenle seçmem gerekiyor Sandu." Uçağın orta koridorunda duruyordu. Kendini savunmasız hissederek biraz çaresizce etrafına bakındı.

"Dinlenme yerlerimizden kurtuldum, Adalasia. Benimle yatak odasına gel. Orası çok daha تنها. Zor konuşmalar yaparken ayakkabılarını çıkarmayı sevdiğini fark ettim." Samimi olanları kastediyordu. Elini uzattı.

Sadece bir an tereddüt etti ve sonra onu yatak odasına geri götürmesine izin verdi. Tabutlar görünürde yoktu ve onun rahat bir nefes aldığını duydu.

Adalasia yatağın üzerine oturdu ve ayakkabılarını yere fırlattı. Ayakkabılarından kurtulduğu için minnettardı. Sandu da ayakkabılarını insani yöntemlerle çıkardı, ancak bunu yaparken, botlarının deri kordonlarını gevşetmek için eğilirken bile gözlerini ondan ayırmadı. Sanki onun gözlerinin karanlık kuyusunda kaybolabilecekmış gibi bir çekim hissetti. İnkâr etmesine rağmen onu çok üzeceğinden korktuğu şeyi asla açıklamak zorunda kalmak istemiyordu.

Sandu botlarını bir kenara bıraktıktan sonra yatağa oturdu, yüzünü ona dönerek onun pozisyonunu taklit etti. Arkasına uzanarak saçlarını tutan deri kordonu gevşetti. Saçlarını salladı ve Sandu yüzüne ve omuzlarına dökülen koyu karamelin arasından akan gümüş dalgaların büyüüne kapıldı. Parmaklarını onun saçlarına gömmek ve ağzını kendi ağzıyla buluşturmak için beklenmedik bir dürtü duydu.

"Adalasia." Sesinde bir acı vardı.

Sesinin tonu ve yüzündeki ifade, midesinin derinliklerinde bir düğüm gibi beklenmedik bir arzu yumağı oluşturmıştı. Buna ihtiyacı yoktu, hele de bu işi halletmesi gerekirken. Paylaşmadığı için onu lanetlemişti ve aralarındaki ayrılıkta en az kendisi kadar suçluydu.

"Sana bunu söylemek zorundayım. Hızlı. Annem beni Nera'nın Ordusu olarak adlandırdığı şeyle savaşmam için eğitmeye başladığında çocuktum. Çeşitli silahların yanı sıra göğüs göğüse dövüşmeyi ve ayrıca büyü yapmayı öğrendim. Çok, çok fazla büyü. Kendimi bir cadı olarak görmüyorum. Bu şekilde eğitilmedim. Ben sadece tarot kartlarını savunmak için eğitildim. Ve seni." Ona bakamadığı için kirpikleri aşağı indi.

"Bu Nera Ordusu'na karşı."

"Evet. Castello ortaya çıkana kadar bunun bir saçmalık olduğunu düşünüyordum. Annem öldürülene kadar. Ta ki kartlar beni senin benim için gelmene hazır olmam konusunda uyarmaya başlayana ve Castello'nun bir insandan daha fazlası olduğunu görene kadar."

"Sürekli bu terimi kullanıyorsun, *daha fazla*. Bununla ne demek istiyorsun?"

Sesi çok sakindi. Çok sabitti. Bu onu sabit tuttu. Yolunda. Ona tekrar bakabildi. Yargılama yoktu. Bunu bilmeliydi. Bu ilk tanıştığı Sandu'ydu. "Onun ordusunun bir üyesi olduğuna inanıyorum. Bu da onun yarı iblis olduğu anlamına gelir. İnsan formunda ama içinde her hareketini yönlendiren bir iblis var. Hayvanları kullanıyorlar. Sıçanlar. Çılgılık atan baykuşlar."

Sandu'nun başı dikkatle kalktı ve kapıya doğru baktı. "Bunu bana hemen söylemeliydin Adalasia. Bana her şeyi anlatmazsan seni nasıl koruyabilirim?"

Alnını elinin topuğuna bastırdı. "Senden bir şey saklamakla hata ettiğimi biliyorum. Sadece her şey çok saçma geliyordu ve sana gerçeği söylemekten korkuyordum. Benden bir şeyler saklıyordun. Ben bir ortak değildim. Sonra, birlikte çalışmazsak ikimizin de başarılı olamayacağını fark ettiğimde, neredeyse sana söyleyecektim ama sana güvenmeyi kendime yediremedim."

"Devam et. Kızacağımı düşündüğün kısma gel. Seni tehlikeye atacak bilgileri saklamandan hoşnut değilim. Bu beni kızdırmaz."

"Ailemdeki hikayeye göre Liona adında bir kadın . . ." Onu dikkatle izledi. Adam hiç tepki vermedi. "Sandu. Bu ismi tanımıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Yapmalı mıyım?"

İç çekti. "Size sadece bana anlatılan hikayeyi anlatacağım. Liona adında çok tatlı bir kadın varmış, Nera ve Tessina Ravasio adında iki kız kardeşle arkadaşlık edermiş. Onlara Striga deniyordu. Çoğu insanın hemen Striga'ların kötü olduğunu, insanları ve çocukları avlayan ve onlarla ziyafet çekmek için kendilerini yırtıcı kuşlara dönüştüren iblisler olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ancak iki grup vardı ve atalarımız iyilerin tarafındaydı, ihtiyacı olanlara yardım etmek için elementleri (hava, su, toprak ve ateş) kullanmayı öğrenmişlerdi. Bitkiler ve otlarla hastalara nasıl yardım edeceklerini öğrendiler. Şeytanları çağırmadılar ya da bildiklerini kişisel çıkarları için kullanmaya çalışmadılar." Durakladı ve tekrar ona baktı.

Sandu hiç ses çıkarmadı. Çok hareketsizdi ve her zamanki gibi yüz ifadesini okuyamıyordu. Gözleri siyahtı, o kırmızı alevler sadece kor gibiydi,

için için yanıyor, zar zor orada. Bekliyordu. Derin bir nefes aldı.

"İki kız kardeş Liona'yla ilk tanıştıklarında onda olağandışı bir şey olduğunu bilmiyorlardı. İki kız kardeşin oynadıkları kartlar vardı, tarot kartları. Anneleri onlar için kartları boyamıştı. İkisi de kartları belli bir düzende gördüklerinde güçlü duygular hissediyor ve hissettiklerini söylüyorlardı. Sonunda, gördükleri şeylerin gerçekleştiğini fark ettiler. Bu durum Liona'nın ilgisini çekmişti. Liona bazen üç arkadaşını da yanında getirir ve kızlar bütün gece kartlarla oynayarak sabahlardı."

Sandu'nun kaşları birbirine yaklaştı. "Çocukken sana anlatılan bu muydu? Bir hikaye olarak mı?"

Başını salladı. "Sana bir kitap olduğunu söylemiştim. Bu kitapta resimler var ama annem bana hikâyeleri annesinin ona anlattığı gibi anlattı. Sanırım Liona senin kız kardeşindi, Sandu. Bir kız kardeşin olduğuna dair herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Devam et."

Adalasia elini güverteyi kendisine yakın tuttuğu noktaya, tenine bastırdı. "Güçlü bir soyumuz var ve Striga'da iki güç iş başındaydı. Kardeşliğe sızmışlar, o kolun bir parçasıymış gibi davranmışlar, atalarımın arkadaş olmuşlar ve onları ölümsüzlük ve zenginlik vaatleriyle karanlık sanatlara yönlendirmeye çalışmışlardı. Liona yalanları duyabiliyordu ve kız kardeşleri uyardı. Nera inanmış gibi yapsa da ona inanmamayı tercih etti. Tessina ona inandı ve tarikattaki kadınları çok daha dikkatli izlemeye başladı."

Adalasia'nın ayağı uyuşmaya başlamıştı, bu yüzden onu tekmelememeye dikkat ederek bacağını uzattı. Bunun için yatağın diğer ucuna doğru kayması gerekti. En azından bu ona sırtını yaslayabileceği bir şey veriyordu. Birden kendini ham ve çok savunmasız hissetti. Sandu sıcak parmaklarıyla ayak bileğini kelepçeledi ve ayağına yavaşça masaj yaparak kanı geri getirmeye başladı.

"Devam et, Adalasia."

"Nera, diğer iki kadının, yani yabancıların yardımıyla Liona'ya tuzak kurdu. Onun kanını istediler. Onun ölümsüz olduğunu iddia ettiler ve onun kanını kullanarak onun gibi başkalarını çekip çıkarabileceklerini ve yeterince kanları olduğunda

Şeytan'ın karısı Lilith'in belli bir kapıyı açıp şeytani bir canavarı canlandırması

-kontrol etmek istiyorlardı. Tessina planlarını öğrendi ve onları durdurdu."

Sandu gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Sanırım o noktada bir konsey çağırısı yapıldı."

Başını salladı. "Benim ailem, senin ailen ve Liona'nın atalarını tanıştırdığı diğer üç kadının aileleri. Başka bölgelerden gelmişlerdi ama benimki gibi güçlü, kuvvetli ailelerden gelen kadınları tanıyorlardı. Lilith'in Strigas'ını uzak tutmak için dört gözcü, dört koruyucu yerleştirilmesine karar verildi. Karpat kadınları kendilerine benzer bir aile bulacaklardı ..."

"Elementler konusunda güçlü olanları kastediyorsun." İlk defa onun sözünü kesti. "Toprak. Hava. Ateş. Ve su."

Başını salladı. "Karpat kadınları insan ailelerini okuyabilir ve aradıkları özellikleri bilebilirlerdi. Her kadın bir aile seçerdi. Annem diğer ailelerin her biri için bir tarot kartı destesi hazırladı ve yetmiş dokuzuncu kartı, tanrıça kartını da ekledi. Bu kart Karpat kadını temsil ediyordu. Kanını, kapıyı korumaya yardım edecek ailenin atasının kanıyla karıştırdı. Kız kardeşin tanrıça kartımızı ve kitabımızı kendi kanı ve Tessina'nın kanıyla kapladı. Bu yüzden kartlar ve kitap parçalanmıyor."

Sandu ayağını ovmaya devam etti, dokunuşu çok nazik ama sertti. "Liona hayatta mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Gerçekten bilmiyorum. Tek bildiğim Lilith'in tarot destelerini almak için Nera liderliğindeki ordusunu göndermeye devam ettiği. Bana ve sana birlikte ihtiyacı var. Desteyi öylece çalamaz. Bu yüzden annem onların işine yaramadı."

Uzun bir sessizlik oldu. Dışarıda bir baykuş çığlık attı, bu ses onların dünyasına bir izinsiz girişti. Ses sinir uçlarında dolaşarak vücudunda küçük huzursuzluk iğneleri yarattı. Sandu'ya baktı. Kırmızı közler her zamanki gibi sabit bir şekilde yanmaya devam ediyordu. Sakin ve rahat görünüyordu. Bakışları dalgalanmıyordu. Baykuşun farkındaydı ama bu onu rahatsız etmiyordu. Güvenlik önlemlerinin işe yarayacağına güveniyordu.

"Şu parazitler, Sandu. Sana söyledim, onları daha önce kitapta görmüştüm. Bana onlardan bahsedilmişti. Onlardan sakınmam için. İğrenç ve çok korkunçtu.

o görüntüyü asla unutamam."

Kaşları havaya kalktı. "Göster bana, Adalasia. Zihninde."

Ürperdi. "Parazitlerin çok geniş kapsamlı sonuçları oldu. Cehennemden geldiler. Zorluk ve kaos yaratmak isteyen ana iblis tarafından. Ailelerin parçalanmasını sağlamak istiyordu. Sık sık hamile kadınların uyurken ağızlarına parazit damlatır ve korkunç acılar içinde düşük yapmalarına neden olurdu. Bu resimler de korkunç."

"Göster bana." Bu açıkça bir emirdi.

Adalasia annesinin ona okuduğu eski bir kitabı hatırladı; bu kitapta erkekleri baştan çıkaran ve onlarla birlikte olduktan sonra pençeleriyle karınlarını deşip parazite dönüşen, karınlarının içinde sürünen ve parazitler şişip zar zor hareket edene kadar kanlarını içen kadınlarla ilgili çok grafik resimler vardı.

Sonra ona, uyuyan hamile bir kadının başında duran neşeli bir kadının resmini gösterdi; bu sırada iblisle seks yaptığı belli olan dehşete düşmüş kocası, karısının açık ağzına parazitleri bırakırken dehşet içinde başını sallıyordu. Ardından sonuçların grafik çizimleri geldi.

Sen çocukken annen sana bunları mı okuyordu Adalasia?

Zihninde bir parça korku vardı.

Ailen seni çocukken vampirlere karşı uyardı mı Sandu?

O da karşı çıktı.

Elleri ayak bileğinin derisini yatıştırdı. *Hiçbir fikrim yok, ama sanırım öyle olmalı.*

"Eğer bu parazitler Striga tarafından o kadar eskiden getirildiyse, onları ya da fikirlerini Karpat Dağları'ndaki yüksek büyücü Xavier'e vermiş olmalılar. Kitaplarınızda bundan hiç bahsediliyor muydu? Ya da annen tarafından?"

Adalasya başını salladı. "Neden, Sandu? Bu parazitlerin ne önemi var?"

"Xavier onları kendisinin yarattığını iddia etti. Dev fiçileri vardı ve onları Karpatlar'ın bulunduğu yere sızdırıyordu. Kadınlarımız hamile kalamıyordu ya da kalsalar bile taşıyamıyorlardı. Birkaç bebek

doğan çocuklar erkekti. Bu elbette zaman içinde yavaş yavaş gerçekleşti. Halkımız Xavier'in düşmanımız olduğunu fark etmedi. Neredeyse tüm türümüzü yok ediyordu."

Nefesini yavaşça bıraktı. "Sana başka bir görüntü göstereyim." Hatırladığı kadar ayrıntı koymaya çalıştı. Kitap eskiydi. Anneden kızına geçmişti. Çantasındaydı, her zaman yanında taşıdığı şeylerden biriydi. Ona gösterebilirdi ama bunu yapmak istemiyordu. Annesi ona sadece kızına gösterebileceğini öğretmişti. Kitabı çıkarmak yerine resmi zihninde canlandırdı. Bu resim de diğerleri gibi Tessina ve Nera'nın annesi tarafından yapılmıştı. Bileklerini ve ayak bileklerini yılanların süslediğı, bir diğerinin de beline dolandığı, başını kaldırmış, dilini karşısındaki adama doğru çıkarmış bir kadın resmedilmişti.

Uzun cübbesi ve taş a dayalı asasıyla adamın bir büyücü olduğuna şüphe yoktu. Adam, kadının kendisine doğru uzattığı bir kova dolusu kıpır kıpır solucana uzanıyordu. Karşılığında diğer eliyle ona on yaşlarında küçük bir kız çocuğı veriyordu. Kadın neşeli görünüyordu. Çocuk dehşete düşmüştü. Büyücü kendini beğenmiş, hatta kibirli.

"Xavier o parazitler için ya bir Karpatyalı çocuğı ya da bir büyücü çocuğunu takas etti," dedi Sandu. "Neden özellikle o çocuğı istesin ki? Xavier'i rahatsız etmesi için o küçük kızla ilgili özel bir şey olmalı. Onun Lilith tarafından gönderilmiş bir iblis olduğundan şüpheleniyorum."

"Haklı olabilirsin. Aynı saatlerde kaybolan bir çocuk olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor," dedi Adalasia.

"Lilith'in istediğı bu iblis bir kapının ardında tutuluyor..."

"Dört kapı. Herhangi birinden kaçabilir. Dört taraftan herhangi birinden. Doğı. Batı. Kuzey. Güney. Hepsi korunmalı. Ailem sadece bir kapıyı koruyor. Tarot kartları var olduğu ve Lilith'in ellerinden uzak durduğu sürece, kapı dayanacaktır."

"Kapının ardındaki bu şeytani canavar, Lilith onu serbest bırakmayı başarır sa ne yapacak? Ya da onu? Bildiğimiz kadarıyla dişi bir canavar da olabilir." Sandu'nun sesinde spekülasyon vardı. "Onun çok uzun süre yaşamış eski bir Karpatyalı olabileceğı ihtimalinden bahsettiniz."

"Bu tamamen spekülasyondur, Sandu. Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, Lilith'in tarot destemizi kurtarması için general olarak atadığı adam Nera'nın ordusundan herhangi biriyle savaşmak için eğitim aldığım. Nera desteyi kullanamaz. Ona dokunursa, ya kendini savunur ya da intihar eder. İblislerden hiçbirinin ona güvenle el sürebileceğini sanmıyorum."

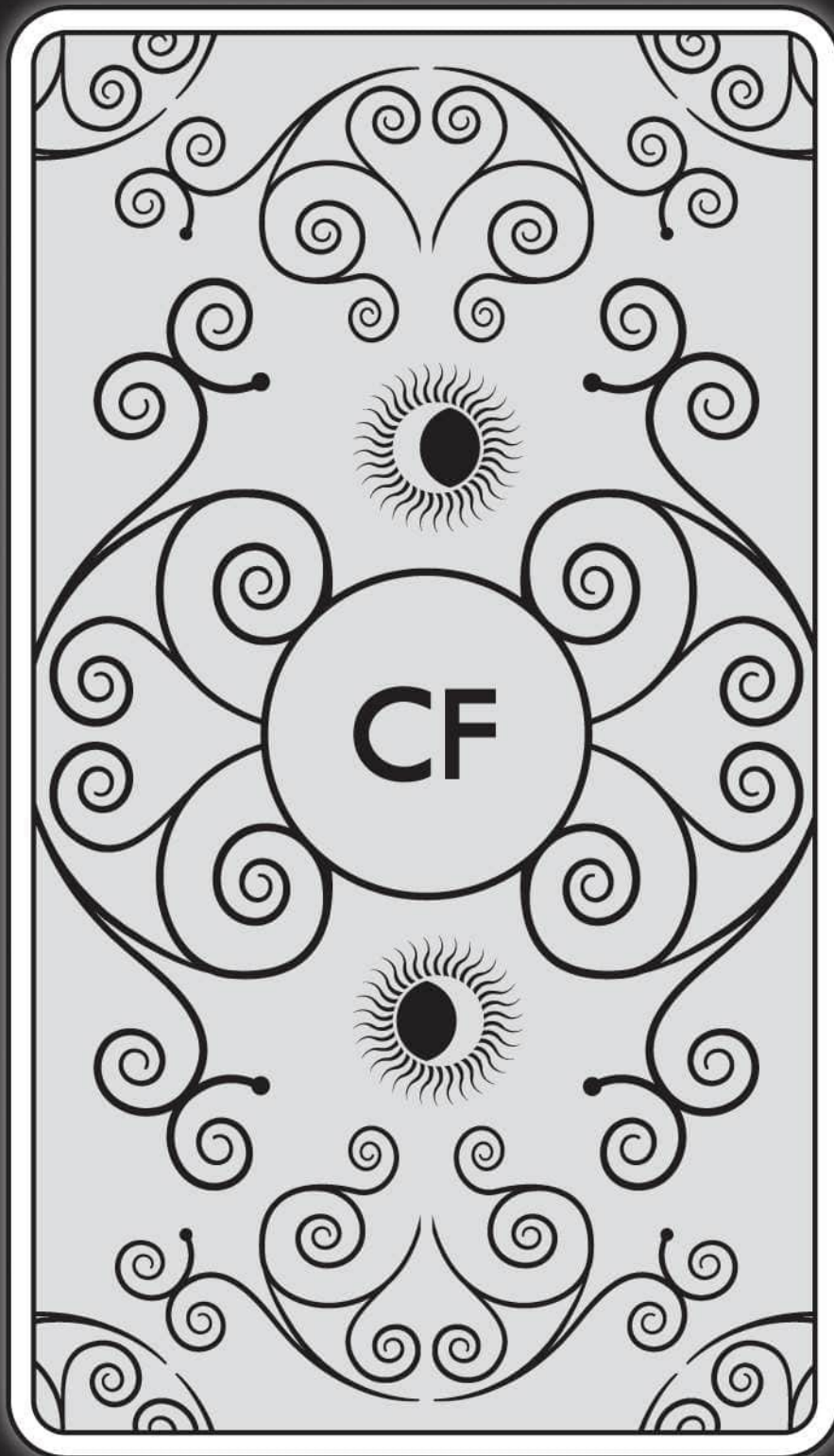
Sandu'nun gözleri onun üzerinde gezinirken neredeyse kadife rengine dönüştü ve ellerinin ayak bileğini okşadığı gibi tenini okşadı. "Ah. Şimdi hayat arkadaşını edinmenin ne kadar akıllıca olduğunu anlıyorum. Sen beni hayatta tutmak için her şeyi yaparsın, ben de seni hayatta tutmak için her şeyi yaparım."

Bu ifadeye itiraz etmek istedi ama adam haksız değildi. O bağları, ayın sözlerinin ona yüklediği bağları hissetti. Her ne kadar onu terk etmeyi düşünmüş olsa da bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Bunu yapamazdı. Onun yüzünü inceledi, o çizgiler çok derin oyulmuştu. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede vahşiden şehvete dönüşebilen o yaşlı gözleri. Onu anlayabileceğinden emin değildi ama içgüdüsel olarak onun kendisine ait olduğunu biliyordu. Birbirlerini öğrenirken çılgın bir yolculuğa çıkacaklardı.

"Bu yüzden seni beklediler. Bu yüzden onların yanına yaklaşma fikrine bu kadar tepki verdim," diye fısıldadı, parmaklarının tenini okşayışının onu nasıl canlandırdığını görmezden gelmeye çalışarak.

"O küçük çığlık atan baykuşların beni neden bu kadar tedirgin ettiğini şimdi anlıyorum. Seni gözetlemek için kullanılabilirler. Kan kanı çeker. Atanız sizi onun kanıyla bulur."

Soğuk bir korku parmağı omurgasından aşağı süzüldü. Bunu hiç düşünmemişti ama elbette mantıklıydı. Nereye giderse gitsin, Nera ve ordusu eninde sonunda onu bulacaktı. Birkaç gün geride olabilirlerdi ama peşinden geleceklerdi. Bu da Sandu ve diğerlerini her an tehlikenin tam ortasında bırakıyordu.





AŞIKLAR

Andre Boro'i'nin diğerk Karpattar tarafından "Hayalet" olarak bilinmesinin bir sebebi vardı. Görölmek istemediğı sürece onu çok az kişi görürdü. Dokunuşu o kadar hafifti ki, öldürüp varlığı bile fark edilmeden ortadan kaybolabilirdi.

bir odada tespit edildi. Vücudunda bilinçli olarak sakladığı dört yara izi vardı. Bu yara izlerinin kalmasına neden izin verdiğini sadece kendisine yakın tuttuğı bir avuç insan biliyordu. Bunlar çocukken tanıdığı, sevdiği bir insan ailesini hatırlatıyordu. Sevgi ve sayğıdan dolayı onların adını almış ve onu neredeyse ölmek üzereyken bulduğunda hayat arkadaşı Teagan'a vermişti. Teagan onun hayatını ve ruhunu kurtarmıştı.

Teagan güzel bir kadındı ama çok küçük ve inceydi, siyah kıvrıcık saçları, muhteşem teni ve koyu çikolata gözleri vardı. Zarif ve tatlıydı, yüzü çok etkileyiciydi, okunamayan, iri ve korkutucu olan ve granitten oyulmuş gibi görünen hayat arkadaşıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

Cascade Dağları'nın vahşi doğasındaki evleri oldukça güzeldi ve Adalasia da bunu onlara söylemişti. Dört kadim hızla izin isteyip dışarıda devriye gezmek üzere yapının sınırlarını terk etti ve iki çifti konuşmaları için yalnız bıraktı.

"Konunun acil olduğunu söylemişsiniz." Andre nezaket gösterecek bir adam değildi.

Sandu başını salladı. "Geçmişimle ilgili hiçbir anım yok Andre. Beni avlayanların aileme karşı misilleme yapmasını önlemek için onları kendim sildiğimi düşündüm. Ya da belki de çok uzun yaşadım, ama şimdi nereden geldiğimi bilmeye ihtiyacım olduğunu fark ediyorum."

Andre burun kemiğini ovuşturdu. "Vlad'ın prens olduğu günlerde, şimdiki Rusya, İtalya, Yunanistan ve diğer bölgeleri koruyan Karpattar vardı. Onları sadece prens tarafından bu ailelerle iletişim kurmak için gönderilen bizler tanıyorduk. Bildiğiniz gibi telepatik iletişim, hayat arkadaşlarıyla olmadıkça sonsuz mesafelere ulaşamaz ve o zaman da genellikle korkunç koşullarda olur."

Adalasia başını kaldırıp Sandu'ya baktı. Verilen bilgi kulağı pek de umut verici gelmiyordu. Sandu başparmağını hafifçe elinin tersine kaydırarak küçük bir okşamayla

Ona güven ver. *İçgüdülerim burada olmamızın bir sebebi olduğuna dair çok güçlü, ewal emninumam. İçgüdülerime güveniyorum. Andre bizim için gelecektir. Temkinli davranıyor çünkü hayat arkadaşını bize tamamen emanet edip edemeyeceğine henüz karar vermedi. Teagan onun dünyası, tıpkı senin benim dünyam olduğun gibi. Yanımızda hayat arkadaşı olmayan dört kardeş getirdik. Onlar çok tehlikeli kadim Karpatyalılar. Dönüşürlerse, yok edilmeleri son derece zor olur. Tedbirli olmakta haklı.*

Adalasia başını salladı ve gözle görülür bir şekilde rahatladı. Andre'nin keskin gözlerinin onun gergin bedenini, Sandu'nun güven verici hareketini ve ardından bedeninin verdiği tepkiyi görmemesi mümkün değildi. Sandu, Andre'nin Teagan'a karşı olduğu kadar hayat arkadaşına karşı da korumacı olduğunu ve yine de kadim kardeşleriyle seyahat ettiğini görmesini istiyordu.

"Adalasia"-Teagan'ın sesi nazikti-"bir bardak çay, su ya da meyve suyu ister misin? Gerçekten susuz kalmaman gerekiyor. Bir şeyler yemenin çok zor olabileceğini biliyorum ama denemek zorundasın. Size yardımcı olabilirim. Bunu ben de yaşadım."

Adalasia boşta elini karnına bastırdı. "Sadece bir şey yeme ya da içme düşüncesi midemi bulandırıyor."

Kontrolü ele almalısın, ekäm, dedi Andre. Manastırdaki kardeşlerin yolunu kullandı. Çok az Karpatlı duyabiliyordu ve kesinlikle hiçbir ölümsüz duyamıyordu.

Korkuyor.

Bu çok doğal. Bilinmeyen bir dünyaya giriyor. Bir Karpatyalı olarak yeniden doğmak için insan bedeninin ölmesi gerekiyor ama o sana güveniyor.

Sandu'nun başparmağı Adalasia'nın elinin arkasında ileri geri kaymaya devam etti. Nabzını hissedebilmek için bileğini ters çevirdi. Kalbi çok hızlı atıyordu. Teagan'ın önerdiği gibi susuz kalmaması gerekiyordu. O akşam varışlarından önce hiçbir şey içmeyi reddetmişti. Hayat arkadaşını daha fazla zorlamaktan hoşlanmıyordu. Ona ortak olacaklarını söylemişti ve sözünü tutmak istiyordu.

Bakışları Andre'ye döndü. Adamın bir şekilde ona rehberlik etmesi gerekiyordu. Bundan emindi. Andre de tıpkı Sandu gibi eski yöntemlere bağlıydı. İkisi de gelenekseldi. Hayat arkadaşı Teagan'ın onu yumuşattığı açıktı.

Bir şekilde, ama Andre her zaman eski bir Karpatyalı olacaktı: dikkatli, savaşa hazır, hayat arkadaşına aşık ve onu koruyucu. Tehlikede olabileceğini hissedene kadar ona hükmedecek, sonra da yönetimi acımasızca ele geçirecekti. Pişmanlık duymayacaktı ve Teagan onu yeterince iyi tanıyordu ve modern bir kadın olmasına rağmen onu olduğu gibi bırakacak kadar seviyordu.

Sandu'nun Adalasia'nın onu Teagan'ın Andre'yi sevdiği kadar şiddetle sevmesine ihtiyacı vardı çünkü ne yazık ki o da o kadime çok benziyordu. Ruhunda kurtulamadığı yaralarla her zaman korktuğu kadim olacaktı.

Teagan Adalasia'ya doğru eğildi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum Adalasia. Herhangi birimiz vücudunu beslemek için su ya da meyve suyu içmene yardımcı olabiliriz. Sadece onay vermen gerekiyor. Hayat arkadaşın bunu bekliyor. Senden bir şeyler almayı sevmiyor ama sonunda seni güvende tutmak için başka seçenekleri olmadığını biliyorsun. Başka bir şey yapamazlar."

Adalasia'nın uzun kirpikleri dalgalandı. Alçaldı. Yükseldi. Ona şaşkın bir bakış fırlattı ve sonra Teagan'ın yüzüne döndü. "Elbette her zaman başka bir seçenek vardır."

"Pek sayılmaz," diye reddetti Teagan. "Belli bir şekilde bağlanmışlar. Karpat erkeklerinin bizi korumaktan başka seçeneği yok. Bunu onun zihnine girdikçe daha iyi anlayacaksın."

Adalasia Sandu'ya baktı. Parmakları onunkileri sıkıca sarmıştı. Bu kavramı ona açıklamıştı ama belki de bir zamanlar insan olan bir kadından duymak kulağa farklı geliyordu.

Adalasia, "Yani diyorsun ki, eğer ben kendime düzgün bir şekilde bakmazsam, sonunda Sandu kendini durduramadığı için bunu yapmak zorunda kalacak," diye açıkladı.

Teagan başını salladı. "Kesinlikle. En iyisi teslim olmak ve vücudunu besleyecek o korkunç karışım her neyse onu içmene yardım etmesine izin vermek. Yutmana yardım edecek ve sen de içtiğini hatırlamayacaksın."

Ya da üçüncü kan değişimini yapabilir ve onu güvende olacağı dünyamıza getirebilirsiniz. Bu noktadan sonra yerin altında sizinle birlikte, yerin üstünde tek başına uyumaktan çok daha güvende olacağını çok güçlü bir şekilde hissediyorum. Nedenini bilmiyorum ama bunu hissediyorum, dedi Andre.

Dört kadim de bu değerlendirmeyi yineledi. Sandu, Adalasia'yı kendi dünyalarına getirmeyi her Şeyden çok istiyordu ama Adalasia'nın kendisine tamamen bilinçli bir Şekilde gelmesini de istiyordu. Eğer Adalasia kabul etmezse, onun yerine seçim yapmak zorunda kalacaktı ve ona kendisine gelmesi için zaman tanıyacağını söylemişti. Andre'nin böylesine güçlü duygulara sahip olduğunu söylemesi g  z ardı edilmemeliydi. O da aynı derecede güçlü hissediyordu. Bu i  g d sel ihtiya ı kadim Karpas   retilerine bağlıyordu ama giderek daha fazla huzursuz oluyordu.

Kardeşler arasındaki iletişim yolundan geçen bir başka onay mırıltısı, onun güvenliği için duyduğu endiŐede yalnız olmadığını söylüyordu. Sandu'nun Andre'ye doğru başını sallaması güçlükle algılanabildi.

Sandu, Adalasia'nın elini ağzına götürdü ve avucuna karşı çok nazıkçe konuştu. "Bence en iyisi bol vitaminli bir meyve suyu i men, *ewal emninumam*. Teagan beslenmen konusunda haklı."

Adalasia isteksizce başını salladı. "Onu indirmeme yardım etmen gerekecek. D Ő n cesi bile midemi bulandırıyor Sandu."

Teagan hemen Sandu'nun diğer tarafındaki masaya ferahlatıcı  ilekli ve portakallı bir içeceğe benzeyen uzun bir bardak koydu. I eceği gerekli besinlerle doldurduktan sonra elini sallayarak hayat arkadaşının sıvıyı içip tutabilmesi için onu alıcı bir duruma getirdi.

Hayat arkadaşını kontrolünün altından çıkarırken bardağı Teagan'a uzattı. Adalasia birkaç kez gözlerini kırpıŐtırdı ve ondan boş bardağa baktı. Teagan elini sallayarak uzaklaştırdı.

"Teşekkür ederim," dedi Adalasia basitçe, "kendimi kabul edilmiş ve rahat hissetmemi sağladığınız için. Tüm bunlar benim için çok korkutucu. Kendi düŐmanlarım var ve Şimdi Sandu'nunkilerle de y zleŐiyorum. Dostluğunuzu bu kadar kolay sunduğunuz için minnettarım."

"İkinizin de bizi ziyarete gelmenize çok sevindim. Çok fazla ziyaret imiz olmuyor," dedi Teagan. "Yine de benim arkadaŐlıęa ondan daha çok ihtiyacım var."

"*Csitri*." Andre bu sevecen ifadeyi usulca mırıldandı.

Ona doğru eğildi. "Burada çok mutluyum. Büyükannem ve Fane sık sık ziyarete geliyorlar. Büyükannem Fane ile çok mutlu ve artık kendi hayatına sahip olma zamanı geldi. Kız kardeşlerim, yeğenlerimle birlikte ziyarete geliyorlar.

Gabrielle ve Aleksei var, bazen geliyorlar. Bize en yakın onlar yaşıyor ama Gabrielle işiyle çok ilgili. İnanılmaz biri ve ihtiyacı olduğunda araştırmalarında ona yardım etmeyi seviyorum. Çok zeki biri. Ama yine de" -Adalasia'ya gülümsedi- "konuşacak bir kadın ziyaretçinin olması güzel."

Adalasia destekleyici bir tavırla, "Ara sıra ziyaretçi isterim," dedi.

"Burayı çok seviyorum. Harika tırmanışlar var. Kayalar gibi. Andre biraz deli olduğumu düşünse de tırmanmaktan hoşlanıyorum çünkü bir kayanın tepesine yüzerek çıkabiliyorum ama bu benim için kayaya tırmanmanın yolunu bulmak kadar eğlenceli değil."

"Bir kayanın tepesine kadar yüzebilir misin?"

Teagan güldü. "Yapabilirim. Ben sevmiyorum. Bulmacaları severim ve bir kayanın yüzüne tırmandığımda, bu benim için bir bulmaca olur. Zirveye nasıl çıkacağımı bulmam gerekiyor."

"O benim küçük gözüpek kızım," dedi Andre. "Bunun hayatımı korkunç hale getirmek için yaptığı şeylerin yarısını bir bilerseniz."

Teagan gülmesine rağmen Sandu onun şaka yaptığını düşünmüyordu. Kahkahası bulaşıcıydı ve Andre'nin dikkatli, delici mavi gözleri altında bile gülümsememek mümkün değildi.

Teagan başını salladı. "Vampirlerle savaşıyor ve hiç terlemiyor ama düşersen yere çakılabileceğimi bildiği halde kayalara tırmanmayı sevdiğim için hayatını korkutucu hale getirdiğimi söylüyor. Bu mantıklı mı?"

Adalasia her zamankinden daha rahat görünüyordu, sanki Andre birkaç dakika önce olduğu kadar korkutucu değilmiş gibi sandalyesine geri yerleşti. "Hayır, pek sayılmaz. Burada da vampirler var mı Andre?"

"Korkarım mümkün olduğunca çok yere yerleşmeye çalışıyorlar. Onlar da bizim gibi vahşi doğayı seviyorlar. Biz medeniyetin en uç noktasında yaşıyoruz. Bizim gibi onların da hayatta kalmak için kana ihtiyacı var, bu yüzden koruduğumuz kasabaları ve çiftlikleri avlamaya çalışıyorlar. Yakınlarda olduğumuzu bilmiyorlar. Çok düşük profilli olmaya çalışıyoruz, bu yüzden her zaman sürpriz unsuruna sahibiz."

"En yakınınızdakilerin Karpatyalı olduğunuzdan şüphelenmesini nasıl engelliyorsunuz? Gün boyunca uyanık olmanız mümkün değil, değil mi?"

Adalasia

Sandu'ya baktı, tırnakları avucunu ısıırıyordu. "Çiftlerden birinin gün boyunca uyanık ve tetikte olması daha iyi olmaz mı?"

Sandu zihnindeki küçük umutlu notayı hissetti. Orada olmasını istemiyordu ama o onun hayat arkadaşıydı ve herkesin duyması için sesinde olmayabilirdi ama kesinlikle zihnindeydi.

Andre başını salladı. "Bu çok büyük sorunlara neden olur Adalasia." Sesi, Sandu'nun onu hiç duymadığı kadar nazikti.

"Hayat arkadaşınızın sizin için öldüğüne inanırdınız ve buna dayanamazdınız. İntihar ederdin ve o da seni takip ederdi." Andre bunu bir gerçek olarak ifade etti ve gerçekten de öyleydi. "Bizim dünyamıza çok uzaksın ve Sandu'ya hayat arkadaşın olarak çok bağılısın. O sensiz yapamaz. Sen de onsuz yapamazsın. O tam olarak demir atmış değil ve uzun yüzyıllar boyunca, çok uzun zamandır, yok ettiğimiz o aşağılık, şeytani canavara dönüşme arzusuyla savaşıyor. Sensiz hâlâ savunmasız ve sen tamamen bizimle birlikte dünyaya gelene kadar da öyle olacak."

Andre şimdi akıl hocası gibi konuşuyordu. Bilge bir keşiş, din değiştirmedığı takdirde hayat arkadaşının ve hatta kendisinin başına neler gelebileceğine dair gerçekleri anlatarak ona yol göstermeye çalışıyordu.

Adalasia kaşlarını çatarak Sandu'ya baktı. *Bana bunların hiçbirini anlatmadın. Neden anlatmadın?*

Çoğunu sana anlattım, ama onun sana anlattığı şekilde değil. Çok az seçeneğin olduğunu biliyordum ve o az seçeneğin de ben olmamı istedim.

Birbirine bağlı ellerini çenesinin altında ovuşturdu, böylece kolların gölgesi parmak eklemleri boyunca kaydı. Adamın zihninde bir sızı olduğunu biliyordu ve bu sızı kadınıninkine kaymıştı. Gözleri arzu ve başka bir şeyle, şefkate çok yakın bir şeyle karardı.

"Yerin üstünde de güvende değilsin Adalasia," diye devam etti Andre. "Yaşayan ölüler de bizim gibi toprakta uyumak zorunda ama dışarıya gönderdikleri kuklaları var, insan eti yiyenler. Seni arayacaklardır. Sen iki dünya arasındasın ve onları kendine çekersin. Bir işaret. Şu anda, eğer seni onlardan korumasaydık, yakınlardaki herhangi bir vampir seni hissedebilirdi. Kuklalar seni ele geçirmek için gönderilir. Sandu ve koruyucularınız onları durdurmakta çaresiz kalacaktır."

Sandu bunun tamamen doğru olduğundan emin değildi. Yüzyıllar boyunca, toprağın altında felçli bir şekilde yatarken birkaç numara üzerinde çalışmıştı.

Adalasia dilini dudaklarına değdirdi ve sonra güvence istercesine Sandu'dan Teagan'a baktı. "İnsan eti mi yiyorlar? Kuklalar mı?" Eli boğazına gitti, parmakları orayı nazikçe okşadı.

Teagan Andre'ye ters ters bakmak için başını çevirdi. Andre bir kaşını kaldırdı. "Ne var, *Csitri*? Bu gerçek değil mi? Onun bilmesi ve ikisinin de güvende olması daha iyi. Ben gerçeğe inanırım."

"Daha diplomatik olabilirdin." Adalasia'ya geri döndü. "Korkarım bu doğru. Vampirler insanlara bulaşır ve bizim kukla ya da hortlak dediğimiz şeyleri yaratırlar. Efendileri ne yapmalarını isterse onu yaparlar. Filmlerdeki zombiler gibiler. Öldürülmesi zor ve sadece iki arzuları var gibi görünüyor: vampirin onlara verdiği emri yerine getirmek ve insan eti yemek. Gerçekten iğrençler."

Adalasia dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. "Peki ya yeraltında uyumak? Bunu yapar mısın Teagan? Bu bir seçim değil mi?"

Sandu, Adalasia'nın ilk kez bocaladığını hissettiğinde ona daha sıkı sarıldı. Belli ki vampirlerle, kuklalarıyla ve ondan kan almakla yüzleşebilirdi ama toprağın altında uyuma düşüncesi anlaşılmayı bozabilirdi.

Bunun hakkında konuşmuştuk, ewal emninumam, diye nazikçe hatırlattı.
Biliyorum, ama yapamıyorum.

Teagan başını salladı. "Bu bir seçim değil. Yerin üstünde kalmak güvenli değil. Toprak bizi gençleştirir. Mineraller ve ihtiyacımız olan diğer şeyler açısından zengindir. Bir savaş olduğunda ve herhangi biri yaralandığında, toprak iyileşmeye yardımcı olur."

Adalasia kıpırdamadan oturdu. Kalın, sıcak, koyu gri minderleriyle geniş sandalyede birdenbire küçük göründü. Sandu kalbinin hızlandığını duyabiliyordu. Elini onunkinden çekmedi; onun yerine parmaklarını onunkilerin arasından geçirebilmek için elini çevirdi.

Kalp atışlarımın sesini dinle, Hân sívamak-sevgili. Kalp atışını benimkiyle eşleştir. Sandu parmaklarının ucunu ağzına götürdü ve ısırdı

dikkatini dağıtmak umuduyla, biraz acı verecek kadar sert bir şekilde hafifçe bastırdı.

Bakışları onunkilere kaydı. "Sandu benimle bu konu hakkında konuştu. Açıkladı. Düşüncesi bile beni korkutuyor. Pek çok şeyle yüzleşebilirim, ama eğer uyanırsam ..."

"Ben de öyleydim," diye itiraf etti Teagan hemen.

Onun da benim gibi korktuğuna inanmak benim için çok zor. Kendine çok güveniyor. Hayatına.

Elbette bilmediği şeylerden korkuyordu, sevgili Sandu, diye temin etti.

"Adalasia"-Andre'nin sesi daha da yumuşadı-"sence biz bir insan kadının Karpatyalı olmasını ve bir ömür boyu süren öğretilerin ve inançların bir anda üstesinden gelmesini bekler miydiniz? Sen Sandu'nun hayat arkadaşısın. Dünyamızda bir hazinesin. Halkımızın her biri tarafından korunuyorsun."

Sandu'nun zihninde Adalasia'dan dikkatle sakladığı ama Andre'nin yakalamasına izin verdiği hafif bir dalgalanma vardı. *Seninle birkaç konu hakkında konuşmam gerekiyor, eski dostum. Beni huzursuz eden konular.*

Tarık Asenguard'ın pek çok kardeşimizle birlikte ikamet ettiği yerleşkeye hayat arkadaşınızla birlikte dönmenizi engelleyen bu meseleler miydi?

Sandu hafifçe onayladı.

Andre her zamanki zarafetiyle ayağa kalktı. "Sen Adalasia'ya evimizi gösterirken Sandu ve ben evin etrafında devriye gezeceğiz Teagan. Ziyaretçilere evi gezdirmeyi ne kadar sevdiğini biliyorum. Kısa süre sonra döneceğiz." Andre'nin itiraz etmesine fırsat vermedi, sanki hiç olmamış gibi arkasında hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Sandu eğilip Adalasia'nın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Eğer ihtiyacın olursa, zihninle bana ulaşman yeterli."

Başını salladı ve Sandu gecenin serinliğinde Andre'ye dışarıda eşlik etti. Uzaklarda bir kurt uludu ve bir başkası da ılgılığı devraldı. Sandu gülümsedi ve başını salladı. "Nicu'ya hoş geldin diyorlar. Vahşilerle birlikte gittiği her yerde tanınıyor gibi görünüyor."

Andre bir süre dinledi. "Nicu da en az onlar kadar vahşi. Hayat arkadaşın Sandu'yu korumak gibi bir amaçları olması iyi bir şey. Devam etmek için bir amaca ihtiyaçları var. Bana Tarık'la ilgili endişenin ne olduğunu söyle."

"Bu sadece Tariq'le ilgili değil. Ferro; Andor; Andor'un hayat arkadaşı Lorraine; Gary Daratrazanoff ve benim aramda Andor'un hayatını kurtarmak için gerekli olan bir bağ oldu. Lorraine onu geri getirebilmek için Gary'yi cehennemde ona götürmek zorunda kaldı. Hepimiz birbirimize bağlıyız."

Andre delici gözlerini Sandu'ya çevirdi. "Bu yaptığın çok riskli bir şeydi."

"Hâlâ öyle. Gary şu anda hayat arkadaşı olmayan tek kişi. O doğdu ve dünyaya geldi, bu kadarını biliyoruz, ancak şu anda sahiplenmesi için çok genç, bu da onu bir çapadan yoksun bırakıyor."

"O çok güçlü Sandu. Hem o hem de Luiz. Kimse ailelerin sahiplenilmesinden sağ çıkmalarını beklemiyordu. Kadim savaşçılar tarafından değerlendirilip kabul edildiklerinde, bizden biri olabilmeleri için öldüler ve tam Karpatyalı olarak yeniden doğdular. Bunu yapmak için, o aileden gelen her savaşçı bilgi ve becerilerini onlara akıttı. Onlar da kendi karanlıklarını akıttılar. Her iki soy da son derece güçlüdür." Andre'nin sesi alçaktı. Dikkat çekiciydi.

Sandu başını salladı. "Gary'nin zihnini zaman zaman paylaşabiliyoruz Andre. İnan bana, onun karşılaştığım tüm kadimlerden daha fazla bilgi ve beceriye sahip olduğunun farkındayım. Ondan toplayabildiğim kadar çok beceri topladım. Diğerleri de aynısını yaptı. Buna izin verdi, onun rızası olmadan almadık. Ama Ferro Elizabeta'yı bulup sahiplendiğinde, Gary ve Tariq garip davrandılar. Gary içine kapandı. Hepimiz tedirgindik, sanki onun hayatını belirsiz bir şekilde tehdit ediyorlarmış gibi hissediyorduk."

Andre itiraz etmedi. O öyle bir adam değildi. Herhangi bir yargıya varmadan önce her şeyi enine boyuna düşünürdü. Sonunda yavaş ve ölçülü adımlarla ormana doğru yürüdü, Sandu da yanındaydı. Etraflarındaki ağaçlar kanat çırpışlarıyla canlanıyor gibiydi. Sandu kendini huzursuz hissederek başını kaldırıp rüzgârı hareket eden dalları inceledi. Sarı gözler ona bakıyordu. Küçük çığlık baykuşları minik pençeleriyle tutunuyor ya da yaklaşan fırtınadan korunmak istercesine ağaçların arasında hareket ediyordu. Onun hoşuna gitmeyecek kadar çok baykuş bir alanda toplanmıştı. Çoğunlukla çığlık baykuşları,

çiftleşme mevsimi dışında, yalnız yaratıklardı. Gruplar halinde toplanmazlardı.

Casuslar mı? Nera Ordusu için mi? Adalasia'yı bu kadar çabuk bulmuş olabilirler mi?

Kan kanı çağırırdı. Tabii ki çağırabilirlerdi.

"Sen onun kafasının içindeydin Sandu. Ferro da öyleydi. Bana Gary'nin çiftleşmiş bir çift için neden bir tehdit olabileceği hakkında bir fikir edinmediğini söyleyemezsin. O bir şifacı, dahası prensin ikinci adamı. Ferro ve Elizabeta'yı canı pahasına korurdu. Eğer hepinize bağlanmış olsaydı, Lorraine onu bu dünyaya bağlardı. Uzak da olsa bazı duygulara sahip olacaktı ve sadece bu bağın içinde olanlar için, bu da Ferro onu talep ettiğinde Elizabeta'yı da içereceği anlamına geliyor. Bu da onu tehdit etmesini daha da zorlaştıracaktı. Elizabeta ölürse Ferro da ölürdü. Gary de dahil olmak üzere onu savunan ve ona bağlı olan herkes ölecekti; ve Gary'nin hayat arkadaşı, sahiplenilmemiş olmasına rağmen, başıboş kalacaktı. Gary'nin başka seçeneği olmadığını düşünmesine neden olacak kadar büyük bir tehdit oluşturabilecek ne gördünüz?"

Sandu'nun dünyada tavsiye almak için güvendiği çok az insan vardı. Andre bunlardan biriydi, özellikle de hayat arkadaşını bulduktan sonra. Andre'nin Gary ve Tarık'ın Ferro ve Elizabeta için neden bir tehdit oluşturduğunu zaten bildiği ya da tahmin ettiği de çok açıktı. Bu onu hiç şaşırtmamıştı. Gary ve Andre bir zamanlar birlikte seyahat etmişlerdi. Andre üçüzler dışında başka biriyle nadiren seyahat ederdi ama şimdi mantıklı geliyordu.

"Tarık ve Gary, Vlad'ın hükümdarlığından sonra yerleştirilen bir grup Karpat'tan haberdardı. Her biri bir taşın parçasını tutuyordu -en azından bana bir t a ş gibi görünüyordu. Elizabeta ya da Gary'ye soru sormadım. Malinov kardeşler bunun farkındaydı çünkü babaları da bu grubun bir parçasıydı. Bildiğiniz gibi, Malinov kardeşler ruhlarını topluca teslim etmeyi seçtiler. Prensi devirmek ve Karpat halkını yönetmek için uzun vadeli bir planları vardı. Taşları toplamak da bu planın bir parçası gibi görünüyordu."

Sandu bir an sessiz kaldı, bir yanıt bekledi ama Andre yanıt vermedi.

"Taşlardan birine sahip olan hiçbir birey diğerinin kim olduğunu bilmiyor. Prens görevlerini Karpat halkının yararına yapmadığına inanırlarsa, görevlerinden alınıp alınmayacağına karar verebilirler. Bu

Halkımızın güvende kalması için bu beş adamın hayatta kalmasını ve kimliklerinin kimse tarafından öğrenilmemesini sağlamak Gary'nin göreviydi; böylece Vlad görevinde başarısız olduğunda meydana gelen yıkım gibi bir şey bir daha yaşanmayacaktı."

"Kardeşlerin Ferro ve Elizabeta için savaşıacaklarını tahmin ediyorum," dedi Andre, ses tonu yumuşaktı. "Büyük olasılıkla hepsi. Ya da en azından çoğu. Gary ve Tarık bunu bilirdi. Sen ve Ferro'nun böyle bir şeyi düşünmeniz için bile bilmeniz gerekirdi, durumun vahim olduğunu düşünürlerdi."

Sandu başını salladı. "Bu doğru olabilir. Ferro onu ele geçirdiğinde aramızdaki bağ Elizabeta'ya kadar uzanmış olsa da Gary'nin Elizabeta'dan olabildiğince uzaklaştığını hissedebiliyordum. Görevini yerine getirmek için Elizabeta ona ne kadar küçük bir mola vermiş olursa olsun, her türlü duyguyu reddetmeye çalıştı. Her ne ise, tüm halkımız için çok büyük sonuçları olması gerektiğini biliyordum, yoksa böyle korkunç bir şeyi düşünmezdi. Tüm kardeşler Ferro ve Elizabeta için savaşıacak olsa da o geri adım atmazdı."

"Ferro ve Elizabeta, Gary ve diğerleriyle birlikte Karpat Dağları'na geri döndü mü?"

"Evet," diye onayladı Sandu.

Rüzgâr ani bir sertlikle esti. Kurtlar uludu, sesleri sanki avın kokusunu almışlar gibi meydan okuyordu. Birden sessizleştiler ve kanat çırpışlarını tekrar duyduğunda Sandu'nun omurgasından aşağı bir ürperti indi. Altında durdukları ağaca baktı. Dallarda iki küçük çığırtkan baykuş oturuyordu. Biri çok hareketsizdi, kanatları düzgünce katlanmıştı. Diğeri yeni konmuştu, kanatları hâlâ açıktı ve bir dala tutunarak denge sağlamak için çırpınıyordu. Sandu baykuşları tarayarak ölümsüzü aradı ama ne yaratıkta ne de ağacın kendisinde vampire dair hiçbir iz yoktu. Yine de Adalasia'ya dönmek için acil bir istek duyuyordu.

Andre tamamen ona döndü. "Hayat arkadaşınla birlikte çıktığın bu yolculuk. Gary ile olan bağlantın sayesinde öğrendiklerinle bir ilgisi var mı?"

Sandu cevap vermeden önce bunu dikkatle düşündü. Bu adama yönlendirilmesinin bir nedeni vardı. Alelacele cevap verip de ne demek istediğini anlamayacak değildi.

İhtiyacı olan rehberlik. Adalasia'nın hayatı tehlikedeydi. Kendi hayatıyla kumar oynamak başka bir şeydi ama şimdi koruması gereken bir kadın vardı.

"Bu sorunun cevabını bilmiyorum. Ayrılmak için çok güçlü bir dürtü duyduğumu ve Adalasia'yı bulduğumda onu Tarık'ın yerleşkesine getirmek istemediğimi biliyorum. Bunun için özel bir nedenim yoktu. Adalasia'nın yolu benimkiyle iç içe geçti. Düşmanlarının insan olduğunu ama *daha fazlası* olduğunu söylüyor. Bununla, onlara yardım etmeleri için iblisleri çağırdıklarına inanıyor."

Andre içini çekti. "Sandu, Gary, Tarık'ın taşını bulmak için Elizabeta'nın yerleşkede olmadığından emin olmalıydı. Diğerleri gibi Tarık da ne pahasına olursa olsun korunmalıydı. Karpat halkını koruyorlar. Bu görev ona iğrenç gelmiş olabilir ama yerine getirmekten başka çaresi yoktu. Diğerlerine dikkatli olmaları için haber gönderildiğini ve Malinov kardeşlerin taşlar ve bir yönetim organı hakkında bilgi sahibi olduğu öğrenilir öğrenilmez, taşların toplanacağını ve tüm gücün yok edileceğini biliyorum. Ölümsüzlerin eline geçemezler. Mikhail'in babasıyla aynı hastalıktan muzdarip olmadığı açık. Duygularıyla da yönetmiyor. Hayat arkadaşının kararlarını etkilemesine izin vermiyor. Halkımızı yok olmanın eşiğinden döndürmek için çok mücadele etti."

Sandu kaşlarını çattı. "Bu, gelecekte akrabalarından birinin babasının yaşadığı sorunları yaşamayacağı anlamına gelmiyor."

Andre omuz silkti. "Şimdiki sorunumuz bu değil. Vampirler hiçbir zaman bir araya gelmedi ya da şu anda olduğu gibi modern teknolojiyi kullanmadı. Prensimizin arkasında durmalı ve ona elimizden geldiğince yardım etmeliyiz. Eğer hayatta kalmak istiyorsak Sandu, düşmanlarımızın önüne geçmeliyiz ve biz can yoldaşlarımız olmadan hayatta kalmaya çalışırken onlar teknolojiye ayak uydurmayı başardılar. Çok az kişi var. Halkımıza yapılan saldırı neredeyse başarılı oluyordu. Genç Josef teknoloji bilgisıyla en büyük hazinelerimizden biri."

Sandu Andre'ye küçük bir sırıtış gönderdi. "Sanırım öyle. Ferro ona oldukça yakın, bu da bana başka seçenek bırakmıyor."

"Çocuktan hoşlanıyorsun."

"Tekrar söylüyorum, başka seçeneğim yok." Sandu kabul etmiyordu ama Josef'ten hoşlanmamak mümkün değildi.

deri. Dahi olduğu kadar cesurdu da.

"Sadece içgüdülerini takip edebilirsin, Sandu. Eğer bir yöne gitmen gerektiğine inanıyorsan, o yöne git. Tehlike ikinizi de çevreliyor. Nereden geldiğini göremiyorum, sadece orada olduğunu biliyorum. Ailen, diğer Karpatyalıların yardımından uzak bölgelerde halkımız için ölümsüzlerle savaşan pek çok kişiden biriydi. Bana ailenizin ve tek başına savaşmak zorunda kalan en az üç kişinin daha müttefikleri olduğu ama aynı zamanda en az ölümsüzler kadar kötü düşmanları olduğu söylendi."

Andre eve doğru döndü ve Sandu buna minnettar oldu. Andre'nin ormanda hissettiğı tehdidi hissetmiyor gibi görünmesi onu daha da huzursuz etmişti. Çığlık atan baykuşlar, yuvarlak sarı gözleriyle onlara bakmaya devam ediyordu. Adalasia'dan çok uzakta olduğunu hissetti. Andre'nin evinin önünü hep göz önünde tutmuşlardı ve kardeşleri devriye geziyordu ama Sandu gözlerini hayat arkadaşından ayırmamayı sevdiğini fark etti, özellikle de Andre'yle konuşurken onu zihninden uzaklaştırmışken.

"Kadınını bizim dünyamıza getir Sandu ve ikiniz mümkün olduğunca yakınlaşın. Bir bütün olmalısınız. Her şeyden önce hissettiğim şey bu. Ailenin Karpat Dağları'ndan uzak bir aile olduğunu biliyorum ve onların bölgesinde bulunmadıkça kardeşlerinden yardım alamazsın. Tehlikenin ikinizi de kuşattığını ve her yönden geleceğini biliyorum. Yukarıdan, aşağıdan ve her iki taraftan. Kardeşlerinizin yanınızda olması iyi bir şey."

Andre elini kapıya doğru salladı ve kapı onun emriyle açıldı. "Hissettiğin ya da onun hissettiğı yöndeki her çekişin doğru olacağını biliyorum ve bu içgüdüyü takip etmelisin. Sezgilerin seni kurtaracak. Sırf kadim olduğun için ego sahibi ya da kibirli olamazsın. Hayat arkadaşınızı ve onun her ikinize de rehberlik etmek için kullanabileceğı şeyi dinlemelisiniz."

Eğer öyleyse, Sandu'nun içgüdüleri ona onun yanında kalması gerektiğini söylüyordu.

-Bir şeylerin ters gittiğini. Ona yönelik tehdit çoktan yaklaşmıştı.

Andre, çift şömineli ve kalın halılarla kaplı koyu renkli parke zeminli oturma odasının sıcaklığında durdu. "Eşsiz bir yeteneğı, bir yeteneğı var, ama bundan daha fazlası. Onunla tekrar konuşmak isterim, Sandu."

"Hâlâ huzursuz hissediyorum Andre. Garip bir şekilde, ölümsüzler yakınımıdayken hissettiğim duygu bu değil. Ama sanki o tehlikedeymiş gibi hissediyorum."

"Bunu ben de hissediyorum. Sanırım ikiniz için de ritüeli tamamlamanın bir aciliyeti var," dedi Andre. "Onunla gerçekten tekrar konuşmam gerekiyor."

Sandu tereddüt etmedi. İki kadın oturma odasına dönmüştü ve içeri girdiklerinde ikisi de başını kaldırıp baktı. *Andre seninle konuşmak istiyor Adalasia ve ona gerçeği söylemen çok önemli. Başkaları için örtülü olan şeyleri görebiliyor.* Ona başka nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Adalasia'nın bakışları önce Andre'ye, sonra tekrar Sandu'ya kaydı. Sanki kendisine gerekli cesareti o vermiş gibi mavi gözlerini ona sabitledi.

"Merhaba tatlım," diye selam verdi. Ona ulaştığında ve çenesinden tutup başını yukarı eğerek burnunun ucuna bir öpücük kondurmak için eğildiğinde, ona gülümsedi ve sonra Andre'ye bakmayı başardı. "Eviniz çok güzelmiş."

"Teşekkür ederim, Adalasia. Asıl övgüyü Teagan ve büyükannesi hak ediyor. İkisi evi ve her bir odayı tasarlamak için haftalar harcadı. Sonuçlardan çok memnunum." Tüm dikkatini tekrar ona vermeden önce hayat arkadaşına gururla baktı. "Benim için birkaç soruya cevap verebilir misiniz? Bu ikinize de almaya geldiğiniz tavsiyeleri vermemde bana yardımcı olacaktır. En azından benim umudum bu."

"Evet, elbette Andre. Evinizi bize açtığınız ve özellikle bu kadar kısa sürede yardım etmeye istekli olduğunuz için gerçekten minnettarım. Bunun bir rahatsızlık olduğunu biliyorum."

Sandu onun yanındaki sandalyeye çökerken elini uzattı. Sesinde titreme yoktu ama zihninde hissetmişti.

Ailemle ilgili her şeyi sizden ve belki de bizimle seyahat edenlerden başka kimseyle paylaşamam.

Sorun yok, Sivamet. Sadece bilmesi gerekenleri söyle. Andre farklıdır. Bir şeyler biliyor ve bu yüzden buraya yönlendirildik.

"Yolculuğunuzda size rehberlik eden ne var?"

Çenesini kaldırdı, bakışları Sandu'ya kaydı. Bir an için onun koruyucu bariyerlerinin yükseldiğini hissetti. Derin bir nefes aldı. "Tarot kartları okurum."

Küçük bir sessizlik oldu. Andre ona bakmaya devam etti. Adalasia

dudaklarını birbirine bastırđı ve sonra tekrar Sandu'ya baktı.

Ona gerçeği söyle.

"Bunlar herhangi bir iskambil destesi değil, Andre," diye itiraf etti Adalasia, sesinde bir ses tonu vardı. Şöminedeki alevler parladı, böylece gölgeler duvar boyunca dans etti. Onlara huzursuzca baktı. "Bu deste nesillerdir ailemde, anneden kıza aktarılıyor."

"Aynı deste mi?" Andre sordu. Sesinde ihtiyat vardı. Spekölasyon. Yanı başında Teagan kıpırdandı ama Karpatyalı elini Teagan'ın üzerine koydu ve Teagan hemen ona doğru gevşedi ama odadaki gerilim artmış, hava kalınlaşmış gibiydi.

"Evet." Adalasia Sandu'ya bakmadı ama onun hareketsizliğini hissetti. Kadın başını sallayarak onayladı.

"Yaşlandıkça ve kullanıldıkça parçalanmadan bozulmadan kalmayı nasıl başardıklarını biliyor musunuz? Sizin ve başkalarının parmakları her gün onlara dokunurken? Bizim eski kitaplarımız cam altında ve ısı kontrollü olarak saklanmak zorunda, ama siz bu kartları kullanıyor ve başkalarının onlara dokunmasına izin veriyorsunuz."

Adalasia kararını verirken yine kısa bir sessizlik oldu. Dudaklarını ıslattı. "Kartlar kanla mühürlenmişti," diye fısıldadı. "Sandu'ya garip bir tepki verdiler. O bunun gücün güçle karşılaşmasına verilen bir tepki olduğuna inanıyordu. Ben ise ikimizin birlikte karşılaşacağı şeyden korktuğumu ve onların da benim korkumu gördüğünü sanıyordum. Şimdi tarot kartlarının onu özellikle tanıdığını ve ona tepki verdiğini biliyorum."

"Kartları görmek isterim Adalasia. Belki bana tepki verirler," dedi Andre. "Ben Karpatlıyım. Bir kadim. İlginç bir deney olabilir."

Sandu. Protesto neredeyse bir feryattı. Korkmuş. Neredeyse bir çocuk gibi.

Kalp atışlarını benimkiyle uyumlu tut, Adalasia. Sandu başparmağının iç kısmını kızın bileğine sürttü. *Andre'nin bize yardım ettiğini unutma.*

Ya kartlarda onun hoşuna gitmeyecek bir şey görürsem? Adalasia sessiz kalmak istercesine dudaklarını birbirine bastırdı.

Andre hoşumuza gitmeyecek bir şey görebilir. Bize yardım etmek istiyor ve buna niyetli. Onun düşmanımız olduğunu mu düşünüyorsun?

Hayır, hiç de değil. Sadece derinliğimin dışında hissediyorum.

Kaybolmuş.

O zaman kartları kullanın. Kartlar elinizdeyken bir çapanız var demektir.

Adalasia omuzlarını dikleştirdi. Nefes aldı. Pencereden karanlığa, sonra da duvardaki dans eden gölgelere baktı. Kadının bir inanç sıçraması yaptığı anı gördü.

"Sandu, *sen* benim çapamsın." Bunu yüksek sesle söyledi. Sandu bunu kastettiğini anlayabiliyordu ve kalbi göğsünde garip bir şekilde sıkıştı. Kendini ona gülümserken buldu.

Adalasia gülümseyerek karşılık verdi ve gömleğinin içine uzanabilmek için elini onunkinden kurtardı. Sandu dikkatle izledi. Dar göğüs kafesine yapışan o pürüzsüz kumaşın altında bir şey sakladığını gösterecek en ufak bir yumru ya da şişkinlik yoktu. Bu neden olabilirdi ki? Güverte kendini onun üzerinde mi saklıyordu? Şimdi düşününce, buna dair hiçbir kanıt görmemişti ama yine de onu her zaman üzerinde taşıyordu ve küçük de değildi.

Kartlar kolayca avucunun içine düştü. Tavırları belli belirsiz değişti. Yetki ondaydı. Tarot kartlarını bir süre avuçlarının arasında tuttuktan sonra desteyi Andre'ye uzattı. "Karıştıır onları."

Andre kartlara uzandı. Sandu, Teagan ve Adalasia gibi yakından izledi. Sanki hepsi nefeslerini tutuyormuş gibi oda sessizleşmişti. Andre'nin uzun parmakları kartların etrafına yerleşti. Neredeyse kıvılcıma benzeyen grimsi beyaz puflar kartların etrafında uçuştu ve sonra içlerine yerleşti. Andre kartları öylece tuttu. Bir an için gözleri boş baktı. Vücudu bir kabuk gibiydi. Bir kez daha, çifte şömineler tepki verdi, alevler yükseldi ve o uğursuz dans eden gölgeleri düşürdü. Sandu alarma geçti.

Karpatyalılar başkalarını iyileştirmek için sık sık bedenlerinin dışına çıkarlardı. Andre bunu Adalasia'nın tarot kartlarının sırrını bulmak için yapmış gibi görünüyordu. Teagan'a baktı. O anda tamamen Karpatlıydı. Her zaman çok küçük ve tatlıydı. Şimdi ise hayat arkadaşını koruyan bir savaşçıydı. Andre'yi tehdit edebilecek her şeye hazır olduğundan ve ölümüne savaşacağından hiç şüphesi yoktu. Andre'yle o kadar uzun süredir birlikteydi ki Andre ona pek çok şey öğretmiş olmalıydı. Yüzebildiği zaman kayalara tırmanan bir kadın, onu koruyacak Hayalet olsa bile, ölümsüzlerle nasıl savaşacağını öğrenirdi.

Sonra Andre geri döndü. Adalasia'yı incelerken delici gözleri saf çelik gibiydi. "Karpas kanı döküldü, bu kartların üzerine değil, ama kanla aşılana şeye maruz kaldılar. Bu yüzden bu kartların Berdardi ailesinin kanını taşıdığına şüphe yok, ancak hissettiğim şey ince ama son derece güçlü ve kadınsı."

Sandu, Adalasia'nın kendisine söylediğı için minnettardı. Kartların kendisine verdiği tepkiyi hissetmişti, o kıvılcımlar derisine batıyor, içinden kemiklerine doğru ilerlemeye çalışıyordu. Milyonlarca iğne gibi hissetmişti ama aynı zamanda tanıdıktı. Çok tanıdık, tanınması gereken bir şey. Gücün güçle buluşması. Kendi kanı.

"Hiç şaşırmadın Sandu," dedi Andre.

Adalasia'yı zihninde hissetti, nefesini tutuyor, ona olan inancını korumaya çalışıyordu. Yanında titriyordu.

"Kartlar benim elimdeydi," dedi Sandu. "Çok az şey biliyorum Andre. Bize ne anlatabilirsin?"

"Güç senin soyundan geliyor, Sandu. Kadimlerin geri kalanının yanında her zaman son derece rahat davrandın, yeteneklerinin parlamasını tercih ettin ama ismini korudun. Antik çağlarda alınan orijinal isim bu değil ama yüzyıllardır bu ismi taşıyorsun."

Sandu başını salladı. "Yeterince hareket ettim ve yeterince yalnızdım ki bunun pek önemi yoktu."

"Berdardi ailesinin diğer Karpaslar tarafından desteklenmeden tek başına korunduğunu hatırlayan bizler, temsil ettiğiniz gücü ve tehlikeyi her zaman biliyorduk. Bu kartların bu güce sahip olması, ki bunlar gerçek güç kuyusu değil, sizin çizginiz inanılmaz."

Gerçek güç kuyusu değil mi? Sandu sordu.

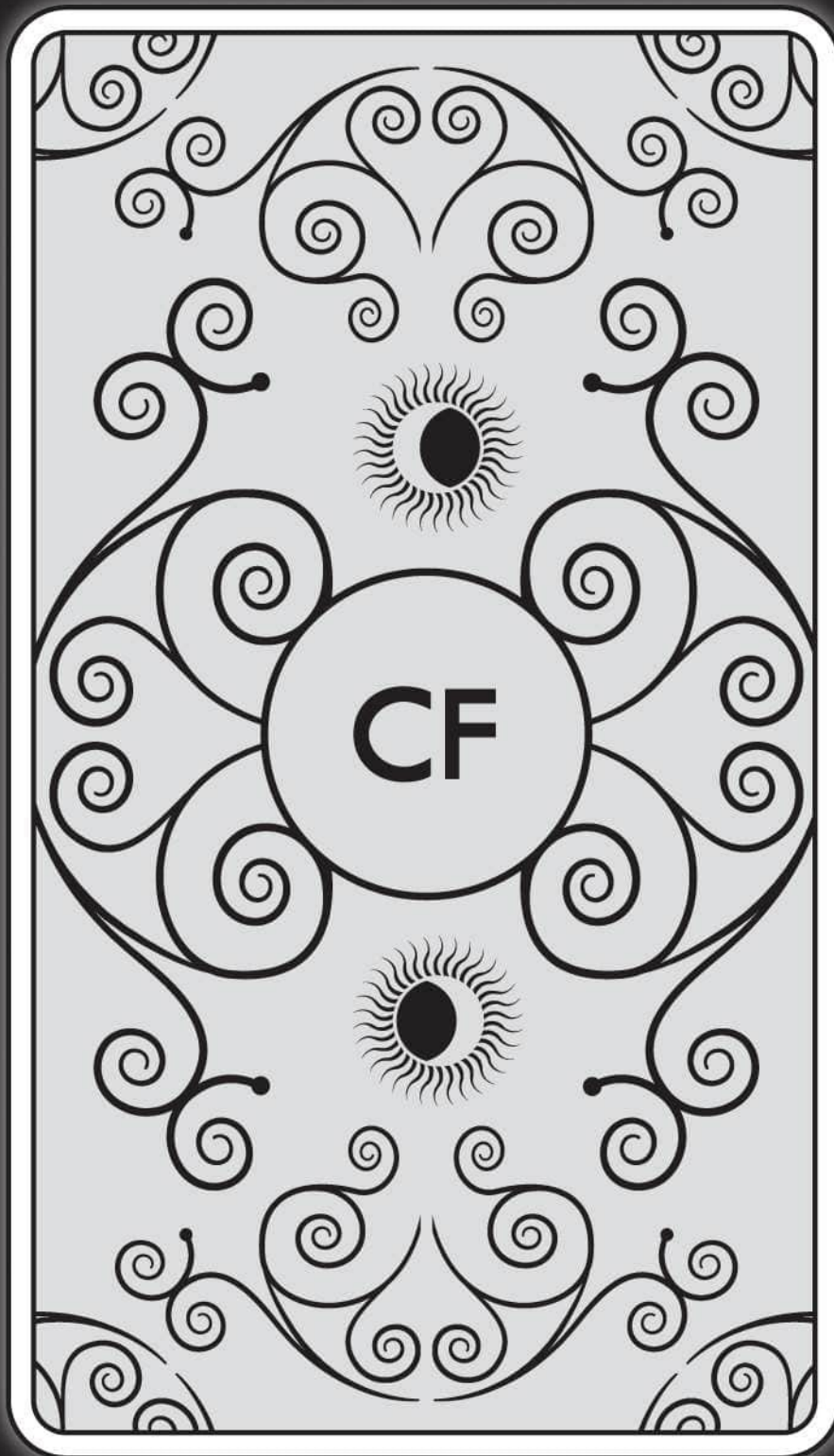
Adalasia cevap vermedi. Zihninde küçücüktü, duruyordu ama kıpırdamadan duruyordu.

Andre başını saygıyla sallayarak desteyi Adalasia'ya geri verdi. "Bu kartları kullanabiliyor olman cesaretinin ve hünerinin bir göstergesi."

"Teşekkür ederim," dedi Adalasia. Belli ki ondan bunu beklemiyordu. "Bizim için bir tavsiyeniz var mı?" Çok sakın bir şekilde desteyi karıştırdı ve sonra geri verdi

kadife keseye koyduktan sonra bir kez daha üst kısmının içine kaydırđı ve burada tekrar tamamen kayboldular.

"Sadece ikiniz çoğu çiftten daha yakın olmalısınız ve birbirinize olan güveninizi asla sarsmamalısınız. Birbirinizi her zaman dinleyin. Gerçekten dinleyin ve birlikte karar verin. Yolculuğunuzun sonuna sağ salim varmanızın ve sizin için öngörölen görevi yerine getirmenizin tek yolu budur. Keşke sizin için daha fazlasını görebilseydim ama göremiyorum. Sandu, Adalasia'nın tamamen dünyamıza getirilmesinin önemini sana ne kadar vurgulasam azdır. Bu olmadan aranızda tam bir bağlılık olması mümkün değil ve bu da onu çok fazla tehlikeye açık bırakır. Daha da önemlisi, düşmanlarınıza aranızı açmak için bir fırsat yaratır."



-VII-



CHARIOT

T Boroi misafirhanesi dağın tam karşısına gizlenmişti ve tasarlandığı şekliyle yanına kadar yürümedikçe görülmesi neredeyse imkânsızdı. Girişi sanki birileri yaklaşıyormuş gibi görünüyordu.

Dağın kenarına kilitlenmiş bir dizi kaya, çalı çırpı, küçük otlar ve çiçekli çalılarla kaplıydı. Ön taraf bir mağara girişi olabilirdi.

Ağaçların ve çalılıkların arasından Andre ve Teagan'ın gecenin geri kalanında tamamen mahremiyet içinde olacaklarını söyledikleri küçük kulübeye doğru yürürken, Adalasia çok küçük çılgık atan baykuşların dallar arasında hareket ederken kanat çırpışlarını fark etti. Kurtların ulumalarını uzun zamandır duymamış olmasına rağmen açık alanda olmaktan huzursuz hissediyordu. Sandu birden fazla kez ağaçlara baktı ve sonra iki adım arkasına düşerek Andre ve Teagan'ın bu gece için onlara ödünç verdiği garip konaklama yerine gitmesine izin verdi.

Adalasia hayal kırıklığını belli etmeyecekti. Sandu son mağarayı onun için çok güzel yapmıştı. Teagan'ın evi çok güzel olduğu için konukevinin de öyle olacağını düşünmüştü. Onları bir mağaraya göndermek, kadın artık Karpatyalı olsa da, Teagan'ın misafir ağırlama anlayışına pek uygun görünmüyordu.

Büyük gri kayaların arasındaki karanlık girişe giden patika engebeli bir zemin gibi görünüyordu ama üzerinde yürüdüklerinde taşların pürüzsüz olduğunu, gecenin karanlığında bile kolayca ilerleyebildiklerini hissetti. Sandu'nun kendisine yakın yürüdüğünün farkındaydı. Geniş omuzları, geniş, kaslı göğsü, vahşi saçları ve şimdi olduğu gibi kızıl alevler içinde yandığında çok vahşi görünebilen gözleri vardı. Ona baktığında, ki bunu her zaman yapıyor gibiydi, karanlık bir şehvet yumruğu midesinin alt kısmında düğümlendi. Cinsel organı sıkıştı ve külotu aniden nemlendi. Sanki tek yapması gereken onun gözlerine bakmakmış gibi görünüyordu ve o da bunu ona yapabilirdi.

Sandu'ya karşı duyduğu fiziksel çekim ne zaman bu kadar güçlenmiş ve arzu kontrolden çıkmıştı? Yaşadığı gibi tepkiler veren bir kadın değildi. Onun etrafında, onunla yalnız kaldıkça

Onu ne kadar çok arzuluyorsa, zihninde de o kadar çok arzuluyordu. Birlikte yürürken elinin ya da kalçasının en ufak bir dokunuşuna vücudunun verdiği tepkiyi kontrol edemediği için biraz utanıyordu.

Sonra gülümsedi. Kalbi yavaşça atıyor gibiydi. Onu her yerde takip edebilirdi. Bu sadece onun görünüşü değildi. Birbirleriyle paylaştıkları samimiyetti. Onu zihninde hissediyordu, hiç kimsenin olmadığı ve bir daha da olamayacağı bir şekilde ona bağlıydı. Etraflarındaki her şey tam bir kaos gibi görüldüğünde bile bir sakinlik hissi yayıyordu. Onun bu özelliğini takdir ediyordu.

"Geldik," diye duyurdu Sandu.

Ona bakmayı bırakmalıydı. Gerçekten. Dikkatini mağaranın girişine çevirmek için kendini zorladı. Tam girişte gri ve siyah taşların üzerine basmışlardı. Adalasia sevinç çılgınlıklarını bastıramadı. Aslında burası bir mağara değil, dağın yamacına inşa edilmiş güzel bir kulübeydi.

Ön tarafta, ormanın güzelliğine bakan iki rahat sallanan sandalyenin bulunduğu küçük yuvarlak bir sundurma vardı. Küçük verandanın zemini de, onu çevreleyen kıvrımlı korkuluk gibi aynı gri ve siyah taştan yapılmıştı. Üstteki küçük çatıya çıkan sütunlar da taştandı ve hepsi dağın yamacına karışarak kayaların bir parçasıymış izlenimi veriyordu.

"Küçük bir peri evi gibi."

Sandu onun yüz ifadesine güldü. "Şimdi Karpatların varlıklarını gizleme konusundaki becerilerini açıkça görüyorsun."

"Sihir gibi. Başka bir mağara olduğunu sanmıştım. Son girdiğimiz mağaradan şikâyetçi olduğumdan değil. Benim için çok rahat ve güzel bir yer yaptın." Ona doğru döndü ve elini göğsüne koydu, kendisi için yaptıklarını takdir etmediğini düşünmesini istemiyordu. Avucunu onun kalbinin üzerine koyduğu anda, kalbinin kendini onunkine nasıl ayarladığının farkına vardı. Bu çok garip bir fenomendi.

Avucuyla giysisinin içinden göğsüne dokunması bir hata olabilirdi, *büyük bir* hata. Elini onun üzerine koyduğu anda nefesi ciğerlerini terk etti ve hava almak mümkün olmadı. Sıcak hissetti.

Kavurucu. Sanki avucunu dağlıyor, derisinden geçip kemiklerine ulaşıyordu.

Kendini aptal durumuna düşürmek istemiyordu. Zaten bir ileri bir geri sallanıyordu, aralarındaki tuhaf ilişki yüzünden kafası çok karışmıştı. Peri masalını istemişti ve bu, içinde bulundukları durumun gerçekliğine yakın bir şey değildi. Şimdi ise hayat arkadaşı olacak adamın gerçekliğine daha yakındı. Sandu. Erkek mi? Karpatyalı mı? Canavar mı? İblis mi? Bunların hepsi mi? Bilmiyordu, tek bildiğı onun kendi masalından daha gerçek olduğu ve onu çaresizce çekici bulduğıuydu.

Sandu'nun eli yanağını çerçevelemek için yukarı çıktı. Avuç içi o kadar büyüktü ki yüzünün tamamını kavradı. Başparmağı elmacık kemiğı boyunca kayarak Adalasia'nın ayak parmaklarına kadar hissettiğı küçük bir okşamaya dönüştü. "Hayat arkadaşım olduğun için evrene çok minnettarım Adalasia. Sonsuz gibi görünen bekleyişin her anına değiyorsun."

Ses tonundaki samimiyet, zihninde bulduğı o gerçek, kalbini durduruyordu. Ona baktığında gözlerinde kalbini göreceğini biliyordu ama umurunda değildi. Aralarında telepatik iletişimin samimiyeti vardı. Ona karşı hissettiklerini saklamaya çalışmak oldukça aptalcaydı ve bunu yapmak da istemiyordu.

Kolu kızın beline dolandı ve onu bir erkeğın gelinini kaldırdığı gibi kaldırarak eşikten geçirdi. Andre'nin evine girdiklerinde de aynı şeyi yapmıştı. Lucian'ın evine girdiklerinde de. Kollarını onun boynuna dolamıştı. Küçük antası çoktan eve getirilmişti, en azından öyle olduğundan emindi.

Sandu ayrıntıları unutmazdı ve onun için önemli olan şeyler o antadaydı. Onları geride bırakmayacaktı. O da bunu biliyordu. Sandu'da sevdiği bir başka özellik de buydu. Eğer bir şey onun için önemliyse, hatırlıyordu. Sandu'ya güvenmediğinde iyi yanlarını sıralamak istememişti ama söz konusu kendisi olduğunda en küçük ayrıntıya bile dikkat ediyordu.

Şu anda, onu küçük kulübeye taşıırken, tamamen uyanık olmak için elinden geleni yaptı. Sandu'yla yaptığı iki kan alışverişinden beri duyuları

öncekinden çok daha keskin. Adam eşiği geçerken gücün ince değişimini hissetti.

"Bu da ne?"

"Koruyucular," diye yanıtladı Sandu. "Her Karpatyalı onları evlerinin içine örür. Eğer kendi özgür iradenle girersen, eğer Karpatlıysan bu ona senin üzerinde biraz daha avantaj sağlar. Eğer insansanız, bu sadece bir üstünlük değildir. Üzerinizde çok daha fazla gücü var. Korumalar her türlü komutla örülebilir."

Ayaklarını yere koyarken omzunu sertçe kavradı. "Sandu, buraya gelmek zorunda değildik. Andre'nin etkisi altında kalmanı istemiyorum."

Hafifçe güldü, gözleri mizahla parlıyordu. "Buraya ona danışmaya geldim çünkü geçmişimle ilgili hiçbir anım yok, *ewal emninumam*, ve ona aklına geleni söyleme fırsatı vererek sessiz kaldım. Ona saygı duyuyorum, tıpkı Lucian'a duyduğum gibi. Bu onun daha yaşlı olduğu, daha fazla savaş tecrübesine sahip olduğu ya da bir kavgada bizi savunamayacağımı düşündüğüm anlamına gelmiyor. Andre tahrik olmadan bize asla saldırmaz. Hayat arkadaşı tehdit altındaymış ve onu öldürmeye çalışan bizmişiz gibi hissetmesi gerekirdi."

Gülümseme şekli yüzündeki sert çizgileri yumuşatıyordu. Elini uzatıp parmağının ucuyla onun ağzını çizmeye cesaret etti. "Sanırım Karpatlar'ı anlamıyorum."

"Hayat arkadaşımızı korumak için elimizden gelen her yöntemi kullanırız. Sen benim her şeyimsin Adalasia, tüm dünyamsın, tıpkı Teagan'ın Andre için olduğu gibi. Seni korumak için her şeyi yaparım. Evlere güvenlik önlemleri yerleştirmek, biz türümüzün felç edici uykusunu uyurken davetsiz misafirleri dışarıda tutmamızı sağlamanın yollarından yalnızca biri."

Adalasia kulübenin etrafına göz gezdirdi. Küçüktü ama çok ev gibiydi. Gün boyunca yukarıdan gelen ışıkla sıcak renkler. Gece olduğu için duvarlardaki aplikler hafif kokulu mumlarla aydınlatılmıştı. Lavanta ve bergamot... Adalasia bu kokulardan ikisini seçti, Teagan'ın eğer isterse kendi dünyalarına geçişte ona yardımcı olması için bu kokuları mumların içine özenle koyduğunu biliyordu.

Kalbi tekledi. Yolculuklarına devam etmek için bunun gerekli olduğunu biliyordu. Kendisine açıklandığında anlamıştı ama bu fikir ürkütücüydü.

Aslında korkutucuydu. İkisi de sırlarından vazgeçmişlerdi ama onun hâlâ itiraf etmesi gereken bir sırrı vardı. Büyük bir tane. Herkesin önünde öylece ağzından kaçırılamazdı. Bu sadece Sandu içindi ve ona söylemek büyük bir inanç sıçramasıydı.

"Felç edici uykuya dalmadan, daha fazla kan alışverişi yapmadan önce Sandu" -sesini ve zihnini sinirden uzak tutmak için elinden geleni yaptı- "Sana söylemem gereken önemli bir şey var. Yemin ederim aramızda kalan son şey bu. Senden başka kimse bilmemeli. Sadece sen." Dudaklarını birbirine bastırdı ve kalbinin atışını duyabileceğini bilerek ona baktı.

Bakışları onunkileri tuttu. O gözleri öyle siyahtı ki. Evrendeki iki kara delik gibi, etraflarındaki her şeyi içine çekiyordu. O muazzam çekimi hissetti, yerçekimsel bir vakum gibi. Sonra onu zihninde hissetti, hafifçe hareket ediyordu, sanki iyi olduğundan emin olmak istercesine araştırıyordu, korkmadan ona söyleyebileceğini.

Elini tuttu ve oturma odasını atlayarak yatak odasına yöneldi. Daha önce oraya gitmediğini biliyordu ama yine de tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Kaşlarını çatarak ona baktı. "Kafanda yüz mil yarıçapındaki her yatağın nerede olduğunu gösteren bir tür haritan mı var?"

Güldü. "*Sivamet*, mağarada yaptığım gibi elimi sallayıp bir yatak yaratabilirim. Haritaya ihtiyacım yok. Yatağa da ihtiyacım yok." Sesi bir oktav alçalarak her zamankinden daha seksi bir tona büründü. Gözleri kadife gibi siyahtı, bakışları kadının vücudunda gezinirken teninde şehvetli bir nota geziniyor, kadının içini ihtiyaçla dolduruyordu. "Bunu sana kanıtlamak için sadece zihnime bakman ve son yüzyıllarda hayat arkadaşımı nasıl memnun edeceğimi öğrenmek için özenle çalıştığımı keşfetmen yeterli."

Kaşları derin bir çatıklıkla birbirine yaklaştı. Onun cinsel maceralarını duymak istemiyordu.

Tekrar güldü ve parmaklarının ucuyla kaşlarını hafifçe okşayarak onun zihninde olduğunu kanıtladı. "Ne kadınlarla seks yapmaya ihtiyacım vardı ne de bedenim onlarla seks yapmak istiyordu. Bilgiyi aldım. Çok aydınlatıcıydı. Yüzyıllar boyunca, birçok teknik

değişti. Hepsinin değerli olduğuna eminim. Hepsini denemek ve en çok hangisinden hoşlandığınızı görmek istiyorum."

Adalasia vücudunu saran sıcaklığın farkına vardı. Yatağın tam şurada, bykce durması ve odanın çoğunu kaplıyormuş gibi görünmesi de yardımcı olmuyordu. Yine de onun kendisiyle dalga geçebileceğini hissetmesi, espri anlayışına sahip olması hoşuna gitmişti. Bu da bir eşte bulunması gereken önemli bir özellikti. İçinden bir ses ikisinin de buna ihtiyaı olacağını söylüyordu.

Başını eğdi ve şakağına bir öpücük kondurdu. Saçları boynunu gıdıklıyordu, ama bu sinir uçlarının canlanmasına neden oldu, onu çok iyi tanıyordu.

"Bana bilmemi istediğin şeyi söyle. Andre'nin öğrenmesinden korkuyordun." "Aramaya çıktığında kartlar gerçeği ondan saklamayı başardı."

dedi. Odanın etrafına bakındı. "Sandu, tıpkı uçaktaki gibi kulak misafiri olamayız. Andre'nin bu kulübeye güvenlik önlemleri yerleştirdiğini biliyorum ama ikimiz de burayı mhrlemeliyiz."

Sandu ona gülmedi ya da Andre'nin güçlü bir Karpatyalı olduğunu veya kendisinin de öyle olduğunu ve Andre'ninkilere kendi korumalarını eklediğini söylemedi. Sadece başını eğdi, aniden onun kadar ciddileşmişti. Tıpkı daha önce olduğu gibi, ondaki farkı hemen hissetti. Onun fikirlerine de manastırdaki kardeşlerine davrandığı kadar önem veriyordu. Onun tutarlılığı onun için çok şey ifade ediyordu.

Adalasia ona ihtiyaı olan eşyaları söyledi ve Sandu bunları sağlamakta tereddüt etmedi. Nera'nın ordusuna, gönderebileceği casuslara ya da Lilith'in gönderebileceği iblislere karşı korunma ritüeline başlamadan önce kulübeyi adaçayı ile temizledi. Kulübeyi en küçük bir böceğe karşı bile mhrlemesi gerekiyordu. Altlarındaki toprak, üstlerindeki çatı, her iki yanlarını çevreleyen duvarlar ve dağ. Muhafızlarını bildiği kadar sıkı rd. Ritüeller yüzyıllar boyunca anneden kıza aktarılmış ve bilgi havuzu bydkce bunlara yenileri eklenmişti. Sadece öğrendiklerinin yeterince iyi olduğunu umabilirdi.

Adalasia işini bitirdiğinde, Sandu'nun güçlü korumalarını onun dokumasına da eklemesine şaşırdı. Onu dikkatle izledi, ellerinin zarif hareketleri başlı başına bir sanattı. Onunla ilgili her şey

Sandu zarif ve akıcıydı. Onu ölümcül bir şair, gerektiğinde savaşa girmeye fazlasıyla hazır, düşmüş meleklerden biri olarak görüyordu. Belki de savaşmak için fazla istekliydi ama bunun farkında değildi, çünkü savaş modundayken tüm duygular o kadar derine itiliyordu ki, hissettiğinin farkında bile değildi.

Onun yüzüne sonsuza kadar bakabilirdi. Sonsuza kadar. O şehvetli çizgiler derinlere oyulmuştu. Gözleri o kadar karanlıktı ki, siyah obsidyen gibiydiler ama şiddetli kırmızı alevlerle yanıyorlardı; bu alevler kadının nefesini kesiyor ve kontrolden çıkmış bir ateş gibi içinde kükreyerek cevap vermesine neden oluyordu.

Birdenbire doğrudan ona baktı ve gülümsedi. Gülümsediği anda kalbi tekledi. Dizlerinin bağı çözülmüş gibi hissetmesine neden olan bu adam karşısında ayakta kalmayı nasıl başardığından emin değildi.

"Sanırım Nera ve casusları bu gece soğukta kalmak zorunda kalacaklar," diye açıkladı. "Bana söylemek istediklerinizi söyleyin. Aramızdaki sırlara bir son verelim. Çok fazla düşmanımız var, *minan ewal emninumam*."

Adalasia yatağın üzerine çöktü. Aldığı her nefeste Sandu'yu istemediğini düşünerek kendini kandırmayacaktı. "Kart. Tanrıça kartı. Sana o kartın ne kadar önemli olduğunu, senin soyunun kanını taşıdığını söylemiştim."

Sandu başını salladı.

"Kart büyük bir güce sahip, Sandu. Sana açıkladığımdan çok daha fazla. Onu her zaman kalbimin yanında taşıyorum. Bunu sana söylemiştim. Nihayetinde yaşamı ya da ölümü belirleyebilir." Son cümleyi fısıltıyla söyledi, sanki ailesinin mirasına ihanet ediyormuş gibi hissediyordu. Anneler kızlarına ona ne verdiğini söylerdi. Kadınlar kocalarına asla söylemezdi. Ailesinin yüzyıllardır beklediği kişinin o olduğu gerçeğine güveniyordu. Ruhu, yaşamaya devam edeceği umuduyla anneden kıza geçmişti.

Sandu pencerenin yanında duruyordu, iri gövdesi rahatça duvara yaslanmıştı ama birden çok daha uyanık göründü. "Adalasia, kartın sahip olduğu bu güçle tam olarak ne demek istediğini bana anlatırsan iyi olur."

"Sana annemin öldürüldüğünü söyledim. Öldürüldü, ama ..." Adalasia evine girdiğinde annesinin cesediyle karşılaştığını hatırlamamaya çalıştı. Tanrıça kartı annesinin üzerinde her zaman olduğu yerdeydi. Onun üzerinde

kalp. "Annemin ölmesine izin verdi. Kalbinin atmaya devam etmesini sağlayabilirdi ama yapmadı. Annem beni doğurduğunda senin ruhunu bana geçirmişti. Eğer bir sebepten dolayı o kişi sen olmazsan, Sandu, benim ölmemi sağlayacak. Kartlar parçalanacak. Kapıda ne olacağını bilmiyorum."

Kulübede sessizlik vardı. Mutlak bir sessizlik. Sonra rüzgârı duydu. Dallar pencerelere sürtünüyor, sanki çubuk figürler içeri girmeye çalışıyormuş gibi ürkütücü bir ses çıkarıyordu. Gergin parmaklarıyla boğazını okşadı.

"Bu kart kalbini durdurabilir mi, Adalasia?"

Sesinde onu korkutan bir şey vardı. Koruyucu bir şekilde avucunu kalbinin üzerine koydu. "Onu benden almaya çalışmayı aklından bile geçirme. Seninle savaşır, Sandu. Seni öldürmeye çalışabilir. Ne olacağını tam olarak bilmiyorum."

"Onu bana göster."

Onun böyle bir talepte bulunacağını biliyordu. Ona kartın sahip olduğu gücü tam olarak söylememesinin nedenlerinden biri de buydu. Sandu kendi başına bir kanundu. En az tanrıça kartı kadar güçlü görünüyordu. Sandu'nun Liona'nın kardeşi olduğundan emindi. Kan bağları sayesinde birbirlerini tanıyabilirler miydi? Yanılıyor muydu? Adalasia ve Sandu arasındaki çekim o kadar güçlüydü ki yanıldığını düşünemiyordu.

Emrini tekrarlamadı ama bu bir emirdi. Bakışlarını kızın yüzünden ayırmadı ama o kızıl alevler kızın üzerinde yanmaya başladı.

Adalasia içini çekti. "Bu kartı ailemdeki kadınlardan başka kimse görmedi Sandu. Bu benim için kolay değil."

"Ben senin hayat arkadaşınım Adalasia," dedi nazikçe. "Sen benim dünyamsın. Eğer bu kart senin için herhangi bir şekilde tehdit oluşturuyorsa, bunu bilmem gerek."

Sadece Adalasia akılsızca bir seçim yaptıysa bir tehdit olabilirdi. Eğer Sandu'nun dünyasına bu son adımı atmayı kabul ederek korkunç bir hata yapıyorsa. Andre ve Teagan'ın misafirhanesine en azından Sandu'yla fiziksel ilişkisini tamamlama niyetiyle girdiğini biliyordu ama büyük olasılıkla bu son kan değişimini de kabul etmişti. Bu korkunç bir şeydi ama ona göre, söylenen onca şeyden sonra

gerekli bir hamleydi. Korkularının hiçbir şekilde Nera ve ordusuna avantaj sağlamasına izin veremezdi.

"Eğer bir hata yaptıysak, Sandu, bu bir felaket olabilir." Onu uyarmak zorundaydı.

"Hata yok *Sivamet*." Elini kalbinin üzerine koydu.

Bu jest ona gömleğinin eteğinin altına uzanma ve her zaman tenine yapışık olan kartı bulma cesaretini verdi. Çoğu zaman görünmezdi, her zaman hissedilmezdi. Şimdi, şaşırtıcı bir şekilde, sanki tanrıça kartı bekliyormuş gibi çok belirgindi. Parmakları kartı tutup çektiği anda, kartların elindeyken ona her zaman verdiği o tanıdık güveni hissetti.

Kartı bir süre kendisine doğru tuttu ve sonra Sandu'ya doğru uzattı. Sandu ona doğru geldi ve ilk kez ona doğru ilerlerken, etrafındaki havada güç çatırdadı. Hiç şüphe yoktu ki o tamamen Karpatlıydı ve her şeye hükmediyordu. Hakimiyet ve kontrol vücudunun her hattında, attığı her adımda vardı. İçinden güven ve soğukkanlılık akıyordu. Gözleri onunkilerle buluşunca karta uzandı.

Bir anda bir ışık patlaması oldu. Adalasia tanrıça kartına baktı. Elindeki meşale aniden parlak kırmızı-turuncu alevlerle aydınlandı. Bıçağının ağzında gümüş parıldıyordu. Yılan büküldü ve kıvrandı. Kafatasının gözleri Sandu'ya bakmak için açıldı. Tanrıça gümüşü mavi gözleriyle ona baktı, gözlerinde o parlak mavi alevler yanıyordu. Sandu'nunkine çok benzeyen saçları başının etrafında çatırdıyordu. İkisi Adalasia'ya sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirlerine baktılar.

Sandu kartı ondan aldı ve geniş avucunun içinde tuttu. Başparmağı kartın yüzeyinde saygılı ve sevgi dolu bir okşayışla gezindi. "Liona," diye fısıldadı, "yaşıyor musun?"

Bir kadehten diğerine dökülen sıvı, kan gibi koyu kırmızıya dönüştü. Elbise dalgalanıyor gibiydi. Diğer yönlere bakan iki baş Sandu'ya doğru dönerek ona baktı. Tanrıçanın elbisesindeki güller ve sarmaşıklar aniden canlı renklerle parladı ve sonra hepsi solmaya başladı.

Sandu kartı Adalasia'ya geri vermeden önce uzun bir süre yere baktı. "Yanlış soruyu sordum ve o cevap vermedi." Gözleri

onunkıyla kartın üzerinde buluştu.

Adalasia kartı kalbinin üzerine koydu. "Cevap verdi."

"Verdi mi?"

Başını salladı. "Hayatta olduğunu gösterdi. Kan bir kadehten diğerine akıyordu. Elbisesi rüzgârdaymış gibi dalgalanıyordu. Dikkati doğrudan size yöneldi. Seni tanıdı. Dahası, sen de onu tanıdın." Bunu beklemiyordu. Belli ki o da beklemiyordu.

Sandu onun yanındaki yatağa uzandı. "Kan bağımız sayesinde onu hissettim. Çok güçlüydü. Çok fazla anı edinemedim, sadece onunla ilgili güçlü anılar edindim. Onunla birlikte olmak, onunla gülmek. Onu nasıl hatırlamam? Çocukken birlikte olduğumuz anılara ulaştığımda hala hatırlamıyorum. Orada hiçbir şey yok. Zihnim bomboş kalıyor."

Adalasia onun sesindeki hayal kırıklığını duydu. Daha önce böyle bir duygu hissetmemişti. Bir geçmişi olmadığını kabullenmişti, tıpkı sonunda ölene kadar ölümsüzlerle savaşacağını kabullendiği gibi. Artık kız kardeşiyle ilgili bir anısı olduğuna göre, daha fazlasını istiyordu.

Biraz çekingen bir tavırla ona doğru uzandı ve kolunu hafifçe ovdu. "En azından hayatta olduğunu biliyorsun. Bir kız kardeşin olduğunu biliyorsun. Buraya gelmeden önce bildiklerimizden çok daha fazlası bu Sandu. İlerleme kaydettik ve bu en iyi ilerlemeydi. Bu yolculuğu yapmak ve sonunda Liona'nın bizim için kayıp olduğunu öğrenmek çok korkunç olurdu."

Adamın eli, kadın elini çekmeden kadının elini kapattı. "Haklısın, *ewal emninumam*, bu yolculukta çok şey öğreniyoruz. Bizimle birlikte bu yolculuğa çıkanlar seninle bağ kurdular. Onları hissediyor musun?"

Adalasia başını salladı. Gittikçe daha çok başını sallıyordu. Sandu'nun zihnine sürekli girip çıkıyorlardı. Sandu'nun zihnindeki kalın bariyerlerin ötesine hiç geçmemiş olmasına rağmen, diğer dört "koruyucudan" sık sık küçük parçalar yakalıyordu. Bazen onlar hakkında kendilerinden daha fazla şey bildiğini düşünüyordu.

"Her birine bir okuma yapsaydınız, hayatta kalıp kalmadıklarını ve bir yaşam arkadaşı bulup bulmadıklarını bilir miydiniz?" Sandu sordu.

Başparmağı bileğinin iç kısmında, hızla atan nabzının üzerinde ileri geri hareket etti.

Ona karşı dürüst olmak istedi. "Bu tür şeyler yapmaktan hoşlanmıyorum Sandu. Eğer içlerinden biri hayatta kalamayacaksa ya da hayat arkadaşını bulamayacaksa, kötü haberi veren kişi ben olmak istemem. Onlara yalan söyleyemem ya da onları kandıramam."

"Bunu yapmanızı da istemezler."

"Neden sordunuz?"

"Her biri bana ayrı ayrı geldi ve kendilerine söylenenleri doğrulayıp doğrulayamayacağınızı sordu. Bir başkası, her birinin kendilerini bekleyen bir hayat arkadaşı olduğunu söyledi. Onlara vaat edilen hayat arkadaşını bulmak için ruhlarındaki yaraya karşı daha uzun süre dayanmaları için gerekli umudu verebileceğinize inanıyorlar."

Adalasia boştaki eliyle şakaklarını ovuşturdu. "Biraz düşünmeme izin ver Sandu. Bu kadar çok bilgiyi sindirmeye çalışmak için çok zor bir akşam oldu."

"Kavraman gereken bilgi değil Adalasia," dedi nazikçe. "Sorun senin duyguların. Bana tamamen bağlanıp bağlanamayacağın. Başından beri senden önemli konuları sakladığım için bu daha da zorlaştı ve sen de bir ortağın olmadığını hissettin."

Başının arkasını okşadı, parmakları saçlarında gezindi. "Liona ilişkimizi onayladı. Güller ve sarmaşıklar canlı renklerini sergilerken bunu ben bile görebiliyordum. Senin ve benim birbirimize ait olduğumuzu biliyor." Sesi yumuşaktı ve kız bundan çok etkilenmişti.

Yağmur sabit bir ritimle yağmaya başladı, kulübenin taş çatısında müzikal bir ses çıkarıyordu. Sandu'nun siyah gözleri daha da kararmış gibiydi. "Adalasia. *Ewal emninumam*. Sonuna kadar bana gel. Kendini bana teslim et." Sesi alçaktı. Büyüleyiciydi. Baştan çıkarıcı.

O, baştan çıkarıcı ve gınahtı. Onun sesini duyduğu ilk andan itibaren onu istediğini biliyordu. Onun zihnine girdiği ve onunla böylesine samimi bir bağ kurduğu andan itibaren. Onu gördüğü andan itibaren, o erkeksi vücut onun için mükemmellikti.

Başını zorlukla salladı ama onun bunu gördüğünü biliyordu çünkü gözlerinde yanan korlar bir an için kızıl alevlere dönüştü. Sinir uçları boyunca kıvılcımlar uçuşurken yavaşça

Giydiği bluzun inci düğmeleri. Bakışlarını onunkilere dikerek her birini iliklerinden sıyırdı ve bluzu bedeninden sıyırdı. Ardından, kalbinin yanında duran kadife keseyi çıkardı, avucu otomatik olarak yetmiş dokuzuncu kartı gizledi ve kolayca destenin içine kaydırıldı. Keseyi bluzuna sardı ve sehpanın üzerine koyarak sade mavi sütyeni ve kot pantolonuyla ona doğru döndü.

Son kartı Sandu'ya göstermek, onu her zaman üzerinde, kalbinin hemen yanında taşıdığını bilmesini sağlamak büyük bir inanç sıçramasıydı. Şimdi Sandu'ya kalbini verdiğini söylemeye çalışıyordu. Ona ait olduğunu. Gerçekte kim olduğu konusunda ona güveniyordu. Dış dünyaya gösterdiği kabuğuna değil, gerçek Adalasia Ravasio'ya.

Hiç utangaç olmadığı halde utangaçlığını bastırarak sütyenini çıkarmak için arkasına uzandı. Küçük bir kız değildi. Kıvrımları vardı. Fitti, öyle olmak zorundaydı ama kıvrımları vardı.

"Benim kadını. Çok güzel." Hayranlığını usulca mırıldandı. "Daha önce hiç bu kadar güzel birini görmemiştım ve senin içinde olduğun kadın daha da güzel, beni daha da memnun ediyor."

"Heyecanlıyım. Bunu istiyorum. Seni istiyorum ama gerginim. Ne yapacağımı bilmiyorum." Bilmiyordu. Onun kontrolü ele almasını istedi.

Kadının ne istediğini biliyor gibiydi çünkü kot pantolonunu çıkarmasına gerek kalmamıştı; bunu onun için yaptı, yatağın diğer tarafına uzandı, fermuarı indirmek için Karpat becerilerini değil kendi ellerini kullandı ve kot pantolonla külotunu kalçalarından ve bacaklarından kaydırıldı. Onları bir kenara fırlattı ve sonra onu öpmeye başladı. Oda dönüyordu. Kadın alev aldı. Gerginlik alçaldı, karanlık bir ihtiyaç yumruğu gittikçe ısındı ve sıkılaştı. Alevler boğazından aşağı ve damarlarına doğru aktı. Sinir uçlarına doğru aktı ve onu ateşe verdi. Onsuz nefes alamayana kadar onu istiyordu. Ten tene. Ona dokunmak zorundaydı. Onu karşısında hissetmeliydi. O da onun gibi hissetmeliydi. Onun için çaresiz ve aç. Onu arzuluyordu.

Adamın ağzı kadınınkini terk etti ve kadın kendini yoksun hissetti. Ama elleri tenindeydi, göğüslerini okşuyor, başparmakları yağmurun ritmine uyarak hareket ediyordu - ilk başta. Önce boğazını, sonra boynunu öptü. Göğüslerinin kıvrımına kadar. *Dio*, ağzının sıcaklığı

Sağ göğsünü derinlemesine okşadı ve parmaklarıyla sol göğsünü okşadı. Dili lezzetli ve günahkâr bir şey yaptı. Kanın seksine çarptığını, klitorisini dövdüğünü hissetti. Adamın kokusu onu sardıkça arzusu daha da arttı.

Ağzı göğsünün kıvrımında, kalbinin atışının üzerinde gezindi, orada oyalandı, dudakları oraya bastırdı, öptü. Kadının cinsel organı sıkıştı. Parmakları adamın saçlarına dolandı, onu orada tutmak istiyordu. Kalbi onu çağırıyordu. *Sandu*. Onun adını inledi. Çıldırılmıştı artık. Zihninde onun sikini buldu ve okşadı. Onun da kendisiyle aynı çaresizliği hissetmesini istiyordu.

Dişleri derine battı ve acı, ateşli şok dalgalarını doğrudan kadınsı kanalına gönderdi. Şehvetin o karanlık yumruğu daha da sıkı sarıldı. Sıcak, davetkâr bir kayganlığın arttığını hissetti, acının ısırtığı zevke dönüştükçe ona olan ihtiyacı daha da arttı. Başını kucakladı, parmakları saçlarının derinliklerinde, onun kanını alışını izledi. Bu şimdiye kadar gördüğü ya da hissettiği en erotik şeydi. Kalçalarının huzursuzca hareket etmesine engel olamıyordu, ihtiyacının acil bir hatırlatıcısıydı bu. Bir bacağı onun kalçası boyunca defalarca kayıyor, hareketsiz olanı hareket ettirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Sonunda başını kaldırdı, gözleri onunkilere dikilmişti.

Adalasia'nın nefesi boğazında düğümlendi. Tüm o siyahın derinliklerinde o kırmızı alevler vardı. Saf bir yırtıcıya bakıyordu. Onda tembel ya da rahat hiçbir şey yoktu. Kolları onu sarmış, içine hapsetmişti, gücü muazzamdı. Sert yüzündeki çizgiler derin kesilmişti. Tam bir Karpathy'di, yüzyıllardır yeryüzünde yürüyen ve düşmanlarıyla savaşan bir kadimdi. Ve ona aitti.

Kolunu adamın boynuna doladı ve onu öpmek için başını aşağı çekti. Bir eli göğsüne doğru kaydı. Çıplaktı. Ten tene. Tüm o kaslar. Vücudu kaya gibi sertti.

Seni çok uzun süre bekledim. Sen benim tekimsin, Adalasia.

Dilleri o anın sıcaklığıyla birbirine karıştı, güzel bir savaştı. Sonra adam onun vücudunu öpmeye başladı ve onu nefessiz, havasız bıraktı. Göğüslerinin üzerinden göbek deliğine doğru ilerlerken saçları hassas tenini okşadı ve sonra daha da aşağı inerek kalçalarını birbirinden ayırdı.

Sen de benim tekimsin, Sandu. Benim için geleceğini umuyordum. Aynı zamanda, seni onlardan koruyacak kadar güçlü olamayacağımdan korktum. En büyük endişesini, o korkunç gerçeği yüksek sesle söyleyemedi.

Kalçasının iç kısmını öptü. Yavaşça. Yavaşça. Sanki kız ateşler içindeyken ve acele etmesini isterken dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi. *Ewal emninumam, sanırım ben bir erkek Karpatlıyım.*

Dili kalçasının iç kısmını yaladı ve olması gereken yerin hemen yakınında durdu. Tam oraya birkaç öpücük kondurdu ve sonra dişleriyle ısırıldı. Yavaşça emdi. Kadın kıvranarak onu gerçekten ihtiyaç duyduğu yere getirmeye çalıştı. Adam onun sessiz işaretlerini görmezden gelerek diğer bacağına geçti.

Bu ne anlama geliyor? Erkek bir Karpatyalı olduğun mu?

Daha fazla öpücük ve yalamalar onu çılgına çevirdi. Gerilimin yumruğu daha sıkı sarıldı. Daha sıcak. İhtiyaçtan ağlamak istiyordu. Dişleri ısırıldı ve tenini emdi.

Teagan bunu sana açıkladı, Hân sívamak.

Kız cevap veremeden, adamın dili kıvrımlarında gezindi ve kız neredeyse onun adını haykıracaktı. *Dio, hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Senin öpücüklerin dışında.* Elinden geldiğince bu duyguyu onunla paylaştı.

Daha yeni başlıyoruz.

Adamın tam olarak söylediği şeyi kastettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Geçmiş yüzyıllarda gerçekten de yetenekler öğrenmişti. Elleri, ağzı, dişleri ve dili onu yavaşça kaldırıyor, sonra uçuruyor, sonra hızla kaldırıyor ve bir roket gibi patlatıyordu. Onu üçüncü kez yaklaştırdığında, bacaklarının arasına diz çöktü ve poposunu kolayca kendisine doğru kaldırdı.

Bacaklarını belime dola.

Düşündüğümden çok daha büyük görünüyorsun. Ani korkusunu onun görmesine ya da hissetmesine izin vermemeye çalıştı. Her kalp atışında onu istiyordu. Damarlarındaki kanın her pompalanışında. O sadece büyük bir adamdı.

Ben senin için yaratıldım. Senin zevkin için, Adalasia. Endişelenecek bir şey yok. Eğlence yoktu, sadece sevgi onun zihnini nazik bir samimiyetle okşuyordu. Güvenle.

Başını salladı. Bakışları bir kez daha onunkileri aradı. O mükemmeldi. Onunki.

Ben senin için yaratılmışım, değil mi?

Onu hissetti, sikiinin geniş başı girişine saplanmıştı ve bir damga gibi hissetti. Vücudu onu hoş karşıladı. Kendini ona bırakmak istiyordu ama sabrın ödüllendirildiğini çoktan öğrenmişti. Yavaş yavaş yanan bu yapı, kükremeyi çok daha iyi hale getirebilirdi. Sandu'nun ona her şeyi vereceğine güveniyordu.

Bakışları onunkileri esir almış, ileri doğru bastırdı, kalın aleti kadının dar kılıfına girdi, onu gerdi, o ince engele çarpına kadar içine bastırdı. *Ewal emninumam, sen benim kalbim ve ruhumsun. Benim dünyama gel.*

Seni her yerde takip ederim.

İleri atıldı, o ince bariyeri aşarak kadının içine girdi. Isırık dişlerinden çok daha azdı ve horozunun onu doldurmasının, onları birbirine kaynaştırmasının, onları bağlamasının zevki, ona verdiği yeni hislerde bu hissi çoktan unutturmuştu. Uzun ve yavaş bir vuruşla kendini derinlere gömdü, sonuna kadar ve kendini orada tutarak onun gözlerine baktı. Yoğun ve güzeldi. Kalp durdurucuydu.

Bana iyi olduğunu söyle. Sana zarar vermiyorum.

Hareket etmeni istiyorum. Gitmene ihtiyacım var. Bana zarar vermedin.

Gülümsedi. Bu gülümseme gözlerini aydınlattı ve sonra pozisyonunu belli belirsiz değiştirdi, öyle ki her seferinde daha sert ve daha hızlı bir şekilde içine girmeye başladığında, sanki dinamitle kibrit çakıyormuş gibi hissettiği bir noktaya çarptığını hissedebiliyordu. Gittikçe daha sıkı sarılıyordu. Giderek daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Uçmak için çaresiz hissediyordu.

Sandu. İhtiyacı olan şeye tam olarak ulaşamadı. İsteddiği şeye. Çok yakındı. Çok yakındı. O kadar iyi hissettiriyordu ki, bunun bitmesini istemiyordu. O kadar mükemmeldi ki. Çok güzeldi. Aynı teni paylaşmak. Sanki tek bir beden ve zihin gibiydiler.

Adalasia. Tatlı hayat arkadaş. Gözleri Adalasia'nın gözlerinde yandı ve o kırmızı alevler sıçradı. Vücudu daha sert hareket etti. Daha derine. Daha hızlı. Onun içindeki açlığı besliyordu. Vücudu aniden bir mengene gibi onun sikiinin etrafına kenetlenirken, kavurucu sıcak ipekten geçiyordu, o kadar sertti ki kalp atışlarını hissedebileceğine yemin etti, kan bir çekiç gibi çarpıyordu. Daha önce

Bu kadar tutkulu, bu kadar yoğun sevmek mümkündü. İçindeki her şeyle. Başka birine her şeyini vermek.

Güçlü dalgalar hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu, vücudunda hızla ilerliyor, onu yıldızlara fırlatıyor, onu da kendisiyle birlikte götürüyor, böylece kanalının duvarlarında tohumunun sıcak yıkamasını hissediyor, daha da fazla dalgayı tetikliyordu. Sandu onun üzerine çökmek yerine, kollarını onun etrafına dolayarak onu yukarı çekti, böylece kucağında oturuyordu, aleti hala onun derinliklerinde gömülüydü, her artçı sarsıntıyı onunla birlikte hissedebiliyordu.

Adalasia başını onun göğsüne yasladı, nefesini tutabilmek için çaresizce çabalıyor, zevkten başı dönüyordu. Aleti nasıl hâlâ sert olabilirdi? Vücudu nasıl hâlâ onunkini isteyebiliyordu? Adam onu hafifçe salladığında hâlâ nefes almaya çalışıyordu ve her hareketinde kılıfı adamın etrafında daha sıkı kenetleniyordu.

Kulağının dibindeki kalp atışının farkına vardı. Başını çevirdi ve dudaklarını bu sesin üzerine bastırdı, ağzı aniden salyalanmaya başladı. Bir an için sanki iki dişi biraz daha keskinleşmiş gibi hissetti. Tek düşünebildiği onun tadıydı. Sadece bu tadı düşünmek bile kalçalarının onun üzerinde huzursuzca hareket etmesine neden oldu. Utanmazca göğüslerini ona sürttü ve sonra göğsünü öptü ve dudaklarını, dilini ve dişlerini onu baştan çıkarmak için kullandı.

Bana ne istediğini söyle, Adalasia.

Ağzımda senin tadına ihtiyacım var. Benim olanı bir kez daha tadarken sana binmek istiyorum. Tamamen senin dünyana gelmek istiyorum.

Beni her zaman memnun ediyorsun. Eli aşağı kayd, bir tırnağı kanının onu baştan çıkarması için bir çizgi açmak üzere uzadı.

Avuç içi başının arkasını göğsüne bastırırken, ağzı onun üzerinde hareket etti, o çağırıcı karanlık damlaları aradı. Adamın bedenini kendi bedeninde hissetti. Daha da şişiyordu. Ona ihtiyacı olduğu gibi ona da ihtiyacı vardı. Bu onun da bedeni idi. Onun vücudu. Onun kanı. Aklı.

Kalbim ve ruhum. Onlar senin, Adalasia. Sen onların koruyucususun. Bana gel, hayat arkadaşım. Sonuna kadar. Bana gel.

Hiç tereddüt etmedi. Dili o koyu kırmızı çizgi boyunca yaladı ve arzusu anında ortaya çıktı. Buna sonsuza dek ihtiyaç duyacaktı, ona ihtiyaç duyacaktı. Ağzı o çizginin üzerine yerleşti ve ondan daha fazlasını çekti. Onun

İnleme şehvetliydi. Vücudunun onunkinin içinde yavaş ve durgun bir şekilde hareket etmesi, ateşi yeniden alevlendiriyordu.

Sür beni, Adalasia. Elleri kalçalarına gitti, ona rehberlik etti. Hareketlerini yavaş ve ölçülü tutuyordu. Ritmi yakaladığında, bir eli vücutlarının arasından bir göğsüne kayd, parmağı ve başparmağı meme ucunu buldu. Damarlarına akan ve vücudunda bir ateş topu gibi akan afrodisyacı emiş şekline göre çekmeye, çimdiklemeye ve yuvarlamaya başladı.

Aşırı yüklenme çok fazlaydı. Hiç durmak istemiyordu. Bir kez daha, beslenmesini nazikçe durduran Sandu oldu ve sonra ağzını ağızıyla yakaladı, boğazından aşağı ateş döktü. Ateş topu ipekten kılıfına çarparak onu aydınlattı ve daha hızlı yükselip alçalmaya, başını geriye atmaya, ele geçirilmiş bir kadın gibi ona binmeye başladı. Adam onu karşılamak için ayağa kalkarken, kadın adamın omuzlarını kavradı ve tırnaklarını geçirdi. Orgazm önce onu, sonra da onu sert ve hızlı bir şekilde kasıp kavurdu.

Yatağın üzerine devrildiler, birbirlerine sarıldılar, kolları ve bacakları birbirine dolanarak birlikte güldüler. Adalasia kendini bütün hissetti. Tamamlanmış. Ağır nefes alıyor olabilirdi ama son derece mutluydu. Tatmin olmuştu. Seksi hissediyordu. Güzel. En önemlisi de sevildiğini ve korunduğunu hissediyordu. Sandu onun yanında yatıyordu ve ilk kez onda bir gerginlik hissetti. Gerçek bir gerginlik. Yan döndü ve ona dikkatle baktı.

"Söyle bana. Şimdi ne olacak? Belli ki az önce yaptıklarımızdan sen de benim kadar mutlu değilsin." Onunla seks yapmak hayatında yaptığı en iyi şeyken bu çok üzücüydü. Bunu çok fazla hayal etmişti. Belki de onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Her şeyi açık açık konuşmaya inanırdı.

Adamın kolu hemen kadının beline dolandı ve onu kendine doğru çekti. "Bir an bile böyle düşünme, Adalasia. Sahip olduğumuz şey mükemmellik. Karpatyalı olmak için insan bedeninin bir anlamda ölmesi gerekir. Bu acı verici bir süreç. Umarım daha az acı vermesini sağlayabilirim ama hayat arkadaşlarının bu süreçten geçmesini izleyen pek çok kişi bana bunun hiç de kolay olmadığını söyledi. Bunu senin için istemiyorum, özellikle de az önce paylaştığımız güzel şeylerden sonra."

Her zaman konuşmadan önce düşünmeye çalışırdı. Uyarılmıştı. Bu tamamen bir sürpriz değildi. "Beni uyutabilir misin?" "Ne yazık ki hepsini değil. Öyle bir zaman gelecek ki mümkün olacak. O zaman, toprağı açacağım ve ikimizi de içine koyacağım. Ben seni uyandırana kadar uyuman için sana komut vereceğim. Yanlışlıkla yeraltında uyanmayacaksın Adalasia, sana söz veriyorum."

Sertçe yutkundu. "Tamam. Sana inanıyorum, ama her ihtimale karşı toprağı açmanın bir yolu olmalı."

Ona gülümsedi ve saç tellerini yüzünden uzaklaştırıp kulağının arkasına sıkıştırdı. "İşte benim kadını. Çok zeki. Yeryüzünün uzaklaştığını hayal ediyorsun. Ortaya çıkmadan önce her zaman düşmanlarını dinle, bu toprakta yatmak anlamına gelse bile, üstündeki toprak açırken. Tüm duyularını kullan Adalasia. Hepsi yükselecek."

Başını salladı. Eli onun elini buldu. "Orada olacağını biliyorum. Sadece herhangi bir acil durumda kendi başımın çaresine bakabileceğimi bilmek istiyorum." Onun kendisini terk edeceğini düşünmesini istemiyordu. Düşünmüyordu. Ama toprakta uyumak ... "Tarot kartlarıma ihtiyacım olacak. Üzerlerindeki Karpat kanı benimle gelmelerini sağlayacak. Ne olursa olsun bana bağlı kalmalı. Beni toprağı koyarsan, onlar da benimle gelir. Ve kitabım. Kitap çantamda. Bana söz ver." Bu konuda kararlıydı.

Bağırsaklarında yüzen jilet gibi keskin yüzgeçli bir köpekbalığı gibi vücudunda bir şey hareket etti. Elini karnına bastırdı. "Şimdi yap Sandu. Olacağımız yeri aç. Orayı ibislere karşı kutsamalıyım. Sadece ölümsüzlerden korumak değil. Acele et. Fazla zamanımız yok."

Sandu hemen onunla birlikte yatağın üzerinde süzüldü, elini salladı ve yanındaki toprağı açarak derin, geniş bir dikdörtgen oluşturdu. Toprak karanlıktı ama mineraller açısından zengin olduğunu görebiliyordu. Derin bir nefes aldı ve koruma duasını oluşturdu, Sandu da kendi korumalarını oluşturdu, her ikisi de korumalarını doğu, güney, kuzey ve batıya ördüler. Yukarıda ve aşağıda.

Bunu daha önce yaptıklarını ona hatırlatmadı; sadece onun istediğini yaptı. Ayrıca çantasını karıştırdı ve kitabı çıkarıp tarot kartlarının saklı olduğu bluzunun yanına koydu.

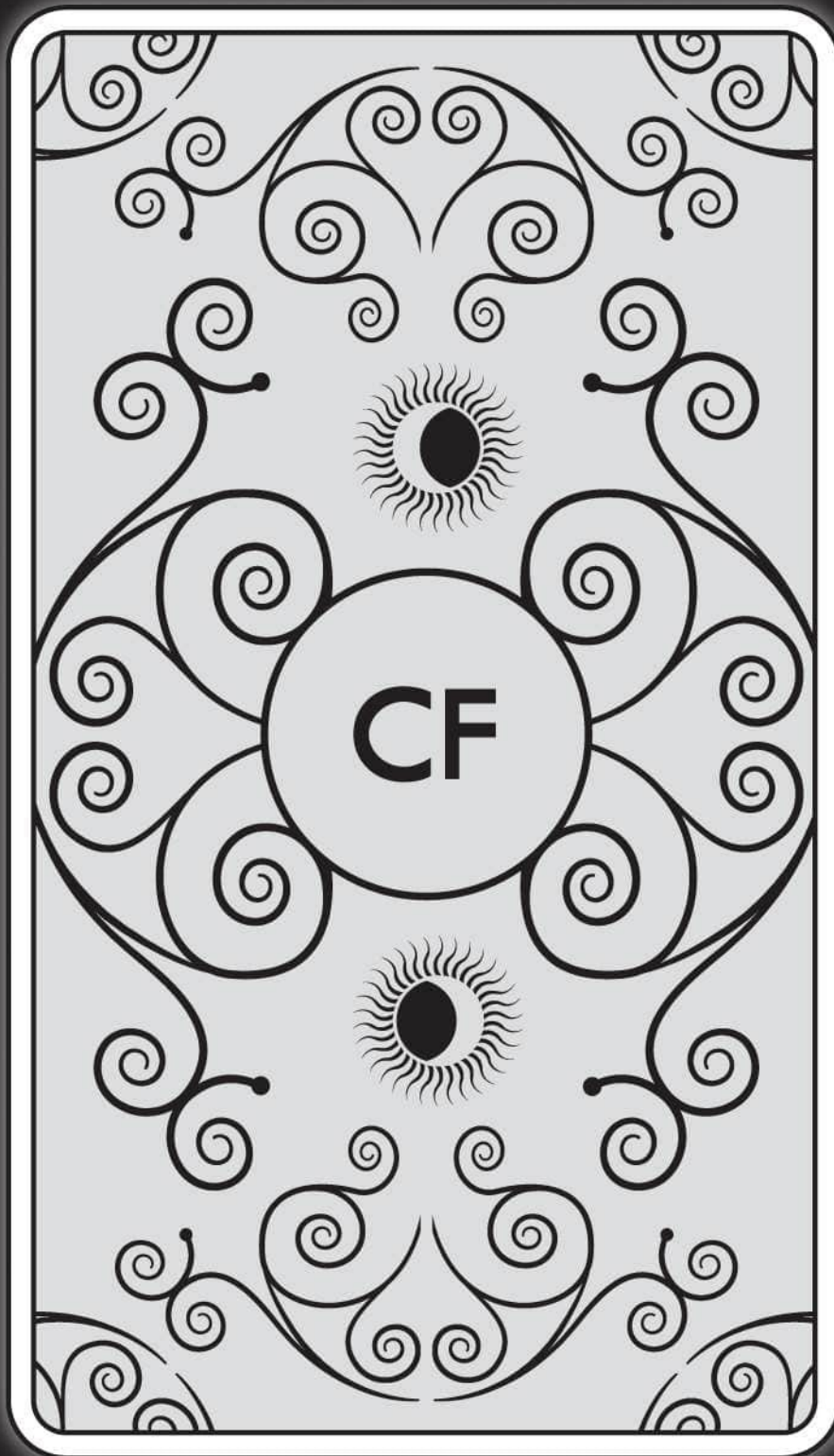
Adalasia içgüdüsel olarak yataktan kaçarak yere yığıldı. Sandu odayı ondan kurtarmak için elini salladı. Bir anda odaya lavanta ve bergamot kokuları yayıldı. Bunun tam zamanında olduğunu hissetti. Banyoya kadar gitmesine imkân yoktu. Köpekbalığı cam kırıkları ve bir kaynak makinesini iç organlarına götürmüştü. Tekrar tekrar kusmaya başladı. Sandu aynı hızla odadaki tüm kanıtları ve kokuyu temizledi. Acı dayanılmazdı, ama nefes almaya, her şeyin üstesinden gelmeye çalıştı.

Aklını benimkinde tut. Benimle kal. Bizi ayrı tutarak beni korumuyorsun Sivamet. Sandu'nun gözleri siyah kadife, kırmızı alevler, hem aşık hem de yırtıcıydı.

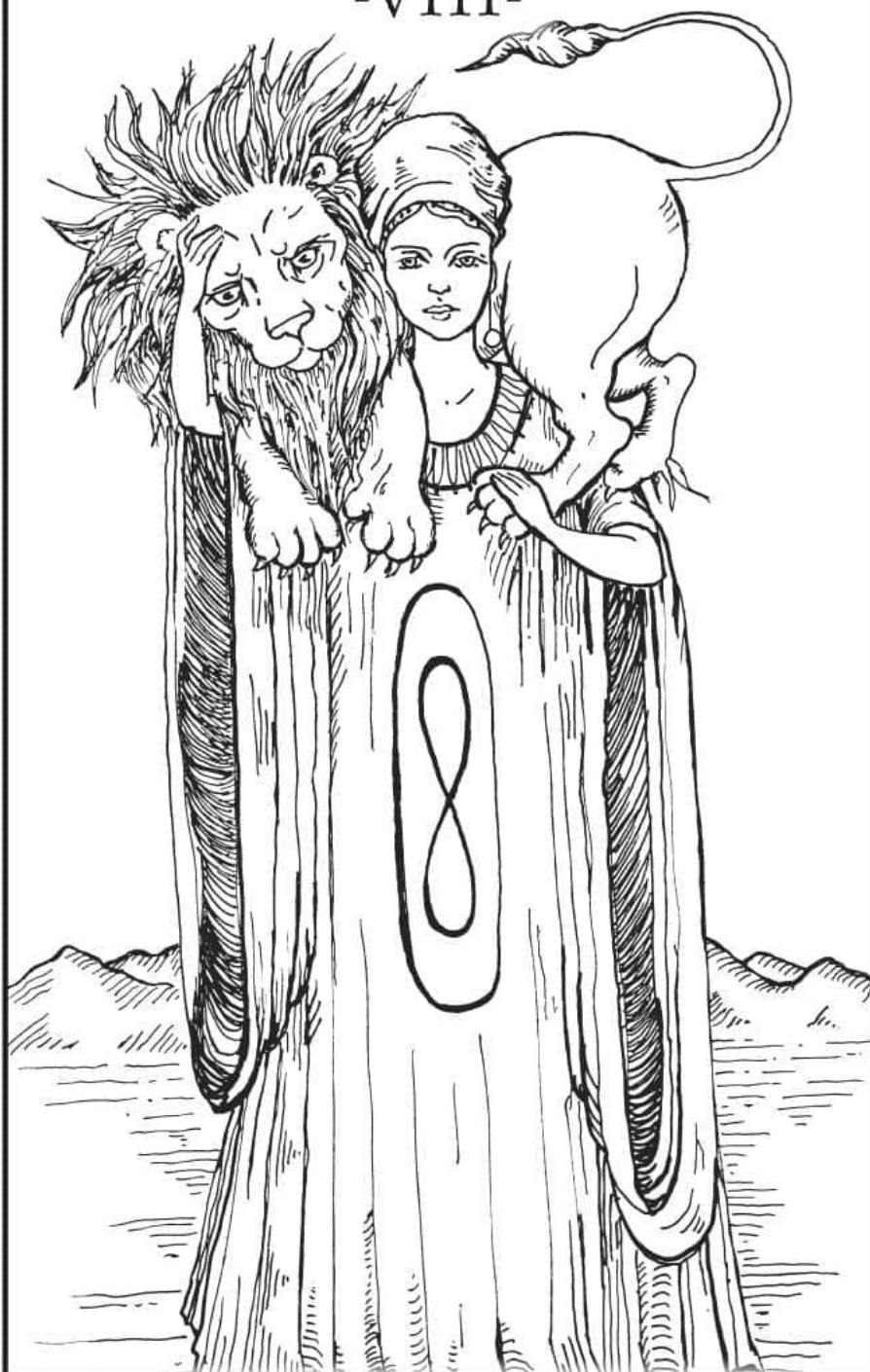
Başını salladı, gözyaşları yüzünden akıyordu ama sessizce ağladı, bakışları onunkilere yapışmıştı. Zihnini tamamen onunkine kaydırdı. Nefes alamadan vücudu kasılmaya başladı. Pürmüz vücudunu içten dışa yakarken, iç organlarını yok ederken, cam parçalarıyla parçalara ayırırken, onun için, her ikisi için nefes aldı.

Gözyaşlarının arasından, Sandu'nun her bir gözünden yüzüne doğru akan üç kanlı yaşı görebiliyordu. *Yapma. Bu benim seçimim. Sen benim seçimimsin. Benim için sonsuz yüzyıllar bekledin. Senin için birazcık acıyla başa çıkabilirim. Sen bunun her saniyesine değersin. Benim için nefes al. Bizim için. Yaptığın o rahatlatıcı şeyi yap. Bu beni rahatlatıyor.*

Bir başka büyük sarsıntı onu ele geçirdi, bu seferki vücudunu yukarı kaldırdı ve onu yere çarptı. Sandu onu yakalamak ve dikkatlice yere indirmek için oradaydı. Yüz hatları değişmişti. Bu ifadeyi onda daha önce hiç görmemişti. Bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. Ona saf bir sevgiyle bakıyordu. Yüzünden okunuyordu. Çığ. Çırlıçıplak. Ona karşı bu kadar savunmasız olmasına izin verdi. Ve onu uyutmadan önce, ona bir ömür gibi gelebilecek ama onunla gelmeyen bir şeyi atlatmasını sağladı.



-VIII-



STRENGTH

A Dalasia Fransızca olan çoğu şeyi severdi. Bunu dürüstçe söyleyebilirdi. Özellikle dili ve aksanları çok severdi. Geceleri Sandu'nun yanında yürümek ve çiftlerin gülüşmelerini ve konuşmalarını dinlemek

birbirleri onu gülümsetti. Buna engel olamıyordu. Sandu onun elini tutuyor ya da tıpkı aşık normal bir çift gibi kolunu beline dolayarak onunla birlikte yürüyordu.

Gabriel ve Francesca Daratrazanoff çarpıcı bir çiftti. Gabriel tıpkı ikizi Lucian'a benziyordu. Uzun boylu, heybetli bir figür olan Gabriel'in siyah saçları Sandu'nunkiler gibi uzundu ve ensesinde sıkı bir deri kordonla tutturulmuştu; bu da vampir avcısı olarak sahip olduğu eski statünün tek imtiyazıydı. Vücuduna mükemmel bir şekilde oturan, geniş omuzlarını ve güçlü vücudunu vurgulayan özel dikim takım elbisesiyle şehre aitmiş gibi görünüyordu.

Francesca uzun boylu ve ince yapılıydı, ay ışığında parlayacak kadar parlak olan abanoz saçları yüzünün etrafında ve sırtından aşağıya dökülüyor, kadınsı kıvrımlarını çerçeveliyordu. Yüzü çizgisiz ve gençti. Sık sık gülüyor ve Gabriel'e sanki gökyüzündeki en parlak yıldızmış gibi bakıyordu. Adalasia, Francesca kadar huzur verici biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Yatıştırıcı ve şefkatli bir doğası vardı.

Francesca, Sandu ve Adalasia'ya, akşam için şehrin dışındaki evlerine çekilmeden önce, çok sevdikleri Paris'te en sevdikleri yerlerden bazılarını göstermek istemişti. Arnavut kaldırımlı sokaklarda dolaşırken Gabriel ve Francesca'nın seçtikleri evin güzelliğine ve sanatına nasıl aşık olduklarını anlamak zor değildi. Montmartre'in eski dünya hissi vardı, şirin sokakları, kafeleri, tarzı, sanki zamanda geri adım atıyor ve yıllar öncesinin Paris'inde yürüyormuş gibi. Şehrin tepeden görünümü o kadar güzeldi ki Adalasia gerçekten ağladı.

Francesca memnun oldu. "Anlayacağımı biliyordum," dedi. "Gel de üzüm bağını gör. Şehrin tam ortasındaki üzüm bağına bayılıyorum," dedi Francesca. "Montmartre zaten muhteşem ve eşsiz, ama üzüm bağı benim için,

çok güzel bir eklenti. Yamaçta yetişen üzümler bir şekilde bana Paris diye bağıyor."

Gabriel kolunu sahiplenircesine karısının beline doladı ve onu kendine yaklaştırdı. "Francesca ben hayatına girmeden çok önce burada yaşıyordu. Hastane ve sığınma evleri onun tutkusu. Sokakta kalanlarla ilgileniyor. Beni de bu sayede bulmuş."

Gabriel dudaklarını hayat arkadaşının yüksek elmacık kemiği boyunca ve sonra da ağzının köşesinde gezdirdi. Hayat arkadaşına baktığında sesi de gözleri gibi kadife yumuşaklığına bürünmüştü. "Açlıktan uyandım. Kafam karışmıştı. Birinden ihtiyacım olanı alırsam vampire dönüşeceğimden korkuyordum ama beslenmek için çaresizdim. Yaşlı ve titrek görünüyordum, uzun kapüşonlu bir pelerinle örtünmüştüm, iki yüz yıl toprak altında kaldıktan sonra artık tanıyamadığım bir şehrin sokaklarında yürüyordum. Francesca, merhametiyle, sıkıntımı hissederek benim için durdu."

"Onun senin hayat arkadaşın olduğunu biliyor muydun?" Adalasia sordu.

Francesca başını salladı. "O zaman öyle değildi. Konuşmadı ya da bana bakmadı bile. O pelerinin içinde büzülmüştü. İnsan terimleriyle düşündüm. Uzun zamandır bir insan olarak yaşıyordum ve güneşte yürümenin, bir insan olarak ölmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Hayat arkadaşımın başka bir yol seçtiğini kabullenmişim."

Sandu, Adalasia'yı kendine doğru çekti, ön tarafı ona dönüktü ve halka açık olmayan sekiz yüz yıllık üzüm bağlarında yürümeye devam ederlerken bile ondan kaçmaya çalışacakmış gibi omzunun altına sıkıştırdı. Dördü de görünmüyordu. Karpatlar, Adalasia ve Sandu'nun özellikle sevdikleri yerlerden birinde bağ ve bahçelerin tadını çıkarabilmeleri için varlıklarını gizlemişlerdi. Gece gökyüzünde birkaç küçük yarasa dönüp duruyor, ayın gümüşü ışınlarına kapılmış asmaların üzerinde gezinen böcekleri kovalıyordu. Bir gece kuşu öttü. Bir başkası cevap verdi. "Francesca, bir can yoldaşı için onunla birlikte olmaktan başka bir yol yoktur. kadın," dedi Sandu.

"Lucian ve Gabriel ben gençken köyüme geldiler ve Lucian bana bakıp arkasını döndü. Onun benim hayat arkadaşım olduğunu anladım ve kardeşiyle yoluna devam ettiğinde reddedildiğini hissettim. Daha sonra, ben seçtim

ölümsüzlerin büyük bir avcısı olduğu için gurur duyması gerekiyordu ama o zamanlar bu çok inciticiydi."

"Bilseydim, Francesca . . ." Gabriel yumuşak bir sesle söyledi.

"Biliyorum," dedi. "Ama buraya hayatımı istediğim gibi, özgürce ve toplumumuzun kurallarıyla kısıtlanmadan yaşayabilmek için geldim." Gabriel'e sevgi dolu bir gülümseme verdi. "Sonra hayat arkadaşım geldi ve tüm bağımsız planlarımı altüst etti."

"Onu gördüğüne sevinmedin," diye tahmin etti Adalasia. Gümüşü ay ışığında çerçevelenmiş ikisine bakmaktan kendini alamadı, sanki o özel spot ışığı zarif güzelliklerine ve birbirlerine duydukları bariz aşka vuruyordu.

Gece çok mükemmel görünüyordu. Uzaktan gelen kahkahaları ve sohbet mırıltılarını duyabiliyordu. Müzik. Tepesinde, daha fazla küçük yarasa diğerlerine katılmış, sarmaşıkların etrafında vızıldayan böceklerle besleniyordu.

"Hayır, tüm hayatımı planlamıştım ve o bu planın bir parçası değildi. Fikrimi oldukça çabuk değiştirdi." Francesca Gabriel'e gülümsedi, sanki yıldızlar onunla birlikte yükseliyormuş gibi bakıyordu.

"Hiç şaşırmadım," dedi Adalasia. Sandu'ya gülümsedi. "İkna sanatını çok iyi öğrenmiş görünüyorlar."

Francesca güldü. "Kesinlikle öyle."

"Buradan itibaren başka bir sürprizimiz daha var," dedi Gabriel. "Seine Nehri'nin kıyısında, Jardin des Plantes'in hemen içinde yer alıyor. Birkaç dakika içinde orada olabiliriz."

Sandu Adalasia'yı kollarının arasına aldı. "Yakında sana uçmanın inceliklerini öğreteceğim, *ewal emninumam*, sonra bunu kendi başına yapabileceksin." *Bağımsızlığı sevdiğini biliyorum, özellikle de başkalarının önünde.*

Bu doğru. Başının üst kısmıyla onun çenesine sokuldu, ipeksi saçlarını onun daha sert kıllarına sürttü. *Ama senin kollarında olmayı seviyorum.* O da seviyordu. Elinde değildi.

Önceden, bir erkeğin onu taşımasını aptalca bulurdu. Uzun boyluydu ve kıvrımları vardı. Ufak tefek, söğüt gibi bir manken tipi değildi. Yıllarca çalışmaktan, dövüş sanatları uygulamaktan sıkı kasları vardı. Kullanmaktan

kılıçlar ve diğer ölüm aletleri. Sandu ona kendisini bir tüy kadar hafif hissettirdi.

Çok sevmeme rağmen havada uçmak hâlâ biraz korkutucu.

Sevdiğini biliyorum. İçindeki neşeyi hissedebiliyorum. Uçmayı senin gözlerinden görmek bir hediye, Adalasia.

Onunla böyle konuştuğunda ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemiyordu, samimiyet zihninin duvarlarını bir fırçanın en nazik darbesi gibi okşuyordu. Onun her şeyi farklı bir şekilde, renkli ve canlı detaylarla görüyor olması onu mutlu ediyordu. Bu ona diğer Karpatyalı erkekleri, manastırdaki kardeşlerini düşündürdü.

Koruyucu melekler nerede?

Sandu gülmekten kendini alamadı. Dört kardeşine koruyucu melekler demeye alışmıştı. Onlar daha çok düşmüş melekler gibiydiler ama onlara karşı şimdiden büyük bir sevgi besliyordu. Hayat arkadaşının bir aileye ihtiyacı vardı ve o da hemen bir aile edinmişti. Sandu ve kardeşleri onun ailesiydi ve onlara bağlanmıştı.

Bu ortamda görünmeden kalmayı tercih ediyorlar. Andre'nin evinden ayrıldığımızdan beri tedirginler. Kanın artık tamamen Karpatyalı, ama hala bir Ravasio olarak kalıyorsun. Atan seni takip edebilecek.

Kollarını onun boynuna doladı ve kulağını onun kalbine dayadı. *Her fırsatta tehlikeyle karşılaşacağımızı biliyorduk, Sandu. Bu yola çıktığımızda, bu uyarı her zaman görmemiz için oradaydı ve biz bunu kabul ettik. Andre korkunç bir tehlike içinde olacağımızı söylemişti. Nera ve ordusunun seninle yaşadığım tek bir mutluluk anından bile vazgeçmemi sağlamasına izin vermeyeceğim. Umarım sen de vazgeçmezsin.*

Kendisine verildiği için evrene minnettardı. *Bu imkansız olurdu, Adalasia. Seninle geçirdiğimiz her anın değerini bilmeliyiz. Ama her zaman tetikte olmalıyız. Kardeşler bunu biliyor ve bizi korumalarıyla çevreliyorlar.*

Geçmişin yaratıklarıyla dolu yuvarlak bir platformun önünde durmak üzere aşağı indiklerinde onları daha da serin bir hava karşıladı. Dışarıdaki paneller vahşi hayvanların yanı sıra en az on iki sahne gibi görünen şeylerle süslenmişti

Jardin des Plantes'den. İç panellerde orman teması vardı ama Adalasia'nın gözü hayvanların üzerindeydi.

"Bu da ne böyle?" Adalasia, koluna yapışmış bir çocuk gibi hissederek Sandu'ya baktı.

Sandu başını geriye attı ve güldü. "Buna atlıkarınca deniyor, sen de çok iyi biliyorsun. Üzerinde garip hayvanlar olabilir ama yine de atlıkarıncadır *Sivamet*."

"Bir atlıkarınca," diye yineledi, sesi merakla doluydu. "Hayatımda hiç binmedim. Hatta hiç bu kadar yakınına bile gelmemiştim. Kasabaya karnaval geldiğinde annemin bazen tarot falı baktığı bir çadırımız olurdu ama çadırdan çıkmama izin vermezdi. Hiçbir zaman. Bunun çok tehlikeli olduğunu söylerdi."

"Ona karşı gelmedin ve gizlice kaçmadın mı?" Gabriel sordu. "Kendi yoluna giden ve otoriteyi görmezden gelen bir çocuğa benziyorsun. Bizim de böyle bir çocuğumuz var. Şimdi büyüdü ama bize gri saçlar verdi ve hala da veriyor."

"Gabriel," diye azarladı Francesca, ama gülüyordu.

"Bu doğru ve Adalasia'nın Skyler'a çok benzediğini görebiliyorum." Efsanevi vampir avcısı ona kara bir kaş kaldırdı. "Otorite figürlerini görmezden gelip kendi yoluna mı gidiyorsun? Hayat arkadaşının başına her türlü belayı mı açacaksın?"

Adalasia Sandu'nun yüzüne bakmaktan kendini alamadı. Her şehvetli çizginin izini sürmek istiyordu -özellikle de şimdi, Sandu ona gülümserken, çoğunlukla gözleriyle. Kalbini eriten ve midesini garip bir döngüye sokan bir tarzı vardı, tıpkı yavaş bir hız treninin raydan çıkmadan hemen önce yaptığı gibi.

"Sanırım bu adil bir değerlendirme olabilir. Gerçi isyan çok erken başlamadı ve annemle hiç olmadı. Çoğunlukla babamla."

"Tabii ki baban olmalıydı," dedi Gabriel. "Neden küçük kızlar babalarının kızları oluyorlar ve sonra isyan ediyorlar?"

Francesca, "Belki de küçük kızların büyüdüğünü unutuyorsun," diye cüret etti. "Sadece bir düşünce."

Gabriel bir koluyla onun beline sarıldı ve onu kendine çekerek şakağına bir öpücük kondurdu. "Skyler adında bir kızımız var.

Babasının kızı, ta ki kalbi hayat arkadaşı tarafından benden çalınana kadar." Sesi huysuz geliyordu. Bir ayı gibi.

Francesca güldü. "Dimitri'yi seviyorsun."

"Dimitri'yi *sevmiyorum*. Ancak kızımı seviyorum ve Dimitri ona çok iyi bakıyor. Mükemmel bakıyor. O tehlikeli bir Karpatyalı." Sesi çok tatmin olmuş gibiydi.

Adalasia, Gabriel'in Dimitri'yi sevdiğini ya da en azından ona gerçekten saygı duyduğunu hissetti.

Francesca, "Birlikteliklerine rıza göstermişsiniz," diye hatırlattı.

"Şimdiye kadar verdiğim en akıllıca karar." Gabriel etrafına bakındı. "Kız onun hayat arkadaşıydı. Ne olursa olsun birlikte olacaklardı. Onlardan kız reşit olana kadar beklemelerini istedim. Sonra, adam ortadan kaybolduğunda, onu bulmak için iki arkadaşıyla birlikte tek başına gitti, neredeyse bir savaş başlatıyordu ve neredeyse kendini öldürtüyordu. Onu kaybettiğimizi düşündüğüm o anı hayatım boyunca unutmayacağım."

Francesca ona doğru eğildi. "O yaşıyor. Josef ve Dimitri onun hayatını kurtardı. O güvende Gabriel ve biz de sevgili Paris'imizde çocuklarımız ve misafirlerimizle birlikteyiz. Her şey yolunda." Sesinde yatıştırıcı bir sakinlik vardı, karşılık vermemek imkânsızdı.

Gabriel başını salladı, bir eliyle onun uzun saçlarını düzeltti. "Francesca bu şehri seviyor ve ben de sevmeye başladım. Burası bizim evimiz oldu. Onu ve içindeki insanları olabildiğince şiddetle koruyoruz. Yılda bir taşınmamız gerekse de Fransa'yı evimiz olarak tutmak istiyoruz."

Francesca ona doğru eğilmeye devam etti. "Umudumuz bu." Dikkatini atlıkarıncaya çevirdi. "Görecek ve yapacak çok şey var. Çocukları kısa bir süre önce buraya getirdik ve Charlotte ve Tarık'la San Diego'da bulunduktan sonra buranın sizin için ilginç olabileceğini düşündüm."

"Onları tanımıyorum," dedi Adalasia ve Sandu'ya baktı.

Sandu kolunu kadının sırtına doğru kaydırarak omuzlarına doladı. "Adalasia'yı Tarık ve Charlotte ile tanışmaya ben götürmedim." Adalasia'ya ihtiyacı olan bilgiyi verdi. "Charlotte eski atlıkarıncaları restore ediyor ve Tarık'ın da bir

dünyanın en büyük koleksiyonlarından biri. Ailesinin onları oymaktan keyif aldığına inanıyorum."

Gabriel başını salladı. "Öyleydi. Tarık'ta babasıyla birlikte çalıştıkları zamanlardan kalma birkaç orijinal at var."

Adalasia bakışlarını tekrar sıra dışı atlıkarıncaya çevirerek, "Bunu görmek güzel olurdu," dedi. "Yine de tüm bu ilginç hayvanlar inanılmaz."

Francesca başını salladı. "Atlıkarıncanın amacı da buydu zaten. Jardin des Plantes'deki konumu mükemmel. Ulusal Doğa Tarihi Müzesi de yakın ve çocukları türlerin yok oluşu konusunda eğitmeye devam etmek için harika bir yol." Gabriel'e baktı. "Bizim türümüz yok olmaya çok yakındı ve hâlâ da öyle. Bu konunun kalbimizde özel bir yeri var ve bunu çocuklara aktarmak için çok çalışıyoruz. Bunun onlara öğretmek için eğlenceli bir yol olduğunu düşündük."

"Dodo *Maneji*," diye okudu Sandu. *Manej* kelimenin tam anlamıyla "atlıkarınca" demekti, bu yüzden uygun bir isimdi, özellikle de dodo kuşunun nesli bir süredir tükenmiş olduğu için. "Binmek ister misin, *ewal emninumam*, binmek için hayvanını seç?"

Etrafına bakınarak, "Araç kapalı," diye fısıldadı.

Gabriel bir kahkaha patlattı. "Küçük asiye ne oldu? Sence başımız belaya mı girecek?"

"Bana kötü çocuklar gibi göründünüz. Muhtemelen kıracaksınız ve biz de milyonlar ödemek zorunda kalacağız," dedi Adalasia. "Hapse gireceğimizden bahsetmiyorum bile, haberlere çıkacak ve istenmeyen dikkatleri üzerimize çekeceğiz."

Francesca çok ciddi bir ifadeyle, "İşte bu Gabriel," dedi. "Çocuklar mahcup olur. Arkadaşları ne der? Ve o hapishane kıyafetleri, o renkler sana hiç yakışmaz."

"Dodo *Manejinin* Vandalizmi." Adalasia başını salladı, mavi gözleri kahkahalarla parlıyordu. "Tam bir skandal. Ağabeyin ne derdi acaba?"

Sandu onun çok güzel olduğunu düşünüyordu, ay ışığı üzerine dökülüp onu gümüşle yıkarken başını geriye eğmiş, efsanevi kadimlere takılıyordu.

"Bana, sevgili şehrimde beklenmedik açık bir gecede birlikte atlıkarıncaya binebileceğim böylesine güzel iki kadına sahip olduğum için şanslı bir adam olduğumu söylerdi."

"Fransız aksanını çok severim," dedi Adalasia içtenlikle.

Sandu inledi. "Bay Yakışıklı'ya kanma *Sivamet*. O da en az ikizi kadar acımasızdır. Hayvanını seç ve atlıkarıncaya ilk kez binebilirsin. Bu, güzel ve eşsiz Paris'te yaşayacağın pek çok ilkten biri olacak."

Adalasia seçeneklerini gözden geçirirken bedenini onunkine yaklaştırdı. Her birini incelerken ve haklarında bir şeyler okurken Sandu aklından çıkmıyordu. Savunmasız dev panda, soyu tükenmiş Berberi aslanı, nesli kritik derecede tehlikede olan goril, dev bir zürafa ile geyik benzeri boynuzların ilginç bir karışımı olan *Sivatherium* ilgisini çekmişti. Ona devekuşuna benzeyen bir *aepyornis* ya da fil kuşu vardı, artık nesli tükenmişti. Volkswagen Beetle büyüklüğünde olduğu söylenen çok havalı görünümlü bir *glyptodon*, sert, zırhlı bir kabuğa sahipti ve armadillo ile akrabaydı.

Platforma adımını attı. Sandu bu kadar heyecanlı olduğu için aptalca hissettiğini söyleyebilirdi. Kendini çocuk gibi hissediyordu.

İkimize de bu ilk deneyimi yaşıtıyorsun. Sanırım içimizdeki çocuğun buna ihtiyacı var. Bizim için akıllıca seç.

Adalasia ona içten, mutlu bir gülümseme gönderdi ve ona doğru şeyi söylediğini biliyordu.

"Dodo var tabii ki, soyu tükenmiş bir kuş. Üç farklı yüz boynuzu ve kemikli ibiğiyle gerçekten güzel bir *triceratops*. Dinozorları hep sevmişimdir. Zırhlı dev boynuzlu kaplumbağa *Meiolania*'nın nesli tükendi."

"Bunlar senin seçimin değil."

"Hayır, bu." *Thylacine* etiketli olanı işaret etti. "Tazmanya kaplanı. Çizgileri ve tuhaf vücuduyla görünüşünü sevdim sanırım."

Sandu öyle olmadığını biliyordu. Adalasia'ya göre hayvan yalnızdı. Huzursuzdu. Onun hakkında okumuştı ve içindeki bir şey onunla özdeşleşmişti. Onun bir daha asla yalnız hissetmesini istemiyordu. Çocukken diğer çocukların birlikte oynamasını, okula gitmesini, panayırlarda atlıkarıncaya binmesini izlerdi. O çocukluk günlerini görebiliyordu.

Tazmanya kaplanının üzerine oturup ona kalbini durduran bir gülümseme fırlatırken zihninde anılar canlanıyordu.

Francesca mavi tüyleriyle büyük boy bir devekuşuna benzeyen fil kuşunu seçti. Gabriel karısını kolayca eyere kaldırdı ve Berberi aslanının üzerine oturdu. Sandu gülümsemek zorunda kaldı. İkili, uzun süredir kayıp olan yaratıkların atlıkarıncasında bile zarif bir çift gibi görünüyordu.

Sandu elini sallayarak pandanın tuttuğu sepetin üstüne oturdu, böylece atlıkarınca sirk orgu müziğini çalmaya başladığında ve hayvanlar aşağı yukarı hareket ederek karşılık verdiğinde Adalasia'nın her ifadesini izleyebilecekti. Adalasia başını çevirip ona baktı, gözleri parlıyordu, kahkahaları yükseliyor, aralarındaki samimi bağ sayesinde sevincini onunla paylaşıyordu.

Sandu böyle bir şey yaşayacağını hiç düşünmemişti. Asla. Gri boşluklarla dolu o uzun ve sonsuz geceler, gerçekten de bir cehennem uçurumu, ara sıra ölümsüzlerle yapılan bir savaşla kesintiye uğrayan kasvetli bir hiçlik, hiç umut kalmamıştı. Neşeyi unutmuştu. Kahkahayı. Eğlenceyi. Belki de bunu hiç bilmemişti. Şimdi Adalasia'nın parlaklığı vardı.

Bana böyle baktığında sana karşı koymak çok zor. Sesinde kahkaha vardı. Onun zihnindeki mahremiyeti okşadı, bu okşamaları karanlığın yaralarının en derin olduğu girintilere boyadı.

Bana karşı koyamazsın, ewal emninumam.

Müzik çalarken hayvanlar bir aşağı bir yukarı yükseliyordu. Sandu bir kez daha kadınından uzaklaşıp gece gökyüzüne baktı. Yarasalar havada olması gerektiğini düşündüğünden daha ağırdı ve bağırsakları sıkıştı. Vücuduna yavaşça bir endişe yayıldı. Ölümsüzlerden gelen boşluğu hissetmeye alışkındı. Bu farklı hissettiriyordu. Bir izleme. Bir toplanma.

Nicu. Manastırdaki kardeşinin her yaratıkla, diğerlerinde olmayan bir yakınlığı vardı. Kasıtlı olarak, tüm muhafızların duyabilmesi için kardeşlik yolunu kullandı. *Yarasalara uzan. Sanki Adalasia'yı izliyorlarmış gibi geliyorlar bana. Striga burada olabilir.*

Henüz Gabriel, Francesca ya da Adalasia'yı telaşlandırmak ya da gecenin keyfini kaçırmak istemiyordu. Emin olmadığı sürece buna gerek yoktu. Etraflarındaki zemini taradı. Nera'ya karşı tüm yeteneklerini kullanmanın zamanı gelmişti.

Ordu. Eğer casus olarak yarasalar, sıçanlar, köpekler, baykuşlar -özellikle de cırtlak baykuşlar- gönderiyorsa, sadece yaşayan ölümler ve vampir avcılar topluluğu açısından düşünmeyi bırakmalıydı. Daha yeni, özellikle ölümcül bir düşmanları vardı ve onların saldırı biçimlerini yakalamak zorundaydı.

Böcekler yaprakların ve döküntülerin gizlediği zeminde sürünüyordu. Böcekler ve karıncalar zemini kapladı; küçük cırcır böcekleri öttü ve kertenkeleler gizlice hareket etti. Tepelerinde yarasalar toplanmaya devam ediyordu. Yakınlardaki bir hareket Sandu'nun gözüne çarptı ve dümdüz ileriye bakmaya devam etti ama taramasını genişletti. Uzakta, birkaç sokak köpeği çöp kutularının yanında yiyecek arıyor gibi görünüyordu.

Yarasalar korunuyor. Köpekleri gördüm, Nicu devam etti. Onlar da korumalı. Adalasia'yı oradan çıkar.

Sandu tereddüt etmedi. "Gabriel. Hemen gitmeliyiz. Yarasalar düşman tarafından gönderilmiş gözcüler, tıpkı sokağın aşağısındaki köpekler gibi. Hemen gitmeliyiz." Yarasaların peşlerine düşmesini bekleyerek hızla bir fırtına oluşturmaya başladı. Onları Gabriel'in evine kadar takip etmeden önce yakmak istiyordu.

Gabriel ve Francesca havalandı, iki büyük yırtıcı kuş, Adalasia ile birlikte yükselirken Sandu'yu korumada kardeşlerine yardım etmek için geri çekildiler. Bir anda yarasalar harekete geçti, daha fazlası onlara katıldıkça hava göçle birlikte karardı. Şimşek gökyüzünde sivri yaylar çizerek çatallandı. Gök gürledi ve yeri, havlayarak peşlerine düşen köpekleri devirecek kadar sert salladı.

Gabriel ve Francesca'nın arkasında Benedek ve Petru belirdi, havada iki heybetli figür, yarasaların uçuşunu engellemek için ağlar fırlatıyorlardı. Nicu ve Siv yarasalar içeri girerken gökyüzündeki ağları tuttular. Şimşek aşırı ısınmış, beyaz sıcak yükler halinde yoğun yarasa bulutuna doğru patladı. Bir mavi alev patlaması gökyüzünü aydınlattı ve ardından korkunç bir koku havaya yayıldı. Yeryüzüne küller yağdı. Dört adam, ağdan kaçmayı başaran ve Sandu ile Adalasia'yı takip etmeye devam eden az sayıdaki yarasanın peşine düştü. Nera'nın peşindekilerin her birini yok etmeyi başardıklarından emin olduklarında, dikkatlerini köpek şekline bürünmüş iblislere çevirdiler.

Hayvanlar sokaklarda koşturuyor, kırmızı gözlerini gökyüzüne dikmiş, dişlerinden salyalar damlayarak birbirlerine sesleniyorlardı. Bunlar cehennem köpekleri değildi, yakınından bile geçmiyorlardı ama hedefledikleri kurbanları bulduklarında zarar verebilirlerdi. Dört muhafız, yıllarca ölümsüzlerle savaşarak geliştirdikleri yeteneklerini kullanarak, yakınlarda herhangi bir tanık olmadan açık bir atış yaptıklarında yıldırım mızrakları gönderdiler. Her vuruşlarında, hayvan anında durdu, aynı mavi alevle havaya uçtu, tamamen kül olmadan önce havaya kokuşmuş bir koku yayıldı.

Sandu, yer, Afanasiv uyardı.

Altlarında yer sarsıldı ve derin bir yarık uzun bir zikzak çizerek geniş bir kafatası ve kemik duvarını ortaya çıkardı. Sandu, kucağında Adalasia ile insan kalıntılarından oluşan duvarın üzerinden uçarken, kafatasları yukarı doğru eğilmiş, boş göz çukurları kıpkırmızı yanarak onlara bakıyordu. Kemikler duvardan füze gibi fırlıyor, doğrudan onları hedef alıyordu. Elleri olan kollar, kemikli parmaklar uzanırken, kafatasları onları yönlendiriyor, üzerlerinde zıplıyor, ağızları müstehcen bir şekilde açılıp kapanıyordu.

Adalasia Sandu'nun kollarında daha dik oturdu ve ceketindeki çok sayıda halkadan birinden küçük, kavisli bir athame ile küçük bir tuz şişesi çıkardı. Yüzünü Sandu'dan ayırmaya çalışan kafataslarına ve kemikli kollara doğru çevirdi. Athame'i doğrudan havaya doğrultarak Sandu ve kendisinin etrafındaki koruma sınırlarını çizdi, ancak kemikleri kullanan iblisleri de yakınına çekmek için bu sınırları çok yakın tuttu.

Uzun süredir ölü olan ellerden biri sallanan ayak bileğini yakaladığında ve kemikli parmaklar etrafını saramadan kayarak düştüğünde Sandu'nun tereddüt ettiğini hissetti. *Bir an bile tereddüt etme, Sandu. Ne olursa olsun devam et.*

Paltosundaki ilmeklerden daha fazla eşya çıkarırken nefesinin altında usulca ilahi söylemeye başladı. Beyaz adaçayının kokusu havaya karıştı. Kafatasları ve onların bedensiz kolları üç taraftan etrafını sarana kadar bekledi ve tuzu geniş bir kavis çizerek fırlattı, ardından athame ile uzun bir kesik attı. Kafatasları sessiz bir acı çığlığıyla ağızlarını açtılar. Kutsanmış bir athame, bedenleri olmasa bile ibislere acı verebilirdi. Takırdayan kemik sesleriyle geri çekildiler.

Bizi Gabriel'in evine kadar takip edemezler. Onları yok edebilir misin?

Bana bir iki dakika daha verin. Sesine inanç kattı. Emin değildi. Daha önce hiç etrafını saran yeraltı mezarlarındaki kafatasları ve kemiklerle havada uçmamıştı - cehennemden gelen iblisler belli ki onları kullanıyordu. Ama bunlar daha küçük iblisler olmalıydı. Zaman yoktu ve Nera bu çabayı boşa harcamazdı. Ceketinin derin ceplerinden birinden büyük bir manyetit parçası çıkardı. Bunu yaparken, mineral taşı avucunun içinde kafataslarına ve kemiklere doğru tutarak yumuşak bir şekilde dua etmeye başladı. Ayın ışığı taşın üzerinde her parladığında, kafatasları büzüşüyor ve geri çekiliyordu.

Son anda taşı diğer eline geçirdi ve arkasına sakladığı küçük sıvı şişesini alarak başparmağıyla tepesini açtı. Sesini yükselterek sıvıyı Sandu'nun etrafında geniş bir daire çizecek şekilde dağıttı, böylece şişenin içindekiler yağmur gibi her kemiğin ve kafatasının üzerine dağıldı, küçük küçük damlacıklar üzerlerine düştü. Duman havaya yükseldi, grimsi buhardan uzun izler oluştu. Feryatlar geceyi doldurdu. Kemikler ve kafatasları gökyüzünden düştü, artık sürgün ettiği iblisler tarafından yönlendirilmiyorlardı.

Sandu, onları yeraltı mezarlarına geri gönderebilir misin? Tekrar huzur bulmaları gerek.

Sandu onun istediğini yaptı ve kafatasları ile kemiklerin bir kez daha duvara dönüp eski yerlerine yerleşmelerini izledi. Toprağı kapattı ve Daratrazanoff malikânesine doğru uçuşlarına devam ettiler.

Sandu, Adalasia ile birlikte güvenli evlerine ulaştığında Gabriel ve Francesca çoktan onların dönüşünü bekliyordu.

"Özür dilerim. Neredeyse düşmanı evinize getirecektik."

Gabriel, "Bize her ihtimalin olduğunu söylediğinde çocukları gönderdik," diye cevap verdi. "İçeri gelin. Kardeşleriniz her şeyi kontrol altına almış gibi görünüyor."

Sandu, "Biz konuşurken evinizin önünde devriye gezecekler," dedi.

Gabriel ve Francesca'nın evi eskiydi; yüksek ferforje bir çitle çevrili bir malikâne ve çeşitli çalılardan ve çiçek bahçelerinden ana eve kadar uzanan renk patlamalarının olduğu teraslı bir bahçe. Konak geçmişten bir görüntü gibi yükseliyor, girintiler ve çıkıntılarla tamamlanıyordu.

üçgenler, balkonlar ve hatta saçaklardan sarkan birkaç gargoye. Eski bir mezarlığın yakınında ve Paris'in hemen dışında yer almasına rağmen malikâne yersiz görünüyordu.

Evin içi modern ve havadardı, tamamen Francesca'ya ve onun rahatlatıcı yöntemlerine aitti. İç mekân, renklerinden mobilyalarına kadar rahat ve dinlendiriciydi. Her oda birbirinin içine akıyordu ve tavanlar yüksek olduğu için insana ferahlık hissi veriyordu. Pencere kenarlarında ağır perdeler asılıydı; bodrumun altındaki odalara kaçamamaları durumunda güneşi engellemek için bu gerekliydi.

Ev, çocuk odalarından ana yatak odasına kadar her şeyiyle yaşanmış görünüyordu. Aile, etraflarındaki insanlarla uyum sağlama sanatını mükemmelleştirmişti. Mutfakta bile buzdolabında taze yiyecekler vardı ve kilerde daha fazlası stoklanmıştı.

Gabriel ve Francesca finanse ettikleri çok sayıda hayır kurumuyla tanınıyorlardı. Toplumlarında, özellikle de yerel hastanede, evsiz sığınma evlerinde ve kadın sığınma evlerinde çok aktiflerdi. Çoğu Karpatlının aksine, sanki insanmış gibi açıkta yaşıyorlardı. Yaşlanmış gibi görünürler ve sonra ölürlerdi. Sonunda, başka bir çift olarak geri dönüyorlardı, daha genç ve yeniden başlıyorlardı. Ev, mülk gibi onlardan birine bırakılırdı. Karpatyalılar için yıllar içinde servet biriktirmek kolaydı. Eğer birbirlerine yakın olurlarsa çocukları da aynı şeyi yapardı.

Sandu, Gabriel'in bir şehirde yaşamasını ve bundan keyif almasını çok ilginç buldu, ki bunu açıkça yapıyordu. Gabriel onları iblislerin kovalamacasından sonra rahatlatıcı bir sıcaklık yayan bir odaya götürdü.

Adalasia'yı kendisine yaklaştıracak çok rahat görünümlü kanepelerden birine oturdu. Onu yanına çektiğinde, Adalasia ona güven vermesi gerektiğini bildiği bir gülümseme verdi. Bu gülümsemenin tek yaptığı, Adalasia'yı onunla yalnız kalabileceği, güvende olacağını bildiği bir yere götürmek istemesine neden oldu. Neresi olabilirdi ki? Bu yola girmişlerdi. Bu yolda kalmalı ve sonuna kadar gitmeliydiler.

Sandu, "Geçmişime, çocukluğuma ya da aileme dair çok az anım var," dedi. "Onları kasıtlı olarak sildiğime ya da bir amaç için silindiklerine inanıyorum. Andre bana ailemin başka bir bölgeyi koruyan bir aile olduğuna inandığını söyledi.

Karpat Dağları'nda yaşayanlara yakın olandan daha fazla. Vlad'ın birkaç avcıdan ara sıra o uzak bölgelerde ölümsüzleri avlayan ailelere mesaj götürmelerini istediğini belirtti. Umarım o ilk günlerde bana ya da ailemin üyelerine rastlamışsınızdır ve siz ve Lucian çok seyahat ettiğiniz için bana onlardan haber verebilirsiniz."

"Uzaklara seyahat ettiğimiz doğru, ancak mesaj almaya alışık değildik. Bizler avcıydık. Bu ailelerle ara sıra karşılaşıyorduk ama sadece ağır yaralı olduğumuz ve birbirimizden ayrı olduğumuz için. İki farklı usta vampirin peşine düşmek için ayrılmak zorunda kalsaydık böyle olurdu."

Gabriel bir süre sessiz kaldı. "Uzun zaman önceydi. Yolculuklarım sırasında rastladığım bir aile, şimdi Rusya sınırına yakın bir yeri koruyordu. Bana kan verdiler ama o günlerde Sandu, soyadı yoktu. Özellikle o bölgede orman çok yoğundu. Aileye ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Adalasia, "Sandu'nun İtalya'daki bir bölgeden olduğunu düşünüyoruz," dedi.

Gabriel, "De La Cruz kardeşler Güney Amerika'ya geçmeden önce o bölgedeydiler," dedi. "Danutdaxton da Güney Amerika'da yaşıyor. Kendisi çok yaşlıdır. Sizin için bilgi sahibi olması mümkün. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Rus bölgesinde yaşayan aile hakkında başka bilginiz yok mu?" Adalasia sordu. *Diğer üç kadının her biri -tarih kitabına göre kız kardeşinin arkadaşları- yabancı bir ülkeden gelen aksanlara sahipti Sandu.*

"Fazla değil. Sanırım bir oğulları ve kızları vardı, ikisiyle de tanışmadım. Baba bana kan verdi ve bunun için minnettarım. Takas, ev hayatından kesitler görmemi sağladı. Rahatsız etmemeye çalıştım."

Bu çok normaldi. Çiftleşmemiş bir erkek, Gabriel gibi efsanevi biri bile olsa, potansiyel bir tehdit olarak değerlendirilirdi. O bir riskti ve çok tehlikeliydi, sadece efsanevi Gabriel olduğu için bile çoğundan daha tehlikeliydi. Ona kan veren meçhul Karpatyalı bunu yapacak kadar cesurdu.

"Hatırlıyor musunuz -tekrar ediyorum, bu uzun zaman önceydi- bir çocuk kaybolmuştu? On yaşlarında küçük bir kız. Önde gelen soylardan birine mensup olmalıydı. Dubrinsky. Daratrazanoff. Dragonseeker. Matais. Manastırdaki eski kardeşlerden herhangi biri. Hatta belki Danutdaxton'ın soyu. Benim zamanımdan hatırlayamadıklarım." Sandu Gabriel'in yüzünü inceledi, sonra Francesca'ya baktı. "İkinizden biri böyle bir olay hatırlıyor mu?" Karpatyalı çocuklar hazineler gibi korunurdu. Öylece ortadan kaybolmazlardı.

"Öyle bir kaos vardı ki Sandu," dedi Gabriel. "Ama bir çocuğun, üstelik bir kız çocuğunun kaybı fark edilirdi. Tüm Karpatlar onu aramak için organize olurdu. Sık sık ülke dışına çıkıyordum ama böyle bir trajediye dair söylentiler duymuştum." Elini yüzüne götürdü ve hayat arkadaşına baktı. "O asla bulunamadı."

Francesca başını salladı. "Hayır, değildi. O doğduğunda erkek kardeşi yüzyıllardır ortalıkta yoktu ama onun doğumunu duyunca geri döndü. Çok güzel bir çocuktı, yaşının ötesinde bir zekâya sahipti. Zaten bir yeteneği vardı, sesinin tatlı tınısı öfkeli bir canavarı sakinleştirebilir, bazılarına göre evcilleştirebilirdi. Bana bir kurt sürüsünün yaralı bir insanı parçalamasını engellediği söylendi ve o sadece üç yaşındaydı. Bu hikayenin doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Sandu Adalasia'ya baktı. *Lilith bu çocuğun yeteneklerini duymuş olabilir miydi? Çocuğun kapının ardındaki canavarı kendisine itaat ettirebileceğini mi düşünüyordu?*

Adalasia kaşlarını çattı. Lilith'in ne düşünüyor olabileceği hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktı ama Sandu, Lilith'in Xavier'i o çocukla takas etmesi için başka bir neden düşünemiyordu. Öfkeli canavarların onu dinlemesini sağlayabilirse, Lilith için bir kazanç olabilirdi.

Lilith onu ve yeteneğini nereden duymuş olabilirdi? Adalasia Sandu'ya sordu.

Romanya'da Striga hakkında her türlü kaynaktan ve ülkenin farklı bölgelerinden raporlar geliyor. Belki de her yerde casusları vardır.

Francesca yumuşak bir sesle, "Bu küçük kızın bir amaç uğruna kaçırıldığına inanıyorsun," dedi.

"Öyle olmalı," dedi Adalasia.

Daha gençti. Lilith ona iyi davranırsa, çocuğun Lilith'e onu korumayı borçluymuş gibi hissederek büyümesi mümkün müydü? İsteddiği her şeyi yapmak için?

Çocuk her zaman Karpatyalı olacaktı ve sahip olabileceği gücü anlamasa bile güçlenecekti. Sandu, annesi olduğunu düşündüğü birinden bile yalanlar duyabileceğini belirtti.

"Hangi soydan geliyor?" diye sordu Francesca'ya.

Cevap veren Gabriel oldu ve hayat arkadaşından tüm bilgileri aldı. "Bercovitz. O Tiberiu Bercovitz'in küçük kız kardeşi, Gaia Bercovitz. Ondan hiç bahsetmez. Adını bile söylemez. Eski usullere göre ölülerden asla bahsetmez, yine de onu kimin kaçırdığını bulmaya çalıştığına inanıyorum. Avlanmaktan asla vazgeçmeyen yaşlı bir kurt gibi. Kız onun için özeldi. Önemli bir şey. Bir umut işareti. Ondan bahsederse, onu kaçıranların dikkatini çekebileceğine ve bunca zaman sonra hala yaşıyorsa ona zarar verebileceklerine inanıyor."

Francesca başını salladı. "Birinin, kızın başıboş dolaştığına dair uydurduğu hikâyeye asla inanmadı. O öyle bir çocuk değildi. Eğer başıboş dolaşsaydı, evin yolunu bulurdu. Birinin onu kaçırdığına ve yardım istemesini ya da kendi başına eve gelmesini engellediğine inanıyordu. Ben de onun gibi onu birinin kaçırdığına inanıyorum."

"Geçmişine dair hiçbir şey hatırlamıyorsan, Sandu, bu çocuğun kaybolduğunu nereden biliyorsun?" Gabriel sordu.

Sandu başını sallayan Adalasia'ya baktı. Onun izni olmadan kimseye bir şey söylemezdi. "Onun da kaçırıldığını düşünüyoruz. Adalasia'nın ailesinin bir kitabı var, bir atasının açıklayıcı günlüklerle çizdiği küçük resimlerle tasvir ettiği bir tür aile tarihi. Adalasia bir vampirle savaştığımda kanımda bulunan parazitlerden çok korkmuştu. . ."

"Dehşete kapılmadım." Sandu'nun hayat arkadaşı ona en dar gözlü bakışını attı. "Tiksinmiş. Tiksinti. Korkmuş, belki biraz. Dehşete düşmüş değil," diye düzeltti Adalasia.

Sandu başının üzerinden saf bir erkek eğlencesinin gülümsemesini paylaştı. "Düzelteyorum. Parazitleri fark etti ve ondan iğrendi. Birazcık. Çok az. Bana atalarının anneden kıza geçen bu kitapta çizdiği bir resmi gösterdi."

Sandalyesinde kasıtlı olarak arkasına yaslandı ve mümkün olduğunca üstün görünmeye çalıştı. "Şahsen ben bunun çocuklar için uygunsuz bir okuma materyali olduğunu düşündüm, özellikle de yatmadan önce. Adalasia'nın bir erkek otorite figürünün, kızlarımız küçükken ve özellikle de yatmadan önce onlara bu kitabın okunmayacağını söylemesine alışması gerekecek." Sesine kasıtlı olarak mutlak bir otorite kattı.

"İzninizle onun kaval kemiğine çok sert bir tekme atacağım." Adalasia tatlı tatlı gülümsedi. Sesinden şeker damlıyordu.

Gabriel başını arkaya attı ve güldü. Sandu da ona katıldı. "O gerçekten de senin hayat arkadaşın, Sandu. Senin için her yönden mükemmel, değil mi?"

Sandu Adalasia'nın elini ağzına götürerek parmak boğumlarını öptü. "O benim için mükemmel," diye kabul etti, sesi yumuşamıştı. Sonra ona baktı. Ne zaman baksa içi yumuşuyordu. Bu ona ona çok sık bakmaması gerektiğini söylüyordu, özellikle de düşman yakınlardaysa.

Francesca ona doğru eğilerek, "Mümkünse bize bu alışverişten biraz daha bahset Adalasia," dedi. "Hassas bir aile geçmişine burnumu sokmaya çalışmıyorum ama sana yardım edeceksek, sana en iyi kimin yol gösterebileceğini bilmemiz gerek. Tiberiu en olası kaynak gibi görünse de, elinizde daha fazla bilgi olana kadar bunun en iyisi olduğunu düşünmüyorum. Bana pek doğru gelmiyor." Yol göstermesi için hayat arkadaşına baktı.

Gabriel başını salladı. "Hayır, Tiberiu henüz iyi değil. Ona gitmen gerekecek, ama daha fazla bilgi edinene kadar değil. Senin de çok iyi bildiğin gibi, o kolay bir adam değil, Sandu. Kız kardeşinden bahsederken dikkatli olmalısın."

"Dürüst olmak gerekirse size büyücü ile yaşlı kadın arasındaki gerçek alışverişten daha fazlasını söyleyemem, Lilith'in çocuğu büyücüyle onun için bir tür anlaşma yapacak kadar istediğini biliyorum. O çocuğun kullanmak istediği yetenekleri vardı. Her şeyi anlamıyorum, sadece Sandu ve ben

tüm bunları çözmeliyiz ve bunu birlikte yapmalıyız. Atalarımın biri tarafından avlanıyoruz, o da beni bu şekilde bulmaya devam ediyor."

Francesca, "Bir kan izi," diye tahmin etti.

"Sandu bana öyle söylüyor ama ben tamamen Karpatyalı olsaydım beni bu kadar kolay bulamayacağını düşünmüştüm. Kanım Karpat kanı olurdu."

Francesca başını eğdi. "Öyle. Daha zor zamanlar geçirecektir ve senin zihnine giremez. Bu onun için bir engel. Sen kim olduğunu koruyorsun. Her zaman Adalasia olacaksın, yani özünde, soyun hala bozulmamış durumda. Dünyamıza gelen bir erkeğin aksine

-Kelimenin tam anlamıyla her bir parçasının değiştirilmesi gerekir, böylece sadece bilgisi kasıtlı olarak bozulmadan kalır - içine alındığı Karpat soyu ne olursa olsun tamamen ona dönüşür. Bir dişi bu kadar genel bir düzeyde değişmez."

"Neden?"

"Bir erkeğin tamamen yeniden doğması, ruhunun bölünmesi, hayat arkadaşını kendisine bağlayabilmesi için ritüel bağlayıcı kelimelerin üzerine basılması ve kabul edilmeden önce atalarının onu yargılaması ve layık görmesi gerekir. Eğer kabul edilmezse veya geçiş için yeterince güçlü değilse, ki bu sizinkinden çok daha zordur, ölecektir. Bu nedenle dünyamıza bir erkek getirmek son derece nadirdir."

Adalasia parmağını Sandu'nun kalçasına vurdu. Sandu zihninde sessiz bir varlık olarak kaldı ve onun bir şeyler düşünmesini izledi. Bu konuda dikkatliydi. Mantıklıydı. Bilgiyi zaten bildikleriyle karşılaştırarak işlemeye çalışıyordu.

"On yaşında bir çocuk Lilith'e çok fazla kan sağlamaz ve Lilith de büyük bir fedakârlık yapmaz. Lilith açısından iyi bir takas gibi görünmüyor. Tam yetişkin bir kadın ya da bir bebek isteyebilirdi," diye cüret etti.

Sandu, bu canavarla ilgili olmalı.

"Lilith parazitleri Xavier'e ne zaman verdi?" Gabriel sordu. "Büyücünün Xavier olduğunu varsaymak zorundayım."

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Adalasia. "Kitaptaki çizimlerin her biri küçük resimler ya da çizimler. Çok sonraya kadar kimse tarih koymayı düşünmemiş, gerçi bu resmin Nera ve Tessina'nın annesi tarafından yapıldığını biliyorum ama gerçek tarih hakkında hiçbir fikrim yok."

"Keşke daha fazla yardımcı olabilseydik," dedi Gabriel. "Size önerebileceğim en iyi şey Güney Amerika'da bilgi aramanız. Dominic Dragonseeker orada yaşıyor ve size yardımcı olabilir. De La Cruz kardeşler, özellikle de en büyükleri olan Zacarias çok seyahat etti. Danutdaxton da orada. Size yardımcı olabilecek pek çok şey bilecektir."

Adalasia başını kaldırıp Sandu'ya baktı. "Bu çok ilginç ve akılda kalıcı bir isim."

Gabriel, "Dax, artık onunla tanışanların çoğunun dediği gibi, çok ilginç ve unutulmaz bir Karpatyalı," dedi. Sesinde hafif bir eğlence belirtisi vardı. "Yüz yıldan fazla bir süre boyunca en büyük düşmanımla birlikte bir yanardağın içinde kilitli kaldı. O volkanın içinde, onu ayakta tutacak kan olmadan çok *daha fazlası* oldu. Onunla tanışmak sizin için bir deneyim olacak. Hayat arkadaşı Riley de bir zamanlar insandı. Onu bir ejderhanın kıskançlığıyla koruyor."

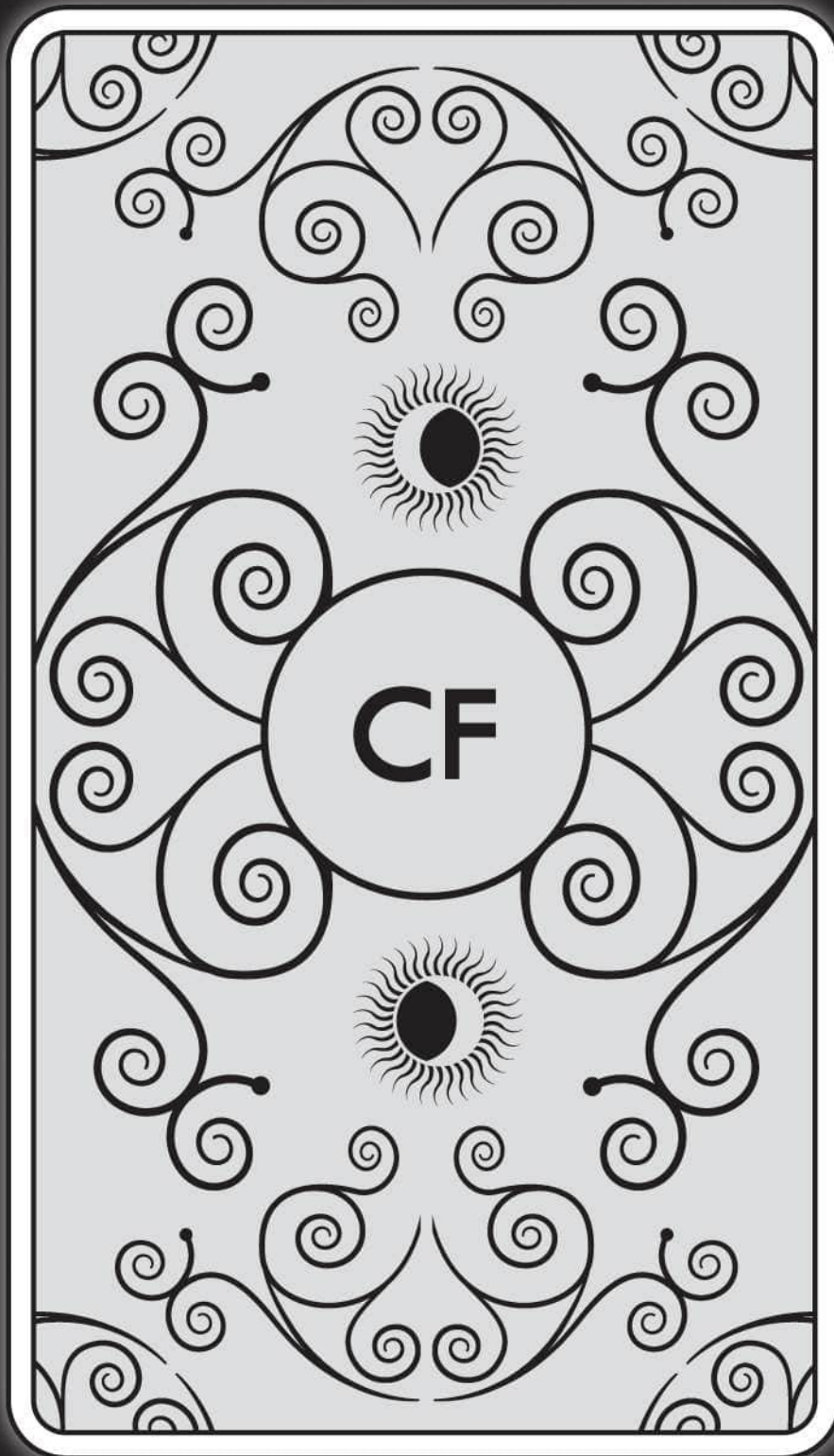
O gülünce Francesca onu dürttü. "Kendini çok komik sanıyorsun, Gabriel."

Sandu parmaklarını Adalasia'nın elinin etrafında sıktı. "Gabriel gülüyor çünkü Dax içinde bir ejderhanın kalbini ve ruhunu taşıyor. Kadim Olan onun içinde yaşıyor."

Adalasia kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Yani bir ejderhaya mı dönüşüyor?"

Sandu başını salladı. "Volkanın içinde bir ejderha buldu. Neredeyse ölmek üzereydi ama sonunda kükreyerek canlanırken ve usta vampir kaçarken yanardağdan kaçmak için Danutdaxton'a girdi."

Gözleri onunkilerle buluştu. "Sanırım boyumu biraz aşan bir işe kalkıştım. İblislerle başa çıkabilirim ama ejderhalar konusunda o kadar da emin değilim."



-IX-



HERMIT

T o yağmur ormanı tarif edilemeyecek kadar güzeldi. Her ağacın gövdesi orkideler ve sarmaşıklarla doluydu. Adalasia daha önce hiç bu kadar canlı renkler görmemişti. Her şey hayattan daha büyük görünüyordu. Sarmaşıklar kalın bir şekilde sarkıyordu.

İlmekler ya da büyük halatlar gibi yere akıyordu. Bundan çok daha fazlasıydı. Yeşilin bu kadar çok tonu olduğunu bilmiyordu.

Gölgelikte yükseklerde, ağaç gövdelerine tırmanan bitkiler, bitkilerin üzerinde büyüyordu. Bu güzel, bazen dantelli, bazen yapraklı bitki örtüsünün hiçbirinin toprağa kök salmadığını görebiliyordu. Havada, ağaçların hemen üzerinde büyüyorlar, gövdelerin etrafında dolanıyorlar, yosun ve likenlerin, çalılarının, çiçekli bitkilerin ve sarmaşıklarının üzerinde kolonileşiyorlardı. Bu farklı, çeşitli bir dünyaydı ve o kadar güzeldi ki nefes kesiciydi.

Kurbağalar da bitkiler kadar çeşitliydi. Onlardan büyülenmişti. Renkleri, boyutları, sesleri. Her yerde var gibiydiler. Onları aradıkça daha fazlasını keşfediyordu. Sandu ve diğerleri onu son derece eğlenceli buluyor ve gördükleri kadar güzel ya da büyüleyici olmayacağını bildikleri bir hedefe doğru sürüklemeye çalışıyorlardı.

"Sandu," dedi Petru. "O kadını hareket ettirmenin tek yolu onu mağara adamı tarzında omzunun üzerinden atmak."

Adalasia gözlerini kısarak Petru'ya en iyi bakışını attı. Muhafızlarının hiçbirinden hoşlanmayı beklemiyordu ama hepsinin Sandu'yla bir bağı vardı. Bu da onlarla aynı bağı paylaştığı için onları bir şekilde tanımaya başladığı anlamına geliyordu. Ara sıra duygularını onlarla paylaşarak üzerlerindeki muazzam yükü küçük bir şekilde de olsa hafifletebildiği için minnettardı.

Petru cıva rengindeki tuhaf gözleriyle büyüleyici olabiliyordu. Bazen ürkütücü bir gümüş renginde parlar ya da en az gümüş rengi kadar korkutucu olan fırtınalı bir bakışla kararır. Saçları da gözleriyle aynı gümüş rengindeydi; platin, gür ve diğerleri gibi deri kordonlarla arkadan bağlanmıştı. Her ne kadar korkmuyormuş gibi davransa da, başlangıçta onun - hepsinin - gözünü korkutmuştu. Şimdi içlerini görüyordu,

Kim olduklarına dair bazı ipuçları yakalamışlardı ve onurlu insanlardı. Sandu gibi mücadele edebilirlerdi ama hayatlarını yöneten katı bir kuralları vardı. Kendisini küçük bir kız kardeş olarak gördükleri için şanslı sayıyordu.

"Sırf yağmur ormanını ilk kez görmenin keyfini çıkarıyorum diye bana zorla isteklerini kabul ettirmeye çalışmadığını biliyorum."

"Bunu ben önermedim *Sisarke*, bunun iyi bir fikir olacağını söyledim. Şimdi işitme duyunuzun tehlikeye girmesinden endişe ediyorum."

Adamın kendisine eski dilde "küçük kardeşim" demesi hoşuna gitmişti. Bu sevgi ile ilişkili bir terimdi.

"Aynı fikirdeyim," diye söze karıştı Benedek. "Gece azalıyor ve yapacak çok işimiz var. Oyalanıyorsunuz. Bu sana yakışmıyor."

Adalasia kendini tam boyuna kadar kaldırdı, ki etrafı devlerle çevrili olmadığı sürece bu hatırı sayılır bir boydu. Karpatların alışılmadık derecede uzun ve geniş omuzlu olması onun şanssızlığıydı, bu da kendisini olduğundan çok daha küçük hissetmesine neden oluyordu.

"Oyalanmıyorum. Yağmur ormanını defalarca gördünüz ve belli ki bu muhteşem manzaranın tadını çıkarmak için hiç fırsat bulamadınız, ama benim hiç fırsatım olmadı. Şu minik kurbağalara bakın. Çok tatlılar. Ve bu kadar küçük olmalarına rağmen çok büyük sesler çıkarıyorlar. Ayakları neredeyse tüm vücutları kadar büyük. Gözleri de öyle. Onları seviyorum."

Nicu onun bileğini yakaladı ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirdi. Avucunun tam ortasına küçük bir kurbağa bıraktı. "Al bakalım, yanında götür. Böylece dinlenme yerimize kadar yol boyunca ona bakabilirsin."

Aynı anda Siv örgüsünü sol omzundan sağ omzuna kaydırды ve oraya bir kurbağa yerleştirdi. "Ona da bir hediye vermeyi düşündüm."

Adalasya kıpırdamadan durdu. "Afanasiv Belan. On yaşındaki bir okul çocuğunun yaptığı gibi üzerime kurbağa mı koydun? İki bin yaşında olman gerekiyordu. Bu çocukça davranışı aştığını düşünmüştüm. Bu zavallı küçük yaratıkları ait oldukları yere koyduktan sonra kıcını tekmeleyeceğim. Nicu, bunu hemen al ve evine geri koy. Sen daha iyi bilirsin."

Çok dikkatli bir şekilde elini Karpatyalıya doğru uzattı. En iyi öğretmen sesini kullandı. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Okul çocukları gibi davranıyorlardı ama onunla alay etmeleri hoşuna gidiyordu.

Nicu yuvarlak altın gözlü küçük kurbağayı aldı ve dikkatlice ağaca geri koydu. "En azından bir kız bebek gibi zıplamamışsın."

Omzundaki küçük kurbağayı neredeyse unutuyordu, onunla yüzleşmek için dönüyordu. Son anda, yapışkan ayakları ona tutunmasını sağlayacak olsa da, küçük adamın düşmesini engellemek için elini kaldırdı. "Nicu Dalca, 'kız' demek üzereydin. Bir kız gibi zıpla. Bütün kızlar kurbağaların etrafında zıplamaz. Bazı erkekler de kurbağaların etrafında zıplar, belki farkında değildir diye söylüyorum."

Bir kıkırdama duydu ve omzunun üzerinden çok masum görünen Sandu'ya baktı ve bu bakışa bir an bile inanmadı. Küçük kurbağayı omzundan nazikçe kurtardı ve ağacın gövdesini saran ve yukarı tırmanan sarmaşıkların arasına yerleştirdi.

Sandu ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Sana dünya kadar zaman veriyorum *Sivamet*. Bu dördü hedefimize ulaşmak için sabırsızlanıyor çünkü onlara söz verdiğin gibi kartlardaki kaderlerini okumanı istiyorlar."

Adalasia gözlerini ona dikti. "Sanırım onlara bir okuma sözü verdin. Korundum. Korunma konusunda çok nettim."

"Riskten korunma mı?" Benedek tekrarladı. "Kaçmak gibi mi? Bu daha modern kelime, bizim için kartları okumaktan kaçmaya niyetli olduğun anlamına mı geliyor?" Simsiyah gözleri ona vahşi bir bakış attı. Ya da sadece vahşiydi.

"Tam olarak değil. Endişeliydim, hepsi bu." Adalasia dürüstlüğü inanırdı, özellikle de bu adamlara karşı. Sıra dışıydılar ve ona karşı asla dürüstlükten şaşmazlardı. "Kartlar acımasızca dürüst olabiliyor. Umudu yok etmek yapmak istemediğim bir şey, hepiniz benim için bu kadar değerliyen olmaz. Başka bir ailem yok. Sandu, bir Karpat erkeğinin hayat arkadaşı olmadığına ve böyle bir umudu da olmadığına başına neler geldiğini anlattı."

"Bilmek en iyisi, *sisarke*," dedi Benedek. "Şafakla buluşma kararını verebilecek kadar güçlüyken bilmeyi tercih ederim."

Adalasia onun intiharı kastettiğini biliyordu. Etrafındaki güzelliklere baktı ve böyle şeylerden bahsetmek zorunda kalmalarından nefret etti.

şeyler. En kötüsü de, bu adamlar için bunun hayatın bir gerçeği, yüzyıllar boyunca birlikte yaşadıkları bir olasılık olduğunu ve bunu kabul ettiklerini biliyordu.

Adalasia bu adaletsizlik karşısında gökyüzüne haykırmak istedi. Bunlar iyi adamlardı. Onlar en iyileriydi ve onları alaşağı etmeye herhangi bir şekilde katkıda bulunan bir araç olmak istemiyordu.

"Adalasia," dedi Sandu nazikçe, eli yukarı kayarak avucunu Adalasia'nın ensesinde gezdirdi.

Onun zihnindeki üzüntüyü hissetmiş olmalıydı. Her ne kadar onlardan saklamaya çalışsa da hepsi hissetmişti. Duygularını onlardan saklamakta o kadar da usta değildi, özellikle de hisleri yoğun olduğunda.

Bilinçli bir düşünce olmadan Sandu'nun içine girdi. Hayat arkadaşlarının yakınlığını her geçen gün daha iyi anlıyordu. Nera'nın ordusuyla karşılaştıklarında mümkün olduğunca yakın olabilmeleri için her zaman ona ayak uydurması ve onunla birlikte düşünmeyi öğrenmesi gerektiğini biliyordu.

Sandu kolunu ona doladı ve sonra onu kucaklayarak yukarı kaldırdı. En azından Sandu'nun omzuna baş aşağı konma zilletinden kurtulmuştu. Bir şelalenin sesi giderek yükseliyordu. İtiraf etmeliydi ki şelaleleri severdi. Su aşağıdaki havuza sırıyordu. Suyun yüzeyine ve kayalara çarptığını duyabiliyordu. Sesleri ve kokuları tanımlamak giderek daha kolay hale geliyordu.

Bunu sana yapmazdım. Sesinde hafif bir kahkaha vardı. Onun kendisini üzüntüsünden kurtarmak için elinden geleni yaptığını biliyordu.

"Bu mağaradaki ve içindeki havuzlardaki tüm sülüklerden kurtulduğundan emin misin Siv?" Petru kısık bir sesle sordu. "Bu mağaralar dizisini son kullandığımızda sülükleri temizlediğini söylemiştin ama *temizlememişsin*. Tüm o kıpır kıpır, şişmiş yaratıkların içimdeki yaşamı emmek için kendilerine yapışmaya çalışmasıyla uyanmak hiç de hoş bir anı değil."

Siv açık bir iç geçirdi. "Bu bir asırdan fazla zaman önceydi, hatta daha da uzun. O zaman da söylemiştim, küçük şeytanların çoğu gündüzleri geliyor olmalı. Odamda uyumayı tercih ettiğim yerde böyle bir sorun yaşamadım."

Adalasia Sandu'nun omzunu tuttu ve her bir kelimeyi duyduğundan

emin olmak için başını hafifçe çevirdi. Sandu'nun altında uyumak üzere değildi.

Eğer sülükler varsa. Bu büyük bir şekilde dışarıdaydı. Bilmemesi ya da damarlarında akmadığı için kanını emememeleri umurunda değildi. Sülükleri uzaklaştıracak bir şey olup olmadığını görmek için korunma dualarını gözden geçirmeye başladı.

"Benim de üzerim iğrenç yaratıklarla kaplıydı," dedi Benedek, sesi daha da alçaktı. "Ve ben ikinizden de farklı bir odadaydım. Üzerimde bir battaniye gibiydiler. Sen sadece kendi odanı mı temizledin Siv?"

"Ben olsam böyle bir şey yapmazdım. Belki de vücutlarındaki bir şey onları çekti. Bir mineral. Sülüklerin neden sizin dinlenme noktanıza çekildiğini nereden bilebilirim? Belki de bu mağara sistemi onların üreme alanıdır."

"Şimdi hatırlıyorum da," dedi Petru, sesi acımasızdı, "vücuduma ve etrafımdaki tüm yüzeylere yapışmış, hatta altımdaki toprağa gömülmüş yüzlerce jelatinimsi koza ve içinde yumurta kütleleri vardı. Sülüklerin birçoğu birbirinin etrafında kıvrılmış, hala bağlıydı. Korkunç bir uyanıştı. İlk başta ölümsüzlerin beni bulduğunu sandım."

Adalasia parmaklarını Sandu'nun göğsüne gömdü. *O mağaralara girmeyeceğiz.*

Neden onları dinliyorsun? Sesinde bir tür tembel eğlence vardı.

Bir an sessiz kaldı. *Bana bunların hiçbirinin yaşanmadığını mı söylüyorsun? Benim çıkarım için mi uyduruyorlar?*

Ben de size tam olarak bunu söylüyorum.

Sessizdi, hâlâ gömleğini tutuyordu. *Bana söylediğini belli etme, lütfen.*

Kahkaha atıyormuş gibi bir izlenime kapıldı. Üstlerinden gelen ve altlarındaki mürekkepli su havuzuna düşen köpüklü suyun düzenli düşüşünü görmek için başını geriye çevirmek zorunda kaldı. Büyük, dantelli eğrelti otları tarafından yarı yarıya gizlenmiş gri-mavi kayalar havuzun ve nehre doğru akan derenin kenarlarında sıralanmıştı.

Ne yapıyorsun, ewal emninumam?

Sandu şelalenin altına eğildi ve onu suyun arkasında kayalardan oluşan bir duvarla çok sık bir çıkıntıya benzeyen bir yere geri taşıdı. Kadın

kayalardaki çatlağı bile göremiyordu ama Sandu elini salladı ve çatlak genişledi.

Henüz emin değilim ama size haber veririm.

"Tüm sülükleri temizleyeceğimden kesinlikle emin olabilirsiniz," diye söz verdi Siv ciddiyle. "Ama sülüklerin dinlenme yerinize dönmesini engelleyemem. Bu sinir bozucu yaratıklara karşı kendi korumalarınızı örmeyi deneyebilirsiniz. Ne de olsa onlar ölümsüz değiller. Onlar doğanın bir parçası. Normaller. Bizim korumalarımızın onların istilasına karşı işe yarayacağını sanmıyorum. Sadece vampir için çalışıyorlarsa."

"Kullandığınız odayı alacağım," dedi Petru, "çünkü gizemli bir şekilde toprağınızda görünmediler."

"Ne yazık ki," diye ekledi Nicu, "yılın aynı döneminde geri döndük. Yeniden üremeleri mümkün."

Adalasia gözle görülebilen küçük bir titreme geçirdi ve yüzünü Sandu'nun omzuna sakladı. Onun oyunculuk yeteneği olmadığını kim söylemişti? Koruyucu meleklerin birbirlerine baktıklarını biliyordu. Eğer kendilerini beğenmiş hissedebilselerdi, öyleydiler.

"Bizi çok ince yapacağım *Sivamet*," diye uyardı Sandu. "Çatlaktan geçeceğiz ve saniyeler içinde diğer tarafta olacağız."

Sandu'nun omzunu ve göğsünü daha sıkı kavradı ve başını salladı, peşindeki dört adamdan alacağı intikamı planlamaya başlamıştı bile. Sandu tam adımını atacakken Benedek onun önüne geçti.

"En iyisi yolu göstermeme izin ver, *ekām*, sadece emin olmak için. Yaşayan ölümlere dair bir kanıt yok ama ikinizi de şansa bırakmayız."

Sandu'ya ne zaman "kardeşim" dese, Adalasia'nın kalbi eriyordu. Yine de, yerdeki sülükler hikâyesiyle onu korkutmaya çalıştıkları için onları geri alıyordu. Bu bir zorunluluktur. Sadece bu konuda çok zeki olması gerekiyordu çünkü uyudukları alanların etrafına güvenlik önlemleri örüyorlardı ve nerede uyuduklarını başkalarına söylemiyorlardı. Sandu ve kendisini çevrelemek için odalar ya da toprak alanlar seçeceklerini biliyordu ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu, bu yüzden zihninde şekillenmeye başlayan fikri ele alış biçiminde çok ama çok dikkatli olması gerekecekti.

Benedek önlerindeki çatlaktan kayan ince bir gölge gibi görünüyordu. Sonra hemen arkasından geçtiler. Petru onu takip etti, sonra Siv, Nicu da arkadan gelip çatlağı kapattı. Hepsi koruma örmek için döndü.

"Sandu, Nera'nın ordusuna karşı onu da mühürlemem gerekiyor," dedi Adalasia kararlı bir şekilde. "Senin de çok iyi bildiğin gibi böcekler ve solucanlar kullanıyor. Muhafızların sülükler hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum ..." Bir başka hassas ürperti daha verdi. "Eğer kendimizi onun iblislerine karşı korumazsak Nera burada, bu mağaralarda böcekleri ve solucanları kullanabilir. Sizin korumalarınız ölümsüzlere ve onların gönderdiklerine karşı dayanıyor ama casuslarının hepsine karşı değil."

Onu yere bıraktı ve Karpat korumasına kendi koruma örgüsünü eklemeye başlamadan önce sülük arar gibi kasıtlı olarak ayaklarının etrafına baktı. Kardeşlerini küçük intikamına hazırlıyordu ama aynı zamanda ciddiye ve Nera'nın onları bulduğunda savunmalarını delemeyeceğinden emin olmak için çok titizdi.

"Sandu, yolu biraz daha iyi aydınlatabilir misin?" diye sordu dar geçitten su duvarından uzaktaki daha derin alanlara doğru ilerlemeye başladıklarında. Sanki her an ayaklarına ve bacaklarına sülüklerin doluşacağından şüpheleniyormuş gibi endişeyle ayaklarına bakmaya devam etti.

Sandu ona yardımcı oldu ve muhafızların birbirlerine bilmiş bakışlar attığını gördü. Eğer ortak bir eğlence varsa, bu hayat arkadaşı aracılığıyla oluyordu. Aklında olmadıkları zamanlarda onlarla duygularını paylaşıyor, böylece yüklerini hafifletebiliyordu. Bırakın eğlensinler. Onlara inandığını düşünmelerini istiyordu.

Geçit bir dizi büyük odaya açılıyordu ve Benedek üst duvarlara aplikler yerleştirilmesini işaret ettiğinde her biri şaşırtıcı derecede parlak ışıklar saçıyordu. Lambalar yandığı anda, toprağa gömülü mücevherler sanki cılganmışlar gibi şaşırtıcı derecede parlak renklerle parlıyordu. Burada kalıp geçtikleri her bölümü incelemek istedi ama yürümeye devam ettiler.

Adalasia sıcaklık kontrolü uyguladı. Mağaralar şaşırtıcı derecede sıcaktı. Yerin bu kadar altında soğuk olacaklarını düşünmüştü ama tam tersi olmuştu. Kökler birçok yerde toprağı yarıp çıkmış, garip, el yordamıyla ilerleyen, kıllı kollar gibi görünüyordular. Sürekli bir ses vardı

su damlıyordu. Yürüdükleri odaların bazılarında sığ ve kirli görünen, bazılarında ise daha derin olan durgun su havuzları vardı. Çamur vardı ve çoğunlukla kuru yüzeyler vardı.

Sonra odalar bütün bir yeraltı dünyasına açıldı. Kayalardaki küçük çatlaklardan içeri ışık giriyor, zengin toprakta bitki tohumlarının büyümesine izin veriyordu. Çatlaklar çok küçüktü ama üstlerinden ve bazı durumlarda yüksek tavanlı mağaralarda yürümeye devam ettikçe yanlardan ışık girmesine izin veren çok sayıda çatlak vardı.

"Bu inanılmaz," dedi Adalasia. "Kimsenin bunların burada olduğunun farkında olmaması çok çılgınca."

"Çok yakında keşfedecekler," diye yanıtladı Sandu. "Yukarıdaki zemin zamanla aşınmaya devam edecek ve çatlaklar genişleyecek. Su akıp gittiğinde kayaları parçalıyor. Zaman alacak ama eninde sonunda olacak."

Birkaç eğreli otunun yetiştiği, neredeyse çimenli bir çayıra benzeyen çok geniş bir odaya geldiler. Sandu ellerini sallayarak alanı daha fazla aplikle aydınlatmaya yardımcı oldu. Yemyeşil bir halı sererek, sandalyeler ve bir masa ekleyerek alana daha çok iç mekan hissi verdi.

Adalasia'nın kalbi hızlandı. Sandalyeler masanın etrafında yarım daire şeklinde dizilmişti. Gardiyanların onun kartları okumasını istediklerini biliyordu. Odalardan geçerken herkesin okuma istediklerini unutmuş olmasını ummuştu. Ya da fikirlerini değiştirmişlerdir.

Sandu her zamanki gibi ayrıntılara dikkat etmişti. Sandalyeler son derece rahat görünüyordu ama antikaydılar. Masa da bir antikaydı, annesiyle paylaştığı evin birebir kopyasıydı. Duvardaki aplikler çok eski modaydı, sanki mum yakıyorlarmış gibi görünüyorlardı ve titreyen ışıklar mücevherlerle süslü duvarlarda dans ediyordu.

Kardeşler ona beklenti içinde bakıyorlardı. Çok iriydiler. Geniş omuzlu, uzun boylu adamlar ve bu yüzyıla ait olmayan saçları vardı. Yüzleri yontulmuş ve çizgilerle kazınmıştı, yine de ağır kaslı vücutlarıyla genç görünüyorlardı. Savaşçıydılar ve bu, hareketsizliklerinden ve akıcı, kolay hareket etme biçimlerinden anlaşılıyordu.

Etrafını sarmışlardı. Adalasia onlardan korkmayı aştığını düşünüyordu, özellikle de artık Karpatyalı olduğu için, ama kendini tam boyuna getirdiğinde bile, şimdi olduğu gibi, onların muazzam gücünü hissettiği zamanlar oluyordu. Auraları karanlıktı ve okunması zordu. Onlarla bir bağ paylaşıyordu ama yine de zihinlerindeki bariyerleri aşamıyordu.

Onların ruhlarında da aynı yara izinin olduğunu ve bu izlerin silinemeyeceğini biliyordu. Ruhlarının lime lime olduğunu, karanlık ve kurtarılamaz olduğunu, sayısız delikleri olduğunu düşünüyorlardı ama geriye kalan her şeyde savaştan savaşa, öldürmeden öldürmeye biriken kalın yara dokusu katmanları vardı. Çok fazla, artık sadece Karpatyalı değil, ölümsüz de değillerdi. Onlar . . . yırtıcıları. Savaş için yaşıyorlardı.

Dövüşün heyecanını, öldürmenin heyecanını hissettiler ama bunu fark etmediler. *O* bunu tecrübe etmişti. Sandu yaşamamıştı. Savaşa girdiğinde adrenalinle birlikte kan dolaşımında elektrik enerjisinin cızırdadığını tam olarak fark etmemişti. Savaşmak için can atan kurnaz, hayvansı bir yırtıcıya dönüştüğünü.

Tüm kadimler bir şekilde Karpat avcılarının ötesine geçtiklerinin farkına varmış olmalıydılar; diğerlerini güvende tutmak için manastıra girmeyi bu yüzden seçmişlerdi. Şimdi, hayat arkadaşlarını bulmak için, bir kez daha bu koruma kapılarını terk etmişler ve arayış içinde dünyaya çıkmışlardı. Avlanmak. Yaşayan ölüleri öldürmek. Ruhlarının halihazırda taşıdığı yüke bir yük daha ekliyorlardı.

"Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?" Sesinin titremesini engellemek için büyük çaba sarf etti. Masanın bir tarafındaki sandalyeye çöktü.

Herkes başıyla onaylarken Benedek onun karşısındaki sandalyeye oturdu. Diğer muhafızlar yerlerini aldılar ama gözlemlemek için çok yakın durdular.

Adalasia dudaklarını birbirine bastırdı ve başını kaldırıp Sandu'ya baktı. Ayakta kalan tek kişi oydu. Bir eli sandalyesinde, onun hemen yanında duruyordu. Cesaret mi arıyordu yoksa kendisini bu işe bulaştırdığı için onu boğmak mı istiyordu, bilmiyordu. Bu adamların neden cevap aradığını biliyordu. Cesurdular, uzun yaşamlarıyla yüzleşme şekilleri ve

Bir hayat arkadaşının ödülüne sahip olmadan onları sonlandırmak zorunda kalabilecekleri ihtimali.

"*Sisarke*," dedi Benedek yumuşak bir sesle, onun endişesini açıkça görüyordu. "Bana bak, hayat arkadaşına değil. Bunu ben istedim. Eğer tercih ettiğim cevabı alamazsam, bunun bir suçu yok. Doğru ya da yanlış diye bir şey yok. Sadece öyle. Bana hayat arkadaşımın hayatta olduğu söylendi. Bana bir yön verildi. Yönü takip etmek imkânsız hale geldi." Kardeşlerine baktı. "Manastırımız bulutlar tarafından korunuyordu, bir yanılsama içinde muhafaza ediliyordu, böylece onu arayan herkes kaybolacaktı. Fane ve Aleksei'nin hayat arkadaşları olan Trixie ve Gabrielle tarafından bize verilen haritayı kullanarak her birimiz hayat arkadaşımızı aradığımızda sürekli olan şey buydu. Yanılmış olabilirler ve bizim hayat arkadaşımız yok, ama bilmek boş umutlara kapılmaktan daha iyidir. Biz dünyaya salınmak için çok tehlikeliyiz. Bunu sen de biliyorsun. Bunu Sandu'da görüyorsunuz ve biz de aynıyız ama çapalarımız yok."

"Bu kartları okumak şaka değil Benedek. Kesin gerçeği söyleyecekler." Boğazında bir yumru vardı. Kendini çiğ ve incinmiş hissediyordu. "Şu anda bir umudun var. Ya o da giderse, o zaman ne olacak?"

"Her birimiz bu dünyada çok uzun zamandır tek başımıza yürüyoruz *sisarke*, manastıra girmeden ve yanılsama bulutlarındaki kapıların ardında kilitli kalmadan önce bile. Uzun bir süre derken, yüzlerce yıldan bahsediyorum. Karanlık zamanları atlatmak için değerlerimizi ve güçlerimizi geliştirmek zorundaydık. Bizler bilgi arayanlarız. Sürekli öğrenme ve ne kadar zor olursa olsun her zaman gerçeğe, *sisarke* ile yüzleşme fikri bizi onurlandırır. Karanlıkta yürüyor olabiliriz, ancak her zaman parlak bir spot ışığını içimize çevirir, kim olduğumuza, nerede olduğumuza, canavarın ne kadar yakın olduğuna bakarız. Ben güçlüyken, Adalasia, bilmek istiyorum. Eğer hayat arkadaşım artık bu dünyada değilse, o zaman gücüm varken şafakla buluşmayı seçeceğim. Sandu'nun ya da kardeşlerimden herhangi birinin beni avlamak zorunda kalmasını istemiyorum." Sesi nazik ama kararlıydı. "Seçilmiş kardeşin olarak senden rica ediyorum Adalasia, benim için kartları oku."

Derin bir nefes aldı. Tanrıça kalbinin üzerinde, karşı karşıya olduğu ezici görevin nazik bir anlayışıyla hareket ediyor gibiydi. Benedek onu korumak için onunla birlikte seyahat ediyordu. Onu çok az tanıyordu ama

Bazen zihninde onun anlık görüntülerini yakalıyordu ama ona karşı bir kardeş gibi muazzam duygular beslediğini fark etti. O zaten onun için bir aileydi. Onu tanımıyor olabilirdi ama kalbini biliyordu.

Sandu'nun elinin gücünü başının arkasında hissetti, parmakları bir an saçlarında ve sonra ensesinde durdu.

Ben de seninleyim.

Basit bir ifadeydi ama çok şey ifade ediyordu. Onun da bu okumayı ne kadar zor bulduğunu biliyordu ve ona destek verdi.

Mağarada suyun damlaması, kurbağaların ve ağustos böceklerinin sesi dışında sessizlik vardı. Nedense bu sesleri rahatlatıcı buluyordu. Kıyafetinin altından keseyi çıkardı. Deste eline geçer geçmez, tanıdık bir güvenin içine aktığını hissetti. Kartlar onun bir parçasıymış gibi hissediyordu. Neredeyse kendisiyle konuştuklarını hissedebiliyordu.

"Desteyi karıştırman ve üçe bölmen gerekiyor Benedek."

Desteyi ona uzattı ve kartların onun dokunuşuna nasıl tepki verdiğini yakından izledi. Benedek güçlüydü ve Sandu'da olduğu gibi onun da Karpatyalı olarak tanınacağını biliyordu. O ana kadar onun için hangi düzeni yapmak istediğinden emin değildi.

Benedek tereddüt etmeden kartları aldı. Bir an için, sanki güç güçle karşılaşmış gibi küçük bir mücadele oldu ve sonra sanki kartlar adamın içindeki sanatçıyı keşfetmek için acımasız dövüşçünün, karanlık auranın ötesini görebiliyormuş gibi çok sayıda renkte kıvılcımlar yükseldi. Karıştırdı ve kadının istediğini yaptı.

"Üçte birinden birini seç ve bana ver."

Kartları ters çevirerek basit bir düzen seçti. İçlerinden geçen enerjiyi hissedebiliyordu. Onun ve kartların ya da tanrıçanın enerjisini. Gerçeği. Buna ne ad vereceğini her zaman bilemiyordu. Sadece orada olduğunu ve ona rehberlik ettiğini biliyordu. Hayat arkadaşının bu yüzyılda hayatta olduğunu hemen anladı. Sadece hayatta olmakla kalmamış, Benedek'in gelişiyile kartlarda belirgin bir tepki, bir sevinç oluşmuştu.

Adalasia gülümsemekten kendini alamadı. Büyük. Zihnindeydi. Kalbinde. Ruhunda. Ne kadar rahatlamıştı. O kadar minnettardı ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Başını kaldırıp ona baktı. "Kesinlikle bir hayat arkadaşın var Benedek. Burada bir cevap var." Kartları gözden geçirdi. Neşeli olmasına rağmen

tehlike işaretleriydi. Yol boyunca pek çok tehlike işareti. Tıpkı Sandu ve onun yaptığı gibi onun da yapması gereken bir yolculuk vardı ve onunki de tıpkı Sandu'nunki gibi çarpık ve yorumlanması zordu. En azından ona bir hayat arkadaşı olduğunu söyleyebilirdi.

Yüzlerinde çok az ifade olmasına rağmen, Benedek için kardeşlerinden gelen mutluluk patlamasını zihninde hissetti. Herhangi bir duygu hissettiklerinin farkında olduklarından bile emin değildi.

"*Sisarke*, bu gece bana düşünecek çok şey verdin. Yaptıkların için sana teşekkür ederim." Ayağa kalktı ve uzaklaşmadan önce resmi bir şekilde selam verdi.

Benedek küçük masadan kalkar kalkmaz, Sandu da ona yardım etmek için oradaydı. "Biraz yürüyüp esnemen lazım *Sivamet*. Bu okumalar seni yoruyor."

"Çok gergindim. Kartlarda istemediğim bir şey görebileceğimi düşünmek korkutucuydu. Petru için okuma yapmadan önce onları temizlemem gerekiyor," diye ekledi. "Benedek güçlü biri ve Petru için okuma yaptığımda ondan hiçbir iz kalmamalı."

Bir kez daha Petru'nun karşısına oturmadan önce kartları temizlediğinden emin olmaya dikkat etti. Benedek'ten sonra Petru için kartları okuma fikri biraz daha kolay gelmişti ama yine de gergindi. Olmamaya çalışıyordu. Kartları ya da tanrıça kartını etkilemek istemiyordu. Sadece, Benedek gibi Petru Cioban da onurlu bir adamdı ve onun hayat arkadaşının hayatta olmasını istiyordu. Titreyen ellerini, titreyen kalbinden daha iyi kontrol ediyordu ama bunun bir nedeni de okumayı mümkün olduğunca kısa tutma ve sadece hayat arkadaşının hayatta olup olmadığına odaklanma konusundaki kararlılığıydı. Bu onun sorusuydu.

Diğerleri gibi o da güverteyi Petru'nun eline verirken onu dikkatle izledi. Benedek gibi Petru'da da hiç tereddüt yoktu. Kartları yetenekli ve güçlü ellerine aldı. İnce kumaş çıplak tenine değdiği anda, yaşamın, tanınmanın, gücün gücün parıltısı vardı.

Petru'nun cıva rengi gözleri gümüş rengine büründü ve platin rengi saçları kartların yaptığı gibi çatırdadı. Etrafında küçük pürüzlü şimşek çizgileri belirdi.

Sanki büyük bir fırtına aniden bastırmış gibi. Fırtına gözlerinden okunabiliyordu ama ellerine çarpan beyaz alevler canını acıttıysa da kâğıtları düşürmedi ya da bir kenara atmak üzere olduğunu belli etmedi. Fırtına ellerinin etrafında şiddetlenirken hünerli parmaklarıyla karıştırarak kontrolü ele aldı. Şimşek çekilmeye başladığında ve sonunda kaybolduğunda bile duraksamadı.

Adalasia nefesini bırakana kadar tuttuğunu ya da elini kalbinin üzerine o kadar sert bastırdığını fark etmemişti ki neredeyse kendini morartıyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı ve Petru'nun cevabının olumlu olması için sessizce dua etti.

"Desteyi dörde bölün ve her bir desteyi yönlerden birini temsil edecek şekilde seçin. Olmalarını istediğiniz yere yüzleri aşağı bakacak şekilde yerleştirin."

Adam kadının istediğini yaptı. Desteyi dörde böldü ve her bir desteyi kuzey, güney, doğu ve batıyı temsil eden konumlara yerleştirdi. Fırtınalı gözleriyle Adalasia'ya bakarak her destenin üzerinde bir parmağını tuttu.

"Bu deste çok güçlü, *sisarke*. Tamamen Karpatlara özgü dişil bir güç taşıyor ve benim içime bakmaya çalışıyor." Suçlama yoktu, sadece bir açıklama vardı.

Fal bakarken her zaman sezgilerine güvenirdi. Petru bir kadimdi ve tıpkı Sandu ve diğerlerinin sahip olduğu gibi, tanımadığı birinin sahip olduğu engellerin ötesini görmesine izin vermesine imkân yoktu. Tanrıça içeri girmeye çalışmıştı ama başarılı olamamıştı, onu tehdit ettiğinde bile. O kararlı kalmıştı.

Adalasia kartların hissine çok aşınaydı. Şu anda sakinleştiriciydiler, fırtına sonrası gibi. Petru her beyaz enerji kıvılcımı sona erene kadar parmaklarını kaldırmadı ve sanki destenin vahşiliğiyle onu yakabileceğini düşünmüş gibi onu koruduğunu fark etti. Sandu'ya gönderdiği hızlı bakışa ya da kalbinin verdiği tepkiye engel olamadı, kadim kardeşlerinin onunla bu kadar çabuk bağ kurması karşısında biraz eridi.

Zihnini ve duygularını paylaşmalarına izin veriyorsun, Adalasia, diye hatırlattı Sandu.

Bu adamlar, hayat arkadaşı ve onun kardeşleri, eskiler, onlar koruyuculardı, koruyuculardı ve bunu otomatik olarak yapıyorlardı, asla kendilerini düşünmüyorlardı. Gözlerinin arkasında yanan yaşları kırıpıştırarak uzaklaştırdı ve kendini sakın bir zihne sahip olmaya zorladı. Kendini bir su havuzunu tek bir dalgalanma olmadan görecektir şekilde eğitmişti. Eğer orada olmaması gereken bir düşünce gelirse, dalgaların onu alıp götürmesine izin veriyordu, böylece sadece kartların ona söylediklerini görebiliyor ve duyabiliyordu.

Yığınlara başıyla işaret etti. "Her bir desteden en üstteki kartı çevirin." Ağzı kurumuştu. Hayat arkadaşının kalp atışlarını takip etmek için elinden geleni yaptı. Sabit. Güçlü. Güvenilir. *Lütfen tanrıça*. Tanrıça hayat arkadaşı hakkında bir şey yapamazdı. O sadece cevap verebilirdi. Sadece...

Petru hiç tereddüt etmeden en üstteki kartları çevirdi. Adalasia'nın nefesi neredeyse ciğerlerinden dışarı fırlayacaktı. İşte oradaydı. Hayat arkadaşı. Yaşıyordu ve bu yüzyılda onunla birlikteydi. Etrafını saran tehlike. Bu pek de beklenmedik bir şey değildi. İhanet. Korkunç bir fedakarlık.

"İşte gördünüz. Hayat arkadaşınla Benedek ya da Sandu'dan daha kolay kurtulacak gibi görünmüyorsun."

"Bir hayat arkadaşım var," dedi Petru ayağa kalkarken. "Önemli olan tek şey bu. Gerisi halledilebilir. Teşekkür ederim *Sisarke*. Bu gece bana çok şey verdin."

Adalasia bir sonraki okumasına hazırlanmak için kartları temizlerken onun basit ifadesini düşündü. *Önemli olan tek şey buydu*. Eskiler her şeyi en önemli olduğuna inandıkları şeye indirgemişlerdi. Sonunda Benedek ve Petru'nun hayat arkadaşları olmuştu. Sandu'yla birlikte onu korumaya karar vermişlerdi ve hayat arkadaşlarını bulmak için yola çıkmadan önce burada kalacaklardı. Soru cevaplandığına göre kartların daha açıklayıcı olacağını umuyordu.

Tekrar masaya geri döndü. Sandu onun arkasındaydı. Omuzlarına hafifçe dokunuyordu, sanki yükün her okumada biraz daha zorlaştığını biliyormuş gibi. Sanki kaderin bir cilvesiymiş gibi, ilk iki hayat arkadaşını verdikten sonra diğer ikisinin farklı bir sonla karşılaşabileceğini hissediyordu.

Afanasiv Belan. Siv. Sandu gibi açık renk saçları, gümüş veya platin çizgileri ve insanın ruhunu delip geçebilen mavi-yeşil gözleri vardı. Adalasia'ya göre, tüm kardeşler arasında en öngörülemez ve Sandu'ya en çok benzeyen oydu.

Diğerleri gibi o da zihnindeki katı bariyerin ardına gizlenmişti ama tıpkı Sandu'da olduğu gibi aynı iblisin pusuda beklediğini hissetti. Diğerlerinde de olduğunu, hepsinin tehlikeli olduğunu biliyordu ama Sandu'da olduğu gibi Siv'de de belki biraz daha uzun yaşamışlar ya da birkaç savaş daha görmüşlerdi. Ruhlarındaki yara izi daha kalın ve daha yaygındı. O sadece ... vahşiydi. Güverteyi ona teslim etmekten biraz korkuyordu. Tanrıça, hayat arkadaşları hakkında soru soran herkesi yargılama konusunda çok titiz görünüyordu.

Siv'in göz rengi, en derin berrak deniz gibi bir tür turkuaza dönüşmüştü. Hipnotik. Büyüleyici. Israrcı. Onun kendisini geçmesine izin vermeyecekti. Derin ve temiz bir nefes aldı ve ne olursa olsun bu adamların kaderleriyle yüzleşecekleri bilgisine teslim oldu. Tek başlarına. Başları eğilmeden.

Adalasia çok eski tarot kartlarından oluşan desteyi karşısında rahatça oturan adama uzattı. Siv tereddüt etmeden iri, nasırlı ellerini destenin etrafına sardı. Kartlar bir anda, tıpkı diğerlerinde olduğu gibi güce karşı güçle tepki verdi, ancak bu sefer destenin etrafında ve adamın parmaklarının arasında patlayan su hortumlarını görebiliyordu. Rüzgârın sesi artarak odanın içinde vahşice kükredi. Apliklerdeki alevler yükselerek patladı ve sonra söndü.

Afanasiv hareket etmedi. İfadesi değişmedi ama yeşil, turkuazın içinde daha da koyulaştı; iri ellerinin etrafından yayılan kasırgalar kadar uğursuz ve çalkantılı görünen tehlikeli bir renk karışımı. Adalasia güç mücadelesini izledi ama aslında pek de mücadele sayılmazdı. Siv herhangi bir misillemeye girişmeyi reddetti, gücünü en ufak bir şekilde artırmadı. Siklonlar sıçrayıp dönerken ve rüzgâr odanın içinde çığlıklar atarken o sadece kartları gevşekçe tuttu.

Sonunda rüzgâr sert esmeye başladı ve sanki hiç esmemiş gibi dağıldı. Sandu yeniden yakmak için elini apliklere doğru salladı.

Onlar. Siv sakince kartları karıştırmaya başladı. Adalasia bakışlarını desteden ayırmıyor, doğru okumanın gelmesi için zihnini açıyordu.

"Desteyi ikiye bölün ve yarısını bir kenara koyun. Diğer yarısıyla bir kartı doğrudan önünüze, bu pozisyonda yukarıya yerleştirin." Kartın nereye gitmesini istediğini gösterdi. "Sonra üç kartı tam karşıya, iki kartı da onun altına yerleştirin. İki kartın her biri yukarıdaki sıradakilerin arasında ama altında olacak. Toplam altı kart. Evet, böyle," diye onayladı. "Destenin geri kalanını bir kenara koyun. Şimdi en üstteki karttan başlayarak onları ters çevirin."

Bekledi. Kalbi çarpıyordu. İşte oradaydı. Çok güzeldi. Herkesin aradığı o kart. Elini kalbinin üzerine bastırdı. Hayat arkadaşı yaşıyordu. Şu anda orada olup olmadığını görmek için bekledi. Geçmiş korkunç bir yalnızlık ve zorluklarla doluydu. Şimdiki zamanını -*şimdiki* zamanını- tasvir eden kart ise şimdiki zamandan biriydi. Bu zamanın. Bu yüzyılın. Köprüsünde daha çok muharebeler, bir tür savaş varmış gibi görünüyordu. Kılıçlar. Geleceği - eğer birbirlerine inanırlarsa ve etraflarını güvenebilecekleri kişilerle sararlarsa onu bulmaları ve hayatta tutmaları mümkündü. Bu nihai hedefe ulaşmasını engelleyen çok büyük bir şey vardı. En çok istediği şeye ulaşmak için bunun üstesinden gelmek zorundaydı.

Afanasiv kıpırdamadan oturup altı karta baktı. "Tüm bunları bu kartlardan mı anladın? Hayat arkadaşım hayatta, bu yüzyılda savaşacak daha çok savaşım var ve onu güvende tutmak için etrafımı güvendiğim insanlarla çevirmeliyim. Ayrıca, onu bulmamı engelleyen bir şey var."

Adalasia kartlara bakarken kaşlarını çatı. "Onu bulmanı engellemesi şart değil. En çok istediğin şeye ulaşmanı engelliyor. Onu sadece bulmak değil, onunla birlikte olmak istiyorsun. Ya da ne bileyim, onu sahiplenmek. Onunla bir ortaklık kurmak. En büyük arzun her neyse."

Siv bir süre daha orada oturdu. "Teşekkür ederim *Sisarke*. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum." Ayağa kalktı ve Nicu'nun yerini alması için masadan uzaklaştı.

Adalasia Sandu'nun kalkmasına yardım etmesine izin verdi. Kartları temizlemek için zaman ayırdı. Nedense Nicu'ya bir okuma yapmak konusunda çok isteksizdi.

Onda onu çeken bir şey vardı. Bir vahşilik. Bir serbestlik. Hayvanlara olan yakınlığı. Bilmiyordu. Her neyse, onun da en az kardeşleri kadar yaralı ve tehlikeli olduğunu biliyordu. O özeldi.

Onunla birlikte oturdu ve kartları almasını istedi, mücadele kendini vahşi hayvanlar olarak gösterdiğinde hiç şaşırmadı. Hayvanlar kartlardan kaçarak jilet gibi keskin dişlerini ve parlayan kırmızı gözlerini gösterdiler ama bu Nicu'yu hiçbir şekilde caydırmayacaktı. Sadece sakince bekledi, desteyi neredeyse yatıştırdı, bir başparmağı destenin üzerinde bir hayvanın tüylerine vurur gibi kayıyordu. Kartlar yerleştikten sonra onları karıştırdı ve Adalasia'nın söylediği şekilde dizdi.

Adalasia kaşlarını çatarak kartlara baktı ve ona ne söylediklerini okumaya çalıştı. Anlam ilk kez bulanıktı. Nicu'nun hayat arkadaşının hayatta olduğundan emindi ama yönünü görmek imkânsızdı. Oradaydı ama yine de değildi. Bu hiç mantıklı gelmiyordu-eğer ...

Nicu kalkmaya başladı, neredeyse küçük masayı iterek kartların kaymasına neden olacaktı. Adalasia elini sallayarak onları durdurdu, bunu yaptığının farkında bile değildi.

"Kımıldama," diye tısladı. "Bu hiç kolay değil. Her şey bulanık. Kartları rahatsız etme." Başını kaldırıp ona bakmadı, gözlerini kartlardan ayırmadı, eğer başka tarafa bakarsa zihnindeki ipucunu kaybedeceğinden korkuyordu.

Niku sandalyesine yerleşti. "Bana doğru olmayan bir şey söylemeni istemiyorum. Diğerlerinin yanında ne bu kadar uzun kaldınız ne de yüzünüzde böyle bir ifade vardı."

Adalasia o zaman başını kaldırıp baktı. Belli ki Nicu kartların ona hayat arkadaşı olmadığını söylediğini düşünmüştü. "Yaşıyor, ama ..." Sözünü yarıda kesti ve tekrar kartlara baktı, kaşları birbirine çarptı. Elini kalbinin üzerinde ovuşturarak sessizce tanrıça kartından okuması için yardım istedi. "Kartları tekrar karıştırmanı ve sadece üç kart açmanı istiyorum Nicu."

Nicu kartları toplayıp karıştırırken gözleri onunkilerle buluştu. Desteyi birkaç kez böldükten sonra üç kart seçti ve yüzü açık bir şekilde Adalasia'nın önündeki masaya koydu. Nefesi ciğerlerini küçük bir telaşa terk etti. Yine şeytan kartı. Savaş arabası. Ve aşıklar. Kartlara baktı. Üç büyük arcana. Neydi

olasılıklar? Daha önce aldığı kartların aynısı, sadece onların etrafı diğer küçük kartlarla çevriliydi.

Zihnini ve ifadesini boş tutmaya çalıştı. Sandu onu okumakta ustaydı ve ne yazık ki kardeşleri de -şimdi onunkiler de- öyleydi. Aklından geçen o küçük anlam kırıntısı paylaşmak istemediği bir şeydi. Yeterince güçlü değildi. Emin değildi ve bu iyi bir şey değildi. İyi olmasını istiyordu. Dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı.

"Lütfen bir kez daha yapar mısın? Desteyi karıştırın, üçe bölün. Üçte birlerden birini seç, diğer ikisini bir kenara koy ve sonra seçtiğin kartın yüzünü masaya yay." Elini kalbinin üzerine, tanrıça kartının üzerine koydu, sıkıca bastırdı ve dinleyen herkese bir dua gönderdi. *Bu iyi olsun. Bu doğru olsun.* Nicu çok iyi bir adamdı.

Kardeşler yaklaştı. Nicu gözlerini onunkilerden ayırmadı. Kartlara bakmadı ama kızın ona söylediği şeyi aynen yaptı. Karıştırdı ve iyi karıştırdı. Tarot destesini üçe böldü ve üçte ikisini bir kenara koyarak kalan kartları yüzleri aşağı bakacak şekilde masanın üzerine yaydı.

"Üç tane seç ve yüzlerini çevir Nicu," diye sessizce talimat verdi. Kalbi kontrolden çıkmış gibi çarpıyordu. Adamların yırtıcı, avcı olduklarını biliyordu ve duymamaları mümkün değildi. Tepkisine engel olamıyordu. Nicu'nun önündekilerden bir kart seçmesini, yelpazeden çekmesini ve yüzü yukarı bakacak şekilde çevirmesini bekledi. Bunu bir ikincisi izledi. Sonra bir üçüncüsü. Şeytan. Aşıklar. Savaş arabası.

"Ben tutarlı biriyim," dedi.

Gözlerini kısa bir süreliğine kapadı ve sonra ona baktı. "Öylesin," diye kabul etti.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hayat arkadaşın bu yüzyılda yaşıyor. Bir yolculuğa çıkacaksın ve onu geri getirmek için güvendiğin kişilerin sana yardım etmesine ihtiyacın olacak. Kolayca bulunabileceği bir yerde değil." Kesin bir şey *bilmiyordu*. Tahmin edebiliyordu. Tahmin edebilirdi. Ama bilmiyordu.

Nicu'nun gri gözleri onun yüzünde gezindi. "Bana her şeyi anlatmıyorsun, Adalasia."

"Bir okuma yaptığımda, okumaya kendimden hiçbir şey katmamaya çalışırım. Spekülasyon ya da tahmin yapılmamalıdır. Sezgilerim olabilir ama bu aynı şey değildir. Daha iyi yanıtlar almak için başka bir zaman tekrar deneyebiliriz."

"Hayatta olduğundan eminsin."

Adalasia kartlara baktı. Çok yorulmuştu. Dinlenmek istiyordu. "Evet. O yaşıyor, Nicu. Bunu kesin olarak söyleyebilirim. Gerçekten çok yorgunum ve hâlâ Nera'nın casuslarının yerden, duvarlardan ya da tavandan içeri giremeyeceğinden emin olmam gerekiyor."

Kartları topladı ve eski keselerine geri koydu. Bir sonraki ayininde onları temizleyecekti. Sandu kalkmasına yardım etti ve garip bir şekilde bacakları sanki uzun bir yarış koşmuş gibi güçsüz hissetti. Kolunu onun beline doladı.

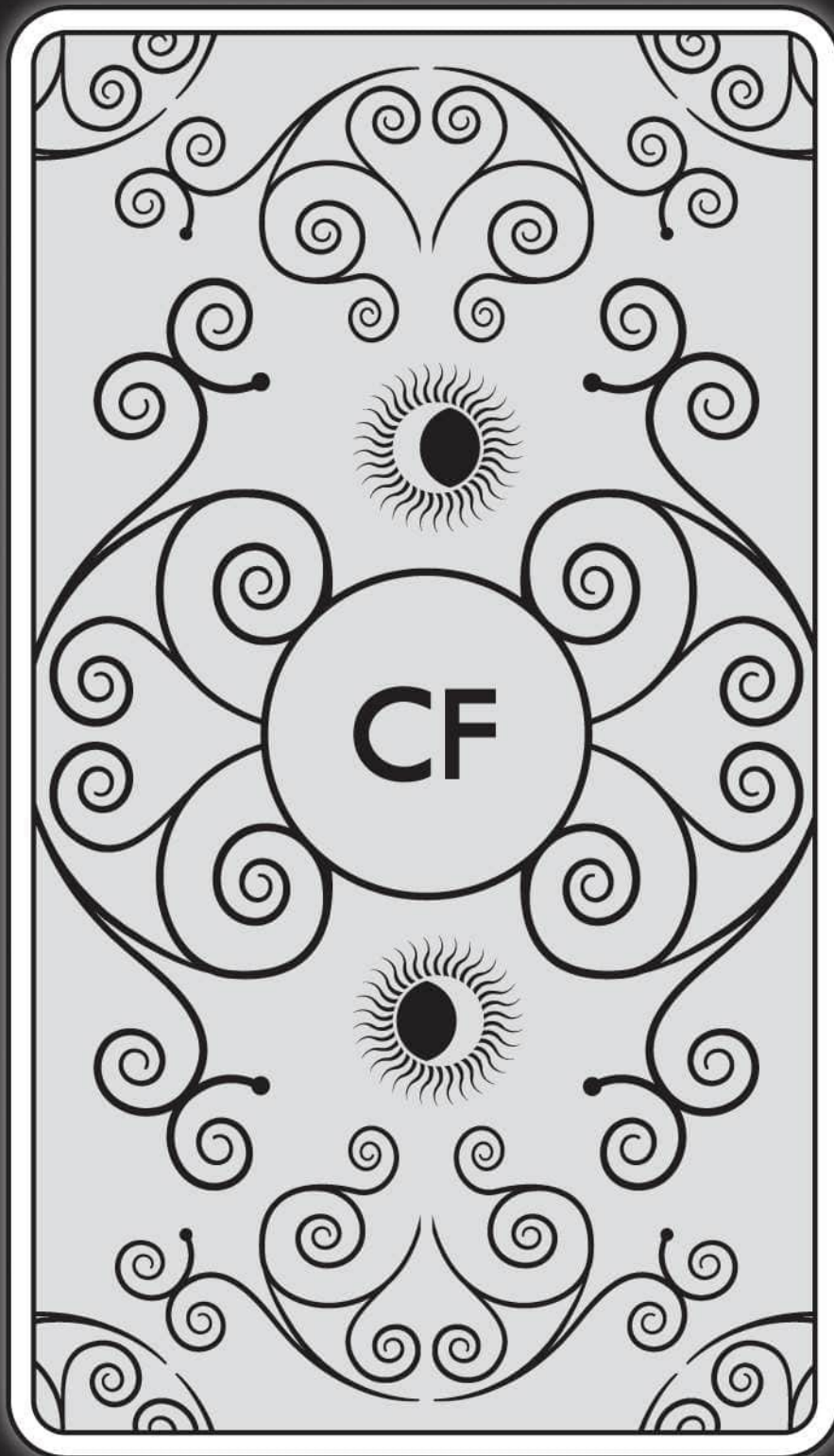
Kulübeyi Nera'nın casuslarına karşı nasıl mühürlediğini izledim, ewal emninumam. Bunu senin için yapabilirim. Çok yorgunsun.

Ben olmalıyım.

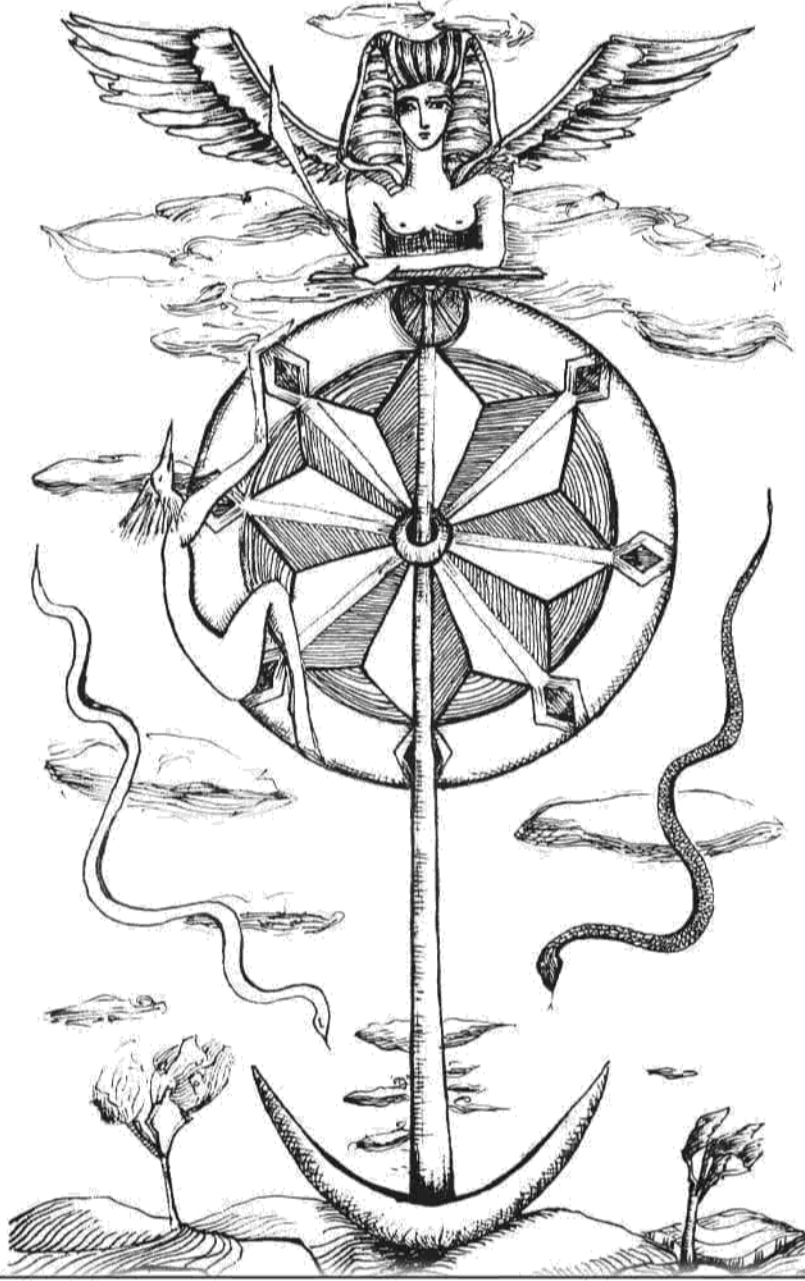
Sandu onun çenesini yakaladı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi, karanlık gözleri onunkileri arıyordu. *İyi bir şey yapmıyorsun.*

Onun zihnine nazik bir kahkaha attı. *Belki de.*

Nera'nın ordusunun ya da casuslarının getirebileceği herhangi bir zarara karşı üstünü, altını ve dört bir yanını mühürlerken kardeşleri onu izledi. Daha sonra dikkatlice ördüğü küçük illüzyonu fark etmediler; üreyen sülüklerin yanı sıra yumurta keseleri ve uyuyan masum Karpatyalıya yapışmak için yükselen yüzlerce sülük. Bu bir yanılsama olduğundan ve onlar kendi güvenlik önlemlerini almadan önce o zaten içeride olduğundan, sadece onun yanılsamasını kendileriyle birlikte mühürleyeceklerdi. Tatmin olmanın ötesinde, geceyi geçirecekleri yeri bulmak için hayat arkadaşıyla birlikte yola koyuldu.



-X-



ÇARKIFELEK

Sandu'nun kendini bildi bileli olduğu gibi yalnız olmadığının farkına vardığı an hep bu ilk andı. Yeryüzünü açmak için elini salladı ama kıpırdamadan durdu, şimdi her zaman-

Uyandığında yükselen arzusun şimdiki sızısı. Bazen sadece rahat bir özlem, bazen de yoğun ve görmezden gelinmesi neredeyse imkânsız olan bu arzu onun bir parçasıydı.

Bakışlarının onun üzerinde gezinmesine izin verdi. Adalasia. Onun. Küçük bir gülümseme zihnini kurcaladı. Onun hakkında bu kadar sahiplenici düşünmesinden hoşlandığını itiraf etmek istemezdi ama o bunu her zaman yapardı. Her zaman yapardı. Onun da kendisi hakkında aynı şeyi düşünmesine aldırımıyordu. Onun yanında kıvrılmış çok kadınsı görünüyordu. Onun sadece şekline bakmayı seviyordu. Sırtının uzun çizgisi. Cömert kalçaları ve göğüsleri. Uzun bacakları. Adam içinde hareket ederken bacaklarını ona sarışı.

Bunu düşünmek sikini daha da kalınlaştırdı, ona hoş bir acı verdi. İkisi için de kan bulması gerekiyordu. Çok zor olmayacaktı. Bu mağara sistemi birkaç küçük köyden uzakta değildi. Bu ilk uyanışın tadını çıkarmak için birkaç dakika ayırmak, onun yanında olduğunu bilmek, iki bin yıllık arayıştan sonra gerçekten hayat arkadaşına sahip olduğunu bilmek.

Bunca zaman boyunca hiçbir kadına bakmamış ve onu arzulamamıştı. Vücudu tepki vermemişti. Eşine iyi bir sevgili olabilmek için insanoğlunun bildiği her cinsel zevki dikkatle araştırdığı onca zaman boyunca. Ona bir insanın seksle yaşayabileceği maksimum hazzı yaşatmak istiyordu, bu yüzden gittiği her ülkede titizlikle çalışmıştı. Her yüzyılda. Vücudu tepki vermemişti ama zihni her şeyi kavramış, kadınların en çok nelerden hoşlandığını izlemişti. Onları daha fazlası için yalvartan şey neydi? Partnerlerini de memnun etmek istemelerine neden olan şeyleri.

Artık Adalasia'ya sahip olduğu için, öğrendiği şeylerden herhangi birini ona yapma düşüncesi bile vücudunun tepki vermesine neden oluyordu. Ona bakmak bile vücudunun tepki vermesine neden oluyordu. Onu düğündükçe siki kalınlaıyor, sertleıyor ve tepki veriyordu. Bu da gülümsemek istemesine neden oldu. Görünüşe göre bir hayat arkadaşı onun üzerinde düşündüğünden çok daha fazla kontrole sahipti. O aldırmadı

en azından. Bu ona yaşadığını hissettirdi. Sanki vücudundaki her hücre çok uzun bir uykudan sonra aniden uyanmış gibi hissediyordu.

Saçlarına dokundu, kadının örgü halinde tutmayı sevdiği, adamın ise çekip gevşetmeyi ve serbest bırakmayı sevdiği o uzun, kalın kütleye. Kadın ona itiraz edecekmiş gibi bir bakış attı ama hiç itiraz etmedi; onun yerine güldü. *Güldü*. Onun bu yönünü seviyordu. Bu gülüşü. Sesi çok tatlıydı ve içinde derin bir yankı uyandırıyordu.

Sandu aşkın insanın zihninde başladığının farkındaydı. Orada kalırdı. İyi günde, kötü günde, aşkın canlı kalmasını istiyorsanız, onu zihninizde sonsuza dek güvende tutmanız gerekirdi. Bunu kesin olarak bilmeyecek kadar uzun süredir hayattaydı. Yine de o bir Karpatlıydı ve ruhları biliyordu. Adalasia'nın çok daha küçük olan elini kaldırdı ve avucunun içine yerleştirdi. Onun ruhunu korumuştı. Onun ruhunu korumak için doğmuştu. Defalarca doğmuştu ve onu doğurduğunda ruhunu kızına emanet etmişti. Bunun nasıl işe yarayacağını hiç düşünmemişti. Ruhunun koruyucusunun nasıl tekrar tekrar doğmak zorunda kalacağını. Onun ruhu. Onun ruhu.

Bu annesini boş bir kabuk olarak mı bırakmıştı? Bedeni ve kalbi ondaydı ama ruhlarını doğumla birlikte kızına geçirmişti. Bu yüzden tarot kartlarını Adalasia gibi okuyamıyordu. Gençken okuyamadığı için değil, Adalasia'yı doğurduktan sonra meşaleyi ona devrettiği için. Kartlar biliyordu. Tanrıça kartı biliyordu. Bu yürek parçalayıcıydı.

Bunun tüm hayat arkadaşları için aynı olmadığını biliyordu ama bu durumda, iblisin kapısını korumakla görevlendirildiklerinde, ailedeki kadınlar çok zor bir hayat yaşamıştı. Hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmek için seçtikleri erkeklerin onlara iyi davranmış olmasını umuyordu. Onları sevmiş ve onlara iyi bir yoldaş olmuşlardır. Elbette kartlar onlara yol gösterecekti.

Zihninde hafif bir kıpırtı vardı. Kelebek kanatları gibi bir çırpınış. *Sandu? Bana ihtiyacın var mı?*

Sesindeki uykulu notaları duyabiliyordu. Hâlâ yorgundu. Toprak zengindi ve onu beslemek için çalışmıştı ama o avlanırken toprakta biraz daha zaman geçirebilirdi. Sadece ona uzanmış olması, sürekli yeniden doğduğunu ve onu yeterince hızlı bulamadığını düşündüğünde melankolisini hissetmesiydi.

Kadının sesini dinlerken yine o hoş arzu sızısının üzerine çöktüğünü hissetti. Yavaşça uyanmasında bir şeyler vardı. Tam olarak uyanmamıştı. Tamamen uykuda da değildi. Sürükleniyordu. Onun kadını. Huzur vardı. Memnun olma hissi. Bunun bir hayat arkadaşına sahip olmakla geleceğini fark etmemişti.

Uyu, ewal emninumam. Yakında döneceğim. Beslenmeye gidiyorum ve ihtiyacın olanı sana geri getiriyorum. Bir kez daha saçlarını okşadı. Tüm o kalın ipek.

Yüzyıllardır hissetmedikten sonra duygular ilginçti. İlk başlarda duyguları bunaltıcı ve kontrol edilmesi zor bulmuştu, bu yüzden onları bir kenara itmiş ve derinlere gömmüştü. Sonra yavaş yavaş hissetmesine izin vermişti ama belli bir mesafeden. İkisi için kararlar verirken - hayat arkadaşının sağlıklı olması ve hayatta kalması için gerekli olduğunu bildiği kararlar - onun mutsuz olduğunu ve artık ona güvenmediğini fark etti. Ondandır sınırlar saklıyordu. Kendisi ondan bilgi saklarken, onun tüm sırlarını kendisiyle paylaşmasını beklemişti. Bu duygular onun ihtiyaçlarını biraz daha iyi anlamasını sağladı. İlişkileri için gerekliydi. Şimdi onlar için minnettardı.

Yavaşça kalktı, halkının yaptığı gibi temizlendi ve giyindi. Dinlendikleri yeri örtmedi ama Adalasia'nın bedenini örtmek için mineral bakımından zengin topraktan bir pelerin sağladı. Yüzünü topraktan uzak tuttu, böylece şans eseri tamamen uyanırsa, canlı canlı gömülmekten korkmayacaktı.

Toprağı açmak için tekrar tekrar pratik yapmıştı. Bu onun ilk işiydi. Israr etmişti. Diğer tüm işlerden daha çok, bu özel görev üzerinde çalışmayı seçmişti. Sandu toprakta uyumanın Adalasia'nın en büyük korkusu olduğunu biliyordu. Kendisinin de topraktan çıkabilmesini sağlayarak bu korkuları kontrol altına almaya kararlıydı. Yine de şimdilik her zaman önce onun uyanmasını ve toprağı onun için kaldırmasını tercih ediyordu.

Köyde uygun ve sağlıklı bir erkek bulması zaman aldı. Bu küçük topluluk çoğunlukla nehrin hemen gerisinde yer alan bir balıkçı mezasıydı. Küçüktü, ama insanlar ağları ve birçok balıkçı teknesiyle daha moderndi.

Ticaretini yaptıkları ya da sattıkları mallar. Amazon'a yılda birkaç kez iki tekne gelir ve yanlarında turistleri de getirirlerdi. Bu turistler, mallarına bakmak için küçük kasabaya geldiklerinde topluma çok ihtiyaç duyulan bir zenginlik akışı sağlıyorlardı.

Sandu kan alırken dikkatli davranıyor, çok fazla almamaya dikkat ediyordu. Donörün başının dönmesini ve belki de su kenarında bir kaza geçirmesini istemiyordu. Adamın balıkçılıkla geçindirdiği bir ailesi vardı. Karısı mücevher yapıyordu. Çocukları balık tutmasına ve avlanmasına yardım ediyor, yemek için otlar, kökler ve bitkiler topluyorlardı. Sandu'nun kan almayı tercih ettiği türden iyi bir adamdı. Her zaman dünyada iyilik olduğunu hatırlatan bir şeydi. Sandu, ölümsüzlerin pisliklerini yaydığı gölgelerde çok uzun süre yaşamıştı ve bu hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

Mağaralar sistemine yaklaşırken Benedek de ona katıldı. "Siv eski numaralarına devam ediyor. Bu sabah uyandığımda her tarafım sülüklerle kaplıydı. O kadar ağırlardı ki, yumurta keseleri vücuduma yapışmıştı, ayağa kalkabileceğimden emin değildim."

Sandu'nun kaşları havaya kalktı. "Bunu Siv mi yaptı?"

Petru yanlarında belirdi, gözleri gümüş rengindeydi. "Siv, sülüklerle yaptığı küçük şakadan pişman olacak."

Sandu, "Belki de sülükler gerçekten topraktadır," diye cüret etti. "Adalasia'yı yalnız bıraktım. Her yerinde sülükler gezinirken uyanmasını istemem."

Benedek sesini tehditkâr bir tonda yükselterek, "Bunları ona takmaya cesaret edemez," dedi.

Nicu da onlara katıldı. "Bu sabah sülüklerin ağırlığıyla uyandım," diye açıkladı.

"Yalnız değildin," dedi Petru.

Afanasiv ağaçların arasından çıktı, gözleri fırtınalıydı, deniz gibi çalkantılıydı. "Bu yükselişte üzerimde gezinen sülükleri takdir etmiyorum. Hanginiz işlemediğim bir suçun intikamını almaya karar verdiniz? Hiç kimsenin odasında sülük yoktu. Bunu biz uydurduk, unuttun mu? Onları uyku odama koymak iğrenç bir suçtur ve bunu kimin yaptığını öğrendiğimde, biriniz bunun bedelini ödeyecek."

Dört kardeş birbirlerine uzun uzun baktılar. Delici bakışlarını Sandu'ya çevirdiler. Teslim olmak için iki elini havaya kaldırdı.

"Bu şeyi ben yapmadım." Yalanları duymakta usta olduklarını biliyordu. Yalan söylemiyordu ama aklındaki eğlenceyi engellemek mümkün değildi. Uyandıklarında vücutlarını, üreme ve yumurtalarını yapıştırma aşamasındaki sülüklerin çok iyi yapıldığı belli olan illüzyonuyla kaplı bulduklarında, odalarının her birinin duvarında bir böcek olmayı diledi.

Beş adam yine uzun ve şaşkın bakışlarla birbirlerine baktılar.

"Sandu," diye başladı Benedek, sonra durdu ve başını salladı.

Nicu, sanki Benedek'in aklından geçenleri biliyormuş gibi, "Bu mümkün değil," dedi.

"Bu mağaraların sülüklerin üreme alanı olduğuna inanıyor musunuz?" Sandu sordu.

"Hayır." Siv kararlıydı. "Ve sen de istemiyorsun Sandu. Eski numaralarına devam ediyorsun."

"Sana söyledim, sülüklerle hiçbir ilgim yok Siv. Sana söz veriyorum."

Siv ona şüpheyle baktı. "Peki ya küçük kız kardeşimiz? Ona kefil olabilir misin? Korumalarını toprağa ördü. Sülükleri yüzeye çıkarmak için de bir büyü yapmadığı ne malum?"

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" Sandu sordu.

"Onu mağaralara taşırken küçük bir oyun oynamış olabiliriz," diye itiraf etti Petru.

Nicu açıklamaya devam etti. "Sülüklerden bahsetmiştik. Uyandığımızda yaratıkların vücudumuzda gezindiğini ve yumurta keselerini bize bağladığını gördük."

"Neden böyle bir şey yapasın ki?" Sandu sordu. Kahkahasını tuttu ve öfkeden yanıyormuş gibi görünmeye çalıştı. Bu bakışta çok iyiydi. Bunu yüzyıllardır kullanıyordu. Belli ki işe yaramış olmalıydı.

Benedek aceleyle açıkladı. "Bunu onun ruh halini hafifletmek ve bizim için kartları okumak zorunda kalmasını engellemek için yaptık. Üzgün olduğunu ve bunu yapmak istemediğini biliyorduk."

Sandu kasıtlı olarak kaşlarını çattı. *Adalasia. Uyanık mısın?*

Evet. Toprak Ana'nın kolları beni sıcacık sarmışken burada uzanıyorum. Çok güzel bir gece. Aplikleri ve mücevherleri yakmayı başardım.

duvarlar sanki cilalanmış gibi parlıyor. Burası gerçekten çok güzel.

Konuşmayı takip ediyor muydunuz? Sandu ısrar etti, onu aklında tutmanın samimiyetinin tadını çıkarıyordu.

Mm-hmm.

Kahkahası tatlıydı. Onu alçaktan çekiştiriyor, bir arzu yumruğu amansız bir çağrıya dönüşüyordu. Böyle bir doğa gücünü hissetme yeteneğinin tadını çıkardı.

Şüphelenmeye başladılar.

Kahkahası onun üzerinde patladı. İçinden. Zihninden kardeşlerinin her birine sıçradı. O anki neşesi. Onlarla alay ediyordu. Kendisine yaptıkları küçük şakanın karşılığını alabildiği için çok mutluydu.

Tam da sizin kadim kolektif burnunuzun dibinde, diye böbürlendi, kahkahası bulaşıcıydı.

Bir an sessizlik oldu, sanki yağmur ormanının kendisi yeni dönüşmüş bir insanın dört eski Karpat avcısını alt edebileceği fikrini kabullenmek zorundaymış gibi. Sandu'nun zihninde kaldılar, onun eğlencesini paylaştılar. Kahkahalarını paylaştılar. Onlara eşek şakası yapmaktan aldığı zevki, alaylarına karşılık onları geri kazanma becerisini.

Sisarke, Benedek onun zihnine fısıldadı. *Sülükler yükselirken kişinin vücuduna yapışır. . .* Onun dilinde doğru terimi aramaktan vazgeçti.

Vile, Nicu tedarik etti.

İğrenç, dedi Petru aynı anda.

Siv, en iğrenç ölümsüzlerin bile ötesinde, diye ekledi.

Kahkahaları devam etti. *Eminim hepiniz sülüklerin gerçek olmadığını anlamışsınızdır.*

Yine o toplu sessizlik oldu. Sandu'nun kahkahalarla kükrelemek için yapabileceği tek şey buydu. Başını metanetli kadimlere çevirmek zorunda kaldı. Yüzlerinde ifade yoktu. Yüzleri herhangi bir şok belirtisi göstermeyi reddediyordu ama onunkine sıkı sıkıya bağlı zihinleri inançsızlıkla yankılanıyordu. Hayret. Onları gerçekten kandırabildiği için bir tür zevk. Dördü de ilk uyandıkları anı hatırlıyor, kendilerine yapışmış sülüklerin ağırlığını fark ediyorlardı. Aceleyle oradan ayrılırken onlardan çabucak kurtulmuşlardı.

hiçbiri sülüklerin gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu kontrol etmedi. Petru, Benedek ve Nicu, Siv'in kendilerine şaka yaptığına inanıyorlardı. Siv de diğerlerinin öyle yaptığına inanıyordu. Hiçbiri sülüklerin illüzyon olabileceğini düşünmedi.

Sisarke, dedi Siv, beni hayrete düşürüyorsun. Neden Sandu gibiler için harcandın, hiçbir fikrim yok.

Sandu istisna yapmaya zahmet etmedi. Sadece Adalasia'nın hayat arkadaşı olduğu için minnettardı. "Dominic ve Solange'ı aramadan önce onunla biraz zaman geçirmek istiyorum. Ona kısa bir ziyaret için geleceğimizi haber verdim. Sadece konuşmak için. O da kabul etti."

Dört gardiyan bir anda Adalasia ile aralarındaki bağdan sıyrılarak işlerine odaklandılar.

"Ejderha Arayıcısı hayat arkadaşına dikkat eder. İkisi de ölümcüldür, Sandu. Biriyle görüştüğünde, diğerini görmesen bile ikisiyle de görüşmüş olursun," diye öğüt verdi Petru. "Eğer bizi inine davet ederse, burası sık sık kullandığı bir ev olmayacaktır. Dominic'in başkalarını yargılaması gerekmiyor ama eski yöntemlere sıkı sıkıya bağlı."

"Büyücüler türlerini yok edip soylarını tüketmeden önce hayat arkadaşının bir Jaguar prensesi olduğunu duymuştum," dedi Sandu, çoğunlukla Adalasia'nın iyiliği için. Konuşmanın tamamını duyamayabilirdi ama onu duyabiliyordu. "Anladığım kadarıyla güneş ışığında yürüyebiliyor. Eğer ona kanını verirse, bu onun da verebileceği anlamına gelmez mi? Bu eski yöntem değil."

Nicu başını salladı. "Dominic'i sık sık ziyaret ettim ve yaralandığımda bana kanını sunacak kadar nazikti. Hayat arkadaşının ağaçların arasında bir yerde bana silah doğrulttuğunu da eklemeliyim, ama onun kanıyla bile güneşe dayanamadım. Zacarias De La Cruz'un Dominic ile sık sık kan alışverişinde bulunduğunu biliyorum ve bana belki bir saat geçirebileceğini ama rahatsız olduğunu söyledi. Bulutlar oluşturuyor ya da cildi yanıyor ve su topluyor."

"Dominic güneşte yürüyebiliyor mu?" Sandu ısrar etti.

"Asıl soru bu, değil mi? Yaşlandıkça ve ölümsüzleri yok etmeye devam ettikçe başka bir şeye dönüştük. Ejderha Arayıcı olmadı."

Nicu dedi ki.

"Nereden biliyorsun?" Siv sordu.

Nicu omuz silkti. "Ormandaki, dağlardaki her canavarı tanırım. Beni çağırırlar ve içimden bir ses cevap verir. Ejderha Arayıcı'nın içinde canavar yok. O aynı, sakın ve kararlı. Kararlı. Kadim olmasına rağmen bizim gibi değil ve aradaki farkın çok farkında."

Sandu bu bilgiyi düşündü. Eğer Nicu, Dominic Dragonseeker'ın ruhunda yara izi olmadığını söylediyse, öyle olmalıydı. Nicu bu tür hatalar yapmazdı. "Ona hayat arkadaşımı getireceğimi söyledim. En güvendiğim dört kardeşimle birlikte seyahat ettiğimizi, ona ve bana bağlı olduğunuzu açıkça söyledim. Yine de bir davetiye çıkardı. Bizi dikkatle izlemesini bekliyorum. Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Yine de ona bu kadar yakın olduğumuz için tavsiyesine başvurmanın faydalı olacağına inanıyorum."

Benedek başını salladı. "Sandu'ya katılıyorum. Dominic davetiyle büyük bir risk alıyor. Savaşçı kadın hayat arkadaşı onun oyununu desteklese bile, beş kadimi savaşta yenmeyi umamayacağını biliyor. İhtiyacınız olduğuna inanıyor."

"Gabriel ve Lucian'a ve ayrıca Andre'ye danıştınız. Dominic onlara ulaşmış olabilir ya da onlar Dominic'e ulaşmış olabilir," dedi Petru. "Bu yeni teknolojiyle herkes birbirinin tepesinde gibi görünüyor."

Tabii Sandu'nun yaptığı gibi tabletleri kırmazsanız. Modern yöntemleri öğrenmek istemediği için öfke nöbeti geçiriyordu. Siv, konuşmalarına Adalasia'yı da dahil etmeyi ihmal etmedi.

Petru, Adalasia'ya bir referans noktası vermek için hikayeyi ele aldı. *Zavallı genç Josef, eski zihinlere modern teknolojiyi öğretmekle görevlendirilmişti. Sandu ilkti ve bilgiyi genç beyinlerden söküp alabileceğinde ısrar ederek eski yöntemlere sarıldı.*

Herhangi birinden bilgi alabilir misin? Adalasia sordu. Üniversiteye geri dönmek isteseydim, ders çalışmak yerine ihtiyacım olan bilgiyi profesörümünden alabilir miydim?

Sandu onun zihninde sevgi dolu bir okşayış gezdirdi. *Elbette yapabilirsin. Artık tamamen Karpatyalı oldun. Bir şeyi bilmen gerektiğinde, genç Josefin bize sürekli dayattığı tabletleri kullanmayı öğrenmek yerine bilgiyi araman yeterli.*

Bilgiyi kafanızdan öylece söküp alamam, diye itiraz etti Adalasia, Yine de hiçbirinizin zihnini görmek istediğimden emin değilim.

Kahkahası zihinlerinde dolaşan yumuşak bir esintiydi. Onları birbirine bağlamasının bir başka yolu da buydu. İçindeki yaşam sevinci. Kardeşlerine bundan bir tat verdi. İhtiyaç duyduklarında uzanabilecekleri küçük bir can simidiydi.

Nicu da onunla aynı fikirdeydi. *Bu en iyisi olur, sisarke, özellikle de Petru'nun kafasının içine bakıyorsan. Gerçek bir bilgi yerine sadece ağaç köklerinin kalın dallarını görebilirsin. Her ne kadar doğru olsa da, bir tableti senin hayat arkadaşının iğrenç bir öfke nöbetinde yaptığı gibi kırmadı.*

Hayat arkadaşımın korkunç bir öfkesi mi var? Adalasia sordu. Bu benim için yeni bir haber. Hiçbir fikrim yoktu.

İğrenç bir öfke, Afanasiv düzeltti. Bizi de kandırdı. Onu aramızdaki en sakın kişi sanıyorduk, bu yüzden genç Joseften modern teknolojiyi ilk öğrenecek kişi olarak seçilmişti.

İğrenç bir öfke mi? Adalasia yankılandı.

Sandu onun kahkahasını hissetti. Sadece içinde bulunarak dünyasını nasıl değiştirdiğini kimseye anlatmanın bir yolu yoktu. Sadece onunla etkileşime girme şekliyle. Kardeşleriyle. Hâlâ onu bıraktığı yerde yattığını, toprağın açık olduğunu ve böylece uyudukları odanın tavanına bakabildiğini gördü. Aplikler yanıyordu ve duvarlar ısıllı parlıyordu. Bir köşeye taştan bir şömine eklemeyi başarmıştı. Alevler alçaktan yanıyor, apliklerdeki mumlarla birlikte duvarlara dans eden ışıklar saçıyordu. Kadın şömineyle gurur duyuyordu. Adam da onunla gurur duyuyordu.

Dört muhafız birbirlerine ciddi bakışlarla baktılar. *Sandu, senin bu öfkenden haberimiz yoktu. İblisin aleti dediğin şeyi kırana kadar aramızdaki en sakın kişi olarak görülüyordun, dedi Benedek, Sandu'dan çok Adalasia'nın hatırı için.*

Genç Josef mi? Adalasia sordu.

Sandu, Adalasia'nın zihnine yirmi ila otuz yaşlarında, mavi uçlarla boyanmış dikenli saçları olan genç bir Karpat erkeğinin görüntülerini soktu. Genç adam ince, sıırım gibiydi ve kibirli, meydan okuyan bir sırıtışı vardı. *Bu Josef. Çok zeki. Yerleşkedeki bilgisayarlar üzerinde çalışması ve hepimize tabletleri ve teknolojiyi nasıl kullanacağımızı öğretmesi için gönderildi.*

Petru küçük bir alay sesi çıkardı. *Sandu bu yüzyıla, Adalasia'ya gelmeye karşıydı. Vampirler teknolojide bizim önümüze geçtiler. Josef haklılığını kanıtladı. Prens bile daha dikkatli olması gerektiğini kabul etti, bu yüzden çocuk bize gönderildi. Hepimiz öğrenmek zorundayız.*

Sesi biraz kendini beğenmiş geliyordu. Sandu bunun kasıtlı olduğunu biliyordu. Kural olarak Petru'nun sesinde tonlama olmazdı. Hikâyeyi Adalasya için eğlenceli kılmak adına sesini yükseltiyordu.

Siv, Sandu'nun tableti bu yüzden ikiye böldüğünü tahmin etti. Sandu.

Gerçekten bir tableti ikiye mi böldün? Şimdi kahkahası parmaklarının dokunuşu gibi omurgasında oynaşıyordu. Sandu'nun uyku odasında onunla birlikte olması gerekiyordu. Sevdği özel bir yatak olup olmadığını anlamak için onun zihnini yokladı.

Sandu pişman değilmiş gibi davrandı. Hafifletici sebepler vardı, bir tür virüs iş başındaydı ama bunu anlatmak başka bir zamana kalmıştı. Bunların hepsi eğlenceliydi. *İblisin aletiydi. Tuşlara hakim olamadım. Parmaklarım çok büyüktü ve çocuk çok hızlı konuşuyordu.*

Diğerleri gibi o da bekledi. Kızın kahkahasının zihinlerine yayılmasıyla ödüllendirildiler.

Sorun bu muydu? Parmakların çok mu büyüktü? Sonra da tüm tableti ikiye mi böldün? Ne kadar pahalı olduklarından haberin var mı? Zavallı Josef. Sende olduğunu bilmediğim o iğrenç öfkeyi kaybedersin diye tüm cihazlarımı senden uzak tutuyorum.

Pişman görünmeye çalıştı. *Sizden çok daha iyi şeyler öğrenebileceğime eminim. Çocuk zor biriydi. Kendini tekrar etmekten hoşlanmazdı ve bir şeyi nasıl yapacağımı ikinci kez kibarca göstermesini istediğimde dişlerini birbirine geçirirdi.*

Kadının eğlencesi adamın omurgasını okşayan parmaklar gibi hissettirmeye devam etti. Karnı şehvete çok yakın bir şeyin karanlık düğümleriyle gerildi.

Tüm duyguları incelediği gibi bu duyguyu da inceledi - her açıdan bakmak için ondan uzaklaştı. Gerginlik içinde bir yumruk gibi gittikçe daha sıkı sarılıyordu. Karanlık bir arzu yavaşça yanarak damarlarında dolaştı. Onu ağzında tattı. Yalnızca kendisine ait olduğunu bildiği, hayat arkadaşı ritüeliyle aşılannmış karanlık bir bağımlılık. Dişleri beklentiyle diline karşı keskinleşmişti. Aleti dolu ve sertti.

Sana ne öğretebilirim bilmiyorum Sandu, ama senden bir şeyler öğrenmeye hazırım.

Karnındaki yumruk daha da sıkılaştı. Aleti kalınlaştı, çevresi genişledi, sıcak kan kalp atışlarıyla birlikte aletin içinde çarpmaya başladı. Sesinde boğucu bir ton vardı. Nefes alışını ancak yüzyılların disiplini sayesinde düzgün tutabiliyordu.

Kasıtlı olarak benimle alay ediyorsun. Ateşle oynamak, sanırım bu terim.

Kardeşleri birbirleriyle konuşuyordu ve gerçekten de dikkatini vermesi gerekiyordu ama dikkati gerçekten de hayat arkadaşına odaklanmıştı. Bu kez yumuşak kahkahası bir davetti. Kasıtlı bir okşayıştı. Parmakları göğsünü okşuyordu. Daha aşağıda, göbeği boyunca. Çok hafif olan parmaklarının şaftının üzerinde gezindiğini, geniş, kabarık başının üzerinde dans ettiğini, kadife keseyi kavradığını ve taşakları boyunca kaydığını hissettiğine yemin etti.

Bunu yapmayı ne zaman öğrendin?

İşe yarıyor o zaman? Sesi biraz fazla masum geliyordu. Sana ne yaptığımı zihnimde hissedebiliyor musun? Her detayı çözmeye çalıştım. Seni ezberledim. Vücudun benim için çok güzel.

Bir iniltiyi bastırdı. Adalasia bir Karpat kadını olarak becerilerini nasıl kullanacağını öğreniyordu ama cinsel becerilerini geliştirmesini beklemiyordu. Beklemeliydi. O bir ... Adalasia'ydı. Korkusuz. Talepkâr. Sınır tanımaz. Kızdırmayı severdi. Oynamayı. Onun da sevdiğini biliyordu.

"Biz köydeyken ölümsüzlere dair hiçbir iz yoktu," diye açıkladı Siv, "ama bu etrafta olmadıkları anlamına gelmez. Adalasia'nın etrafta çok rahat dolaşmasına izin vermeden önce emin olmalıyız Sandu. Onun parlaklığı usta bir vampir için bir işaret olabilir."

Sandu kabul etmek zorunda kaldı. Uyudukları odaya dokundu. Şöminedeki küçük ateş, odaların etrafına gölgeler düşürerek

mumların duvarlardaki apliklerden yaydığı titrek ışık. Tüm oda, odanın içinde dans eden loş bir ışıkla örtülmüştü.

Odanın ortasında, belli bir yüksekliğe yerleştirilmiş bir yatak vardı. Kadını şöminenin önünde diz çökmüş, uzun saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Cömert göğüslerinin üzerinde uzanan, göğüs kafesinin ve belinin etrafında sıkılaşıarak bacaklarının arasında kaybolan kırmızı dantelden bir örtü giymişti. Dantel, vücudunu ondan saklamak için hiçbir şey yapmıyordu ve nefesi boğazında düğümlendi, kanı kulaklarında gürledi.

"Ormanda devriye gezmek için biraz zaman ayıracağız Sandu," dedi Benedek. "Ne onun ne de bizim düşmanlarımızın ona yaklaşmasına izin veremeyiz."

Sandu'nun kardeşlerinin ona söylediklerine konsantre olması gerekiyordu, onu sabırla bekleyen hayat arkadaşına bakmaması gerekiyordu. Şaftına dokunan parmakların fırça darbesini tekrar hissetti. Belki de o kadar sabırlı değildi. Zihninde alıştırma yapıyordu.

Bunu doğru yapmak istiyorum, böylece burada karşımdayken sana en büyük zevki vereceğim. Bunu zihninde gördüm, Sandu. Biraz rehberlikle bunu doğru yapabileceğimi biliyorum.

Sesi. Baştan çıkarıcı. Seksi. Bu kesinlikle bir disiplin dersi idi. Birkaç bin yıldan sonra böyle sorunlar yaşamaması gerekirdi ama sonra kadife dilinin sıcaklığı şaftını okşadı ve neredeyse derisinden sıçradı.

Nicu başıyla Benedek'i onayladı. "Ölümsüzlerin izlerini iyice araştırmamıza izin vermenizin en iyisi olacağını düşünüyoruz. Dominic burada yaşarken bile onu test ettiklerini biliyoruz. Ayrıca ara sıra jaguarlar Solange'ı avlamak için bu bölgeye geliyor. Beklenmedik düşmanlar olabilir."

Eğer düşmanları tam o anda üzerine gelirse, Sandu kendini savunabileceğinden emin değildi. Odak noktası anatomisinin bir parçası ve kadının bir sonraki hamlesinin ne olabileceğiydi. Ciğerleri nefes almak için yeterli havayı zar zor bulabiliyordu. Boğazını temizledi. "Odanın içinde hayat arkadaşım ile vakit geçireceğim," dedi Sandu kardeşlerine, sesi biraz daha boğuk çıkmıştı

hoşuma giderdi.

Ağız onun üzerinde kayarken sıcak hissediyordu, onu sardı, dili hassas geniş başın üzerinde ve sonra altında küçük bir dans gezintisi yaparken horozunu sıkı, kavurucu bir tünelde çevreledi. Onu serbest bıraktı. *Bu iyi hissettirdi mi?*

Öyle olduğunu biliyordu. Onun titreyen tepkisini hissedebiliyordu. Sanki bir dinamit lokumuna kibrit çakmış gibi kanı kaynıyordu. O cevap vermeden önce, dilini tekrar tekrar şaftına soktu ve onu çok ıslattı. Aciz kalmadan önce kardeşlerine cevap vermek zorundaydı.

"Güvenlik önlemleri alacağım, eğer geri dönerseniz bunlara dikkat edin. Mağara sistemine girmeye çalışmadan önce varlığınızı duyurun."

Petru, "Ek güvenlik önlemleri alacağız," diye ekledi. "İhtiyacınız olduğunda birimiz her zaman yakınınızda olacak."

Sandu normalde kardeşlerinin onun en iyi dövüş formunda olduğunu hatırlamayacak kadar yaşlandığını düşünürdü ama o hiçbir şeyle savaşmak istemiyordu. Kadınıyla vakit geçirmek istiyordu. Hayat arkadaşıyla. Adalasia. Başını nezaketle eğdi, manastırdaki kardeşlerine karşı gerçek bir şefkat hissedebildiği için şükretti.

Ben yalnız geliyorum Sivamet. Diğerleri yağmur ormanında devriye gezecek ve yarınki yükselişte Ejderha Arayıcı'yı ve kadını bulmak için yola çıkmadan önce yakınımızda düşman olmadığından emin olacaklar.

Bu geceyi onunla baş başa geçirdi. Her yalnız kaldıklarında birbirleri hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalışırlardı. Sadece akıldan akla paylaştıklarını değil, birbirleriyle konuştuklarını da. Birlikte bir yakınlık bulmaları gerekiyordu. Bunu şimdi anlıyordu. Duygularını hissetmesine izin verdikçe, onun bir ortaklığa olan ihtiyacını ve bunun neleri gerektireceğini daha iyi anlıyordu. Tam o anda, ortaklıklar hakkında hiçbir şey öğrenmek umurunda değildi, sadece ağzının vücuduna neler yapmaya devam edebileceği umurundaydı.

Yalnız geleceğini ummuştum.

Yine o alaycı nota vardı, ama bu sefer ağzını bir kez daha onun sikinin etrafına dolamıştı ve yumuşak kahkahası tüm vücudunu titreştirdi. Sandu ince yarıktan çoktan geçmişti ve herhangi bir davetsiz misafire karşı önlemler örerek onları korumak için elinden geleni yapıyordu. Mağara sistemine açılan ince yarıktan geçerken kıyafetlerini çıkarmıştı ve şimdi,

Sanki vücuduna tam erişim hakkı varmış gibi, daha da fazla özgürlüğe sahipmiş gibi görünüyordu.

Avuçlarının kesesini kavradığını hissetti, sonra parmakları taşaklarını hafifçe okşadı ve salladı, emerken ve horozunun etrafında inlerken geri çekilmeden önce biraz daha baskı ekledi. Havalandı, hızla hareket etti, ona ulaşması gerekiyordu, daha serin hava aşırı ısınmış vücudunda iyi hissettiriyordu.

Adalasia tıpkı zihninde belirttiği gibi şöminenin önünde diz çökmüştü, böylece dans eden alevler gölgelerini yüzüne yansıtabiliyordu. Avuçlarını dizlerine dayamıştı ve dizleri açıldı, bu sayede küçük bir parça kırmızı dantelin artık sırlıklam olduğunu görebiliyordu. Saçları koyu ipekten bir bulut halinde sırtından aşağı sarkıyor, şöminedeki alevlerin ışığını yakalıyordu. Teni kırmızı dantelin gerginliği altında saten gibi görünüyordu.

Sandu. Zihnine onun adını fısıldadı. Nefes nefese bir davet.

Onun önünde, yakınında durmak için hareket etti, vücudu ağzını üzerinde hissetmeye ve görmeye çoktan hazırды. Etrafında gerilmişti. *Gözleri benimkilere bakıyordu.*

Elleri, avuç içlerinin yavaş ve yakıcı süzülüşüyle adamın iç uyluklarının ikiz sütunlarına doğru kayarken uzun kirpikleri havalandı. Sonra parmakları adamın zorlanan taşaklarını okşadı ve nefes uzun bir koşuşturmayla ciğerlerini terk etti. Tüm bu süre boyunca onun koyu renk gözlerine baktı. Kadın hayranlıkla bakıyordu. İstiyordu. Onu arzuluyordu. Dili kesesinin üzerinde kaydı ve o kadife törpüyü hissederken, boğazından küçük bir ses çıktı, bir beklenti iniltisi. Parmakları küçük bir manipölasyon yaptı, dili shaftının tabanına ve yukarıya doğru ilerlemeye devam ederken onun üzerinde dans etti.

Adalasia onunla göz temasını hiç kesmedi. Dudakları onun geniş çevresini dolağtığında ve dili kıvrılıp onu keğfederek daha da ıslanmasını sağladığında değil. Tacının altındaki V'ye küçük bir saldırı yaparak neredeyse aklını kaçırmasına neden olduğunda da. Arzu, gözlerindeki maviyi kobalt rengine dönüştürdü. Göğüsleri yükselip alçalıyordu. Meme uçları sert, küçük tepeler halindeydi. Titrek ateş ışığı vücudunun üzerinde oynuyor ve bacaklarının arasındaki ıslaklığın parıltısını yakalayarak ona yaptığı şeyin onu heyecanlandırıldığını söylüyordu.

Sonra ağzı geniş tacı yuttu ve adam yıldızları gördüğüne yemin etti. Hiç

düşünmeden başının arkasını avucunun içine aldı.

Onu orada tut. Onu olduğu yerde tutuyordu. Dudakları adamın geniş çevresini sararken, adamın bir santimini daha o sıkı, ıslak sıcağın içine çekti, emdi, dili adamın akıl sağlığını tehdit eden bir dans yapıyordu. Boğazından çıkan inleme sesi adamın şaftını ve omurgasını titretti.

Başını geriye doğru hareket ettirdi ve adamın nefesi ciğerlerinden tıslayarak çıktı. Sonra onu biraz daha derine götürdü, dili ona saldırdı, ağzı sıkı bir emme, kavrama ve sağma ve sonra aklının gerçekten çözülebileceğini düşünene kadar tacının altında alay etmek için geri döndü. Ona hissettirdiğı şeyin güzelliğini onunla paylaştı. Zevkin yoğunluğunu.

Elinin saçlarına dolandığını, onu sikinin üzerinde tuttuğunu, diğer elinin ise göğüs uçlarına gittiğini fark etmemişti. Onu görmeyi, ateş ışığının vücudunun üzerinde oynaşmasını seviyordu. Ona öyle güzel ve öyle hayranlıkla bakıyordu ki. Onu memnun etmek istiyordu. Onu her zaman ne kadar memnun ettiğine dair hiçbir fikri yoktu ve bu, bu hediye onun hayal gücünün ötesindeydi.

Sandu bunun hiç bitmesini istemiyordu ama kız onu ağzının sıcaklığına çektikçe vücudunun daha fazla tepki verdiğini hissediyor ve onun içinde olmak istiyordu. Bu yakınlığa ihtiyacı vardı ve onun da vardı.

"Bu kadar yeter, *ewal emninumam*. Senin içinde olmak istiyorum. Bedenini paylaşmam gerek."

Gözlerini kırıştırarak ona baktı ve isteksizce sikini bıraktı. Kalbini çarptıran da bu isteksizlikti. Çok şehvetli görünen geniş kolanının üzerindeki ıslaklık da bu neşeyi daha da artırdı. Uzanıp kolunu onun beline doladı ve Adalasia'yı kolayca kaldırdı. Dönerek onu yatağın ucuna yerleştirdi.

"Eller ve dizler." Sesi onunki gibi bile değildi, neredeyse kabaydı.

Kadın hemen itaat etti ve adam elini kürek kemiklerinin arasına koyup baskı uyguladığında, kadın itaatkâr bir şekilde önünü yatağa doğru indirerek ona istediğı erişimi sağladı. Yanaklarını ovuşturdu ve ardından sikinin tepesini kızın sıcak, kaygan girişine bastırdı. Kız kavurucu derecede sıcaktı ve adam hiç beklemedi, dar kıvrımlarından ilerleyerek

kendini derinlere gömdü. Kadının kalçalarını yakaladı ve tekrar tekrar ileri atılırken onu içine çekti.

Adalasia.

Onun adını zihnine üflüyor, hissettiklerini onun da hissetmesini istiyordu. Fiziksel olan tarif edilemezdi ama bundan çok daha fazlasıydı. Duygularını ifade etmekte iyi değildi ama onun için oradaydı ve giderek büyüyen şehvet dalgasıyla karışıyordu. Ona duyduğu aşk onu bunaltıyordu, dizlerinin üzerine çöktürebilirdi. Bunu o kadar kolay yapabiliirdi ki.

Onun içinde hareket etti. O sıkı ipeksi tünel, çok sıcaktı. Mükemmeldi. Hiçbir araştırmanın onu hazırlayamayacağı bilinmeyen bir mükemmellik. Adalasia. Ona pek çok yeni deneyim ve fikir kazandıran bir kadın. Yaşadığı yüzyıllardan sonra, şok edici sürprizlerle karşılaşmayacağını düşünürken, Adalasia ona dünyanın sunabileceği en iyi şeyleri sunmuştu. Dahası, bunu yapmaya devam edeceğini de biliyordu.

Onun içinde hareket etti, tüm o sıcaklık, vücudu onun için yaratılmıştı, çok sıkı, neredeyse geniş uzunluğunu boğuyordu. Kadının ipeksi kasları sikinin üzerinde sürükleniyor, sürtünme vücudunda güçlü zevk dalgaları yaratıyor, sıcak kan damarlarında kükrüyor ve ereksiyonunu kavrayamayacağı kadar genişletmek için kötü bir küttele toplanıyordu.

Hava ciğerlerine tam olarak ulaşmadığında, nefesini yakalayamadığında onun adını usulca, hırıltılı bir sesle sayıkladı. Vücudu onunkiyle buluşmak için neredeyse onunkinin hareket ettiği kadar agresif bir şekilde geri çekildi.

O da bunun hiç bitmesini istemiyordu ama adam onun içindeki sarmalın gittikçe daha da sıkılaştığını hissedebiliyordu. Onu boğuyordu. Sürtünme

her ikisi için de neredeyse dayanılmazdı. Alevler sıçırıyor ve yanıyor gibiydi, kontrolden çıkmış bir ateş fırtınası şimdi aralarında şiddetleniyordu. Uyarı vermeden, sıkı kanalı bir mengene gibi kenetlendi, ipeksi ateşli bir yumruk sıktı, kavradı ve sağdı. Adamın siki, beyaz-sıcak iplerden oluşan pürüzlü patlamalara dönüşerek kadının kadınsı duvarlarını kırbaçladı.

geçiş, daha güçlü patlamaları tetikliyor.

Yıldızlar ve renkler gözlerinin arkasında patladı, etrafında süzüldü. Ateş damarlarında şiddetlendi ve kasıklarına yerleşti. Bacakları güçsüz hissediyordu, artık kendisine ait değildi. Tek yapabildiği ciğerlerine hava çekmek ve

üzerine çöktü. Yatağın üzerine çöktü, dudaklarında, zihninde onun adı, kalbini parçalayan yumuşak, saygılı bir ses.

Sandu onun küçük sırtını öpmeyi başardı. Geri çekildiğinde hâlâ yarı sert olmasına hiç şaşırılmamıştı. Sadece bu hareket bile, sikişinin onun sıkı, kaygan kıvrımlarında kayması, sürtünmenin omurgasından aşağıya ısı göndermesine neden oldu. Ona kanını verdiğinde, ağzını üzerinde hissettiğinde, onu tekrar ve tekrar isteyeceğini biliyordu. Ejderha Arayıcı ve onun hayat arkadaşıyla karşılaşmadan önce bu yükselişi yaşamışlardı. Kadınıyla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyordu. Konuşmayı düşünmüştü. Konuşmak abartılmış gibiydi.

Adalasia usulca güldü, sesi şilte tarafından bastırılmıştı. "Benim Karpaz erkeğim ne de olsa tam bir erkek."

Parmaklarını saçlarına dolayarak onun yanına uzandı. Kadın hâlâ karnının üzerinde yatıyordu, yüzü ona dönüktü ve adam kadının yüz ifadesini görebilmek için ipekli örtüyü kenara itti. "Ben bir erkeğim, ama bu ne anlama geliyor?"

"Sekse kafayı takacaksın."

Onun yüzünü inceledi. Gözlerindeki eğlenceyi. Belli ki onun sekse kafayı takmış olmasını sorun etmiyordu. Bir dirseğinin üzerinde doğrulup onun yuvarlak kalçalarını okşadı. "Korkarım haklısın. Bunun kaybolması birkaç yüzyıl alabilir, tabii eğer olursa. Pek çok ilginç pozisyon ve uygulama üzerinde çalıştım. Şimdi nasıl hissettirdiğini bildiğim için hepsini seninle denemek istiyorum. Kendini iyi hissetmen için vücuduna yapabileceğim şeyler var. En azından kadınların zevk çığlıklarına bakarak, bunları denememiz gerektiğini söyleyebilirim. Vücuduma yapabileceğin şeyler var. Daha önce yaptıkların kadar iyi olup olmadıklarını görmek istiyorum."

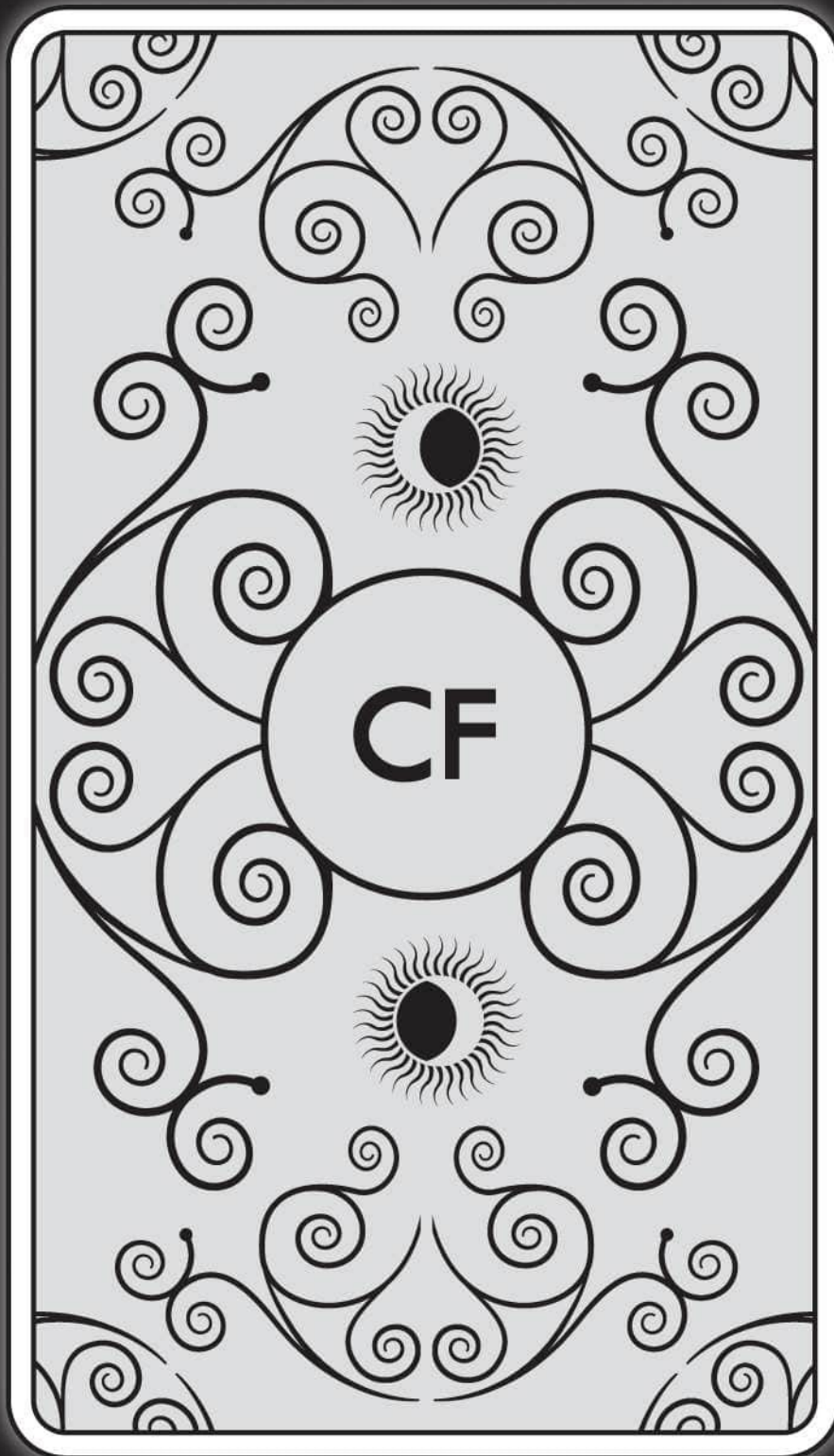
"Hoşuna gitti

mi?" Başını

salladı.

Gülümsedi. "Bu konuda çok daha iyi olabileceğime eminim."

Bu konuda daha iyi olursa hayatta kalabileceğinden emin değildi.



-XI-



JUSTICE

Tağmur ormanı, geceleri ağaçların gölgesi altında düşünöldüğü gibi sessiz değildi. Sürekli yağın yağmurda bile nadiren duran böceklerin sürekli vızıltısı ya da uğultusu vardı. Hava sıcaktı, Çok nemliydi ve nem yukarıdan durmaksızın üzerlerine yağarken bile orman tabanından buhar yükseliyordu. Buhar neredeyse bir okyanustan gelebilecek yoğun bir sis kadar yoğundu ve doğal olmayan grimsi sis bulutları halinde yuvarlanıyordu.

Ağaçların tepelerindeki gölgelik onları yağmurdan korumak için çok az şey yaptı, daha büyük yapraklar daha çok büyük huniler gibi davranıyor, suyu topluyor ve küçük grup daha uzun kapok ağaçlarından birinin altında durursa üzerlerine döküyordu. Ağaçların gövdelerine tırmanan sarmaşıklarda ve çiçeklerin taç yapraklarında toplanan su damlaları, onlara süttündüklerinde sırlıklam olmalarına neden oluyordu.

Ağaçlar nehrin kabarmış kıyılarına dizilmiş, azgın suların üzerinde asılı duruyor, kök sistemleri çarpık kafeslere benziyor, kalın sarmaşıklar yılanlar gibi dışarı fırlıyor, masum avları yakalayıp onları bekleyen kafeslere götürmek için can atıyordu. En azından Adalasia'ya öyle görünüyordu.

Yağmur ormanının güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı, eğer ağaç gövdelerine tırmanan çiçeklere gerçekten bakarsa, ama çoğunlukla zemini kaplayan ve ağaçlara doluşan böceklere baktı. Parlak renkli kurbağalar gözleriyle onları takip ediyordu. Devasa yırtıcı kuşlar yavaş ilerleyişlerini takip ediyor gibiydi. Gözler her yerden onlara bakıyordu. Ağaçların dallarından onlara bakan büyük sarı ya da kırmızı gözleri olan çok sayıda gece hayvanı ve kuş varmış gibi görünüyordu. Buna binlerce kertenkele ya da örümcek dahil değildi, ağaçların her yerinde görünen çok sayıda amfibiden bahsetmeye bile gerek yoktu. Sandu ve kardeşleri tüm bu potansiyel casusları görmüyorlar mıydı?

Bu, nehrin hemen kıyısındaki gizli mağara sistemini bulmak için yağmur ormanında yürüdükleri zamanki gibi hissettirmiyordu. Bu çok daha farklıydı. Nehrin çok uzakta olmadığını bilmesine rağmen patika onları iç kısımlara doğru götürüyordu. Patika boyunca hava bunaltıcıydı.

onları bazen sığ, sazlık, sivrisinek istilasına uğramış kollarda akan karanlık su şeritlerinden birine yaklaştıracaktı.

Beş Karpat erkeği, karanlık ormandaki dar patika boyunca mutlak bir güvenle yürüyordu. Yağmur onları zerre kadar rahatsız etmiyordu. Damlaların kendilerine çarpmasını engellediler. Vücutlarının ısısı her zaman ayarlıydı. Sandu'nun kendisine yardım etmemesi konusunda ısrar etmişti. Bunlar kendi başına yapabilmesi gereken küçük şeylerdi ve pratik yapmak istiyordu. Kendini serin tutmayı ve yağmurun üzerine yağmasını engellemeyi hatırlayamayacak kadar etrafındaki manzaralara bakmakla meşgul buldu.

Gece ağustos böceklerinin aralıksız vızıltısına karışan küçük bir ses, kertenkelelerin ve diğer canlıların orman zeminindeki bitki örtüsünün altındaki koşuşturmaları dikkatini çekti. Başını çevirip arkasındaki iki adama şüpheyile baktı. Benedek ve Petru arkadan geliyordu. Siv ve Nicu önde, Sandu ve Adalasia ise ortada yürüyordu. Nicu'nun önde olduğunu biliyordu çünkü yaban hayatıyla çok yakındı ve tanıştıkları çift Dominic ve Solange ile en çok etkileşimi olan oydu.

"İkinizden birinin söylemek istediği bir şey var mı?" Kadın meydan okudu. İfadesi hiç değişmeyecekmiş gibi görünen erkeklere bu kadar düşkün olmak nasıl mümkün olabilirdi? Yine de onlara çok çabuk bağlanmış, onları artık sahip olmadığı ailesi gibi görmeye başlamıştı. "Birinizin kıs kıs güldüğünden oldukça eminim. Şüpheli bir şekilde sana benziyordu Petru." Artık onlara karşı temkinliydi, sülüklerle yaptığı şakadan sonra onu geri almaya çalışacaklarından emindi.

Petru garip gümüşü gözleriyle doğrudan ona baktı. Saç rengi ilgisini çekmişti. Gözleri kadar farklıydı. Gri değildi ama gözleri gibi o da gümüşü, neredeyse platin rengindeydi.

"*Sisarke*, kalbimi yaralıyorsun." Adımlarını bozmadan yürümeye devam etti. Yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu. Sandu'yla kurduğu bağlantı sayesinde hâlâ eğlendiği izlenimine kapılıyordu. Bu onu daha da tetikte tutuyordu.

İçinde bulundukları amansız karanlıktan küçük bir rahatlama sağlayabildiği için içinde bir mutluluk vardı. Çok fazla değildi ama devam etmeleri için yeterliydi. *Sisarke*'nin "küçük kız kardeş" anlamına geldiğini biliyordu. Petru ve diğerlerinin ona bu onuru verecek kadar değer vermesini seviyordu. Onları kardeşi olarak görüyor ve kendisini aynı gözle görmelerinden onur duyuyordu.

Benedek, "Boğulmuş bir fareye benziyorsun, saçların uzun teller halinde yüzünün etrafından ve sırtından aşağı sarkıyor," diye katkıda bulundu. "Giysileriniz sıırılsıklam. Ve sürekli titriyorsun. Dominic ve kadını üzerinde harika bir izlenim bırakacaksın. Dominic bir Ejderha Arayıcısı." Sanki bu her şeyi anlatıyormuş gibi.

Ejderha Arayıcı nedir, Sandu? Kesinlikle bilmem gerekiyor. Bu terimi sanki onun soyadıymış gibi birbirlerinin yerine kullanıyorlardı ve o da öyle olduğunu düşünmüştü. Şimdi diğerlerinin ne demek istediğinden emin değildi.

Kendisiyle alay ediyor olsalar da, bu durumda olmasına izin verdiği için hayat arkadaşını da azarladıklarını fark etti.

Dragonseeker, dünyamızda tarihinde tek bir üyesi bile vampire dönüşmemiş olan tek soydur.

Adalasia, Sandu'nun en azından vücut ısını ayarlamasına yardım etmemek için zor zamanlar geçirdiğini söyleyebilirdi. Ondan özellikle bunu yapmamasını istemişti. Neden birdenbire mağara sistemlerinden ormanın içinde uçmaya başladıklarını ve bu berbat koşullarda yürümeye başladıklarını gerçekten anlamıyordu ama mümkün olduğunca çok beceri öğrenmek için her fırsatı değerlendiriyordu - pek de iyi yaptığı söylenemezdi.

Yani görecekları adam çok güçlü bir soydan geliyordu. *Neden onlara Ejderha Arayıcı diyorlar?*

Küçük bir doğum lekesiyle doğarlar; bu leke, ölümsüzler yakınlardaysa onları uyaracak bir ejderhadır.

Küçük bir doğum lekesi vardı. Annesi bunun bir savaşçının işareti olduğunu ve ona gerektiğinde dünyayı güvende tutmak için her zaman savaşmaya hazır olmasını hatırlattığını söylemişti. Zafer için değildi, çünkü kimse bilemezdi. O bir kurbandı ve bunu kabullenmek zorundaydı.

Sen bir kurban değilsin, ewal emninumam. Sen benim sevgili hayat arkadaşısın.

Diğerlerinin ona söylediği boğulmuş fare gibi hissediyor olabilirdi ama Sandu içini ısıtıyordu.

Ejderha Arayıcı'nın hayat arkadaşı hakkında ne biliyorsun?

Solange Jaguar'dır, kendi başına bir kraliyet ailesidir. O çok sert bir kadın, baştan aşağı bir savaşçı. Türünün kadınları için yıllarca imkansızlıklara karşı tek başına savaştı.

Adalasia pamuklu gömleğinin ıslak kumaşını ovuştururken bunu düşündü. Ormanda yürümek için doğru kıyafeti seçmişti. Ne giymesi gerektiğini biliyordu ama orman zemininden yükselen o tuhaf buharın içinde ilerlerken kendini sıcak ve kuru tutacak kadar odaklanamamıştı.

Arada sırada tepelerindeki ağaçların dalları arasında hareket eden iri, gölgeli bir kedinin bakışlarını yakaladığını düşünüyordu. Gözünün önüne gelmiyordu bile. Daha çok zihnindeydi. Sanki yaratık zihninden geçiyordu, gerçek olmaktan çok hayali, ağaç gövdelerinin, yaprakların ve sarmaşıkların arasından görebildiği şeffaf bir gölge, ama onlarla birlikte hareket ederken varlığının farkındaydı.

Şunu görüyor musun? Gördüğünü sandığı şeyi Sandu ile paylaştı.

Evet. Bunun farkındayız. Aldırmayın.

Adalasia bunun yapılması zor bir şey olduğunu düşündü ama dikkatini, becerileri üzerinde çalışmasına izin verdiği için hayat arkadaşını azarlamayı düşünen iki adama odaklamaya karar verdi.

Biriken suyu tutan büyük yapraklara odaklandı. Benedek ve Petru ağaçların altında yürüyüp kendilerini otomatik olarak korurken, o da onlar kendilerini güvende hissedene kadar bekledi.

Rahat görünmeye çalışarak durakladı ve Sandu'nun kolunu tutarak botuna doğru eğildi, sanki kontrol ediyormuş gibi. Tüm dikkatini ve konsantrasyonunu kullanarak su hunilerini iki Karpatyalı erkeğin başlarının üzerine doğru hareket ettirdi ve onları aşağı attı. Su, saçlarından ve yüzlerinden aşağı akan soğuk bir düşüşle üzerlerinden geçti.

Sandu, şimdi bana yardım edecek misin? diye olabildiğince masum bir şekilde sordu.

Elbette, ewal emninumam.

Zihninde saf bir kahkaha vardı. Sandu'nun, Benedek ve Petru'nun suyla onlara gizlice yaklaştığını anlamamaları için kendisine yardım ettiğini biliyordu. Siv ve Nicu geri dönmüş, elleri kalçalarında, sırsıklam olmuş iki kardeşlerini izliyor, kaşlarını kaldırmış, ayık görünüyordular.

Adalasia da onlara bakıyordu, kupkuruydu, giysileri tertemizdi, saçları ensesinde sıkı bir örgü halindeydi, böylece amansız sıcak ve nemden kurtulmuştu. Gömleği uzun kollu ve açık ten rengindeydi; pantolonu hafif ve haki renkteydi; botları ise orman için üretilmişti.

"Benedek, Petru, yaşlandıkça yavaşladınız mı?" Ses sanki ağaçların içinden geliyordu, sanki orman canlanmıştı. O zengin, yumuşak tonda bir eğlence vardı, kadife seste büyüleyici, neredeyse hipnotize edici bir nitelik vardı.

Adalasia gülmemek için parmaklarını ağzına bastırdı ve iki adama doğru döndü. Sandu'nun da diğerleri gibi alarma geçtiğini fark etti. Bunu her zaman ilginç bulmuştu. Yağmur ormanına özellikle Dominic ve hayat arkadaşı Solange'ı bulmak için gelmişlerdi. Önceden haber göndermişler ve ziyaret ettikleri diğerlerine yaptıkları gibi bir görüşme talep etmişlerdi. Sandu'nun başka bir Karpatyalı çiftle konuşma talebinde bulunduğu her seferinde çok resmi davrandığını fark etmişti. Bunu tuhaf bulmuştu.

Çiftler neden ziyaretçileri hoş karşılamıyordu ve birbirleriyle ilk karşılaştıklarında neden bu kadar temkinliydi? Karpatların yaşam tarzı hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı. Her zaman insani terimlerle düşünüyordu. Belki de hep öyle kalacaktı. Bu onu Sandu için bir sorumluluk haline getirir miydi?

Sen benim en değerli varlığımın Sivamet. İki dünyayı da kolayca idare edebiliriz.

Sandu'nun güvencesi ona sanki onun dünyasındaki tek kadınmış gibi hissettirdi. Ona baktı, kalbi onun gözlerinde gördüğü kendisine -onlara- olan mutlak inanç ve güvene tepki verdi.

Eğer yapabileceğimize inanıyorsan, Sandu, o zaman ben de inanırım.

Dominic Dragonseeker ağaçların arasından çıktı, ormanın zemininden yükselen buharlı sisin içinden adımlarını attı. İlk başta onu ayırt etmek zordu. Onlara doğru gelirken neredeyse bir hayalet gibi görünüyordu, tüm Karpatyalı erkekler gibi yakışıklı bir adamdı. Heybetli. Güçlü. Dikkate alınması gereken bir güç. Her bir erkeği eski bir yöntemle selamladı.

savaşçı, kollarını kavuşturarak ve kendi dillerinde bir selamlama konuşması yaparak.

Sandu ona Adalasia'yı hayat arkadaşı olarak tanıttı. "Bu kadar kısa sürede bizi kabul ettiğin için teşekkürler Dominic."

Dominic'in bakışları onları koruyan dört kardeşin üzerinde gezindi ve sonra tekrar yüzlerine geldi. "Bu sosyal bir çağrı değil. Başın belada mı Sandu?"

Sandu, "Kapınıza sorun getirebileceğimizi söylemiştim, Dominic," diye hatırlattı. "Peşimizdeki ölümsüzler değil. Başka tür bir düşman bizi takip ediyor. Bize yaklaşmak için yarasaları, baykuşları, böcekleri ve istila edebildikleri her şeyi casus olarak kullanıyorlar. Burada" -Sandu ağaçları ve orman zeminini gösterdi- "kullanabilecekleri çok şey var."

"Seni nasıl takip ediyorlar?" Dominic sabırlıydı, hareket etmiyor, aynı pozisyonda sabit bir şekilde duruyordu.

Adalasia muhafızlarından hiçbirinin yerlerinden kıpırdamadığını fark etti. Sandu da hareket etmemişti. Dominic yükselen sisin içinden adımını attığı anda etrafını sarmışlar, onu ortada tutmuşlar, üstün boylarıyla korumuşlardı ama onu Dominic'ten korumuyorlardı. Duyularını zorladı. Yeni edindiği ve insan duyularından çok daha keskin olan Karpat duyularını kullanmanın önemli olduğunu biliyordu.

Ağaçlardaki tuhaf gölge kediye saymazsak, Dominic yalnız gelmemişti. Bunu bilmeliydi. Diğerleri biliyordu. Adalasia adamların verdiği işaretlere daha fazla dikkat etmediği için kendine kızıyordu. Nera'nın ordusunun onlara karşı savaşta kullanabileceği örümceklere ve diğer potansiyel tehlikelere bakmakla meşguldü. Sanki Nera, Adalasia'nın korumakla sorumlu olduğu kapıyı açmasını engelleyebilecek cevaplara yaklaştıklarını biliyormuş gibi, her ziyaret saldırıları artırıyor gibiydi.

Şimdiye kadar, bunun kapıya yönelik yoğun bir saldırıyla ilgili olduğundan emindi. Ailesi yüzyıllar boyunca geçidi korumak ve kilitli tutmakla görevlendirilmişti ve bunu başarmışlardı. Şimdi, bilinmeyen bir nedenden ötürü, Adalasia'nın ailesi ve mirası sınanıyordu. Başarısız olmayacaktı. Bu ziyaretlerin her birini Sandu'nun geçmişini araştırmanın bir yolu olarak görüyordu,

Ama şimdi, belki de bundan daha fazlası olduğunu düşünüyordu. Çocukluğu nasıl dövüş becerilerini geliştirmek, onu bu noktaya getirmek için bir hazırlık olduysa, öğrenmeye devam etmesi gerekiyor olabilir miydi?

Tarot kartları ona her zaman yol göstermişti ama şimdi tehlike yolundaydılar ve onları kıskançlıkla kilit altında tutuyor, her akşam bir çiftle buluşmadan önce okumak için dışarı çıkarıyordu. Kartların her akşam ona söylediklerinin gerçek önemini kaçırmış mıydı? Derisinin altında toplanan ıslığı hissedebiliyordu ve bu yağmur ormanının ıslığı değildi. Eğitimini unutmuştu. Yeteneklerini. Ona doğuştan verilen hediye. Kartlar.

"Adalasia'nın ailesi, anneden kıza devredilen bir yük görevlendirilmiştir. Düşman onların soyundan geliyor. Kan kanı çağırır. Fazla zamanımız yok. Bizi çok hızlı buluyorlar. Hayat arkadaşını tehlikeye atmak istemeyiz Dominic." Sandu'nun sesindeki samimiyette hata yoktu.

"Görünüşe göre hayat arkadaşınız tehlikede," dedi Dominic. "Sadece konuşarak yardım edebileceğimiz bir kadının tehlikede kalmasına izin verseydim Solange beni asla affetmezdi." Ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi.

Bu kısa hareket onu, yara izlerine rağmen, Adalasia'nın ilk düşündüğünden daha da yakışıklı göstermişti. Yüzünün bir tarafında yara izleri vardı ama garip bir şekilde bu yara izleri onu daha çekici kılmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Sivamet, kıskançlık gibi yakışsız bir huy geliştirmek benim için iyi bir şey olmaz.

Adalasia yüksek sesle gülmek için elinden geleni yaptı. Kollarını Sandu'ya dolamak ve herkesin önünde onu öpmek istedi ama Sandu'nun hâlâ onu ağaçların arasında Dominic'i koruyan her kimse ondan koruduğunu anlayabiliyordu. Onun sadece Solange olduğunu tahmin edebiliyordu. Solange gibi olmak istiyordu; ortadan kaybolabilir ve her zaman Sandu'nun arkasını kollayacağına güvenebilirdi. Dominic onun orada olup olmadığına bakmadı; orada olduğunu biliyordu. Onlar ortaklardı.

Böyle bir özellik geliştirmek için hiçbir nedeniniz yok. Gözlemliyorum, hepsi bu. Sizinle kıyaslanacak kimse yok. Bu bir gerçek. Sandu'nun yazıyı okumaması mümkün değil.

mutlak samimiyet.

"Evimiz buradan çok uzakta değil. Orada kesinlikle güvende olacağız." Dominic arkasını döndü ve garip bir şekilde kıvrılan sisin içine doğru yürümeye başladı.

Sandu elini Adalasia'ya uzattı. Dominic onlardan uzaklaştıkça daha da saydamlaşıyor, sanki gerçekte değil de zihninde gördüğü kedi gibi oluyordu. Nicu ve Siv harekete geçmiş, Ejderha Arayıcı'yı takip ederek orman zemininden yükselen buhar bulutlarına doğru ilerliyorlardı. Sandu onu arkalarında kalması için teşvik etti. Kalbini Sandu'nunkiyle senkronize tutmaya çalıştı ama koyu sisin içine girdikleri anda bu çok zor oldu.

Adalasia vücudundaki farkı hissetti. Sis tenine dokunduğunda nasıl hissettirdiğini biliyordu. Bu hiç de aynı şey değildi. Bacaklarına baktığında, baldırlarında ve ayak bileklerinde küçük iğne izleri vardı. Dudakları nemlendi ve Sandu'yu daha sıkı kavramaktan kendini alamadı. Solange gibi savaşçı bir kadın olmak buraya kadarmış. Etrafındaki buhar yükselip kalınlaşırken vücuduna bakmak istemedi.

Önünde Nicu ve Siv neredeyse şeffaftı. Koyu gri sisin tam içlerinden geçtiğini görebiliyordu. Bir sis kümesi gibi yükselmiş, ağaçların arasından gelerek onları çevrelemişti; saklanmak için bir kalkan ya da onları bir âlemden diğerine taşımak için parıldayan bir perde. Adalasia hangisi olduğundan emin değildi, tek bildiği Ejderha Arayıcı'nın içine girmeleri için bir duvar yarattığı ve bunu isteyerek yaptıklarıydı.

Sonra vücudu sanki yavaş yavaş, parça parça dağılıyormuş gibi hissetti. O küçük delikler, aşağı baktığında kendisinden geriye hiçbir şey kalmayana kadar genişliyordu. Nefesi kesildi. Neredeyse korku içinde Sandu'ya seslenecekti. Sandu onun dehşetini hissetmiş olmalıydı çünkü zihni onunkinin içinde hareket ediyordu. Nazik. Sabit. Onu rahatlatmak için konuşmadı ve konuşmadığı için o da sessiz kaldı.

Adalasia'nın aklında pek çok soru vardı ama bunları sormaktan kaçındı. Belli ki Sandu bu garip fenomenden etkilenmemişti. Bunu bir tehdit olarak algılamamıştı, diğerleri de öyle. Bu, ona karşı bir tür korumaları olduğu anlamına geliyordu; aksi takdirde Sandu

içine adım atmasına asla izin vermezdi. Olayları mantıklı bir şekilde değerlendirdiğinde tekrar rahatlayabildi.

Bakışlarını dosdoğru ileriye, Nicu ve Siv'in olduğu yere sabitledi. Sonunda, koyu gri daha açık bir renge dönüşmeye ve incelmeye başladığında ağaçların arasında hareket ettiklerini gördü. Yarı saydam formlar oldukça hızlı bir şekilde katılaştı, sisin içinde yavaşça kaybolmalarından çok daha hızlıydı. İki adam da arkalarında Sandu'yla kendisinin olup olmadığına bakmak için dönmemişti, bu yüzden varlıklarının farkında olduklarını biliyordu.

Sandu'nun başparmağı bileğinin iç kısmında, tam nabzının üzerinde kayıyordu. *Çok iyi iş çıkardın. Kitlenin içinde olmanın nasıl bir şey olduğu konusunda seni uyaracak zamanım olmadı.*

Ne oldu?

Çok az kişinin bildiği bir koğuştur. Böcekler bile onu geçemez. Hava, toprak, su ya da ateş, hiçbir element onu geçemez.

Heyecan içinde patladı. *Böyle bir şeyi nasıl yaratacağını biliyor musun?*

Zihninin içinde başını salladı. *Manastırdakiler bilgiyi paylaşırdı. Ejderha Arayıcı, sırlarımızdan bazılarını sahip olan birkaç kişiden biriydi. Kapılarımıza muazzam yaralarla geldi ve biz de onu iyileştirmek için yanımıza aldık. Hiçbir Ejderha Arayıcısının dönüşmediği iyi bilindiğinden, ona diğer pek çok avcıya verilmeyen bilgileri aktardık. Kız kardeşi Rhiannon kaçırıldı, hayat arkadaşı öldürüldü ve Dominic onu aramaktan vazgeçmeyi reddetti. O çok inatçı bir avcı.*

Adalasia ormanın etrafına bakındı. Hâlâ nehre çok yakındılar ama şimdi ondan uzaklaşıp iç kısımlara doğru gidiyorlardı. Tepelerinde ağaç dalları daha kalındı ve birbirlerine bağlanarak ağaçsı bir otoyol oluşturuyorlardı. Arada sırada, sanki hafif bir esinti gölgelikleri karıştırmış gibi, yaprakların arasından bir şeyin geçmesinden daha fazla olmayan bir hareket fisıltısı duyuluyordu.

O çok nefret ettiğin parazitleri Dominic, bir Ejderha Arayıcı sonunda vampire dönüşmüş gibi görünsün diye yuttu. De La Cruz kardeşleri öldürmek ve ardından prensi öldürmek için bir komplo hazırlanıyordu. Bilgi almak ve onları yok etmek için vampirlerin arasına sızdı. Parazitlere katlanmak her saniye acı veriyordu ama bunu şu amaç için yaptı

Karpat halkının gerekli bilgileri aldığından ve usta vampirlerin yok edildiğinden emin olun.

Adalasia, Ejderha Arayıcı'nın geniş omuzlarına yeni bir saygıyla bakmaktan kendini alamıyordu; adam ormandan geçip evine doğru ilerlerken, o koyu gri hasır hâlâ ayaklarının altındaydı. Dünyayı kurtarmak için onun yaptığını yapabilmeyi umuyordu ama o iğrenç, aşağılık, kıpır kıpır parazitlerden birini bile ağzına alma düşüncesi o kadar dehşet vericiydi ki kusmamak için kendini zor tutuyordu.

Nasıl hayatta kaldı?

Solange. Onun yanında savaştı. Hikayeleri efsanevi, şimdi Karpatyalı çocuklara anlatılıyor. Solange çok sessiz ve başkalarının varlığından rahatsız, burada ikamet etmelerinin nedenlerinden biri de bu. Dominic her yerde rahat. Solange'ın ormana, Dominic'in de ona ihtiyacı var.

Büyük bir su kütlesinin sesi kükreyene kadar yükselmişti. Adalasia kendi başına sesi kısmayı başardı. Su, bir dizi gri kayanın üstünden aşağı dökülüyordu. Mavi-beyaz su uzun bir düşüşle daha fazla kaya ve büyük eğrelti otlarıyla çevrili beklenmedik turkuaz bir havuza döküldü. Orkidelerin gövdelerine dolandığı ve alt dalları sardığı ağaçlar, bir hazineyi koruyan askerler gibi dik durarak havuzu çevreliyordu. Yerde yuvarlanan ve özel lagünün üzerinde hareket eden koyu sisle bile manzara nefes kesiciydi.

Dominic onlara buranın güzelliğini hayranlıkla seyretmeleri için fazla zaman tanımadı. Elini salladı ve su damlası ikiye ayrıldı. Ormanın kendi taraflarından parıldayan dar patikayı görebiliyorlardı. Bu yol, her seferinde sadece bir kişinin yürüyebileceği ve şelalenin arkasındaki mağaraya girebileceği şekilde tasarlanmıştı. Orada her ne varsa görmek imkânsızdı. Adalasia parmaklarını Sandu'nun parmaklarında sıktı.

Yağmur ormanında bir eviniz olacaksa burası yaşamak için gerçekten harika bir yer, Sandu.

Öyle.

İlk kez onun isteksizliğini hissetti. Onlarla birlikte seyahat eden dört kardeş de onun endişelerini yineledi. Bir kedinin gölgesi, kısa bir an için,

Suyun arkasındaki kaya duvarında parlıyordu, sonbahar gölgenin içinden parıldıyor, gri kayaların üzerine yanardöner renkler saçıyordu. Adalasia gözlerini kırıştırdı ve siluet kayboldu; bunun bir yanılsama olup olmadığını merak etti. Dominic o dar patika boyunca hiç duraklamadan yürüdü ve sonra o da karanlık, mağaramsı açıklıkta kayboldu.

Nicu, geri çekil, Sandu emretti. Savaşta bize yardım etmek için bir hayvan ordusu getirmene ihtiyacımız olabilir.

Nicu kenara çekildi ve Siv sanki Sandu hiç konuşmamış gibi ilerlemeye devam etti. Adalasia zihninde ona bağlı olan tüm kardeşlerini hissedebiliyordu. Petru, Siv'in arkasına geçerek sırtını korudu ama gerekirse dövüşmesi için ona alan açtı.

Dominic'in hepinizi bir tür tuzığa sürükleyeceğine gerçekten inanıyor musunuz?

Hayır, ama seni ona göstermemize rağmen hayat arkadaşını ifşa etmedi. Gerçek Ejderha Arayıcı vampir olamaz. Bu ölümsüz gibi hissettirmiyor. Hepimizi kandırabilecek usta bir vampir olduğuna inanmıyorum ama söz konusu olan senin hayatın ve hiçbirimiz sana karşı risk almak istemiyoruz. Her zaman tetikte olmak bizim yolumuz Sivamet.

Sandu Petru'yu takip etti, eliyle Adalasia'yı arkasından yönlendirdi. Bacaklarının etrafında, dizlerine kadar, ormandaki kadar yoğun olan aynı karanlık sis, bir cadı kazanında kaynayan bir dem gibi yuvarlanıyor ve kaynıyordu. Kalbinin atışını Sandu'nunkiyle aynı ritimde tutmaya odaklandı. Dominic de ona şeytani gelmiyordu. Koruyucu hissediyordu. Bir savaşçı gibi. Sandu ve kardeşleri kadar endişeli değildi.

Onun ilgisini çeken şey sisti. İçindeki korumalar. Böcekler bile onu delip geçemiyorsa, Nera ve iblis ordusu onları ele geçiremezdi. Bunu koruma cephaneliklerine nasıl ekleyeceklerini öğrenmesi gerekecekti. Kartlarının onlara verdiği rehberliğin en önemli noktasını kaçırdığını her geçen gün daha fazla hissediyordu. Kartları okuduğu ve koruyucuların içinde bulunduğumuz yüzyılda yaşayan hayat arkadaşları olduğunu öğrendiği için mutluydu. Evet, Sandu ve kendisinin, Sandu'nun anılarını bulmasına yardımcı olmak için geçmişi hakkında bilgiye ihtiyaçları vardı ama bu onun da yolculuğuydu. Bundan bir şeyler öğrenecekti ve

Her durakta ona son derece önemli bir şey veriliyordu. Dinlememeyi göze alamazdı. Ne söylendiğini ya da söylenmediğini duymamayı.

Yukarıdan kayalardan gelen, gerçek olduğu çok belli olan hafif bir soğuk su püskürmesi vardı. Sandu karanlık mağaraya girdi ve o da sadece birkaç adım gerisindeydi, gözleri alışsın diye hızla gözlerini kırptırıyordu. Benedek'in arkasından yaklaştığını hissetti ve Nicu'nun birkaç adım gerisinde olduğunu biliyordu, hâlâ zihinlerinde birbirlerine bağlıydılar.

Karpatyalılar en karanlık mağaralarda bile çok net görebiliyorlardı. Dar açıklıktan birkaç metre içeride, mağara aniden genişleyerek geniş bir koridora dönüştü. Ayaklarının altındaki zemin çeşitli renklerde taşlarla kaplıydı. Benzer taşlardan yapılmış duvarlar ve tavan, sanki muhteşem bir malikânenin girişiymiş gibi kıvrımlıydı. Yumuşak maviler ve morlar renginde üfleme camdan aplikler salonu aydınlatıyordu. Altın telkari, camları duvardan tutuyordu ve bu apliklerden ışınlanan yıldız patlamaları tavanda parlıyordu.

Nicu. Sandu ona girmesi için izin verdi.

Koridora girdikleri anda sıcak bir karşılama hissi vardı. Burası bir evdi. Adalasia, Dominic ve Solange'ın yağmur ormanlarındaki bir mağarada, Solange'ın kendini en rahat hissettiği yerde, doğayla iç içe bu evi inşa etmeyi nasıl başardıklarını merak etti. Aplikler ve onların tavana yıldızlar ve galaksiler yansıtması bir yana, sadece duvarlar ve zemin bile birer sanat eseri idi.

Koridor, yüksek tavanları ve mücevherlerle kaplı duvarlarıyla büyük oda olduğu belli olan geniş bir odaya açılıyordu. Çeşitli renklerde elmasların yanı sıra safir ve yakutlar, üzerlerinde ışık oynadığında parlıyordu. Zemin de koridordakinin aynısıydı; grinin çeşitli tonlarında büyük yassı taşlar parıldayana kadar cilalanmıştı. Duvarların ayrıcalığına rağmen odada mağara benzeri hiçbir şey yoktu. Adalasia bu sanatsal tarzı nadir ve hoş bulmuştu. Yine, odada onu şaşırtan bir sıcaklık vardı.

Mobilyalar benzersizdi, insanı içine kıvrılmaya davet eden kapsüller gibi görünüyordu. Bazılarının iki kişilik, bazılarının ise tek kişilik olduğu belliydi. Bölmelerden birinde genç bir kadın oturuyordu. Bir kedininkini andıran zümrüt rengi gözleri ve beline kadar inen gür saçları vardı. Üzerinde

Jaguar olduğu için daha zayıftı ve Jaguar kanı taşıdığına şüphe yoktu.

Bakışları beş Karpatyalı erkeğe kaydı. Adalasia onu suçlayamazdı. Eskiler iri yarı adamlardı, hepsi de bir buçuk metreden uzun, çoğu da bir buçuk metre boyundaydı. Geniş omuzları, kasları ve savaşçıya benzeyen fizikleriyle heybetli görünüyorlardı. Erkeklerin hiçbirinin gülümsemediğı gerçeğini telafi etmek için kadına gülümsedi.

Köşede oyuncaklarla oynayan genç bir kız durdu ve bir adamın arkasına geçerek bir koluyla bacağının etrafında dönmeye başladı. Çocuk dört ya da beş yaşlarında görünüyordu ama Adalasia'nın çocukların yaşları hakkında pek bir fikri yoktu. Küçük kız çok küçüktü ama sağlamdı. Karşılarındaki adam korumacı görünüyordu. Bir eli küçük kızın başının üzerindeydi. Bir başka kadın Nicu'nun arkasından sessizce odaya girdi ve kapsül sandalyede oturan kadının yanına gitti.

Dominic ona gülümsedi. "Bu benim hayat arkadaşım, Solange." Yeni gelene doğru el salladı.

Solange'ın samur renginde kalın saçları vardı, çok kır saçlıydı ve hareket ettiğinde birkaç altın rengi çizgi görülebiliyordu. Kendine özgü kedi gözleri vardı; zaman zaman kehribar rengine çalan yeşil benekler diğer genç kadıninkiler gibi neredeyse zümrüt rengine dönüşüyordu. Kısa boylu ve kıvrımlıydı, belirgin kasları vardı ve bir kavgada kendini idare edebilecekmiş gibi görünüyordu. Dominic diğer genç kadını gösterdi. "Bu Jasmine. Bu Jubal Sanders ve bu da Jasmine'in kızı Sandrine."

Küçük kız başını Jubal'ın bacağına dayadı ve el salladı, küçük peri yüzü bir gülümsemeyle parladı ve sonra tekrar kayboldu.

"Bu kadar temkinli davrandığım için özür dilerim ama talebiniz bize ulaştığında ziyaretçilerimiz vardı." Odadaki üç kişiyi işaret etti. "İsteğin çok dikkatli bir şekilde ifade edilmişti Sandu ve aynı zamanda eski bir düşmanın dünyanın bizim bölgesine doğru yola çıkmış olabileceğine dair bir söylenti de bize ulaşmıştı."

Adalasia, Jubal'ın elini bir kez daha çocuğun başına götürdüğünü fark etti. Eski bir düşmanın yolda olduğu haberini getirenin o olduğu hissine kapıldı.

"Jasmine benim kuzenim," dedi Solange. Jasmine'in tamamen kadınsı görünümünün aksine sert bir savaşçı gibi görünüyordu. Yine de sesi nazikti ve kuzenine baktığında ifadesi de nazikti.

"Lütfen herkes otursun. Dominic bize bu kadar çok ziyaretçimiz olacağını söylediğinde büyük bir şok yaşadık. Kuzenim Juliette ara sıra hayat arkadaşı Riordan ile birlikte ziyarete geliyor. O bir De La Cruz. Bu olduğunda, diğer kardeşlerden biri ya da birkaçı onlara eşlik ediyor ama bu çok nadir oluyor. Biz genellikle onların çiftliğine gideriz."

Sandu iki kişilik bölmelerden birini seçti. Adalasia yanına oturduğu anda sandalye onları sarmış, vücutlarına uyum sağlamış gibiydi. Ormandaki yürüyüşten sonra rahat ve çok güzel hissettirdi. Avucunu onu saran kola sürttü. "Bu harika Solange. Nereden buldun bunu? Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim."

Solange'ın yüzü aydınlandı. "Aslında bu Jasmine'in tasarımı. Fikir ondan çıktı ve o kadar hoşuma gitti ki denememize izin vermesi için ona yalvardım."

"Ciddi misin? Çok zekisin Jasmine," dedi Adalasia. "Bu şimdiye kadar oturduğum en rahat sandalye." Başını Sandu'nun omzuna koydu. "Bu sandalyede yaşayabilirim."

"Rahat bir yer," diye onayladı Sandu. "Genelde böyle şeylere pek dikkat etmem ama Adalasia'ya katılmak zorundayım."

Jasmine'in yüzüne renk geldi. "Bunu söylemen çok nazikçe. Ben sadece tasarımla geldim; mobilyaları Jubal yaptı. Asıl övgü ona gidiyor."

"Belki ikiniz de," diye düzeltti Dominic. "Birlikte bir mobilya şirketine sahipler. Oldukça popüler olmaya başladılar. Solange ve ben onlarla gurur duyuyoruz. Başarılı olacaklarını biliyorduk." Jasmine'e sevgiyle baktı.

"Siz konuşurken Sandrine'i diğer odaya götürebiliriz," diye teklif etti Jubal. Elini küçük kıza doğru uzattı. "Yatma vakti geçti. Şirketi görmek için uyanık kalabileceğine söz vermiştik. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyor."

Jasmine ayağa kalktı. "Solange'a çok benziyor."

Jubal elini Jasmine'e uzattı. En ufak bir tereddüt oldu ama Adalasia onu yakaladı. O güzel zümrüt gözlerini Jubal'ın yüzüne dikti ve

Sonra gülümsedi ve elini onun elinin içine koydu. Jubal sanki kızın tereddüt ettiğini hiç fark etmemiş gibi onu kendi tarafına çekti. "Hadi kızımızı yatmaya hazırlayalım. Yatmadan önce bir masal istiyor."

"Ona kitap okumalısın," dedi Yasemin. "Bütün sesleri sen yapıyorsun." Onlara gülümsemek için geri döndü. "Herkesle tanışmak güzeldi."

Jubal onlara doğru başını salladı ama iki kadına odadan çıkarken eşlik ederken hiçbir şey söylemedi.

"Bu adam Traian Trigovise'in hayat arkadaşı Joie ile akraba." Sandu Jubal'ı gösterdi. Bu bir sorudan çok gerçeğin ifadesiydi.

Dominic başıyla onayladı. "Evet. Joie'nin ağabeyi ve uzun zamandır dünyamızda. Karpat halkının yanında ölümsüzlere karşı savaştı ve Solange ve ailesiyle birlikte Jaguar adamlarına ve onların Solange ve kuzenlerini ele geçirme girişimlerine karşı savaştı. Danutdaxton ve Riley'i tanıyor. Gary'nin din değiştirmesinden önce Gary ile birlikte Riley'nin hayatını birden fazla kez kurtarmıştır. Karpat topluluğunda çok saygı duyulan bir adamdır."

Mabedimizden ayrıldıktan sonra manastırdaki kardeşler bile Jubal Sanders'in adını duydu. O Karpatyalı değil; o bir insan, ama güçlü, vampirlerle ve türümüzün savaşması gereken her düşmanla yüzleşebilir.

Öğrenilecek çok şey var, Sandu. Dominic. Solange. Jubal. Jasmine. Adalasia, hepsinin kendi tarzlarında güçlü olduğunu belirtti. Sandalyeye daha da gömüldü ve ona doğru hareket etti, kalçası onunkine sürtündü.

"Sana nasıl yardımcı olabiliriz, Sandu?" Dominic sordu.

"Geçmişime dair tüm anılarım yok oldu Dominic," dedi Sandu. "Dönüşmem durumunda ailemin güvende olmasını sağlamak için onları zihnimden silmiş olabilirim ya da belki de yolculuklarıma çıkmadan önce bunu yapmışımdır. Çeşitli dağ sıraları ve mağara sistemleri boyunca yoğun bir şekilde seyahat ettiğinizi biliyorum. Ailemle ilgili herhangi bir hatıranız var mı?"

"Berdardi çok eski bir isim, Sandu. Domizio di Berdardo'ya rastladım. Şafak sökmek üzereydi ve usta bir vampirin etrafını sardığı birçok vampiri yok etmişti. Domizio güneşten kaçmak için bir mağaraya doğru sürünüyordu ama arkasında kan izleri bırakıyordu.

Büyük bir tane. Onunla karşılaştığımda bu Karpat avcısının yaralarından kurtulamayacağı belliydi. Kanı takip ettim ve onu bir dizi mağaranın girişinde neredeyse ölmüş halde buldum."

İsmi tanıdınız mı? diye sordu Adalasia. Dominic'in Sandu'nun yüzünü inceleyişinden, onun bu ismi tanımasını beklediğini anlayabiliyordum ama Sandu'da en ufak bir hafıza belirtisi bile yoktu. Sadece bir an için onun hayal kırıklığının bir ipucunu hissetti. İçindeki öfke kabardı ve onu serbest bıraktı.

Hayır, Sivamet, bilmiyorum.

Sandu başını salladı. "Böyle bir adamı hiç hatırlamıyorum Dominic. Belli ki benimle bir akrabalığı olmalı ama öyleyse bile kim olduğunu hatırlamıyorum."

"O senin baban ya da öyleydi. O yaradan kurtuldu. İyileşirken birkaç geceyi birlikte geçirdik. Bu süre içinde Madolina adında bir hayat arkadaşı, Sandu adında bir oğlu ve Liona adında bir kızı olduğunu öğrendim. Bu bilgilerin çoğunu kan verdiğimde ya da yaralarını iyileştirmek için vücuduna girdiğimde onun zihninden öğrendim. Yaraları oldukça ağırdı."

Adalasia, Sandu'nun o insanlardan herhangi birini bulmak için anılarına ulaşmaya çalıştığını hissedebiliyordu ama sanki bir bariyerin arkasındalarmış gibi değildi. Orada değillerdi. Geçmişle ilgili anıları silinip gitmişti. Sandu için onlar sadece insanlardı, ailesi değil. Gerçi şimdi Liona'yı biliyordu ama onunla ilgili anılarını hatırlayamıyordu. Bunu onun için kolaylaştırmak isteyerek elini onunkinin içine soktu. Sandu duygulara alışık değildi, bu yüzden duygular yoluna çıkmakla tehdit ettiğinde normalde nasıl tepki veriyorsa öyle tepki veriyordu - duygularını kapatıyordu.

Onun duygularını kapatmasından hoşlanmıyordu; kendisini her zaman ondan çok uzakta hissediyordu. Bunu yapmak onun için kolaydı ve bunu sık sık yapıyordu, ama bu onu tamamen yalnızmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Asla yalnız değilsin, ewal emninumam minan. Kendi dilinde "benim tatlı tanrıçam" deyişi, koyu kıvamlı bir bal gibi zihnine akan sesi, içinde şimdiye kadar var olduğunu düşündüğü tüm boşlukları dolduruyor, içini ısıtıyordu. *Ben her zaman seninleyim.*

"Domizio'nun iyileşir iyileşmez usta vampirin ve takipçilerinin izini sürmeye niyeti vardı. O bir avcıydı,

ve bir kez yola çıktığında, hiç durmadı. Belli bir şöhretin var Sandu."

"Sanırım haklısın Dominic," dedi Nicu. "Sandu avının peşine düştüğünde asla durmaz. Onlar kaçar ama Sandu onları yok edene kadar avlanmaktan asla vazgeçmez."

"Bu özelliği ailesinden almış olmalı," dedi Siv.

Dominic başıyla onayladı. "Domizio'nun ölümsüzler söz konusu olduğunda tek yönlü bir zihni olduğuna şüphe yoktu. Ava devam etmeyi önerdim. Hayat arkadaşım ya da ailem yoktu ve bu özel vampir oldukça kurnazdı ve birkaç tane daha küçük vampiri vardı, ama yine de savaşta yetenekli olanlar. Mantığımın hiçbirini dinlemedi. Bu onun göreviydi, diye ilan etti. Sonunda birlikte avlandık. Domizio'nun sadece beden gücü değil, irade gücü de vardı. Bu özellikleri sende, oğlunda görüyorum."

"Dominic, Domizio ile buluştuğunda neredeydin?" Adalasia sordu.

Dominic kaşlarını çattı ve bir parmağının ucuyla kaşlarını ovuşturdu. "O günlerde ülkeler şimdiki gibi değildi Adalasia. Sınırlar farklıydı. Ormanlar daha sıkı ve daha geniş bir alana yayılmıştı. İnsanlarla karşılaşmadan uzun süreler geçirilebilirdi ve sonra çiftlikler ve köyler olurdu. Ya da büyük şehirler, bugün bildiğimiz gibi değil ama o zamanlar için büyüktü. Gerçek ülkeleri tanımlamak zordu, özellikle de bir Karpatyalı için. Hayvanlar gibiydik, kısıtlama olmaksızın bir yerden diğerine hareket ediyorduk."

Solange Dominic'e doğru eğildi, bir eli ensesine doğru kayarak parmaklarıyla derinlemesine masaj yaptı. Dominic ona baktı, yüz ifadesi yumuşamıştı. Uzandı ve elini onunkinin üzerine bastırdı.

"Şu anda Rusya'ya yakın bir yerde olabilirdi. Domizio haftalarca vampiri kovalamıştı ve koruması gerektiğini düşündüğü bölgeden çok uzaktaydı. Bunu düşünmemin tek nedeni, biz avlanırken ve sonunda ölümsüzü yakalarken, başka bir Karpat avcısının usta vampire saldırmış olması. O da o bölgenin muhafızıydı ve şimdi hafızamı biraz daha yokladığında o avcının adının Koshkiny, Alyosha Koshkiny olduğunu görüyorum. Savaşta ona katıldık. Efendi

Vampir etrafını onun emirlerini yerine getirecek başkalarıyla sarmıştı ve tıpkı daha önce Domizio'nun onu ele geçirdiği zaman olduğu gibi, Alyoşa sayıca çokluk karşısında yıkılmıştı. Onlarla karşılaştık ve yaşayan ölülerin üç deneyimli avcı karşısında hiç şansı yoktu."

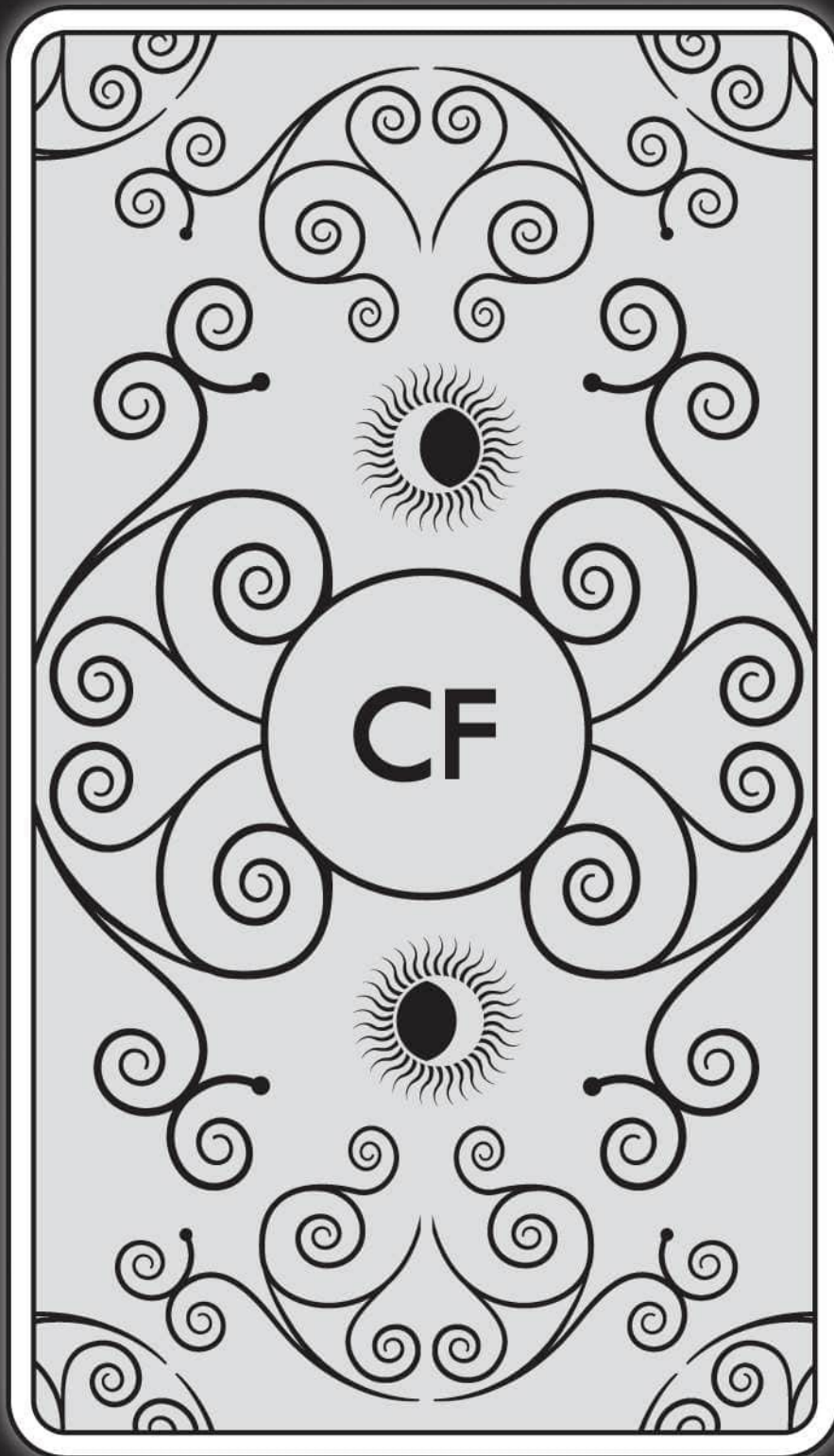
"Rusya mı?" Adalasia söyledi. "Bunu beklemiyordum."

Sandu'ya *Liona'nın arkadaşlarından birinin Rusya'dan gelmiş olabileceğini* de ekledi.

"Danutdaxton, Alyosha ile bir ya da iki kez karşılaşmıştı. Bir şekilde akraba olabilirler. İçimde Dax ile konuşman gerektiğine dair güçlü bir his var. Çoğu zaman Peru'da kalıyor. Çekici biri olabilir. Eğer gidersen, Sandu, asla unutma, o da bizim gibi bir şekil değiştiren, ama aynı zamanda bir ejderha, gerçek bir ejderha. Bedenini bir ejderhanın ruhu ve kalbiyle paylaşıyor. Bu gerçeğin her zaman farkında olmak gerekir. Dax dikkatli olmak zorundadır, bu yüzden medeniyetten mümkün olduğunca uzak kalmayı tercih eder. Yaşlı Olan'a olabildiğince sık uçma özgürlüğü tanır. Şehirlerde bu imkansız olurdu."

"Peki ya hayat arkadaşı?" Adalasia sordu.

Solange, "Hayat arkadaşları diğer yarısının neye ihtiyacı varsa onu sağlar," diye yanıtladı.



-XII-



ASILI ADAM

Tormandaki hayvanlar telaş içinde bana fısıldıyor, Dominic," dedi Nicu, bir sonraki yükselişte büyük odada toplandıklarında. "Evinizin güneyinde devriye gezdim. Ölümsüzlerden iz yoktu ama her kuş, her maymun, en küçükleri bile tedirgin görünüyordu. Onlara ne tür bir yaratığın geçtiğini sorduğumda, fısıldadılar, *Tatsız. Alçak. Hain.*"

Dominic önce hayat arkadaşına, sonra da Jubal Sanders'a uzun uzun baktı. "Bu hayvanlar size bölgelerinden geçen yaratıkların herhangi bir görüntüsünü gösterdi mi?"

Nicu başını salladı. "Sordum ama sadece sığınaklarına çekildiler. Onları zorlamadım ama geri dönmeye niyetliyim. Önce sizi uyarmanın en iyisi olacağını düşündüm."

"Henüz beslenmedin," diye gözlemledi Sandu.

Nicu başını salladı. "Tehlikenin Dominic'in ailesine yönelik olması ihtimaline karşı buraya dönmek için hiç vakit kaybetmedim. Telepati kullanmak istemedim çünkü neyle karşı karşıya olduğuma dair hiçbir bilgim yoktu."

Sandu, Adalasia'yı kendisine yaklaştırıp kolunu onun omuzlarına atarken bile Dominic'in yüz hatlarını inceledi. Ayrılmak üzereydi ama Dominic'in ailesine yönelik bir tehdit varsa bunu yapmayacaktı.

"Kardeşlerin yolunu kullanabiliriz," diye önerdi Sandu. "Eğer bu tehlike ölümsüzün ve piyonlarının işi ise, onlar duymayacaktır. Ben diğerlerine ulaşacağım. Eğer herhangi bir tehditle karşılaşılırsa, daha fazla bilgiye sahip oluruz."

Jubal, "Ben gidip bakacağım," diye gönüllü oldu. Ayağa kalktı. "İçimde bir his var-"

"Hayır." Jasmine gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu. "Hayır, Jubal, yapamazsın." İnce parmakları Jubal'ın bileğini sararken bile Dominic'e baktı, sanki onu fiziksel olarak orada tutabilecekmiş gibi.

"Sen ve Sandrine burada güvende olacaksınız, Jasmine." Jubal'ın sesi yumuşadı. "Sizi burada kimse bulamaz. Dominic ve Solange'ın herkesi dışarıda tutmak için güvenlik önlemleri var."

Sandu ona Jasmine'in kızı ya da kendisi için endişelenmediğini söyleyebilirdi. Jubal'ın yağmur ormanına gitmesini istemiyordu.

bilinmeyen bir şey ona zarar verebilir.

Dominic Jubal'a sandalyesini işaret etti. "Herhangi birimiz ava çıkmadan önce daha fazla bilgi toplamamız gerekiyor Jubal. Diğerleriyle iletişime geçersen memnun olurum Sandu. Nicu, beslenmen gerekiyor, özellikle de hemen oraya geri dönmeyi planlıyorsan."

Çok rahat bir şekilde, Nicu'dan bir cevap beklemeden bileğini ağzına götürdü ve dişleriyle ette bir çizgi yırttı, böylece parlak kan anında fokurdadı. Nicu başını adak için eğdi.

Kardeşlerim, Nicu hayvanlar arasında garip olaylarla karşılaştı. Sandu görüntüleri hâlâ dışarıda olan üç muhafıza gönderdi. Kalktıklarında, her biri kan bulmak için kendi yoluna gitmişti. Olağandışı herhangi bir şey için tetikte olun ve bize rapor verin. Mümkün olduğunca çok bilgi toplamamız gerekiyor. Muhtemelen Dominic'in ailesini takip eden eski bir düşman var.

İlk cevap veren Benedek oldu. *Bir kartal şekline girdim ve balıkçı köyüne doğru uçtum. Orada olağandışı bir şey bulamadım ama geri dönerken, harabelerin hemen ötesindeki ağaçların dallarında hareket eden birkaç adam gördüm. Ağaçların dallarında adam görmek alışılmadık bir durumdu, bu yüzden araştırmak için geri döndüm. Onları hiçbir yerde bulamadım.*

Sandu, Adalasia'nın bedeninde bir titreme hissetti. Adalasia onun zihnini paylaşıyordu ve Sandu onu bu temastan dışlamamıştı. Dominic'i de dahil etmişti. İçgüdüsel olarak, Ejderha Arayıcı'nın Jasmine'in konuşmalarından haberdar olmasını istemeyeceğini biliyordu.

Bu size bir şey ifade ediyor mu?

Dominic başını zar zor eğdi. Bakışları Solange'a kaydı. Dominic gibi onun ifadesi de hiçbir şey ele vermiyordu ama Sandu kuzenini iyice yakınına çekip ona sarılmak istediğini hissetti.

Ne yazık ki, evet. Bir süredir Jasmine'i arayan erkekler var. O da Solange gibi kraliyet Jaguar kanı taşıyor. Jasmine bir süre önce bu adamlar tarafından tecavüze uğradı. Sandrine . . .

Durdu ve Jubal'a baktı. Erkek insan onlara çok yakın ilgi gösteriyordu. Çok yakından. Onunla aynı yolda olması mümkün değildi. Kardeşler dışında hiç kimse bu özel iletişim yolunu paylaşmıyordu ama ifadesi değişmemiş olsa da, içinde bir öfke kuyusu vardı

insanın içinde yükseliyordu. Odayı doldurmakla tehdit ediyordu. Sandu tam Jasmine'in bunu hissedeceğinden emin olduğunda, Jubal derin bir nefes aldı ve uzun bir iç çekişle havasını boşalttı.

Benim. Sandrine benim. Benim kızım. İddiayı Jubal yaptı.

İletişim yollarının özel olması buraya kadarmış. Dominic hiç şaşırılmış görünmüyordu. Solange da öyle. Sandu ve Nicu uzun uzun bakıştılar; savaşta yaralanmış iki savaşçı açıklanamayan bir şey keşfettiklerinde tedirgin oluyorlardı. Nicu kıbarca Dominic'in bileğindeki yarayı kapattı ve Adalasia'yı savunmak -ve Jubal'ı öldürmek- için daha iyi bir pozisyona geçti.

Dominic Jubal'ın beyanını duymazdan geldi ama Solange ona bir bakış fırlattı, Sandu'nun Dominic dışında herhangi bir erkeğe attığını görmediği kadar yumuşak bir bakıştı bu. Kısa ve güç bela bir bakıştı ama Jubal'ın iddiasını onayladığı belliydi.

Her zaman bu adamların geri dönebileceğinden korktuk. Ülkeyi terk ettiklerini biliyorduk ama gitmeden önce Jasmine için geri döneceklerini ilan etmişlerdi. Dominic omuz silkti. *Artık onun hayatından kalıcı olarak çıkmalarını sağlamanın zamanı geldi. Onu ya da Sandrine'i terörize edemeyecekler.*

Sandu'nun yüzünde küçük, mizahsız bir gülümseme belirdi. O anda tamamen yırtıcı bir hayvana dönüşmüştü. *Sanırım sana biraz yardımcı olabilmek için geldik, Ejderha Arayıcı. Bizden birine yardım ettiğin onca zaman için küçük bir ödeme.*

Jasmine Solange'a döndü. "Benim için geldiler, değil mi?" Sesi titriyordu ama ağlamıyordu. "Buraya gelerek hepinizi tehlikeye attım." Çenesi yukarı kalktı. "Sandrine'i seninle bırakacağım, Solange. O çok daha güvende olacak. Onları uzaklaştırabilirim. Beni takip edecekler. Takip edeceklerini biliyorsun. Ben hızlıyım ve kızım olmadan, iyi bir şansım var-"

"Cesedimi çığnemen gerek," dedi Jubal. "Planını unutabilirsin, Jasmine. Tüm o yer değiştirme ve ağaçların arasında koşturma alıştırmaları bunun için miydi?"

Sandu ilişkiler konusunda pek iyi değildi. Aslında bu ilişki olayında çok yeniydi ama Jubal'a ses tonunun ve taleplerinin derdini anlatmanın en iyi yolu olmadığını anlatmak umuduyla boğazını temizledi. Ama artık çok geçti.

Jasmine'in zümrüt kedi gözleri Jubal'a parladı. "Bana ne yapacağımı söylemeye hakkın olduğunu sanmıyorum, Jubal Sanders."

"İstedğin kadar düşün, Jasmine. Bu saçmalığa katlanacağım kadar katlandım. Sana yeterince alan açtım ama bu düpedüz delilik ve sırf sen bir tür kadınsı savaşçı, kanındaki Jaguar krallığı saçmalığını kanıtlayabilesin diye böyle bir şey olmayacak."

"Buna sorumluluk almak denir, Jubal," diye tersledi Jasmine. "Bana yeterince yer verdin de ne demek? Bu *tam olarak* ne anlama geliyor?"

Solange ellerini havaya kaldırdı. "Jasmine. Bunu ona sorma. Sana söyleyecek. Sen de kızacaksın. Seni çekip öpecek ya da aynı derecede çirkin ve acınası bir şey yapacak ve siz ikiniz bunu anlayana kadar hepimiz etrafta bekleyeceğiz."

"Öyle *değil*," diye reddetti Jasmine.

"Evet, öyle," diye düzeltti Jubal. "Yıllardır seni bekliyordum."

Yıllardır. Bu aptalları alt etmeye hazır altı Karpat kadimi, Solange ve başka bir Karpat kadını, artı ben varken hayatını riske atmayacaksın. Kimse Sandrine'e senin gibi annelik yapamaz. Sen harcanabilir değilsin."

"Yıllardır beni mi bekliyorsun?" Jasmine diğerlerini görmezden gelerek yankılandı.

İç çekti. "Bunu bilmeyen tek kişi sensin. Sana evlenme teklif etme fikrinden vazgeçtim. Sandrine ve Solange ile konuştum bile. Bunun harika bir fikir olduğu konusunda hemfikirler. Dominic'ten elini istedim. O da evet dedi. Yapıyoruz. Neden burada olduğumuzu sanıyorsun? Juliette ve Riordan gelecek ay burada olacaklar ve evleneceğiz."

"Ama ..." Jasmine biraz çaresizce Solange'a baktı ama Sandu onun heyecanlı olduğunu görebiliyordu. Nefes alış verişi biraz düzensizleşmişti ve göz bebekleri büyümüştü. "Peki ya kız kardeşlerin?" Evliliğe zorlanma fikrine hiç de karşı çıkmıyordu.

Jubal omuz silkti. "Anlayacaklardır. Fırsatımız olduğunda onları ziyarete gideceğiz. Joie Karpat Dağları'na döndü ama Gabrielle'in yakın zamanda döneceğinden şüpheliyim. Washington'a bir yolculuk yapmamız gerekebilir."

Jasmine itiraz eder gibi görünmüyordu. Yine de onun kolunu kavradı. "Hepinizin benimkinden çok daha iyi olduğunu düşündüğünüz bir planınız var gibi görüldüğüne göre, biri bana bunun ne olduğunu söylemek ister mi?"

Dominic ona gülümsedi. "*Sisarke*, düşmanı bulacağız ve onları sonsuza dek yok edeceğiz."

"Kaç kişiler?" "Jasmine," diye uyardı

Solange.

"Hayır, hepinizin benim adıma neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmek istiyorum." "Unutmayın, Juliette ve Solange'ın da peşinde olacaklar," dedi Dominic

işaret etti. "Damarlarında kraliyet kanı dolaşan tek kişi sen değilsin. Burada suçluluk duygusu yok. Bu adamlar ne yaparsa yapsın, suç onların, senin ya da bir başkasının değil."

Jasmine başını salladı. "Bunu biliyorum Dominic, son birkaç yıldır saklandıktan ve sonunda burada olmalarından çok korktuktan sonra çok zor. Aslında dehşet içindeyim ama bir yandan da sonunda gerçekleştiği için mutluyum."

"Tam olarak neden senin peşindeler?" Adalasia sordu. "Bu adamların bunca yıldan sonra neden bu kadar ısrarcı olduklarını anladığımdan emin değilim. Yıllar oldu, değil mi?"

Bunu konuşmanın bir yolunu bulmalı. Gerçekten herkes için korkuyor. Özellikle Solange ve Jubal için. Bunu gözlerinde görebiliyorum, Sandu. Korkusunun dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Kuzenine nasıl baktığına bak.

Sandu, Jasmine'in bakışlarını takip etmekten kendini alamadı. Solange şimdi Dominic'e çok yakın, biraz arkasında duruyordu, öyle ki Dominic otururken Solange ayakta olmasına rağmen heybetli vücudu neredeyse onunkini örtüyordu.

Jasmine dudaklarını nemlendirdi. "Evet." Sesi bir an dalgalandı. Sonra kuzeninin gözleriyle buluştuğunda başı yukarı kalktı. "Solange, kız kardeşim Juliette, ben ve şimdi de Sandrine soyumuzun son üyeleriyiz. Solange din değiştirmiş olsa da Jaguar soyu hâlâ onun içinde devam ediyor. O bir kraliyet ailesinden. Vites değiştirebiliyorum ama uzun süre Jaguar tarafımı koruyamadım. Pratik yaptıkça daha iyi oldum. Sandrine vites değiştirmede çok iyidir. Onun jaguarı güçlü. Kimsenin onun şekil

değiştirdiğini görmesine izin vermiyoruz ve bu adamlar, bizi avlayanlar, eğer bilselerdi, onu alırlardı ve mümkün olduğu anda onu üreme amacıyla kullanırlardı. Tek umursadıkları bu.

hakkında. T r m z n   k   n n bir par as yd lar ama yine de daha önce yaptıkları şeylerin aynısını yapmaya devam ediyorlar." Sesinde küçümseme vardı. "T r lerinin di ileri umurlarında bile değil. Onları avlıyorlar, yakalıyorlar, tecavüz ediyorlar ve kadın ölene kadar tekrar tekrar hamile bırakıyorlar. Jaguar halkının yok olmasından sorumlu olduklarını görmüyorlar."

"G r n   e göre, halkımızın yok edilmesinde büyücülerin de parmağı varm  ," dedi Solange. "Dominic ve benim   rendi imize göre, yüksek büyücü Xavier dünyayı tüm Karpatlardan temizleyecekmi . İki kardeşi vardı. Biri Jaguar halkından, diğeri de Lycan'lerden kurtulmak istiyordu. Neredeyse her konuda başarılı oldular. Lycanlar ve Karpatyalılar neredeyse savaşa giriyorlardı. Jaguar türünün soyu tükendi. Karpatyalılar hala e ikte. Prens Mikhail i leri yavaş yavaş yoluna koyuyor ama bu yavaş bir süreç ve en ufak bir şey dengeyi onun aleyhine de i tirebilir."

"Bu adamlar seni kraliyet bebekleri do urabilece ini düşündükleri için mi istiyorlar Jasmine?" Adalasia sordu.

Jasmine başını salladı. "Ben en kolay hedefim. Solange'ı tutmak bir yana, yakalamak bile neredeyse imkânsız. Onun Dominic'in hayat arkadaşı olduğunu bildiklerinden   pheliyim. Belli bir  n  var ve çoğu jaguar ondan korkuyor. Juliette'in Riordan De La Cruz'la birlikte olduğu biliniyor. Eğer bir De La Cruz'la u ra ırsan, hepsiyle u ra m   olursun. Aklı başında hiç kimse bunu yapmak istemez. Nasıl d v   lece ini öğrenmeye  alı m   olsam da ben d v     değilim. Beni ilk kez ellerine geçirdiklerinde olduğum kız değilim."

Vücudundan küçük bir ürperti geçti. Açıklamasının sonunda sesi hafifçe titredi. Jubal kolunu ona doladı ve onu omzunun altına çekti, sandalyesine doğru kayd  ve sanki bunu her zaman yapıyormu  gibi onu kucağına aldı. Onun boynunu ok adı.

"Sen güçlüsün, Jasmine. O zaman da  yleydin, şimdi de  ylesin. Sandrine'e sahipsin ve onu güçlü kıldın."

Jubal Sanders son derece formda görünüyordu. Bir açık hava adam . Onda yumuşak bir şey yoktu. Hem de hiç. Doğal bir sporcunun, bir d v    n n, her durumda kendini idare edebilecek bir adamın vücuduna sahipti. Söylentiler doğruysa, damarlarında Jaguar kan  dolaşıyordu. Vücudundaki kas iplerine bakılırsa,

Sandu buna inanabilirdi. Psişik yetenekleri olduğuna ve telepatik olduğuna hiç şüphe yoktu. Bunu çoktan kanıtlamıştı. Kendisine saygı duyuluyordu ve Karpat topluluğuna aitmiş gibi davranılıyordu.

Bileğinde, gümüş renginde som metalden yapılmış bir bilezik vardı. Sandu'nun bakışları sık sık o bileziğe kaydı. Nicu'nunkinin de öyle olduğunu fark etti. Her ikisi de onun bileğindeki şeyin sıradan bir süs olmadığından, bir tür silah olduğundan emindi. O da diğerleri gibi çizme giyiyordu ve çizmelerinin içinde bıçak ve silah için gömme kılıflar vardı. Diğer silahları da kapıların yanında, aceleyle dışarı çıkarken kapmak için hazır bekliyordu. Sandu, Jubal'ın telepatik olarak konuştuğu sırada zihninde onların görüntülerini yakalamıştı.

Jasmine adama gülümsedi. "Beni her zaman güçlü hissettiriyorsun, Jubal. Tasarımlarımı kâğıda dökebilmeyi ve senin onları hayata geçirmeni seviyorum. Birlikte çalışmaya ilk başladığımızda kendime hiç güvenim yoktu ve sen bana bunu geri verdin. Sandrine'e verebilmem için bana yeniden kendime güven verdin."

Jubal başını salladı ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Sende her zaman vardı, tatlım. Her zaman. Sadece bir süreliğine yolunu kaybettin. Bu anlaşılabilir bir şeydi. Bebeğine odaklandın. Şimdi tekrar resmin tamamını görmeye başladın."

Kahkahalar yükseldi. Sandu'nun da onunla birlikte gülmek istemesine neden olan küçük bir peri kıkırdaması.

"Seni kastediyorsun, Jubal. Resmin tamamı yine sen misin?"

Jubal bir kaşını kaldırarak Jasmine'in yüzüne baktı. "Öyle değil miyim?" Önce odaya, sonra da Solange'a baktı. "Öyleyim, değil mi?" Yüz hatlarını donuk tuttu.

Solange ilk kez gerçekten gülümsedi. Gülümsemekten de öte. Kahkahalara boğuldu. "Eminim öylesindir, Jubal," diye onayladı.

Odadaki gerginlik tamamen dağıldı.

Bu adamları takip etmemi ister misin, Sandu? Benedek sordu.

Sandu bir ağacın dallarında oturmuş, eski harabeleri dikkatle izleyen bir kartal izlenimi edindi.

Dominic cevapladı. *Hâlâ civardalarsa peşlerinde olduğumuzu onlara belli etmek istemeyiz Benedek. Nöbet tutabilir misin?*

Burada otururken çok rahatım, Benedek hemen yanıt verdi.

Solange gizli bir kapı olduğunu söyledi. Tapınağın içine açılıyor. Eğer ortadan kaybolduysalar, büyük ihtimalle içeridedirler. Geniş bir alan ve bol miktarda solunabilir temiz hava var. Ben çocukken orada saklanırdık. Sonunda o saklanma yeri de elimizden alındı.

İzleyeceğim, Benedek onları temin etti.

Sandu daha fazla bilgi için çağrı gönderdi. Petru? Siv? Her şey bize yardımcı olacaktır. Neyle karşı karşıya olabileceğimizi tespit etmek için mümkün olduğunca çok veri toplamaya çalışıyoruz.

Önce Afanasiv cevap verdi. Nehrin kenarındaki köye doğru ilerlerken geniş bir alanı taradım, özellikle de ölümsüzleri aradım. Birkaç kez kendimi huzursuz hissettim ama bunun net bir nedeni yoktu. Karnımı doyurdum ve bölgeyi daha yakından incelemek için geri döndüm. Şu anda yaptığım da bu. Eski Maya bölgesinin kalıntılarına çok yaklaşmadığım sürece hayvanlar ve sürüngenler alarm vermiyor.

Dominic parmaklarını Solange'inkilerin arasından geçirdi. Ne demek istiyorsun, Siv? Olağandışı davranışı tarif edebilir misin?

Kertenkeleler ve kurbağalar geri çekildi. Genellikle komşu ağaçlarda aile birlikleriyle gördüğüm babunlar ve maymunlar bölgeyi terk etti. Savaş riskini göze alarak başka bölgeleri işgal edecek kadar ileri gittiler. Topyekûn bir kavga olmasa da erkekler arasında sözlü tehditler ve duruşlar olduğu kesin. Dişiler sinmiş durumda ama yavrularını kendi bölgelerine götürmeyi reddediyorlar ve erkek onları gitmeye zorlamıyor. Aksine, yeni bir bölge için savaşılmaya istekli olduğunu gösteriyor.

Sandu, Adalasia'nın bacağını kavradığını hissetti ve daha büyük olan avucuyla bu hareketi örttü. Bu düşmanı bu insanlara sen getirmedin, Adalasia, diye güvence verdi ona.

Bunu henüz kesin olarak bilmiyoruz. Tahmin yürütüyorlar. Eli onun kalçasında titriyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra Jasmine'e zarar verirsem buna dayanamam. Nera'nın sürüngenleri ve hayvanları casus olarak kullandığını biliyorsun.

Dominic, Solange ve Jubal ona baktı.

Solange, Adalasia'ya güven verici bir bakış gönderdi. Ormanda yürüyen ve doğal ritmi bozan haydut Jaguar erkeklerinin nasıl hissettirdiğini bilirim. Bu sırada

Gardiyanlarınız konuşurken, onlar görüntüleri ve sesleri gönderirken ben de arka planı dinliyordum. Ne yazık ki Adalasia, bu kesintilere çok aşınayım. Küçük bir çocukken bana haydut Jaguar erkeğinin sesini dinlemem öğretilmişti. Geldiklerinde ölüm ve daha kötüsünü getirdiklerini bilirdik.

Hepimizin düşmanları var, diye hatırlattı Sandu nazikçe. Farklı olabilirler ama onlarla cesaretle yüzleşiriz. Başkalarını güvende tutmak için onların önünde durmaktan başka seçeneğimiz yok. Bu durumda, Jasmine ve Sandrine ya da Jaguar kanından başka herhangi bir kadın, onları durdurabilirsek bu adamların kurbanı olmayacak.

Solange ona başını salladı. Yanımızda durduğunuz için teşekkür ederiz.

Petru, davetsiz misafirler hakkında topladıkları bilgilere yenilerini ekledi. Bu adamları görmedim ama köyde onlardan bahsediliyordu. Gemiyle gelmişler ve yanlarında erzak varmış. Erzakların hepsi yiyecek değildi. Çoğunlukla silahları vardı. Onları izleyenler taşıdıkları silahların hepsini tanımadıklarını söylediler. En çok bilgiye sahip olanları takip edebilmek için görünmediğimden emin oldum ve zihinlerinden aldım.

Sandu, Adalasia'nın irkildiğini hissetti. Karpatyalıların ihtiyaç duydukları bilgileri bu kadar rahat bir şekilde, sadece kan alarak elde etmelerini hâlâ kabullenememişti. Eğer gerçekten daha derine inmek istiyorlarsa ya da bireyi uzaktan izlemek istiyorlarsa kan alıyor ve bir yol açıyorlardı.

Bilgi almak için kimseye işkence etmek zorunda olmadığımızı belirtti.

Adalasia kara gözlerini ona çevirdi ve ona sırtmamak için kendini zor tuttu.

Sadece çok daha medeni olduğunu söylemek istedim.

Şimdi de kendini beğenmişlik yapıyorsun. Onu tekmeledi, ama çok nazikçe.

*Siv'in gönderdiği görüntüler zihinlerini cılız iskelede oturan konteynırlarla doldurdu. Arkalarında, sığ suda dev *Victoria amazonica*'ları, yani dev yeşil zambak yastıkları vardı. İskeleye bağlı birkaç derme çatma balıkçı teknesi ve iki modern tekne vardı.*

Köyden iki balıkçı konteynırları "korumak" için oturuyordu. İki adam etraflarına bakınıyor, açıkça konteynırları taşıyan adamları arıyorlardı.

nehriin yukarisina geldiler. Biri nöbet tutarken diğeri konteynerlere bakıyordu. Gözleri büyüdü ve diğeriyle hızla konuştu. İindekilerden korktukları her hallerinden belli olan ikili aceleyle iskeleden uzaklaştı.

Her türlü silah ve mühimmat vardı ama Sandu'nun en çok ilgisini çeken daha önce hiç grmediğii tuhaf silahlardı. *Bunlar da ne?*

Jubal boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı ve sonra Jasmine'e baktı. Onu bir kenara bırakıp ayağaa kalktı ve odanın içinde volta atarak aralarına mesafe koydu.

Bunlardan bazıları vampirleri öldürmek için daha yeni icatlar. İşaret edip ateş ediyorsunuz ve kurşun kalbi yakıp kl ediyor. Kaşları birbirine çarparak Karpatlara doğru döndü. Bunları nereden bulmuş olabilirler?

Dominic, her zamanki gibi sakin ve kararlı bir şekilde, *piyasada olmadıklarının açık olduğunu* belirtti. *Nereden gelmişler?*

Onları Gary ile birlikte icat ettim. İkimiz birlikte. lmszlerin kuklalarını göndermesi ihtimaline karşı, yere inemedikleri zaman çocuklar ve kadınlar için silahlara ihtiyacımız vardı. Bunlar sadece Karpat Dağları'nda vardı ve ... Jubal'ın sözü kesildi.

Dominic ve Solange ona bakmaya devam ettiler. Jubal başını salladı ve odanın içinde bir ileri bir geri huzursuzca volta atarken gözlerini onlardan kaçırdı.

Sandu öfkeyle karışık suçluluk duygusuna kapıldı. Jubal Sanders çok öfkeliydi. Bu silahları alıp o adamlara veren ya da satan her kimse, onu bir hain olarak görüyordu. O silahın onların eline nasıl getiğii hakkında bir fikri vardı ve diğeri için endişeleniyordu.

Jasmine ayağaa kalktı ve ona doğru gitti. "Jubal? Neyin var?"

Ne volta atmayı bıraktı ne de ona baktı. "Tatlım, dışarı çıkıp bu şakacıları bulabilecek miyim bir bakacağım."

"Jubal." Dominic yumuşak bir sesle onun adını söyledi. "Az önce sorumluluk hakkında konuştuk. Ve fedakârlık. Başkalarının yaptıkları için kendini suçlamanın zamanı değil. Sen daha iyi bilirsin. Bu içgüdüsel bir tepki."

Jubal başını salladı, ilk kez Jasmine'in yakınlığından faydalanmıyordu. İki kolunu da Jubal'ın beline dolamıştı, sanki onu kendine doğru çekiyordu ve belki de öyleydi. Bu onun volta atmasını durdurdu ama kollarını ona dolamadı. Odanın ortasında öylece durdu, parçalanmış görünüyordu.

Sandu'nun Jubal'a kimin ihanet etmiş olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ama bu kişi ona yakın, değer verdiği biriydi ve yarası derindi.

"Sanırım haklısın Dominic, ama bunu yapmamak da zor. Bu adamlar seni ve Solange'ı öldürebilecek kapasiteye sahip. Hepinizi öldürebilirler." Jubal önce Sandu'ya sonra da Nicu'ya baktı. "Silahlar, Karpat yetişkinleri toprak altındayken Falcon'un çocuklarının hayatta kalmasını sağlamak içindi. Vampirler çocukların peşinden kuklalarını gönderirlerdi. Bazen çocuklar çok az korumaya sahip oldukları gündüz saatlerinde saldırıya uğrarlardı. Onlara karşılık vermeyi öğretiyorduk ve bu silahlar kukla saldırısından kurtulmalarının bir yoluydu. Kadınlarla da vampir saldırısına karşı kullanmak için çalışıyorduk."

"Vampirler insanları itaate zorlayamaz mı?" Adalasia sordu. Sandu onun Jubal'ın ihanet karşısındaki şokunu ve öfkesini, bir başkasının yaptıklarını telafi etmek için kendini feda etme ihtiyacını aşmasını sağlamaya çalıştığını görebiliyordu. Jubal elini daha sıkı tuttu ve onu takdir ettiğini göstermek için avucunu uyluğunun kaslarına daha da bastırdı.

"Yapabilirler, ancak çocuklarımız, en küçükleri bile, dürtüye karşı koymayı öğrendiler. Silahlarda gömülü herhangi bir dürtüye karşı koymaya yardımcı olacak yerleşik bir ses sistemi de var. Çocuklara öğretirken her türlü önlemi aldım."

Sandu, Jubal'ın Karpatyalı çocuklardan "bizimkiler" diye bahsettiğinin farkında olmadığından emindi. O kadar uzun süredir onların dünyasındaydı ki kendini onlardan biri olarak görüyordu ama damarlarında Jaguar kanı da taşıyordu. Sandu bunun Jasmine'le olan çocukları için ne anlama geldiğinden emin değildi ama Jubal Sanders'ın iyi bir adam olduğunu biliyordu.

Sonunda Jubal, Jasmine'e baktı. "Önlem olarak Sandrine'le birlikte çalışıyorum. Oyunlar oynuyoruz. Falcon ve Sarah'nın küçük çocuklarıyla da böyle başladım. Sandrine son derece zeki ve çok çabuk öğreniyor."

Jasmine ona gülümsedi. "Tabii ki öyle."

Jubal içini çekti ve sanki başı ağrımaya başlamış gibi şakağını ovuşturdu. "Onu ölümsüzlerden ve kuklalarından olabildiğince uzak tutmak için onunla birlikte çalıştığımı sana söylemeliydim."

"Tatlım," dedi Jasmine yumuşak bir sesle. "Bunu düşündüğün için bile minnettarım. Öyle olmalıydım. Her zaman Juliette ve Riordan'la kalıyoruz. Ya da buraya geliyoruz. Vampirlerin olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Bizi onlara karşı nasıl koruyacaklarını neden ben sormadım bilmiyorum. Sanırım haydut jaguarları düşünmekle o kadar meşguldüm ki vampirleri hesaba katmadım ve onlar çok daha büyük bir tehdit."

Jubal eğildi ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. "Sandrine her türlü kendini savunmayı öğrenme konusunda doğuştan yetenekli. Muazzam refleksleri var. Ağaçlarda da emin adımlarla yürüyor."

Solange başıyla onayladı. "O çok yetenekli, Jasmine."

Petru, *ormanda hareketlilik* olduğunu bildirdi. *Yıkık tapınağa giden patikadayım. İki adam bir patikadan harabelere doğru yürüyor. İkisi de tıknaz yapılı, kaslı ve boyunlarında jaguarların yaptığı gibi çantalar taşıyorlar.*

Sandu ve Nicu, Dominic'le uzun uzun bakıştılar. Eğer Benedek haklıysa ve beş adam Maya tapınağına girmiş ve çıkmamışsa, bu ikisi nereden gelmişti?

Petru, balıkçı köyüne tekneyle kaç adam geldi? Nicu sordu.

İskeledekileri gördüğümde konteynırları koruyorlardı. Teknelerin asıl sakinlerini hiçbir zaman görmedim. Balıkçının hafızasında kalan yüzü, birinin ona yaklaşıp konteynırlara göz kulak olması için para teklif etmesiydi.

Petru görüntüyü tüm kardeşlerin görebileceği şekilde dikkatle tuttu. Solange bir an için gözlerini kapattı ve adamı net bir şekilde teşhis etti.

Adı Steve. Jasmine'e tecavüz eden adamlardan biriydi ve her zaman onun için geri geleceğini söylerdi. Yolda gördüğünüz iki adamın yüzlerini gösterebilir misiniz?

Onlara yaklaşmam gerekecek. Bir gece kuşu şeklini aldım, uzun kuyruklu potoo. İki adam hiç de gergin görünmese de dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum. Bela bekliyor gibi görünmüyorlar, diye cevap verdi Petru.

Sandu, Petru'nun hareket halinde olduğunu anlayabiliyordu, kuş ağaçtan ağaca uçuyor, Solange için iyi bir görsel elde etmek istediği adamlara yaklaşıyordu.

"Prese suikast planlarını belirlemek için usta vampirin inine sızdığımda," dedi Dominic, "haydut jaguarlar ve vampirlerle işbirliği yapan bazı insanlar vardı."

"Juliette Riordan'la böyle tanıştı," diye doğruladı Jasmine. "Zehirlenmiş, aç bırakılmış ve zincire vurulmuştu. Hayvanları kurtarmak için laboratuvara gitmiştik ve Juliette onu orada buldu."

Petru iki adamın görüntülerini zihinlerine gönderdi. Solange onları inceledi. *Bu adamların ikisini de tanıyorum. Birinin adı Brad. Diğerrinin adı Simon. Brad'i bir süre avladım ama ormandan temelli ayrıldığını düşünmüştüm. Simon'ı onunla birlikte gördüğüm için gerçekten şok oldum. Asla haydutların bir parçası olmadı. Gençken onlardan uzak durdu. Okula gitmek için ayrıldı. Geri döndüğünü duymamıştım.*

"Sandrine arıyor, Jasmine," dedi Dominic. "Sanırım banyo yapmaya hazır."

"Kendini çok büyük bir kız sanıyor," dedi Jasmine. "Artık her şeyi kendisi yapmak istiyor. Jubal, lütfen ben Sandrine'e bakmaya gider gitmez ormana kaçma."

Jubal onun başının üstüne bir öpücük daha kondurdu. "Çok fazla endişeleniyorsun, tatlım. Git bebeğimize iyi bak."

Sandu onun kendisine hiçbir söz vermediğini fark etti. O odadan çıkar çıkmaz, Jubal silahlarını omuz silktiği ceketinin içindeki halkalara yerleştirmeye başladı. Solange bir ok ve yay kaptı ve omzuna astı.

Sandu bir çağrı daha gönderirken ayağa kalktı. *Siv? Bulunduğun yerden farklı bir şey gördün mü?*

Afanasiv, Petru'nun karşı tarafından harabeleri izleme pozisyonu almıştı. Benedek bir kartalın bedeninde harabeleri gözetlerken, pek bir şey kaçırmayacaklardı.

Boyunlarında çantalarıyla iki adam daha tapınağa doğru geliyor. Çok hızlı hareket ediyorlar. Hayır, arkalarında üçüncü bir adam var. Bilerek geride kalıyor. Belli ki onların arkasını kolluyor. Bu grup Petru'nun bildirdiklerinden biraz daha temkinli.

Ölümsüzlerden bir iz var mı? Dominic sordu. Ayağa kalktı ve odanın köşesinde görünmeyen bir şeye işaret etti.

Sandu odanın girişine doğru bir hareket görmek yerine hissetti. Sandu bir an için duvarda büyük bir kedinin gölgesini görebildi ve sonra sanki hiç var olmamış gibi bir kez daha kayboldu. Önce Solange, sonra da Jubal onu takip etti. Kimse insan erkeği durdurmadı. Herhangi bir Karpatyalı avcıya gösterilen saygının aynısı ona da gösterildi. Yine de Sandu onun için endişeleniyordu. Sanki adam sisin içinde kaybolabilir ya da bir kuşa dönüşüp uçabilirmiş gibi. Harabelere ulaşmak için yağmur ormanında hızla ilerlerken diğerlerine ayak uydurmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

"Adalasia . . ."

"Biliyorum. Burada kalmamı tercih ederdin."

"Biz bu kadar kalabalıkken gelmeniz için bir neden göremiyorum."

Sandu dedi ki. "Tercihiniz buysa elbette gelmelisiniz ama buna gerek yok." Kadının başını sallamasına minnettar oldu.

"Ben Jasmine ve Sandrine ile kalacağım. Yapmak istediğim son şey, Jasmine'e böylesi bir vahşet uygulayan ve yıllarca bundan paçayı sıyıran bu korkunç adamları görmek. Kim bilir kaç kadına daha tecavüz ettiler ve muhtemelen öldürdüler?"

Sandu başını eğdi ve kızın kalkık ağzına bir öpücük kondurdu. "Bu uzun sürmemeli."

Ona belli belirsiz bir gülümseme gönderdi ve sonra Nicu'ya baktı. "Karpatyalı olduğun için kendini o kadar beğenme ki yenilmez olmadığını unutma. O silahlara sahipler ve hiç şüphesiz onları nasıl kullanacaklarını da biliyorlar. Eğer çok kibirli olursan, bu senin sonun olabilir."

Nicu ona ifadesiz, donuk bakışını attı. "Biz eskileriz, Adalasia." Sanki bu her şeyi anlatıyormuş gibi.

Sandu, Nicu'nun kasıtlı olarak onu sinirlendirmeye çalıştığını biliyordu ve bu işe yarıyordu. Ona karşı dişlerini sıktı.

"Ben de *tam olarak* bundan bahsediyorum. Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun ve Jubal'ın icat ettiği o iğrenç silahla kalbini yaktıracaksın."

Nicu pantolonuna baktı. "Pantolonum gayet iyi oturuyor ve kardeşimin hayat arkadaşı olarak bu kadar yakından bakmanız yakışıksız."

"Çık dışarı," diye tısladı.

Sandu kızın çenesini yukarı kaldırdı ve onu tekrar öptü, aklında en çok eğlence vardı.

Nicu ve Sandu gece gökyüzüne doğru diğerlerinin izini takip ettiler. Jubal'ın nasıl bu kadar hızlı gittiğini anlamak kolaydı. Dominic onu aldı ve Jubal havada uçarken ve baş döndürücü bir hızla ağaçların arasına girip çıkarken çok rahattı. Harabelerin eteklerindeki uzun ağaçlardan birine yerleştiklerinde yükseklikten rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Hepsi içeride mi? Sandu Benedek'e sordu.

Evet. Eğer gördüğüm ilk beş kişi içeri girdiyse, diğerleri de onlara katılmıştır.

Kesin on.

Solange sırtını Dominic'e yasladı, bu gösterdiği ilk savunmasız işaretti. *Bunca zaman sonra neden asker topluyorlardı ki? Yağmur ormanında hiç Jaguar kadını yok. Bütün kadınlar gitti. Juliette Peru'da yaşamıyor. Sadece Jasmine ve ben varız.*

Bir kalp atışı geçti. İki. Dominic ellerini nazikçe saçlarında gezdirirken ona cevap veren Jubal oldu.

Sandrine var. Onlara Sandrine'den bahsedildi.

Solange dondu kaldı, altın rengi teni solgunlaştı. *Onun varlığından haberdar olan çok az insan var. Kim bir çocuğu bu aşağılık adamlara ihanet eder, Jubal? Ve neden? Sebepleri ne olabilir?*

Karpatyalı ve Jaguar olan her şeyden nefret. Jubal'ın sesi yorgun geliyordu. Kız kardeşlerimin ikisi de Karpatyalı oldu. Joie Traian'la birlikte ve Gabrielle

Aleksei ile. Annem onların Karpatyalı olmasından gerçekten nefret ediyor, ama her şeyden önce Jaguar'dan aldığı her nefeste nefret ediyor.

Sandu ve kardeşleri Jubal'ın şüphelendiği şeyi anlamaya başlamışlardı ve eğer Jubal haklıysa, ihanet daha da kötüye gidemezdi. Kesik derindi ve içgüdüsel oldu.

Bu hiç mantıklı değil. Sende Jaguar kanı var.

Evet, kanım var. Sıradan bir kan değil. Benim annem de kraliyet soyundan geliyor. Sizin gibi o da acımasızca avlandı ve Jasmine gibi o da kaçırıldı ve saldırıya uğradı. Birkaç yıl boyunca alıkonuldu. Rory'nin babam olduğunu sanıyordum. Gabrielle ve Joie'nin babası ama benim değil. İkisi de bu gerçeği bizden sakladı. Saklamak için çok zahmete girdiler. Bize asla Jaguar kanı taşıdığımızı söylemediler. Sanırım annemiz yapabiliyseydi, damarlarını açar ve kendi kanını başkasınıninkiyle değiştirirdi.

Hepsi Jubal'ın Solange'a söylediklerini anlayınca bir sessizlik oldu.

Babam, yani Rory, geçen yıl bir enfeksiyon yüzünden öldü. Annem gittikçe daha dengesiz davranıyordu. Her zaman dengesizdi ama gittikçe kötüleşiyor gibiydi. Gabrielle çok uzak bir bölgede ve onu sık sık göremiyor. Onu en çok Joie görüyor ama o bile çok fazla değil. Onları görmeye gelmek istediğimi söylediğimde annem bahaneler uydururdu. Babamız enfeksiyon kapığında hepimiz onun yanına gitmiştik. O farklıydı. Çok durgundu. Onun yanından ayrılmadı. Sanırım sinirlenmiş ve pençeleriyle onu kesmişti. Daha eski, daha derin

Vücudundaki yaralar iyileşmişti. Hiç şikâyet etmedi. Ona tapıyordu.

Jubal'ın üzüntüsü zihninde ağırdı.

Çok üzgünüm, Jubal. Bu kadar çok şey yaşadığını bilmiyordum, dedi Solange. Keşke bunu bizimle paylaşıydın.

Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Babam öldükten sonra annem daha da içine kapandı. Beni görmek istemiyordu. Benden kaçmasın diye yanına uğruyordum ama belli ki beni yanında istemiyordu. Ona sadece hayatımdan, Jasmine ve Sandrine'den ve onları ne kadar çok sevdiğimden bahsediyordum. Onlarla tanışmak isteyeceğini umuyordum. Sandrine'i hayatında ister diye. Bir kez bile sormadı. Ne yazık ki, çocukların kendilerini korumak için kullanmayı öğrendikleri silahlardan bahsettim.

vampirler. Onu toparlamak için çok fazla şey söyledim. Karpatyalılara olan kızgınlığının ne kadar büyüdüğünü fark etmemiştim.

Annenin bu haydut Jaguar adamlarını bulduğuna ve Sandrine'in varlığını onlara teslim ettiğine mi inanıyorsun? Nicu onay istedi. Bir hayat arkadaşı yoktu. Adalasia ve diğerleri arasındaki bağı hissetmiyordu. İhanete hiç sempati duymuyordu. Böyle bir ihanet için sadece ölüm vardı.

Tüm hikâyeyi biliyordu, evet, dedi Jubal. Her şeyi. Jasmine'in kaçırılması, tecavüzler, kan bağı. Kraliyet soyundan olduklarını biliyor. Bana onlardan uzak durmamı söyledi. Benim başka bir soydan gelen kraliyet kanım var ve eğer bir araya gelirsek iğrenç bir canavara dönüşeceğimi ve doğuracağım her erkek çocuğun dünyanın başına bela olacağını söyledi.

Sandu Maya kalıntılarına baktı. Bir annenin oğluna söyleyeceği kadar çok nefret ve korku vardı bu bildiride. Kederden ve küçükken başına gelen travmadan dolayı yarı deli olmalıydı. Yine de bu, aynı travmayı başka bir küçük çocuğa yaşatmak için bir bahane olamazdı. Başını iki yana salladı, içindeki canavarın böyle bir kadına duyabileceği merhamete karşı yükseldiğini hissetti.

Onları saklandıkları yerden çıkaracağım, dedi Solange. Onunu da dışarı çıkarmalıyız. Unutmayın, silahları var, bu yüzden çok dikkatli olun.

Ben de seninle geleceğim, dedi Jubal. Tek başına yürümen daha inandırıcı olur. Ejderha Arayıcı'yla birlikte olduğunu biliyorlar.

Sandu, Yasemin'i dikkatle incelemişti. Yasemin'in şekline gireceğim ve seninle yürüyeceğim.

Küçük bir sessizlik oldu. İlk konuşan Benedek oldu. Belki de bu senaryoya daha fazla inandırıcılık kazandırmak için Jubal senin elini tutmalı Sandu.

Bu iyi bir fikir, Petru da aynı fikirdeydi. Belki de hayat arkadaşlarının yaptığı gibi seni koruyucu bir şekilde omzunun altına çeker.

O jelä peje terád, diye yanıtladı Sandu.

Bu tam olarak ne anlama geliyor? Jubal sordu. Anlaşma olmasa iyi olur.

Güneş seni yakacak, diye yorumladı Dominic, sesinde bir eğlence vardı.

Dominic Jubal'ı getirirken Solange ormanın zeminine doğru süzüldü, ağaçların altında kalarak bekledi. Sandu, Jasmine'in daha küçük, kıvrımlı formuna dönüştü. Koyu renk, dalgalı saçları sırtından aşağı dökülüyor, ensesinde basit bir tokayla tutuluyordu. Koyu renk kirpikleri gözlerinin canlı yeşilini vurguluyordu. Eskiden daha zayıf olan Jasmine, kızının doğumundan sonra daha kıvrımlı bir görünüme kavuşmuştu ve yumuşak, vücudu saran bluzu ve açık haki pantolonu vücudunu ve altın sarısı tenini mükemmel bir şekilde gösteriyordu.

Solange da benzer bir kıyafet giymişti ve kum saati figürünü sergiliyordu. Kısa boyluydu, samur saçları sırtından aşağı sarkan sıkı bir örgüyle örülmüştü. Bir an yeşil parlayan, sonra altın ve kehribar rengine dönüşen kedi gözleri vardı. Mutlak bir güvenle yürüyordu.

Solange yüksek sesle, "Sanırım Jubal'ı tapınağı görmeye götürüyoruz," diye fısıldadı.

Sandu her zamanki gibi etraflarındaki tüm alanı taradı. Her zaman ölümsüzleri ararlardı. Düşmanları. Beklenmedik bir şey ya da herhangi biri için. Hissedebildiği sadece ormanın doğal hayvanlarıydı ama yine de tedirgindi.

Nicu, dışarıda bizi izleyen başka bir şey var. Bunu hissedebiliyorum. Nera'nın casusları bizi buldu mu yoksa haydutlar bir tuzak mı kurdu bilmiyorum. Belki de ölümsüzler buradadır. Sandu herkesin duyabileceği şekilde kardeşlerin yolundan konuştu ama yakınlarda bir vampir varsa bile fark edemedi. Solange ve Jubal'ın arasında yürümeye devam ederek yıkık tapınağa ve harap binalara giden zayıf patikayı buldu.

Tüm Karpatyalılar etraflarını taramak için duyularını kullandılar. Sandu kendisinin bulamadığını bir başkasının bulabileceğini umuyordu. Gözlendiklerini biliyordu. Kendilerine yönelik tehlikeyi hissediyordu ve bunun haydut jaguarlar olmadığından emindi ama tehdidin nereden geldiğini tespit edemiyordu.

Senin, Sandu'nun ve Siv'in dediği gibi, orada bir şey olduğunu biliyorum ama bulamıyorum. Dominic, kedin ne diyor? Onu aramaya mı gönderdin?

Solange sordu.

Sadece yalnız olmadığımızı, diğer hayvanların haydutların farkında olduğunu ve onları izlediğini söylüyor. O daha çok etrafta sinsice dolaşmakla ilgileniyor.

Tapınak. Ne yaptıklarını görmek için içeri girebilir.

Solange iç çekti. "Bazen o kedinin işe yaramaz olduğunu düşünüyorum. Onları açık alana çekeceksek tapınağa yaklaşamayız. Eğer onları dışarı çıkaramazsak, gölge kedi dışarı çıkmayanların peşine düşecektir." Sesini alçak tuttu ama ağaçların arasından çıkarken taştan yapılmış, çoğu yarı yarıya yıkılmış, çatıları çökmüş ya da duvarları ufalanmış evleri gösterdi.

Jubal kadınlardan birkaç adım uzaklaşarak Solange'ın işaret ettiği taş binaya baktı. Jasmine de onu takip etti ama tapınağın karşı tarafında kalarak içeridekilerin onu görmesini zorlaştırdı.

"Fotoğraf makinemi getirmeliydim, Solange," dedi Jubal, sesi netti. "Mükemmel gece çekimleri yapıyor. Jasmine, döndüğümüzde bunu benim için çizebilirsin. Ayın parıltısıyla çok güzel görünüyor."

Solange, "Sanırım tapınağın konumunun ayla bir ilgisi vardı," dedi. "Buranın tarihine o kadar dikkat etmedim. Ya sen, Jasmine?"

"Juliette ailenin tarihçisidir," dedi Jasmine. "Eski olan her şeyi sever, buna hayat arkadaşı da dahil." Kendi şakasına güldü.

Çok komik, Sandu, Dominic söyledi.

Karşı taraftan çıkıyorlar, onları göremezsiniz, diye duyurdu Benedek. Hâlâ harpy kartalının bedeninde, basamaklara yerleştirilmiş gizli kapıdan gizlice çıkan adamları net bir şekilde görebiliyordu. *İkisi Jubal'ın icat ettiğini söylediği silaha benzeyen bir silah taşıyordu. Biri önde, diğeri arkada.*

Kaç kişi? Sandu sordu.

Sekiz kişi. Benedek, *iki kişinin içeride kaldığını* bildirdi.

Gölge kedimiz ve ben ikisini içeri götüreceğiz, dedi Dominic.

Nicu, bu adamları alacağız, dedi Sandu. *Arkamızdasın. Ormandaki şey çok yakın. Hala tehlike hissediyorum.*

Silahları olan iki adam ilk gitmesi gerekenlerdi. Bir Karpatlıyı kolayca öldürebilecek herhangi bir silaha sahip olmayı göze alamazlardı.

Kollarındaki son adamı da öldüreceğim, dedi Benedek. *Etraflarında dönüp onları korumak için ayrılıyor. Şu anda senin durduğun yerin tam karşısındaki taşların arasında çömelmiş durumda Jubal.*

Diğer silahı olan ilk adamı ben alacağım, dedi Siv. *Diğerlerinin onun önünde hareket etmesine izin vermek için kenara çekildi. Ormanın içine doğru kayıyor ve kadınların arkasından dolaşmaya çalışıyor.*

Geriye kalan altı kişiden kurtulmak için Sandu, Solange, Petru ve Jubal kalmıştı. *Hedeflerinizi seçin*, diye talimat verdi Sandu. *Kendilerini gösterdiklerinde konuşmayacağız. Sadece onlara saldıracağız. Bunu tartışmak için bir sebep yok.* Düşmanla konuşmaya inanmıyordu.

Kalan altı haydut Jaguar adamı tapınağın etrafından çıktı. Türlerine özgü kaslarıyla sağlam yapıydılar. Hepsi de hızlıca yer değiştirmeleri gerektiğinde kolayca çıkarabilecekleri bol giysiler giyiyordu. Solange'ın ortağı etrafta bir yerlerdeyse, kendi türlerinden iki kişinin silahlarıyla onları koruduğunu biliyorlardı. Ayrıca tapınağın içinde onları izleyen iki kişi daha vardı.

Benedek, *silahların güvende olduğunu* bildirdi.

Silah güvende, dedi Siv neredeyse aynı anda.

"Umarım beni hatırlarsın, küçük sürtük," diye selamladı Steve Jasmine'i.

"Seni özledik, değil mi Brett?" Kendisine en yakın adama sırtıtmak için döndü. Jubal silahını bileğinden fırlattı, bıçakların kenarları gümüş rengindeydi. Havada o kadar hızlı hareket etti ki bir bulanıklıktı, sessiz, ölümcül bir projeksiyon Steve'in boynunu doğradı ve kafasını kesti. Silah Jubal'a geri çekilirken o kadar temiz bir şekilde omuzlarında kaldı ki.

Aynı anda Sandu, Petru ve Solange saldırdı; Solange Karpat gücünü ve hızını kullanarak Brett'e doğru ilerledi ve bir vampir gibi göğsünü yumrukladı. Aynı zamanda boğazını da yumrukladı ve gözlerinin içine bakarak bunun kuzeninin intikamı olduğunu anlamasını sağladı. Adamın yere düşmesine izin verdi ve görüş alanındaki bir sonraki adama doğru döndü.

Sandu açıklığa doğru koştu, bunu yaparken Jasmine'in bedeninin yanılmasından sıyrıldı, haydut jaguarın kafasını yer değiştirmeye fırsat bulamadan elleriyle kavradı, sertçe sıktı ve boynunu kırdı. Cesedi bir kenara fırlattı ve Solange'in etrafından dolaşarak son iki adama ulaşmaya çalıştı.

Petru dördüncü Jaguar adamını iri elleriyle kavradı, başının üzerine kaldırdı ve dizinin üzerinden yere çarparak belini kırdı, ardından boğazına indirdiği bitirici darbeye onu öldürmek için yere indirdi.

Dominic'in dediğine göre *tapınakta iki kişi ölmüş*.

Geriye kalan iki Jaguar adam en savunmasız olduklarını düşündükleri Solange ve Jubal'a saldırdı, ikisi de bu sırada yer değiştirdi. Jubal kendisine saldıran büyük jaguarı karşılamak için havaya sıçradı. Bunu yaparken şekil değiştirdi, ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı, giysileri yırtıldı. Jaguarla havada karşılaştı, iki erkek kükreyerek meydan okudu.

Solange diğer kedi saldırırken kıpırdamadan durdu, ona doğru koşuyordu, iri bir erkekti ve öldürücü bir ısırıkla ya da dev pençelerini savurarak onu yere sermeye kararlıydı. Sandu onun önüne geçti ve son anda yer değiştirerek kedinin doğrudan çelik bir duvara çarpmasına neden oldu; büyük hayvan durdu ve sersemlemiş bir halde başını salladı. Solange iyi yerleştirilmiş birkaç okla şekil değiştireni öldürdü.

Başka bir kedi sarkan bir daldan Jubal'ın sırtına atladığında döndüler, ağırlığı neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu. Bu bir dişiydi ve kafatasının arkasına kararlı bir ısırık atmaya çalıştı. Jubal'ın kedisi iriydi, formdaydı ve ip gibi kasları vardı. Omurgası esnekti ve neredeyse ikiye bükülerek döndü ama son anda tereddüt eder gibi oldu. Dişi onu daha sıkı kavradı, pençeleriyle tırmıkladı ve bir kez daha öldürücü bir ısırık atmaya çalıştı ama bu sefer Jubal hızla şaha kalktı, dişiyi yerinden oynattı ve yere fırlattı.

Erkek saldırdı ve Jubal'ın kaburgalarını kırıp onu yere düşürmek için kedinin yan tarafına doğru ilerledi. O saldırırken, dişi de bu kez doğrudan saldırdı ve kemiği ikiye ayırmak için ön bacağına atladı.

Nicu, Jubal'a ulaşmadan önce oradaydı, onu kollarından yakaladı ve iki erkek kediden uzağa kolayca fırlattı. Kız ayağa fırladı ve dişleri ve pençeleriyle Nicu'ya saldırdı. Nicu sadece başını yakaladı ve sertçe sarsarak boynunu kırdı.

Solange ve Sandu Jubal'a yardıma koştu ama Jubal'ın onların yardımına ihtiyacı yoktu. Diğer kediyi yere sermiş ve kafatasının arkasına güçlü bir ısırik atarak diğer hayvanı öldürmüştü bile. Jubal yer değiştirirken Sandu onu giydirmek için elini salladı. Keder adamın üzerine öyle bir çökmüştü ki, hepsinin üzerine çökmüştü.

"Özür dilerim," dedi Nicu.

Jubal birkaç adım ötede iki büklüm yatan dişiye doğru yürüdü ve yanına çömeldi. Çok nazik bir şekilde parmaklarını dişinin kürküne gömdü. "Beni öldürebilirdi, Nicu. Niyeti herkesin okuması için oradaydı. Sen benim hayatımı kurtardın. Onu öldüremeyeceğimi biliyorum." Başını kaldırıp bakmadı.

Solange elini onun omzuna koydu. "O hastaydı, Jubal. Hasta olduğunu biliyorsun, yoksa asla böyle adamlara başvuramaz ve böyle bir plan yapmazdı. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Onun hayatını kurtarmak için senin hayatını feda etmenin ona hiçbir yararı olmazdı."

"Bu benim de aklımdaydı."

Sandu ona zihinlerinin birbirine bağlı olduğunu söyleyebilirdi. Jubal dişinin kendisini öldürmeye kararlı öz annesi olduğunu ve tereddüt ettiğini, hatta kendisini öldürmesine izin verme fikrini aklından geçirdiğini öğrendiği anda, hepsi başka bir seçenek olmadığını anlamıştı. Nicu, Jubal'ın hayatını kurtarmak için onu yok etmişti.

"Hastaydı," diye tekrarladı Solange nazikçe. "Ona halkımıza yakışır şekilde bakmamıza izin verin. O bir kraliyet mensubu ve öyle muamele görmeli. Sonra diğerleri bu haydutlardan kurtulurken biz de eve, Jasmine ve Sandrine'in yanına gideriz."

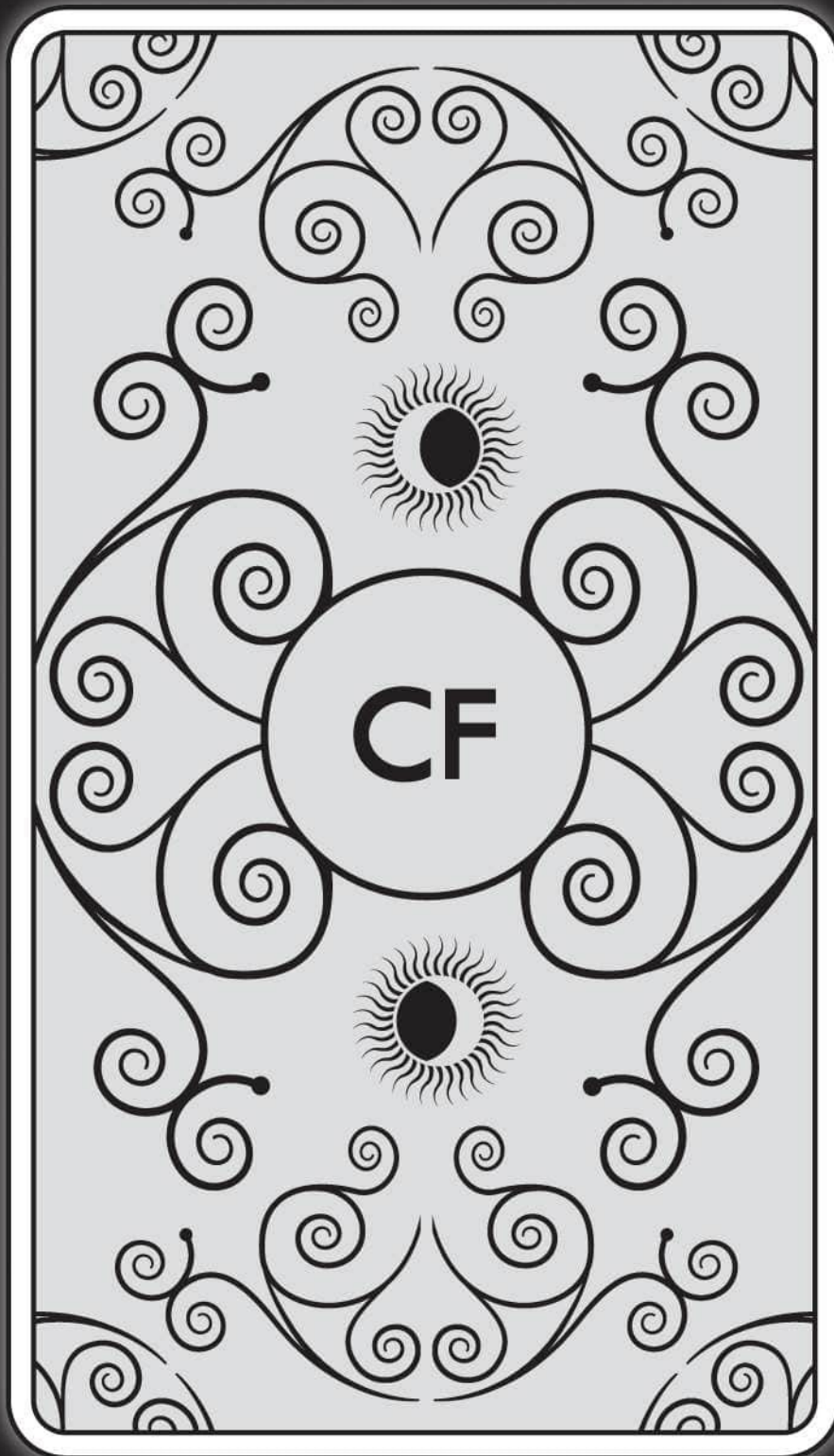
Jubal başıyla onayladı ve annesinin cesedini kollarına aldı. Annesinin ve teyzesinin küllerinin gömülü olduğu kutsal mezarlığa giderlerken Dominic de oradaydı ve kolunu Solange'a dolamıştı. Sandu ve kardeşleri onları takip etti ve Dominic toprağı açıp Jubal annesinin bedenini zengin toprağa yerleştirirken ciddiyetle durdular. Solange

törenini gerçekleştirdi ve ceset ince bir kül haline gelene kadar yakıldı ve üzerine toprak kapatıldı.

Yağmur ormanının sesleri onlar için müzik çalarken uzun bir süre öylece durdular. Solange elini Jubal'ın koluna koydu. "Hadi eve gidelim, kardeşim."

Jubal başıyla onayladı. "Yarı yolda yürüyelim. Sadece kısa bir süre için."

Hepsinin yaptığı da buydu; yağmur ormanının hepsine huzur vermesine izin veriyorlardı.



-XIII-



ÖLÜM

Sandu yüzyıllar boyunca yaptığı seyahatlerde Brezilya yağmur ormanlarını pek çok kez ziyaret etmişti. Peru'da Danutdaxton ile hiç karşılaşmamıştı. Yüzyıllar önce, Dax Peru'da

Karpat Dağları'nın çeşitli yerlerinde, kasıtlı olarak vampire dönüşmüş çok güçlü bir Karpat erkeğinin sahipsiz hayat arkadaşı olan Karpat kadını Arabejila ile seyahat ediyordu. Mitro Daratrazanoff ikisini kıta üzerinde bir kovalamacaya sürüklemişti. Korkunç bir öldürme çılgınlığı içindeydi, avcıyla alay ediyor ve hayat arkadaşını öldürmek için elinden geleni yapıyordu, böylece avcı onu takip etmesine yardımcı olamayacaktı.

Danutdaxton ünlü bir avcıydı ve Mitro'nun izini sürerken bile karşılaştığı her ölümsüzü yok ederdi. Genç bir çocukken bile, gücü ve becerisi artmadan çok önce, yetişkin Karpatyalıları her zaman tedirgin etmişti. Başka hiçbir Karpatlının bu kadar erken yaşta göstermediği bir yeteneğe sahipti ve çoğu erkek için tedirgin ediciydi. Dax, erkeklerin içinde büyüyen karanlık gölgeleri küçüklüklerinden itibaren görebiliyordu ve hangisinin döneceğini içgüdüsel olarak biliyordu.

Bazen yanılıyor olabileceğini kabul ediyordu. Bazen onur, bir Karpatyalıda en az o karanlık gölge kadar güçlü ya da daha güçlü olabiliyordu. Dax bu özelliği göremediği gibi, bir adamın ne zaman hayat arkadaşıyla karşılaşacağını da bilemezdi. Bir can yoldaşı bir avcıyı dönüşmekten kurtarabilir, en karanlık gölgenin üstesinden gelebilirdi.

Bir Karpat avcısını tanımlayan başka pek çok faktör vardı. Düşmanı gibi düşünebilmeliydi. Savaşta deneyimli olmalıydı. Hızlı olmalıydı. Ölümsüzler hakkında muazzam bir bilgiye sahip olmalıydı. Her öldürme onu felaketin eşiğine daha da yaklaşıtıyordu. Günahın fısıltıları daha da yükseldi. Zaten karanlık olan ve sadece yarım bir ruha sahip olan birinin ruhundaki hasar muazzamdı. Dax tüm bunları gördü ve kimse bu günahların açığa çıkmasını istemedi. Bu, yaşlandıkça daha da kötüleşen yalnız bir çocukluk geçirmesine neden oldu. Herkes ondan kaçıyordu.

Sandu, Danutdaxton hayat arkadaşını bulduğu için mutluydu. Dax'ın hayatı tehlikeli bir düşmanı avlamak için son derece zor geçmişti.

Yüzyıllardır. Güney Amerika'da beş yüz yıldan fazla bir süre ortadan kaybolmuştu. Artık Arabejila tarafından ölümsüzlerle birlikte bir volkana kapatıldığı biliniyordu. Her nasılsa, hem avcı hem de avlanan hayatta kalmış ve değişmiş, farklı bir şeye dönüşmüştü. Dax, yanardağdan kaçtıklarında Mitro'yu bulmak ve onu yok etmekle görevlendirilmişti ve kolay bir iş olmasa da bunu başarmıştı.

And Dağları, Güney Amerika'nın batı kıyısı boyunca boylu boyunca uzanıyordu. Danutdaxton gibi bir Karpatlının evini araması için mükemmel bir bölgeydi. Ülkeden ülkeye hareket edebilir, dağın sığınağında birkaç evi olabilir ve ejderhasını özgür bırakacak yerler bulabilirdi. Aynı zamanda, eğer leydisi insanların arkadaşlığına ihtiyaç duyarsa, küçük bir kasabanın eteklerinde kolayca bir ev kurabilir ve o bölgeye bir süreliğine entegre olabilirler ya da Güney Amerika ülkelerinden birinde yaşayan Karpatyalılardan herhangi birini ziyaret edebilirlerdi.

Danutdaxton'ın onları yönlendirdiği bölgeye yaklaştıklarında insan formlarını almışlar ve orman yolu boyunca yürümüşlerdi. Burası sisle kaplı bulut ormanıydı; Solange ve Dominic'in evlerini yaptıkları Brezilya ormanından farklı olarak, geceleri bile renk ve ses patlamalarının yaşandığı güzel, beklenmedik bir dünyaydı.

"Bizi izliyor," diye duyurdu Nicu.

"Onu hissediyorum," dedi Sandu. "Bir süredir bizden haberdardı." Sandu, Dax'ın evine yaklaşımlarını mümkün olduğunca açık tutmaya dikkat etmişti.

Sandu bir görüşme talep etmiş, yolculukları tehlikeli olduğu için hayat arkadaşı ve manastırdan dört çiftleşmemiş kardeşiyle birlikte muhafız olarak seyahat ettiğini açıklamıştı. Eğer Dax da isterse Danutdaxton'la evinden uzakta bir yerde buluşabileceklerini, çünkü düşmanlarının arkalarında olduğundan emin olduklarını da eklemişti.

Sandu giderek daha fazla tedirgin oluyordu. Sorun Danutdaxton'ın yaklaştıklarının farkında olduğunu bilmesi değildi. Radarı çalışıyordu. Diğerlerinde de aynı şeyi hissetti. Adalasia etrafına bakındı, adımları yavaşladı, bakışları ayaklarının altında böcek halısının hareket ettiği yere gitti. Gece yaratıkları her yerdeydi. Ağaçların dallarından gözler onlara bakıyordu.

Adalasia, sise dönüşeceksin. Eğer bunu yapamayacağınızı hissederseniz, görüntüyü zihninizde tutacağım. Ne olursa olsun, bu formda kalacaksın.

Bu yaratıklarla savaşabilirim, Sandu. Ve sis tutma pratiği yaptım.

Neyle karşı karşıya olduğumuzu henüz bilmiyoruz. Öğrendiğimizde, onlarla savaşmak için bizden daha uygun olup olmadığınızı bana söyleyebilirsiniz.

Eğer haklıysak ve Lilith'in beni kartları kullanmaya zorlamak için ikimize de ihtiyacı varsa, o zaman ne yaparlarsa yapsınlar sana değil kardeşlerimize yönelik olacaktır. Bizi yavaşlatmak için seni yaralamaya çalışabilirler, ama onları öldürmeye çalışacaklar, diye uyardı.

Sandu, Nera ve ordusunun nasıl olup da önlerine geçtiğinden emin değildi ama bu, ölümsüzlerin onları beklediği hissini vermiyordu. Eğer yakınlarda bir yerde bir vampir olsaydı, Dax bunu bilir ve onu avlardı. Burası onun bölgesiydi ve buradaki insanları korumak için agresif davranırdı. Bölgesinin etrafındaki köylerden, çiftliklerden ya da topluluklardan herhangi birinde bir vampir olabileceğine dair bir söylenti ortaya çıktığı anda Dax hemen harekete geçirdi.

Adalasia sisin içinde kaybolup bulutların arasında fark edilemeyince Sandu, Danutdaxton'a düşmanlarının kendilerinden önce oraya ulaştığını ve onlara bir tuzak kurduğunu haber verdi. Neyle karşı karşıya olduklarından emin olmadıkları için bunu halledeceklerdi. Dax'tan bir cevap beklemiyordu ve alamadı da. Kadim Karpatyalı yüzyıllardır onu görmemiş ya da ondan haber almamıştı. Koruması gereken bir hayat arkadaşı vardı. Onu, kendisini dışarı çekmeye çalışan ölümsüzler olabilecek beş bilinmeyen Karpatyalı için riske atacak değildi. Sandu da asla cevap vermezdi.

Önce ses eksikliği geldi. Bütün böcekler aralıksız ötmeyi bıraktı. Hareket yoktu, yaprak hışırtısı yoktu. Kanat çırpma yoktu. Sanki yeryüzü nefesini tutmuş gibiydi. Sandu yüzyıllar boyunca hayatında pek çok korkunç şeyle karşılaşmıştı ve ayaklarının altında hissettiği o huzursuzluk dalgası, toprağa ne kadar bağlıysa, başına gelecekler hakkında da o kadar fikir veriyordu.

Ağaçlar titredi ve yer sarsıldı, sanki bir deprem küçük başlamış ve güçlenerek büyümüştü. Yerden böcekler fışkırdı, kısaçlı büyük siyah böcekler, ta ki orman zemini canlanıp onlarla birlikte hareket edene kadar. Dev karıncalar ağaçlara tırmanıyor, gövdeleri kaplıyor, bir daldan diğerine köprüler kuruyor, karşılarına çıkan her şeyi yiyip bitiriyorlardı. Örümcekler, karıncaların önüne geçmek için ağaçları terk eden kuşların ve maymunların üzerine atladı.

Çok uzaklardan, hayalet gibi bir havlama sesi duyuluyordu. Bir kurdun değil, hep birlikte havlayan köpeklerin sesiydi bu. Yeryüzü daha sert sarsıldı ve ağaçlar sallandı. Sandu, sürünen böceklerin kendisine ulaşmasını engellemek için orman zemininin üzerinde süzülürken vücudunu çördük yağıyla kapladı. Birkaç saniye içinde karşılaşacaklarının yanında bunlar sadece bir baş belasıydı.

Adalasia, Nera'nın gönderdiği böceklerden kurtulabileceğimi söyledi.

Zihnimde bile olsa varlığını belli etme. Önümüze nasıl geçtiğini bilmiyoruz. Bu tazılardan biri şüphesiz beni Lilith'e çekmeye çalışacak ve seni takip etmeye zorlayacak. Eğer bu olursa, kardeşlerin onu öldürecek kadar uzun süre durdurmanı istiyorum. Sonra böceklerle ilgilenebilirsin.

Onunla bu kadar uzun süreli bir iletişimden hoşlanmıyordu. Kan bağı dışında bir şey eksikti, Nera'nın Adalasia'yı izleyebildiği bir şey. Gerçek bir ateş fırtınasının ortasında hayat arkadaşını riske atmak istemiyordu. Nera cevap vermedi, bu onun endişelerini kabul ettiğini gösteriyordu.

Gerekli okları, kalkanları ve silahları üretti, onları etrafındaki havada asılı duran çördük yağı fıçılarında kapladı ve sis bulutları içinde düşmana doğru ilerledi, ağaçları kalkan olarak kullandı, ancak bunun kendisine doğru gelen şeyi asla durduramayacağını biliyordu.

Ürkütücü sesler daha da yükseldi. Sandu elini kaldırarak rüzgârı hafifçe değiştirdi, böylece düşmanlarının kokusunu onlara taşıyacaktı. Çürük yumurta ve yanan kükürdün sülfürik, pis kokusu ona Nera'nın onlara ne atmayı seçtiğine dair tahmininde haklı olduğunu söyledi. Her ihtimale karşı bu bilgiyi Adalasia'ya vermek zorundaydı.

Zebaniler. Öldürmesi zordur. Bazen birden fazla kafaları olur. Öldürmek için gözlerinden vurulmaları gerekir. Boğazlarından vurmak onları yavaşlatır ama öldüremez. Üzerinize tükürük ya da kan bulaştıramazsınız. Pençelerinin ya da dişlerinin size dokunmasına izin vermeyin.

Gerçek kelimeleri kullanmaktan ziyade, görüntülerin ona akmasına izin verdi, böylece hayat arkadaşıyla gerçekten konuşuyormuş gibi değildi. O ve kardeşleri cehennem zebanileriyle savaşırken Adalasia onu gözlemleyecek ve öğrenecekti. Adalasia'nın haklı olduğunu biliyordu. Biri onun için gelecek ve onunla birlikte cehennemin kapılarına geri sürüklemeye çalışacak, diğerleri ise koruyucuları öldürmeye çalışacaktı. Nera burada, bulut ormanında bir avantajı olduğunu düşünüyordu. Bir şeyleri kaçıyordu ve hiçbir şeyi kaçırmayı göze alamazdı.

Kötücül kırmızı ve sarı gözler, dev kafalar aşağı yukarı sallanıyormuş gibi yoğun sisin içinde bir görünüp bir kayboluyordu. Tazılar hedeflerine doğru ilerlerken toynaklar yerde gümürdedi ve ağır gövdeler çalılara ve ağaç gövdelerine çarptı. Yanan ve için için yanan otların kokusu, ileriye doğru koşan canavarların kötü kokusuna ekleniyordu ama orman alev alamayacak kadar ıslaktı.

İlki gri sisin içinden çıktı, devasa, devasa bir yaratıktı, tüm hızıyla koşuyordu, kimsenin tahmin edemeyeceği kadar hızlıydı, Sandu'ya doğru ilerliyordu. Saçlarından çizmelerine kadar çördük yağına bulanmış olan Sandu, devasa dişleri ve pençeleriyle cehennemden gelen yaratık üzerine doğru gelirken, önce sol gözüne bir ok, sonra da sağ gözüne bir ok daha fırlattı. Tazı yaprakların ve döküntülerin arasında savruldu, uludu, yüzüne ve çenesine akan siyah kan yere akmaya başlamış olan kalın salya iplerine karışırken havayı ısırdı. Zebani ürperdi ve bacakları tutmaz oldu. Yere yığıldı, yanları şişti.

Bir anda böcekler takırdamaya başladı ve tazının üzerine üşüştüler, pençeleriyle onu parçalayıp açtılar, içini orman zeminine dökmek için vücudunu yırtıp parçaladılar. İçine girmişler, oradaki zenginliklere ulaşmak için sabırsızlanıyorlarmış.

Diğerlerine söyle, leşlerin yere değmesine izin vermesinler, dedi Adalasia.

Sandu bu mesajı çoktan iletmişti, ancak muhafızların her biri kendi başlarına öğrenmiş, böceklerin düşen cehennem köpeklerine verdiği tepkiye güvenmemişlerdi. Sandu gibi onlar da burada kendilerine yapılan saldırıdan daha fazlasının söz konusu olduğunu hissetmişlerdi, zira onlar da birkaç zebaniyi öldürmüşlerdi.

Yaptığı şeye karşı koyabilirim, Sandu. İşimi yapmama izin vermelisin.

Her yönden gelen zebaniler bulanık bir hızla beş Karpatyalı avcının üzerine geliyordu. Açgözlü bir iştahla Sandu ve diğerlerinin önce öldürdükleri, sonra da havada olabildiğince hızlı bir şekilde yaktıkları beş leşi yiyen böcekler, yürüyemeyecek kadar şişerek yere yığılmaya başladılar. Sandu aynı anda hem böceklerle hem de cehennem köpeklerine göz kulak olamazdı. Ortağına güvenmek zorundaydı.

Yere dokunma, diye onu uyardı. *Ve bu canavarların gözlerinin içine bakma.*

Aslında iblisler konusunda çok bilgiliyim, diye cevap verdi, sesinde küçük bir alaycı not vardı.

Onun şımarıklığını takdir edecek zamanı olmasını dilerdi ama üç başlı, özellikle büyük bir tazı bulanık bir hızla yaklaşıyordu. Başlar sürekli dalgalanıyordu. İki yanında, her biri yılan gibi hareket eden iki kafaya sahip iki tazı daha ona doğru koşuyordu.

Hızla iki ok fırlattı ve ortadaki zebaninin sağ ve sol başındaki gözlerden ikisini vurdu. İki gözden siyah kan fışkırdı ve sonra kafalar ağır bir şekilde düştü, ama ortadaki canavar ona doğru gürlerken kötü niyetle ona bakmaya devam etti. Zebaninin attığı her adımda kafalar siyah kürke çarpıp duruyordu. Diğer iki tazı da ilkiyle birlikte ona doğru koşmaya devam etti.

Danutdaxton bulutlu sisin içinden çıktı ve solundaki canavara iki ok fırlattı, iki kafayı da hedef aldı, kafasını ona doğru savururken birini gözünden, diğerini burnundan vurdu. Canavar öfkesini hırıldayarak çıkardı, kırmızı gözleri yeni gelene bakarken yuvarlandı ama Sandu'ya doğru ilerlemeye devam etti.

Yüzyıllardır yay kullanmadım, dedi Dax ve sallanan kafaya *bir* ok daha fırlattı. Ardından iki tane daha fırlattı.

Siv, leşin orman zeminine düşmesine izin vermeyin, diye uyardı. Onu yak. Eğer havada bırakırsanız, örümcekler üzerine atlar ya da karıncalar ona bir köprü kurar. Böcekler onu yere indirir.

Sandu, örümceklerin ve karıncaların da böcekler gibi leşleri parçalayıp parçalamadığını kontrol etmek için gözlerini yaklaşan zebanilerden ayıramıyordu.

Eğlenceli, heyecanlı dünyamıza hoş geldin Dax, diye selamladı solundaki canavara bir ok fırlatırken. Başlar ondan uzaklaşırken gözünün yan tarafına isabet etti. Anında cehennem köpeğinin boğazına birkaç ok fırlattı. Zebani sendeledi ve aniden durdu, iki kafasını da tekrar tekrar sallayarak ona atışını ortadaki tazının üzerine yoğunlaştırması için zaman verdi.

Zebaninin kalan başı yukarıdaydı ve kötücül gözleri onu delip geçiyordu. Yaratık ona o kadar yakındı ki, homurdanarak zehirli havayı dışarı üflerken iğrenç nefesini hissedebiliyordu. Yakından bakıldığında dişleri tırtıklı, köpek dişleri hınzır ve keskin görünüyordu. Ağzından uzun kalın salya şeritleri damlıyordu.

Cehennemde kimi kızdırdın? Dax oklarını bırakırken sordu.

Zebaniler sanki sürü sonsuzmuş gibi her taraftan üzerlerine saldırmaya devam ediyordu. Sandu tehditkâr tazının üzerinde hızla yükseldi. Tazı kayarak durdu, kafası geriye devrildi, cüssesini döndürmeye çalışırken kıpkırmızı gözleri onu takip ediyordu. Sandu yukarıdan tazının gözlerine iki ok fırlattı. Bunu yaparken bile örümceklerin saldırdığını, üzerine sıçradığını, ağlarını üzerine atarak kollarını ve bacaklarını sıkıştırmaya çalıştığını hissetti.

Dikkatini örümceklerden ve ağlardan kurtulmaya verdiği ölmekte olan zebani ormanın zeminine düştü. Böcekler ölmekte olan tazının üzerine üşüştü. Örümcekler dişlerini ona batırdı. Ağlar etrafını sarmış, onu yere sürüklemeye çalışıyordu; cehennem köpekleri başları yukarıda, gözlerini dikmiş, dişleri damlayarak altında bekliyordu.

Böceklerin yediği beş leş tamamen yok olmuştu ve şişmiş böcekler müstehcen bir şekilde, körlemesine hareket etmeye, birbirlerine sürtünmeye başladılar, binlercesi birbirinin içinde eriyerek, sırtının üzerinde kıvrılan kalın bir kuyruğu olan, tüküren dev bir siyah akrebe dönüşene kadar. Yaratık çok hızlıydı, Dax'a doğru ilerliyordu.

Bacakları havaya kalktı, ona doğru uzandı, cehennem köpeklerine ok atarken onu kör etmeye çalışmak için zehir tükürdü.

Adalasia sisin içinden çıktı. Ayak bileklerinin etrafında dönen uzun bir trençkot giymişti. Açıkta, ışık ve renkle parıldayan silahları tutan birçok halkayı gösteriyordu. Açık haki kargo pantolonu ve orman zemininde yürürken böceklerin üzerinde gıcırdayan uzun botlar giymişti. Böcekler üzerine üşüşmek yerine ondan uzaklaşıyordu. Bir elinde uzun bir kılıç, diğer elinde ise uzun, berrak bir sıvı şişesi tutuyordu.

Bir an için, kılıcı önünde tutarken sanki zebaniler bile hayat arkadaşından korkuyormuş gibi bir sessizlik oldu. İntikamcı bir meleğe benziyordu. Sonra hareket etti, doğruca devasa akrebe doğru ilerledi ve alev alev yanan kılıcıyla ona saldırdı. Kılıcın ağzı çelikten çok kristale benziyordu ve tuhaf bir ışığı vardı, önce yumuşak bir mavi, sonra yeşil renkte parlıyordu; sonra, onunla yüzleşmek için telaşla dönüp duran akrebe yaklaştıkça, parıldayan bir beyaza dönüştü.

Kuyruk Adalasia'ya doğru saplandı ve Adalasia kılıcını savurarak akrebin kalın parçalarını düzgünce kesti ve bir kısmını yere düşürdü. Akrebin sırtına doğru sıçradı ve kolunu çok güçlü bir şekilde savurarak kafasını kesti. Akrebin gövdesinin arkasını kullanarak havaya sıçradı ve kılıcının ucunu Sandu'yu saran ağa dokundurduktan sonra çömelerek ormanın zeminine indi. Onu tutan ağ da örümcekler gibi sanki kılıçtan korkmuş gibi geri çekildi.

"Dinleyin beni, hayat arkadaşımı benden almak için kardeş akrabalarım tarafından gönderilen iblisler."

Kılıcın ağzını orman tabanının derinliklerine daldırdı. Böcekler, sanki her birini kristalle delmiş gibi çılgın attılar.

"Bu toprak senin için kayboldu. Bu şekil senin için kayboldu. Bu gece gönderdiği her şekil şimdi bu kutsanmış toprakta kilitli." Şişedeki sıvıdan damlaları dört yöne ve sonra başının üzerine ve yere saçtı.

Karıncalar, ağaçların gövdeleri ve dallarının yanı sıra orman zemininde de küçük duman pufları halinde patlıyor gibi görünürken çılgın attılar. Örümcekler alev aldı, iğrenç bir koku yayıldı ve sonra küller havada süzüldü.

Orman zeminine çok fazla döküntü bıraktı. Şişeyi ceketindeki bir halkaya sokarak şeffaf bir kalkan çıkardı.

Sanki bir işaret almış gibi, cehennem köpekleri dikkatlerini Karpatlardan Adalasia'ya çevirdi ve kendilerine ok atan altı adam yerine ona doğru koşmaya başladılar. Akrepler Karpatlara saldırdı. Karıncalar ve örümcekler havada asılı duran cehennem köpeği leşlerinden üçüne ulaşmayı başardıkları için sayıları yediye çıkmıştı. Adalasia akreplerden yalnızca birini öldürmüş, diğerlerini hanımlarının emirlerini yerine getirmeleri için bırakmıştı.

Zebanileri benden uzak tut. Nera'nın gönderdiği iblislerden kurtulduğunda, cehennem köpeklerini geçitten geri çevirebiliriz.

Adalasia çoktan harekete geçmiş, Siv'e saldıran akreplerden birine doğru koşmaya başlamıştı. Havada dans ediyor, bir yandan cehennem köpeklerine ok atarken bir yandan da akrebin saplanan kuyruğundan ve püsküren zehrinden kaçmaya çalışıyordu. Arkasından yaklaştığında, yaratık onun orada olduğunu fark ederek döndü. Kuyruğu ona doğru savruldu ve sonra onu sokmak için bıçağını sapladı, kalın kesesinden zehirini saldı. Kılıcı bölümlere ayrılmış kuyruğu keserken parladı ve sonra sırtına çıktı, kafasını keserek onu ormanın zeminine düşürdü.

Şimşek gibi hareket etti, ölü akrebin bedeninden sıçrayarak Benedek'e tehlikeli bir şekilde yaklaştı, kılıcı çoktan harekete geçmişti. Yaratık onun geldiğini hiç görmedi ve kuyruğunu kaybetti. Zehrini etrafa saçmak için başını savurdu ama Benedek kalkanını çoktan kaldırmıştı. Yaratık yeni bir zehir püskürtmeye fırsat bulamadan kılıç kafasını yarmış.

Danutdaxton akrep leşlerini yakabilir mi? Bunu cehennem köpeklerine ya da canlı akreplere dokunmadan yapmalı. Alevler sadece onların gücünü arttırır.

Adalasia, Danutdaxton'a yaklaşan iki akrebe ulaşmak için harekete geçmişti bile.

Tam ölü akrebin sırtından atladığı sırada, iki başlı bir zebani diğerlerinin arasından sıyrılıp ölü örümceğin üzerine atladı, ağzı dişlerini göstermek için genişçe esniyor ve zehirli salvia damlatıyordu. Sandu onu ondan uzaklaştırdı ve yukarıdan gözlerine oklar fırlattı.

Dax'ın ağzından çıkan sürekli ateş ormanın zemininde çoktan ölmüş olan leşlere yönelerek onları anında yaktı. Nera'nın onları tekrar kullanmanın bir yolunu bulamayacağından emin olmak için cesetleri ortadan kaldırmak için geçen saniyeler, Dax'ın başının belaya girmesi için gereken tek şeydi; cehennem köpekleri ve akrepler onu hedef alıyor, üzerlerine doğru hızla koşuyorlardı.

O ateşti ve iblisler ateşten etkilenirdi. Yanık teni parlıyordu ve etrafındaki havada küçük altın ve kırmızı kül parçacıkları uçuşuyordu. Sandu onu korumak için koşturdu, hatta Karpatyalı'ya ulaşmak için cehennem köpeklerinin cesetlerinin arasından geçti. Çördük yağıyla kaplanmıştı ve oklarını kullandı, canavarlar yırtıcı çenelerini ona doğru çevirirken gözlerine sapladı. Sis içinde kayboldu, ancak yarım saniye sonra yeniden ortaya çıkarak ateş püskürten Karpatyalı'ya yaklaşmak için bir diğerini gözünden bıçakladı. Kürke sürtünse de yağ onu korudu ve canavar onu yakmış gibi uluyarak uzaklaştı ve Sandu'ya hızla geçerken okunu yaratığın gözüne saplaması için bir saniye kazandırdı.

İki akrep Adalasia'ya doğru dönerken bıçak gibi kuyruklarıyla Danutdaxton'a saldırdılar. Adalasia onlara doğru yaklaşırken ona zehir tükürdüler ve yaklaşması için cesaretlendirdiler. Adalasia onların menzilinın hemen dışında durdu ve kurdukları düzeni inceledi. Biri püskürtüp zehir akıttı, diğeri geri çekildi ve sonra değiş tokuş yaptılar. Birine belli bir açıyla yaklaştı, kalkanını kullanarak zehrini ona bulaştırmasını engelledi ve aynı anda kılıcını savurdu. Kılıç akrebin boynunu temiz bir şekilde kesti. Adalasia geriye sıçradı ve kıvranan bedenin etrafından dolanarak körlemesine saplanan kuyruğa saldırdı, Dax'a ya da başka birine isabet etmeden önce onu ortadan kaldırdı.

Eşlik eden akrep yeni tehditle yüzleşmek için hızla etrafından dolaştı, kırmızı gözleri kötücül bir şekilde ona bakıyor, kuyruğu hınzırca sallanırken zehir kusuyordu. Cehennem köpekleri ağaçların arasından fırladı, her yönden geliyorlardı ve Sandu'ya ya da diğeri Karpatyalılardan birine ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmişlerdi.

Adalasia cehennem köpeklerini görmezden gelerek kılıcını belindeki kına, kalkanını da kancaya taktı. Zebani tazıları Karpatlar'ı ilgilendiriyordu. Onun önceliği akreplerdi. Tepesindeki ağaç dalına sıçradı, onu yakaladı ve bir saniyeliğine çömelip bir kez daha

Akrebın sırtına atlamadan önce kılıcını ve kalkanını daha fazla aldı. Kılıcı kesiş zamanını mükemmel ayarlamak zorundaydı. Hata yapmamalıydı, yoksa bunu hayatıyla ödeyecekti.

Kuyruk kesildi, zehir kesesi ve iğnesi havada uçuşurken kafaya döndü ve hızlı, temiz bir vuruş yaparak kafayı gövdeden ayırdı. Kafasını kestiği akrebın tüm gövdesi yere çarpmadan önce şiddetle titredi ve onu öne doğru fırlattı. Yere çarptığında hala kılıcına ve kalkanına tutunarak takla attı ve bir zebaninin karnının altına girdi. İki tazi arasında yukarı çıktı. Koku inanılmazdı; o kadar iğrenç ve zehirliydi ki, sadece içine çekmek bile başının dönmesine ve hasta hissetmesine neden oluyordu.

Çık oradan. Başının üzerinden. Şimdi çözü.

Sandu zihnindeki sisi tuttu ve onu havaya çekip fiziksel formunu değiştirdi. Silahları bulutlu sisin içinde renkli bir ışık izi bırakarak aşağıdaki canavarlara yerini belli ediyordu. Onu koruyan Karpatyalılar için bunun bir önemi yoktu. Onlar da sisin içinde eriyip ağaçların arasındaki buharı yoğunlaştırmış, aniden fiziksel formlarına geri dönerek zebanilerin gözlerine ok atmış ve sonra tekrar erimişlerdi.

Ben hazırım, diye onayladı Adalasia. Zebanilerin yaydığı çürümüş kokuyu dağıtacak kadar temiz hava almıştı. *Çok fazla bekleyemeyiz. Nera başka bir şey salmadan önce son üç akrepten kurtulmalıyım.*

Sandu'nun isteksizliğini hissetti. Sadece Sandu'nun değil, tüm Karpatyalı erkeklerin isteksizliğini. Zihninde yoğunlaşmış, son derece güçlü bir onaylamama vardı. Koruyucular -ve Danutdaxton- Sandu'nun hayat arkadaşının böyle bir tehlike altında olmasına izin vermesinden memnun değildi. Sandu'nun yüzyıllardır süregelen geleneklere karşı gelerek ne kadar muhteşem ve cesur olduğunu görmemelerinden ve henüz o kadar uzun süredir birlikte olmadıkları halde ortaklıklarına inanmalarından nefret ediyordu.

Beklemedi; onun zihnini, söyleyemediği ama ona verebileceği bir his olan yoğun bir sevgiyle doldurdu ve sonra bulutların arasından düşen kırmızı ve altın benekleri izleyen özellikle büyük ve saldırgan bir akrep gördü. Devasa şeytani yaratık bulutların arasından

Ormanda ağaçların etrafından dolanıyor, zebanileri yolundan çekilmeye zorluyor, hatta bir noktada bir zebaniyi hareket ettirmek için ona zehir püskürtüyordu.

Bu devasa akrebin prosomasının yüzeyinde ısı ısı parlayan sekiz gözü vardı. Bu kadar çok göze sahip olmalarına rağmen, çoğu akrebin görme yetileri zayıf olduğu için görmek için gözlerini değil vücutlarını kullandıklarını biliyordu. Buna güvenemezdi. Eğer bu akrep o küçük altın ve kırmızı benekleri bir fener gibi görebiliyorsa, o gözlerin doğru gördüğüne inanmak zorundaydı.

Kuyruk diğerlerinden çok daha kalındı. İğneye kadar uzanan her bölüm, diğerleri gibi daha büyüktü, ancak bu akrepte bölümler neredeyse iki katına çıkmıştı. Zehir kesesi muazzamdı. Devasa iblisi öne doğru çekmek için kullanılan pençeler bile silah olarak kullanılabilirdi. Sanki onlar da zehirle dolu olabilirmiş gibi görünüyordular.

Zebanileri vurmaya devam et ama dikkatini Danutdaxton'a odakla. Akreplerin zıplayabildiğini unutmamalısın. Muhtemelen çok uzun mesafelere zıplayabilir, normalden çok daha fazla. Sandu, belki Dax o kırmızı ve altın beneklerden sahte bir iz bırakabilir ve akrebin yakınında bile olmayabilir.

Akrep, Danutdaxton'ı cehennem köpeklerinin arasından takip ederken sessiz değildi. İğnesi sırt yüzeyi boyunca defalarca sürtünerek yüksek sesli bir uyarı veriyordu ya da en azından Adalasia ilk başta öyle olduğunu düşünmüştü. Çoğu siyah, kalın kuyruklu akrep davetsiz misafirleri tiz bir sesle uyarırdı. Dikkatle dinledikçe sesin sürekli aynı olmadığını fark etti. Sık sık değişiyordu, sesler farklıydı. Bu onu duraklattı. Akrep tam olarak ne yapıyordu?

Hepiniz, akrebin hırıltılarıyla çıkardığı sesleri dinleyin. Olması gerektiği gibi aynı sesleri tekrarlamıyor. O çok büyük. Gözleri diğerlerinin göremediği yerleri görüyor. Solundaki akrebin üzerinde duruyorum ve bunun görüşünün çok zayıf olduğunu açıkça görebiliyorum.

Nicu, *haklı, akrep kesinlikle çeşitli sesler kullanıyor, dedi.*

Adalasia cehennem köpeklerinin nasıl hareket ettiğini izledi ve diğer akrepler de kırmızı ve altın rengi benekler yukarıdan yere doğru süzüldüğünde kendilerini yeniden konumlandırıdılar. Aniden diğer akreplerden biri havaya sıçradı ve iğnesini tam Danutdaxton'ın yanlış yere sapladığı yere sapladı.

iz. Kristal kılıcı akrebin kalın kuyruğunu keserek sisin içinden çıktı. Yere inen akrebi takip ederek kafasını kesti ve büyük akrep altıncı yırtıcı örümceği öldürdüğüünün farkına bile varamadan sisin içine geri döndü. Geriye iki tane kalmıştı.

Canavar iğnesini vahşi bir hareketlilikle sırtına sürttü ve bir dizi ses çıkardı. Adalasia onu dikkatle izledi: gözleri, hareketleri, zebanilerin ve son akrebin tepkileri. Nefesi ciğerlerinde sıkıştı.

Savaşı yöneten ve Nera'ya rapor veren kişi buydu. O akrebin içinde güvenilir bir iblis yaşıyordu. O ortadan kaldırıldığında, cehennem köpekleri komutansız kalacaktı. Diğer akrep kolayca yenilecekti. Toprağı kutsamıştı. Nera onu daha fazla iblis getirmek için kullanamazdı. İnancını diğer Karpatyalılarla paylaştı.

Neye ihtiyacın olduğunu söyle.

Sandu. Ona her zaman güvenebilirdi. Sabit. Ona güvenirdi. Ona yakındı. Onu içine çekti.

Cehennem zebanilerine ağır bir saldırı başlatın, etrafında olabildiğince hızlı ve öfkeli bir şekilde dönün. Birkaç saniyeliğine bile olsa kafasını karıştırmak istiyoruz.

Hata yapamazdı, bu sefer olmazdı. Kalkanı kutsanmış su şişesiyle değiştirdi. İblis kolay kolay gitmeyecekti. Kafa karışıklığının her saniyesini değerlendirmeli ve bu süreye kendi yarattığı kaosu eklemeliydi.

Sandu aniden ortaya çıktı ve çördük yağı kovalarını geniş bir daire çizecek şekilde döndürerek içindekilerin Karpatlar'ın altında böğüren zebanilerin üzerine dökülmesini sağladı. Bayılmalar acı ulumalarına ve öfke

kükremelerine dönüştü. Yanmış kürk ve et kokusu havaya yayıldı ve acımasız tazıların üzerinde sızan kırmızı deriden büyük parçalar kabardı.

Cehennem tazılarının gözlerine ok üstüne ok atmaya başladı, canavar üstüne canavar orman zeminine düştü. Karpatlar sisin içinden cehennem

zebanilerinin üzerinde çeşitli yerlerde ortaya çıktı.

Tazılar ağaçların arasına dağılmış, akreplerin kralının etrafında yarım daire oluşturmuşlardı ama onu fark etmeye tenezzül etmemişlerdi. Bütün avcılar

Aynı şey, zebanilerin üzerine yağ dökmek ve bunu yağa bulanmış oklarla takip etmek.

Akrep önce Sandu'ya sonra da Danutdaxton'a doğru sıçradı. Cehennem tazıları böğürerek yere yığıldı, ölü ve ölmek üzere olan tazıların çokluğu akrebin etrafına bir çit gibi yığıldı, böylece akrep bir anlığına duraksadı ve sanki danışıyormuş gibi içeri doğru ilerledi. Adalasia sisin içinden çıkıp kutsanmış suyu gözlerinin üzerine dökerken bir yandan da var gücüyle devasa parçalı kuyruğu kesti. Sanki yarı yolda bir zırh plakasına çarpmış gibiydi.

Sandu! Hiç tereddüt etmeden ona seslendi.

O oradaydı, kızın ihtiyacı olan gücü sağlıyor, kendisine yönelik riski umursamadan, çekinmeden kızın içine akıyordu. Akrep yarı kesik iğnesini ona saplamaya çalışırken birlikte kalın kuyruğu kestiler. Zehir kesesi sızdı ve o da sallanan bedenin üzerinden kayarak yere doğru sıçramak zorunda kaldı.

Sandu onu sabitlemek için yakaladı. Bir cehennem köpeği onu pençeledi, keskin tırnaklarını sırtının derisine geçirdi ve onu akrepten sürükledi. Zebani uluyarak koşmaya başladı, dörtnala ormanın içinden sisin en yoğun olduğu yere doğru ilerliyordu. Diğer üç zebani de ona katılmak için ayrıldı. Sandu vücuduna saplanmış pençelerle ne yer değiştirebiliyor ne de çözülebiliyordu. Yerde acımasızca sürükleniyordu.

Zebaniler çılgına dönmüş, Sandu'yu bilinmeyen bir yere götürenlerin peşinden koşuyorlardı. Bir geçit açık olmalıydı, zebanilerin içinden geçtiği bir geçit, Nera'nın Sandu'yu metresi Lilith'e götürmek için sürüklemeye kararlı olduğu bir geçit.

Peşinden gidin, diye muhafızlardan talepte bulundu Adalasia. *O canavarın onu geçide ya da açık olan kapıya götürmesine izin veremezsiniz.*

Çaresiz hissediyordu, zebaniler onu nihai hedeflerine götürmeden önce Sandu'ya ulaşması gerekiyordu. Tazıların tepki verme şekline bakılırsa geçit yakın olmalıydı.

İblis akrep onu yerinden oynatmak için çılgınca bir gayretle sağa sola savruldu ve yuvarlandı. Çocukluğundan beri ona öğretildiği gibi sırtında, boynunun hemen arkasında dengede durarak onu atlattı. Kılıcını savurdu,

Akrebın kafasını kesmek için çaresizdi. Onu çıkarmalı, Nera ve ordusu arasındaki tüm teması kesmeliydi. İşte yine o zırhlı plaka. Kafasını yarıya kadar kopardı ama şimdi etrafında sallanıyor, ona zehir püskürtmeye çalışıyordu. Kutsanmış suyu tam kafasına boşalttı. İblis çılgılık attı ve feryat etti.

Sandu, bana yardım et.

Bedeni ağaç dallarına ve kayalara çarpmasına rağmen Sandu, cehennem köpeğinin zehirli pençeleri etinin derinliklerine saplanmışken, hiç tereddüt etmeden gücünü ona gönderdi. Tüm gücünü. Birlikte akrebın kafasını kestiler. Yere yığılan akrebın gövdesinden sıçradı.

Kılıcı yakala. Yere sapla. Acele et, Sandu. Arkandan geliyorum.

Adalasia bunun imkânsız bir başarı olduğunu biliyordu ama ona inanıyordu. Onlara inanıyordu. Çömelerek, kristal kılıcı ormanın zeminine doğru döndürdü, zihniyle sisin içinden, ağaçların etrafından, koşuşturan tazıların bacaklarının arasından geçirerek Sandu'nun uzanmış ellerine doğru yönlendirdi. Parmakları kabzanın etrafına dolandı.

Onu hemen durdurmalıyız. Çok yakınımızda. Zaferin portaldan dışarı aktığını hissedebiliyorum. Tehlikenin ona ulaştığını hissedebiliyorum.

Sandu'nun gücünü topladığını hissetti. Kendi gücünü ona akıttı. Kardeşleri de öyle yaptı. Portalın içinde, oldukça güçlü başka bir şeyin ya da birinin, birleşik güçlerine güç katmak için onlara katıldığına yemin etti. Sandu kutsanmış kılıcı toprağın derinliklerine sapladı. Cehennem köpeği aniden durdu, birkaç adım bile atamadı.

Benedek ve Siv anında canavarların üzerine atılıp gözlerine ok atarken, Nicu ve Petru da Sandu'yu Nera'ya geri götüren zebaniye eşlik eden diğer zebanilerle uğraştı.

Aynı anda Danutdaxton, son akrep iğnesini Adalasia'ya saplamaya çalışırken onu yerden çekti.

Adalasia onun kendisini nereye götürdüğüne aldırmadı. Kutsanmış sudan havaya biraz daha serpti ve ormanın zeminine çökmesine izin verdi. "Toprak Ana'dan kapıları zarar verecek her şeye karşı mühürlemesini istiyorum. İyi ve saf olan her şeyi çağırıyorum ve onlardan senin yanında durmalarını istiyorum.

İblislere ve kötü olan her şeye karşı savunmacılar. Toprağı mühürle. Havayı mühürleyin. Suyu mühürleyin. Ateşi mühürle. Doğu. Batı. Kuzey. Güney. Yukarıda ve aşağıda. Kötülüğün sızabileceği en ufak bir çatlak kalmasın. Öyle olsun."

Mühürleme törenini bitirir bitirmez ceketinin içine uzandı ve başka bir kılıç çıkardı. Bakışları son akrebin üzerindeydi. Danutdaxton'ın bulutlu sisin içinde bıraktığı sahte izi takip etmeye çalışırken kalın kuyruğunu salladı. Akrep hafifçe dönene kadar bekledi, kuyruğu Dax'ın yarattığı bir illüzyona saplandı, sonra aşağı atladı ve parçalı kuyruğu temiz bir şekilde kesti. Kuyruğu kesmek devasa akrebin kuyruğunu kesmekten çok daha kolaydı, neredeyse kesmek için çok fazla güç harcayacaktı. İğne ormanın zeminine düştü ve arkaya doğru koşarak sekiz gözün üzerinden geçti ve kafaya bir darbe daha indirdi. Vücut sarsıldı ve kafa eğildi. İki zebani iki taraftan saldırdı.

Danutdaxton onlara ok fırlattı ama tam o sırada bir cehennem tazısı devrilmiş bir ağaç gövdesine tırmandı ve onu bir sıçrama tahtası olarak kullanarak sırtından vurup gökyüzüne doğru yuvarlanmasına neden oldu. Dax ağır bedeninin altından sise karışarak çıktı. Cehennem köpeği yere düştü, sert bir iniş yaparak nefesini kesti. Yavaşça ayağa kalktı, kırmızı gözleri öfke ve delilikle doluydu, anında Adalasia'ya kilitlendi.

Sandu sanki kolları yuvalarından çıkmış, pençeler etini ve kaslarını kemiğe kadar parçalamış gibi hissetti ama acıyı hissetme yeteneğini kapattı, enerjisini ve gücünü tersine çevirdi ve kılıcı topraktan çekip aldı. Kılıcı uyluklarının arkasına, çördük yağının en yoğun olduğu yere sürttü ve sonra keskin bıçağı bir hamlede sırtına saplanmış o korkunç pençelerle zebaninin ön bacaklarını kesti. Onları göremiyordu ama hissediyordu ve vuruşu doğruydu.

Pençeler hâlâ sırtındaydı, derindeydi ve zehir, veba sızdırıyordu ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Cehennem köpeği yavaşça yere yığıldı, her yöne siyah kan fışkırıyordu. Sandu kılıcını kavrayarak altından yuvarlandı. Nicu oradaydı, Sandu'ya kaçma şansı vermek için tazının gözlerine ok atıyordu. Sandu yok oldu, kayan bir yıldız gibi uzaklara, Adalasia'ya doğru süzüldü.

Kılıç bir kuyruklu yıldız gibi parlayarak doğruca hayat arkadaşının eline geldi. Kadın kılıcı yakaladı ve bir daire çizerek döndü; iki kılıcın uçları önce dışarıyı, sonra gökyüzünü, sonra da aşağıya, toprağa doğru bakıyordu ve yumuşak bir şeyler mırıldanıyordu. Sandu okları yaya yerleştirmekle ve kadına doğru gürleyen zebanileri öldürmekle meşguldü. Sayıları azalmış gibiydi. Daha yavaşlardı. Bazıları durdu ve şaşkınlıkla başlarını salladı. Kardeşler onların işini çabucak bitirdi.

Sandu sendeleyerek yaprakların ve çürüyen bitkilerin ortasına, ölü ve ölmekte olan zebanilerden ve akreplerin cesetlerinden uzağa oturdu. Adalasia aceleyle onun yanına gitti. Benedek ve Siv de onu takip etti.

"Sandu," diye soludu onun adını.

Derisi çoktan griye dönmeye başlamıştı, içindeki zehir hızla çoğalıyordu. "Adalasia, yanıma yaklaşamazsın."

Ona kaşlarını çattı. "Ben senin hayat arkadaşımın, Sandu. Yardıma ihtiyacın var."

Öksürdü ve ağzının etrafından kan fişkırdı. Derisinin altında kanamayı görebiliyordu. Siv, Sandu'nun itirazlarına rağmen vücudunu çoktan dökmeye başlamıştı. Siv'in ruhu, beyaz ışığı şaşırtıcı derecede parlaktı. Petru bulutlu sisin içinden çıktı ve tereddüt etmeden bedenini de dökerek Sandu'yu kurtarma mücadelesinde Siv'e katıldı.

"Kana ihtiyaçları olacak," dedi Benedek, "Nicu, Danutdaxton ve ben bunu onlar için sağlayacağız." Dax'ı işaret etti. "Bu uzun bir savaş olacak ve onlar zehri vücudundan atmaya ve onu iyileştirmeye çalışırken bedenlerini korumak çok önemli, Adalasia. Gerektiğinde, ki öyle olacak, onu bu dünyada tutmak için Sandu'ya katılmanı isteyecekler."

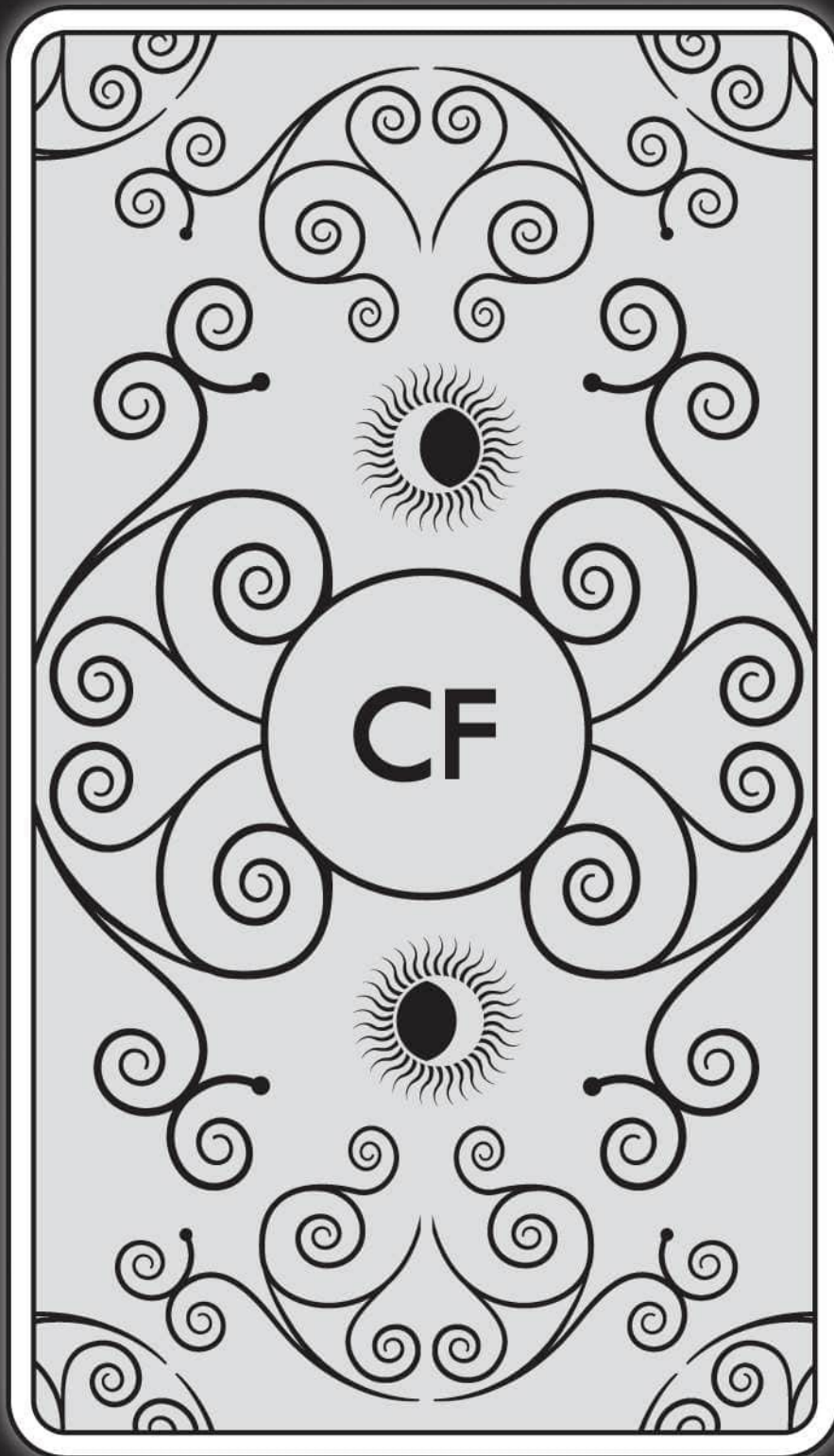
"Biz Sandu üzerinde çalışırken hayat arkadaşım Riley de zemini iyileştirecek," diye ekledi Dax. "İzleyecek bir çift göz daha olacak."

Adalasia onlara Sandu'nun hayat arkadaşı olduğunu, onu iyileştirmesi gerekenin kendisi olduğunu hatırlatmak istedi ama durumun vahim olduğunu anlayabiliyordu. Sandu ona bir değil iki kez yardım ederek her şeyi riske atmıştı. İblis ve Nera arasındaki tüm iletişimi kesmekten başka çaresi yoktu. Sandu iki seferde de hepsini kurtarmıştı. Cehennem Köpeği'nin pençelerindeki zehrin vücudunda daha hızlı ilerleyeceğini biliyordu.

çok fazla enerji harcadı, ancak kardeşlerine onu çıkarmaları için güvendi ve hepsini riske atmaktansa acı çekmeyi tercih etti.

Danutdaxton diğerlerine yardım etmek için beklerken leşleri yakmaya başladı. Tazıların kanadığı her yerde, kanları olan siyah asit yaşayan her bitkiyi yok etmiş ve geride çorak bir araziye benzeyen bir yer bırakmıştı. Sırtlarını dayadıkları ağaçlarda bile korkunç yaralar vardı.

Adalasia sadece derin bir nefes alıp muhafızların Sandu'nun hayatta kalacağını söylemesini bekleyebilirdi. Kardeşleri, güçlü kadimler onu kurtarmak için bu kadar çok çalışırken bile kurtulacak gibi görünmüyordu.



-XIV-



SICAKLIK

ADalasia zorlukla nefes alabiliyor, hatta düşünebiliyordu. Her zaman her sorunun üstesinden gelebilmişti. Paniğin sınırlarını hissedebilir, hatta panik atak geçirebilirdi, ama sonunda, eğitim her zaman kazandı. Ama bu Sandu gözlerinin önünde ölürken hiçbir şey yapmadan oturması bekleniyordu. Beyni olan herkes onun bedeninden ayrılan yaşamı görebilirdi.

Sandu. Sakın beni bırakma. Yalnız kalmaktan korkarak ona bir çağrı gönderdi. Yalnız kalmayacaktı. Onu takip edecekti. Onunla gidecekti. Ailesine karşı olan görevini bırakıp hayat arkadaşına karşı olan görevini üstlenecekti. Yerde gri ve hareketsiz yatan bedene yaklaştıkça vahşi düşünceler birbiri üzerine yığıldı.

"Adalasia, henüz cesedine yaklaşamazsın," diye uyardı Benedek. "Enfeksiyon kapamazsın. Petru ve Siv'in bedenini iyileştirmek için ellerinden geleni yapmalarına izin ver. Onun ruhu ve canı seninle birlikte. O asla ölüme tamamen yenik düşmez."

Sağlıklı düşünebilmek için buna tutunmaya çalıştı. Onunla mıydı? Onu hissedebiliyor muydu? O çok güçlüydü. Her zaman böyle bir varlık. Neredeydi? Neden onu hissedemiyordu? İçine bir hüznün çöktü ama onu bastırdı. Benedek'in ona yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu. Eğer o hâlâ hayatta olmasaydı, Petru ve Siv bedenlerinin dışında Sandu'yu iyileştirmeye çalışıyor olmazlardı.

"Bana neler olduğunu anlat. Adım adım Benedek. Karpat usullerini bilmiyorum ve bu benim için dehşet verici. Onu her zamanki gibi yanımda hissetmiyorum. Bana ölü gibi görünüyor ve öyle hissediyorum." Sesinin titremesini engellemek için elinden geleni yaptı. Muhafızlarının Sandu'yu kurtarmak için yapması gereken her ne görev olursa olsun bunu yapamayacağını düşünmelerini istemiyordu. Ne olursa olsun. Her şeyi yapardı.

Kollarını ortasına dolayan Adalasia kendini Sandu'nun bedeninden uzaklaştıramadı. Kendini koruyucu hissediyordu. Siv'in ve Petru'nun bedenlerinin boş kabuklarına karşı bile korumacı hissediyordu. Ruhları Sandu'ya girmek için ayrılmış, bedenlerini korumasız bırakmıştı. Belli ki onun için cesurca savaşıyorlardı.

Kalbi tekledi. Nefesi ciğerlerinde yavaşladı. Vücudu aniden güçsüzleşti. Kendini yerde, Siv'in cesedinin yanında buldu, gözlerinde yaşlar yanıyordu.

Sandu. Beni bırakmaya cüret etme.

Adam ondan uzaklaşıyordu. Bunu hissedebiliyordu. Adam yanıyordu. Tüm vücudu yanıyordu. Neden yanıyordu? Ona ne oluyordu?

"Benedek? Çok acı çekiyor. Yanıyor. Yanıyor. Ona gitmeliyim. Kadimlerin yardımıyla bile bundan kurtulamaz."

"Hayır." Benedek onun omzunu sıkıca kavradı.

Nicu aniden onun diğer tarafındaydı ve sanki Sandu başka bir yerdeyken onu fiziksel olarak toprağa bağlayabileceklermiş gibi omzunu tutuyordu. Zihnindeki koruyucuların, Nicu ve Benedek'in de onu tuttuğunu hissetti.

"Sana ihtiyacı olacak ama henüz değil. Henüz ona gidemezsiniz. Eğer onu kurtaracaksak, bizi ona götürmen ve hepimizin onu geri getirmesi gerekecek," dedi Benedek. "Bize güvenmek zorundasın, *sisarke*. Biz senin kardeşleriniz. Hepimiz birbirimize bağlıyız. Sandu nereye giderse biz de oraya gideriz. Seni korumaya yemin ettik."

Nicu başını salladı. "Sana yalan söylemek mümkün değil Adalasia. Seninle alay edebiliriz ama Sandu'nun ölümü gibi bir konuda seni kandıramayız. Ona nasıl bakacağımızı bildiğimiz konusunda bize güven. Veba ile zehirlenmiş. İçinde parazitler var. Bakteriler endişe verici bir hızla çoğaldı ve her organa saldırıyor. Ruhunun peşinden güvenle gidebilmemiz için tüm bunları ortadan kaldırmak zorlu bir mücadele olacak. Ruhunun güvende olduğunu biliyoruz. Düşmeden önce yapabildiği kadar hızlı bir şekilde size aktarabildi. Daha önce yaptığınız gibi ruhu sizde."

Adalasia Nicu'nun söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Onu en çok endişelendiren de buydu. Sanki Sandu onu bir şekilde reddetmiş, onu güvende tutmak için tekrar tekrar doğarken, o kadar dikkatle koruduğu parçasını tekrar onun himayesine sokmuş gibi hissetti. Bir kez daha ondan kendisini güvende tutmasını isteyeceğini düşünmemişti. Onun ölmekte olan bedenine insan gözleriyle bakıyordu, Karpatyalı gözleriyle değil.

Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Dengeyi bulmak için. Eğer Sandu her iki dünyadaysa, onu tamamen kendisine geri getirmenin bir yolunu bulacaktı. Sabırlı olmayı biliyordu. Sandu'nun etrafını sardığı adamlara güvenmek zorundaydı. Onları seçmesinin bir sebebi vardı. Danutdaxton'a baktı. Ona gelmelerinin bir sebebi vardı.

Tam o anda, Dax'ın hayat arkadaşı Riley yanındaydı. Yağmur ormanındaki bitkiler Riley'nin varlığına anında tepki vermiş, inanılmaz bir yenilenme yaşanmıştı. Korkunç savaşın yaşandığı ormanın kararmış kalıntıları arasında Adalasia'nın görebildiği ve bitki yaşamının karşılık verdiğini neredeyse hissedebildiği bir zarafet ve yatıştırıcı bir sakinlikle ilerledi. Yaralı ağaçların altında dolaşırken sadece yumuşak bir sesle konuşarak isteksiz büyümeyi geri çekebiliyor gibiydi. İblislerle yapılan savaşın doğaüstü hikâyesini anlatacak cehennem köpeklerinin ya da dev akreplerin cesetleri olmadan, Riley'nin yönetimindeki yağmur ormanı çoktan geri dönmeye başlamıştı.

Adalasia kendini hafifçe salladı, bakışlarının sürekli Sandu'nun cansız bedenine kaymasını engellemek için Riley'yi izlemeye çalıştı. Siv'in bedeni aniden sarsıldı ve orada, öksürüyor, zayıf ve solgun bir halde duruyordu. Nicu hemen bileğini seçtiği kardeşine uzatarak Sandu'nun hayatı için verdiği bu mücadeleden sonra ona yardımcı olacak kanı verdi. Adalasia sorularını geri çekti. Siv'in kötü durumda olduğunu görebiliyordu, bu da dövüşün zor geçtiği anlamına geliyordu.

Benedek bedeninden kurtuldu ve Sandu'nun bedenine girdi. Adalasia, bu kadar hızlı bir şekilde egolarının ötesine geçebilmelerine ve fiziksel olan her şeyden sıyrılıp iyileştirici ruh haline gelebilmelerine hayret etti. Danutdaxton, Petru ortaya çıktığında Nicu'nun yanındaki pozisyonuna geçti, en az Siv kadar zayıf ve solgundu. O da öksürüyor, boğazını temizlemeye çalışıyordu. Hatta hırıltılı nefes alıyordu. Dax hemen ona bileğini uzattı.

Siv, Nicu'nun bileğindeki ikiz delikleri kapattığı anda Nicu bedenini terk etti ve Sandu'nun bedenindeki zehirlerle savaşmaya yardım etmek için Sandu'nun bedenine girdi. Adalasia'nın içindeki her şey iki adamla birlikte gitmek, hayat arkadaşına yardım etmek için onlarla birlikte olmak istiyordu ama bu korkunç ihtiyacı nefesiyle bastırdı. Onların uzmanlığına güvenmek zorundaydı. Onlar eskilerdi ve ne yaptıklarını biliyorlardı.

Kimse buna kolay bir işmiş gibi davranmıyordu. Sadece sessizliklerinden ve havadaki gerginlikten bile durumun vahim olduğunu anladı.

"Gölgeler âleminde," diye duyurdu Siv, sesi acımasızdı. "Ama bir tür tuzağın içine çekildi. Onu kapılardan uzak tuttuk ama iblis Nera'nın zehirli bir karışımı vardı ve onu gölge diyarına, Ateş Mağarası'na götürdü. Cehennem ateşine."

Adalasia kaşlarını çatı. "Bu hiç mantıklı değil. Sandu neden cehenneme gönderilsin ki? Onun cehenneme inandığından bile emin değilim. Bir insanın oraya gönderilebilmesi için önce inanması gerekmez mi? Üstelik onurlu bir hayat yaşadı."

"Gerçek cehennem değil," diye karşı çıktı Siv. Geniş omuzlarını silkti. "Neyin cehennem olup olmadığına dair felsefi bir tartışmaya girmek istemiyorum, sadece Sandu'nun gölge âlemine sürüklendiğini biliyorum. O ölmedi. Kısmen o dünyada ve Ateş Mağarası'na götürüldü. Belki de cehennem *illüzyonu* demeliydim."

Petru bileğindeki yarayı kibarca kapattığında Danutdaxton onun önündeki çimenlere çömeldi. "Bu küçük bir görev değil Adalasia, Ateş Mağarası'na girmek, illüzyon olsun ya da olmasın."

Petru elini yüzünde gezdirdi. "Onu bize geri getirmek istiyorsak büyük bir kararlılığa sahip olman gerekecek Adalasia."

"Nera bunu neden yapsın ki? Ne elde etmeyi umuyor olabilir?"

"Hayat arkadaşına bağlısın," diye belirtti Siv. "Onu gölge âlemine kadar takip etmeye gönüllüsün. O âleme girdiğin anda bunu bilecekler. Tamamen canlısın ve her iblis senden haberdar olacak. Sandu hem canlı hem de ölü olduğu için o dünyada hareket edebilir ve onu o kadar kolay tespit edemezler. Onun ruh halini bilemeyiz. Kafası karışık olabilir ve hatta başına gelenlerin farkında bile olmayabilir. Gölgeler âlemine girdiğiniz anda büyük bir tehlike altında olacaksınız."

Adalasia karnının etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Küçüklüğümden beri iblislerle savaşmak için eğitim aldım."

Petru başını salladı. "Bu yeteneklerini kullanmak zorunda kalmanı istemiyoruz, Adalasia. Hepimizin birbirine bağlı olmasının onu savaşmadan o diyardan çıkarmaya yeteceğini umuyoruz. Bunu ne kadar hızlı yaparsak, en az miktarda

ne kadar çok çatışma olursa, başarı şansımız o kadar artar. Bu, özenle hazırlanmış bir tuzaktır."

"Nera buraya geleceğimi nasıl bildi? Bunu biz daha buraya gelmeden önce ayarlamış," diye belirtti Adalasia. "Danutdaxton ile henüz buluşmamıştık."

Hepsi Nera'nın nasıl olup da önlerine geçtiğini anlamaya çalışırken uzun bir sessizlik oldu. Fransa'daydılar, Brezilya'ya gitmişlerdi ve şimdi de Peru'daydılar. Nera Brezilya'ya gitmemiştii ama Peru'da bir tuzak kurmuştu.

Petru, "Nera'nın casuslarının Brezilya'yı izlemediğinden emin değiliz," dedi. "Bilebilir miydiniz?"

Adalasia başını salladı. "Sanırım öyle yapardım. Sandu da öyle. Onları Fransa'da hissettim. Hepimiz hissettik, hatırladın mı?"

Danutdaxton, "Bu Nera'nın casuslarının size en son Fransa'da yakın olduğunu hatırlayanınız var mı?" diye mırıldandı.

"Gabriel ve Francesca ile konuşuyorduk," dedi Adalasia. "Önce onlarla birlikte şehri keşfetmek için dışarı çıkmıştık ama sonra saldırıya uğradık ve evlerine kaçmak zorunda kaldık."

"Hiçbir iblis güvenlik önlemlerini aşamazdı," dedi Siv. "Biz de devriye gezdik."

"Adımdan bahsedildi mi?" Danutdaxton sordu.

Adalasia yavaşça başını salladı. "Evet. Bize yardım edebileceğinizi söylediler. Buraya gelmeyi seçmemizin nedenlerinden biri de buydu. Gabriel sizi görmemiz ve sizinle konuşmamız gerektiğini çok güçlü bir şekilde hissetti."

Yine bir sessizlik oldu. Adalasia'nın bakışları hayat arkadaşına kaydı. Çok hareketsiz görünüyordu. Ona uzanmamak için büyük çaba sarf etti. İçine dönüp onu takip etmeye çalışmamak için dudağını sertçe ısırđı. Bu çekim çok güçlüydü. Gözleri tekrar yandı ve etrafındaki üç Karpıtyalı erkeğee bakmak zorunda kalmamak için başını dizlerinin üzerine koydu. Mücadele ettiğini biliyorlardı ama zayıflığına dair herhangi bir fiziksel kanıt görmelerini istemiyordu.

Adalasia inleyerek aniden doğruldu. "Nera içeriye bizimle birlikte bir casus sokmayı başardı. Belirttiğim gibi böcekleri kullanıyor. O kadar küçük bir tane kullanmış olabilir ki, giysilerime yapışıp eve girebilir.

Ben girdiğimde. Biz içeri girene kadar ev ibislere karşı mühürlenmemişti," dedi. "Diğerleri mühürledikten sonra ben kendim mühürledim."

Tekrar inledi ve elini yüzüne sürdü, baktığında parmaklarında kan lekeleri olduğunu görünce biraz şok oldu. "Aslında Nera'nın casusunu evin içinde bizimle birlikte mühürledim. Tek bildiğim, o lanet şeyin saçında olabileceği." Biraz ürperdi.

"Bu imkânsız olurdu," diye güvence verdi Siv. "Yere indiniz ve kendinizi tazelediniz. Ayrıca dünyayı da mühürlediniz, böylece hapsolacaktı. Eğer biri tekrar gemiye atlamayı başardıysa, artık her savaş ve karşılaşmadan sonra temizlenmemiz gerektiğini biliyoruz." Omuz silkti.

"Bu iyi bir ders. Her zaman öğreniyoruz." "Dax, sana ve hayat arkadaşına bu belayı getirdiğim için çok üzgünüm."

Adalasia dedi ki. "Nera'nın biz özel bir konuşma yaparken yanımıza bir casus sokmanın yolunu bulduğunu bilmiyordum."

Danutdaxton ona küçük bir gülümseme verdi. "Endişelenme Adalasia. Karpat avcıları bizi zinde tutmak için her zaman biraz daha alçakgönüllü olma konusunda küçük bir ders almalıdır. Bu hepimiz için iyi bir ders."

Rüzgâr sadece gölgelikten değil, ormanın zemininden de geçerek son duman ve savaş kokusunu da alıp götürdü. Riley onlara döndü, hayat arkadaşının yanına oturdu ve Adalasia'ya belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"Sizinle tanıştığım memnun oldum, yine de koşulların farklı olmasını dilerdim. Elimden geldiğince yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Adalasia.

"Adalasia, seninle kan değişimi yapmak istiyorum," dedi Danutdaxton.

Siv ve Petru anında tüm dikkatlerini ejderha adama yönelttiler.

Hatta Petru vücudunu Adalasia'nın önünde hafifçe hareket ettirdi.

Bu iyi bir fikir değil. Hayat arkadaşınıza danışılmalı, diye itiraz etti Siv.

Petru da itirazını yineledi.

Müsait değil, değil mi? Ne söyleyeceğini duyayım.

"Bir takas ne işe yarar?" Adalasia koruyucularını ve her ikisinin de onu uyarma şeklini görmezden gelmeye çalışarak sordu. Karpat yaşamının tüm kurallarını anlamıyordu ama sadece dört kadimle bağ kurarak bile epeyce kuralı çiğnediklerini biliyordu. Birkaç tane daha olsa ne olurdu, özellikle de Sandu'yu geri almasına yardımcı olacaksa?

"Ben ejderhayım. Olağanüstü ısıya dayanabilirim. Yaşlı Olan daha da fazlasını kaldırabilir. Kan değişimi yaparsak, beni çağırabilirsin ve ben de sana giden yolu takip edebilirim. Ya da başın belada olursa, sana yardım etmek için sana ulaşabilirim. Ateş Mağarası çok tehlikelidir."

"Eğer bir ejderha şekline girerse, bu onu güvende tutar mı?" Siv sordu.

"Bu sadece bir ejderha formu ve gölge âlemindekiler bunu biliyor. Onlar zaten ölü. Ama o değil. Ateş gerçek. Gölgeler diyarındakilerin tüm duyguları ve acıyı hissetmeleri gerekir ama zaten ölü oldukları için öldürülemezler. O öldürülebilir. Sandu her şeyi hissedecek. hem de acısını."

"Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor," diye itiraf etti Adalasia. "Nera'nın iyi bir plan düşünecek zamanı oldu." Bakışları tekrar Sandu'nun cansız bedenine kaydı. "Neden bu kadar uzun sürdü? İyileşmenin bu kadar uzun sürdüğünü sanmıyordum."

Ama nedenini biliyordu. Yaptıkları şeyin neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu. Çok bitkin görünüyorlardı. Danutdaxton kanını verirken ve Riley ona destek olurken bile bunun yeterli olmayacağından endişe ettiklerini görebiliyor ve hissedebiliyordu.

Siv aniden ayağa kalktı. Aynı anda Dax ayağa kalkmış, Adalasia ve Riley'den uzaklaşmak için dönmeye başlamıştı. Petru da ayağa kalktı. Üç Karpatyalı bedenlerini Sandu'nun, Nicu'nun ve Benedek'in bedenlerinin yanı sıra iki kadının arasına yerleştirdi. Rüzgâr yine ağaçların arasından geçiyordu ama koku taşımıyordu. Orman, bir karışıklık olduğunda olması gerektiği gibi sessizliğe bürünmemişti.

"Görüyorum ki bir şifacıya ihtiyacın var, Danutdaxton." Ses gölgelikten geliyordu ama hangi yönden geldiğini söylemek imkânsızdı. "Size hizmetimi sunuyorum."

Kendini hepimizden saklayabilen bu adam kim? Siv talep etti.

Her zaman olduğu gibi Danutdaxton kesinlikle gerçekleri söyledi. *O Luiz De La Cruz. Bir zamanlar Jaguar'dı, ama din değiştirdi, dirildi ve sonra layık görüldüğünde savaşçıların mağarasına götürüldü ve bir kez daha toprağa verildi. Zacarias, ailenin reisi olarak, soylarına katılmaya layık görülmesini istedi. Bu zor bir çizgiydi ve Luiz'e seçim hakkı verildi. Aksi takdirde yarım bir hayat sürecekti. İkinci kez öldü ve ruhu*

layık görüldüğünde ikiye bölündü. Bu onun için de Gary için olduğu kadar kolay bir geçiş olmadı. Ailenin geçmişteki tüm savaşçıları ona bilgi ve beceri aktarırken, aynı zamanda bir hayat arkadaşı bulamamanın verdiği umutsuzluğu da aktarmışlar. Ancak o muazzam bir şifacı.

Adalasia iki eskinin zihninde riskleri tarttığını hissedebiliyordu. "Sana göre Dax, o güvenilir biri mi?"

"O bir De La Cruz."

Sanki bunun ne anlama geldiğini bilmesi gerekiyormuş gibi. De La Cruz ailesini sadece Sandu Güney Amerika'da birkaç ülkede toprakları olduğundan bahsettiği için duymuştu. Gün boyunca sığır çiftliklerine göz kulak olan, kendilerine sadık insan aileleri olduğunu biliyordu ama bu ona erkekler hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

De La Cruz çok saygın bir isim, Petru da öyle. Sözlerinden dönmezler.

Adalasia Karpatyalı erkeğe seslenmek için ağzını açtı ama Siv onu aceleyle durdurdu. *Sen değil. Bir iyilik isteme.*

"Lütfen ondan yardım isteyin," diye yalvardı Adalasia.

Danutdaxton görünmeyen Karpatyalı erkeğe, "Çok yardımcı olabilirsiniz," diye güvence verdi. "Onu iyileştirmeye çalışırsanız minnettar oluruz."

Hava aniden enerji ile doldu. Güçle. Bunu hissetmemek imkânsızdı. Adalasia'nın vücudundaki küçük tüyler tepki verdi. Eskilerin hissine ve hatta Dax'ın içinde yaşayan Eski Olan'la arasındaki farka alışkındı ama bu yeni avcının kendinden emin adımlarla açıklığa doğru ilerleyişi tedirgin ediciydi. Belki de çok fazla güç.

Eskiler kadar uzun boylu değildi. İpli, yoğun kaslarla yapılıydı. Tam bir sessizlik içinde yürüyordu, öyle ki Sandu'nun bedenine yaklaşırken Adalasia'ya sanki dünya nefesini tutmuş gibi geliyordu, tuhaf gözleri kehribardan gerçek altına dönüşüyordu. Savaşçıların kullandığı uzun saçlara sahipti, ensesinde kalınlığı ve uzunluğu boyunca dolanan deri bir kordonla sabitlenmişti. Yürümekten çok sinsice dolaşıyordu, büyük bir orman kedisi gibi aralarında dolaşıyordu.

Luiz, "Onu iyileştirmeye kalkışmadan önce bana hemen ayrıntıları ver," dedi. Bakışları iki kadının üzerinde gezindi ve sonra Adalasia'ya yerleşti. Adalasia bu doğrudan altın bakışın en güçlü bariyerini delip geçen bir lazer gibi olduğunu hissetti. "Onu kendisine bağlı tutuyor."

"Evet." Danutdaxton'un Sandu'nun yaralarının nasıl oluştuğuna ve Siv ile Petru'nun ne bulduğuna dair tüm bilgileri aktardığı açıktı. "Şu anda yanında iki kadim var, Nicu Dalca ve Benedek Kovac."

Luiz sertçe başını salladı ve başka bir şey söylemeden bedenini bırakarak kendini saldırıya karşı tamamen savunmasız bıraktı.

Adalasia, "İçinizden birinin onun fiziksel bedenini öldürmeye çalışacağından çok da endişelenmiyor," diye belirtti.

"Dediğim gibi, o bir De La Cruz," diye tekrarladı Dax. "Ona herhangi bir zarar gelirse, kardeşleri bunun sorumlularını dünyanın öbür ucuna kadar avlarlar. Sana şunu söyleyebilirim ki Adalasia, onun şansına sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

"Bunun şans olduğuna inanmıyorum," diye fısıldadı. İnanmıyordu. Her şey olması gerektiği gibi olmuştu. Dax ve Riley ile tanışmaları gerekiyordu. Luiz De La Cruz'un onları bulması gerekiyordu. Her ne sebeple olursa olsun, tüm bunlar gerçekleşiyordu. Kartlarda korkunç bir tehlike görmüştü. Her yükselişte onları okuyor ve her yükselişte onları çevreleyen tehlikelerin daha da büyüdüğünü görüyordu.

Bir şeyi biliyordu. Sonunda iyi ve kötü arasında her zaman bir denge vardı. Bazen kötülük kazanıyor gibi görünürdü. Her şey o ana göre değişirdi. Bunu biliyordu ama yerde solgun ve cansız yatan Sandu olunca bunun bir faydası olmuyordu.

Danutdaxton, "Burada bulunma nedeni ne olursa olsun, Luiz bir şifacıdır," diye güvence verdi.

Niku, Sandu'nun bedeninden çıkıp kendi bedenine girdi, en az Sandu kadar hasta görünüyordu, neredeyse gri bir rengi vardı. Petru ve Siv gibi o da tekrar tekrar öksürdü. Bu kez Adalasia bedeninden sıyrılarak iyileştirici ışığa dönüştü ve soruna neyin yol açtığını görmek için yavaşça boğazına dokundu. Boğazının içini yapışkan bir tabaka kaplamıştı.

Adalasia. Azarlama çok sertti. Nicu onu neredeyse vücudundan atacaktı. *Bu zehrin hiçbirisi sana dokunamaz. Zehir sana hızla ulaşacak.*

senin varlığını hissettiği an. Siv, çabuk onu incele.

Ben hiçbir şeye dokunmadım. Hiçbir şey bana dokunmadı. Artık çok geçti, Siv çoktan bedeninden sıyrılmış ve onun bedenine girmişti.

Nereden biliyorsunuz? Bakteri mikroskopik. Gabriel ve Francesca'nın evine taşınan böceği hatırlıyor musun? Bu çok daha küçük.

Tabii ki çok daha küçük olacağının farkındaydı. Üçünüzün de öksürmesi hoşuma gitmedi. Benim için önemlisin, Nicu. Harcanabilir değilsin. Hepiniz bu çılgın riskleri almanın sorun olmadığını düşünüyor gibisiniz. Belki de onun bedeninde çok uzun süre kalıyorsun. Ben de yardım etmeliyim.

Kesinlikle olmaz. Bu hem Petru'nun hem de Nicu'nun ona hayır demesinin bir karışımıydı. Danutdaxton Nicu'ya kan verirken Siv onu muayene etti. Çok hareketsiz kaldı. Kalın film Sandu'nun vücudunun her yerinde olmalıydı. Savaş sırasında onu kurtarmak için acele ederken, hızla yayılmıştı. Bunu biliyor olmalıydı. Diğer kadimler gibi, o anlarda hayatının bir önemi yoktu, sadece onun.

"O iyi," dedi Siv. "Sana bütün ve tavizsiz ihtiyacımız var Adalasia. Beklemenin zor olduğunu biliyorum ama bu gerekli."

"Sandu'yu almaya gittiğinizde Luiz bize yardım etmek için kalırsa," diye düşündü Dax, "Adalasia ve geri kalanımızın yararlanabileceği, bu Nera'nın hayal edebileceğinden çok daha fazla güç olacak. Luiz gölge âlemine iki kez gitti. Bir De La Cruz olarak yeniden doğuşa izin vermek için kendilerini kaba döken savaşçıların hepsi bir sonraki hayata geçmişti. Bunun her yönüne aşinadır. Yaşlı Olan Ateş Mağarası'nda size rehberlik edebilir ve Luiz hepimize yardım etmeyi kabul ederse, başarı şansımız çok daha yüksek olur."

Riley küçük bir sıkıntı sesi çıkardı. Dax hemen ona döndü ve onu omzunun koruması altına aldı. "Ne oldu?"

"Biz" dedin. Onlarla birlikte gölge diyarına gitmeye niyetli misin? Eğer öyleyse, Dax, sana eşlik edeceğim." Ses tonu çok sertti.

"Bu dünyada bir dayanağa ihtiyaçları olacak Riley. Onlar için o dayanak biziz. Sen, ben ve Yaşlı Olan. Gölgeler âlemine seyahat edemeyiz, gitmenize de asla izin vermem."

Riley ve Adalasia uzun uzun bakıştıktan sonra Riley gözlerini devirdi. Adalasia onun Dax'ın diktesiyle pek ilgili görünmediğini fark etti.

Daha sonra Benedek ortaya çıktı, öksürerek bedenine girdi, o kadar zayıftı ki zar zor oturabiliyordu. Adalasia, kadimlerin her biri bedenlerine dönüp kan verdikçe ya Danutdaxton'ın onları iyileştirdiğini ya da diğer kadimlerden birinin onları iyileştirdiğini fark etti. Riley Dax'e kan vermeye devam etti. Adalasia bunun devam edemeyeceğini biliyordu. Gölge diyarı olarak adlandırdıkları yerde Sandu'yu bulmasına yardım edemeyecek kadar güçsüz olacaklardı.

"Git, Dax," dedi Nicu. "Sen ve Petru avlanırken ben bekleyeceğim. Luiz'in kana ihtiyacı olursa, onu ben karşılayabilirim."

Petru hemen buhar olup uçtu ve ağaçların arasından akarak onlardan uzaklaştı.

Danutdaxton eğilip Riley'nin başının üstüne öpücükler kondurdu. "Bırak bizi," diye mırıldandı. İkili hemen Petru'nun yaptığı gibi dağıldı.

Bunun Adalasia'yı neden şaşırttığını bilmiyordu. Riley'nin onlarla kalacağını düşünmüştü ama belli ki hayat arkadaşının başka fikirleri vardı. Bunun mantıklı olduğunu düşündü. Sandu dört muhafız da yanında olmadan onu bırakmazdı, hele ki az önce yaşadıkları gibi bir savaştan sonra.

Bakışları bir kez daha sık bitki örtüsünün içinde kıpırdamadan yatan Sandu'ya kaydı. Gördüğü manzara karşısında vücudundan küçük bir ürperti geçti. Sandu'nun açıkta, yerde yatmasından hoşlanmamıştı. Kapalı bir alanda olmayı ya da en azından toprağın açık olmasını, böylece zengin toprağın ortaya çıkmasını tercih ederdi. Tüm mineralleri içeren toprak Sandu'nun iyileşmesine yardımcı olacaktı.

Dizlerini yukarı çekti ve çenesini dizlerinin üzerine koyarak adamın uzun bedenini inceledi. O kadar hareketsiz yatmasına rağmen çok fazla yer kaplıyordu. Eğer derisinin altında artık neredeyse mavimsi bir siyaha dönüşen grileşme olmasaydı, onun ayağa kalkmasını beklerdi. O kadar güçlüydü.

"Burada otururken kendimi çok işe yaramaz hissediyorum. Ölen ben olsaydım, o burada öylece oturuyor olmazdı." Kederli bakışlarını Nicu'ya doğru kaldırdı.

"*Sisarke*, bunun senin için son derece zor olduğunu biliyorum." Nicu'nun sesi nazıktı. "Onu bizimle tutuyorsun. Biz sadece onun bedenini iyileştiriyoruz. Sizin yaptığınızı yapmamız mümkün değil."

Adalasia kaşlarını çattı. Sanki hiçbir şey yapmıyormuş gibi hissediyordu. "Tam olarak ne yaptığımı düşünüyorsun Nicu?"

"Onun ruhu sende."

Çenesini tekrar çekilmiş dizlerine sürttü. "Evet, onu bana geri gönderdi. Sanki ona ulaşmak için yaşadığım onca yeniden doğuş ve hayattan sonra beni reddetmiş gibi hissettim."

"Ama sen daha iyi biliyorsun."

"Sanırım öyle, entelektüel olarak. Reddedilmek hâlâ çok gerçekçi geliyor."

İçine döndü, parlak ışıyla geri verdiği ruhunun yarısını çevreledi, ısıttı, biraz umutsuzca ona tutundu. Ondan yayılan bir sıcaklık yoktu. Işık da yoktu. Küçücüktü, sanki yavaş yavaş onun gözetiminden kayboluyordu. Aslında o küçük parçanın titrediğini, sanki tutunmaya devam edemeyecek kadar güçsüzmüş gibi titrediğini gördü. Adalasia sıcaklık ağını onun ruhunun etrafına daha sıkı bir çember şeklinde çekti.

Beni bırakma, Sandu. Sensiz var olamam. Seni takip edeceğim. Geleceğimi biliyorsun. Bu, ailemizin yüzyıllardır koruduğu kapıyı korumasız bırakır. Onurunu kaybeden ben olurum. Dayanmak zorundasın.

Sessizlik onun telaşlı yalvarışını karşıladı. Ve bu bir yalvarıştı. Ona olan ihtiyacı konusunda onu ikna etmeye çalışacak kadar gururlu değildi. Onun için din değiştirmiş, Karpatyalı olmuş, o inanç sıçramasını yapmıştı ama bir yerlerde ona fena halde aşık olmuştu. Onun diğer yarısı olmuştu.

Soğğun farkına vardı. Acı, buz gibi soğuk. Fısıltılar. Teninde arı sokması gibi sokmalar. Hayır, derisinde değil, vücudunun içinde. Vücudu bile değil. Ruhu mu? Onun ruhu mu? Acımasızca saldırıya uğruyordu. Acı içindeydi. *Acı.*

"Nicu. Şifacı olduğunu düşündüğün o adam Sandu'ya zarar veriyor. Sadece bir anlığına bağlantı kurdum ve Sandu çok acı çekiyor. Saldırı onun ruhuna. Onu Sandu'dan uzaklaştırmalısın." Bacaklarını uzattı, sıçramaya hazırdı ama ne yapmayı planladığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Saldırı bir süredir devam ediyordu Adalasia," dedi Nicu, sesi yumuşaktı. "Seni en kötüsünden korumak istedik. O aramızdan ayrılalı çok oldu. Siz sadece bedeninden geriye kalanları görüyorsunuz. Ruhu hayat ağacından aşağı indi ve şimdi gölgeler âleminde. Luiz onun bedenini iyileştiriyor."

İçten dışa. Vebayı kovuyor. Sandu, içinde küçük bir leke bile olan bir bedene geri dönemez. İkinizi de şansa bırakamayız."

Adalasia telaşla iki elini arkaya taranmış saçlarının arasından geçirdi. "Acı çekiyor."

Nicu, "Karpas avcılarını dayanıklıdır, *sisarke*," diye hatırlattı.

O zaman ayağı fırladı, artık vücudunda titreşen huzursuz enerjiyi kontrol edemiyordu. Göğsünde ağırlaşan kederi koyabileceği hiçbir yer yoktu. Dengesini korumak için elinden geleni yaptı. Bu adamlar, onun koruyucuları, Sandu'yu kurtarmak için kendi hayatlarını tehlikeye atarak ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı. Onlara bir yerlerde hayatta olan hayat arkadaşları olduğuna dair güvence vermişti ama yine de Sandu'yu en çok ihtiyaç duyduğu anda terk etmemişlerdi. Metanetli tavırlarıyla onun yanında durdular ve ondan da aynısını beklediler.

Adalasia Sandu'nun yere düşmüş bedeninden uzaklaştı. "Onu almaya gittiğimizde ne olacak Nicu? Cesedini öylece ortada bırakamayız. Burada vahşi hayvanlar var."

"Denememizi buradan yapacak olsaydık tüm bedenlerimiz açığa çıkacaktı. Zehirleri dışarı atmak ve böylece tüm izlerini yok edebilmek için bedenini burada iyileştirmeye çalıştık. Yakınlarda zengin toprağı olan bir mağaraya gideceğiz. Danutdaxton'un bize bahsettiğı bu yerde şifa için pek çok element bulunuyor. Biz gölge diyarına yolculuk yaparken o bizim için bedenlerimizi koruyacak."

Kaşlarını çatı. "Hepimiz yaşıyoruz Nicu. Biz oraya ait değiliz, değil mi? Benim anladığım bu. Bu kadar çok kişinin bu yere gitmesi düşmanlarımızın bizi bulmasını kolaylaştırmayacak mı?"

"Bir rehberle gideceksin, Adalasia. Büyük ihtimalle ben. Belki Benedek. Diğerleri zihninde seninle olacak. Birlikte sahip olduğunuz güç muazzam olacak. Sandu seni tanımazsa ya da kendi başına hareket edemezse, enerjimizi birleştirdiğimizde onu bizimle birlikte bu diyara geri çekebiliriz."

"Plan bu mu?" Kaşlarını kaldırarak ona baktı. Bu ona çok basit gelmişti.

Nicu başını salladı. "Elimizde bir tek bu var."

"Ya onu bulamazsam?"

"Yapacaksın. Sorun bu olmayacak. Ateş Mağarası'na götürüleceğine inanıyorum."

"Donuyor. Her neredeyse, yalnız, hasta, kafası karışık ve donuyor." Adalasia onun Ateş Mağarası'nda olmadığına şükretmesi gerektiğini biliyordu. Sandu'nun bedenini kurtarmak için verilen mücadele çok fazla zaman alıyordu. Hem de çok fazla. Gecenin geçmesini istemiyordu. Hepsi yere inmek zorunda kalacak ve Sandu onlar için kaybolacaktı.

"O bir avcı, *Sisarke*," diye açıkladı Nicu. "Bir kadim. İçgüdüleri ne pahasına olursa olsun hayatta kalmak yönünde olacaktır, özellikle de sizden haberdarsa."

Adalasia bu bilgiyi zihninde evirip çevirdi. "Neden ona ulaşmamı istemiyorsun? Bu ona umut verirdi. Onun için geleceğimi bilirdi."

"Onun için gelmenize asla razı olmaz. Gölge diyarı çok tehlikeli. Ruhların ölümden sonra karanlık eylemlerinden tövbe etmek için gittikleri bir yer olarak bilinir. Yaptıkları hatayı görmeleri için onlara bir şans verilir. Çoğu sorumluluğu kabul etmek istemez. Vampire dönüşenler sürekli olarak bu diyara geri dönmenin bir yolunu bulmaya çalışırlar."

"Belki bu şekilde sağlayabilirim?"

"Böyle düşünmeleri mümkün. Hatta senin bile bunu yapabilmen mümkün," diye ekledi Nicu. "Manastırda bir araya geldiğimizde gölge âlemini uzun uzun tartışmıştık. İlgi çekici bir konuydu. Manolito De La Cruz ve diğer iki Karpat kadimi, oradan geri dönmeyi başaran şahsen tanıdığım tek kişiler. O diyarla ilgili tüm bilgiler onlardan geldi."

"Luiz bizden daha fazla ayrıntıya sahip olabilir," dedi Adalasia.

"Belki de. Karpatyalı olmadan önce Jaguar'dı. Ölmek üzereyken dönüştürüldü çünkü iyi bir adamdı ve De La Cruz'un koruması altındaki kadınları kurtarmıştı. Uyandığında, gerçek bir Karpat erkeği olmadığı için sonsuza dek hayat arkadaşı olmadan yarım bir hayat yaşayacaktı."

"Bana bu bilgi verildi."

"Ama bunu anlamak zorundasınız. Jaguarlar yalnız yaşayan yaratıklardır. O bir Jaguar adamıydı ve Brodrick'e karşı geldi, sistematik olarak

türlerini yok ediyordu. Luiz diğer erkeklere dişilere bakmaları ve onları korumaları gerektiğini anlatmaya çalıştı. Bu onu popüler bir adam yapmadı. Kendi türü tarafından dışlandı. Bu onu daha da yalnızlaştırdı. Karpatyan olarak doğduğunda ise bir kez daha dışlanmıştı."

"De La Cruz ailesi, mükemmel olmadığınız için birini dışlayacak türden insanlar gibi görünmüyor. Size patronluk taslayabilirler ama Sandu'nun zihninde yakaladığım tüm görüntülere bakılırsa, bu çok korkulan ama saygı duyulan, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aile."

Nicu başıyla onayladı. Cesetten uzaklaştı ve sonra gölgeliğe baktı. Adalasia onun kana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ayrıca kendi kanını sunarsa Nicu'nun bunu reddedeceğini de biliyordu.

"De La Cruz ailesi hakkında haklısın Adalasia," diye kabul etti. "Luiz'i terk etmediler ama o farklı olduğunu biliyordu. Ailenin en büyüğü Zacarias, Luiz kana susadığında onun gerçek doğasının galip gelmesini sağlamak istedi. Şiddetli bir savaşçı olmasına rağmen, doğal olarak kadınlara ve çocuklara karşı korumacıdır, ki bu da Karpatların tarzıdır."

"Aradıkları şey bu muydu?"

Nicu başını salladı. "Hepsi değil. Ayrıca muazzam derecede iradeli biriydi, eğer bir savaşçı olacaksa buna ihtiyacı olacaktı. Zacarias Luiz'in gerçek ruhunu gördüğünde, onu bir De La Cruz olmaya davet etti. Riskleri ve bunun onun için ne anlama geleceğini anlattı. Hatırlamalısınız ki, çok az insan erkeğine böyle bir yetenek bahşedilmişti. Dürüst olmak gerekirse, başkalarını hatırlamıyorum.

"Yaşadığınız tüm yüzyıllar boyunca kimse bir erkek insanı dönüştürmedi mi?" Adalasia biraz şaşırmıştı.

"Bunu yapmak için hiçbir neden yoktu," dedi Nicu özür dilemeden. "Aynı anda, ikisi de insan olan Gary ve Luiz savaşçıların mağarasına götürüldü. Oraya götürülen bir kişi daha vardı, Zev. O hem Lycan hem de Karpatlıydı, karışık kanlıydı. Onların türüne *Han ku pesak kaikak* diyoruz, yani 'koruyucu'. Tirunul soyu onu sahiplendi, ama aynı zamanda soyu tükenmiş Kara Kan soyu tarafından da sahiplenildi. Onlar güçlü bir savaşçı soyuydu. Çok azı hayat arkadaşı bulabildi ve uzun zaman boyunca hiç kimsenin

damarlarında o kanı taşıyorlardı. Bu şok edici ve aynı zamanda çok sevindirici bir haberdı."

Adalasia ağaçların arasında bir süre yürüdükten sonra geri döndü ve her seferinde Sandu'nun bedenine biraz daha yaklaştı. "Onları savaşçıların mağarasına götürürsen ve layık görülürlerse, o soydan olurlar diye düşünmüştüm. Artık daha önce oldukları gibi değillerdi. Ruhları bölünmüştü."

"Luiz ve Gary için de durum böyleydi. Luiz bir De La Cruz, Gary ise bir Daratrazanoff oldu. Zev farklıydı çünkü o zaten bir Karpatyalı olan Karanlık Kan'dı. Doğduğu andan itibaren bir hayat arkadaşı vardı. Bunun farkında değildi çünkü o da bir Lycan'dı ve Lycan topluluğu içinde büyümüştü. Lycanlarda ve Karpatyalılarda kanın nasıl işlediğini anlamak zordur."

Luiz aniden kendi bedenine geri dönmüştü, derisi aynı grimsi rengi gösteriyordu. Boğazını birkaç kez temizledi ama öksürmedi. Nicu anında ışık ve enerjiye dönüştü, kaplamanın gittiğinden ve üzerinde bakteri ya da zehir olmadığından emin olmak için Luiz'in içine girdi. Emin olduğunda, De La Cruz'a bileğini vermek için geri döndü.

Adalasia Luiz'in Nicu'dan çok fazla şey almamaya dikkat ettiğini fark etti. Nicu'nun zaten beslenmeye ihtiyacı vardı. Gölgeler diyarındaki Sandu'yu bulmaya gitmeden önce iki adamın da avlanması gerekecekti.

"Vücudu temiz," dedi Luiz. "Bizden çok uzakta." Tuhaf altın gözlerini tamamen Adalasia'ya çevirdi. "Onu buradan geri mi alacaksınız?"

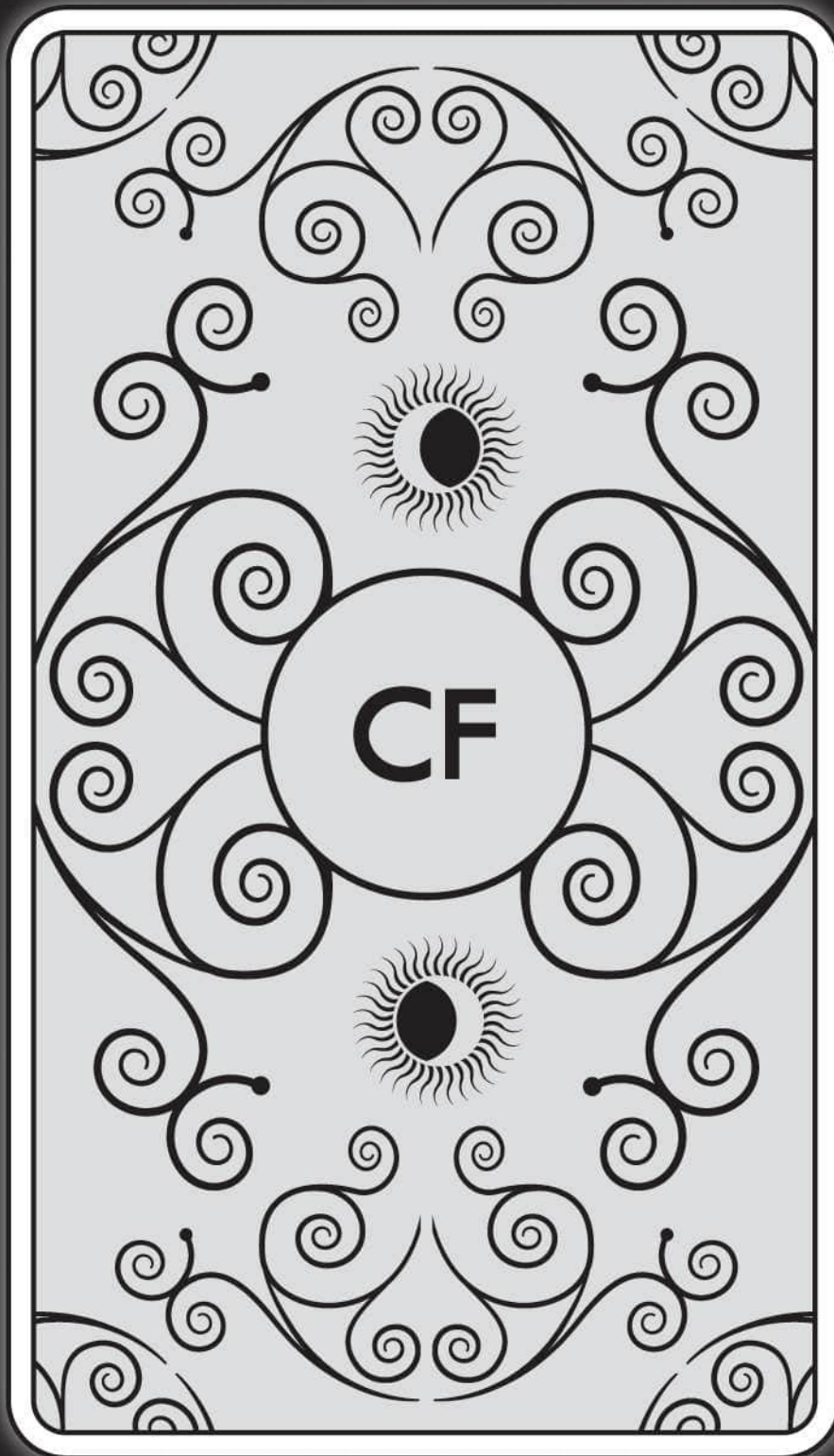
"Kesinlikle öyleyim," dedi sesine inanç katarak. Ses tonunda her türlü meydan okuma imasını saklıyordu. Bu adamlar tarafından ne yapıp ne yapamayacağı söylenecek bir çocuk değildi. Sandu *onun çocuğuydu*. Onun hayat arkadaşı. Nerede olursa olsun onu geri getirecekti.

Başını salladı. "Kısa süre içinde döneceğim ve size eşlik edeceğim." Bunu bir kararname haline getirdi.

Ayağa kalkmış ve o kadar hızlı gitmişti ki, sadece gözünü kırpmıştı ve ondan hiçbir iz yoktu. Nicu'ya baktı. "Bu iyi bir şey mi?"

Nicu yavaşça başını salladı. Luiz'in ona gölge diyarına kadar eşlik etmesinin gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüp düşünmediğini anlaması imkânsızdı ama

Benedek geri döndü ve Nicu taze kan avına çıkmak üzere ayrıldı.



-XV-



D£VIL

S Bana yakın dur," diye emretti Luiz.

Refakatçisinin ona hatırlatmasına gerek yoktu. Adalasia bu garip yerde kaybolmak istemiyordu. İlk bakışta, burası Nera'nın iblisleriyle savaştıkları yağmur ormanı. Ağaçlar üzerlerinde yükseliyordu ama gövdeleri düzgün değildi. Bükülmüş ve çatlamışlardı. Dallar uzanıyor, gökyüzüne doğru değil, koyu gri sisin içinde daralan patikada yürürken dikkatsiz olanlara doğru uzanıyordu.

Kalbi çarpmaya başladı ve ağzı kurudu. Tıpkı savaştıkları yağmur ormanında olduğu gibi gövdelerde ve dallarda sarmaşıklar vardı ama bunların yapraklarında donuk yeşil, neredeyse mide bulandırıcı bir renk vardı. Yılanlar odunsu sarmaşıkların etrafında kıvrılıp onlara bakıyordu. Kertenkeleler ve örümcekler gövdelerin üzerinde ve patikanın her iki yanındaki bitki örtüsünün içinde hareket ederek ilerlemelerini takip ediyordu.

"Kalbini yavaşlat," diye emretti Luiz.

Adalasia ona hatırlatmak zorunda kaldığı için utanmıştı. Uzun süredir Karpatyalı olmayabilirdi ama iblislerle savaşmak için eğitim almıştı. Ona kalırsa bu diyar tamamen iblislerle ilgiliydi ve kendini toparlaması ve Luiz kadar soğukkanlı olması gerekiyordu.

Gölgeler âlemine girmenin bir yolunu bulmakta hiç zorlanmamıştı. Sandu onun diğer yarısıydı. Ona ruhunu geri vermiş olabilirdi ama ona tamamen bağlıydı. Doğumundan önce ona yüklediği ritüel sayesinde birbirlerine bağlanmışlardı. Ona ulaşması, ruhunun onunkiyle birleşmesine izin vermesi yeterliydi ve gölge âlemine çekildi. Tam olarak onun düştüğü yerde olduklarını hemen anladı. Orayı tanıdı. Orayı asla unutmayacaktı. Sadece şimdi, ağaçlar ve manzara son gördüğünden çok farklıydı.

Riley bitki örtüsünü özenle yenilemişti ama toprak bir kez daha kavrulmuş, kir ve döküntüler çürümüş ve yanmış görünüyordu. Daha önce ormanda bir canlılık varken, etrafındaki her şey donuk görünüyordu, renkler

Sadece sessiz değil, neredeyse cansız, sanki tüm canlılık içlerinden çekilmiş gibi.

Gölgelikten yukarı bakınca, gökyüzü bile farklı görünüyordu, yuvarlanan bulutlar daha karanlık ve daha uğursuzdu. Gerçek yağmurdan ziyade yeryüzüne doğru uzanan uğursuz ağlara benzeyen gri iplik yığınları dönüyorlardı. Her şey sanki bir tehditmiş gibi görünüyordu.

Kertenkeleler ve kemirgenler kaçışarak onlardan uzaklaştı. Ağaçlardaki kurbağalar da tıpkı yılanlar gibi onlara bakmak için ayağa kalktı. Nera'nın casusları da burada mıydı? Bu mümkündü ama bunu düşünemezdi. Sadece Sandu'yu bulmaya ve onu bu diyardan çıkarmaya konsantre olmalıydı.

Tekrar ona uzandı. Bir anda acı hissetti ve kendini toparlamak için bir anlığına uzaklaşmak zorunda kaldı. "Vücudunu iyileştirdiğinde neden acı hissetsin ki?"

"Ruhu artık bedeninde değil. Ayrıldıktan sonra içinde bulunduğu kabağı ne olduğuna dair hiçbir anısı yok. Ne tarafa?"

Adalasia derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye zorladı. Denge. Çok yavaşça, bir kez daha Sandu'ya dokundu, bu sefer dikkatle. Zihni Sandu'nunkine kaydığı anda, onun kendisinin farkında olduğunu hissetti. Onu reddedişini.

Burada olamazsın.

En azından onu tanıyordu. Rahatlama muazzamdı.

Ewal emninumam, bu senin için çok tehlikeli. Sen tamamen canlısın, senin yok olmandan zevk duyacak kötüler için bir işaret fişegisin.

Artık onun üzerinde bir yönü vardı. Onun uyarısını dikkate almadı ve Luiz'e ormanda hangi yoldan gitmeleri gerektiğini gösterdi.

Bulduğunuz yerde kalabilir misiniz, yoksa tek bir yerde kalmak sizin için çok mu tehlikeli?

Luiz hızlarını artırmıştı. Artık Sandu'nun yaklaşık olarak nerede olduğunu bildiklerine göre, ona mümkün olduğunca çabuk ulaşmak istiyorlardı.

Etrafım eski "dostlarımla", yok ettiğim ve bir sonraki hayata geçmeden önce burada bekleyen ölümsüzlerle çevrili. Beni bekliyorlardı. Beni Ateş Mağarası'na götürürlerse diğer dünyaya açılan bir kapı, gölge âleminde bir çıkış yolu vaat etmişler. Beni oraya götürmeye kararlılar.

Adalasia bilgiyi Luiz'e ilette. Muhafızların yakınlarda olduğunu biliyordu, zihninde çok küçük gölgeler vardı ve Adalasia ile Sandu arasındaki konuşmaları dinliyorlardı. Varlıklarını belli etmediler. Sandu'nun kaçırılıp dayanamayacağı kadar işkence görmesi halinde Luiz, Adalasia ve Sandu'yu geri getirecek gücü toplamak için sürpriz yapmak istiyorlardı.

"Onlarla savaşmak için çok zayıf. O hâlâ yarı canlıken onlar öldürülemez, zaten ölüler. Onun ruhunu elinde tutuyorsun ve onlar bunu hissediyor. Ona mümkün olduğunca oyalanmasını söyle."

De La Cruz kardeşlerden biri olan rehberim Sandu, mümkün olduğunca uzun süre oyalanmanızı istiyor. Karşı koymanızı istemiyor, en azından gerçek gücünüzü kullanmanızı istemiyor. Ateş Mağarası'na götürülmeniz gerekiyorsa, öyle olsun. Bir planımız var. Yaşlı Olan'ın bir planı var.

Biri kalkanlarını delip hayat arkadaşları arasındaki mahrem yolu gerçekten dinleyebilir diye Danutdaxton'ın adını söylemedi ya da "ejderha" demedi. Sandu ona cevap vermedi ve onun adını söylememek için alt dudağını sertçe ısırđı.

"Havalanabilir miyiz? Bu daha hızlı olmaz mı?" Sesi kaygıyla renklenmişti.

Luiz omzunun üzerinden bir bakış attı. Şimdi koşuyordu, ayakları yeri zar zor sıyrđıyordu. O da Luiz'i takip etti, kalp atışlarının hızlanmasına ya da nefes alış verişinin değişmesine izin vermedi.

"Henüz değil. Belli ki senin onu takip etmeni bekliyorlar. Senin için tuzaklar kurmuş olacaklar Adalasia. Karpatlar dünyasında yenisin ama başarılı olmak istiyorsak gözlerinden ve kalbindeki sevgiden daha fazlasıyla bakmalısın. Burası bir illüzyon dünyası ama bu illüzyonlar ölümcül olabilir."

Ses tonunda azarlama yoktu. Yüzündeki ifadede de yoktu ama yine de utandığını hissetti. Sandu'nun durumuna odaklandığı için kendisine öğretilen her şeyi unutuyordu. Onun için dehşete düşmüştü. Etrafında savaşa duygusuzca giren eski Karpatların örnekleri vardı. Onlar ellerindeki savaşa konsantre olmuşlardı. Ona ego ve gururu bir kenara bırakması, beyninin tam olarak çalışmasına izin vermesi ve böylece sorunları hızlı bir şekilde çözebilmesi öğretilmişti.

"Sandu yok ettiği vampirlere bir geçit sözü verildiğini söyledi Luiz. Birisi bunu yaptı. Nera, Lilith için bir iblis ordusuna komuta ediyor. Nera vampirlere kendisine yardım etmeleri karşılığında geçitten geçme şansı vaat etmiş olabilir."

zerinde seyahat ettikleri ana patikadan birkaç yol ayrılıyordu. Adalasia hiç düşünmeden sol omzuna zihinsel bir dokunuş yaptı ve bir av patikasının küçük şeridini takip etmesini işaret etti. Örümcek ağlarıyla kaplı bir ağaç korusunun içinden geçen yol daha karanlıktı. Yaşayan iki Karpatlıyı takip etmeye başlayan yüzlerce örümceğin hareketini hissetti.

Uzun paltosunun altından kılıcını çıkardı ve koşarken yukarı kaldırdı, alevler kılıcın üzerinde aşağı yukarı hareket ediyor, kırmızı ve turuncunun çeşitli renklerinde titreşiyor ve titreşiyordu.

"Dinleyin beni, kötüler. İçinizden biri bile yoldaşımın ya da benim üzerime düşmeye cüret ederse ya da üzerimize bir ağ atılırsa, tüm bu koruyu ateşe veririm. Her birinizi yakarım. Hiçbiriniz kaamayacaksınız."

Bir tehdit olarak çok kararlıydı. Bir tanesi bile üzerlerine düşmeye cüret ederse tüm koruyu ateşe *verecekti*. Hareketsiz kalmakla işi bitmişti. Örümceklerin kime ait olduğunu bilmiyordu -bu yere ya da Nera'ya- ama umurunda değildi. Hızla ilerlemeye devam etti, Luiz'in hemen arkasında durdu, nefes alışını hiç değiştirmede.

Örümcekler koru boyunca ilerleyişlerini takip ettiler ama hiçbiri yanlarına yaklaşmadı. Onları geciktirmek için üzerlerine ağ atılmadı. Tam ağaçların arasından bir açıklığın kenarına çıktıklarında, kuşlar çığlık atıp üzerlerine atladılar, jilet gibi keskin gagaları ve hain pençeleriyle gözlerine doğru geldiler. Sanki yüzlerce yırtıcı kuş üzerlerine uçuyor, onları ağaçların arasına geri sürmeye ya da gözlerini oymaya çalışıyordu.

Luiz ellerini havaya kaldırdı ve kuşlar görünmez bir bariyere çarptı. Tüyler yağmur gibi yağdı. Bazıları yere düşerken çığlıklar havayı doldurdu, bariyere öyle sert çarptılar ki boyunlarını kırdılar. Karmaşık bir desen rd ve sonra Adalasia'ya açıklığın diğer tarafındaki ağaçlara doğru koşmasını işaret etti. Adalasia beklemedi, her ne kadar vücudunu tekrar açıklığa çıkmak için o ilk birkaç adımı atmaya zorlamak zor olsa da.

Tepesinde kuşlar çılgına dönmüştü ama o koşmaya devam etti, bakışları bir kapok ağacının grimsi bükülmüş gövdesine kilitlenmişti. Yırtıcı kuşlar başının üzerindeki ve etrafındaki görünmeyen bir bariyeri tırmalarken Luiz'in bir tünel oluşturduğunu fark etti. Kuşların şiddetli darbelerine karşı ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu, bu yüzden kalp atış hızını aynı tutmanın ve ciğerlerinin düzenli nefes almasının bilincinde olarak Karpas bulanık hızıyla koştu.

Kalın ağaç korusuna ulaştı, iki adım attı ve durdu, Luiz neredeyse ona çarpıyordu. "Burada bir şey var." Kötü niyeti hissetti.

Arkalarında kuşlar çılgın atmaya devam etti ama karanlık ormana doğru onları takip etmediler. Ağaçların etrafından dolanamazlardı, kuşlar uçarken ve onları tutsak etmek için nöbetçi gibi ileri geri fırlarken olmazdı.

Cildi sürünmeye başladı. Vücudundaki tüyler protesto için diken diken oldu. İlk kez, kadim ile kendisi arasındaki kan bağına kullandı. Onu tanımadığı zamanlarda çok samimi gelmişti. Tüm içgüdüleri ona bu düşmanla tek başına yüzleşmesi gerektiğini söylüyordu. *Kendini sakla. Benimle olduğunu bilmemeli.*

Luiz ona soru sormadı; sadece ortadan kayboldu. Onun yakınlarda olduğunu ve muhafızların zihninin içinde çömelmiş olduğunu bilse de, Sandu'nun onu çektiği yöne doğru büyük bir korkuyla ilerlemeye devam etti. Luiz'in muazzam gücüyle fiziksel varlığı, bu kadar güvendiğini fark etmediği bir koruma olmuştu.

Kendini hızlı adımlarla yürümeye zorladı ve etrafını taradı. Ormanın derinliklerine indikçe kafasının daha da karıştığını hissediyordu, sanki zihni bulanıklaşıyordu. Etrafındaki gölgelerde bir şeyler hareket ediyor, ona ayak uyduruyordu. Ağaçların arasında sürünen şekillere, kürklü yaratıkların büyük gövdelerine göz attı. İki kez, yaratıklar dikkatini çektiğinde parlayan kırmızı gözler gördü ve bir kez, sarı kötü niyetli gözler başının üstündeki dallardan ona baktı.

Ağır gölgelik altında hava daha yoğun ve sıcak ve nemle birlikte nefes almak çok daha zordu. İçine çektiği her nefes

sanki kötülükten boğuluyormuş gibi hissetmesine neden oldu. Durdu ve etrafını saran yaratıkları görmezden geldi. Onların ne olduklarını biliyordu: Bir kurttan çok daha korkutucu bir şeyin emri altındaki orman hayvanlarının bedenlerine gizlenmiş iblisler.

Karşı karşıya olduğu kötü niyetli iblis her neyse zihnini bulandırıyor. Bu kafa karışıklığı Sandu'nun nerede olduğunu kesin olarak tespit etmesini zorlaştırıyordu. Yavaşça bir daire çizerek döndü ve tekrar onun yönünü aramaya başladı. Derin nefesler alıp zehirli havayı içine çekmeye cesaret edemedi.

Bir kez daha kılıcını kınından çıkardı ve iki eliyle havada tuttu. Bu kez ışık parlak bir şekilde parlayarak karanlık gölgeleri rahatlattı. Kurtlarla kılıç dişli kaplanların karışımı gibi görünen yaratıklar ışıktan hızla uzaklaştı, boğazlarının altından saldırgan bir şekilde hırladılar ama yine de geri çekildiler. Başının üzerinde kanat çırpışları duydu ve sarı gözler kayboldu.

"Çok güzel, canım. Biz konuşurken çocuksu kılıcını bir kenara bırakmalısın, Adalasia."

Ses ağaçların arasından geliyor, onu çevreliyor gibiydi. Tatlı. Büyüleyici. Bir parça erkek eğlencesi. En ufak bir tehdit ya da tehditkârlık yoktu. Yine de tüyleri diken diken oldu. Bu ses çok tatlı, çok çekiciydi. Zihnine doğru hafif bir itme hissetti, sanki biri kapıyı çalıyor, içeri girmeye çalışıyordu. Adalasia kalkanlarını sıkıca tutarak bu ayartmaya direndi.

Müdahale etmeyi reddetti ve Sandu'nun olduğundan emin olduğu yöne doğru döndü. Ona elini uzatmadı, uzatırsa Sandu'nun bunun acısını çekeceğinden emindi.

"Bunca yolu hayat arkadaşını gölge dünyadan kurtarmak için geldin Adalasia. Gördün mü? Seni tanıyorum. Adını da biliyorum. Bir süredir sana büyük bir hayranlık duyuyorum ve ziyaret edip birbirimizi tanıyabileceğimizi umuyordum."

Bu ses baştan çıkarıcıydı. Kendisini her türlü tuzaktan kurtarmak için başını zihinsel olarak salladı.

Vampir değil, diye fısıldadı Luiz ona. *Başka bir şey.*

Diğerlerinin de aynı fikirde olduğunu hissetti. Onların konuşmasını istemedi. Tamamen konsantre olması gerekiyordu. Bu her kimse, görüş alanının hemen dışında, onunla birlikte kolayca hareket ediyordu. Sandu'ya giden yoldan geri dönmek için üzerindeki çekim kuvvetliydi.

Kendisini amansız sıcaktan biraz olsun kurtarmak için bir esinti yaratmaya çalıştı. Hava bunaltıcıydı. Doğru olduğundan emin olduğu yöne doğru hareket etmeye zorlasa da ayakları kurşun gibi hissediyordu. Ne kadar denerse denesin, vücut ısınısını ayarlayamıyordu. Bir an için gözlerini kapadı ve Sandu'nun kendisi için yarattığı harika havuzlardan birini düşündü. Şu anda içine girip sıcak tenine değen serin suyun verdiği rahatlamayı hissetmek mükemmel olurdu.

Gözlerini açtığında uzaktan gelen su sesini duyabildiğini fark etti ve aklına bu fikrin gelmiş olması gerektiğini anladı. Acımasız sıcaktan kurtulmak için sadece boynunu ve bileklerini yıkayacağı düşüncesi kalbini hoplattı. Sandu'ya doğru cesaret edebildiği kadar hızlı koşarken kalp atışlarını sabit bir ritme oturtmaya zorladı.

Patikadaki hafif dönemeci dönerken hafif bir kükürt kokusu aldı ve kendini ağaçların arasından, kayaların kenarından güzel mavi bir havuza dökülen tatlı suyun bulunduğu küçük bir mağaraya doğru bakarken buldu. Korkunç nem ve sıcaktan sonra su davetkâr, hatta büyüleyici görünüyordu. Adalasia havuzları her zaman sevmişti. Her türlü havuzu, ama ne kadar doğal olursa o kadar iyiydi. Bir banyoda saatlerce kalabilirdi. Sıcak bir küvette. Doğal su kaynaklarında. Cildi terden kirlenmiş ve tuzlanmış, kirle kaplanmış gibi hissediyordu. Serinletici suda biraz serinlemenin bir zararı olur muydu? Bu onu canlandırırды. Ağaçların arasından saparak Sandu, ama uzak görünmüyordu. Sadece birkaç dakika sürer.

Adalasia bir an durup uzakta parıldayan davetkâr suya baktı. Kaşlarını çattı, başını salladı ve ağaçların arasından güneş ışığı varken neden böyle karanlık bir alanda yürüdüğünü hatırlamaya çalıştı. Çok sıcaktı. Terliyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. Serin suyu teninde hissetmeye *ihtiyacı vardı*. Başka hiçbir şey daha önemli değildi.

Aniden tırnaklarını avucuna batırды, böylece ısırığı hissetti. A k l ı n d a n ne geçiyordu? Hiçbir şey onun rahatından daha önemli değil miydi?

Hiçbir şey mi? Sandu'da olduğu gibi mi? Hayat arkadaşı mı? Acı içinde kıvranıyor, onu koruyor, acısına kalkan oluyordu ve o çok sıcak olduğu için mi endişeleniyordu? Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Çağırın suya doğru döndü ve aniden çarpan şakaklarını ovuşturdu. Neler oluyordu? Küçük iğneler kızgın arılar gibi beynine saplanıyordu. Bu hissi görmezden geldi ve ayaklarını hareket etmeye zorladı. Şaşkınlık içindeydi, patika artık orada değildi. Bitki örtüsü sıktı, küflü yapraklar hareket eden karıncalardan oluşan bir halıyla kaplıydı.

"Bir patikaya ihtiyacım yok," diye mırıldandı yüksek sesle ve Sandu'nun olduğunu bildiği yöne doğru ilerlemeye devam etti. Suyu tekrar baktığında, artık orada değildi. Bu bir yanılsama mıydı? Bir ayartma mı? Onu oyalamak için bir numara mı? Bilmiyordu ya da umurunda değildi. Sandu için çok geç olmadan onu bulmalıydı. Şu anda içinde bir aciliyet duygusu vardı.

"Neden onun sana layık olduğunu düşünmekte ısrar ediyorsun?" diye sordu büyüleyici, makul ses ona. "Hayat arkadaşın bu yerde aç uyandı. Zengin, sıcak kan için açlıktan ölüyor."

Yürümeye devam etti, Karpatların yolunu tarayarak onu takip edeni bulmaya çalıştı. Adam her yerdeydi, onu çevreliyor, etrafında dönüyordu. Korkuya teslim olmayı reddetti. Elbette Sandu kana susamış bir şekilde uyanacaktı. O bir Karpatlıydı. Düşmanı ona zaten bilmediği bir şey söylemiyordu. Onunla ilişki kurmayı ya da onu tanımayı reddetti.

"Kendisine hizmet etmek isteyen pek çok kişi ona yaklaştı," diye devam etti o yumuşak ses.

Birdenbire bir açıklığın kenarına geldi ve uzakta, çoğu çıplak olan güzel kadınları görebiliyordu. Kendilerini bir adamın etrafına sarmışlar, onu okşuyor, ona vücutlarını sunuyor, kendilerini alması için yalvarıyorlardı.

"Sandu," diye fısıldadı onun adını.

Uzun boyundan şüphe etmek mümkün değildi. Geniş omuzları. Uzun sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu. O da kadınlar kadar çıplaktı ve biri ellerini kalçalarına koymuş, bir diğeri ise ağzı birkaç santim ötede sertleşmiş sikini okşuyordu. O izlerken bile Sandu başını koyu renkli bir kadına doğru eğdi.

Saçlarını geriye atarak boynunu ortaya çıkaran saçlı kadın, göğüslerini adama doğru uzattı.

Sandu'nun dişleri derinden ısırıldı. Bir eliyle bir göğsünü kavrarken, diğer eliyle şişmiş sikini yumrukladı ve bekleyen ağzına soktu. Elini sikinden kadının saçlarına geçirerek onu sabit tuttu ve bir yandan ağzına defalarca girip çıkarken bir yandan da koyu saçlı kadından içmeye devam etti.

"Ne yapıyorsun?" Adalasia fısıldadı.

Siyah saçlı kadın zayıfladı ve Sandu onu kenara itti. Kadın hareketsiz yattığı yere yığıldı. Bir başkası onun yerini aldı, Sandu'nun vücudunda kayıyordu, elleri açgözlü ve kavrayıcıydı. Ona yalvarıyor, başını göğsüne doğru çekmeye çalışıyordu. Aleti ayaklarının dibinde diz çökmüş kadının gırtlığından aşağı fışkırırken dişlerini kadının içine gömdü. Kadın sürünerek uzaklaşır uzaklaşmaz bir başkası onun yerini aldı, adamın etrafını sardı, sikini yalayıp emdi ve onu alması için yalvardı. Adamın önünde ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş, onu kasıtlı olarak baştan çıkarıyordu. İkinci kadını yere ittiğinde, boynundaki ikiz delikleri bile kapatmadan, dört ayak üzerindeki kadının kalçalarını kavradı ve içine daldı.

Adalasia gözlerinin önünde gelişen sahneye dehşet içinde baktı. Sandu bir deliye dönüşmüş, kan ve seksle karnını doyuruyordu. Gözyaşlarının yakıcılığını hissetti ve umutsuzca kendine ne yaptığını bilmediğini söylemeye çalıştı. Bu bir ihanet değildi. Bir hayat arkadaşı olduğunu bile hatırlamıyor olabilirdi.

"Siz sıcaklığın acısını çekerken o kendini şımartıyor. Onu kurtarmak için hayatını riske atıyorsun ve o gerçek doğasına teslim oluyor. İçindeki canavarı her zaman taşıdı. Ona ilk baktığında bunu gördün."

Sesi bastırmak için ellerini kulaklarına götürdü. Canavarı Sandu'da görmüştü.

"O her zaman insandan çok iblis oldu. Kendini kilitlemesi bunları istemesini engellemedi. Onları hayal etmesini. Sence neden tüm benliğini seninle paylaşmıyor? Seni istemiyor."

sahip olduğu istekleri gör. Başka kadınlara duyduğu açlığı. Yüzyıllar boyunca nasıl davrandığını, size defalarca ihanet ettiğini."

"Dur," diye fısıldadı Adalasia ama sese mi yoksa Sandu'ya mı dur dediğini bilmiyordu. Sandu'nun içinde bir iblis vardı. Sandu dövüşürken iblisin anlık görüntülerini yakalamıştı. Onun yükselişini, öldürme ihtiyacını hissetmişti. Savaş aşkı. Bu bir bağımlılıktı, tıpkı kan ve seks ihtiyacı gibi.

Zihnini Sandu'nunkiyle birleştirdiğinde geçemediği çok güçlü barikatlar olduğu da doğruydu. Başından beri sakladığı şey bu muydu? Birden fazla kadına duyduğu ihtiyaç mı? Karanlık takıntıları mı?

"Ona bir bak. Senin hakkında hiçbir şey düşünmüyor. Sizi kandırmaya devam edecek. O bir kadim ve istediği her şeyi sizden saklayabilir. Ona güvenemezsin. Neden güvenebileceğini düşündün ki? Başlangıçta endişelerin vardı ama o sesini senin üzerinde kullandı, değil mi? Onları bir kenara itti ve senden istediği şeyleri aldı. Her zaman dilediğini elde edecektir." O sinsi ses kulağında mırıldanmaya devam etti. Onu kendi şüpheleriyle kuşatmaya devam etti. Pek çok endişesi, çekincesi ve korkusu olduğu doğruydu ama yine de, tüm bunlara rağmen, bir şekilde onunla güçlerini birleştirmesi gerektiği sonucuna varmıştı. Neden? Hafızası görünüyordu Puslu. A Film üzerinde O. O olabilir açıkça bkz. Endişesini, ne kadar güçlü olduğunu hissediyordu ama neden endişelendiğini hatırlamıyordu. fikrini değiştirdi.

Sandu işini bitirdikten sonra kadını kenara itti ve diğerlerine işaret ederek ona hizmet etmek için yalvararak yanına gelmelerini sağladı. Biri ona seslendi, o da omzunun üzerinden bakıp güldü. "Bize katılın." Bunu çok net bir şekilde duymuştu. "Paylaşmayı severim."

"Yüzyıllar boyunca zevk almanın birçok yolunu öğrendi," diye devam etti ses.

Bir başka çok yakışıklı Karpat erkeği ormandan çıkıp açıklığa doğru ilerlerken Adalasia donakaldı. Sandu gibi o da yaltaklanan kadınlardan birini saçlarından yakaladı ve dişlerini kadının boynuna geçirdi. Sandu kendini kadının önünde konumlandırdı ve eğilerek kadının göğsünü kendi göğsüne doğru çekti.

Eli kadının bacaklarının arasına girerken ağzını kapattı. Karpatyalı, kadının kalçalarını arkadan yakalarken gülerek başını kaldırdı.

"Hayat arkadaşınıza bu zevkleri öğrettiniz mi?"

"Henüz değil ama dediğimi yapacak. Diğerleri etrafını sardı ve yakında hepimizi birlikte isteyecek," diye yanıtladı Sandu ve kadının içine daldı. Öne doğru eğildi ve dişlerini kadının boynunun diğer adamının karşısındaki tarafına geçirdi.

Arkasındaki Karpat erkeği ona girerken kadın çılgılık attı ve ikisi hızlı bir ritim tutturdı. Sonra adam eğildi ve bir kez daha kadının boynunu ısırdı. İkisinin de kadını umursamadığı, sadece kendi zevklerini düşündükleri açıktı.

Gösterdikleri vahşete rağmen, daha fazla kadın onlara doğru süründü çünkü iki adam bunu talep ediyor, parmaklarını şıklatıyor ve işaret ediyordu.

"Kim olduğunuzdan vazgeçtiniz. O seni buna zorladı. Sana sormadan senden aldı ve sonra en ufak bir pişmanlık duymadı. Bunun onun hakkı olduğunu düşündü. Hayatında ne değişti? Senin için nelerden vazgeçti? Kesinlikle yaşam tarzından değil. Ona bir bakın. Hayatınıza soktuğu diğer insanlarla birlikte sizden beklediği şey bu."

Adalasia kendini hasta hissetti. Gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü ve onları sildiğinde yanaklarına sadece kan bulaştırdığını fark etti.

Sandu'nun hayatının pek değişmediği doğrudu. Karpatyalı olmaktan vazgeçmemişti. Ona rızası olmadan iki kan değişimi yapmıştı. Onları birbirine bağlamıştı. Onu dönüştürmüştü. O aynıydı. Kız farklıydı. Onun tüm dünyası farklıydı. Kan almayı, toprağın altında uyumayı öğrenmek zorundaydı. Sandu daha önce sahip olduğu her şeye ve daha fazlasına hâlâ sahipti. Duyguları. Renklerine. Arkadaşlarına. *Bu*. Kadınlar. Saplantısı. Bağımlılığı.

Görüşünü netleştirmek için birkaç kez gözlerini kırıştırarak, hayat arkadaşına ve onun arkadaşıyla birlikte kadınlara uyguladığı çirkin, acımasız cinsel davranışa baktı. İlk başta tek görebildiği kendi aşağılanması ve güvensizliği idi. Kendi şüpheleri. Bunlar güzel kadınlardı, vücutlarında tek bir kusur bile yoktu ama Sandu ve arkadaşı onları umursamazca bir kenara atmıştı.

Birçok kusuru vardı. O kadar da kadınsı değildi. Asla da olmayacaktı. Bir savaşçı, bir dövüşçü olmak için yetiştirilmişti ve kıvrımlarının altında çelik akıyordu. Her kası bir savaşçınıninkine göre şekillendirilmişti. Sandu bu kasların her birini derisinin altında hissediyordu.

Derin bir nefes almaya cesaret edemedi, havada bu yağmur ormanının geldiği ormanla aynı olmadığını hatırlatan belirgin kükürt kokusu varken değil.

"Onu burada kadınlarıyla ve çılgınlığıyla baş başa bırakın. O buna değmez. Bunu sen de biliyorsun. Aptal yerine konma, Adalasia. Senin için hiçbir şey umurunda değil, sadece kendi zevkleri. Bu kadınlara yaptığı gibi seni de itaate zorlamaya çalışıyor. Gördüğün gibi onları da umursamıyor."

Buraya Sandu'yu yargılamaya ya da zihnindeki barikatların ardında ne olduğuna karar vermeye gelmemişti. Neden gelmişti ki? Hissettiği garip yönelim bozukluğuyla savaştı, sanki beyni bilgileri geri getiremiyormuş gibi. Vazgeçmeyi reddetti. Her yerde onu aramaya devam etti. Onu eve döndürmek için. İşte cevabı oradaydı. Hayat arkadaşını eve getirmek için gelmişti.

Gözlerini kırptırmaya devam etti, zihnini bir anlığına bile olsa boşalttığına oluşan garip dalgalanmayı görmeye çalıştı. Dalgalanmayla birlikte görüşü bulanıklaştı ama Sandu ve arkadaşının görüntüsünü kafasında tuttu, her açıdan inceledi, Karpatların birbirlerini iyileştirmeden önce yaptıkları gibi kendi egosundan kurtulmaya çalıştı.

Sandu'nun geniş sırtı ona dönüktü. Yerde sürünen kadınları soydu. Arkadaşı ve kendisi arasında sıkışmış olanı soydu. Sadece Sandu'ya baktı. Sırtına. Derisine kazınmış yemine.

Olen wäkeva kuntankért. Halkımız için güçlü kalmak.

Olen wäkeva pita belsö kulymet. İçindeki şeytanı tutmak için güçlü kalmak.

Olen wäkeva-félért ku vigyázak. Onun için güçlü kalmak.

Hängemért. Sadece o.

Karpat yeminlerini bir ilahi haline gelene kadar yüksek sesle tekrar tekrar mırıldandı. Bir tılsım. Sandu bu yeminleri derisine kazımişti. O söylemişti

Ne anlama geldiklerini. Onun sesindeki gerçeği duymuştu. Onu kandıramazdı. Aynı yeminler açıklıktaki adamın sırtına da kazınmıştı ama burası gölge âlemiydi. İllüzyonlar diyarı. Aldatmacalar diyarı.

"Sandu benim hayat arkadaşım," dedi. "Ona gideceğim ve onu yanımda eve getireceğim." Ormandan çıkıp açıklığa doğru bir adım attı.

Ayaklarının altında yer sarsıldı. Bir anda feryat fıgan sesleri duydu, ses bir yükselip bir alçalıyor, her yönden geliyordu. Açıklığa adımını attığı anda, kadınlar başlarını ona doğru çevirdi ve kılıkları düştü. Onlar kadın değil vampirdi, çürümüş cesetleri çürümenin çeşitli aşamalarındaydı. Kendilerini ona doğru sürüklemeye başladılar, kararmış, sivri dişleri derisiz kafataslarına yerleşmişti. Bazı kafataslarında saç tutamları göze çarparken, diğerleri çıplaktı.

Sandu orada değildi. Onun hayali tamamen yok oldu ve onu kendisine ulaşmaya kararlı bir vampir sürüsüyle baş başa bıraktı. Ona seslendiklerini duyabiliyordu. Ona "taze kan" diyorlardı. "Gerçek kan." Kalbini sakın kalmaya zorladı. Bunun başka bir illüzyon olduğundan şüpheliydi ama kalabalığın karşısına cesaretle çıkmak zorundaydı.

"Seni aptal. Ne yaptığına bir bak. Seni ölümsüzler tarafından parçalanmaya terk etti," diye tısladı ses, açıkça hoşnutsuzdu.

"Şerefsiz olmaktansa ölmek daha iyidir," dedi. "O benim hayat arkadaşım. Ona inanıyorum."

"Üzerine düşüp seni paramparça ettiklerinde, vücudundaki her damla kanı çekip aldıklarında ne diyeceğini göreceğim. Azap içinde, ıstırap içinde öleceksin ve hayat arkadaşın işkencene tanık olacak."

"Cazibene ne oldu?" diye sordu. "Kendini göster. Madem bu kadar güçlüsün, neden bana gerçekte kim olduğunu göstermek yerine kendini bir sesle gizliyorsun? Şimdi de onlara diğer âleme açılan bir kapı vereceğine inanan bu saf vampirlerin arkasına saklanıyorsun. Bunu yapamazsın ve bunu biliyorsun. Eğer yapabilseydin, iblislerini her zaman geçirirdin. Burada, kandırmanın kolay olduğu gölgeler diyarındasın ve onlar kaçmak için o kadar çaresizler ki kendi yalanlarını söylerken bile unuttular. O zaman bu kadar korkak mısın?"

Meydan okumasını korkunç bir hırıltı karşıladı. Sonra onunla vampirler arasında bir adam cisimlendi ve onu tüketmekle tehdit edenleri durdurmak için elini salladı. Tertemiz bir takım elbise giymişti ama şimdi iblisi kızdırdığı için gerçek yüzü illüzyonunun içinden görülebiliyordu. Kalçaları kocaman ve yuvarlaktı ve pantolonunun dikiş yerlerinden çıkan kıllarla kaplıymış gibi görünüyordu. Tırnakları da kulakları gibi uzun ve sivriydi. Kötü niyetli gözlerle ona bakıyordu.

"Benimle yüzleşmeye cüret mi ediyorsun?" İnce dudaklarında sinsi, çok zalim bir gülümseme kıvrıldı. Elini sallayarak hemen sollarında, kayaların bir dağ görünümünde üst üste yığıldığı yeri açtı. Dağda hiçbir büyüme yoktu, bodur ağaçlar bile. Zemin yanmış ve yara bere içinde görünüyordu. "Beni sınamaya cüret eden herkesin başına bu gelir."

Adam ona içerideki mağarayı göstermek için kayaları açtığı anda, şiddetli kırmızı-turuncu iplik kütlelerinin döndüğü ve her yönden havaya alevler saçtığı yerde ısı patlamasını hissetti. Kalp atışlarını sabit tutmak büyük çaba gerektiriyordu. Adalasia dudaklarını nemlendirmek için dilini kullanarak korkuyormuş gibi yaptı. "Mağara Ateş," diye fısıldadı, sesine korku ve dehşet kattığını umduğu bir sesle. "Bu gerçek mi? Bir illüzyon değil mi? Burayı daha önce duymuştum."

"Değerli hayat arkadaşın bana meydan okumaya cüret etti," dedi iblis.

Çenesini havaya kaldırdı. "Ayartmalarınızı reddederek." Bunu bir ifade haline getirdi. "Bana ihanet etmeyi reddetti, değil mi?"

İblis hırladı ve hırladı, gözleri ona Sandu ve muhafızları hatırlatan kırmızı bir parıltıya büründü. Onlarda şeytani bir şeyler vardı - iblisler onların içinde yaşıyordu. Aralarındaki fark, ne olursa olsun onurlarını korumak için savaşmalarıydı. Üstesinden gelmeleri gereken sınav ne olursa olsun. Tıpkı vampir olmayı seçen Karpatyalı avcılarının tüm onurlarından ve bunu yaparken de ruhlarından vazgeçmeleri gibi, bu iblis de vazgeçmemişti.

"Sandu'yu sırf onun onuru var ve senin yok diye mi Ateş Mağarası'na girmeye zorladın?" diye fısıldadı, bunu yaptığının farkında değilmiş gibi davranarak onu kasten daha da kızdırdı. "Bu çok yanlış. Bunun ne kadar yanlış olduğunu görmüyor musun?"

Göğsü öfkeyle genişlerken gömleğinin düğmeleri patladı. "Beni yargılamaya hakkınız yok."

"Vampirlere küçümseyerek bakıyorsunuz çünkü sizin yumuşak yalanlarınıza kanıyorlar. Sesinizi onların üzerinde kullanıyorsunuz ve onlar da sizin emirlerinizi yerine getiriyor. Sana göre bu onları senden daha aşağı, daha değersiz yapıyor. Bir tavus kuşu gibi kasıla kasıla yürüyorsunuz ama aslında metresinizin önünde eğiliyor ve onun çizmelerini yalıyorsunuz, değil mi? Bu seni ruhsuz Karpatlar ile aynı seviyeye getiriyor, değil mi?" Onunla kasıtlı olarak alay etti.

Kükredi, ağzından tükürükler saçılıyordu, gözleri kıpkırmızı bir öfkenin ikiz noktalarıydı. Yer sarsıldı. Vampirlere bile acımasız feryatlarını kestiler.

"Bu ne *cüret!*" Sesi zar zor insancaydı, zar zor anlaşılabilirdi.

"Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum." Adalasia ses tonunu yumuşattı ve ışık kılıcını almak için elini ceketinin içine sokarken gözlerini genişletti. Kılıç avucunu buldu ve parmaklarını kılıcın etrafına doladı. Kabzası ona nefes almak kadar tanıdık geliyordu, onun bir parçasıydı. Ona dokunduğunda kendini daha emin hissetti, kim olduğundan çok daha emindi, Adalasia Ravasio, iblisi geri tutan doğu kapısının koruyucusu.

"Doğru olmayan bir şey mi söyledim? Hanımına hesap vermiyor musun? Onun emirlerini yerine getirmek zorunda değil misin? Eğer onu hayal kırıklığına uğratırsan, cezalandırılmıyor musun? İşkence mi görürsün? Bence ondan korkuyorsun. Bu yüzden böyle bir güce sahipmiş gibi davranıyorsun, böylece onun seni korkuttuğu gibi sen de başkalarını korkutabilirsin."

"Güçlüymüşüm *gibi davrandığımı* düşünüyorsun." Keskin bir pençe ile uçlanmış uzun ince bir parmağını ona doğrulttu.

Yerin titrediğini hissetti. Hava ısındı. Baskıcı. Gücünü topladı, kararlılık içinde kıvrılıyor, sıçramayı bekliyordu.

"Hanımefendi ona hizmet etmene izin verene kadar sonsuza dek acı çekmek için Ateş Mağarası'nda hayat arkadaşına katılacaksın." Kelimeleri ona tükürdü ve kayalara doğru eliyle işaret etti. Kayalar genişledi ve bir ısı patlaması püskürdü.

Sanki ince bir kâğıt parçasından başka bir şey değilmiş gibi onu içeri almak için döndü. Adalasia dönen ateş ağını görebiliyordu.

Mağara. İhtiyacı olan tek şey buydu. Yıllar süren eğitimi boyunca öğrendiği becerilerin her zerresini kullanarak iblisin üzerine atladı, kalbinden girip vücudundan çıkarak boğazına kadar ilerledi ve kılıçtan dökülen ışıkla onu ikiye böldü. Havadayken döndü ve ateşin içine daldı, alevler üzerine dökülüp etini kemiklerinden ayırırken kılıcı kınına geri soktu.

Çıglık atmak ve bağırmak için ağzını açtı ama hiçbir ses çıkmadı. Hiçbir şey onu içinden geçen saf ıstırabın şokuna hazırlamamıştı. Vücuduna baktı ve dehşet içinde görebildiği tek şey kemiklerine yapışan küldü. Alevler sürekli olarak üzerinden geçiyordu. Bu korkunç sıcaklıkta nefes almasına imkân yoktu. Ciğerleri çalışmayı reddediyordu. Boğuluyor, boğuluyor, alevleri vücuduna soluyordu.

Zaman geçtikçe -ne kadar sürdüğünü bilmiyordu- korkunç acıyla savaştı, ondan kurtulmak için kıvranıp durdu. Gidecek hiçbir yer yoktu. Ne bir an, ne de bir saniyelik erteleme. Bu ıstırap içinde sonsuzluğa mahkûm edilmişti.

Sen Karpatyalısın. Ses sakindi. Müstakil. Sen güçlüsün. Nefes alabilmek için vücut ısını mümkün olduğunca düşür. Nefes almazsan panik içinde olursun ve düşünemezsin. Nefes ve mantıklı düşünme olmadan yardım olmaz.

Adalasia sesi tanımadı ama bilgeliği gördü. Elinden geldiğince ateşini düşürecek kadar acıyla mücadele etti. Kontrolü sağladığında ve beyindeki kaos aşağıya doğru inen korkunç sarmalı durdurduğunda, koruyucuların içine aktığını, acıyı omuzladığını ve kemiklerini saran alevlerin ortasında ateşini daha da düşürmeye yardımcı olduğunu hissetti.

Bul onu. Ona giden bir yolun vardı. Şimdi hayat arkadaşını bul. Acele et. Ses hâlâ sakindi ama bir aciliyeti vardı.

Ateş Mağarası'nda yalnız olmadığını hemen fark etti. Oradaki tek kurban o değildi ama muzaffer bir kötülük tarafından takip ediliyordu. Muhafızlara *iblisler* olduğunu söyledi. *Onu tutuyorlar. Burada olduğumu biliyorlar ve beni bekliyorlar.*

Orada olacaklarını biliyordun, diye fısıldadı Nicu'nun sesi. *Acele et, Sisarke. Fiziksel bedenlerimizden bu kadar uzun süre uzakta kalamayız. Ona ulaşmalı ve planı uygulamalısın.*

Hayat arkadaşı olarak Adalasia sonsuza dek Sandu'ya bağlıydı. Onu her yerde bulabilirdi. Hiç şaşmadan korkunç alevlerin arasından ilerledi ve ateşin kemiklerini yakmasını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Neler olduğunu görmek için vücuduna bakmayı reddetti. Bu sadece işleri daha da kötüleştiriyordu.

Adalasia Sandu'ya yaklaştığını anladığında, katıksız bir acı onu dizlerinin üzerine çökertti. Ayağa kalkmaya çabalarken kötü niyetli kahkahalar etrafında yankılandı.

Adalasia. Sandu'nun sesi neredeyse hiç çıkmıyordu.

Omurgasında bir tedirginlik fısıltısı dolaştı. Artık onu görebiliyor olmasına rağmen sesi ondan çok uzak geliyordu. Kötü niyetli, gülen iblisler tarafından çevrelenmişti ve kesinlikle perişan görünüyordu. Yıkılmış. Aynı anda, bazıları yanan derisinin üzerinde ateşten kırbaçlar şaklatırken bile olabildiğince dik durarak onlarla yüzleşti.

Onun için ağlama ihtiyacına boyun eğmeyi reddetti. Hayat arkadaşıyla alay eden ve ona işkence eden iblis çemberine doğru ilerlerken dimdik durdu. Gözleri onun üzerindeydi.

"Sonunda Adalasia, sen de bize katıldın. Işık kılıcın hepimizi yenmek için çok az işe yarayacak." Bir adam öne çıktı ama artık insana benzemiyordu. Ayakları toynaktı ve kafasından boynuzlar çıkmıştı. Ancak sesi tatlı, zorlayıcı ve neredeyse büyüleydü. Bir aldatıcı.

"Seni yenmeye gelmedim. Hayat arkadaşına katılmaya geldim," diye cevap verdi Adalasia, sanki orada değillermiş gibi iblis çemberine doğru yürümeye devam ederek. Sesi, rahatsız edici bir pireyle konuşan bir prenses gibi kibirliydi. Sandu gibi o da kemiklerini yakan alevlere ya da kutsal olmayan ateşin cansız bedeninde açtığı deliklere aldırıyordu.

Sivamet. Sandu'nun sesinde keder vardı.

Birlikte güçlüyüz. Eğer iblisler onların samimi konuşmalarına kulak misafiri olsalardı, yine de, eğer bir şeyleri açıklığa kavuşturmanın ötesinde değilse, yalnız olmadıklarını bilmesini istiyordu.

"O zaman ona katıl," diye hırladı adam, dişleri birbirine çarpıyordu, sesi artık tatlı değil, hırıltılı ve sertti. Ellerini Adalasia'ya doğru uzattı ve iblisler çembere girmesi için ayrılırken onu kaldırdı.

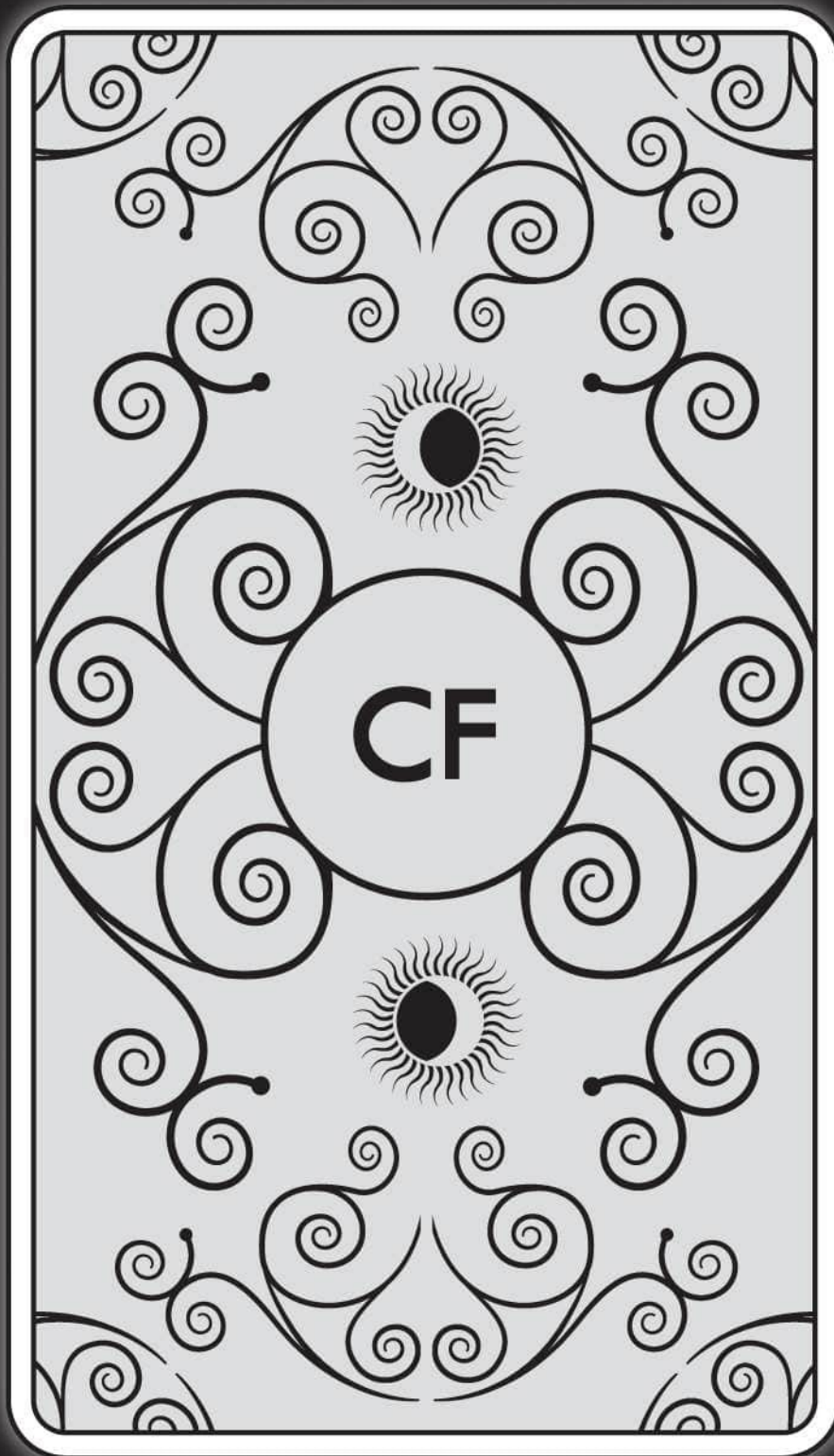
Adalasia Sandu'nun ruhunu onun içine itti ve onu daha fazla zarar görmekten korumak için sahip olduğu tüm güçle etrafını sardı. Muhafızlar da onunla birlikte Sandu'nun ruhunu çağırarak onu iblislerin arasından geçirip çemberin dışına çıkardılar. İblisler öfkeyle çılgılık atıp üzerlerine ve içlerine şiddetli ateşler gönderirken, Yaşlı Olan ruhlarını yoğun ısıdan korudu.

Baş iblis kendini Sandu'ya doğru fırlattı, pençelerini ona geçirdi ve kırmızı çerçeveli gözlerinde öfkeyle onu geri çekti.

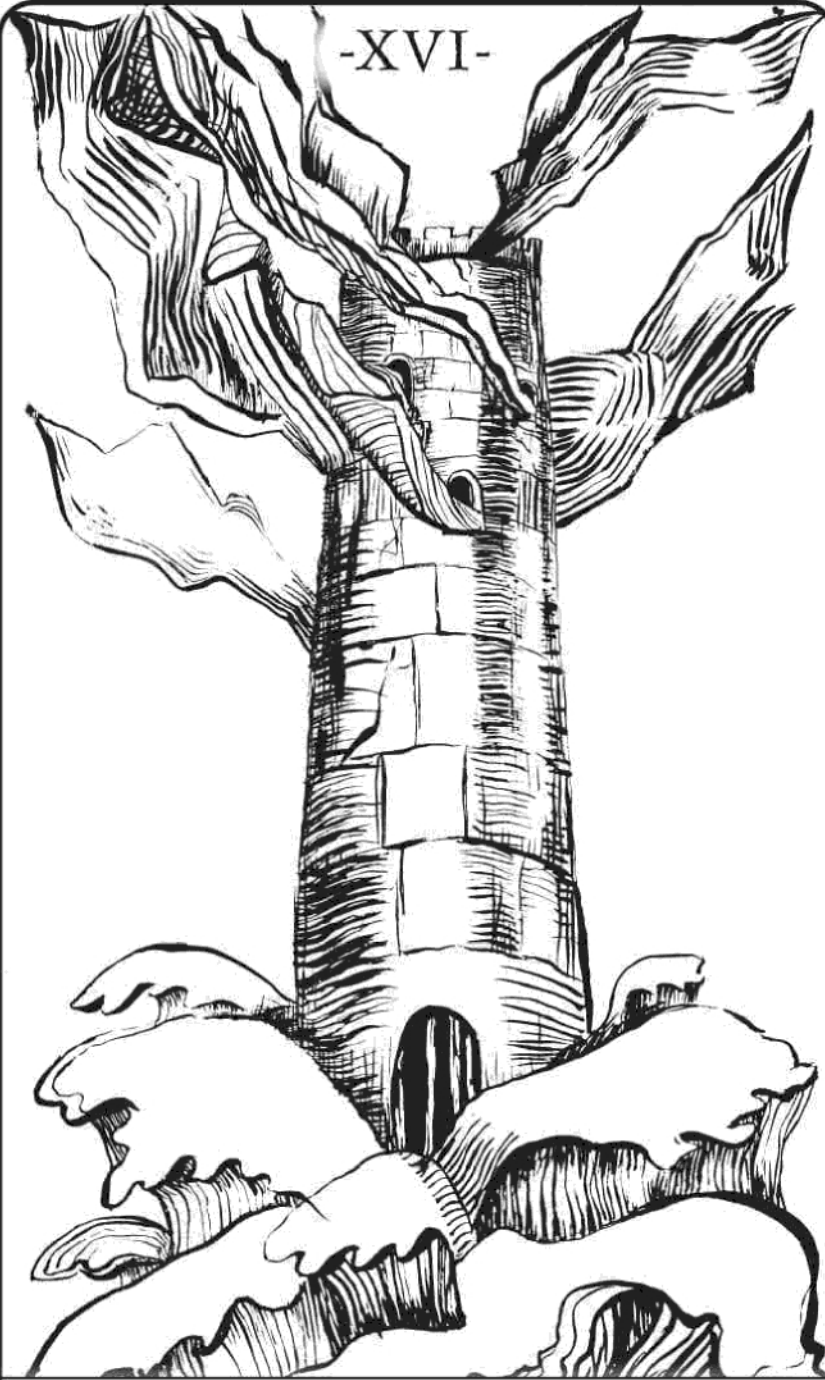
"Ona sahip olamazsın," dedi Adalasia sakince. "Onun senin elinde tutabileceğin bir bedeni yok."

"Onu tuzağa düşürdük. O çok zayıf."

Muhafızlar ve Adalasia Sandu'nun etrafını sararak iblisin içeri girmesine izin vermediler. Luiz'in gücü kadimlerle birleşerek Adalasia ve Sandu'yu gölge âleminden çıkarıp bedenlerinin beklediği mağaraya geri itti. Zayıf, kana susamış, uzun yolculuktan yıpranmış ve yorgun bir halde, geçidi kapatana ve Sandu'nun güvende olduğundan emin olana kadar birbirlerine bağlı kaldılar.



-XVI-



KULE

S Andu acılar içinde kıvranıyordu. Savaşta sık sık yaralanmıştı. Usta vampirlerle girdiği çatışmalarda birden fazla kez neredeyse içi boşaltılmış, boğazı parçalanmış, göğsünde delikler açılmıştı ve zehirli dişler tarafından etinden parçalar koparıldı. Uzun yüzyıllar boyunca yaşadığı hiçbir şey bu tür bir acıya benzemiyordu. Kendini bundan uzak tutamazdı. Sadece dayanabilirdi.

Zengin bir toprakta olduğunu biliyordu ama ne kadar çabalarsa çabalasın hareket edemiyordu. Toprağın kalp atışlarının kendi bedeninde yankılandığını hissetti. Minerallerin onu iyileştirmeye çalıştığını hissedebiliyordu. Kana olan ihtiyacı çok fazlaydı ama herhangi bir yarattığı kendisine çekmeye çalışmak için gerekli güce sahip değildi. Hareket etmeye kalkıştığında çok fazla acı çekiyordu ve kapana kısılmışlık hissi rahatsızlığını daha da arttırmalıydı ama umursamak için gerekli duyguları toplayamadı.

Yüzünde bir esintinin serin dokunuşunu hissettiğinde kalbi durdu. Gözlerini açamadı. Bu küçük hareket bile çok acı vericiydi. Ciğerleri düzgün çalışmıyor gibiydi. Belki de birinin onunla birlikte olduğunu, büyük bir demirci gibi ciğerlerine hava girip çıkardığını düşündü. Kendi başına nefes almıyordu. Bu imkansız bir görevdi.

Benimle kal, Sandu. Beni yalnız bırakma.

Sandu onun sesini zihninde duydu. Alçak. Tatlı. Adalasia. Bu tonu mümkün olan her açıdan inceledi. Hiçbir iblis ya da vampir onun sesini aynen taklit edemezdi. Sevgiyle çok yumuşaktı. Sevgi. Böyle bir duyguyu hiç düşünmemişti. Aslına bakılırsa, bu duygu gafil avlanmasına neden olana kadar böyle bir duygunun varlığından bile haberdar değildi. Onun için. Hayat arkadaşına. Adalasia.

Ona cevap vermek için çabaladı. Onu rahatlatmak için. Kadının sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordu. Zihni ve anıları öylesine parçalanmış hissediyordu ki, neyin gerçek neyin hayal olduğunu zar zor kavrayabiliyordu. Gölgeler âleminde, Ateş Mağarası'nda sonsuza dek işkence görmüştü.

Önce ayartmalar gelmişti. Zayıftı, açlıktan ölüyordu, her hücresi kan istiyordu. Ayartmalar korkunçtu, erkekler ve kadınlar ona adrenalinli kanlarını teklif ediyorlardı, eğer onlarla gelirse

karanlık tarafa. Kadınlar etrafını sarmış, kanları karşılığında bedenlerini ona vereceklerine dair iffetsiz sözler fısıldıyorlardı. Kanlarını alması, ona bu hizmeti vermelerine izin vermesi için ona yalvardılar - bir bedel karşılığında.

Fısıltılar ve ayartmalar aylarca sürecekti gibiydi. Yıllarca. Tüm bunlar olurken alevler tenini yakıyor ve iblisler ona işkence ediyor, ateşten kamçılarıyla derisini yüzüyorlardı. Çok sayıda vampirle dövüştüğü için zaten hasta ve yaralıydı. Gölgeler âlemine çekildiği anda ölümsüzler onun üzerine çullanmıştı. Zaten ölü olanı öldürmenin bir yolu yoktu. Zaten zayıf olan bedenini parçalara ayırdılar ve onu neşeyle iblislerin onu beklediği Ateş Mağarası'na sürüklediler.

Hayat arkadaşına herhangi bir nedenle ihanet etmeyi reddetti. Ona durmaksızın, acımasızca işkence ettiler, kapıyı açması karşılığında ona her şeyi ve her şeyi vaat ettiler. Sonunda ondan hayat arkadaşını çağırmasını istediler ve eğer onu kapıları açmaya ikna ederse ikisinin de Ateş Mağarası'ndan ayrılabilceğini vaat ettiler.

Sandu kafasının giderek daha fazla karıştığının farkındaydı ama Adalasia'ya karşı olan görevinden asla şüphe duymuyordu. Kararlı olduğu tek şey buydu. Teslim olmayacaktı. Ona ihanet etmeyecekti. Kapıyı koruyor, defalarca yeniden doğuyor, onun, hayat arkadaşının gelmesini bekliyordu ve o kapıların arkasındakini saklamak için yüzyıllar boyunca çektiklerini tehlikeye atmayacak ya da ucuzlatmayacaktı. Ne kadar zamandır orada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama onun kendisi için geleceğinden korkuyordu ve gelmişti de.

İblislerin ellerinin Adalasia'nın üzerinde olduğunu bilmek, ona yaşatabilecekleri her türlü fiziksel acıdan daha kötüydü. Ona işkence etmelerini, ateşten kırbaçlarıyla derisini yüzmelerini izlemek, çığlıklarını ve yakarışlarını duymak, hayal edebileceği her şeyden daha kötüydü. O bir Karpat erkeğiydi, bir kadimdi, onu korumaya yemin etmişti, onun sağlığını korumaya yemin etmişti. Onu varlığının her zerresiyle seviyordu ama yine de onu kurtaramıyordu.

Bir hareket hissetti, tatlı bir ses onu uyanmaya çağırıyor, uykusundan yüzeye doğru çekiyordu ve dayanılmaz bir acı. Çağrıya cevap vermek istemedi ama bu Adalasia'ydı. Onu nasıl terk edebilirdi?

Kulaklarındaki uğultu bir şey duyamayacak kadar yüksekti ama onun yanında olduğunu biliyordu. Kokusu ona ulaşmıştı. Etrafını sardı. Kükürt ve kükürdün iğrenç kokusunu kovdu.

Gelmemeliydin Sivamet, diye fısıldadı onun zihnine. *Tet vigyázam*. Onu sevdiğini söyledi, çünkü bilmeye ihtiyacı vardı.

İkisi de cehennem ateşinde yanacaktı. İkisi için de bunu sona erdirmenin bir yolu yoktu. İblislere kendilerinden isteneni verseler bile, daha fazlasının isteneceğini biliyordu. Her zaman daha fazlası. Çok uzaklardan, kendi türünün kadim dilinde söylenen bir ilahi duyabiliyordu.

Kan kokusunu aldı. Biri dudaklarına bastırırken tadına baktı. Başını çevirmeye çalıştı. Ona ihanet etmeyecekti. Adalasia. Tatlı tanrıça. Hayat arkadaşı. Çok yorgundu ve acı içini parçalıyor, onu çiğ çiğ kazıyordu. Zihni parçalanmış gibiydi, aklı başında değildi. Hiçbir gerçek düşünceye tutunamıyordu.

Yorgun olduğunu biliyorum Sandu, ama sana sunulan kanı almak zorundasın. Kardeşlerin şimdi etrafını sardı. Artık Ateş Mağarası'nda değilsin. Burada benimle birlikte iyileşme alanındasın. Hepimizle birlikte.

O gerçek miydi? Ona doğruyu mu söylüyordu? Gölgeleer âlemi yanılsama ve yalanlarla dolu bir yerdi. Bir kaynak makinesi içini yaktı. Ateş derisini soydu. Parazitler etini yedi ve organlarında acımasızca gezindi. Vampirin asitli kanı, varlığının her anında damarlarını yakacak şekilde ona zorla içiriliyordu.

Sandu, sevgilim, bana geri dön. Beni yanında hisset. Sana özgürce verileni al.

Bu bir inanç sıçramasıydı. O ses. Adalasia'nın zihninde hareket ettiğini, tüm o parçalanmış yerleri doldurduğunu ve böylece birkaç dakikalığına kendini bütün hissettiğini hissetti. Ruhu onunkine karşı hareket etti. Onu tanıdı. Ona güvendi.

Sandu bileğinin ağzına bastırılmasına izin verdi. Bir anda zengin Karpat kanının tadını aldı; kadim, güçlü, iyileştirici. Kan daha önce tecrübe ettiğı hiçbir şeye benzemiyordu, kadimlerin en eskilerine bile. Bir ateş topu gibi damarlarına hücum ediyordu, öyle ki asit ve pürmüzler

önünde geriledi. Parazitler ve bakteriler gözeneklerinden olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıktı, bu güçlü kan onlara dokunursa hayatta kalamazlardı.

Kibar ve düşünceli olmaya çalıştı. Açgözlü olmak ya da içinde yüzeye bu kadar yakın dolaşan iblise yenik düşmek istemiyordu ama açlıktan ö l ü r k e n kendini beslenmeyi bırakmaya zorlamak neredeyse imkânsızdı. Bu k a d a r endişelenmemeliydi; kadim onu beslemeyi bırakmıştı. onu Kolayca. Sandu oldu zayıf, ve Bir şekilde, ve iki vardı bağlı.

Beslenirken Karpatların şifa ilahisini duyabiliyordu ve sonra Adalasia'nın yumuşak sesi onu uykuya geri dönmeye çağırıyor, yanında olacağına, onu koruyacağına ve asla terk etmeyeceğine söz veriyordu. Kardeşlerinin yakın olduğunu hissetti. Ona kan veren kadim, güçlü bir iyileştirici ışık olarak vücudunda dolaşıyor, her yanığı, her yırtığı, her korkunç yarayı araştırıyor, vücuduna verilen zararı azaltmaya çalışıyordu.

Uyu Sandu, dedi Adalasia usulca. Bir dahaki sefere kana ve başka bir şifa seansına ihtiyacın olduğunda seni çağıracağım.

Sandu, onu korumaya ve bakmaya yemin etmiş bir kadimken, onunla ilgilenen kişinin hayat arkadaşı olmasını ironik buluyordu. Yine de, hayat arkadaşının ona göz kulak olacağına güvenerek, iyileşme uykusu ve toprak ihtiyacına yenik düşmesine izin verdi.

ADalasia ay ışığında Sandu'nun sevgili yüzüne baktı. Ayın gümüşünün onu tekrar yaşama döndürmesi için toprağı kendisi açmıştı. Yakışıklı yüzü, Ateş Mağarası'ndaki iblislerin acımasızlığı yüzünden hâlâ harap haldeydi. Acının çizgileri derinlere kazınmıştı ama bunun yanı sıra ateşin yüzünün yan tarafında çenesinden şakağının kenarına kadar ilerlediği kırbaç izleri de vardı. Nazik bir parmakla, derisinin çok derinlerine gömülmüş üç yara izinin her birini takip etti.

İblisler acımasız kırbaçlarıyla göğsünün ve sırtının derisini yüzmüşlerdi. Kanıtlar her yerdeydi ve ağlamak istemesine neden oluyordu. Ama ağlamayacaktı. Onu bedenine ilk geri getirdiklerinde görmüştü. Ruhu bedeniyle yeniden birleşene kadar bedeni normal görünüyordu. Gölgeler âleminde, Ateş Mağarası'nda ona yapılan işkencelerin her zerresi,

aniden vücudunda ve üzerinde ortaya çıkmıştı. Kardeşler ve Luiz her gece onu iyileştirmek ve şeytanların ona yaptıklarının korkunç kanıtlarını azaltmak için çalışmışlardı.

İki hafta boyunca şifalı toprakta uyumuştı. Onun yanında uyumuş, toprağı açma, kendini giydirme, yer değıştirme ve kan alma becerilerini geliştirmek için uyanmıştı. Öğrenebildiğı kadar çok şey öğrenmeye kararlıydı, böylece yalnız kaldıklarında, ölümsüzlerle bile olsa bir savaşta onun yardımına koşabilecekti.

Her akşam, kardeşlerden biri onun uyanması için dinlenme yerlerinin yanında bekledi. Ondan kan alma alıştırmaları yapmasına izin verdi. Sonra da onu şekil değıştirme konusunda eğitti. Tüm muhafızların onun başarmasını istediğı en büyük ders buydu. Sise, hayvanlara ve kuşlara, en küçük sürüngeneye dönüşmek. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde koşarken şekil değıştirmek.

Gardiyanların her birinin ne kadar titiz olduğunu öğrendi. Herhangi bir şey yaptığı her seferinde daha hızlı olmasını istiyorlardı. Yorulana kadar tekrar tekrar pratik yapmasında ısrar ediyorlardı. Neredeyse iblislerle savaşma eğitimine ilk başladığı zamanlardaki gibi hissediyordu.

Luiz ona bedeninden nasıl kurtulacağını ve nasıl iyileştirici bir ruh haline geleceğini öğretti. Tüm egosunu, tüm benlik duygusunu bir kenara bırakmalı ve sadece bir başkasını iyileştirmek için çalışmalıydı. Luiz'in Sandu'nun bedenini iyileştirmek için onu da yanında götürmesi özellikle hoşuna gidiyordu. İlk birkaç seferde pek başarılı olamamış, bulduğu hasar karşısında hıçkıra hıçkıra ağlamış, kendini tekrar kendi bedeninde bulmuştu ama Luiz ondan vazgeçmemişti. Bir can yoldaşının en kötü yaralarını iyileştirmek için tüm duygularını nasıl bir kenara itmesi gerektiğini sabırla anlattı. Sandu'nun ölümsüzlerle savaşta yaralanması halinde onu kurtarabilmek istiyordu, bu yüzden duygularının üstesinden gelmeyi öğrenmeye kararlı bir şekilde pratik yapmaya devam etti.

Gardiyanlar ve Luiz, Sandu'ya her gece iki kez kan vermeleri konusunda ısrar ettiler. Bunu onun yapmasını istemediler. Luiz ve gardiyanların her biri, gözden kaçırmış olabilecekleri parazit veya bakterilere karşı vücudunu dikkatle incelediler. Ona karşı dikkatliydi, onu nadiren uyandırıyorlardı ve sadece iyileşmesine yardımcı olmak için kanlarını alması konusunda ısrar ediyorlardı. Uyandığında, her zaman ilk önce ona uzanıyordu ve o anlar için yaşadığını hissediyordu. Bir anlığına bile olsa onu zihninde

hissetmek, gerçekten hayatta olduğunu ve ona geri döndüğünü bilmek.

Adalasia diğerklerine zihinleri her birleştğinde Sandu'nun zihninde rahatsız edici görüntüler gördüğünü söylememiştir. Sandu tekrar Karpat halkının iyileştirici uykusuna dalmadan önce bu görüntüleri inceleyecek zamanı olmamıştır. Belki de onu tamamen uyandırmadan önce endişelerini onlardan biriyle paylaşmalıydı ama bu neredeyse bir ihanet gibi görünüyordu. Sandu şu anki haliyle savunmasızdı. O bir kadimdi ve kardeşlerinin bile zihninin kırık olduğunu bilmesini istemezdi. Vücudu evet, ama zihni değil. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu.

Sandu hareket etti, farkındalık ona tamamen geldi, aşamalı olarak değil, sadece Karpat avcılarının sahip olduğu o ani, tam idrak. Etrafındaki her şeyi otomatik olarak tarıyor, hem kendi anılarına hem de onunkilere bakıyordu. Kirpikleri havalandığında ve kendini onun obsidiandark gözlerine bakarken bulduğunda bile onun zihninde hareket ettiğini hissetti.

Şifa toprağında geçirdiği süre boyunca neler olup bittiğine dair bilgi edinirken sessiz kaldı. Başına gelenleri anlamaya, neyin gerçek neyin yanılsama olabileceğini öğrenmeye çalışarak daha da geriye baktı.

Adalasia onun dikkati tamamen kendisine odaklanana kadar sabırla bekledi. Ona gülümsedi. "Seni özledim."

Uzandı ve avucuyla yüzünün yan tarafını çerçeveledi. "Benim için geldin."

"Yapmayacağımı mı sandın?"

"O yerin yakınına bile gelmeni istemedim. İblisler beni yem olarak kullanarak sana tuzak kurdular. Gelmeden korktum çünkü ne kadar cesur olduğunu biliyorum."

"Cesaret değildi Sandu," diye reddetti. "Çünkü eğer sen oradaysan, ben de orada olacağım."

Başparmağı nazikçe, neredeyse saygıyla dudaklarının üzerinde kaydı. "Tüm o yüzyıllar boyunca yalnızdım ve zamanımın çoktan geçtiğini düşünüyordum. İçimdeki iblis güçlü Adalasia ve her zaman da öyle olacak. Orada, gölge âlemde, sensiz, Nera'nın gönderdiği iblislerle çevriliyken, içimdeki iblisin ne kadar güçlü olduğunu gördüler. Bana ayartma üstüne ayartma gönderdiler. Kanım çekilmişti ve çok acı çekiyordum." Kaşlarını çattı. "Kaçıp kurtulamadım

ondan. Kendimi ne kadar uzak tutmaya çalışsam da yapamadım. O zaman günlerimi acı içinde geçireceğimi biliyordum ama onlara hayat arkadaşına ihanet etme zevkini tattırmayacaktım."

"Ben de baştan çıkarıldım," diye itiraf etti Adalasia. "Ve bana rahatsız edici şeyler gösterildi. Kendilerini sana sunan kadınlar ve sanki bu senin hakkınmış gibi onları alman. Korkunç bir an için aklım karıştı ama sonra sırtına kazınmış yemini gördüm ve her şey yeniden yoluna girdi. Zihnim berraklaşmıştı. Gördüğüm şeyin bir illüzyon olması gerektiğini biliyordum."

Sandu zengin topraktan süzüldü, bunu yaparken kendini temizledi ve giydirdi. Mağarada Adalasia'nın yanına oturdu. Mağara küçüktü ama toprak şifalıydı. Muhafızlar ve Adalasia güçlü korumalar sağlamıştı. Onları hissedebiliyordu, kardeşlerinin her birinin kendisinin ve hayat arkadaşının güvenliği için eklediği sıkı örgüleri. Yolculukları için muhafızları iyi seçmişti. Onlara çok şey borçluydu.

"Seni geri getirmeme pek çok kişi yardım etti Sandu," dedi Adalasia. "Eğer Dax'ın ejderhası ruhumu sıcaktan korumasaydı, o ateşe dayanabilir miydim emin değilim. Muhafızlar ve Luiz De La Cruz bizi bu diyara geri çekmek için gerekli güce sahipti. Sen çok zayıftın ve açıkçası ben de öyleydim."

Sandu onun eline uzandı ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "De La Cruz'un gücünün farkındaydım ama özellikle o kardeşin değil."

"Manolito bir Jaguar erkeğine dönüştü ve Zacarias onu ailelerine katılmasını istemek için savaşçıların huzuruna çıkardı. En azından ben öyle anladım," diye cevap verdi. "Ben sana odaklanmıştım. Herkes vücudunu iyileştirmeye, bakterileri kovmaya çalışıyordu. Bakteri vücudunu, hiçbirinin yetişemeyeceği kadar hızlı yiyor gibiydi. O geldi ve hemen yardım etmeyi teklif etti. O çok

...

"Güçlü," diye ekledi ve parmaklarının ucunu ağzına götürdü. Birleştirdikleri ellerinin üzerinden kızın yüzünü inceledi.

"Rahatsız edici' diyecektim ama bize yardım etmişken ve kendisi için bu kadar büyük bir risk almışken bunu yapmamalıydım. Bunu yapmak zorunda değildi.

karşılığında hiçbir şey yapmadı. Bizim için iyilikten başka bir şey yapmadığı halde neden onun yanında kendimi bu kadar huzursuz hissediyorum bilmiyorum."

"Nasıl benim içimde bir iblis yaşıyorsa, De La Cruz ailesinin içinde de doğdukları andan itibaren hep bir karanlık vardı. Bunu kontrol altına almak için cesurca savaştılar, ancak bu gölge en büyük kardeş Zacarias'ı, bir hayat arkadaşı olmasına rağmen asla terk etmedi. Luiz, savaşçılar tarafından kabul edilirse, ailelerinin tüm karanlığı bu savaşçılar aracılığıyla ona akacaktı. Sen ışıktansın, Adalasia. Muhafızların ve kendi hayat arkadaşının içindeki iblisle başın dertte. Luiz De La Cruz'un huzurunda neden huzursuz olduğunu anlamak çok kolay."

Elinin tersini çenesine sürttü, ona dokunmak bile onu rahatlatıyordu. Gümüş ayın o küçük parçasından gelen ışık kadının üzerinde parlıyor, siyah saçlarına mavimsi bir renk veriyordu. Ona baktığında gözlerinde endişe vardı. Bunu onun zihninde de buldu ama yüzü sevgiyle yumuşamıştı. Kadın bu ham duyguyu ondan saklamaya çalışmamıştı ve adam buna minnettardı. Bunu hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Kapının ardında ne olduğuna dair bir şeyler gördüm Adalasia. En azından ben öyle sanıyorum. O âlemde neyin gerçek neyin hayal olduğunu bilmek çok zor. Çok fazla acı vardı. Bazen zar zor görebiliyordum, görüşüm gri ve siyah renkte parıldıyordu ve etrafımdaki bazı şeyleri sadece kenarlarından seçebiliyordum." Sesini alçak tuttu, bir kez daha mağaranın etrafına, gökyüzüne ve sonra yeryüzüne baktı, yüksek sesle konuşmaktan biraz korkuyordu.

"Bizi Nera'nın casuslarından korudum, hem yukarıdan hem de aşağıdan," diye güvence verdi ona. "Bize ulaşamazlar. Muhafızlar, Dax ve hatta Yaşlı Olan bile güvende olduğunuzdan emin oldular. Bana söylemek istediğin her şeyi başka kimse duymayacak."

Elinin kenarını alnını ovma için kullandı. Adalasia'nın dokunuşu da en az sesi kadar rahatlatıcıydı. "Beni bir kapıya sürüklediler ve açmamı istediler. Eğer açmazsam sonsuza kadar işkence göreceğini söylediler. Bana alevler içinde yandığını, iblislerin ateşten kırbaçlarla etlerini kemiklerinden ayırdığını gösterdiler. Gözümün önünde sana işkence ettiler.

yıllar. Zamanın geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ruhumu koruduğun gibi kapıyı da koruduğunu biliyordum."

Ona yaptığı işkencenin görüntülerini asla aklından çıkaramayacaktı. Bin yıl geçse bile. Hatta daha da uzun. Ömür boyu bu görüntüler zihnine kazınacaktı. Ona işkence edilmesini izlemek, maruz kaldığı ıstıraptan çok daha kötüydü. Karpatyalılar felçli haldeyken rüya görmezlerdi, yine de o görüntüleri defalarca tekrarlamış ve tekrar rahatlayabilmek için onun yanında olduğundan emin olmak için yüzeye yaklaşmak zorunda kalmıştı.

"Var olduğum uzun yıllar boyunca pek çok sınavla karşılaştım Adalasia, ama bunu geçebileceğime inanmıyordum." Yine sessizliğe gömüldü, zihninde acımasız işkence oynuyordu. Vücudu ürperdi.

"Dayanmışsın," diye yatıştırdı.

"Senin için," dedi usulca. "Sana ettiğim yeminleri defalarca tekrarladım. Onları duyamadılar ama-" Sözünü kesti ve şakaklarını ovuşturdu. Ona söylemekten hoşlanmıyordu ama o onun hayat arkadaşıydı. Bakışlarını zorla onunkilerle buluşturdu. "O yerde biraz delirmiş olabilirim, *ewal emninumam*. Bu çok gerçek bir olasılık. Zihnimi incelemenizin en iyisi olacağını düşünüyorum."

Adalasia onun önünde diz çökecek şekilde pozisyon değiştirdi. "Zihnine girdim Sandu. Deliliğe dair hiçbir ipucu yok. Gördüğün şeyler kısmen gerçek, kısmen de yanılsamaydı. Sen bir kadımsın. Gölgeler âleminin nasıl bir yer olduğunu benden bile daha iyi biliyorsun. Muhafızlardan ve Luiz'den öğrendim. İblisler içeri sızıp yönetimi ele geçirdiler ve orada bekleyen vampirlere seni ya da beni yakalayabilirlerse bu diyardan dışarıya bir geçit açacaklarını vaat ettiler. Bu bir yalandı, büyük bir aldatmacaydı, yine de ölümsüzler onlara inandı. Gölgeler Diyarı herkesi birbirine karıştıran bir yerdir."

Onun kendisini rahatlatmaya çalıştığını biliyordu ama endişelendiği şeyi anlamasına ve hatta *görmesine* ihtiyacı vardı. "Yeminlerimi başka bir şey duydu, Adalasia. Kadim dili konuştum. Halkımız için güçlü kalacağıma, iblisi içimde tutmak için güçlü kalacağıma, sadece onun için güçlü kalacağıma dair yeminimi tekrarladım. Bir süre sonra bu yeminleri tekrarlayan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Başka bir ses daha vardı, kadim dilde konuşan bir erkek sesi. Yeminleri benimle birlikte okudu."

Başparmağının ucuyla parmak eklemlerini ileri geri ovuşturarak kendisine inanmasını istedi. Ardından gelen sessizlikte, uzaktan gelen su sesini duyabiliyordu. Mağara cırcır böcekleri birbirleriyle konuşuyordu.

"Ateş Mağarası'nda kapana kısılmış başka bir Karpatyalı erkek olduğuna inanıyor musun?" Adalasia ona bakmaktan geri durmadı.

Kaşları birbirine çatıldı. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Sadece o beni duyabiliyordu ve ben de onu duyabiliyordum. Zaman zaman alevlerin ötesinde bir geçidin görüntülerini yakaladım. İblisler sıraya dizilmiş, izliyor, bekliyorlardı, sanki beklentileri benim kırılacağım ve büyük bir şey olacağı yönündeydi."

"Kapı neye benziyordu Sandu?" diye sordu, bakışları onun yüzünden hiç ayrılmadan.

Ona inanmıştı. Rahatlama muazzamdı. Neredeyse ezici. Sandu boşta kalan elini yüzünde gezdiriyor, onu tutmaktan vazgeçmeyi reddediyordu.

"Anılarımın içine bak," diye davet etti. "Ne yaptığımı görmeni ve duymanı istiyorum."

"Önce geçidi tarif edin. Düşündüklerimi anılarınızın görselliğine empoze etme riskini almak istemiyorum."

Ne demek istediğinden emin değildi ama Adalasia çok anlayışlı olduğu için alev kulelerinin ötesinde gördüğünü sandığı şeyi ona anlatmaya hazırdı.

"Kapı çok büyüktü ve iki kapıdan oluşuyordu. Çok kalın, eski ahşaptan yapılmışlardı ve iki kapının açıldıklarında doğal olarak alevlere doğru salındığını görebiliyordum. Kapıların ortasına yakılmış bir işaret vardı ve tek bir sembol haline getirmek için her ikisine de gömülmüştü."

Adalasia başını salladı ve boştaki eli kalbini örtmek için yukarı kalktı. Avucunu oraya sıkıca bastırdı, gözlerini onunkilere dikti. "Amblemi seçebildin mi?"

Sandu ona resmi göstermek istedi. Tarif etmesi zordu. "Bir dağın üzerinde bir kadın, yüzü ileriye dönük, ama aynı zamanda doğuya ve batıya da bakıyor, sanki her şeyi izliyormuş gibi. Doğudaki koruyucu bir kafatası tutuyor. Batıdaki ise bir alev tutuyor. Birinde bir yılan tutuyor

diğer elinde de bir hançer var. Önünde törensel bir kadeh var ve kanı başka bir kadehe akıtıyor. Bunların hepsini bir anda anlamadım Adalasia. Bunları uzun bir süre boyunca küçük bakışlar halinde gördüm."

"Tanrıça kartını tarif ediyorsunuz," dedi Adalasia.

Sesinde hiçbir yargılama yoktu ama gördüğü ve duyduğu şeyden hemen şüphe etti. "O zaman bu bir yanılsamaydı. Hafızam bana oyun oynuyor."

"Belki, ama öyle olduğunu sanmıyorum, Sandu," diye reddetti.

Parmaklarını onunkilerin etrafında sıktı. "Neden?" Bunun bir yanılsama olmasını istemiyordu. Çok emindi ve bu kesinlik onu parçalanmış, deliliğin eşiğindeymiş gibi hissettiriyordu. Öte yandan, eğer halüsinasyon görmüyorsa, eğer bu bir illüzyon değilse, o kapının ardında tam olarak ne vardı? Bildiğinden korkuyordu ve bu delirmenin eşiğinde olmaktan bile daha kötü olabilirdi.

"Kapı. Size bir kez bile kapının çizimini göstermedim. Çift girişli olduğunu hiç tarif etmedim. Annemin bana verdiği kitapta var ve kapı tam olarak tarif ettiğin gibi, eski ahşaptan yontulmuş çift kapıların derinliklerine işlenmiş tanrıça da dahil. Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Anılarımın içine bak *Sivamet*, ama anılarımda sana ne olduğunu görme, sadece kapıların alevleri arasından gördüğüm bakışlara ve benimkiyle birlikte ilahi söylemek için yükselen sese odaklan."

İşkencesinin yanılsamalarını görmemesinin onun için zor olacağını biliyordu ama daha derine inmesine, kapıları bulmasına ve sesi duymasına gerçekten ihtiyacı vardı. Özellikle de o sesi. Bu gerçek miydi? Alçak bir tınıydı. Uzaktan gelen gök gürültüsü gibi bir gümbürtü. İnsandan çok canavara benziyordu. Aslında, kafasında tekrar oynattığında, her eski hece hırıltılı bir hırıltıya dönüşmüştü.

Adalasia onun tekrar sormasını beklemedi. Hayat arkadaşı, ona inanan, onun yanında duran Sandu ne kadar şanslı olduğunu fark etti. Eğer yapabilseydi, ona gölge diyarından uzak durmasını emrederdi. İçindeki kadim onu güvende tutmasını, eğitildiği gibi iblislerle savaşmasına izin vermemesini istiyordu ama bir yerlerde uzlaşmayı öğrenmişti

yeni hayat arkadaşıyla. Tüm eski yöntemlerin ille de en iyi ya da tek yöntem olmadığını öğrenmişti. Hayat arkadaşı olağanüstüydü.

"Bana bakıyorsun."

"Sana bakmayı
seviyorum." "Bu
dikkat dağıtıcı."

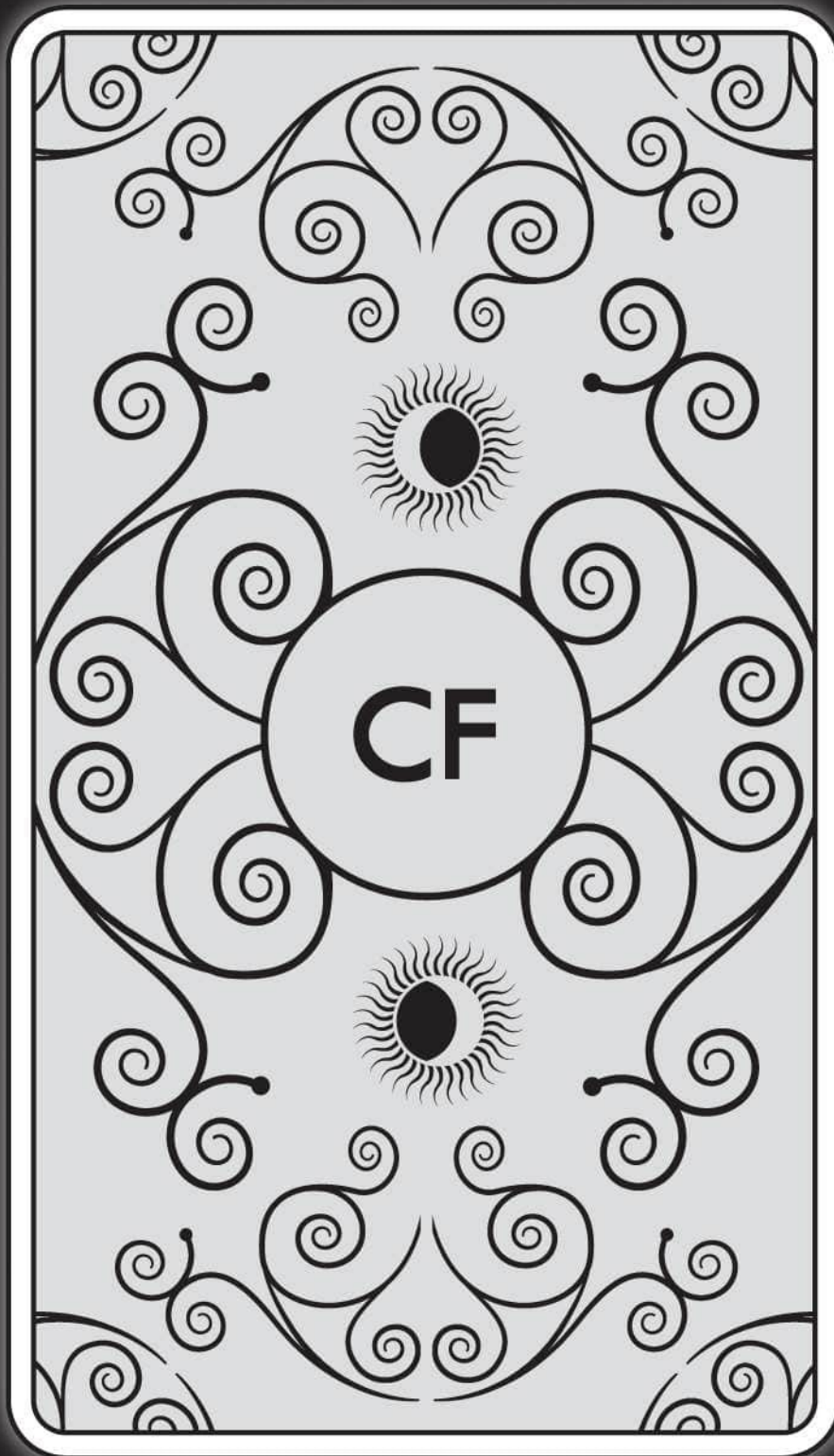
Derinlerde bir yerde yavaş bir gülümseme başladı. İhtiyacı olan cevaplar olmadan, kadın şimdiden onun üzerinde sihrini göstermeye başlamıştı. Elini bıraktı ve beline uzanarak onu önünde diz çöktüğü yerden kaldırıp kucağına oturttu, yüzü ona dönüktü. Uzun, kalın saç örgüsünü çenesiyle bir omzunun üzerinden itti.

"Şimdi ne yapıyorsun?" Sesinde belli belirsiz bir eğlence vardı.

"Yüzün bana dönükken dikkatini dağıtamam *Sivamet*. Göz göze gelmek yok. Müdahale korkusu olmadan zihnini benimkiyle birleştirebilirsin." Başını çevirdi, böylece dişleri onun kulağının küçük kabuğunu bulabilecekti. O tatlı, küçük kulak memesi onu çağırıyordu.

Adalasia usulca güldü. "Kesinlikle daha iyi hissediyorsun. Ben bakarken ve dinlerken uslu dur." Onunla sorunsuz bir şekilde birleşti ve tereddüt etmeden anılarında ilerledi.

Sandu onun dikkatini dağıtmak istediğini fark etti ama yapmadı. Sadece kollarını ona doladı ve ellerini göğüslerinin cazibesi altında birleştirdi.



-XVII-



YILDIZ

Sandu yüzünü Adalasia'nın boynuna çevirdi ve ona özgü kokuyu içine çekti. Yabani erik ve karanfil. Portakal çiçeği ve gül. Teninin doğal parfümü Adalasia'nın parçalanmış

Zihnine yapışan şeytan parçaları. Dudaklarını boynunda aşağı yukarı gezdirerek onun hissinin ve kokusunun tadını çıkardı. Tüm bu süre boyunca, onun kendisiyle birleştiğini, zihninde hareket ettiğini, anılarını araştırdığını hissedebiliyordu.

Onun geçmişinden çekilirken ağırlığını ona yasladı. "Kapının sağlam durduğunu gördüm, tıpkı senin gördüğün gibi Sandu. Seninle birlikte eski Karpat dilinde yemin eden bir erkeğin sesini duydum. Haklıydın, sesi insandan çok canavara benziyordu. Karpatça'dan çok şeytani."

Ağzını onun nabzına bastırdı. Sabit ve ritmik olan nabız onu çağırıyordu. Tenini onun teninde hissetmeye ihtiyacı vardı. O kapıların ardında hapsolmuş olan şey olmaya çok yaklaşıyordu. Tüm mantıkların ötesinde bir iblis.

"Bunu bilmiyoruz," diye fısıldadı Adalasia, onu okuyarak. "O kadar ileri gittiğini bilmiyoruz."

"Ona ulaştım, *ewal emninumam*. Onun bir kadim olduğunu anladığımda, iki kadimin iblislerden kurtulabileceği umuduyla bağlantı kurmaya çalıştım. Zihni kızıl bir öfkeden başka bir şey değildi, içinden çıkamadığım bir pus. Onun hakkında haklı çıkmak istemedim. Kendime bunun başka bir iblis olduğunu söyledim. Başka bir yanılsama. O eski bir Karpatyalı, Adalasia. Bir an için bana tanıdık bile geldi, sanki onu tanıyormuşum gibi. Sonra her şey o kırmızı öfkenin içinde kayboldu. O ben olabilirdim. Sen olmasaydın, büyük ihtimalle o ben olurdum."

Sandu yanılmış olmayı her şeyden çok istiyordu. Kıyafetlerini çıkardı. Aynı zamanda onun kıyafetlerinden de -her şeyden- kurtuldu; ikisinin de üzerinde bir parça bile kumaş olmasını istemiyordu. Sadece onun tenini kendi teninin yanında istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Vücudunun her santimini hissetmeye ihtiyacı vardı. Bir an bekledi, itiraz edebileceğini düşündü, ama o sadece küçük bir inilti çıkardı, vücudu

onunkine karşı kurnazca hareket ediyor. Bir baştan çıkarma. Bir davet. Göğüslerinin yumuşak ağırlığını avuçlarının içine aldı, başparmakları meme uçlarının üzerinde gezindi.

Onun dokunuşuyla vücudundan küçük bir zevk ürpertisi geçti. Kulaklarına erotik gelen bir inilti daha çıktı. Aşkla karışık şehvet güçlü bir karışımla bir araya geldi.

"Sence onu kurtarma şansımız var mı?" Ellerinden biri arkasına uzanarak ensesini şekillendirdi. Bu hareket dolgun, yuvarlak göğüslerini adamın ellerine doğru hareket ettirdi.

Avuçlarının içinde duran o yumuşak kadın teni, arzusun parmaklarını sadece omurgasından aşağıya ve kalçaları boyunca dans ettirmekle kalmıyor, aynı zamanda kalbinde de gezdiriyordu. Kadın onu hem rahatlatıyor hem de alevlendiriyordu.

"Hayır. Onu kurtaramayız, Adalasia. Onu o kapıların ardında ne amaçla tuttukları hakkında hiçbir fikrim yok ama dünyaya salınmasına izin veremeyiz. O çok güçlü. Çok güçlü. Ondan geriye hiçbir şey kalmadı."

Gerçeği söylemek istemiyordu çünkü Adalasia'yı bulmadan önceki haline çok yakındı. İçindeki iblisin o kadar güçlü, o kadar yakın olduğunu biliyordu. Çömelmişti. Onu yutmakla tehdit ediyordu. Adalasia bilse de bilmesede onu kurtarmıştı. Sadece ölümsüz olmaktan değil. Bu yeterince kötü olurdu. Ruhundan vazgeçmemiş olsaydı, türünün çok azının yok edebileceği bir kâbusa dönüşmek bir şekilde daha kötü olurdu.

Sandu başını yana eğerek dudaklarını kızın boynunun kenarından geçirdi ve dişlerini kızın nabzının üzerinde ileri geri gezdirdi. Kendini baştan çıkarıyordu. Ona seslenen kalbinin atışını dinliyordu. Damarlarında dolaşan kanının sesini. Onun kokusu duyularını korkunç bir özlemle, açlık ve arzuyla doldurdu. Onu topraklıyordu. Onu kurtarıyor.

"En büyük avcılarımızın ortak çabaları bile onu alt edebilir mi bilmiyorum." Bu itirafı dişleri uzayıp kızın içine batarken yaptı.

Küçük çığlığı kulaklarına erotik geliyordu. Poposu kucağında huzursuzca kıpırdandı ve adam bacaklarını ayırmak için kalçalarını ayırdı. Kızın sıcak ve saf kanı bir yıldırım gibi adamın içine, kasıklarına doğru aktı. Yıldırım çarpması

Damarları boyunca sarsıldı ve vücudunda vahşi bir fırtına gibi esti. Sert sağ tümseği yoğururken sol meme ucunu çekiştirdi. O çekiştirdikçe ve yuvarladıkça, kadın poposunu ona doğru daha fazla itiyor, çıplak yanaklarını sikinin sert çeliğine sürüyordu.

Sana ihtiyacım var, päläfertiilam. Vücudunun beni sardığını hissetmeye ihtiyacım var. Onun ipeksi ateşinin güzelliği, kırbaçların acımasız ateşinin hissini ortadan kaldıracaktı. Kendini bana ver. Her şeyini bana teslim et, Adalasia.

"Her zaman yaparım, Sandu." Sesi titriyordu. Vücudu beklentiyle titredi. "Bana ne yapmamı istediğini söyle." Fısıltısı aşkla doluydu. İlahi günahla. Ayartmayla. Onun gibi bir adamı cezbetmek için böyle bir karışım.

Kasıtlı olarak vücudunu tekrar hareket ettirdi, şehvetli bir baştan çıkarıcıydı. Bunu yaparken elini zarıfçe salladı ve mumlar canlandı. Alevler duvarların üzerinde dans ediyor, çeşitli şifalı kokuları tutuşturuyor ve mağaranın duvarlarında her türlü erotik pozisyonu tasvir eden sayısız titrek figür yayıyordu. Uzak köşede yüzeyinden buhar yükselen parıldayan bir su havuzu vardı ve duvarlar mücevherlerle kaplıydı, böylece bu figürler yansıyan ışığın üzerinde hareket ediyor ve dans ediyordu.

Sandu zengin sıcak kana olan ihtiyacını giderdi, onun güzel tadının, dilinin üzerinde patlar gibi görünmesinin ve tüm duyularını bir arzu çılgınlığına sürüklemesinin tadını çıkardı. Ateş Adalasia'ya iyi geliyordu. Tenini yalayan alevler canını acıtmıyor, onu sıcak okşamalarla okşuyor, sinir uçlarını harekete geçiriyor ve çoktan yok olduğunu sandığı anda ona yaşadığını hissettiriyordu.

Vücudu tamamen kadındı, yumuşak kıvrımları ve saten teni vardı. Adalasia'nın teninde açtığı iki deliği kapattı ve diliyle delikleri yaladı, çenesinden dudaklarına doğru öpücükler kondurup ağzını sahiplenmeden önce başını kendisine doğru eğdi. Adalasia'yı öpmek dünyanın hareket ettiğini hissetmek gibiydi. Yıldızlara binmekti. Hayatta olduğunu ve kendi sığınağında bulunduğunu bilmek. Bir an için başını kaldırdı ve alnını onun şakağına dayadı.

"Benim için gerçekte ne olduğun hakkında bir fikrin var mı Adalasia? Benim için neler yaptın? Önce, gri boşluğun sonsuz yüzyılları. Hiçbir şeyin. Hiçbir şeyin.

Günaha dair fısıltılar bile. Sadece . . . hiçbir şey. Ne kadar sık beslenirsem besleneyim asla durmayan, asla doymak bilmeyen bir açlığım vardı. Her zaman oradaydı, uyanık olduğum her an."

Sandu uzun parmaklarıyla göğüslerini okşadı, meme uçlarını çekiştirdi ve yuvarladı, omzunu ısırduğunda kenetlendi ve sonra acıyı yaladı. Küçük bir inilti çıkardı ve çıplak yanaklarını ona doğru sallayarak onu daha da baştan çıkardı. Duvardaki figürler dans ediyor ve sanki ona Kama Sutra'nın görsel bir dizinini veriyorlarmış gibi çeşitli pozisyonların sonsuz bir gösterisini yapıyorlardı.

"İçimde bir iblisin büyüdüğünü hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Yaşayan ölülerden daha kötü bir şey. Şeytani bir şey, savaşı ve öldürmeyi seven bir şey. Buna ihtiyaç duyarak büyüyen bir canavar."

Adamın kollarında döndü, gerilen sikiinin üzerinde kayarak, çeliğe karşı ipek hissiyle inledi. Hızlandırıcı alevlerin üzerine dökülüyordu. Karnı adamınkine bastırıyor, kalçaları adamınkine biniyordu. Göğüsleri adamın göğsüne yaslanmıştı, kollarını adamın boynuna doladığında meme uçları ateşten iki sıcak noktaydı.

"Sandu." Ağzı boğazından çenesine kadar ateşten bir iz bıraktı. "Kötü değil. Senin iblisin kötü değil. Sen öyle olduğuna inanıyorsun ama ben sana öyle olmadığını söylüyorum. Seninle ilgili hiçbir şey kötü değil." Çenesinin altından öptü ve boynunu kemirerek nabzını yaladı. "Bu halinle güzelsin, gerektiğinde bir savaş makinesine dönüşüyorsun."

Ağzı dikkatini dağıtıyordu ama ona söylemesi gerekiyordu. Onun için ne olduğunu bilmeliydi. "Ben işkence ve eziyet dolu bir yere kapatılmışken benim için geldin Adalasia. Hiçbir umudun olmadığı bir yerde. Sadece acı. İstirap. Zayıflık ve ayartma. Benim için geldin."

"Yalnız değildim, Sandu. Seni oradan asla tek başıma çıkaramazdım." Bunu korkunç bir itiraf gibi adamın boğazına fısıldadı.

Kadının sesindeki acıyı duydu. İhtiyacı ve açlığı. Ayrıca küçük bir suçluluk ve utanç notası da duydu. Ona kendi başına ulaşamadığı için herhangi bir şekilde utanıyormuş gibi hissedeceği düşüncesiyle içi sıkıştı.

"Benim için önemli olan Adalasia, benim için gelmiş olman. Neyle karşı karşıya olduğunu bildiğin halde böyle bir cesarete sahipsin." Ona gerçeği fısıldadı. Bunu yaparken ayağa kalktı, onu kollarının arasına aldı, böylece onunla ten tene olacaktı.

Daha önce toprak olan yerde, Adalasia onun çıplak ayaklarının altında kalın ve şehvetli bir kürk halı oluşturmuştu. Adamın vücudu Adalasia'nınkine karşı sıcak ve saldırgan bir şekilde hareket ediyordu. Adalasia'nın dolgun göğüsleri kendisine doğru çıksın ve vahşi siyah saçları ipeksi bir şelale gibi yere dökülsün diye onu kolunun çubuğuna doğru eğdi.

Dili o kıvrımlarda gezindi, dikleşmiş meme uçlarını ve ardından göğüslerinin alt kısımlarını törpüledikten sonra derin vadiden karnına doğru ilerledi. Uzun sarı saç yelesi kızın üzerine döküldü, omuzlarını ve göğüslerinin üst kıvrımlarını okşadı, böylece kız sıçradı, bakışları onunkilere sıçradı.

"*Tet vigyázam,*" diye fısıldadı karnına doğru, taptığı kadının önünde dizlerinin üzerine çökerken tutuşunu kalçalarına aktardı. Onu sevdiğini söylemek kendi dilinde çok daha kolaydı. Vücuduyla göstermek daha da kolaydı.

"Sandu." Adam keşif yolculuğuna devam ederken, dudakları ve dişleriyle öpüp ısırırken, göbeğinden tümseğine doğru bir yol oluştururken parmakları adamın omuzlarına gömüldü.

Sandu onun kalçalarını yakaladı ve duruşunu genişletti, boğazının kasıldığını, nefesinin düzensizleştiğini ve karnındaki kasların ihtiyaçla dalgalandığını görmek için ona baktı. Elini nazikçe, şefkatle, dizinin iç kısmından ağlayan girişinin sıcaklığına kadar fırçaladı, avucu neredeyse orada değildi. Sadece teninde fısıldıyor, dudaklarıyla takip ediyordu. Onu öpüyordu. İz bırakarak. Bir ateş hattı oluşturdu.

Yumuşak çığlıklarla tepki verdi ve nefesini klitorisinde, kaygan girişinde hissettiğinde bir elini saçlarına soktu. Diğer elinin parmakları omzunu kazıyordu, tırnakları vücudunda zaten azgın olan açlığa eklenen küçük acı noktalarıydı.

Sana her böyle dokunduğumda, sanki bana bir mucize verilmiş gibi hissediyorum. Dikkatini diğer kalçasına çevirdi, onun herhangi bir parçasını istemiyordu.

Vücudun ihmal edildiğini hissetmek.

Sandu. Ağzını kızın girişinden çektiğinde adı bir protestoydu.

Kızın kalçasına gülümsedi ve nihai hedefine doğru dişlerini kızın bacağına gezdirmeye devam etti. *Çok sabırsızsın Sivamet. Bütün gece bizim. Bütün geceyi almak istiyorum.*

Bütün gece yaşayamam.

Kalçasının iç kısmını, klitorisine yakın bir yerden hafifçe ısırdı. Kalçalarını elleriyle yakalayarak onu hareketsiz tuttu. Sürekli hareket halindeydi, huzursuz hareketini durduramıyor, ağzının sıcaklığını arıyordu. Eşsiz kokusu onu çağırıyordu ve diliyle klitorisinin etrafında dönmekten ve ardından kılıfından sızan damlaları yalamaktan kendini alamadı. Bu tat, tamamen Adalasia ve tamamen onun içindi.

Ağzı girişine yerleştiği ve dili derinlere saplandığı anda, parmakları saçlarında sıkılaştı, kafa derisini çekti ve şehvetli bir iniltiyle başını geriye attı. Kalçaları adamın içine doğru sallandı. Onu kendine çekti ve kendi ilkel hırıltılarını duyarak onu yutmaya başladı. Sanki onun tadını, sadece kendisi için yaratılmış olan o yasak afrodizyağı unutmuştu. Ne kadar çok tüketirse, o kadar çok ihtiyacı oluyordu. Ne kadar çok alırsa, vücudunun içindeki alevler onun için o kadar sıcak yanıyordu.

Bir eliyle sol kalçasını şekillendirdi ve sonra parmaklarını klitorisine götürdü, içerken daireler çizdi. Sertçe fiske vurdu ve kızın tüm vücudu titredi. O sert, gergin tomurcuğa giden yolu yaladı ve sonra ağzını üzerine yerleştirdi, parmaklarını kullanmaya başladı ve onları içine gömdü. Emdi ve sonra parmakları derinlere dalarken dişlerinin kenarını kullandı. Vücudu sertçe sıkıştı ve güçlü dalgalarla dalgalanırken, neredeyse onun adını hıçkırarak haykırdı.

Sandu onu yere, o kalın kürk halısına götürdü, çok daha ağır olan bedeni onunkini örttü. Ağzı bir kez daha onunkinin üzerindeydi, uzun, ateşli öpücükler, şiddetle sahiplenici. Birkaç saniye içinde şefkatten fırtınaya dönüştü. İlkelleşti, neredeyse vahşileşti, elleri onun üzerinde geziniyor, okşuyor ve tahrik ediyordu, vücudu onunkini acımasız zemine hapsederken bile dizi bacaklarını ayırıyordu.

Adalasia vahşı, kontrolden çıkmış, onu hayal gücünün çok ötesine taşıyacak, hatta konfor alanından çıkaracak bir cinsel ilişki yaşayacağını hiç düşünmemişti ama Sandu azgın ateş fırtınasıyla tam da bunu yapıyordu. Ağzı onu yutuyordu. Alevler onun üzerine ve içine akıyordu. Nefesini tutamıyordu ama bunun bir önemi yoktu. Sandu onun zihnine girmiş, onu derinlemesine istila etmiş ve aynı zamanda zihnini paylaşmıştı.

Onun acil arzusunu, yoğun bir aşkla iç içe geçen şehvetini hissetti. Onun farkındalığının arttığını, ateşli sinir uçlarının onu daha saldırgan, daha sıcak bir tutkunun derinliklerine gönderdiğini hissetti. Aralarındaki ateş fırtınası kontrolden çıkarken, her şiddetli öpücükte ve ellerinin vücuduna vuruşunda daha da güçlenirken, saçlarını avuçladı ve ona tutundu.

Sonra elleri tekrar hareket etti, göğüslerini avuçladı, parmakları meme uçlarını oynattı, kız ihtiyaçtan hıçkırana kadar, boynunu ve omzunu ısırırken ağzı açık kaldı. Elleri önce kaburgaları, sonra da karnı boyunca ilerledi ve sonunda, *nihayet*, girişinin sıcaklığına bastırdı. Adamın vücudundaki, kollarındaki ve göğsündeki güç karşısında dehşete düşmüş olmalıydı, o eller onun üzerinde hareket ediyordu. Onu kısırdığı için hareket edemiyordu ama onun için önemli olan tek şey, onu doldurmazsa delireceğini düşünene kadar, çok fazla baskı altında olan uyarılma ve kıvrılma durumuydu.

"Sandu, *lütfe*." Fısıldamak istemişti ama daha çok bir inilti gibi çıktı. Bir miyavlama. Hatta belki bir hıçkırık, ama Sandu onun zihnindeki erotik yakarışı gördü.

İçinde zaten yanmakta olan o fitil anında ateşlendi. Ağzı onunkinden ayrıldı, gözleri vahşileşti. Kırmızı alevler sıçradı ve gözlerindeki siyah zemine karşı şiddetli bir terk edişle yanarken, ona çok sahiplenici bir şekilde baktı. Yüz hatları sert, hatta acımasız görünüyordu, şehvetli çizgiler derin kesilmişti. Aleti kalın ve saldırgandı, geniş tepesi kızın girişine doğru kavurucu bir sıcaklıkla bastırıyordu. Kalçalarının hareket etmesine engel olamıyor, kendini içine sokmaya çalışıyordu ama adamın elleri oradaydı, ona bakarken onu sabit tutuyor, yüzünde o sıçrayan ateş dolaşıyordu.

Adalasia onun iddiasını hissetti. Hiç bu kadar ciddi görünmemiş ya da hissetmemişti. Bakışları Adalasia'ninkileri esir almışken, ileri doğru hamle yaptı, onun sıkı kıvrımlarından geçerek, kaygan ve davetkâr olmasına rağmen çok dar görünen kadınsı kanalına girdi. Her sıcak damarı, adamın çevresini ve uzunluğunu hissetti,

Kalp atışları ve kan hücumu. Kadının duvarları, ateşli sürtünmeyi arttırmak için adamın etrafında kenetlendi.

Adamın zihni kadının zihnine sıkıca yerleşmişti. Zevkin vücudunu kasıp kavurduğunu hissetti, damarlarında sıcak kanın dolaşmasına ve sikiinde merkezlenmesine neden olan bir dizi şiddetli şimşek çaktı. Beyaz sıcaklığın kılıfının duvarlarını zorladığını hissedebiliyordu, vücudu onu daha sıkı kavrayarak cevap veriyordu. Adam onun kavurucu sıcak kanalına girip çıkarken, onun mu yoksa kendisinin mi hissettiğini ya da bunu paylaşp paylaşmadıklarını bilmediği enfes bir coşku vardı. Sürtünme artıyor gibiydi ve kendini kalçalarını onunkilerle buluşmak için kaldırırken buldu, onu daha derine götürmek için çıldırıyordu.

Zeminde hiç boşluk yoktu, bu yüzden tek kolunu kullanarak vücudunu onunkinin üzerine kaldırabilir ve onu kürkün üzerinde geriye doğru itecek kadar sert bir şekilde ileri doğru iterek ona vurabilirdi. Onu tüketen yakıcı alevler umurunda değildi, neredeyse hiç fark etmemişti. Adamın doymak bilmez açlığı, kadının ateşten çektiği görkemli acıyla eşleşiyordu. Birlikte yanıyorlardı.

Ona acımasızca binerken tırnaklarını sırtına geçirdi. Onunla bunu, bu mükemmel işkenceyi, cennet mi cehennem mi olduğunu bilmediği, sadece hiç durmasını istemediği ana kadar daha sert ve daha hızlı istiyordu.

Vücudu bir an için durmuş gibiydi. Bir nefes aldı. Sonra pathyor, milyonlarca parçaya ayrılıyor, tek dayanağının Sandu olduğu başka bir yere fırlatılıyordu. Kılıfının onun sikini bir mengene gibi sıkıştırdığını, korkunç bir yumruk gibi sıktığını ve onu kurutmaya kararlı olduğunu hissetti. Dalga dalga devam etti, güçlü dalgalanmalardan sonra dalga dalga. Aleti sertçe sarsıldı ve zonkladı, sıcak meni fişkırdı, hassas kanalının duvarlarını kapladı ve daha da fazla nabız atan orgazmı tetikledi.

Bir süre için mağarada sadece nefes alış verişlerinin sesi duyuldu. Adalasia gerçekten hayatta olduğundan emin değildi ve Sandu içindeyken dışarı çıkmış olmasının bir önemi yoktu. Ölmek için mükemmel bir yoldu. Bir araya gelmenin, birbirlerini neredeyse kaybettikten sonra bir ateş fırtınasında kontrolden çıkarak yanmanın büyüğü vardı. Adalasia, bu adamı tek başına demir disiplini kaybedecek kadar yoğun bir ateşe sokabildiği gerçeğinden dolayı ezici bir sevgi ve güç duygusu hissetmekten kendini alamıyordu.

Adamın ağırlığını ve mağaranın zemininde hiç boşluk olmamasını umursamadan göğsüne sokuldu. Bunu ayarlayabilirdi ama zahmet etmedi. Onun olmak hoşuna gidiyordu. Adamın cüssesi ve katıksız gücüyle kendisini çevrelediğini hissetmek. Kollarını ona doladı, boynunu öperken onu kendine çekti, dişlerinin onu birkaç kez ısırıldığı yolu izledi. Adamın arkasında iz bırakıp bırakmadığını merak etti. Bıraktığını hissediyordu ve bunu bilerek yapmıştı.

"Havuzdaki suyu ısıtıyorum," diye mırıldandı boynuna karşı.

"Zaten ısıtılmış. Önceden hazırladım." Her şeyi düşünmüş olduğundan emindi.

"Çok sıcak suyu severim." Elini dumanı tüten havuza doğru salladı.

Adalasia kaşlarını çatarak bakışlarını onun yüzüne çevirdi. Adam ona bakmıyor, sanki bir sanat eseriymiş gibi boynunu inceliyordu. "Ne kadar sıcak?"

Ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Çok sıcak. Her türlü acıyı dindirecektir."

"Herhangi bir acıyı birkaç farklı şekilde giderebilirsin," dedi ve iki elini göğsüne koyarak kendisinden uzaklaşmasını hatırlattı. "Süper sıcak suyun benim çok hassas cildime dokunmasına gerek yok. Ben ıstakoz değilim."

"İstakoz haşlama fikrini hiçbir zaman anlayamadım," diye itiraf etti adam, kadının üzerinden kalkıp yanına sırtüstü uzanırken.

"Konuyu değiştirme." Adalasia ona bakmak için başını çevirdi, o günahkâr gibi görünürken sert görünmek için elinden geleni yapıyordu. Ona her baktığında eriyor, ona istediği her şeyi vermek istiyordu. Muhtemelen o da bunu biliyordu. Biliyorsa bile sırtlamak gibi bir hata yapmamıştı.

"Genelde işleri insani yollarla yapmayı tercih ediyorsunuz."

Tabii ki bunu onun yüzüne vuracaktı. Otururken, tüm o kasları dalgalanırken ve yüzüne dökülen saçları onu düşmüş bir melek gibi gösterirken bu kadar muhteşem görünmek zorunda mıydı? Vücudu doymuş olmalıydı. Vahşi, ilkel, çılgın, vahşi bir seks yapmışlardı ve yine de sadece ona bakmak bile kafasında daha erotik görüntüler oynatıyordu ve kılıfı nabız gibi atıyor ve sıkılıyordu.

"İnsan yönteminde canlı canlı haşlanmak yoktur. Bu muhtemelen Karpat usulüne daha uygun, Sandu." Elini yanından ayırmadan, her ihtimale karşı suyun sıcaklığını birkaç derece düşürmek için buharı tüten havuza doğru salladı. Adamın sıcaklığı yükselttiğinden oldukça emindi.

Sandu usulca ayağa kalktı ve ona doğru uzanarak onu kucaklayıp göğsüne bastırdı. "Ateş Mağarası'yla gözünü kırpmadan yüzleşiyorsun ama biraz sıcak su düşüncesinden çekiniyorsun."

Sesindeki ve gözlerindeki kahkaha onun felaketiydi. Kız daha karşılık veremeden adam onu öpüyor, konuşmak bir yana düşünme yetisini bile elinden alıyordu. Günah gibi öpebiliyordu. Mükemmellik. Ateş fırtınası geri dönmüştü, alevler damarlarını yalıyor, şimşek çekirdeğini delip geçiyordu, böylece basıncın yeniden arttığını hissedebiliyordu.

Sonra havuzdaydı, onunla birlikte havuzun ortasına doğru ilerliyordu. Etraflarında buhar yükseliyordu. Sıcaklığın gözeneklerine sızdığını hissedebiliyor, bu da onun içinde kolayca üretebildiği o ateşli açlıkla sarılmış olma hissine katkıda bulunuyordu. Başını yavaşça kaldırdı, siyah gözleri hâlâ o kırmızı alevlerle yanıyordu.

"Sen gerçekten çok güzelsin, *ewal emninumam*. Bana teslim oluşun çok güzel bir şey. Sana sadece teşekkür edebilirim. Kendini bana verdiğini hissetmeye ihtiyacım vardı."

Adalasia bir eliyle yüzünün yan tarafını çerçeveledi. Onu çok kolay etkisiz hale getirebiliyordu. Ona her baktığında içini bir sevgi kaplıyordu. Ona güvenmezken, onunla geçirdiği her an onu daha çok sevmeye başlaması çok garipti.

Onu havuzun içine indirdi. İlk başta sıcaklık fark etmedi, sonra nefesi kesildi ve eğer adam ellerini sıkıca beline dolamasaydı mağaranın tavanına doğru fırlayacaktı.

"Ben sevgi dolu düşünceler düşünüyordum ve sen başından beri beni bu iğrenç suda diri diri kaynatacağını biliyordun." Adamın uzun gövdesine tırmanmaya çalıştı.

Başını arkaya attı ve güldü. Ses onu yakaladı. Gerçekten de gözlerinin arkasında yaşların yandığını hissetti. Sandu nadiren böyle gülerdi.

Bu. Gerçek. Kaygısız. Çektiği ıstıraptan sonra, bu ses o kadar güzeldi ki kalbinin tellerini çekiştirirdi ve ruhunun derinliklerine doğru yol buldu.

"Su o kadar da sıcak değil, Adalasia. Şimdiden vücudunun uyum sağladığını hissedebiliyorum ve acını dindiriyor. Sana çok sert davrandım."

Suyun o kadar da sıcak olmadığını kabul etmeyecekti. "Muhtemelen sırtımda ve içimde kızak izleri var ama kimin umurunda? Bu harikaydı. En iyisiydi. Karpatyalı olmanın gerçekten iyi yanları olduğuna karar verdim."

Adalasia başını suyun altına eğdi ve yüzeye çıktığında can yoldaşı havuzun diğer tarafındaydı, arkasına yaslanmış, tembelce yüzerken onu izliyordu. Kalçalarını havuzun kenarına dizdiği pürüzsüz kayalara dayamıştı. Bu özellikten özellikle gurur duyuyordu. Kayaların çok pürüzsüz ve şekilli olmasını istemişti, böylece ister suyun dışında isterse de bellerine kadar suyun içinde oturabileceklerdi. Sandu durulandıktan sonra kayaların üzerine oturdu, kalçalarını ayırdı, uzun sarı saçları elini sallayarak hızla kururken bakışlarını ona sabitledi.

"Şimdi kim sıcak sudan çıkmak istemiyor?"

Mesele su değildi; adamın onu izleme şeklini seviyordu. Öyle bir odaklanma şekli vardı ki, sanki onun fark edebileceği başka bir kadın yokmuş gibi hissediyordu.

"Fark edebileceğim başka bir kadın olmadığını biliyorsun. Sen benim tek kadınımsın. Her zaman da öyle olacaksın." Sandu onun aklından geçeni anladığını kanıtladı. Elini yarı sert sikine götürdü, parmakları sıkı bir yumruk halinde sakin çevresini sardı. "Neden bu tarafa doğru yüzmüyorsun, küçük denizkızı?"

Bir kaşını kaldırdı, adamın rahatça pompalamasını görünce büyülenmişti. "Aklında bir şey mi var?"

"Beni çevrelediğinde ağzının nasıl hissettirdiğini düşünüyordum. Aklımın bir köşesinde bu düşünceyle uyandım ve birden ön plana çıktı ve şimdi ısrarla orada duruyor. Kaldıramadığım erotik bir görüntü." Etrafına baktı ve gölge figürlerin performans sergilediği duvarları işaret etti. "Hepsi de kendilerini örnek almamızı talep ediyor gibiydi."

"Anlıyorum." Adalasia bir sirenin baştan çıkarıcılığıyla ona gülümsedi. Mumlardan çıkan gölgeleri tasarlamış ve onları fırlatmıştı.

duvarlara.

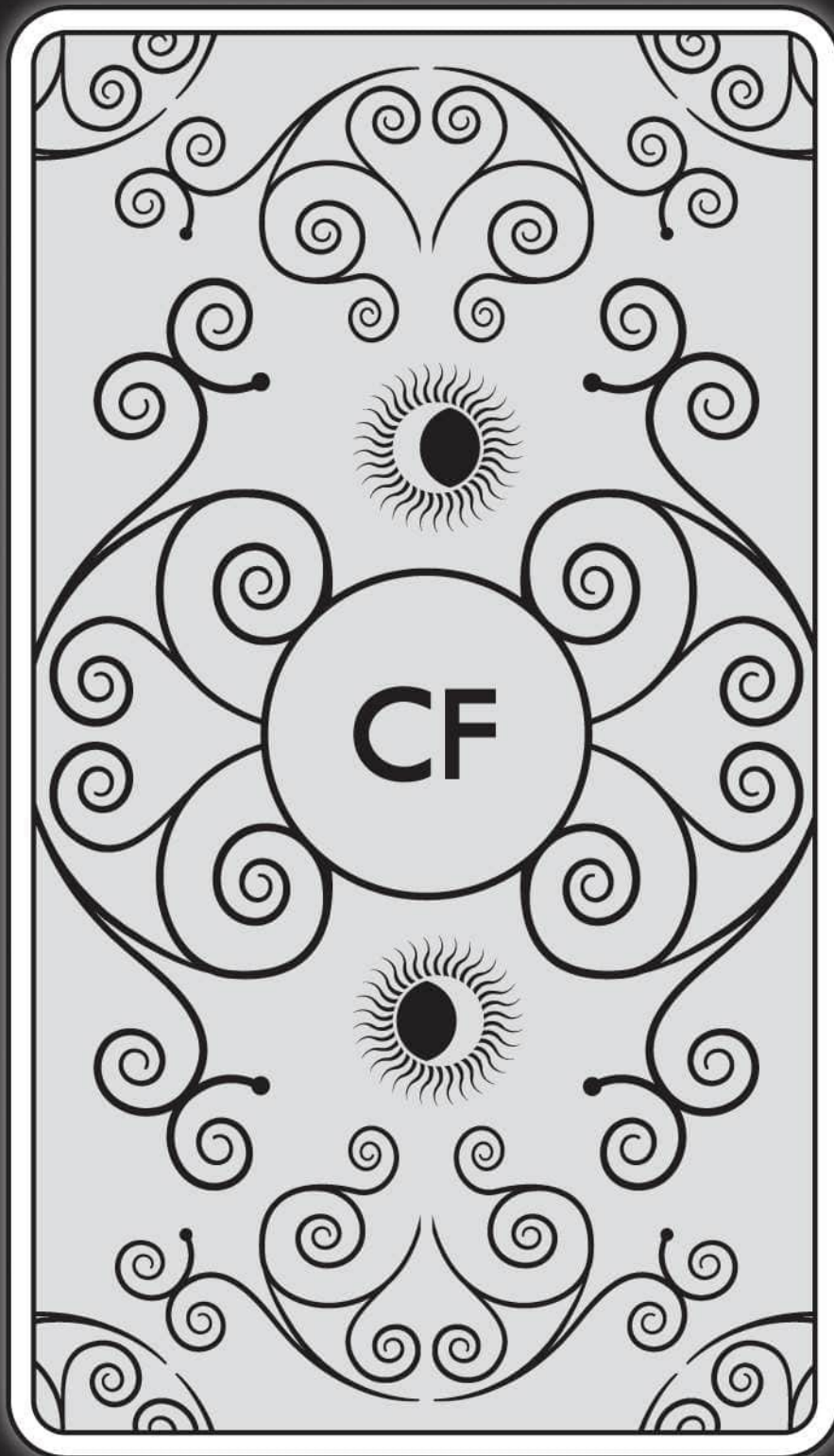
Bakışları kasıtlı olarak adamın sertleşen sikine kayd ı ve dili dudaklarına değerek onları nemlendirdi, böylece ayağı kalkıp yavaşça ona doğru ilerlerken ıslak bir şekilde parladılar. Su beline kadar gelmişti. Göğüsleri sallandı, meme uçlarından küçük boncuklar damladı ve daha fazla damlacık teninden aşağı aktı. Saçlarını bükmek için durdu, kütleyi omzunun üzerinden atmadan önce saçlarındaki suyu sıktı.

"Sana zorluk çıkarmak istemem Sandu, ama o küçük eğitimcilerin bize yapmamız gerektiğini göstermek için zaman ayırdığı şeyi yapmazsak kim bilir neler olur."

Elleri onun ağır kesesini kavradı, parmakları kadifemsi taşaklarını okşadı. Suyun altında kendisi için hazırladığı daha yumuşak minderi buldu, böylece önünde rahatça diz çökebildi, ona bakmak için başını geriye doğru eğerken göğüsleri suyun üzerinde yüzüyordu.

"Sanırım bu zorluğa dayanabilirim," dedi, siyah gözleri bir kez daha kırmızı alevlerle parlıyordu.

Adalasia usulca güldü ve onu yutmak için elinden geleni yaptı.





S andu, Danutdaxton ve hayat arkadaşı Riley'yi dışarıda, etraflarını çevreleyen yağmur ormanının bulunduğu küçük verandada oturlurken izledi. "Önceden çağrı gönderdiğimde, onlardan ne isteyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

özür dilerim. Özür dilerim." Çok samimiydi.

Dax'ın hayatını medeniyetten uzak yaşamasının bir sebebi vardı. Yaşlı Olan, onun formunu paylaşan ejderha, bırakın bir şehri, bir kasabaya bile asla tahammül edemezdi. Danutdaxton yanardağda çok uzun süre kalmıştı ve Karpatyalıdan daha fazlası olmuştu. İçindeki ejderha olmasa bile medeni bir ortamda uzun süre hayatta kalamazdı.

Riley aldırıyor gibiydi. Yan verandalarının etrafına dağılmış çok sayıdaki sandalyeden birinde hayat arkadaşının yanına oturdu. Ev dağın yamacının önünde yer alıyordu. Arka tarafı dağın kendisine dayanıyordu ve Sandu dağın içine doğru giden bir giriş olduğundan emindi. Dax'ın derinlerde bir yerde saklı bir mağarası olacaktı; ejderhasının mutlu olacağı, kendisinin ve hayat arkadaşının güvenle inebileceği bir yer.

Bu veranda misafir ağırlamak içindi. Sandu kimin ziyarete geldiğini merak ediyordu. Dax başkalarını rahat ettirecek bir adam değildi, çok fazla insanın yanında da rahat değildi. Riley ise misafirlerine kendilerini iyi hissettirme konusunda çok başarılıydı. Yatıştırıcı bir niteliği vardı. Verandanın her yerinde bitkilerin büyüdüğünü ve sanki onların ayrılmaz bir parçasıymış gibi ona doğru uzandığını görmek zor değildi.

Dax onun özrünü elinin tersiyle itti. "Bu bizim için iyi oldu. Asla rehavete kapılmak istemeyiz. Ve Yaşlı Olan'a iyi bir antrenman yaptırdı. Aylarca uyumayı seviyor. Bazen bizi terk etmeyi seçeceğini düşünüyorum. Ona ihtiyaç duyulması iyi bir şeydi."

Riley başını salladı. "Çok mutlu olduğunda bunu itiraf etmekten hiç hoşlanmaz ama öyleydi. Seni, Adalasia'yı Ateş Mağarası'nın sıcaklığından korumak işe yaradığı anlamına geliyordu ve böyle hissetmeye ihtiyacı vardı. Dax'ın ya da benim ona ihtiyacımız olduğunu söylememizle, bir hayat kurtarmak için gerçekten orada olmak aynı şey değil."

"Onu sık sık ziyaret ediyor musunuz?" Adalasia sordu. "Bence onun senin içinde var olması dünyadaki en harika şey. Aslında dünyada kalan tek ejderha o olabilir, ki bu üzücü. Hem onun için hem de dünya için üzücü."

"Onu sık sık çağırırsak bile," dedi Dax, "Yaşlı Olan yalnızca layık gördüğü birine yardım eder. Çok inatçı ve kibirli olabiliyor. Otoriter de."

Riley bir kahkaha patlattı. "Sanki kendini tarif ediyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Dikkatli ol kadın. Zarif kaşların yanacak," diye uyardı Dax.

Kardeşler Sandu ve Adalasia ile gelmemeyi tercih etmişlerdi. Ziyaret etmek yerine devriye gezmeyi tercih etmişlerdi. Sandu'nun Luiz'in nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Hiçbirine tek kelime etmeden ortadan kaybolmuştu. Bu bir kadim için alışılmadık bir durum değildi. Hiçbir açıklama yapmadan gelip gidiyorlardı ama Sandu ona teşekkür etme şansına sahip olmak isterdi.

Sandu itiraf etmeliydi ki, ona teşekkür etmekten daha fazlasını istiyordu. Onu ölçüp biçmek için bir şans istiyordu. Luiz artık hem Sandu'ya hem de Adalasia'ya kan bağıyla bağlıydı. Luiz'in hayat arkadaşı olmadığında bu çok tehlikeli bir bağlantıydı. Luiz De La Cruz'un Adalasia için ne kadar büyük bir tehdit olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Bu çok yararlı bir özellik olabilir, Dax," dedi Sandu. "Asi hayat arkadaşına ateş püskürmek. Adalasia çoğu zaman kaşsız olurdu. Önce gölge âlemine, sonra da Ateş Mağarası'na gittiğine inanamıyorum. Beni takip etmesini açıkça yasaklamıştım." Sesini sertleştirmek için fazla çaba sarf etmesine gerek yoktu. Hayat arkadaşının iblisler tarafından tuzağa düşürüldüğünü her düşündüğünde, bu düşünceler onu boğmadan ve tehlikeli hale gelmeden önce aklından çıkarmanın bir yolunu bulması gerektiğini biliyordu. Ona işkence edildiğine dair görüntüler içindeki kötülüğü ortaya çıkarabilirdi.

"Çok fazla hayat arkadaşıyla tanışmadığım doğru olsa da," dedi Dax, "modern yöntemleri her erkeğin saçını başını yolmasına yetiyor."

Riley gözlerini devirdi. "İnsan uyum sağlamayı öğrenmeli, Dax. Uzlaşmayı." Danutdaxton hayat arkadaşına samimi bir gülümseme gönderdi. "Yüzyıllar boyunca pek çok şey öğrendim Riley ve uyum sağlamak benim uzmanlık alanım."

Sandu, Riley'nin kızarıp başını sallamasına neden olan bu ima karşısında dudaklarını birbirine bastırdı. Dax korkutucu görünebilirdi ama kadını için öyle değildi.

"Sanırım bana bazı sorularınız vardı," dedi Dax. "Tuhaf savaş yüzünden yolumuzdan saptık ama buraya gelmenizin bir nedeni var. Umarım size yardımcı olabilirim."

Sandu nihai hedeflerine her zamankinden daha yakın olduklarını hissediyordu. Sadece doğru yolu bulmaları ve o yolda kalmaları gerekiyordu. Anılarını ve ismiyle ilgili şimdiye kadar keşfettiklerini anlattı. Dax'ı yakından izledi. Karpatyalı, Mitro Daratrazanoff'u yüzyıllar boyunca neredeyse hiç yerleşim olmayan topraklarda kovalamıştı. Seyahatleri sırasında Sandu'nun ailesiyle karşılaşmış olması çok muhtemeldi.

Danutdaxton bir süre sessizce oturdu, belli ki eski anılarını hatırlıyordu. Sonunda başını salladı. "Ailenizle birden fazla kez karşılaştığımı hatırlıyorum. Seni görmedim ama senden bahsediliyordu. Mitro'nun hayat arkadaşı Arabejila ile seyahat ettim. O bize benim asla geçemeyeceğim kapıları açtı. Aileniz bize gece için güvenli bir yer ve iyi bir arkadaşlık sağladı."

Sandu'nun kalbi yerinden fırladı. Sonunda, gerçekten ailesiyle birlikte olan biri çıkmıştı. "Orada değil miydin?"

Dax başını salladı. "Hayır, ama annenle baban senden sık sık bahsederdi, kız kardeşin de öyle. Arabejila diğer kadınları ziyaret etmekten mutluluk duyardı. Sanırım baban Domizio, bir kadının hayat arkadaşı olmadan bir erkekle yalnız seyahat etmesinin skandal olduğunu düşünüyordu ama fikrini söylemedi. Annen -sanırım adı Madolina'ydı- ve kız kardeşin Liona bütün gece Arabejila ile konuştular."

Adalasia Dax'a doğru eğildi. "Bunun nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Dax başını salladı. "Evlerini şimdi İtalya sayılabilecek bir yerde yapmışlar. Birbirlerine çok bağlı bir aileydiler," diye ekledi. "Size bölgenin ve onları en son nerede gördüğümün bir haritasını çizebilirim. Bu orada kaldıkları anlamına gelmez. O günlerde hepimiz çok göçebeydik, özellikle de di Berdardo gibi bir aile. Domizio, insanları avlayan ölümsüzleri aramak için muazzam miktarda bölgeyi kapsamak zorundaydı. Ailesini bir arada tutmayı severdi.

Sadece onlarla birlikte olmak istediği için değil, aynı zamanda onları koruyabilmek için de yakındı."

Bu Sandu'ya mantıklı geldi. "Nerede olduğumu belirttiler mi? Neden babamı bu kadar geniş bir bölgede tek başına ölümsüzlerle başa çıkması için bıraktığımı?"

Dax başparmağının ucuyla alnını ileri geri ovuşturdu. "Baban bana bir şey söylemedi ama Liona Arabejila'yla senin hakkında konuştu. Sensiz çok yalnız olduğunu, ikinizin çok yakın olduğunuzu söyledi. Babanla sık sık birlikte avlandığınızı ve sonunda ikinizin kısık sesle konuştuğunuzu ve senin ayrılıp bir daha dönmediğini söyledi. Baban ona ya da annene nereye gittiğini söylemeyi reddetti. Sadece gitmeniz gerektiğini, gelecekte bir gün her şeyin ortaya çıkacağını söyledi."

"Bu çok şifreli," dedi Riley.

"Domizio'nun prekog olduğu söylenirdi," dedi Dax geniş omuzlarını silkerek. "Yıllar sonra, onun ve onunla birlikte Madolina'nın da öldüğüne dair bir söylenti çıktı. Liona'ya ne olduğunu kimse bilmiyordu. O da ortadan kayboldu. Di Berdardo ailesi artık yoktu."

Sandu uzun bir süre sessiz kaldı ve kendisine verilen bilgileri zihninde tekrar tekrar evirip çevirdi. "Ailem bir sonraki hayata geçtikten sonra Liona'yı arayan oldu mu biliyor musun?"

Dax başını salladı. "Hızlı seyahat ediyordum, Mitro'yu avlıyordum. Yoluna çıkan insanları ve Karpatyalıları yok ediyordu. Arabejila, hayat arkadaşının yaptığı vahşî ve acımasız cinayetleri bulmaktan yorulmaya başlamıştı. Mitro'nun yaptıklarından sorumlu olmadığını ona ne kadar sık söylesem de, bu yükü üzerine alıyordu. Mitro'nun vampire dönüşmesini engelleyebilmesi gerektiğine, bir şekilde daha güçlü olması gerektiğine inanıyordu. Domizio ve Madolina'nın bir sonraki hayata geçtiğini fark ettiğimizde, Mitro'nun onu öldürdüğünden ve Madolina'nın da onu takip ettiğinden emindi."

"Böyle bir ihtimal var mıydı?"

Dax başını salladı. "Öyleydi ama bunun doğru olduğuna hiç inanmadım. Mitro palavracı biriydi. Dinleyen herkese nasıl ve ne sıklıkta öldürdüğüünü anlatmayı severdi. Hatta savaşa girdiği avcılara, kendisinden daha küçük

piyon haline getirdiği vampirler. Baban gibi bir avcıyı öldürmekle övünürdü."

"Mitro savaşta o kadar deneyimliydi ki peşindekileri her zaman öldürmeyi başarırdı?"

"Kendini gizleme ve bulunmadan önce kaçma konusunda bir ustaydı. Kendini en küçük böceğin ya da en büyük memelinin içine gizlerdi. Yaşayabildiği sürece kaçmayı umursamazdı. Ne daha önce ne de daha sonra tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu." dedi Dax. "Arabejila'ya defalarca saldırdı ama ölümsüz olmasına ve bile bile ruhundan vazgeçmeyi seçmesine rağmen onu öldüremedi. O kadar çok kez peşinden başkalarını gönderdi ki, onu kurtarmak ya da peşinden gitmek arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım."

Adalasia kaşlarını çattı. "Eğer kız ölürse, o da ölmez mi?"

"O zaten vampirdi. Ölmeyecekti," dedi Sandu. "Eğer hayat arkadaşları birbirine bağlı değilse, erkek vampir olarak doğabilir ya da hayat arkadaşını bir sonraki hayata kadar takip edebilir. Mitro'nun Arabejila'yı takip etmeyi seçmeyeceği açık."

"Kızın ölmesi onun için neden bu kadar önemliydi?" Adalasia ısrar etti, eli savunmaya geçercesine boğazına gitti. Gergin olduğu zamanlarda sık sık yaptığı gibi parmaklarının ucuyla boğazını okşadı.

"Mitro nereye giderse gitsin ya da bizden ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın, Arabejila onu her zaman bulabilirdi. Onun hayat arkadaşıydı ve ondan saklanamazdı. Onu köşeye sıkıştırdığımda benimle birlikte ava çıktığında, gizlenme büyüleri bile uzun süre işe yaramadı. Onun gittiği yönü bulmak için bir tür mıknatısı vardı. Mitro, Arabejila'nın kendisini takip etmekten sorumlu olduğunu anladığında, ondan kurtulmak için plan üstüne plan yaptı."

"Bu korkunç," dedi Riley. "Nasıl hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Danutdaxton başını salladı, başparmağı Riley'nin parmak eklemlerinin üzerinde gezindi. Sandu bu hareketin Riley'yi mi yoksa kendisini mi yatıştırmak için olduğuna karar veremedi.

"Onun için korkunç bir zamandı ve çok yıpratıcıydı. Di Berdardo ailesinin koruduğu bölgeye vardığımızda Arabejila çok yıpranmıştı ve di Berdardo kadınlarının arkadaşlığını dört gözle bekliyordu. Her iki kadın da yatıştırıcı bir niteliğe sahipti ve etraflarında olması kolaydı. Onu hoş

karşılamışlardı,

Ve bence Arabejila'nın, Karpatyalı kadınların hayat arkadaşının günahları yüzünden onu kınamadığını hissetmeye ihtiyacı vardı."

Dax önce yüzlerini, sonra da birleşmiş ellerini inceledi. "Bu yürüdüğünüz zor ve çok tehlikeli bir yol. Ben bir kahin değilim, ama yine de sizin ya da kardeşlerinizin arasında tereddüt etmeden, mutlak bir netlikle ilerlemenizin çok gerekli olduğunu açıkça görebiliyorum. Kardeşlerini akıllıca seçmişsin Sandu. İtiraf etmeliyim ki, çağrını ilk duyduğumda ve hayat arkadaşı olmayan dört kadimle seyahat ettiğini öğrendiğimde, aklını kaçırdığını düşünmüştüm."

"Sezgilerime çok güveniyorum," diye itiraf etti Sandu. "Benedek, Nicu, Petru ve Siv'in bizimle gelmesi gerektiğini hiç şüphe duymadan biliyordum. Yolculuğumuzun başarılı olması için mi gelmeleri gerektiğinden yoksa yol boyunca onları hayat arkadaşlarına götürecek bir şey mi keşfedeceklerinden tam olarak emin değildim."

"Belki de ikisi birden," dedi Adalasia.

"Bulmayı umduğunuz şey nedir?" Dax sordu.

"Geçmişim," dedi Sandu basitçe. "Mümkünse kız kardeşim ya da en azından ona ne olduğu. Şu anda hayatta olduğunu biliyorum, oysa daha önce bunu bile bilmiyordum. Aileme ya da nereden geldiğime dair hiçbir anım yok. Kasıtlı olarak silinmiş gibi görünüyorlar. Bunun nedenini bilmek istiyorum." Parmaklarını Adalasia'nın parmaklarının arasından geçirdi. "Her şeyden çok, hayat arkadaşıma yönelik tehdit durdurulmalı. Bunu yapmak için de neden sürekli onun peşinden geldiklerini bilmemiz gerekiyor."

Hafif bir esinti verandadaki ılık gece havasını karıştırdı. Etraftaki ağaçların yaprakları birkaç dakikalığına onları yelpazeleyerek sıcaklığın en kötüsünü aldı. Sandu, Adalasia'nın vücut ısını gerektirdiği gibi ayarlayamadığını fark etti. Konuşmayı dikkatle takip ediyordu ama aynı zamanda gecenin güzelliğine kapılmış, merak dolu gözlerle bakıyordu.

Sandu onu azarlama isteğini geri itti. Kendine daha iyi bakması gerekiyordu. En küçük unsur bile otomatik hale gelene kadar varoluşlarının her ayrıntısına dikkat etmesi gerekiyordu. Bu bir gün onun hayatını kurtarabilirdi. Onun gecenin tadını çıkarmasına engel olmaya cesaret edemiyordu.

cehennemden geçtiklerinde. Bu deneyimi onunla paylaşma ihtiyacıyla onun zihninin derinliklerine daldı. Bir anda, ağaçların gölgelikleri arasından gökyüzüne ışıltılı bir nitelik geldi.

Binlerce elmas gibi, diye fısıldadı. Bana çok şey verdin, Sandu.

Kadının ifadesi karşısında başını salladı. Ona işkence ve acı dışında pek bir şey vermemişti. Ona kahkahayı, cenneti ve dünyayı yeni gözlerle görmeyi vermişti. Gökyüzüne bakıp yıldızları görmek gibi en basit şey bile olaylara bakış açısını değiştirmişti.

Hepsi sensin, ewal emninumam. Sen hayatıma girmeden önce ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Var olmak. Ama yaşamak değil. Bu kadarını biliyorum.

Danutdaxton usulca güldü. "Sandu, korkarım hayat arkadaşının büyüüne kapılmışsın. Gözlerini ondan alamıyorsun."

"Ona işkence edildiğini gördüm, Dax. Ona ulaşamadım ve iblisler derisini kemiklerinden ayırdılar. Onu defalarca yakıp küle çevirdiler. Bunu bir daha yaşayabilir miyim bilmiyorum." Sandu gerçeği dile getirdi. "Bence en iyisi uzun bir süre bana çok yakın kalması, belki de önümüzdeki bin yıl yeterli olacaktır. Aksi takdirde, o zamana kadar benim sürekli varlığıma alışmış olacaktır."

Dax'ın kahkahası devam etti. "Bu konuda ne düşünüyorsun, Adalasia?"

Adalasia cevap veremeden Riley alaycı bir ses çıkardı. "Dax *en kötüsü*. Sanki birbirimize bağlı değilmişiz gibi modern zamanlardan bahsediyor ama bence biz o ilk bin yıllık birliktelik üzerinde çalışıyoruz. Tutkal gibi birbirimize yapışmak gibi bir şey."

Dax bir kaşını kaldırdı. "Ben bu kendini kaptırmış aptal kadar kötü değilim." Sandu'ya doğru bir el hareketi yaptı. "O sevdiğin dükkâna tek başına gitmene izin veriyorum."

Adalasia ve Riley birbirlerine baktılar ve iki kadın da alaycı bir kahkaha attı. Sandu, Dax'ın *izin vermek* kelimesini kullanarak işi berbat ettiğini biliyordu. Bu kelimeyi lügatinden çıkarması gerekiyordu. Peki ya bir dükkân? Bu adam deli miydi?

"Sorun ben değilim," dedi Dax. "Yaşlı Olan durmadan onun için endişeleniyor. Eğer her saniye gözlerimi ondan ayırmazsam, çılgına dönüşüyor ve

bir uçuş yapabilir."

Riley gözlerini devirdi. "Şimdi de düpedüz hikâye uyduruyorsun." Dax güldü. "Öyle de olabilir. Seni yakınımda tutmayı seviyorum."

"Bu kadar çok seyahat ettiğine göre, Dax," diye söze girdi Adalasia, "yüzyıllar önce Karpatyalı bir çocuğun kaybolduğunu hiç duydun mu acaba? On yaşlarında küçük bir kızdı. Hayvanlarla konuşabiliyordu. Görünüşe göre aylarca arama yapılmasına rağmen kimse onu bulamamış. Hatta yıllarca."

"Sandu sözlerine şöyle devam etti: "Sözde başıboş dolaşıyordu. "Kimse onun yolunu kaybettiğine inanmadı."

"Neden yapmasınlar ki?" Dax sordu. "Ormanlar sıktı. Çok vahşi. Bir çocuk kolaylıkla kaybolabilirdi. Eğer deney yapmaya çalışıyorsa, kendini bir kayanın ortasında bulabilirdi ve kimsenin bundan haberi olmazdı. Eğer düşüp kemikleri kırıldıysa, vahşi hayvanlar onu yakalayabilirdi."

Sandu makul bir şekilde, "Yetişkinlere seslenmiş olmalı," dedi. "Çok azı bundan bahsetti ama çoğunun vardığı sonuç onun kaçırıldığı yönündeydi."

"Karpatyalı bir çocuğu kim alır ki?" Dax ve Riley birbirlerine uzun ve ölçülü bir bakış attı.

Sandu'nun içinden bir tedirginlik dalgası geçti. "Çocuğun yüksek büyücü Xavier tarafından, türümüzü yok etmeye başlamak için istediğı parazitler karşılığında bir iblisle takas edilerek alındığını düşünüyoruz." Sandu, Dax ve Riley'nin arasına bakmaya devam etti. "Merakımı bağışlayın ama gebe kalmak ya da doğurmakla ilgili bir sorunuz olmadı, değil mi?"

Çiftin arasında yine bir bakış geçti. Riley başıyla küçük bir selam verdi ve Dax içini çekti. "Riley şu anda bizim çocuğumuzu bekliyor. İkinci kez hamileliğinde oldukça ilerlemiş durumda. Üç kişi olduğumuz için biraz endişeliyiz. Yaşlı Olan'ın ruhu ve canı benim içimde yaşıyor. O benim bir parçam. İki kez hayatına devam etmeyi düşündü ama sonunda bu çocuğun da diğerleri gibi elimizden kayıp gitmesine izin vermeyecek."

Küçük bir sessizlik oldu ve sonra Adalasia öne, Riley'ye doğru eğildi. "Tebrikler, içinde bir hayat taşıdığın için çok mutlu olmalısın."

Riley'nin gülümsemesi ıslıl ıslıldı. "Öyle. Küçük bir kızımız olacak. Yaşlı Olan memnun ve en ufak bir endişe duymuyor, bu yüzden ben de duymadım, en azından

Ta ki Sandu bize büyücü tarafından alınıp parazitlerle takas edilen küçük kızını anlatana kadar. İlk düşüklerimin sebebi bu olabilir mi?"

"Eğer gerçekten o kadar ilerlediyseniz, öyle görünmüyorsanız ve sorun yaşamıyorsanız, o zaman parazitlerden arınmış olduğunuzu söyleyebilirim, ancak Dax veya Yaşlı Olan'ın araması yeterince kolay."

"Hamileliği gizlemeyi tercih ediyoruz," dedi Dax. "Düşmanlarımız var.

Parazitler karşılığında büyücü tarafından alınan bu çocuk hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum." "Bu yüzyıllar önceydi," dedi Sandu. "Üzücü bir konuyu gündeme getirdiğim için ikinizden de özür dilerim. Bu geçmişte kaldı Riley. Bildiğim kadarıyla hiç kimse çocuğun kayboluşunu fısıldamadı bile.

yüzyıllar."

Danutdaxton, "Yine de şimdi bundan bahsediyorsunuz," dedi. "Çocuğun ortadan kaybolması sizin için önemli."

Sandu burnunun kenarını ovuştururken bir yandan da Adalasia'nın diğer elini tutmaya devam ediyordu. Aralarındaki fiziksel bağlantıya olduğu kadar zihinlerinin birleşmesine de ihtiyacı vardı. Adalasia'nın gücüne kendisinininkiyle birlikte sahip olmak, zihninde oluşan düşüncelere çok daha net bir yol açıyordu.

"Evet, her ne kadar ilk başta fark etmemiş olsam da, hayat arkadaşım bana çocuğun kayboluşundan ilk bahsettiğinde, bahsettiği büyücünün Xavier olması gerektiğini anlamıştım. Son birkaç yılda, onun düşündüğümüz kadar güçlü olmadığını keşfettik. Çalışmalarını üzerine inşa etmek için her zaman başka birinin dehasını, platformunu kullanırdı. Bu durumda, parazitler ona bu özel çocuk karşılığında verildi."

Sandu burun kemiğini ovmayı bıraktı ve çenesini ovmaya başladı. "Bu çocuğu iblisler için bu kadar değerli kılan neydi? Neden onun için parazitlerini takas etme zahmetine girdiler?"

"Karpas kanı," dedi Dax, sesi acımasızdı. Riley'ye bakışı tamamen özür diler gibiydi. "Onun kanını istediler. İblisler çocukları kurban eder. Bunu hepimiz biliyoruz. Karpas kanı belki de diğer türlerden daha değerli olmalı..." Başını dinliyormuş gibi eğerek sözünü kesti.

Riley elinin arkasına bir gülümseme sakladı. "Yaşlı Olan Dax'ın ifadesine itiraz ediyor."

Sandu gülümsememeye çalışarak, "Sanırım Lycanlar da itiraz ederdi," dedi.

"Peki," diye kabul etti Danutdaxton. "Düzeltiyorum. Karpatyalılar, iblislerin bu çocuktan kanını isteyebileceği en değerli türlerden biridir."

"Çok daha iyi," diye onayladı Sandu, "ama o çok gençti, çok küçüktü. Eğer iblisler Karpat kanını gerçekten istiyorlarsa, bir erkeği ya da yetişkin bir kadını esir alıp kanlarını kullanmaları onlar için daha iyi olurdu. Bir çocuk asla onlara herhangi bir hacim veremezdi."

Dax başını salladı, şimdi kaşları çatılmıştı. "Bu doğru. Ama eğer bir kurban isteselerdi, aradıkları şey bir çocuk olurdu, bir yetişkin değil. Onlar şeytan. Sen de biliyorsun. Gölgele âlemindeydiniz ve bunu kendi gözlerinizle gördünüz. Biz de seninle oradaydık ve ne yapacaklarını gördük."

Sandu parmaklarını Adalasia'nın etrafında sıktı. İblislerin yaptıklarının bir kısmına tanık olmuş olabilirlerdi ama ona ne kadar zarar verdiklerini bilmiyorlardı. Belki Luiz biliyordu ama diğerlerinin hiçbiri bilmiyordu.

Başını yavaşça salladı. "Onun onlar için bir kurban olabileceğini düşündüm ama bunu reddettim. Daha yakınlarda, Xavier'le pazarlık yapmadan daha kolay elde edebilecekleri başka çocuklar vardı. Onlardan uzakta yaşıyordu ve karşılığında bir şey istiyordu, onlar için değerli bir şey. İblisler kolay kolay paylaşmaz. Bu yüzden bu çocuğun onların istediği bir şeye sahip olması gerektiği sonucuna geri döndüm. Onlara göre bu kız özeldi. Onun düşüncesini ne kadar uzaklaştırmaya çalıştıysam, o kadar aklıma takıldı."

Adalasia başını salladı. "Bir dürtü gibi. Ben de onu düşündüm. İlk başlarda sık sık geliyordu ama şimdi her zaman geliyor. O bizim yolculuğumuzun bir parçası. Kaçırıldığı zaman, kafasının her tarafı bukleli küçük bir kızdı."

"Bu bir Karpatyalı için çok sıra dışı. Çoğunun saçları çok düzdür," dedi Dax.

"Ve çok açık renk saçları vardı, gördüğüm Karpatyalıların çoğu gibi simsiyah değildi," diye devam etti Adalasia. "'Açık' derken buz gibi sarı, neredeyse platin rengi demek istiyorum. Bu onu diğerlerinden ayırırdı."

Danutdaxton'ın kara kaşları kalktı. Yüzündeki çizgiler derinleşti. "Saçları bu renkte olan sadece birkaç soy var. Aklıma gelen ikisi Selvaggio ve Bercovitz. Çok genç yaşta hayvanlarla konuşabildiğini söylemişsiniz. Bercovitz soyu kesinlikle bu yeteneğe sahip. Bercovitzler küçük bir kızlarını kaybettiler, bu yüzden kaçırılan çocuğun o olduğu sonucuna varabilirim. İblislerin bu çocuğu hayvanları kontrol etmek için aldığına inanıyor musunuz?"

Sandu yavaşça başını salladı. "Ben de tam olarak buna inanmaya başladım. Bu çocuk çok özel bir yeteneğe sahipti ve bunu çok genç yaşta kanıtlamıştı. Bir insanı kurt sürüsünün elinden kurtarmış, yaralı ve kanlar içinde, çaresiz durumdaki çiftçiye kurtların öldürmesini engelleyebilmişti. O zamanlar sadece sekiz yaşındaydı."

Adalasia ona bir kaşını kaldırdı. *Çocuğun ne olduğunu bildiğinden bile habersizdim.*

Ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti. Ne kadar suçlu hissettiğini. O bir Karpat erkeğiydi. Dişilerini korumaya yemin etmiş bir kadim.

"Sandu," dedi yavaşça yüksek sesle, "Danutdaxton ve Riley'den tavsiye istemeye geldik."

O da bunun farkındaydı. Hem de çok farkında. Sandu inandığı şeyi bir kez yüksek sesle söylediğinde, gerçek olsun ya da olmasın bunu asla geri alamazdı.

Kimse onu acele ettirmedi. Rüzgâr üzerinde dolaşıyor, gölgeliklerin altındaki nemi hafifletiyordu. Böceklerin ya da küçük sürüngenlerin yokluğunu fark etti. Kuşlar bile artık dallarda uçuşmuyordu. Yakınlarda hiç baykuş yoktu. Örülen korumalar çok güçlüydü. Adalasia, Nera'nın casuslarını uzak tutmak için kendi güçlü iplerini eklemişti.

Sandu, "Bercovitz'in çocuğu yaşasaydı asırlık olurdu," dedi. "Eğer hâlâ yaşıyorsa, yetişkin bir Karpat kadını olurdu."

"Nasıl yetiştirilmiş?" Riley sordu. "Onu kim yetiştirmiş olabilir? Bu iblisler mi? Neye benzeyecekti? Doğruyla yanlışı nasıl ayırt edebilirdi? Kafası çok karışık olurdu."

Sandu bakışlarını Adalasia'nın üzerinde tuttu. Adalasia çok sessiz kaldı, gözleri onunkilerdeydi. Adamın kendini suçlu hissettiğini biliyordu; sadece nedenini anlamıyordu. O şekilde bekledi

Kendi tarzında, yargılamayı saklı tutarak, onlara ne düşündüğünü en iyi nasıl söyleyeceğini bulmasına izin verdi.

Dax'in gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Adam da hiçbir şey söylemedi. Yaşlı Olan bile bekliyordu, sanki o da Sandu'nun kendileri için önemli bir bilgiye sahip olduğunu biliyordu.

"İlk başta kafası karışabilir Riley," diye yanıtladı Sandu. "Karpas kız çocuklarının mükemmel hafızaları vardır. Ayrıca bir erkek Karpatyalı'nın ruhunu korumanın yanı sıra ışığı da içinde taşıyor. Zorlandığı ortamda büyümek onun için zor olmuştur ama hayatta kalmak için uyum sağlamıştır. Ben onun hayatta kaldığına inanıyorum."

Tekrar tereddüt etti ve kimse konuşmayınca itiraf etmeye karar verdi. "Savaş sırasında cehennem köpeği beni geçitten sürüklediğinde ve Adalasia beni geri getirmek için çekiştirdiğinde, iblislerin beni orada tutmak için etrafımı sarmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Dayanılmaz bir sıcaklık ve acı vardı. Zehrin vücuduma hızla yayıldığını biliyordum. Adalasia'nın sesini duyabiliyordum ve eğer geri dönebilirim geçidi kapatacağını biliyordum. Başka bir kadının sesi aniden bana kadim dilde seslendi. Onu çok net duydum. *"Muoniak te kada naman mayemet it"* dedi.

"Ne demek bu?" Adalasia sordu.

"Size burayı hemen terk etmenizi emrediyorum." Sandu ve Danutdaxton aynı anda yorumladılar.

Adalasia kaşlarını çatı. "Eğer bu kız-kadın şimdi- Karpat dilini nasıl öğrenmiş olabilir? Onca yüzyıldan sonra nasıl hatırlamış olabilir? Sence iblisler bu dili konuşuyor mudur?"

Sandu başını salladı. "Hayır, sanırım bu dili orada yaşayan başka biriyle konuşuyor. Senin koruduğun Adalasia. Bence sakladığın ve dünyaya salmayı reddettiğin iblis bir Karpat erkeği, vampire dönüşmemiş ama dönüşü olmayan noktanın ötesine geçmiş bir kadim. O kaybolmuş. Onunla iletişim kurabiliyor çünkü hayvanlarla konuşuyor ve o insandan çok canavar. Benim teorim bu." Adalasia'ya o kapıların ardında bir iblisin, bir zamanlar Karpatyalı bir avcı olan bir iblisin olduğuna inandığını söylemişti.

Yine uzun bir sessizlik oldu. Sandu Dax'a bakamıyordu. Kadınlar onu yaptıklarından dolayı kınamayacaktı ama başka bir Karpat erkeği kınayabilirdi. Etmeliydi. Karpatyalı bir kadını korkunç bir durumda tek başına bırakmıştı.

Danutdaxton iç çekti. "Sandu, bu kadını kaderinden kurtarmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Açamayacağımız kapalı bir kapının ardına kilitlendi. Bu Karpatyalı erkeğin ardında yaşadığı kapılardan bahsetmiyorum. Bizim diyarımızla iblisler arasında açılacak herhangi bir kapı dünyaya anlatılamayacak kadar büyük zarar verir. Kaçan birkaç iblis yeterince yıkıma neden oluyor. Geçit açıkken gitme fırsatı vardı ama gitmedi. Belki de kapıların ardındaki bu canavar onun hayat arkadaşıdır."

Sandu kendini o kadar kolay affetmedi. Adalasia'nın avucunu kalçasına bastırdı. "Ben öyle bir izlenim edinmedim. Ateş Mağarası'nda yeminimi okuduğumda onun da bana katıldığını biliyorum. Kutsal yemini biliyordu. Karanlığı uzak tutmak için hâlâ yeminine başvuracağı benim için açıktı. Eğer Bercovitz'in çocuğu onun hayat arkadaşı olsaydı, öyle olduğunu kabul ederdi."

Adalasia zihnine aktı, yaşadığı çetin sınavdan kalan gözyaşlarını ve yırtıkları dolduran nazik, sevgi dolu bir sıcaklık. Bir kez orada olduğunda, gitmesini istemiyordu. Paramparça olmuşken onu bütün hissettiren bir yolu vardı.

Onu kurtarmanın bir yolunu bulamadım-ya da onu.

Anılarına baktım, Sandu. Onu ben de hissettim. Seni o yerden itti ve seni takip etmek için hiçbir çaba göstermedi. Gitmek istemedi. Onu orada tutan her neyse güçlü bir kuvvet ve bu onun seçimi.

Onun iyi olduğundan emin olmak benim görevim.

İyi hissediyordu, değil mi? Anılarını araştırdığımda, onda acı hissetmedim. Hissettiniz mi? Kapıların ardındaki erkek korkutucuydu ama o sakın ve soğukkanlıydı. Amaçlıydı. Dünyayla başa çıkamazsın Sandu. Ölüme çok yakındın. Hayatını kurtarmaya yardım etti ve bu zaferi ona vermelisin.

Sandu hayat arkadaşının söylediklerini düşündü. Her zaman bir erkek bir dişiye korurdu. Bu olayda Adalasia ve bilinmeyen kadın onu korumuştı. Kapının ardındaki canavarla özdeşleşmişti -belki de fazla

çok. Onun için farklı bir sonuç istiyordu. Onu kurtarmanın bir yolunu, orada tutmanın değil. Bercovitz'in çocuğunun o canavarın hayat arkadaşı olmasını, onun ruhunun koruyucusu olmasını istiyordu. Sandu kendini onunla güçlü bir şekilde özdeşleştirmiş, Adalasia'nın korktuğunu bildiği o vahşi canavarın kendisi olduğunu hissetmişti.

Bilmediğim bir şeyden korkuyordum, Sandu. Artık seni tanıyorum. Ölümsüzlerle savaşırken o canavarın seni koruduğunu biliyorum. Onu hoş karşılıyorum çünkü sonunda seni bana sağ salim getirecek.

Hayat arkadaşları arasında dürüstlük vardı. Onun sesindeki dürüstlüğü duyabiliyordu. Zihninde hissedebiliyordu. Onu ölümsüzlerle savaşırken görmüştü. İblisin yükselişini görmüştü.

Sandu, seni seviyorum. Seni nasıl sevdiğimi hissetmelisin. Her şeyini. Sadece bir parçanı değil. Sen bölünmüş değilsin. O vahşi canavar ve büyüleyici, tatlı adam bir ve aynıdır. Hiçbir insan tek boyutlu değildir. Senin birçok yönün var ve ben hepsini seviyorum. Otoriter tarafın biraz yumuşayabilir.

Bu küçük alaycı nota onu nazikçe okşadı. Şakacı bir şekilde. Avuç içi elinin altında hareket etti, parmakları uyluk kasının derinliklerine, küçük alev noktalarına bastırdı.

"Belki de haklısın, Dax. Adalasia bana olayla ilgili anılarımı araştırdığını ve kadının sesini ve tavırlarını mümkün olduğunca yakından incelediğini söyledi. Kadının acı çektiğine inanmıyor."

"Ya da aşırı baskı altında," diye ekledi Adalasia. "Sandu'yu portaldan çıkarken takip edebilirdi, hatta ona yardım etmeden de kullanabilirdi, ama ikisini de yapmadı."

Danutdaxton başını salladı. "Bu konuda Adalasia'ya katılıyorum Sandu. Yaşlı Olan da aynı fikirde ve nadiren fikrini belirtme zahmetine katlanıyor. Bu işin peşini bırakmalı ve onu kaderiyle baş başa bırakmalısın."

"Kendimi kardeşine haber vermekle yükümlü hissediyorum," dedi Sandu. "Yüzyıllardır ondan haber almaya çalışıyor."

Dax sandalyesine geri oturdu. "Bu zor bir karar. Bu bilgiyi saklamak yanlış olur ama öte yandan, parazitlerle takas edilen çocuğun Bercovitz kızı olup olmadığını kesin olarak bilmenin bir yolu yok. Bu ona yanlış umut veriyor olabilir. Peki ona nasıl ulaşacak? O

Eski ve çok karanlık bir Sandu. Uzun süreler boyunca yalnız kalır. Birkaç avcı onu izler ve neredeyse gözlerinin önünde kaybolma yeteneğine sahiptir. Savaşta çok yetenekli. Onu neyin uçuruma iteceğini bilmemize imkân yok."

Adalasia içini çekti. "Her zaman iki yol vardır, değil mi? İkisi de tehlikeli. Bize açık bir yol gösterileceğini düşünüp duruyorum ama asla gösterilmiyor. Tek kız kardeşini arayan bu zavallı adama onun hâlâ yaşıyor olabileceğini söylememek ne kadar korkunç."

"Gerçekten hayatta mı peki?" Riley sordu. "O âlemde hâlâ yaşıyor olabilir mi?"

"Hayattaydı," dedi Sandu. "Kesinlikle hayattaydı. Erkek Karpatyalı da öyleydi."

"Onun bir Karpatyalı olduğundan emin misiniz?" Dax sordu.

Sandu yavaşça başını salladı. "Aksini söylemek isterdim ama halkımıza ve hayat arkadaşlarımıza ettiğimiz kadim yemini biliyordu. En çok ihtiyacım olduğunda benimle birlikte yeminini okudu. Hatta ilahi söylemek için sesini benimkiyle birleştirdi. Kadim dili konuşuyordu. Sesi bazen bir canavarınki gibi şeytaniydi ama Karpatyalı olduğuna hiç şüphe yoktu." Tereddüt etti ve sonra gerçeği söyledi. "Onunla bir kardeşlik hissettim, tıpkı manastırdakilerle hissettiğim gibi."

"Bu doğal olurdu," dedi Dax. "Yüzyıllar boyunca manastırda en kötü zamanlarında bu yeminleri eden bir kardeşe karşı nasıl bir yoldaşlık hissetmezsin? O da bunları kullanıyor olmalı."

Sandu, "İkisini de orada bırakmak zorunda kalmam beni üzüyor," dedi.

"Adalasia'nın bu kapıları koruduğunu söylediğinde bu Karpat iblisi Ne demek istiyorsun?" Dax sordu.

Sandu hayat arkadaşına baktı. Danutdaxton'un tavsiyesi için gelmişlerdi ama durumu ona tam olarak açıklamamışlardı.

Ona istediğin kadar anlatabilirsin, ewal emninumam. Sandu bunun sadece kendisi için değil, ikisi için de bir yolculuk olduğunu kabul etti.

Adalasia tereddüt etmedi. Dax ve Riley'ye iblislerle savaşmaya hazırlandığı çocukluğunu anlattı. Annesinin kendisinden önceki annesi gibi Sandu'nun ruhunu aktardığını. Ailesinin geçmişi ve görevi hakkında

Onlara verilen görev, dünyanın üzerine salınamayacak bir iblisi tutan doğu kapısını korumaktı. Lilith bu iblise hükmetmek istiyordu ve bir geçit bulunduğunda onların diyarına sızmaya hazır orduları vardı. Doğu kapısı tehlikedeydi ve Sandu ile Adalasia'nın asıl kaynağa giden yolu bulmaları ve iblisin kaçamaması için gerekli onarımları yapmaları gerekiyordu.

"Neyi koruduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu," diye bitirdi Adalasia. "Bu çok büyük bir keşif oldu. Gerçekten bir trajedi. Onun bir Karpatyalı olmasından ve kurtarılamamasından nefret ediyorum. Ailemin onu yüzyıllardır o kapının ardında tutmasında parmağı olmasından gerçekten nefret ediyorum. Belki Karpat halkı onun hakkında bilgi sahibi olsaydı, onu kurtarmanın bir yolunu bulabilirdi."

Danutdaxton başını salladı. "Onu avlayıp yok etmekten başka çareleri yoktu. Çok güçlü biri gibi görünüyor. Ölmeden önce en iyi avcılarımızın çoğunu da yanında götürürdü. Tabii öldürülebilseydi. Yaşlı Olan bana pek çok şey öğretti Adalasia ve en önemlilerinden biri de olayların olması gerektiği gibi geliştiğidir. Bu parçalar sen doğmadan çok önce yerleştirilmişti. Sen onun hayatı olan dramda küçük bir rol oynuyorsun ama bu dram zaten yüzyıllardır devam ediyor."

Sandu, Danutdaxton'un söylediklerinin Adalasia'yı biraz rahatlattığını görebiliyordu. Başparmağını elinin tersiyle okşadı.

Dax, "Tam olarak nereye gideceğinizi bilmiyorsunuz," dedi.

Sandu başını salladı. "Anılarım tamamen yok oldu. Ailemi hatırlamıyorum. Şimdi kız kardeşim Liona'yı görüyorum, ama sadece kısa, çok az görüntü. Onunla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Gülüşünü. Ben duygularımı kaybettikten sonra benimle paylaştı. Onunla ilgili bunu hatırlıyorum."

"Luiz De La Cruz sana birçok kez kan verdi Sandu," dedi Dax. "Bariz bir seçim olmayabilir ama içinde yüzyıllar öncesine dayanan De La Cruz savaşçıları var. İkimizden de çok önce, tahmin edebiliyorum. Eğer çağrınıza cevap verecekse, sormanız gereken kişi o olabilir."

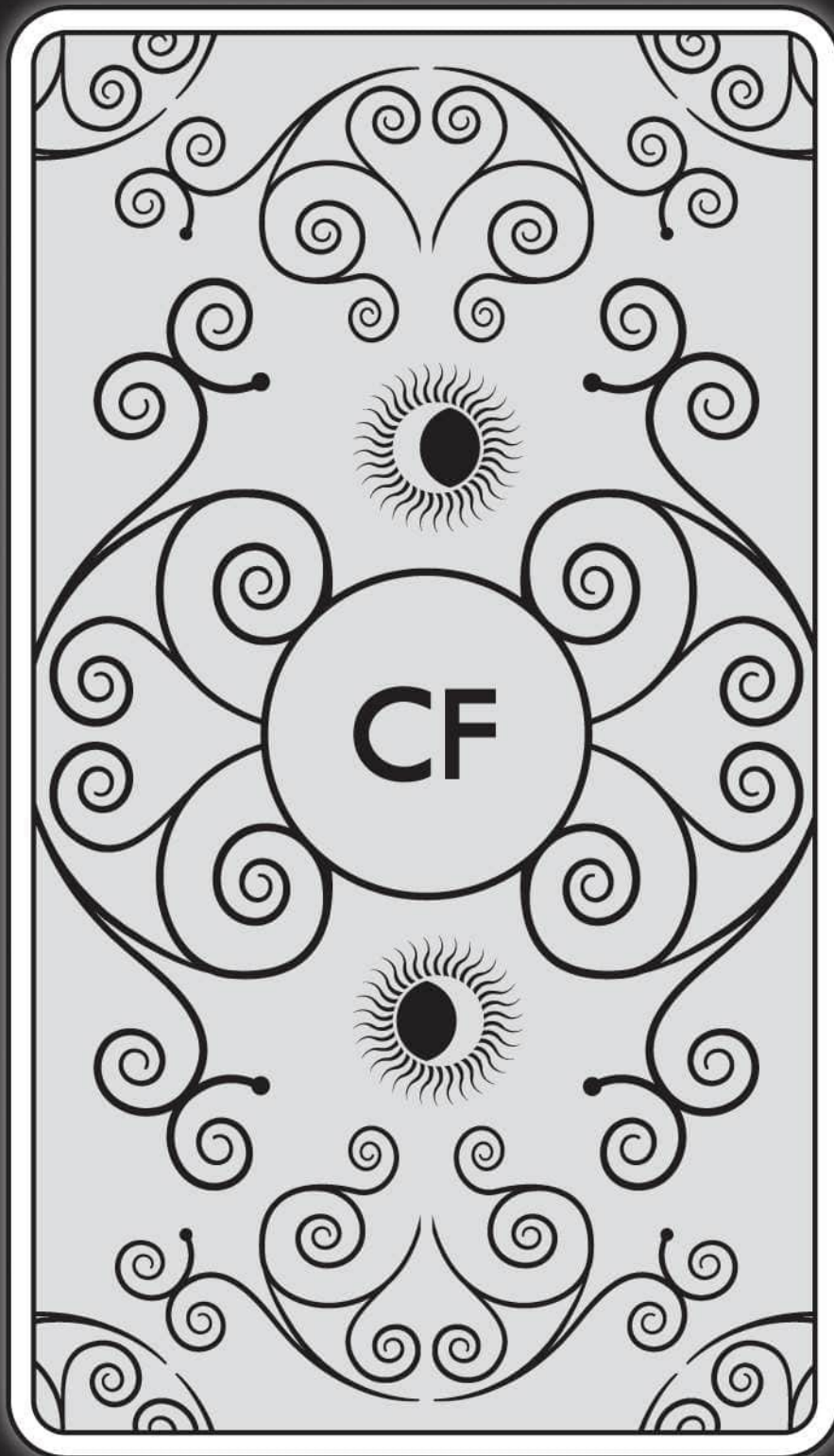
"Yalnız kalmayı tercih ettiğinde zaten kendinden çok şey vermiş oluyor," dedi Sandu, bu fıkirden rahatsız olarak.

"Belki de sürekli yalnız kalması onun için en iyisi değildir," dedi Riley. "O kadar karanlık ki yaklaştığında ona yakın olmakta zorlanıyorum. Dax aklımda kalmalı."

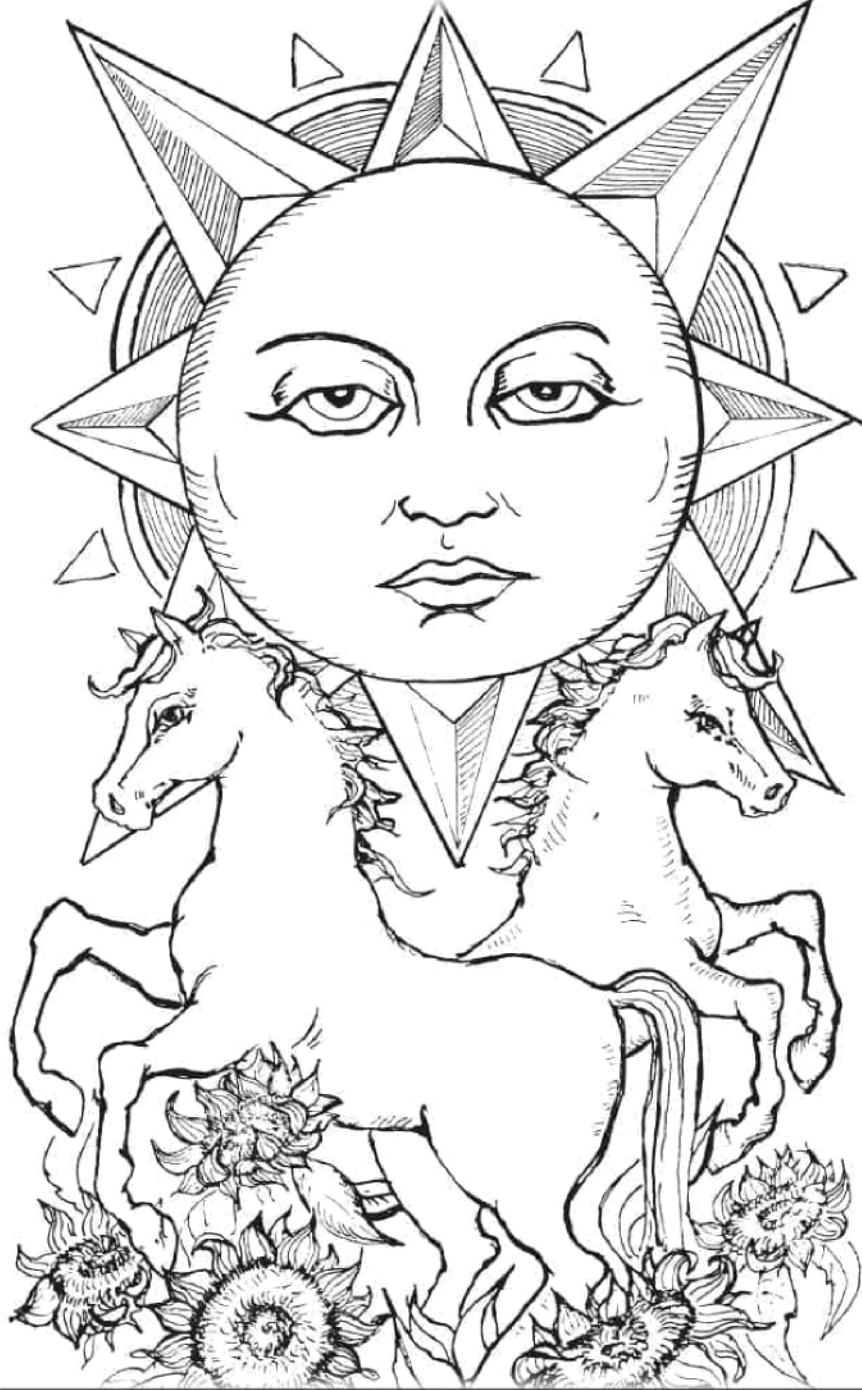
Senin için de aynı şey geçerli mi Adalasia? Sandu telaşlanmıştı. Luiz ölümsüz olmaya bu kadar yakınsa ve Adalasia'ya kan bağıyla bağlıysa, dönüştükten sonra onu kolayca bulup öldürebilirdi.

Başını hafifçe salladı. *Arada bir fark var. Bunu Riley'ye açıklamakta zorlanırdım ama sen bir antikasin. De La Cruz soyu rahatsız edici bir karanlık gölgeye sahiptir. Bunun farkındadırlar ve çok küçük yaşlardan itibaren onurlarını korumak için diğerlerinden daha fazla mücadele ederler. Bazıları diğerlerinden daha fazla gölgelenir. Luiz'in içindeki çeşitli savaşçılarda bunu görebiliyordum. Ne kadar çok birlikte olursak, gölgelenmeyi o kadar çok gördüm. Bu ölümsüz değil. İblis de değil. Daha kurnaz. Bir hayvan, bir yırtıcı, ama yine de onları ele geçirebilecek bir karanlık.*

"Söyledikleriniz üzerinde düşüneceğim Danutdaxton. Misafirperverliğiniz için ikinize de teşekkür ederim," dedi Sandu resmi bir şekilde.



-XIX-



GÜNEŞ

A Dalasia, Luiz De La Cruz'a çağrışı iki gün sonra, muhafızlar, Sandu ve kendisi Danutdaxton'un bölgesinden oldukça uzaktayken yaptı. Sandu, Dax'ın kendisini Danutdaxton'ın bir şeyler ters giderse onları savunmaya yardım etmek zorunda kalabilirdi. Yağmur ormanının en uç noktasındaydılar; Amazon Nehri bir yanda geniş ve güçlü bir akarsu halinde hızla akarken, diğer yanda büyük kapok ağaçları yükseliyordu.

Zengin topraklarda, birbirlerine normalden daha yakın bir yerde toprağa girmişlerdi ama düşmanlardan saklanacak gerçek bir yerleri yoktu. Burası hiçbirinin aşına olduğu bir bölge değildi, bu yüzden son derece ihtiyatlıydılar. Güneş battığı anda kalkıp kan avına çıktılar. Akşam evlerine dönmeden önce avladıkları balıkları hâlâ teknelerine sürükleyen balıkçılara rastlamaları sadece şanstı.

Sandu, hayvanlardan ve alarm sistemlerinden yararlanabilecekleri ve yine de içlerinden biri yaralanırsa hazır bir kan kaynağının bulunduğu nehre yakın olabilecekleri ormanın kenarında kalmanın akıllıca olacağını düşündü. Sandu ve Adalasia havayı, toprağı ve suyu Nera'nın gönderebileceğı casuslara karşı mühürlerken, muhafızlar da yakın çevrede devriye gezerek Adalasia'ya yönelik gizli tehditleri araştırmaya başladılar.

"Muhafızlar neden bu kadar gergin?" Adalasia sordu.

"Kısa bir süre önce bu yoldan geçen ölümsüzlere dair işaretler vardı," diye yanıtladı Sandu. "Ve Luiz De La Cruz eskileri bile tedirgin ediyor."

Adalasia ağaçların arasına girip çıkan çok dar hayvan patikasında yürürken parmaklarını kalçasına vurdu. Luiz onu tedirgin ediyordu ama şimdi böyle hissettiğı için kendini suçlu hissediyordu. Sandu'yu iyileştirmek zorunda olmadığı halde iyileştirmişti. Ona defalarca kan vermişti. Ona rehberlik etmek için gölge âlemine onunla birlikte gitmiş ve Sandu ondan kendisine güvenmesini ve görünmemesini istediğinde, bunu egosuz bir şekilde yapmış, açıkta onun yanında yürümek yerine zihninde bir gölge olarak kalmıştı. Bu da planlarını gerçekleştirmelerine ve Sandu'yu o diyardan çıkarıp yaşayanların diyarına geri götürmek için onun gücünü kullanmalarına olanak sağlamıştı.

Luiz'in zihninde kadimlerin olduğundan daha fazla yer etmişti. Sandu'yu iyileştirirken kanlarını almış olmasına rağmen onlara erişim izni vermemişti. Adalasia, Luiz'in Sandu'nun yırtılmış ve acı içinde kıvranan bedenine kaç kez özveriyle girdiğini düşündü. Sandu'yu yok etmek için ellerinden geleni yapan ve kesinlikle Luiz'i de öldürmeye çalışacak olan bakteri ve parazitlerin peşinden kaç kez korkusuzca gitmişti.

Luiz'in içinde De La Cruz'un gölgesi çok güçlü olabilirdi ama o onurlu bir Karpatlıydı ve aynı derecede sert ve disiplinliydi. De La Cruz ailesini ilk etapta onun hayatını kurtarmaya iten ve sonra hata yapmadıklarından emin olmak için onu izledikten sonra, onu gerçekten bir De La Cruz olması için savaşçıların kutsal mağarasına götüren şey her neyse, tamamen onur, görev ve sadakatle ilgili olmalıydı. Adalasia'nın söyleyebildiği kadarıyla De La Cruz kuralları böyle görünüyordu.

"Daireler çizerek yürüyorsun *Sivamet*," dedi Sandu, sesinde bir eğlenceyle.

"Düşünüyorum," dedi. Ona bakmak için kirpiklerini kaldırdı. Adam onun önünde havada süzülüyor, geri geri gidiyordu. Ona göre hava atıyor ve biraz da sırtıyordu.

"Ne düşünüyorsun? Biz yalnızız," dedi. "Muhafızlar şimdilik bizi terk etti ve eğer hayat arkadaşınıza çok ihtiyacınız varsa .

.. ." Sırtışı, dizlerinin çalışmasını engellemekle tehdit eden cinsel bir şehveti barındıran bir gülümsemeye dönüştü.

Ters ters bakmayı denedi. "Luiz'i çoktan aradım. Önerilerinde biraz daha hızlı olsaydın, bu akşam gerçekten eğlenmek için zamanımız olabilirdi."

Kaşı havaya kalktı. "Eğlence mi? Aramızdaki şeye böyle mi diyorsun? *Eğlenceli mi?*" Bakışları sade pamuklu bluzuna kaydı.

Nefes alabilen kumaş. Her şeyi kaplar. Böcek ve ısı çekmesini önlemek için açık renk. Koku yok. Yağmur ormanında olmak için mükemmel. Birdenbire kumaş göğüslerini çok sıkmaya başladı. Göğüsleri ağır ve ağırlı hissetti. Meme uçları sütyenine baskı yapıyordu. Adalasia üstünü çıkarıp adamın kafasını göğüslerine götürmek için çılgınca bir istek duydu.

"Kes şunu, Sandu. Her an bir misafirimiz olabilir."

"Eğlenemeyeceğimizi mi düşünüyorsun?" diye ısrar etti, sesi karanlık bir gınahtı.

Baştan çıkarıcı.

Adalasia hemen ısındı ve kayganlaştı. Fitol panelli küçük çocuk şortu bu durumda pek işe yaramayacaktı. Çok güzel ve kesinlikle seksi görünüyordu. Savunma olarak bir elini havaya kaldırdı.

"Hemen dur, durmak zorundasın."

Avının üzerine atlayıp onu yutmaya hazır vahşi bir orman kedisine benziyordu. "Hiçbir şey yapmıyorum, *ewal emninumam*, sadece seninle konuşuyorum. Giysilerinin altına giymeyi sevdiğin o küçük giysileri ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum. Sık sık onları senden çıkarmayı düşünüyorum."

Kelimelerden çok onları söyleme şekli, kullandığı kadifemsi ses, nefes alma yeteneğini elinden almıştı. Görüntüler kafasının içinde kalabalıklaşıyordu. Adalasia sadece dantelli, uçuk mavi sütyeni, ona uygun bir erkek şortu ve bir çift botla ağaçların arasında duruyordu. Sandu tamamen giyinikti ve büyük bir av kedisi gibi onun etrafında dönüyordu, parlayan gözleri her kıvrımı içine çekiyordu.

"Sandu, durmalısın," diye fısıldadı ona, durmasını istediğinden emin olmadığı halde küçük bir yalvarış. Onun bu kadar şakacı olmasına bayılıyordu. Onun bu yönünü nadiren görürdü.

Zihninde Sandu onun etrafında ikinci kez döndü ve önünde durdu. Ona doğru eğilerek dudaklarını kulağına dayadı. "Bu fikirlere sahip olan ben miyim yoksa sen misin?" Aynı anda bir elini köprücük kemiğinden göğsünün kıvrımına doğru gezdirdi.

Dürüst olmak gerekirse, zihinlerinde kimin görüntülerinin olduğunu bilmiyordu ama onun elini üzerinde hissetti. Nefesini kulağında hissetti. Hava tenindeydi ve aşağı baktığında sütyeni adamın serbest elinin içindeydi ve adam onu cebine sokuyordu. Adamın bunu yaptığını görmek, iç çamaşırını alıp rahatça giysisinin içine sokması onu çok azdırdı, gülünçtü ama umursamadı. Belli ki adamın da umurunda değildi.

Sandu ona doğru uzandı, onu kollarının arasına aldı ve kaldırdı. "Bacaklarını etrafıma sar, Adalasia. Hayat arkadaşımı hissetmeye ihtiyacım var.

Beni çevreleyen. Senin yaptığın gibi sıcak ve sıkı."

Onun kendisini doldurduğunu, ikisini birleştirdiğini hissetmeye ihtiyacı vardı ve ona itaat etti, Karpatyalıların vücutlarını kıyafetlerden arındırma yeteneğine minnettar oldu. Adamın sikinin üzerine yerleşti, geniş çevresi içine girip kaygan kıvrımlarını iterken nefesi kesildi ve sonra yıldızlar görmeye başladı, adam içinde hareket ederken gözlerinin arkasında küçük patlamalar oldu.

Güçlüydü ve kalçaları durmadan kabarıyordu. Damarlarında ateşten damlalar patlarken kadın yere eğildi, ona biniyordu. Kılıfı adamın ağır sikinin etrafında ipeksi bir yumruk gibi gittikçe daha sıkı sarılıyordu.

"Kendimi tutamıyorum Sandu," diye fısıldadı.

"Zorunda değilsin *Sivamet*." Sesi boğuk çıkmıştı. "Benimle uç."

Kendini bıraktı, uçuyordu, dalgalar içine çarpıyordu, çok korkunçtu, kılıfı adamın sikini bir mengene gibi sıkıyordu, birlikte harikalar yarattıklarını hissediyordu, sıcak ve güçlü, inanılmayacak kadar enfesti. Mükemmeldi.

Adalasia başını onun omzuna yasladı, kollarını ona doladı, kalbi onunkiyle aynı ritimde atıyordu. "*Tet vigyázam*," diye fısıldadı, kasten eski dilde.

"Ben de seni seviyorum Adalasia," diye fısıldadı. Adalasia'nın bacaklarını sadece ona gösterdiği nezaketle ormanın zeminine indirdi, ikisini de temizledi ve giydirdi.

Yağmur ormanı aniden durgunlaştı, sanki hiç bitmeyen yaşam döngüsünde bir an için bir duraklama olmuş gibiydi. Adalasia bunun kasıtlı olduğunu, Luiz'in gelişini müjdelediğini biliyordu. Ağaçların arasında sessizce ilerledi, ağaçsı otoyolu kullandı, Jaguar formu güçlü ve görkemliydi, çevrede rahatça dolaşan bir yırtıcıydı. Daldan dala sıçrayarak ağaçlardan aşağıya doğru ilerledi ve çiftin önündeki orman zeminine yumuşak bir iniş yaptı, bunu yaparken yer değiştirdi ve giyindi.

"Adalasia. Sandu. Beni çağırmışsın."

Sesinde hiç kınama yoktu. Hiçbir duygu yoktu. Adalasia Sandu'nun kendisiyle daha sıkı kaynaştığını hissetti. Zihninin küçük yarıklarında sadece birer gölge olmalarına rağmen, muhafızlar da öyle hissetti. Onlar eskilerdi ama Luiz onun zihnini incelediğinde orada olduklarını anlayacağının farkında değil gibiydiler.

"Bir kez daha yardımınızı istediğim için üzgünüm," dedi Adalasia. "Bizim için kayıp olan anıları arıyoruz. Onları kurtarmamız hayati önem taşıyor ve eğer istekli olursanız, geçmişinizdeki savaşçılara bakarak bizim için cevaplar bulmanızın mümkün olabileceği öne sürüldü. Bunun ne gerektireceği hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden sizden ne istediğimi gerçekten bilmiyorum. Eğer bu çok fazlaysa Luiz, lütfen söyle."

Luiz'in ruh haline göre orman yeşili rengine dönüşen ya da yeşim taşı rengine dönüşen şaşırtıcı yeşil gözleri vardı. Tam o anda onları incelerken, bir kedininki gibi parıldayan yeşim gözleri vardı.

"Eğer böyle şeylerden bahsedeceksek, güvenli bir yere gitmeliyiz, açıkta değil."

Onlara sırtını dönmüştü ki Adalasia bunu sadece Sandu'nun değil, muhafızlarının da şok edici bulduğunu söyleyebilirdi. Eskiler gelişigüzel bir şekilde birbirlerine sırtlarını dönmezlerdi. Luiz birkaç adım attı ve sonra tekrar şekil değiştirerek kolaylıkla bir jaguar formuna büründü ve ağaçlara doğru ilerledi.

Bu şekilde rahat mısın? Sandu sordu.

Adalasia kedi formuna girmeyi pek sık denememişti ama şekil değiştirme konusunda çok çalışmıştı. Hızla şekil değiştirdi, dişi bir jaguara dönüştü ve kendini yukarı çekmek için bir ağacın alt dallarına sıçradı. *İçinde biraz hareket ettikten sonra olacağım.*

Sandu yer değiştirdi ve onun arkasında kaldı. Onun için formu tutmadı ama zihninde kaldı. Endişelenmesine gerek yoktu. Bunun biraz aptalca olduğunu düşündü. Dört muhafız ve Sandu oradayken zihni biraz kalabalıktı.

Luiz bize yardım ediyor. Güvensizliğin onu üzmesin. O senin hayatını defalarca kurtardı, diye hatırlattı ona.

Farkındayım, diye yanıtladı Sandu, ama geri adım atmadı.

Bunu hemen fark etti. Muhafızların hiçbiri de fark etmemişti. Belli ki Luiz'i çok tehlikeli görüyorlardı. Öyle olduğunu biliyordu. Onu herhangi bir şekilde küçümsediğinden değildi. Dikkatliydi ama her kadimin cesaretlendirilmeye ihtiyacı olduğunu da hissediyordu. Başkalarıyla ne kadar çok bağ kurarlarsa, duygularını paylaşma ve o anı geride tutma şansları o kadar artardı

Şafağı aramak ya da ruhlarından vazgeçmek için bir seçim yapmak zorunda kalacakları zaman. Bu adamların hiçbiri için bunu istemiyordu.

Önde giden güçlü erkek jaguarın çok geniş bir kafası ve iri, yoğun, kaslı bir vücudu vardı. Kürkü kalındı, altın rengindeydi ve üzerinde siyah rozetler vardı. Yeşil gözleri kehribarla çevriliydi ve yeşilin içinde altın rengi benekler vardı ama erkek onu kontrol etmek için başını salladığında, Adalasia jaguarın gözlerinde hâlâ çoğunlukla yeşili görebiliyordu.

Ormandaki yaratıkların normalde bir jaguardan kaçtıkları gibi ondan kaçmamalarını garip buluyordu. Büyük kediler yırtıcı hayvanlardı ve yemek için avlanırlardı ama Luiz'in yanında kuşlar, hatta maymunlar ve babunlar bile olumsuz tepki vermiyordu. O tam bir yırtıcıydı, içindeki karanlık güçlüydü ama yine de hayvanlar onu kabullenmiş görünüyordu.

Jaguar onları çok geniş, kalın gövdeleri ve orman zemininden yüksekte ağır dalları olan kapok ağaçlarının özellikle karanlık bir korusuna götürdü. Mantarlar gövdelerde büyüyor, daha büyük ve çok daha dairesel hale geliyor, donuk beyazımsı bir gri renk alıyor, ağaç korusunun derinliklerine doğru ilerledikçe renk değiştiriyor ve ilk başta fark edilmesi zor olacak şekilde karışıyordu.

Kalın, sağlam dallar dışa doğru uzanıyor, bazıları hafifçe yukarı doğru kıvrılırken, diğerleri dümdüz uzanıyor ve diğerleri gökyüzüne doğru akarak yukarıdan gölgelik sağlıyordu. Sarmaşıklar ve yoğun yapraklar ağaçları kaplayarak gövdeleri ve gövdelerde sürünen garip mantarları gizliyordu.

Adalasia Luiz'i bir ağaca kadar takip etti, büyük jaguar yuvarlak mantar yastıklardan birine geçene kadar daldan dala geçti. Pençesini yarım dairenin üzerine nazıkçe koymadan önce tereddüt etti. Süngerimsi olmasını beklerken sağlam olduğunu gördü, bu da ona takip etmek için güven verdi ama hem kendisi hem de kedi merak içindeydi.

Sandu, bu sert, tahta gibi, mantar ya da mantar değil. Nedir bu?

Luiz'in ağaçların arasına gizlenmiş evlerinden birine ulaşmak üzere olduğumuzdan şüpheleniyorum. Bu, inşa edilebildiklerini duymuş olmama rağmen uzun yüzyıllardır görmediğim bir şey. Mağaraları tercih etme eğilimindeyiz, böylece hem korunabilir hem de dinlenebileceğimiz bir toprağa sahip olabiliriz. O bir Jaguar ve büyük olasılıkla ağaçların tepesinde olmayı tercih ediyor.

Nasıl yere inecek?

Ağacın altında, belki de kök sisteminde. Sadece tahmin ediyorum ama mantıklı olabilir.

Dairesel pedler küçük bir veranda gibi genişti ve erkek jaguar diğer ikisini yukarı doğru yönlendirdi, bir evin girişine gelene kadar birinden diğerine geçtiler. Yapı çok büyük iki ağaç gövdesi arasına akıllıca gizlenmiş ve kalın dallarla desteklenmişti. Evin beklediğinden çok daha büyük ve çok açık bir tasarıma sahip olduğunu görebiliyordu. İçeriye bakabiliyordu, çünkü gerçek bir kapı yoktu, daha çok girişi örten asma sarmaşıklardan oluşan bir saçak vardı.

Erkek jaguar sarmaşıkların arasından geçip hemen yer değiştirdi ve Adalasia'nın içeri girmesine izin vermek için kibarca geri çekildi. Bu her zaman en çok korktuğu andı. Çok çalışmış ve pratik yapmıştı ama çok hızlı şekil değiştirebilmesine rağmen her zaman gerektiği kadar çabuk giyinemiyordu.

Sandu. Göründüğü kadar kendinden emin olmadığını itiraf etmekten nefret ediyordu. Kıyafet konusunda yardımına ihtiyacım olabilir.

Bana sorduğun için minnettarım, päläfertilam. Yeni duygularımın, benim gibi hissedemeyeceklerini bilsem bile, erkeklerin size bakmasını zorlaştırdığını fark ettim. Luiz bizim için iyi bir dost oldu ve içindeki karanlığa yenik düşmesi durumunda ona sizin kadar açık davranamadım, ancak uygunsuz davranarak onu daha fazla aşağılamak istemem. Teşekkür ederim.

Bu Sandu'ydu. Ona kendini yetersiz hissettirmek yerine, sanki ona büyük bir hizmette bulunmuş gibi hissettiriyordu. Birlikte geçirdikleri her gecede onu nasıl daha çok sevmezdi? Onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, ona daha fazla saygı ve hayranlık duyuyordu.

Yer değiştirdi ve anında giyinmişti. Sandu hafızası konusunda çok titizdi. En ufak bir şeyi bile unutmazdı, giymeyi sevdiği çorapları bile. Onunla birlikte cisimlendi, açık odaya bakarken vücudu hafifçe Luiz ile onun arasında kaldı.

Gerçek duvarlar yoktu, sadece alçak bir yarım ahşap duvar vardı. Yerler cilalı parke, tavanlar ise yüksekti. Dallar

yapının bir parçası olarak yüksekte, açık tasarımın içinde ve dışında kavisli. Bir jaguar hem ağaçlıklı otoyola erişebilir hem de hızlı bir kaçış yapabiliirdi. Sağlam sarmaşıklardan örülmüş banklar, yatak olabilecek bir bölümü bölen paravanlara karşı yerleştirilmişti.

Adalasia Luiz'in ağaç evde bir yatağı olduğunu görünce şaşırmıştı ama Luiz zamanının çoğunda insandı. Jaguar adamları çoğunlukla insan olarak yaşıyordu. Yine sarmaşıklardan yapılmış sandalyelerin yanı sıra, Luiz'in zaman zaman insan formunda orada kaldığını gösteren bir masa da vardı. Gerçekten de çok güzel bir yapıydı ve duvarlar olmadığı için odalardan kolayca esen bir rüzgârın sıcaklığı ve nemi dışarı atabilmesi açısından da çok kullanışlıydı.

Adalasia Luiz'e gülümsedi. "Bu çok eşsiz ve hoş bir şey Luiz. Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz." Luiz'in gösterdiği bank koltuğuna oturdu. Şaşırtıcı derecede rahattı.

Sandu Luiz'e yaklaştı ve kollarını kavrayarak onu savaşçılara özgü bir şekilde selamladı. *"En jutta félet és ekämet," diye mırıldandı Sandu.*

Luiz onun kollarını kuvvetle kavradı. *"Arwa-arvo pile sívadet."*
Birbirinize ne söylediniz?

Sandu'ya *"Bir dostu ve kardeşi selamlıyorum"* dedim. O da *"Onur kalbini aydınlatsın"* diye cevap verdi.

Bunu sevdim, dedi Adalasia. *Ona kardeşim dediğin için teşekkür ederim.*

Sandu sarmaşıklardan yapılmış bankta onun yanına oturdu ve Luiz de karşısındaki sandalyeye geçti.

"Bana yardım ettiğin için sana teşekkür etme fırsatım olmadı Luiz. Bedenimi iyileştirdin, bana kan verdin ve sonra Adalasia'yı gölge diyarına yönlendirdin. Sen olmasaydın, geri dönüş yolunu bulamazdık. Sana büyük bir borcum var."

Luiz elini salladı, küçümseyici bir hareketti. "Ben senin kardeşinim. Adalasia bir kadın, kaybetmeyi göze alamayacağımız bir hazine. Her Karpat erkeği onu ve onun hayat arkadaşı olarak seni korumalıdır. Eğer türümüzü kurtarmak istiyorsak, her kadına ihtiyacımız var."

Adalasia gözlerini devirdi. Luiz söylediklerinde ciddiydi ama öte yandan, onun zihnini kendisine yardım etmediğini bilecek kadar çok kez paylaşmıştı

Tamamen Karpatyalı erkeklere sayısız bebek vermesi gerektiğini düşündüğü için.

"Bu doğru," diye kabul etti Sandu. "Adalasia tarot kartlarını okuyan bir kâhin. Bunun farkında mıydınız?"

Luiz'in gözleri kehribar rengi yeşim taşının o tonuna kaydı. Kedisi de Karpatyalı gibi ona bakıyordu. Her ikisinin de etkisini hissetti.

"Tarot kartlarının ne olduğunu biliyorum ama neden önemli olduklarını bilmiyorum."

"Hayat arkadaşınızın bu büyük dünyanın neresinde olduğunu size söyleyebilir. Bir De La Cruz olarak doğduğunuzda, o sırada hayat arkadaşınız da dünyaya geldi. Ya da en azından, ruhunuz bir başkasının himayesine verildi. O tam olarak o anda doğmamış olabilir ama ruhunuzun diğer yarısı ondadır. Onu bulmak kolay değil. Aynı yüzyılda doğduğunu bilseniz bile onu özlemeniz mümkündür."

Adalasia parmaklarını birbirine geçirdi. Sandu'nun Luiz'e yaptığı açıklama beklenmedikti. Adalasia adama bir okuma teklif etmemişti çünkü adam çok güçlüydü ve içinde bu kadar çok karanlık barındırırken kartların işbirliği yapıp yapmayacağını bilmiyordu. Bu konuda kendini suçlu hissetmişti ama sonra Luiz kararını veremedi ya da Sandu'nun tavsiyesini alamadan ortadan kayboldu.

"Beni bu yüzden geri çağırmadınız."

Sandu, "Hayır, ailem hakkında ne biliyor olabileceğinizi sormak zorundaydım," diye kabul etti. "Ama Adalasia'nın tarot kartları olağanüstüdür. Arkalarında büyük bir tarih var ve yüzyıllar boyunca dayanmışlar. Ailemin kanı onları sağlam tuttu. Bize gösterdiğiniz nezaketin karşılığını size küçük bir şekilde ödemek isteriz."

"Seni eve geri getirirken anılarımı incelemek için zamanım oldu. Aradığın şeyi bulmak için derinlere inmem gerekti Sandu. Eski ve çok saygın bir soydan geliyorsun. Vlad'ın avcıları görevlendirdiği ülkelerden kaçan ya da kasten ayrılan vampirlerin peşine düşen, aslında göçebe olan, geniş bölgeleri kapsayan iz sürücü aileler vardı. Babanız Domizio da böyle bir göçebeydi, Sandu, olağanüstü bir iz sürücüydü. Medeniyetten uzak, en vahşi ülkeleri tercih ederdi.

ve insanlar. O bir öncüydü. Ölümsüzlere karşı tek başına savaştı ve size de çok erken yaşlardan itibaren aynı şeyi yapmanız için gereken becerileri öğretti. Kızı Liona'ya da öğrettiği söylenir."

Luiz sanki daha fazla bilgi edinmek için kafasının içine giriyormuş gibi tekrar sessizliğe gömüldü. Adalasya ilk kez gerçek bir heyecan hissetti. Sandu'ya baktı. *Sanırım bu o, tatlım. Sanırım gerçekten bir şeyler biliyor.*

Neredeyse umut etmekten korkuyorum. Ona bir okuma yapmanıza izin vereceğini söylemediğini fark ettiniz mi? Ruhunun diğer yarısını tutan bir hayat arkadaşı olması gerektiğini bilmesine rağmen umut etmekten korkuyor.

Adalasia fark etmişti. Nasıl fark etmesin ki? Muhafızlar bilmek için zaman ayırmışlardı. Luiz'in de aynı şeyi yaptığını biliyordu. Adalasia'dan kartları okumasını isteyip istemeyeceğine karar vermeden önce Sandu'ya verebileceği kadar bilgi veriyordu. Ne olursa olsun, herkes tarot kartlarının okunmasına inanmıyordu. Kartların bir salon numarası ya da daha kötüsü şeytandan gelen bir tür alet olduğunu düşünüyorlardı. Luiz Karpatyalı olmadan önce insanların dünyasındaydı. Tarot kartları hakkında kendi fikirleri olabilirdi.

"Domizio ve Madolina birkaç yıl boyunca çoğunlukla şimdiki İtalya'da seyahat ettiler. Sonunda Domizio üç hane kullanmaya karar verdi, çünkü ailesinin her zaman kendisine yakın olmasını seviyordu. Görünüşe göre bir sorun vardı, ölümsüzlerin ülkenin doğu ucuna doğru çekilmesi."

"Ben aileden ayrıldıktan sonra nerede olduklarını biliyor musun? Liona'nın nerede olduğunu?"

Adalasia elini Sandu'nun elinin içine kaydırды. Her zaman sakın ve çok rahattı, sanki geçmişiyle ilgili cevapları bulsalar da bulmasalar da fark etmezmiş gibi. Artık farklı olduğunu biliyordu. Kız kardeşine ve anne babasına ne olduğunu önemsiyordu. Onlara dair hiçbir anısının olmaması hoşuna gitmiyordu.

Luiz yine bir süre sessiz kaldı. Küçük bir esinti açık duvarların arasından süzülerek Adalasia'nın yüzüne dokundu. De La Cruz kardeşe bakmaktan kendini alamadı. Çok sert ve yoğun bir şekilde inanılmaz derecede karizmatikti. Yüzünde derin çizgiler vardı. Koyu tenine rağmen gözleri dikkat çekiciydi. Uzak görünüyordu. Ondan da öte. Ayrı bir yerde. Kadın

Sandu'nun öyle göründüğünü sanıyordum. Muhafızlar öyle düşünüyordu. Ama Luiz bu bakışı tamamen başka bir seviyeye taşımıştı. Kalbi onun için çarpıyordu.

Sanki onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi bakışları değişti ve aniden yüzüne yerleşti. Bakışları deliciydi. Odaklanmıştı. Bir orman kedisinininki gibi. Bunun rahatsız edici olması gerekirdi, çünkü Luiz De La Cruz'un saf bir yırtıcı olduğuna şüphe yoktu, ama onun yanında kendini güvende hissediyordu. Karanlığın o korkunç gölgesinden taşıdığı ağır yüke rağmen inanılmaz bir onuru, demir gibi bir iradesi vardı.

Bu adam, sanki tüm o yaşamları yaşamış gibi, şu anda taşıdığı yüzyılların savaşçıların boşluğuna kolayca boyun eğecek bir adam değildi. Hayatını kadınları ve çocukları, onları av yapmaya kararlı türdeşlerine karşı savunarak geçirmişti. Temel karakterini değiştirmemişti. Aksine, bir De La Cruz olduğunda bu özelliklerini güçlendirmişti. Onların onur kurallarını benimsemiş ve kendi kurallarına eklemişti.

"Domizio sen gittikten sonra çok ketum oldu Sandu. Geçmişinden bahsetmek dışında diğer avcılarla senin hakkında hiç konuşmadı. Nereye gittiğini ya da neden gittiğini kimseye söylemedi. Kuzey Alpler'in doğu kesiminde bir sorun, bir güç yükselişi vardı. Dolomitler."

Adalasia'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Onlara her zaman doğu yönü gösterilirdi ama hiç kimse kuzey Alpler'i dahil etmemişti. Ya da özellikle bir dağ sırasının adını vermemişti. Doğu bölümü şimdi anlam kazanmıştı. Sadece bir yönleri değil, bir de sıradağları vardı. Yavaş yavaş daraltıyorlardı. Luiz'in biraz daha ekleyebileceğini umuyordu.

"Domizio sadece bölgede vampir faaliyeti olduğundan bahsetmedi, aynı zamanda bu diyar ile yeraltı dünyası arasında bir tür geçit olduğuna inandığını söyledi. Bundan bahsederken çok tedirgindi ve birkaç kez böceklerle ve sürüngenlere karşı dikkatli olunması gerektiğinden bahsetti. Baykuşların da kullanıldığını söyledi. Sıkıştırıldığında, elinde kanıt olmadığını itiraf etti. De La Cruz bir sonraki sefer bölgeden geçtiğinde Domizio ve Madolina öteki dünyaya gitmişlerdi ve Liona kayıptı."

Sandu Luiz'e doğru eğildi. "Dağlardaki son yerin neresi olduğunu hatırlıyor musun?"

Luiz başını salladı. "Size mağara sisteminin koordinatlarını verebilirim." Görüntüleri hem Sandu'nun hem de Adalasia'nın zihnine itti. Bunu sanki onlara kıyaslanamayacak bir hediye vermiyormuş gibi kayıtsızca yaptı.

"Teşekkür ederim Luiz," dedi Adalasia. "Bu inanılmaz bir bilgi."

"Size büyük bir borcumuz var," diye onayladı Sandu. "Adalasia'nın size bir okuma yapmasına izin vermeyi düşündünüz mü?"

Luiz başını salladı, bakışları bir kez daha Adalasia'ya sabitlendi. Tamamen odaklanmıştı. "Evet, bunun iyi bir şey olacağını düşünüyorum Adalasia, eğer öyle olduğuna inanıyorsan. Sen inanıyor musun?"

Karnı düğümlendi. Kalbinin sabit kalmasının tek nedeni Sandu'ya sıkıca bağlı olması ve onun ritmini takip etmesiydi. Öyle miydi? Neden daha önce tereddüt etmişti? Kartların kendilerine ait bir hayatları vardı ama Luiz'in iyi ve onurlu bir adam olduğuna inanıyordu. Eğer buna inanırsa, kartların onun içindeki gölgenin ötesini göreceğine ve onu sert bir şekilde yargılamayacaklarına güveniyordu.

"Bence bu iyi bir şey olur Luiz. Kartlar büyük bir güce sahip ve senin gücünle tepki verecekler. İçgüdülerini takip et. Onları sana vereceğim ve sen de karıştırıp üç desteye ayıracaksın."

Disiplinliydi ve kendine ve kartlarla ilgili yeteneklerine inanıyordu. Luiz'i yanlış okumamıştı. Elini gömleğinin altına soktu ve keseyi buldu, çekip açtı ve kartları bekleyen ellerine sıkıştırdı. Luiz sarmaşıklardan yapılmış küçük bir masayı bankın yanına taşıdı ve sandalyesini yaklaştırdı. Adalasia kartları ona uzatmak için masanın üzerinden uzandı.

Tarot kartları destesi parmaklarına değmeden önce bir ışık ve renk patlaması oldu; yağmur ormanlarının yeşilleri ve gümüşleri. Jaguar desenleri. Kartlardan sanki Luiz'in derisini delmeye çalışıyormuş gibi şiddetli mızraklar gibi pürüzlü şimşekler fırlıyordu. Luiz irkilmedi ya da geri çekilmedi ama güçlü parmakları kartların etrafına yerleştikçe daha da artan vahşi güç gösterisini görmezden gelerek desteyi sakince ondan aldı.

Gölgeler odanın içinde zıplayarak tavandan sarkan sarmaşıkların üzerinde oynayıyordu. Gök gürlüyor ve iğrenç hırıltılar hırıltılarla birleşerek kaosa katkıda bulunuyordu; Luiz kartları sakince karıştırırken

vahşı gösteri ve uçuşan kıvılcımlar. Adalasia kartları karıştırdıkça destenin sakinleştiğini, onu kabullenmeye başladığını fark etti; sanki kartlar onu hissederek onun gerçek karakterini tanımaya başlamıştı. Sonunda görüntü kayboldu ve tüm gürültü kesildi. Ciğerlerinde tuttuğunu fark etmediği havayı dışarı bıraktı.

Luiz kartları böldü ve üç desteyi kadının önüne koydu.

"Yığınlardan birini seçin ve diğer ikisini bir kenara koyun. Seçtiğiniz desteden üç kart çekin ve diğerlerini bir kenara koyun."

Luiz onun talimatlarını izledi. Bakışları onunkilere kaydı. Onu sorgulamak istediğini görebiliyordu. O kadar çok kart varken üç kart. Üç kartla ona hayat arkadaşının nerede olduğunu nasıl söyleyebilirdi ki? O her zaman sezgileriyle hareket ederdi. Eğer üç kartla bir plan yapmak için güçlü bir eğilim varsa, o zaman bunu yapardı. Her bir kartı nereye koyacağını gösterdi ve sonra kartları ters çevirmesini istedi.

İşte hayat arkadaşı oradaydı ve bir kez daha nefesini bıraktı. Sabra ihtiyacı vardı ve onun da bolca sabra sahip olduğunu biliyordu. Karta dokundu ve avucunu kalbinin ve tanrıça kartının üzerine bastırarak hayat arkadaşını bulmak için yardım isterken parmak uçlarının kartın üzerinde kalmasına izin verdi. Kartlar onun için kısa bir yolculuğa işaret ediyordu. Onun yakınlarında bir yerdeydi. Ona yakın bir yerde.

Adalasia, Luiz'in hayat arkadaşının tam olarak nerede olduğunu anladığında Sandu'ya baktı. *Erkek bir Karpatyalı doğduğunda ve ruhu ikiye bölündüğünde, diğer yarısıyla birlikte bir kız çocuğu doğar sanıyordum.*

Her zaman değil. Dişi, sizin gibi yüzyıllar sonra doğabilir. Ya da birkaç yıl sonra doğabilir. Ruh, onu tutmak için bekliyor. Doğru dişinin erkekle eşleşmesi gerekir. Hiçbir hata olamaz. Bu sonsuzluk içindir.

Bu da işi zorlaştırır çünkü erkeğin daha uzun süre beklemesi gerekir.

Bazen, evet. Bu yüzden ritüel bağlayıcı kelimelerle doğarız.

Adalasia ritüelin bağlayıcı sözlerine katıldığından emin değildi ama hâlâ bir Karpat kadını gibi değil, bir insan kadını gibi düşündüğünü biliyordu.

"Hayat arkadaşımın nerede olduğunu biliyorsun." Luiz bunu bir açıklama olarak yaptı.

Adalasia başını salladı. "Haklı olduğuma inanıyorum Luiz, ama hata yapabilirim." Hiç hata yapmamıştı. Bir kez bile, ama sorun çıkmasını istemiyordu.

"Nerede o?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve Sandu'ya hızlı bir bakış daha attı. Bu adama çok şey borçluydular. Sandu başını salladı. Derin bir nefes aldı. "Riley hamile Luiz. Hamileliğinin ne kadar olduğunu bilmiyorum çünkü söylemedi. Ellerinden geldiğince hamileliği sakladıklarını biliyorum."

Sandu, "Karpatyalı çiftlerin çoğu artık hamileliklerini gizliyor," dedi. "Bu çok daha güvenli."

Luiz'in yeşil gözleri önce onun, sonra da Sandu'nun yüzünde gezindi. "Bana söylemekteki isteksizliğini hissedebiliyorum Adalasia. Danutdaxton'ın benim herhangi bir müdahaleme karşı çıkacağını düşünüyorsun."

Başını salladı. İnkâr etmek faydasızdı.

"Teyit etmek için bebeğe ulaşırsam asla bilemez."

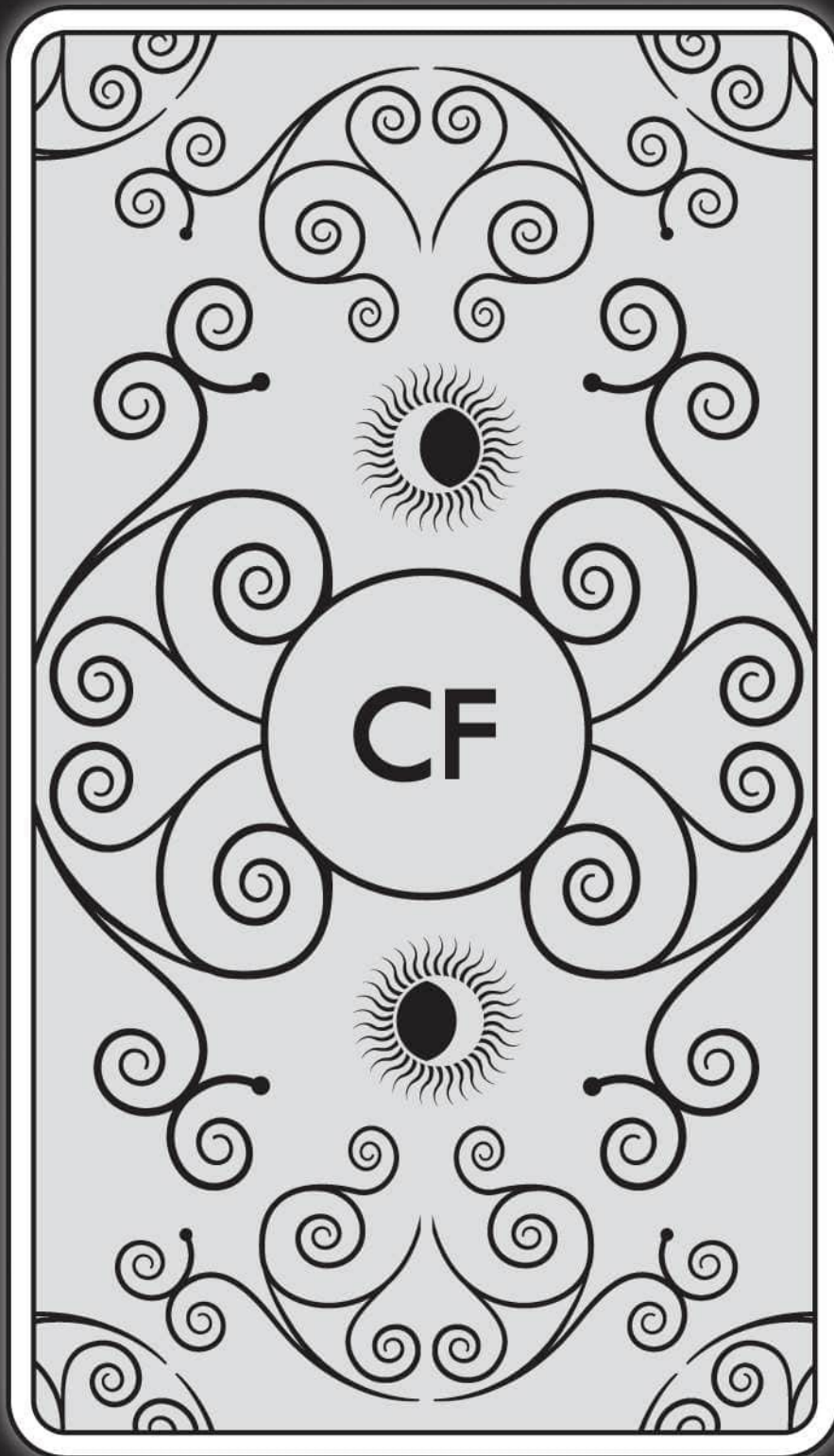
"Yaşlı Olan olabilir," diye uyardı Sandu. "Daha önceki bir hamileliklerini kaybettiler."

Luiz bir an sessiz kaldı, gözleri Adalasia'nın üzerinde gezindi. Luiz'in hissetmediğini bilse de onun üzüntüsünü hissetti. "Hayat arkadaşım bir kez daha dünyaya gelmeye çalıştı. Yaşlı Olan'ın bundan haberi olmazdı, benim de pek umurumda olmazdı. Büyük bir güce sahip ama aynı şekilde değil ve onaylamak için bu çocuğa dokunmayı seçersem beni keşfetmek için ihtiyaç duyacağı gücün yakınında bile değil. Eğer o benim hayat arkadaşım, onu korumak da bana düşer."

Adalasia onun bunu yapacağını biliyordu. Nasıl yapmasın ki? "Neden onu güvende tutmana yardım etmeni istemediklerini bilmiyorum." Sandu'ya döndü. "Karpatyalı erkekler buna neden karşı çıkıyor?"

Luiz cevap verdi. "İçimde karanlığı taşıyorum Adalasia. Sen bunun çok farkındasın. Dax da öyle. Onun için endişelenmek doğal bir şey. Senin endişelenmene hiç gerek yok. Bana verdiğin bilgileri kontrol edip ona göre hareket edeceğim." Başını eğdi. "Teşekkür ederim. Aramızda borç falan yok."

Ayağa kalktı, bunu yaparken yer değiştirdi ve bir anda ortadan kayboldu.



-XX-



YARGI

T Dolomit Dağları artık seyahat etmek için kesinlikle farklı bir yerd, bölgenin ne kadar vahşi olduğu ve şu a n d a orada seyahat eden birçok kişiye kıyasla çok az insan yaşadığı düşünöldüğönde.

Kayak, yürüyüş, bisiklet, hepsi dağların güzelliğini paylaşmak için her mevsimde turist getirmek için reklam edildi.

Sandu ve Adalasia dört muhafızla birlikte Trentino'ya yakın havaalanlarından birine uçtu ve ardından dağlara doğru yolculuklarına başlamayı umdukları Val di Non'a gitmek için özel bir araba kiraladı. Yollarını hissediyorlardı. Her şey çok farklıydı ve çok fazla otel ve insan olduğu için uyum sağlamak için çok dikkatli olmaları gerekiyordu.

Manastırın kardeşleri Tiberiu Bercovitz'e mümkünse Val di Non'da onlarla buluşması için bir çağrı yapmıştı. Sandu Karpatyalı'ya daveti göndermeden önce uzun uzun düşünmüştü ama biliyordu ki, kardeşlerinden herhangi biri Liona'yla ilgili olası haberleri duyup da kendisine söylememiş olsaydı, onları ölümüne bir dövüşe davet ederdi. Tiberiu öğrendiklerini duymayı hak ediyordu ve onlara inanıp inanmamak ya da Karpatlar için uzun zamandır kayıp olan küçük kız kardeşi olabileceğini düşünmek ona kalmıştı.

Bercovitz Val di Non'da değilse, onu beklemeyeceklerdi. Endişe Adalasia'ya baskı yapmaya başlamıştı. Hiçbir şey söylemiyordu. Bir kez bile şikâyet etmemişti ama kapıyı kapalı tutma sorumluluğunu bir şekilde yerine getiremeyeceğinden endişe ettiğini biliyordu. Sandu hedeflerine ulaştıklarında ne yapmaları gerektiğinden hâlâ emin değildi. Adalasia'nın da bildiğini sanmıyordu, bu da onun endişesini artırıyordu.

Görüntülerini yumuşatsalar bile, rezervasyon yaptırdıkları ve Tiberiu ile buluşmayı umdukları çiftlik evine vardıklarında yine de dikkatleri üzerlerine çektiler. Çiftlik evinde sadece birkaç oda vardı. Biri Tiberiu için olmak üzere hepsini kiralamayı başarmışlardı. Tiberiu'nun gelemeyebileceğini ama her ihtimale karşı odanın parasını ödeyeceklerini söylemişlerdi. Adalasia tek kadındı ve pansiyonu kocası Amato Sartori- ile birlikte işleten Aria doğal olarak ona yönelmişti.

"Bayan Berdardi, sizinle tanışmak ne güzel, canım." Onunla birlikte seyahat eden adamlara baktı. "Oldukça iyi bir refakatçiniz var."

"Kocam Sandu ve kardeşleri Nicu, Siv, Benedek ve Petru. Lütfen bana Adalasia deyin."

Kardeşler medeni bir ortamda uzun süre bulunmaktan asla mutlu olmasalar da çok çekici olabiliyorlardı ve Sandu'nun Adalasia'yı hayal kırıklığına uğratmamaları yönündeki sessiz uyarısına uydular. Ev sahibelerine en iyi gülümsemelerini verdiler ve hatta eski dünya tarzında hafifçe eğilerek onun kızarmasına neden oldular.

"Lütfen bana Aria deyin. Amato şu anda hayvanlarla birlikte dışarıda." Kaşlarını çatı, bir şeyler söylemeye başladı ve sonra kendini durdurdu.

Sandu anında bir gölgelenmenin kendisini kavradığını hissetti. Huzursuzca kardeşlerine baktı. Onlar da en az kendisi kadar endişeliydi. Çiftliğin sahibi son derece endişeliydi ve onlar da bu notayı görmeye, duymaya ve hissetmeye alışkındı. Kötülük bu çiftin dünyasına bir şekilde sızmıştı.

"Size odalarınızı ve mutfak alanını hızlıca gezdireceğim. Çiftlik elbette size açık. Eğlencenin yarısı da bu," diye ekledi Aria. "Yaşam tarzımızı ve hayvanları görmek. Kahvaltıyı erkenden hazırladım ama dokuza kadar ısıtıcılarda kalıyor."

"Çok erken ayrılacağız," dedi Adalasia. "Kahvaltıya ihtiyacımız olmayacak Aria, o yüzden lütfen zahmet etme. Geceleri seyahat etme eğilimindeyiz, o zaman çok fazla insanla karşılaşmıyoruz. Gündüzleri şehirlerde trafik berbat oluyor, bu yüzden iyi zaman geçirmek istediğimizde geceleri seyahat etmeye başladık ve buna alıştık."

Aria kaşlarını çatarak odalardan birinin kapısında durakladı. "Bu hiç iyi bir fikir değil canım. Sırt çantanı alıp dağlarda yürüyüşe çıkacağını söylediğini biliyorum. Burası vahşi bir yer olabilir. Burada açıklanamayan şeyler var. Seni korkutmak istemem ama gece gitmek iyi bir fikir değil."

Adalasia koridorda biriken uzun boylu adamları işaret etti. "Sanırım onlardan gelen herhangi bir şeyle başa çıkabilecek kadar var."

Aria kapıyı açıp odayı gösterirken istavroz çıkardı. "Bu siz ve kocanız için."

"Çok güzel," dedi Adalasia. "Yorgana bayıldım. Her zaman yorgan yapmayı öğrenmek istemişimdir." Yatağa doğru koştu ve elini yorganın üstünde gezdirdi. Belli ki el yapımı bir sanat eseri idi.

Aria memnun görünüyordu. "Büyükanнемden öğrendim."

Sandu, Adalasia ve Aria'nın yorganlar hakkında konuşmalarından ve yorgan yapmayı öğrenmelerinden yararlandı. Kadının anılarını taradı ve ölümsüzlerin çiftlik evinin yakınlarında olduğunu gösteren herhangi bir şey aradı.

Yaşayan ölüler ya da iblisler, Sandu, diye hatırlattı Adalasia, Aria'yla konuşmaya devam ederken hiç hız kesmeden onu dışarıya, koridordan aşağıya, Aria'nın diğer yorganları sergilediği kardeşlerin odalarına kadar takip etti. *Eğer bir geçit yakınsa ve çatırdayarak açılıyorsa ya da geçit inceliyorsa, iblisler içeri sızıyor olabilir.*

Sandu ve kardeşleri önce ölümsüzleri düşündü. Adalasia ise önce iblisleri düşünüyordu. Bir araya gelmeleri ve her iki tehdidi de sürekli düşünmeleri gerekiyordu. Aria'nın anılarını tararken bu düşüncüyü muhafızlarla paylaştı. Başlangıçta çiftlikte küçük sorunlar vardı. Hesapta olmayan kötü kokular. Kötü kokulardan birkaç gece sonra domuz yavrularından ikisi korkunç bir şekilde sakatlanmıştı. İki hafta sonra kokular geri geldi. Birkaç gece sonra da bir inek kesildi.

Bu işteki vampir değil. Benedek değerlendirmesini yaptı.

Hayır, değil, Petru kabul etti.

Konuşmanıza devam edin Adalasia, olabileceğiniz gibi neşeli ve karizmatik olun. Ona eğlenmek için tarot kartlarıyla oynamak gibi şeylerden hoşlanıp hoşlanmadığını sor. Hafif tutun. Sandu'nun tavsiyesine göre o çok ruhani biri.

Bu benim bir müşteriyle ilk deneyimim değil.

Adalasia'nın sesi hırçınlaşmıştı ve Sandu kardeşlerinin onunla eğlenmesinin yankısını duydu.

"Aria, güzel gümüşlerine bayıldım." Adalasia, Aria'nın onları götürdüğü, isterlerse akşamları çiftlikte kalan diğerleriyle paylaşabilecekleri oturma odasına doğru sürüklendi. Orada, kapıların ve pencerelerin üzerinde gümüş haçlar asılıydı. Adalasia bilerek birine dokundu, gümüş çizgileri izledi. Bu Aria'ya, daha sonra herhangi bir soru gelirse, ölümsüzlerle hiçbir şekilde ilişkili ya da lekeli olmadığını gösterecekti.

"Teşekkür ederim," dedi Aria.

"Bazı yorganların içine dokunmuş haçlar dikkatimi çekti. Paris'te yaşayan bir arkadaşımın yaptığı bir yorganım var. O da benim için benimkine haç işlemişti. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama sık sık kabuslar görüyordum ve bu bana korunduğumu hissettiriyordu. Francesca çok yetenekli ve ruhani biri. Yorganları insanlara rahatlık veriyor. İyileşmelerine yardımcı olmak için hastanede çocuklarla birlikte çalışıyor ve özel yorganları travma geçiren çocuklara gerçekten yardımcı oluyor gibi görünüyor. Sizinkilerin de öyle olacağını tahmin ediyorum."

Adalasia samimi görünüyordu çünkü öyleydi. Aria'nın özel bir yeteneği olduğuna inanıyordu. Yorganlarla yaptığı işler sadece güzel olmakla kalmıyor, aynı zamanda her birine kendinden bir şeyler de katıyordu. Çocuklarının uyurken mutlu ve huzurlu olmalarını istiyordu. Yatak ve kahvaltı evinde kalanların da aynı şekilde olmasını isterdi. Ayrıca güvende olmalarını da isterdi. Yorganların içinde korumalar vardı. Adalasia onlara her dokunduğunda hissediyordu. Aria onları ördüğünün farkında değildi ama böyle bir yeteneği vardı ve her yorgan yaptığında onları oraya koyuyordu.

Aria ona gülümsedi. "Daha önce hiç kimse bana böyle güzel şeyler söylememişti." "Sizi temin ederim, bunlar çok doğru." Adalasia koltuklardan birine oturdu.

rahat koltuklara oturdu ve Aria'ya ışıltılı gülümsemesini verdi. "Hiç tarot kartlarıyla oynar mısın, sadece eğlenmek için? Bazen kartları okumaktan hoşlanırım ve sizi eğlendirecekse bunu yaparım."

Aria pencereden dışarı baktı. Güneş çoktan batmıştı ve gri bir örtü manzarayı kaplamıştı, bu yüzden uzaktaki ağaçlar gümüşü bir sisin içindeymiş gibi görünüyordu ve dağlarla çiftlik arasındaki vadi, kayalardan ve sallanan otlardan oluşan hayalet gibi bir mezarlıktı. Titredi ve haç çıkardı.

"Bazı arkadaşlarım gibi tarot kartlarının şeytanın dili olduğunu hiç düşünmedim."

Adalasia'nın nefesi kesildi. "Arkadaşların böyle mi düşünüyor? Ailem dehşete düşerdi. Bu kartlar büyük-büyükannem ya da büyük-büyük-büyükannem tarafından kızının oynaması için çizildi ve aile içinde saklandı. Onlar aile yadigârı. Bize neredeyse doğuştan itibaren kötülüğü tanımamız öğretildi.

ve ona karşı savaşmak. Seni kırmak istememiştim, Aria. Evini ve yorganlarını çok seviyorum. Karşılığında sana bir şey vermek istedim."

"Beni hiç gücendirmedin Adalasia. Bir okuma yapmak isterim," dedi Aria kararlılıkla ve Adalasia'nın karşısına oturdu.

Adalasia kartları saklandıkları yerden ustalıkla çıkardı ve ellerinin arasında salladı. "V a r s a hangi soruların yanıtlanmasını istersiniz?"

Sandu, Adalasia'nın soruyu olabildiğince dürüstçe cevaplaması için kadını biraz *zorladığını* fark ettiğinden şüpheliydi. Aria'dan aldığından daha spesifik bir bilgiye ihtiyaç duyduğu için araya ince bir dokuma da eklemişti.

"Son zamanlarda çiftlikte garip şeyler oluyor, açıklayamadığımız şeyler," diye yanıtladı Aria tereddüt etmeden. "Kocam Amato hayvanlarımıza göz kulak oluyor. Onlar bizim geçim kaynağımız."

Aria Adalasia'yla yaptığı konuşmayla meşgulken, Sandu ve muhafızlar bir kez daha Aria'nın anılarını araştırıp daha derinlere inerek çiftlikte yaşanan olaylarla ilgili daha fazla ayrıntı aradılar.

İnek kesildikten birkaç hafta sonra kötü koku geri gelmiş ve bu kez kocası av tüfeğİ ve köpeğİyle dışarı çıkıp hayvanlarına göz kulak olmuştu. Aria onun için çok korkmuştu. Mumlar yakmış ve dua etmişti ama Amato evden çıkmasını yasaklamıştı. İki de yaşayan ölülere gerçekten inanmasa da pencerelere, kapı girişlerine sarımsak dizileri koymuşlardı. Sadece neyle karşı karşıya olduklarından emin değİllerdi.

İki gece sonra köpek çılgına döndü, hırladı ve hırladı, sonra ışık çemberinden çıkıp çiftçinin ödöl ineklerini götürdüğü ahıra doğru saldırdı. Ahır ışıklarla aydınlatılmıştı ama sonra aniden karanlığa gömüldü. Amato cesurca peşinden koşarken köpek korkunç bir çığlık attı. Aria ikinci bir tüfek almak için acele etmişti, kalbi çarpıyordu, gözyaşları yüzünden akıyordu, o sırada dışarıda tüfeğİN bir kez değİl, kısa bir sessizlikten sonra ikinci kez ateşlendiğini duydu.

Ona yardım etmek için dışarı koşmaya hazırlanarak ön kapıyı açtığında, Amato kucağında köpekle oradaydı. Hayvan kanlar içindeydi.

ve acı içinde nefes nefese kalmıştı. Yanlarında ve karnında uzun kesikler vardı. Amato onu kurtarmak için gömleğini hayvanın etrafına sıkıca sarmıştı. "Acele et Aria, yoksa onu kaybedeceğiz. Bu gece hayvanları kurtardı. Sen onu dikmek zorundayım. Onu köye götürmek için zaman yok."

Korkunç yaraları gördüğünde Aria köpeğin hayatını kurtarma şansı olduğuna inanmamıştı ama sonuçta hayvan yaşamıştı. Veteriner titizlikle diktiği yaraya kırk dakika sonra ulaşmış, kan kaynağı ve bol miktarda antibiyotik getirmişti. Kahraman köpeklerine hangi yaratığın zarar verdiğini bilmiyordu ama çift gibi o da onu kurtarmaya kararlıydı.

Adalasia rahat gülümsemesi ve bulaşıcı kahkahasıyla odayı büyüledi. Aria'ya kartları karıştırttı ve üç desteye ayırdı. Aria üç desteden birini seçti ve Adalasia'nın istediği şekilde dizmek için altı kart seçti, kartları dikkatle çevirdi.

"Çok güzeller," diye haykırdı Aria. "Tuhaf ama neredeyse parmaklarımın altında hareket ettiklerini hissedebiliyorum." Parmağını kartlardan birinin yüzeyinde gezdirirken yüzündeki gülümseme kayboldu. "Benim asıl sorum, her şeyimizi kaybetmeden ve kocam yaralanmadan ya da ölmeden önce bu olayların durup durmayacağı."

Adalasia'nın gülümsemesi de soldu. Gözleri Sandu'nunkilerle buluştu. *Farkında olsa da olmasa da büyük bir psişik yeteneği var. Tarot kartlarına inanıyor. Benim de bir yeteneğim olduğunun ya da en azından kartların ona bir şeyler söyleyebileceğinin farkında.* Kartlara baktı ve sonra tekrar ona baktı. *Kocasını ya da ölüsünü göreceksen bunu yapmak istemiyorum Sandu.*

Sorunu halledeceğiz, ewal emninumam. Kocası yaşayacak ve o da yaşayacak. Ona bir okuma yapmaktan korkmayın, diye güvence verdi Sandu.

Adalasia'nın derin bir nefes aldığını hissetti. Milyon dolarlık gülümsemesini parlattı ve Aria'ya kartları teker teker açtırdı. Gülümseme genişledi.

"Sizin için çok parlak bir gelecek görüyorum ve çok yakında hayatınızı sevgi ve kahkahayla dolduracak çocuklar geliyor." Başını kaldırıp kartlara baktı. "Torunlar mı?"

Aria başıyla onayladı. "Kızım ve kocası bizimkinin yanındaki araziyi satın almayı düşünüyorlar. Kocası uzun zamandır şehirden uzaklaşmak istiyordu. Burada büyüdü ve iyi bir eğitim aldı ama çiftlik hayatını özlüyor."

"Sanırım çok yakında mülkü satın alacak ve o çocuklar koşarak gidip gelecekler." Adalasia'nın sesinde sevinç vardı.

"Peki ya kocam?" Aria nefesini tutmuş, kartlara bakıyordu.

"Yaşanan bu olaylar derhal sona erecek." Bu kez Adalasia'nın sesi biraz tizleşti ve bakışları Sandu ile dört muhafıza kayd, sonra tekrar kartlara ve Aria'ya döndü. Bir kez daha gülümsemeyi başardı, bu seferki pek parlak ya da gerçek değildi. "Kocan ve sen bu tür saldırılardan uzak, birlikte uzun bir hayat yaşayacaksınız."

Aria'nın onların sandığından çok daha fazla psişik yeteneği olduğu açıktı. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve her birinin yüzünü dikkatle inceledi. Haç işareti yaptı. "Buraya onları durdurmaya geldiniz, değil mi?" Girişlerin her birinde gümüş haçlar olmasına rağmen duyulmaktan korkuyormuş gibi fısıldadı. "Saldırı altındayız ve sen de mümkünse onları durdurmak için buradasın." Gözleri yaşlarla doldu. "Yaptığınız çok tehlikeli bir iş. Ve nankörce."

"Aria."

Sandu kadına doğru kayarak hafızasını silmeye hazırlandığında Adalasia yavaşça adını söyledi, eğer bu mümkünse. Bunu bilmiyordu. Psişik yetenekleri güçlü olan bazı insanları, kanlarını almadığı sürece kontrol etmek zordu.

"Hayır, bu doğru. Sizlerden biriyle tanışmayı hiç düşünmemiştim. Annem bana sizden bahsetti. Annesi ona anlatmış. Eğer Amato ve benim çiftliğimizde yaşadığımız türden bir sorun olursa, birilerinin geleceğini söylemişti. Ailemizde anlatılan bir hikaye vardı, gerçekten fısıltıyla. Başkalarına anlatmayız." Titreyen elini saçlarına götürdü. "Sakatlamalar başlayana kadar bunun doğru olduğuna inandığımı bile bilmiyorum, sonra doğru olması için dua ettim."

Bırak devam etsin, diye tavsiye etti Sandu.

Evet, Adalasia kabul etti. Biriyle konuşmaya ihtiyacı var. Tüm bunları içinde tutuyordu.

Sandu'nun Aria'nın devam etmesini istemesinin nedeni bu değildi ama ne olursa olsun kabul edecekti.

"Adamları gördüğüm anda anladım. Kendinizi taşıma şeklinizden anladım. Sadece biliyordum." Aria sözlerini fısıltıyla bitirdi. "Amato'dan başka kimseye söylemeyeceğim, o da kimseye söylemeyecek. Biz birbirimize mühürlendik ve bir bütün olarak kalacağız. Bizim ve diğer herkes için yaptığın bu şey, eğer onaylarsan sadece aile içinde bir folklor hikayesi olarak anlatılacak. Aksi takdirde, tek bir kelime bile konuşulmayacak."

Sesinde dürüstlük vardı ve Sandu ona inandı. Gardiyanlar gibi o da onun zihnindeydi. Onun gerçeğini orada da görebiliyorlardı. Ne yazık ki kocası Amato orada değildi ama onun zihnini de kolayca tarayabiliyorlardı.

Adalasia cevap vermeden önce Sandu cevap verdi. "Sende ve kocanda bizim varlığımıza ve buradaki mevcudiyetimize dair anılar bırakılırsa, bazı önlemlerin alınması gerekir. Bir sonraki hayata geçene kadar bize bağlı olursunuz ve bize ihanet ederseniz bunu biliriz. İhanetin cezası ölümdür."

Aria'ya bir iblis ya da vampir olmadığına dair güvence vermek için kolunu Adalasia'ya doladığında bile siyah gözlerinde alçaktan titreyen alevleri görmesine izin verdi. "Bizimle ilgili hafızanı silebilirim ve seni bize bağlamama gerek yok. Burada olduğumuzu bilmeden her şey eskisi gibi olacak ve sen sadece olayların aniden durduğunu bileceksin."

Aria'nın eli boynunda gümüş bir zincirle taşıdığı haça gitti. "Bu önemli kararları genellikle kocamla konuşurum."

"Elbette, bu iyi bir fikir olacaktır. Sanırım şimdi geliyor. Köpek onunla birlikte," diye ekledi Sandu.

Adalasia kaşlarını çattı. "Köpek hâlâ acı çekiyor, Aria. Tamamen iyileşmiş değil."

Aria başını eğdi. "Bunu ikimiz de biliyoruz ama Amato'nun onu uyarmak için başka bir yolu yok. Çiftliği işletmek için hayvanlarımıza sahip olmalıyız.

Çiftlik. Köpeğimiz Arturo'yu ağır bir tasma ile yanında taşıyor. Arturo bir Bergamasco."

Adalasia'nın kaşları havaya kalktı. "Bu harika bir cins ama yabancıları kolay kolay kabul etmezler, Aria. Onu nasıl oldu da evini yatak-kahvaltıya dönüştürecek noktaya getirdin?"

Sandu, Amato'yu dinliyordu. Köpekle birlikte eve girdiğinde yalnız değildi. Son ziyaretçi de gelmişti. Tiberiu Bercovitz, Amato'nun yanındaydı ve onunla alçak sesle konuşuyordu; Sandu, Adalasia ve diğer eskilerin Amato'nun karısıyla birlikte oturma odasında olduklarının farkındaydı. Köpek de farkındaydı ve koridora doğru süzülüyordu.

Aria köpeklerinin yabancıları kabul etmesini sağlama anılarına güldü. Bu cins köpek çiftlikleri için çok değerliydi. En küçüğünden en büyüğüne kadar çiftlikteki her hayvanı, çocukları, Aria ve Amato'yu koruyordu ama köpek yanlarına yaklaşan başka hiç kimseyi umursamıyordu.

"Onu çok erken sosyalleştirmeye çalıştık çünkü arkadaşlarımızın gelmesini kabul etmesini istiyorduk ve çiftliği bir oda-kahvaltıya dönüştürmeyi konuşmuştuk. Yine de kolay olmadı. O iyi bir köpek ve çok zeki. Kendi kararını kendi verir. Birkaç kez misafirlerimizden birinden hoşlanmadı ve kapılarının önünde sinsice dolaştı, hırladı ve güvende olmaları için onu kilitlemek zorunda kalana kadar devam etti. Yine de Amato gözünü onlardan ayırmadı."

"Muhtemelen en iyisi bu," diye kabul etti Adalasia. "Bir köpek diğer tüm konuklara tahammül ettikten sonra birini sevmiyorsa, bunun iyi bir nedeni olabilir."

Muhtemelen buraya gelecek ve hepimizi parçalara ayırmak isteyecek, dedi Sandu ona. *İçimizdeki karanlığı hissedecektir.*

Ya da iblis, diye ekledi Benedek.

Köpek beni sevecek, dedi Nicu, hepsinin aklında *kendini beğenmiş* bir his vardı.

Petru bir tür alaycı ses çıkardı, bu da onlardan hoşlanmadığına karar verip üzerlerine atılırsa köpeği ele geçirip sessiz kalmasını sağlayabileceği anlamına geliyordu.

Adalasia'nın kahkahası bir hediye gibi köpürdü. *Hepiniz çok gülünçsünüz. Dostluk dalgaları yayıyorsunuz. Hepiniz karanlığı bastırma yeteneğine sahipsiniz.*

Bir köpek için mi? Benedek sordu.

Diğerleri de onun sorusunu yineleyerek Sandu'nun gülmek istemesine neden oldular. Elbette Adalasia, beş kadim savaşçının bir çiftlik köpeğini mutlu etmek için gerçek doğalarını bastırmalarının makul olacağını düşünecekti.

Evet, Benedek, bir köpek için, böylece çok sadık köpek seni kabul edecek ve çift de kabul edecek.

Petru, onların da insan olduğunu belirtti. *Kabullenmeye gerek yok. Onlardan sadece anılarını alabiliriz.*

Sandu, Petru'nun az önce hayat arkadaşına yanlış bir şey söylediğini biliyordu. Adalasia kartları topladı ve kesesine koydu. Amato, Tiberiu ve köpek Arturo birlikte odaya girdiler. Aria ayağa kalktı ve kocasını selamlamak için döndü. Sandu ve gardiyanlar da ayağa kalktı. Adalasia rulo haline getirilmiş bir dergi çıkardı ve Petru'nun kafasının arkasına vurdu ve o anda dergi yok oldu.

Ben insanım, seni Neandertal.

Sen Karpatyalısın, diye düzeltti Petru. Ve bizden birine vurduğunda gerçekten bir etki yaratmak istiyorsan, sana birden fazla kez söylediğim gibi, vuruşuna Karpat gücünü katmalısın, cılız insan gücünü değil.

Nefesini uğursuz bir tıslamayla dışarı verdi. *Senin iğrenç kafatasını kırma riskini almak istemedim. Hayat arkadaşını talep edene kadar bekleyemem, Petru. Senin iddianı kabul etmeden önce onunla uzun bir konuşma yapacağım.*

Nicu, *köpeği iyileştireceğim, dedi. Acı çekmesine dayanamıyorum. Adalasia aracılığıyla bunu hissediyorum.*

Teşekkür ederim Nicu, dedi Petru'ya bir kez daha ters ters bakarak. Sandu'nun yüzünü asmamak için yapabileceği tek şey buydu.

"Amato, bunlar misafirlerimiz." Aria kocasının yanına gitti ve hızlıca tanışma faslını gerçekleştirdi.

Amato beş kadimi ve Adalasia'yı selamlarken kolunu ona doladı, çok yaşlı gözleri her birinin üzerinde duruyordu. Yüzünde derin çizgiler vardı. Son birkaç gündür pek uyuyamamıştı.

haftalar; bu çok açıktı. Aria gibi o da onların sıradan misafirlerden fazlası olduğunu biliyor gibiydi.

Bergamasco Arturo'nun saçları uzun gri saç tellerine benzeyen bir örtüyle kaplıydı. Adamlara ve Adalasia'ya diktiği gözleri zekiydi. Sandu ve diğerleri Adalasya'nın istediği şeyi yaptılar, onu tedirgin etmemek için enerjilerini düşük ve barışçıl tuttular. Nicu onunla hayvanlarla kurduğu gibi bir bağ kurarak ona daha da güven verdi.

Amato Tiberiu'yu Aria'yla tanıştırdı ve ardından Sandu kadim savaşçıyı selamlamak için öne çıktı.

"Arwa-arvo pile sívadet," diye mırıldandı Tiberiu'nun kollarını savaşçılarının birbirlerini selamlama şekline uygun olarak sıkarken. Birbirleriyle yüz yüze gelmek onları saldırıya açık hale getiriyordu.

Onur kalbinizi aydınlatsın, diye Adalasia'yı tanıtırken tercümanlık yaptı.

"En jutta félet és ekāmet," diye yanıtladı Tiberiu onu.

Bir dostu ve kardeşi selamlıyorum. Sandu yorumlarına devam etti.

Dört muhafız da teker teker Tiberiu'yu aynı şekilde selamladılar ama her selamlama biraz farklıydı. Hepsi de onurlarına sahip çıkma arzusunu ifade ediyordu.

Aria kibarca selamlaşmalarını bitirmelerini bekledikten sonra elini kocasının elinin içine koydu. "Amato ve benim konuşacak çok şeyimiz var. Biz konuşurken sizi yalnız bırakalım."

Sandu başıyla onayladı. "Kısa bir süre içinde dışarı çıkacağız Aria, bu yüzden konuşmanın hızlı olması en iyisi."

Kadın başını salladı ve ikili onları yalnız bıraktı.

Tiberiu küçük odada etrafına bakındı ve sanki yeterince hava alamıyormuş gibi kısa bir nefes aldı. "Böyle bir eve girmeyeli uzun zaman oldu. Burada huzursuzluk var. Beni çağırmışsın Sandu, meselenin acil olduğunu ama geç kalırsam beni bekleyemeyeceğini söylemişsin. İşte buradayım."

Sesinde ne kınama ne de merak vardı. İkisi de yoktu. Tiberiu Bercovitz kendi yolunda giden ve etrafında çok az kişiye tahammül eden bir kadimdi. Yaşayan ölüleri acımasızca avlıyordu, kendisine vereceği zararı hiç düşünmeden.

bedeni ya da ruhu. Onu dünyaya bağlayan hiçbir şey yoktu, ne bir ailesi ne de hayat arkadaşı kalmıştı.

"Küçük kız kardeşinizin kaybolmasıyla ilgili olabilecek bir bilgiye ulaştık." Sandu belirsizliği uzatmak için bir neden görmüyordu. Tiberiu bir yerde uzun süre oyalanacak türden bir Karpat erkeği değildi.

Tiberiu kıpırdamadı, bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Adalasia onlardan biraz uzakta tarot kartlarını temizliyordu, Nicu ve Benedek vücuduyla Tiberiu arasında sağlam bir şekilde duruyordu. Onların koruyucu pozisyonlarını fark etmiş olmalıydı. Petru ve Siv de odanın iki tarafındaydı ama savunulabilir pozisyondaydılar.

"Öğrendiklerimizin bir kısmının bizim açımızdan spekülasyon olduğunu kabul ediyorum. Adalasia'nın ailesi tarihlerini resimlerle yazmış ve resimlerden birinde Xavier olduğu anlaşılan bir büyücünün on yaşlarında bir Karpat kız çocuğunu parazitlerle takas ettiği görülüyor. Bunu dişi bir iblisle yapmış. Zaman aralığı kız kardeşinizin kaybolduğu zamanla aynı. Kısa süre önce bir portaldan başka bir aleme sürüklendim ve bir dişi beni bu aleme geri itti."

Tiberiu ilk kez kıpırdandı ve pencerenin yanında duran Adalasia'ya doğru döndü. "Oradan uzaklaşması gerekiyor. O bir işaret fişegi." Doğrudan onunla konuşmamıştı. Eskiler genellikle başkalarının hayat arkadaşlarına hitap etmezlerdi.

Adalasia hareket etmesinin istenmesini ya da söylenmesini beklemedi. Hemen yaptı.

Tiberiu başıyla onayladı ve Sandu'ya döndü. "Devam edin lütfen."

"Gölgeler âleminde, Ateş Mağarası'ndaydım ve şeref yeminimi ediyordum. Bir ses bana katıldı. Bir erkek sesi. Sonra kadınsı bir ses duydum. Benimle birlikte oradan çıkması için onu ikna etmeye çalıştım ama o reddetti. İnatla. Erkek onun hayat arkadaşı değildi ama yine de reddetti. Kesinlikle bir Karpat dişisiydi. Karpat dilini biliyordu, sanırım erkek sayesinde."

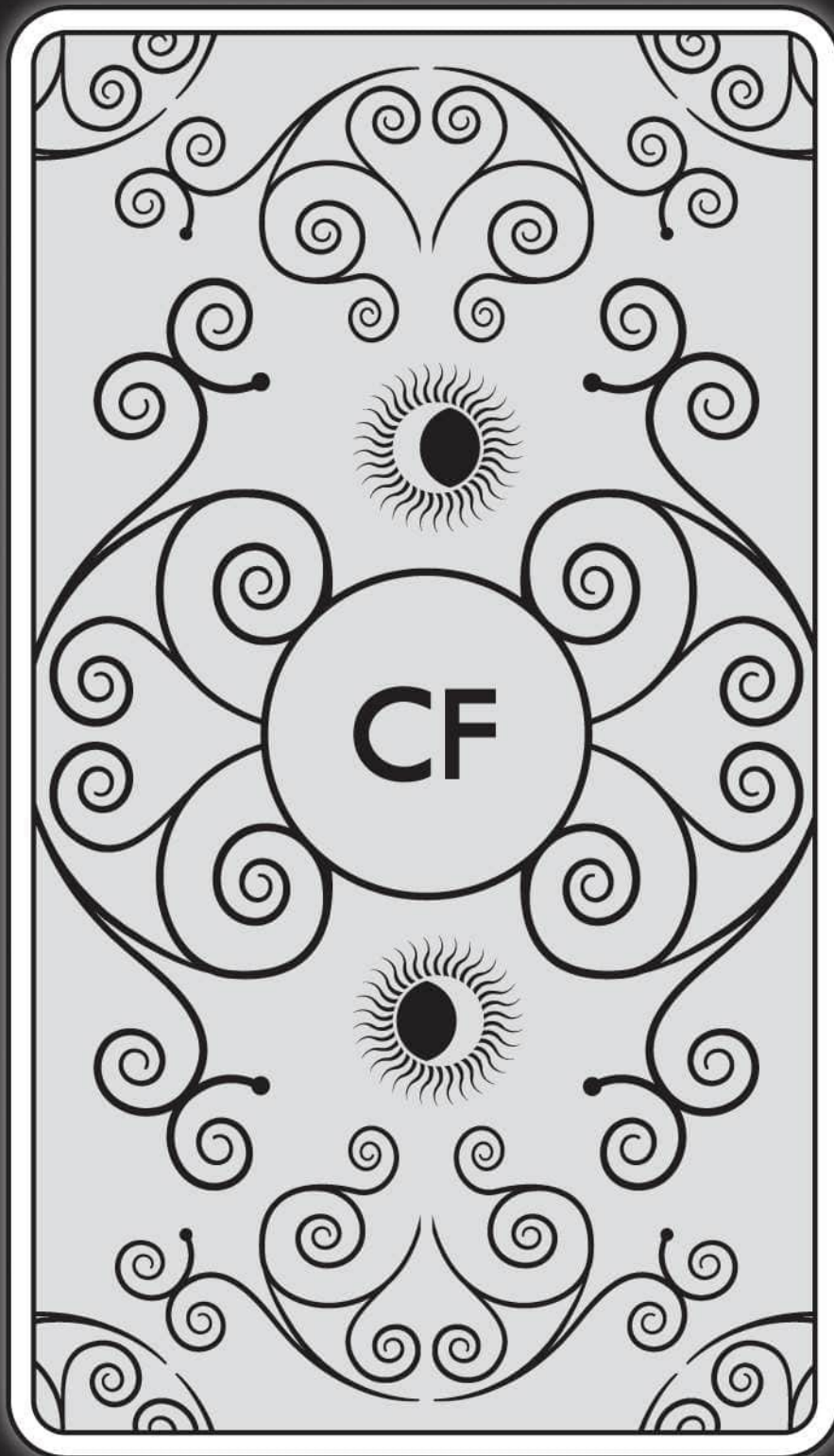
Tiberiu uzun bir süre sessiz kaldı. Sandu'nun, yüzyıllardır kız kardeşiyle ilgili tek bir bilgi fısıltısı bile duymamış olan Tiberiu'nun, Sandu'nun anlattıklarını anlayıp anlayamayacağına inanıp inanmadığından emin değildi. Ya da inanmaya cesaret edip edemeyeceğinden. Ya da artık umurunda bile değildi.

"Bu iblislerin geçitten gelmesini engellemeye mi gidiyorsun?"

"Evet."

"Bu kadınla tekrar karşılaşmanız mümkün mü?" "Evet."

"O zaman sana eşlik edeceğim."



-XXI-



DÜNYA

T Rüzgâr dağlardan küçük esintilerle, sanki soluk soluğa esiyormuş gibi esiyordu. Ara sıra en küçük sülfür izleri yakalanabiliyor ve bir sonraki esintide yok olup gidiyordu. Adalasia hissetti

Muhafızlar ve Sandu onun etrafında sıkı bir düzen içinde hareket ediyorlardı. Tiberiu da dikkatinin belli bir kısmını onu korumaya yoğunlaştırmış gibiydi. Tam olarak neyle karşı karşıya olduklarını hissetmek için onlardan çok daha özgürdü. Bu bir vampir değildi. Dağlarda gizlenmiş mağara sisteminde ölümsüzlerin barındığı bir in yoktu.

Sandu'nun babası şeytani bir şeyin dünyaya doğru yol aldığını keşfetmişti. Domizio'nun bu dağlarda olduğunu bildiği başka bir şey daha vardı. Kızının geleceğini uğruna feda ettiği bir şey ve o da bunu kabul etmişti. Adalasia Liona'nın bunu kabul ettiğini biliyordu çünkü attığı her adımda Liona'nın gücünü hissetmişti. Babası ya da bir başkası tarafından korkutulmuş, küçülen bir menekşe değildi. Kendi gücüne sahipti. Kendi seçimlerini kendisi yapıyordu. Yaptığı şeyde bir seçimi vardı; babası bunu onun yerine yapmamıştı.

Ağaçların kaybolduğu ve kayaların başladığı gölgeli dağlara doğru tırmandıkça, kalbine sıkıca bastırılmış tanrıça kartında daha fazla görüntü parıltısı yaşamaya başladı. Yaşlı bir kadın ağlıyor, kollarını uzun boylu, muhteşem genç bir kadına dolamıştı. Genç kadın onu teselli etmeye çalışıyordu. Adalasia'ya göre bu, Sandu'nun annesi Madolina'ydı ve Liona ile birlikte son anlarını yaşıyorlardı. Adalasia onlarla birlikte ağlamak istedi. Sandu'nun onun zihnini paylaştığının farkındaydı ve onunla aynı mahrem sahneyi yaşadığını biliyordu. Bu durumu daha da zorlaştırıyordu.

Bir anda, parlak ve sıcak bir kılıç gibi ısının vücudunda dolaştığını hissetti. Işık hücumu. Saçları enerjiyle çatırdadı. "Bir geçide yakınız. Mağaraya bir giriş aramalıyız. Luiz'in sana verdiği koordinatlar buna yakın olmalı Sandu," diye duyurdu.

Diğerlerinin ne yaptığını umursamadan yürümeyi bıraktı. Dağlara varana kadar havada uçmuşlar, sonra da yere inmişlerdi.

iblis ya da ölümsüzlerin izlerini aradılar. Tüm kaya oluşumlarını dikkatle incelediler.

Ellerini havaya kaldırdı ve dört yöne büyü yapmaya başladı, Toprak Ana'ya yumuşak bir şekilde ilahi söyleyerek kötülüğün timsaline karşı yardım çağrısında bulundu. Ceketinin ceplerinden birinden, ışık spektrumunda farklı renklerde dövülmüş gibi görünen birkaç anahtar çıkardı. Parmaklarını hafifçe üzerlerinde gezdirdi ve kir ve mantarla kaplı uzun, koyu gri bir kayaya doğru baktı. Garip bir şekli vardı, neredeyse bir tabutu andırıyordu. Solunda başka bir kaya vardı, biraz daha bodurdu ama hemen hemen aynı şekle sahipti, sağdaki kayanın sivri yerine kare bir tepesi vardı.

Kayalar kulağa sert ve aşındırıcı gelen alçak bir ses yayıyordu. Nota, çoğu insanın gerçekten tanımlayabileceğinden çok daha alçaktı. İşitme duyusunu tam olarak sese ayarladı ve notaları geriye doğru takip etti. Notalar sadece kayaların içine yerleştirilmemişti, aynı zamanda kayaların *içindeydiler* ve aşağıya doğru devam ediyorlardı. Sesin azalma şeklinden bunu anlayabiliyordu.

Adalasia kayalara yaklaştı ve hemen ardından Sandu onu geri çekti. Muhafızlar kayaları inceliyor, etraflarında dikkatle dolaşıyor, onlara yukarıdan ve hatta yerin altından bakıyorlardı. Sabırsız olmamaya çalışıyordu ama yolculuklarının sonuna yaklaştıkları için artık bir aciliyet hissi vardı. Buranın Sandu'nun ailesinin Sandu'nun gönderildiği zaman bulunduğu yer olduğunu biliyordu. Bunu hissediyordu.

Bu doğru. Aklıma gelmeye başladı. Bu bana tanıdık geliyor. Burada babamla birlikte durduğumu hatırlıyorum. Onu ilk kez hatırlıyorum.

Görüntüyü onunla paylaştı. Babası uzun boyluydu, tıpkı Sandu gibi, açık renk saçları uzun ve yabaniydi, ensesine bağladığı deri bir kordonla geride tutuyordu. İkisi yan yana, dimdik durmuş, onun baktığı kayaların aynısına bakıyorlardı. Kayanın üzerindeki büyüme biraz farklıydı ama yine de kayaları tanıyabiliyordu. Sandu'nun saçlarını neden kestirmedeğini biliyordu. Modern kıyafetler giyiyor olabilirdi ama babasına bu kadar benzerken saçlarını asla değiştirmeyecekti.

Baban harika bir savaşçıya benziyor, tıpkı senin gibi Sandu.

Benedek, kayaların bir tuzak olmadığını, sadece bir uyarı sistemine sahip olduğunu bildirdi.

Sandu, Adalasia'ya zihninin duvarlarını okşayarak cevap verdi; bu sadece ikisi arasında olan samimi bir jestti. Kayalar üzerinde kendi incelemesini yaparken, Domizio'nun bir şeylerin çok yanlış gittiğini ve tehdidin ölümsüzlerden gelmediğini ilk fark ettiğinde ne hissettiğini görmeye çalışarak buna tutundu.

Teni o tuhaf farkındalıkla karıncalanmaya devam etti, saçlarının çatırdamasına ya da durulmasına izin vermeyen beyaz ve yoğun bir sıcaklık. Ayakları kendi yolunu bulmuş gibiydi, yere dokunmak yerine hemen üzerinde süzülüyor, ot tutamlarını sıyrıyor, kayaların etrafında dolaşıyor ve sonra aralarında duruyordu.

Avucundaki tuşlardan gelen tuhaf ışık titreşimlerini hissetti. Kayalardan yayılan garip ve korkunç hırıltı hafifçe değişti, sadece farkın kaydedilmesine yetecek kadar. Bu daha da derindi, şimdi nabzında çarpıyor, kalp atışlarıyla aynı hizaya gelmeye çalışıyordu. Otomatik olarak kendini korudu ve kalp atışlarını Sandu'nunkilerle eşleştirdi.

Ritimdeki değişikliği duyuyor musunuz? Şimdi kesinlikle bir tuzak.

Anahtarlar elinde ısınmaya başlamıştı. Onlara baktı. Işıklar daha parlak hale geliyordu. Bir tanesi, yumuşak pastel bir mor, en parlak olanıydı. Onu seçti, önünden kaldırdı ve doğrudan kayalardan birine doğru döndü. Mor ışık kayanın üzerine yayıldı ama hiçbir şey olmadı. Diğer kayayı denedi. Aynı şey oldu. Nefesini bıraktı, tam ikisinin arasına gelene kadar bir adım geri gitti ve ışık her ikisini de aydınlattı. Anahtar deliği iki kayanın da üzerinde değil, tam ortasındaydı.

Adalasia anahtarı kilide sokmak için bir adım öne çıktı ama Sandu koluna bir uyarı eli koydu. "Bekle. Bunu ben de hatırlıyorum. Bu babamın koruması değildi ama çok akıllıca olduğu için bırakmıştı. Anahtarlar sadece ondaydı. Nasıl oldu da sen buldun?"

Adalasia, "Bu anahtarlar yüzyıllardır anneden kıza aktarılıyor," dedi.

"Liona onları uzun zaman önce senin Tessina Ravasio'ya vermiş olmalı," dedi Sandu. "Bu da hatırladığım bir başka anı. Puslu ve çok az var, hepinizi uyarıyorum. Tiberiu, kardeşlik yolunu paylaşıyorum. Manastıra gitmiştin. Uzun süre kalmadınız ama yemini sırtınızda taşıyorsunuz. Görebileceksin," diye güvence verdi Sandu.

Sandu'nun onlara sunduğu görüntü, temizlenmemiş eski bir film gibi gölgeli ve hatta grenliydi, diğerlerinin görmesi neredeyse imkânsızdı. Görüntüleri onlar için tam olarak ortaya çıkaramıyordu.

Hatırlamak için çok uğraşıyorsun aşkım, Adalasia kendi yolunda fısıldadı. Bırak sana gelsin. Neredeyse orada. Sadece nefes al. Gelecektir.

Kendine inanmak zorundaydı. Babası onu bir sebepten ötürü ailesinden bir çapa olmadan göndermişti. Şimdi yollarını bulduklarına göre, her şeyin ona geri döneceğine ve bir anlam ifade edeceğine inanmak zorundaydı.

Sandu aralarındaki bağlantıyı sadece zihinsel değil fiziksel olarak da sürdürdü, parmakları bileğini gevşekçe zincirledi. Onun derin bir nefes alıp verdiğini hissetti. Zihnindeki görüntüler temizlendi.

Domizio kayaların hemen dışında Sandu'nun yanında duruyordu, ikisi de aralarında duran başka bir adama bakıyordu. Adam kesinlikle Karpatlıydı. Sırtı onlara dönüktü ama omuzları genişti, sırtı güçlüydü ve saçları açık seçikti. Beline kadar uzanan, gümüş rengi çizgilerle bezenmiş, çok sarı saçları vardı.

Yabancı döndü ve Adalasia tepki vermemeye çalıştı. Karpatyalı erkeklerden hiçbiri tepki vermedi. Tek bir tanesi bile. Hayatında gördüğü en ürkütücü, en korkunç görünüşlü adamdı. Yüz hatları saf taştan kesilmişti. Saf güzellik, sert hatlar. Aynı zamanda, derinlere oyulmuş bu çizgilerin her birinde bir canavar gibi kurnaz bir şey vardı. Ağzında zalimliğin bir kenarı vardı, ama onları görmek için zamanı, yüzyılları delip geçen gözleri vardı. Garip mavi gözleri vardı, ama o kadar açıktı ki gümüşü görünüyorlardı. Başını hafifçe çevirdiğinde, renk derinleşiyor, böylece Sandu'nun gözlerinde yanan kızıl alevler gibi, onun gözlerinde de sıcak mavi alevler yanıyormuş gibi görünüyordu.

"Onu tanıdınız mı?" Tiberiu sordu.

Sandu'nun nefesi yavaş bir nefesle kesildi. "Evet. Bize birden fazla kez geldi. Birçok kez. Babamızın hayatını defalarca kurtardı ve onunla birlikte avlandı. Olağanüstü biriydi. Aynı zamanda içinde karanlık da taşıyordu. Her savaşta büyüyen bir şeytan. Sırtına yemin kazınmış olan ilk kadimle karşılaşmıştım. Babamı, yemin kalıcı olana kadar defalarca oraya kazımaya zorladı."

"Kimdi o?" Benedek ısrar etti.

"Birçok ismi vardı. Çoğunlukla adı fısıldanırdı. Ona *Hän ku piwtä denirdi*- yırtıcı; avcı; iz sürücü. Çoğunlukla bir avcı olduğu fısıldanırdı, ama bir kez ölümsüzlerin izini sürmeye başladı mı, tıpkı babam gibi, asla durmazdı."

"Ya da senin gibi," diye fısıldadı Adalasia, eli boğazına gitti. Bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye başlamıştı ve cevaptan hoşlandığından pek de emin değildi. Sandu'nun zihnindeydi ve onun ne düşündüğünü biliyordu. Kız izlenimlerini saklayamadan Sandu onları yakalamıştı. Sandu'nun zihninin vardıgı sonuçlardan hoşlanmadığını anlayabiliyordu.

"Ona sık sık *Hän ku kaśwa o numamet*- Gökyüzü sahibi- denirdi çünkü göklerde daha hızlı kimse yoktu. Şimşek gibi hareket ederdi. Diğerleri ona *Hän ku pesä-Koruyucu derdi ama* çoğu kişi onu *Igazág-Adalet* olarak anardı," dedi Sandu. "Hikayeleri duymuş olsaydınız, muhtemelen bu ismin kullanıldığını duyardınız."

Petru başını salladı. "Adalet bir efsaneydi."

Nicu da aynı fikirdeydi. "Ona atfedilen şeyleri kimse yapamazdı."

"Anlatılanlar doğruydu," dedi Sandu. "Onun pek çok başarısına tanık oldum. Adalet gibi birinin vampire dönüşmesi ya da daha kötüsü tamamen iblis olması ve dünyaya salınması korkunç olurdu. Onu yok etmek hiç kimse için kolay olmazdı."

"O senin akrabası, değil mi Sandu?" Adalasya yüksek sesle fısıldadı. Bu adamın akrabası olduğunu düşünmek dehşet vericiydi. İnsandan çok canavara benziyordu.

Sandu'nun hareketsiz kaldığını hissetti. Ondan korkuyordu, güvensizdi. İlişkilerinin başından beri kendini geri çekmiş, Sandu da onun kendini geri çektiğini bile bile onu itmiş ve itmişti. Bir parçası onun içindeki iblisin güçlü olduğunu biliyordu. Ona dair bir şeyler görmüştü ve korkması gerektiğini biliyordu.

"Evet," diye itiraf etti, çünkü insan hayat arkadaşına asla yalan söylemezdi ve bunun ne faydası vardı ki? "Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama Vlad'dan daha yaşlıydı. Beslenmek dışında insanlardan uzak dururdu. Son zamanlarında Domizio'ya ve ailemize yakın durdu, onurunu koruyabildiği kadar korumaya kararlıydı ama zamanının geçtiğine ve hayat arkadaşının artık dünyada olmadığına inanıyordu. Domizio ona umut veremedi."

"Domizio'nun ailenizi götürdüğü mağaranın güvenlik önlemlerini o mu buldu?" Petru, Adalasia'nın elindeki mor ışığı göstererek sordu.

"Evet. Kalp atışlarının tuzağı değil. O oraya başka bir şey tarafından yerleştirildi. Adalet babama ailenin güvende olması için mağarayı nasıl koruyacağını gösterdi. İblislerin geçtiği bir geçit arıyorduk ve bu bölgede bir yerde olduğundan emindik. Adalet bize yardım ediyordu."

Sandu şakaklarını ovuşturdu ve hafızası silinirken başını salladı. "Şu anda bunun ötesinde pek bir şey hatırlayamıyorum, sadece anahtarı kullanmadan önce son bir korumanın kaldırılması gerektiğini hatırlıyorum, Adalasia."

Adalasia kilidi ve anahtarı incelerken Sandu'nun onu yakından izlediğini hissedebiliyordu. Ona bakmadı ama kendini onun zihninden de uzaklaştırmadı. Onlar ortaktı, bir takımdı ve bunu atlatmak için birbirlerinin gücüne ihtiyaçları olacaktı. Gafil bir kalbi tuzağa düşürmeye çalışan o ısrarcı davul sesi hâlâ oradaydı, hâlâ altlarında ve tetikte olmayı unuttuğu anda onu tuzağa düşürmek için uzanıyordu.

Kardeşler kayaların etrafında dolaşarak gizli tuzaklar aradılar ama onlar da onu gözlemlemek için geri döndüler. O iblis avcısıydı. Korumayı bir Karpatyalı kurmuştu ama onu ölümsüzlere değil iblislere karşı kurmuştu, bundan emindi. Elleri zarif bir şekilde hareket etmeye başladı, mor ışık yüzükteki diğer anahtarların ışıklarıyla karışıyordu. Gizli örgüyü ortaya çıkarmak için bir karşı büyü mırıldandı.

"Hepiniz cildimin nasıl beyazlaştığını ve diken diken olduğunu hissediyor musunuz? Justice bu muhafızları yerleştirmeyi bildiğine göre hayatının bir döneminde iblislerle uğraşmış olmalı. Bunlar yaşayan ölümlere karşı değildi. Bunlar iblislerin bu girişe girmesini ya da çıkmasını engellemek için konuldu."

Bunu biliyordu. Örgü. Aydınlanma büyüsü. Adalasia son korumayı da indirdi ve anahtarı kilide sokup çevirdi. Kayaların arasından yayılan parlak ışık altı basamak taşını ortaya çıkardı. İki tane sağa doğru gidiyordu. İki tane sola. İki tane dümdüz ileriye. Her biri bir mağara girişine açılıyordu. Tam önlerindeki mağara geniş ve açıktı, içine girmek kolaydı. Soldaki çok daha küçüktü ve içeri girmek için eğilmeleri, hatta sürünmeleri gerekecekmiş gibi görünüyordu. Sağdaki ise dardı ve uzun, kemerli bir kubbesi vardı.

"Kubbe," dedi Sandu. "Oradaydık. O patikadan aşağı iniyorduk. Yer yer çok dar olduğu için aynı anda sadece bir kişi gidebiliyordu. Adalet önce onun gitmesi için ısrar etti. Çok tehlikeli olduğunu biliyorduk. Bir şekilde bir geçit açılmıştı. Bir süredir insanları geçitten gelen iblislerden korumaya çalışarak kaybettığımız bir savaş veriyorduk."

Adalasia, biraz katedral girişine benzeyen uzun, kemerli kubbeyle bakarken aklından geçenleri görebiliyordu. Bunun birazcık kutsal şeylere saygısızlık olduğunu düşündü. İblisler nasıl olur da böylesine güzel bir kemerli geçidi başka bir âleme açılan bir kapı olarak kullanabilirdi?

"Çiftliklere ya da hayvanlara yapılan saldırıları durduramadık," dedi Sandu şakaklarını ovuşturarak. "İblislerle ve ölümsüzlerle karşılaşmalarımız arasında hep yaralıydık ve kana ihtiyacımız vardı. Hiç yardım alamadık. Babam, yapmaması gerektiğini bildiği halde Adalet için çağrı gönderdi. Adalet'in sona çok yakın olduğunu biliyordu. Ondan imkânsız istiyordu ve herhangi bir savaş onu uçurumun kenarına itebilirdi. Bunu asla yapmazdı ama çaresizdik. Çok fazla insan ölüyordu ve biz onları kurtaramıyorduk."

Adalasia mağaraya girmeye başladı ama Sandu onun önüne geçti. "Burası yine tehlikede, *ewal emninumam*. Geçidi mühürledik, bu geçidi asla kullanamamışlar diye, ama yeniden açmayı başardılar."

Adalasia başını salladı. "Tehlike altında," diye onayladı. "Ama açılmamış. Onu hırpaladıkları ve yıprattıkları yerler var. İblisler içeri sızmış. Bu benim ailemin, Ravasio ailesinin korumakla görevlendirildiği kapı. Öyle olduğunu biliyorum. Bunu hissediyorum. Bu mağaraya adımımı attığım an, doğru yolun burası olduğunu anladım. Herhangi bir iblisin çıkış yolunu bulmasını engellemek için muhafızlar olmalıydı."

Muhafızlar ve Tiberiu sessiz kaldılar, duyuları alevlendi ve mağara sisteminin derinliklerine doğru ilerlerken bir tehdide dair en ufak bir ipucu aramak için sürekli tarama yaptılar. Tünel keskin bir dönüş yaptı ve odalar genişledikçe dik bir şekilde alçalarak bir odadan diğerine aktı.

Adalasia kollarındaki tüyleri ovuşturdu. Hava soğuk değildi. Aksine, gittikçe ısınıyordu. Dikenli his daha da kötüleşiyordu. Ensesindeki tüyler gerçekten acıyordu, sanki her bir tüy kökünden duyarlıydı ve her adımda daha da artıyordu. Kendini elini kılıcının üzerine koyarken buldu.

Sandu, odaya ihtiyacım var.

Aynı anda, muhafızlar, Tiberiu ve Sandu hareket etmeyi bıraktı.

Koruyucular sanki hiç var olmamışlar gibi ortadan kayboldular. Küçük molekülere ayrıldıklarını ve hâlâ yakınlarda olduklarını biliyordu. Onları zihninde hissediyordu ama onlar mağaranın içinde ilerliyor, gerçek bir tehdit arıyorlardı. Tiberiu ve Sandu onu aralarında tutuyor ama ondan uzaklaşarak, gerekirse savaşması için gereken alanı ona sağlıyorlardı.

Adalasia kılıcı kınından çekti ve renkler kılıçtan fırlayarak tavana yükseldi, duvarları aydınlattı ve her köşeye ışık saçtı. Bir anda, mağara zeminindeki kurumuş döküntüler arasında düzinelerce ayak ya da elin koşuşturması gibi sinsî bir hışırtı duyuldu. Birkaç dakika boyunca, odanın dört bir yanından kırmızı ve sarı gözler onlara parladı ve sonra yaratıklar kendilerini kaya duvarlarındaki yarıklara saklamayı başardılar.

"Duvarlara yaklaşmayın," diye uyardı Adalasia. "Köpeğin aldığı hasarı gördün. Bunlar sığırların içini boşaltan ve onları öldürmeye çalışan yaratıklar.

köpeğe de aynısını yap. Bu Nera'nın ordusunun bir parçası. Bizi yıpratmak için gönderdiği askerler."

"Evet," dedi Sandu. "Şimdi hatırlıyorum. Her yerdeydiler. Her çiftlikte. Geceden geceye. Anlamsız yıkımlar. Sakatlamalar."

Onları yok edeceğim, ama sen bir sonraki odada olmalısın. İkiniz de. Hepiniz. Takip edeceğim ve geldiğimde Sandu, bu odayı hemen mühürle ki kimse kaçamasın.

Ortak telepatik bağlantılarını kullanarak, onlara gerçekten bir ışık bombası olan küçük beyaz küreyi gösterdi. *Odadaki tüm havayı emecek. Onlara karşı ateş kullanamazsınız. Ateşle yıkanır.*

Bunu bize Adalet öğretti. Onları yıldırımla yakabiliriz, diye hatırladı Sandu, ama bu mağaralarda işe yaramaz.

Adalasia bir sonraki odanın girişine doğru geri çekildi, kılıcı yüksekte tutarak renklerin tavandan yansıyıp duvarları aydınlatmaya devam etmesini sağladı ve yaratıklardan herhangi birinin ışığa cesaret edip saldırmasını imkânsız hale getirdi. *Herkes çıktı mı?*

Evet, diğer giriş de mühürlendi. Sen geri çekilince, ben de bunu mühürleyeceğim, diye garanti verdi Sandu.

Adalasia beklemedi. Küreyi havaya, odanın tam ortasına fırlattı ve hızla bir sonraki odaya geri döndü. Sandu girişe şeffaf bir mühür vurdu. Kürenin dönerek mağaranın her tarafına renkler saçmasını izlediler. Birdenbire havada durdu, yanları duyulabilir bir tıslamayla açıldı. Sonra aniden bir sessizlik oldu ve oda kemerlere doğru koşan yüzlerce yaratıkla doldu. Garip turuncu-sarı yengeçlere benziyorlardı ama bacakları ve kolları vardı, ayakları ve elleri pençeliydi. Ağızları çift sıra sivri, tırtıklı dişlerle doluydu. Yaklaşık bir ayak yüksekliğindeydiler ama yerde dört ayak üzerinde ilerliyorlardı.

Girişte, görünmez mührü yırttılar, havaları tükenmeden önce onu sökmek için çaresizce çabaladılar. Yaratıklar yere yığıldılar, nefes almanın bir yolunu bulmak için kendi boğazlarını ve kaburgalarını parçaladılar. Korkunç bir manzaraydı ve Adalasia arkasını döndü.

"Davul sesleri artık daha yüksek. Nera geldiğimizi biliyor."

"Daha önce, bu sonraki odalardan geçmek için savaşmamız gerekiyordu," Sandu'nun sesi yolu gösterirken acımasızdı. "Neyse ki tünel çok geniş ama çok sıcak oluyor. Vücut ısımızı dikkatle ayarlamamız gerekiyor. Duvarlara dokunma Adalasia."

"İşte burada İhtiyar'ı kullanabilirdik," dedi Siv. "Onun terazileri işe yarayabilirdi."

Petru, "Bu mağaralardan geçmeye çalışan bir ejderha sıkışıp kalır," diye belirtti.

Nicu, "Adalasia'nın vücudunu zırhla kaplamalıyız," diye karar verdi. "Tepeden tırnağa. Ona bir de kask verelim. Böylece bu şeylerle savaşırken üzerine atarlarsa onu ısıramazlar ya da ikiye bölemezler."

"Bu fena bir fikir değil," diye kabul etti Benedek. "Sandu, sen onun hayat arkadaşısın. İnatçı olacaktır, çünkü o her zaman mantıksızdır, ama onu korumaktan başka çaren yok. Onu pullarla ve zırhla kapla."

Adalasia yürümeye devam etti, hepsiyle çevriliydi, saçma sapan şakalaşmalarını dinliyor ve inişe geçerken geçtikleri odaların her birine teninin nasıl tepki verdiğini kaydediyordu. Yürürken parmaklarını önce Nicu'ya, sonra da Benedek'e doğru salladı ve tüm bu süre boyunca masum ifadesini korudu.

Benedek ilk tepkiyi vererek bacaklarına baktı, Nicu ise elini kolunda gezdirmeye başladı. İkisi de hızla Adalasia'ya ve ardından Sandu'ya baktı.

"Bize saldırabilecek her şey tarafından saldırıya uğramak üzereyken hiç komik değil.

"Benedek bu portaldan geçebileceğimizi açıkladı.

Sandu omuz silkti ama ilerlemeye devam etti. "Pulların ve zırhın iyi bir fikir olacağını düşünen sendin." Adalasia onu öpmek istedi. Telepatik olarak bunu yaptı ve Sandu da ona yoldaşça bir sırıtış gönderdi.

Benedek zırhı çıkarmak için elini salladı ve Nicu da aynısını yaptı. Adalasia'nın yumuşak kahkahası fokurdayarak mağaradaki kasvetli havayı dağıttı. Havanın nasıl bir kıyamet hissi taşıdığını fark etmemişti, tıpkı o ısrarlı davul sesinin kalbini esir almaya çalışması gibi.

Sandu koridor boyunca ilerledi ve sağa doğru bir dönüş yaptı. Bir anda Adalasia'nın derisi bembeyaz kesildi. Binlerce iğne derisine batarak onu uyardı. Sandu'nun kolunu yakalayarak onu durdurdu.

İlerideki oda hakkında ne hatırlıyorsun? Tiberiu da dahil olmak üzere hepsi birbirine bağılıydı ve yüksek sesle konuşmak yerine telepatik yolu kullanmalarının daha iyi olacağını düşündü.

Sandu kolunu Adalasia'ya dolayarak onu kendine çekti. Muhafızlar Adalasia'yı merkezlerinde tutarak etraflarında çember oluşturdular ama savaşmaları gerekirse yer bulabilecekleri kadar mesafeyi de koruyorlardı. Tiberiu onun diğer tarafındaydı ve ek bir koruma sağlıyordu.

Kalbinin Sandu'nunkiyle aynı anda atmasını sağlamaya çalıştı. Bu kolay değildi. Bunun nihai hedefleri olduğunu biliyordu. O kadar yaklaşmışlardı. Bulmaya geldikleri şey her neyse, bir sonraki odadaydı. Tüm hayatı boyunca bu an için çalışmıştı. Yeterince güçlü müydü? Yeterince iyi miydi? Sandu ve o yeterince yakın mıydı?

Bize çeşitli iblislerle saldırdılar, tam bir saldırı. Onları geri püskürtmemiz ve geçidi sonsuza dek kapatmamız gerektiğini biliyorduk. Tüm aile onlarla savaştı. Adalet her yerdeydi. O olmasaydı asla başaramazdık. Bizi geçitten kendi diyarlarına sürüklediler ama annem ve Liona babamı geri çekmeyi başardılar. Çok yıpranmıştı. Çok fazla yarası vardı. Neredeyse içini boşaltmışlar, onu parçalamışlardı. Nasıl yaşadığını, onu nasıl kurtardıklarını bilmiyorum.

Sandu babasının tanınmayacak kadar parçalanmış bedenini hatırlayınca ürperdi. Üzerinde neredeyse hiç et kalmamıştı. İblisler onu ölüme terk etmiş ve dikkatlerini Sandu ve Adalet'e çevirmişlerdi. İki Karpatyalı sırt sırta vererek yaratıklarla savaşmışlardı ama iblisler çoktan ölmüştü ve onların diyarında olmak onları yenmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Korkularına rağmen Liona geri döndü, onlara doğru savaşarak geldi, yeraltı dünyasından çıkmalarına ve geçidi kapatmalarına yardım etmeye kararlıydı. Geçide olan mesafe çok fazla değildi ama ikisiyle de çıkış yolu arasında savaşarak kurtulamayacakları kadar çok iblis vardı. İblisler her ikisine de Domizio'ya verdikleri korkunç hasarın aynısını vermişlerdi. Şimdi Liona onlara ulaşmaya çalışıyordu. İkisi de onun neşeli iblislerin altında kaldığını gördü.

Sandu, Adalet'in Liona'ya, ailesine ve kendisine bir yaşam şansı vermek için her şeyini feda ettiği anı tam olarak biliyordu. İkisi de Liona'ya koştu, adrenalin onlara iblisleri Liona'nın bedeninden çıkarıp ondan uzağa fırlatmak için gerekli gücü verdi. Justice onu ayağa kaldırdı ve Sandu'ya doğru itti.

"Koş, Sandu. Kız kardeşini al ve git. Bana yüzyıllara dayanacak güçlü kapılar inşa edeceğine, asla serbest bırakılmamam için muhafızlar yerleştireceğine söz ver. Bana şeref sözü ver. Dünyanın her köşesi için bir kapı. Kuzey. Güney. Doğu. Batı. Şeref sözü. Ailemiz asla sözünden dönmez. Şimdi gidin. Ben onları oyalarım."

Liona, "Onu bırakamayız," diye bağırdı.

Sandu mavi alevlerin Adalet'in gözlerindeki parıltılı ışığı tükettiğini gördü. Onun için artık geri dönüş yoktu. Liona ve Sandu'ya, Madolina ve Domizio'ya bir şans vermek için canavarı serbest bırakmış, onu tamamen kucaklamıştı. Sandu iblislerin arasından geçmeye çalışırken bir eliyle karnını tutuyor, böylece iç organları yere dökülmüyordu. Yanındaki Liona cesurca savaşıyordu ve Sandu ona küçüklüğünden beri ölümsüzlerle savaşmayı öğrettiği için minnettardı.

İblislerle savaşmak farklıydı ama o tereddüt etmedi. Geçitten geçmeyi başardılar ve geçidi kapatan Justice oldu.

Kapılar, Sandu. Domizio. Kapıları inşa et. Beni dört kapıyla çevreleyin. Çok geç olmadan kafesleyin beni.

Adalet'in emrinde bir aciliyet vardı ve Sandu tereddüt etmedi. O ve babası Adalet'in etrafına kapılar inşa ettiler, içeride ona yer açtılar, ama kapılar kalındı, mevcut en iyi ahşaptan yapılmıştı, zamanla yanmayan veya bozulmayan ahşaptan. Korumalar ördüler. Sonra daha fazla koruma.

Her iki adam da çok kötü durumdaydı. Madolina ve Liona onları portaldan uzaklaştırmaya bile çalışmadılar, tam orada iyileştirmeye çalıştılar. Madolina odayı iyileştirici mumlarla aydınlattı, can yoldaşının yaralarını toprak ve tükürüğüyle sardı ve kanını Domizio'ya verirken Liona da aynısını kardeşi için yaptı. Hızlı çalıştılar, eylemlerinin hızı ve sessizliği görüntüleri izleyenlere aciliyeti ele veriyordu.

Muhafızlar ve Tiberiu birbirlerine uzun uzun baktılar. Adalet yaşıyordu. Vlad'dan daha yaşlı bir kadim. Savaşta o kadar yetenekliydi ki, ölümsüz olmayı seçmesi halinde onu yok edebilecek çok az avcı vardı.

Kız kardeşimin etkileşim için götürüldüğü şey bu mu? Tiberiu bir süre sonra şöyle dedi.

Sandu başını eğdi. *Sanırım öyle. Hayvanlarla konuşabiliyordu. Adalet insandan çok hayvandır. Sanırım onunla iletişim kurabilen tek kişi o ve onu terk etmeyi reddediyor.*

Tiberiu, *yine de onun hayat arkadaşı olmadığını* yineledi.

Öyle olduğuna inanmıyorum, dedi Sandu. *Benimle birlikte kutsal yemini söylerken böyle bir izlenim edinmemiştim.*

Plan nedir? Afanasiv pratik biriydi. *Geçit kayıyor ve kapı açılıyor olabilir. İkinin de olmamasını sağlamak için buradayız.*

Kız kardeşimin hâlâ yaşayıp yaşamadığını görmek için buradayım, dedi Tiberiu. *Ve eğer yaşıyorsa, onu oradan kurtarmanın bir yolu olup olmadığını.*

Sandu başını salladı. *Ben de kız kardeşimi bulmak istiyorum. Bu kapıyı koruması için bırakıldı. Diğer kapıların her birini korumak için üç Karpatyalı kadın daha seçildi. Şimdi onun kim olduğunu ve var olduğunu hatırladığıma göre, onu canlı ve iyi bulmak istiyorum. Terk edildiğini hissediyor olmalı.*

Adalasia, geçmiş i ona çok yakın olduğunda ve peşini bırakmadığında Sandu'ya yaslanarak onu rahatlattı.

Öyle hissetse bile onu terk etmedin Sandu. Sadece geçidi sonsuza dek kapatmalıyız. Geçidin kapalı olduğundan ve korunduğundan emin olmalıyım. Geçidin bu tarafındaki tüm iblisler yeraltı dünyasına geri gönderilmeli ya da yok edilmeli.

Adalasia kılıcını kavradı. Nera geçidin diğer tarafında bekliyordu. Geçide iyice yaklaştı. Adalasia şimdi onu hissedebiliyordu, ordusunun yaşayanlar diyarına akabilmesi için geçidi açması için iblislerini zorluyordu.

Sadece Sandu, ben ve Tiberiu olduğunu düşünmeleri en iyisi. Onu hissediyorlar. Kim olduğunu biliyorlar ve onu burada istemiyorlar. Tiberiu, benden önce sana saldıracaklar. Hem Sandu'yu hem de beni canlı ele geçirmek istiyorlar. Seni ölü istiyorlar.

Beni öldürmek o kadar kolay değil, diye temin etti Tiberiu. Eğer onlar için böyle bir tehdit oluşturuyorsam, Gaia ellerinde olmalı.

Seni tanıyacak mı? Sandu sordu. Daha on yaşındaydı.

Hayır. O doğduğunda ben uzaktaydım ve çoktan asırlık olmuştum. Beni bir kez gördü. On yaşına bastıktan hemen sonra döndüm ama ziyaret ettikten kısa süre sonra ayrıldım. Onu kabul etmek istedim, böylece her zaman istendiğini bilecekti. Tiberiu, annemle babamın bunu ona söyleyecek zamanı bulabileceklerine güveniyordum, dedi.

Bu Adalasia'nın yüreğini burktu.

Sandu'nun sıcaklığı zihnine kaydı. Sen her zaman çok şefkatlisin Sivamet.

Tiberiu bana ne beklemem gerektiğini söyle, diye emretti.

Seni parçalamak için karnına saldıracaklar. Sonra seni kör etmek için gözlerine. Sonra da boğazını parçalayacaklar, dedi Sandu. Tıpkı iblislerin yeraltı dünyasında bize saldırdıklarında yaptıkları gibi.

Adalasia nefes aldı, havada ağır ağır asılı duran sülfür kokusunu içine çekmemeye çalışıyordu. Sadece küçük olanlar bu geçitten geçebildi ve bir sonraki odada pusu kurdular. Molekül olarak bile duvarlardan uzak durun. Nera'nın casuslarından ne öğrendiğini bilmiyorum ama onları sadece bizden değil başkalarından da bir şeyler öğrenmeleri için gönderdi. Dikkatli olmak zorundayız.

Kılıcını kaldırdı ve Sandu'yla birlikte kendinden emin adımlarla bir sonraki odaya girdi. Mağaranın içini, Liona'yla birlikte yeraltı dünyasından çıkıp kendilerini geçitten mağaranın zeminine attıkları anılarından tanıyordu. Mağaranın her yönünü, her kaya oluşumunun konumunu incelemek için zaman ayırdı. Zemini, tavanı ve duvarları. Mükemmel bir hafızası vardı ve Sandu ortaya çıktığında geçidin nerede olduğunu biliyordu.

Arka arkaya durdular ve o da acele etmeden bakışlarını geçidin olması gereken yerde gezdirdi. Elinde tuttuğu kılıcı yere doğru tutarak, gölgelerin mağaranın içinde nasıl oynadığını gözlemledi. Kılıcın ağzından çıkan ışık sabit ve hareketsizdi ama gölgeler incelikli, huzursuz ve sürekli bir hareket halindeydi.

gümüşi bir gri renkte parıldayan ve sonra tekrar kararan bir sallanma. Her Şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti, bu yüzden ilk iki seferinde bu sert kemerin gerçek mi yoksa illüzyon mu olduğunu sorguladı.

Nefesini doğal bir şekilde dışarı vermeye, kalbini ve ciğerlerini Sandu'nunkiyle tam olarak senkronize tutmaya çalıştı. Bu an için eğitildiği için Sandu'nun liderliği almasına izin vermesine minnettardı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Senaryoyu zihninde, rüyalarında, hatta kâbuslarında binlerce kez tekrar tekrar yaşamıştı. Çocukken annesi her hareketi kafasına kazımıştı.

Benedek, *onun modern hayat arkadaşının timsali olduğunu* söyledi.

Nicu, *"İnsan sözlüğünde modern kelimesinin yanına onun resmini koyacağız ve onu ölümsüzleştireceğiz"* diye ekledi.

Petru da katıldı. *Josef'e haber göndereceğim ve Sandu'nun tavsiye köşesinde yazılmasını sağlayacağım: yaşlı moruklar-genç, ateşli parti kadınlarına hayat arkadaşı. Sandu, nasıl modern olunacağını bilen bir yaşlı örneği olarak kullanılabilir.*

Kalça mı? Sandu neredeyse dönüp Petru'nun Adalasia'ya yaklaştığı yöne bakacaktı. Güneş yaksın seni, Petru. Böyle bir kelimeyi nereden duydun ve anlamını nereden biliyorsun?

Josefin gerçekten böyle bir köşesi var mı? Afanasiv sordu. En uygun soru bu gibi görünüyor.

Adalasia kahkahalara boğulmamak için kendini zor tutuyordu ve belki de muhafızların devam etmesinin nedeni de buydu. Tamamen rahatlamış olması gerekiyordu ve bu kısa değiş tokuşla rahatlamıştı.

Geçidi görüyorum. İncelebileceği yerler için gerçekten incelemem gerek. Sandu, Liona'ya ulaş ve sana cevap verip vermeyeceğine bak. Tiberiu, kız kardeşine kurnazca ulaşmaya çalış. Asıl adını asla saklamazlardı. Ona verilen isim her neyse, onu kullan ya da ailenin ona taktığı özel bir isim varsa, belki hafızasını canlandırır. Düşük bir ihtimal ama seni Nera'ya ispiyonlamadığı sürece sorun olmayacaktır. Yaygın Karpat yolunu kullanma; bunun bir hile olduğuna inanacaktır. Aile yolunu kullan.

Sandu'nun ani eğlencesini hissetti. Onunla özel, mahrem yollarını paylaştı: *Tiberiu çok gelenekçidir. Sana ya da bize alışık değil. Sorumluluğu üstlenen sensin, ben değil ve emir veren de. Bu biraz eğlenceli, hepsi bu.*

Omzunun üzerinden Sandu'ya baktı. Böyle şeyler duyduğunda onu daha da çok sevmemek mümkün değildi. O bir kadimdi ve eğilimi liderliği ele almak olmalıydı ama öyle yapmıyordu. Ona inancı vardı. Her şeyden çok, bu ona başarma azmi veriyordu.

Bir eli göğsünün ortasına doğru kalktı ve bileğini zar zor hareket ettirerek parmaklarını ustalıklarla kullanarak açıklayıcı bir büyü ördü. Eşlik eden kelimeleri yumuşak bir şekilde mırıldandı, o kadar yumuşaktı ki damlayan suyun sesi ve ısrarlı davul sesi ilahisini örttü. Geçit gölgelerin içinde ve dışında parıldıyordu ama artık onu bütünüyle görebiliyordu. Bir kemerli geçit, kapalı ama ince noktalar vardı. Çatlaklardan ikisi, bir ayak yüksekliğinde ve korkunç derecede ölümcül olmalarına rağmen şeytani yaratıkların sıyrılıp geçebilecekleri kadar inceydi. Pençelerini kullanarak geçtikleri yerleri görebiliyordu. Pençe izleri geçitte derindi, sanki çatlağı başkaları için genişletmeye çalışmışlar ama bunu başaramamışlardı.

Geçitteki kırılmaları ve zayıf noktaları buldum. Kapatıp mühürleyebilirim ama bunu yaptıktan sonra hiçbir şey bu portaldan o diyarı terk edemeyecek.

Bekle. Tiberiu buyurgan biriydi. Kız kardeşime ulaştım. Henüz bana cevap vermedi. Onu hissediyorum ama cevap vermiyor. Geçidi kapatırsan, onu geri getirme umudum yok.

Bu kadın kız kardeşin olmayabilir, Tiberiu, dedi Sandu. Yanılıyor olabilirim. Sana yanlış bir umut vermiş olabilirim. Benim açımdan bir tahmindir.

Acele etmeliyiz, dedi Adalasia. İblislerin geçidi zorladığını hissediyorum. Bize doğru eğiliyor. Geçmeye kararlılar ve burada çok fazla zayıflık var.

Mühürlemeye başla Adalasia, diye emretti Sandu. Tiberiu, ona zamanın ya şimdi ya da asla olduğunu söyle. Şimdi Liona'ya ulaşıyorum. Geçidin diğer tarafında değil. Onu hissediyorum. Ama orada değil.

Adalasia beklemedi. Geçidin üzerindeki mühürleri kalınlaştırmak için acele etti, eski ağaçların ve eski büyü'nün en güçlüsünü döktü ama iblislerin bileşimini anlayamayacağı daha modern bir malzemeden ağlar ördü: titanyum. Çocukluğundan beri kendisine öğretilen iblislere karşı koruma önlemlerini her örgüye ekledi. En güçlüsü. Sabırlıydı, acele etmiyordu.

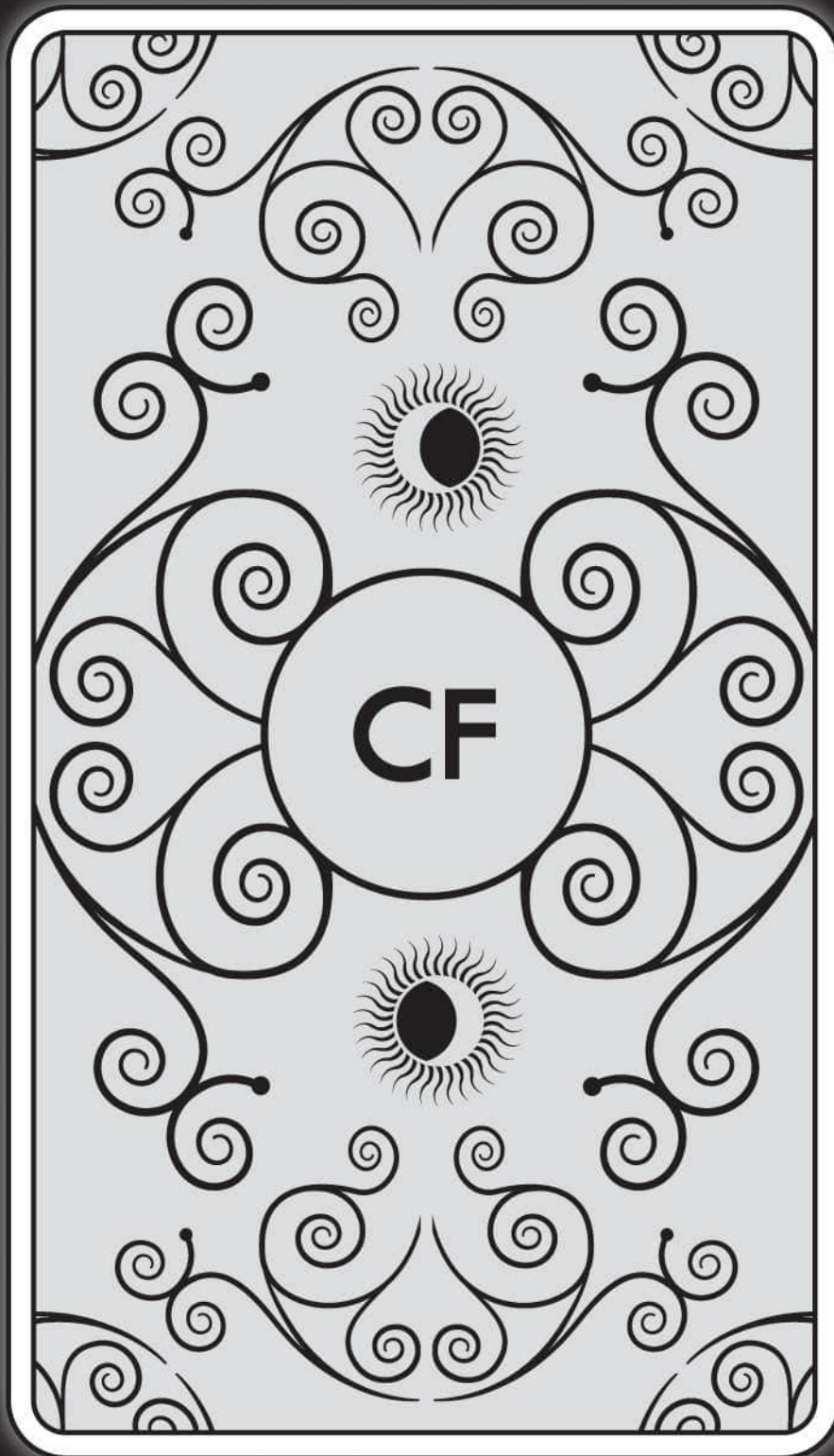
İblisler onun kendilerine karşı çalıştığını biliyorlardı ve ona saldırarak altına girmeye çalışıyorlardı ama geçit olmadan bu imkânsızdı. Ölümcül iblisler çatlakları tırmalıyor, Tiberiu'nun kız kardeşine eğer isterse bir çıkış yolu vermek için açık bıraktığı tek çatlaktan çıkmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. İblisler ona hırlayıp homurdanıyor, nefretlerini tıslıyor ve başlarını açıklıktan içeri sokarken sarı gözleriyle bakıyorlardı. Ona doğru uzandıkları anda Sandu kolunu kopardı ve pençeyi yerde Adalasia'ya doğru ilerlerken yaktı.

Hiçbir şeyin onu geçidi mühürlemekten alıkoymasına izin vermeden çalışmaya devam etti. Zihninin arka planında onu zarar görmekten koruyan muhafızların ve Sandu'nun farkındaydı ama her kelimenin, her vuruşun kusursuz olması gerekiyordu. Kılıcı Sandu'ya uzattı. İblisler ve Nera onun orada olduğunu biliyordu. Geçidi kapatmak için iki elini, iki kolunu ve sesini kullanabilirdi ve öyle de yaptı, böylece işi kolaylaştırdı.

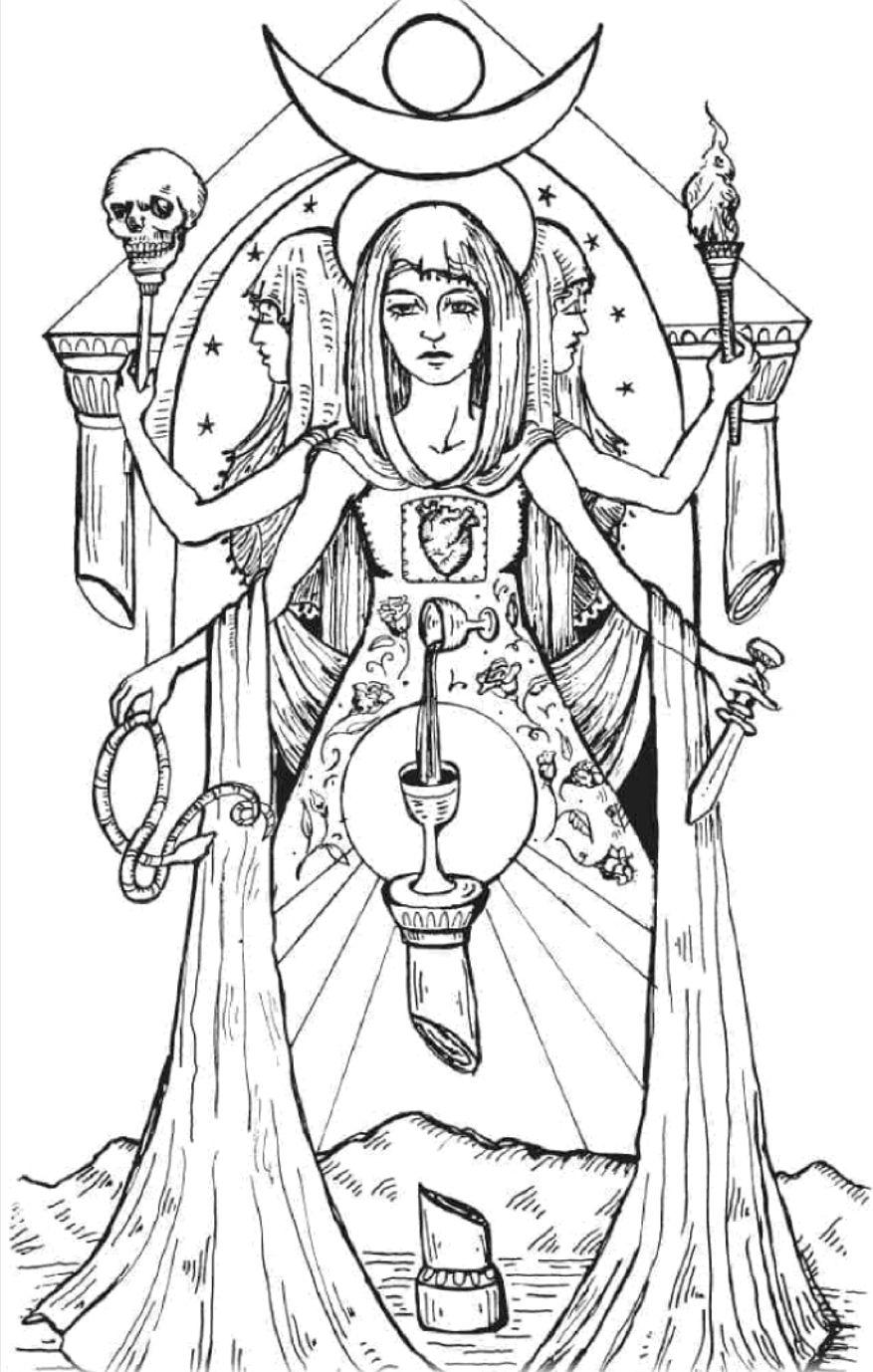
Mühürle, Tiberiu usulca emretti. Gaia Adalet'i terk etmeyecektir. Onu ikna edemem.

Adalasia Tiberiu'nun ağır üzüntüsünü hissetti ama onun hissetmediğini biliyordu. Tereddüt etmedi ama çalışmaya devam etti. Sandu, Adalasia'yı korumak için yorulmadan çalışırken, özel aile yolunda kız kardeşine ulaştı ve sürekli onu çağırdı. Tekrar tekrar. Hayatta olmasını umarak. Sonunda sustu ve kılıcını havada tutarak ışığı mağaraya yayarken Adalasia da iblis ordusunun geçememesi için geçidi güçlendirmeye ve mühürlemeye çalıştı.

Mağarada hafif bir hareket vardı, taze portakal kokusu taşıyan hafif bir esinti. "Ekäm?" Ses titriyordu. "Sandu? Aklımı mı kaçırdım ben? Bu gerçekten sen misin?"



-XXII-



TANRIÇA

S Andu etrafında döndü, hava ciğerlerini uzun bir şok nefesiyle terk etti. Liona yaşıyordu. Uzun boylu. O kadar güzeldi ki gözlerini acıtiyordu. Kız kardeşi.

Onunla ilgili her hatıra hızla geri geliyor, zihninde karmakarışık bir hal alana kadar bir araya geliyordu.

"Liona." Onun adını fısıldadı.

Benedek kılıcı ondan aldı ve Nicu, Adalasia geçidi mühürlemeyi bitirip kız kardeşine gidebilmek için onun yanında muhafızlığa başladı. Liona odanın hemen içinde duruyordu, bir eli kendini tutmak için duvardaydı, titriyordu, teni solgundu, sarı saçları beline kadar dağınık bir şekilde dökülüyordu, mavi gözleri kocaman olmuştu.

"Gerçekten sen misin, Sandu? Tüm umudumu yitirmiştim. Bu dünyadan çoktan gittiğini sanıyordum." Ona doğru bir adım atmak ister gibi görünüyordu ama gücü yoktu.

Daha istikrarlı olduğundan emin değildi. *Adalasia. O yaşıyor. Evet, aşkım.*

Doğrulama onu sevince boğdu. Halüsinasyon görmüyordu. İblisler oyun oynamıyordu. Liona gerçekten de tam önünde duruyordu. Odayı geçti ve onu kendine doğru çekti, ince bedenini kendi bedenine bastırdı, onu hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Sana ulaşamadım," diye fısıldadı. "Adalasia'ya kadar seni bulamadım." Çocukken yaptığı gibi başının üstüne öpücükler kondurdu. Ellerinin titrediğini fark etti. "Tüm bu yüzyıllar boyunca kapıyı korudun. Çok yalnızdın ama yine de onurunla yaşadın Liona." Sesinde gurur vardı, gurur kabarıyordu. Huşu.

"Tamamen yalnız değilim. Arkadaşlarım var. Birbirimize destek oluyoruz." Geri çekildi ve başını eğerek ona baktı. "Adalasia kim?"

Sandu hayat arkadaşıyla yüzleşmek için döndü. Sendeledi ve hem Nicu hem de Benedek ona destek olmak için uzandılar. Çok solgundu ama zafer kazanmıştı.

"Geçit mühürlendi ve sanırım eskisinden daha güçlü." Liona'ya bir gülümseme fırlattı.

"Adalasia, kız kardeşim Liona. Liona, kana ihtiyacı olan hayat arkadaşım Adalasia." Liona'yı elinde tutmaya devam ederken serbest kalan kolunu ona doğru uzattı.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Adalasia," dedi Liona. "Her zaman bir kız kardeşim olsun istemişimdir. Kardeşimi kurtarman ve onu bana getirmen seni hemen sevmeme neden oldu."

Adalasia elini kalbinin üzerine sıkıca bastırdı. "Seninle tanışmak için çok uzun zamandır bekliyordum."

Sandu kolunu onun beline doladı. Adalasia yorgunluktan sallanıyordu. Onu ayakta tutan tek şey demir gibi iradesiydi. Kan vermek için onu özel bir yere götürmesi gerekiyordu.

Benedek Adalasia'nın kılıcını geri verdi, bakışları Liona'nın üzerindeydi. "Sen gerçekten de bir savaşçısın. Benedek, Adalasia'nın koruyucularından biri ve Sandu'nun kardeşiyim. Bunlar Nicu, Petru, Afanasiv ve Tiberiu."

Liona her birine başıyla selam verdi. Bakışları Tiberiu'nun üzerinde durdu. "Sen Gaia'nın kardeşisin." Bunu bir açıklama olarak yaptı.

Tiberiu başını salladı.

"O çok güçlü biri. O olmasaydı, atlatmanın imkansız olmasa bile zor olacağını bildiğim günler oldu. Evime gelmek ister misiniz? Buradan çok uzakta değil. Geçidi, geçidi ve bölgedeki vampir faaliyetlerini de izleyebilmem gerekiyordu."

Sandu'nun yüreği ağzına geldi. Domizio dünyalarından göçüp gittikten sonra kız kardeşine çok büyük bir iş kalmıştı. Bölge hâlâ engebeli ve vahşiydi, çok az avcı ziyaret ediyordu. "Liona, yaşayan ölüleri avladın mı?"

"Sadece başka seçeneğim olmasaydı," diye itirafta bulundu.

Sandu, diye uyardı Adalasia, adam sinirlenirken.

Her antikacı aynı tepkiyi verdi. Anında reddetme. Onu azarlamak, bir daha *asla* böyle bir şey yapmamasını talep etmek istediler.

Nasıl tepki verdiğine dikkat et. Onun senin küçük kardeşin olduğunu biliyorum ama yüzyıllardır tek başına yaşıyor. Şu anda yapabileceğin hiçbir şey yok. Onları avlamayı, kapıyı korumayı ve iblisleri uzak tutmayı başardı. Takdir edilmeli, azarlanmamalı. Adalasia tüm kadimlere öğüt verdi, sadece Sandu'ya değil.

Biz asla modern insanlar olamayacağız Adalasia, diye hatırlattı Petru, ama Sandu'nun kız kardeşine hitap etmesine izin vererek sessiz kaldı.

Bunun farkındayım Petru. Hepiniz Josef'in sözlüğünde imkansızın altında olmalısınız.

Ne demek istiyorsun? Benedek talep etti. Ne demek istiyor, Sandu?

"Lütfen bizi evine götür Liona. Bir kez daha yeteneklerinize hayran kaldım ve yanınızda olamadığım o karanlık günlerde Tiberiu'nun kız kardeşini dostunuz olarak gördüğünüz için minnettarım," dedi Sandu nazikçe.

Umutsuz vakasınız demek istiyor, diye ekledi Sandu kardeşlerine, ses tonu kendini beğenmiş bir şekilde. Josef'in tavsiye köşesinde gerçekten de modern hayat arkadaşının timsali olarak yazılabiliyim.

Adalasia gözlerini devirmenin zihinsel karşılığını verdi. *Kendimizi kaptırmayalım.*

"Sandu," dedi Liona, "bacadaki küçük delikten sızabilmek için hepimizin molekülere dönüşmesine yetecek kadar uzun süre beni bırakman gerekecek. En iyisi odayı mühürlü bırakalım. Beni eve kadar takip edebilirsin. Çok yakın."

Sandu onu bırakmaktan korkuyordu. "Komik olan Liona, seni gerçekten bırakıp bırakamayacağımdan emin değilim. Bir daha dönmek üzere ortadan kaybolabilirsin."

Liona bir şeyler söylemeye başladı, tıkanıp ve başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum ama Adalasia bu haldeyken burada kalamayız."

Adalasia'ya kan sağlayabilirim, Nicu teklif etti.

Sandu'nun ilerici tavrı pencereden dışarı çıktı. Hayat arkadaşını vücuduna doğru çekti. *Buna gerek kalmayacak. Liona'nın evine varana kadar bekleyebilir misin Sivamet?*

Adalasia'nın sessiz kahkahasını hissetti. *Tabii ya.* Ama solgundu ve ağırlığının çoğunu ona yaslamıştı. Bu onun kadını için alışılmadık bir şeydi.

"Yolu göster, sisarke."

Görüntüyü kafanda tutacağım, Adalasia. Bunu kendin de yapabileceğinin farkındayım ama çok yorgunsun. Önce yer değiştir ve Nicu ile Benedek'i takip et.

odadan dışarı. Ben de seninle geleceğim. Petru, Siv ve Tiberiu bizi takip edecek.

Ona başka bir seçenek bırakmadı. Yumuşak bir ses tonu kullanmış olabilirdi ama emredici bir tonu olduğu da inkâr edilemezdi. Adalasia onu takip etti, itiraz edemeyecek kadar yorgundu ve zaten hiçbir zaman sırf bağımsızlığını ortaya koymak için bunu yapmazdı.

Liona'nın evi Sandu'ya Andre ve Teagan'ın dağlarda sahip oldukları küçük misafirhaneyi hatırlattı. Tam tepesine çıkana kadar girişini keşfetmek imkânsızdı ve ancak oraya vardığınızda gerçekten bir kulübe olduğunu görebiliyordunuz. Patika yol, çevredeki dağa karışan kayalardan yapılmıştı. Doğal fauna zemini kaplıyor, çalılar kayalara ve kayalara tırmanıyordu. Eğrelti otları kayalardan oluşan patikadan, çatısı sarkan dikdörtgen verandaya uzanıyordu. Çatı, sarmaşıklar, otlar ve hatta kır çiçekleriyle kaplı büyük bir kaya çıkıntısı olan dağın bir parçası gibi görünüyordu.

Liona kapıyı açıp içeri girdi ve konuklarına küçük bir gülümsemeyle baktı. "Lütfen içeri kendi özgür iradenizle girin."

Sandu, kadimlerin her birine kendi iradeleriyle girme sorumluluğunu yüklemeyi ve bunu yaparlarsa ona güç vermeyi hatırladığı için minnettardı. Adalasia'yı geri çekerek kollarına aldı ve verandanın en ucundaki gölgelere doğru adım attı. Kız kardeşinin evinin etrafına ördüğü güçlü korumaları hissetti. İşini şansa bırakmamış, yapının yerin altından olduğu kadar üstünden ve her yönden korunmasını sağlamıştı. Eğitimini kesinlikle hatırlıyordu. Yüzyıllardır tek başına olduğu için buna mecburdu.

"Hayatta olduğu için çok mutlu ve minnettarım," diye fısıldadı

Adalasya. "*Sivamet*, beslenmelisin. Yorgunluktan düşüyorsun." Sandu Geniş korkuluklara oturup onu kalçalarının arasına çekerken ve gömleğini açarken sesine baştan çıkarıcılık kattı. Onları gölgeli bir köşede kozalayarak ona ihtiyacı olan mahremiyeti sağladı. Onların dünyasında o kadar uzun süre kalmamıştı ve kan almak onun için hâlâ yeniydi.

Adalasia yüzünü ona çevirdi, göğsünün ağır kaslarına sokuldu, nefesi sıcaktı. Karın kasları kasıldı. Aleti ağırlaştı ve doldu. Adalasia onun yakalayamadığı bir şeyler mırıldandı ama

Dudakları teninde geziniyor, dili kadife bir törpü gibi erotik, göz ardı edilemeyecek kadar şehvetli geliyordu. Her ne kadar kız kardeşiyle birlikte olmak istese de, hayat arkadaşları arasındaki çağrıyı hissetmemek mümkün değildi. Dişleri ileri geri ısırıyor ve kazıyordu. Kanı kalbinde gümbürdedi. Kulaklarına çarptı. Damarlarında dolaştı. Aletine çarptı. Onu çağırdı. Onu çağırdı.

Sivamet, diye fısıldadı. *Tet vigyāzam*. Aşk onun için çok büyüktü. Onu batırdı. Ona bir sürü hediye verdi.

Dişleri derine battı. Acı enfesti, erotik bir ısırık hızla zevke dönüştü ve parlak mavi bir alev gibi vücudunu yaktı.

Ben de seni seviyorum Sandu, sana anlatamayacağım kadar çok.

Zihninde bu kadar yakından dolaşan sesi bile son derece şehvetliydi. Kollarını ona doladı ve kendini gecenin tadını çıkarmaya bıraktı. Hayat arkadaşının. Böyle hissedebildiği gerçeği. Her şeye sahip olması. Ve şimdi kız kardeşini geri almıştı. Ailesinin bir parçası.

Adalasia dilini adamın tenindeki küçük deliklerin üzerinde gezdirdi ve sonra dudaklarını o noktaya bastırarak öptü. "O çok güzel, Sandu. Ve olağanüstü cesur. Yüzyıllardır tek başına ölümsüzlerle savaştı ve geçidi korudu. Bu muhteşem bir şey. İnanılmaz. Umarım onu arayan bir hayat arkadaşı vardır, onu hak eden biri. Ona değer verecek biri."

"Evimizi burada yapmak istiyorum Adalasia, böylece istediği gibi hareket etme özgürlüğüne sahip olacak," diye itiraf etti, saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırarak. "Görevi bitene kadar ayrılacağından şüpheliyim ama sen de kabul edersen yakınımda kalmak isterim."

"Buraya büyük olasılıkla evimizi burada yapacağımızı bilerek geldim. Geçidin tehlikede olduğunu biliyordum Sandu. Liona'nın yaşadığından emin değildim. Kapıyı tek başıma korumak zorunda kalacağımı düşündüm. Kardeşini bulduğunu bilmek harika. Evimizi ona yakın bir yerde yapmayı çok isterim."

Sandu onun yüzünü çerçeveledi ve ağzını almak için başını eğdi. Bir anda, ateş oradaydı, olacağını bildiği şekilde aralarına sıçradı. Onu hayal edebileceğinin ötesinde seviyordu.

Yumuşak, küçük bir kıkırdama zihninde oynadı. *Ekām, bütün gece orada mı kalacaksın, yoksa hayat arkadaşını içeri getirecek misin?*

Onu tanıyor musun?

Sandu başını kaldırdı ve neşeli kıkırdamasını Adalasia ile paylaştı. "Bu sesi hatırlıyorum. Bunca zaman sonra bile hatırlıyorum." Adalasya'ya neredeyse çocuksu bir sırıtiş attı ve elini uzattı. Eve birlikte girdiler.

Oturma odası çok büyük değildi ve hepsi de oldukça iri olan altı yetişkin Karpatyalı erkekle birlikte alan çok daha küçük görünüyordu. Yine de hoş bir odaydı. Huzur vericiydi. Eski dünya ile daha modernin bir karışımıydı. Mobilyalar rahattı ve Liona, Sandu'nun Gabriel'in hayat arkadaşı Francesca'nın yaptığını bildiği birkaç yorgan almıştı. Her nasılsa kız kardeşi yorganları öğrenmiş ve onları getirtmişti. Onlardan birine dokundu.

"Bunu nasıl aldın?"

Francesca Liona'nın hayatta olduğunu ve nerede olduğunu bilseydi, ona söylerdi.

"Yıllar boyunca yerel halktan birkaç kişiye yardım ettim. Bir evde yorganlardan birini gördüm ve ilgimi çekti çünkü açıkça büyülü özelliklere sahipti. Bunu bir Karpatyalı yapmıştı. Kadın bana bir tane ile sürpriz yaptı. Beni bu kadar önemseydiği için çok duygulanmışım. Yıllar içinde, birden fazla kez, bu olağanüstü terziden bir yorgan hediye aldım."

Adalasia elini Sandu'nun dokunduğu yorganın üzerinde hafifçe gezdirdi. Kareler canlanıyor, küçük hayvanlar ormanda kendilerini gösteriyor ve kuşlar ağaçtan ağaca uçuyor gibiydi. "Onunla iletişime geçmeyi hiç düşündün mü?"

"Hayır. Benim görevim kapıyı korumaktı. Ben bir Karpat kadınıyım. Babam bana hayat arkadaşım ya da kardeşim dışında biri burada yalnız olduğumu fark ederse bunun tehlikeli olabileceğini söyledi. Erkekler korumasız kalmamın yanlış olduğunu düşünecek ve gitmem için ısrar edeceklerdi."

Eskiler başlarını sallayarak onayladılar. "Çok az kadın var Liona," dedi Afanasiv. "Erkeklerimiz için çok az umudumuz var. Her geçen gün daha fazlası ölümsüzleşiyor. Şu anda kırktan az çiftimiz var ve hepsi de bize çocuk doğurmuyor. Neyse ki, Adalasia gibi psişik yetenekleri olan birkaç insan kadınının bize hayat arkadaşı olduğu keşfedildi."

Liona'nın nefesi kesildi. "Bu olamaz."

Sandu, "Baş büyücü bize karşı komplo kurarak halkımıza düşman oldu," diye açıkladı. "Neredeyse türümüzü yok etmeyi başarıyordu."

"O halde, hayat arkadaşımın karanlığa yenik düşmüş olması mümkün." Sesinde hüznün vardı. "Diğerleri bu haberle tedirgin olacak. Görevimize devam etmek zaman zaman zor oldu."

"Diğerleri mi?" Petru sordu.

"Dört kapı ve bu kapıları koruyan dört kişi var," dedi Liona. "İblisler kaçmaya ve kartların koruyucusuna ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışırken her birimiz tetikte olmalıyız."

"Diğer üç Karpatyalı kadın mı?" Nicu sordu. "Bu kadınlar yüzyıllardır yalnız mı? Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Birbirimize söz verdik," diye açıkladı Liona. "Bazen yer değiştiriyorduk ki en azından yeni bir ortamımız olsun. Yeni şeyler görmek için. Yeni maceralar yaşayalım. Sık sık konuşurduk. Gaia aynı yerde sıkışıp kalan tek kişiydi ama hepimiz onunla dünyamız ve içinde meydana gelen değişimler hakkında paylaşabileceğimiz her şeyi paylaşmaya özen gösterdik."

"Hepiniz ölümsüzleri mi avladınız?" Nicu sordu.

"Elimizden geldiğince yakınımızda olduklarında onlardan saklandık," dedi Liona. "Ama bölgemizde çok fazla insan öldürürlerse, o zaman başka seçeneğimiz yokmuş gibi hissederdik."

Sandu, elbette bir seçeneği olduğunu ağzından kaçırmamak için parmaklarını Adalasia'nın parmaklarına doladı. Onunla gurur duyuyordu ama vampirlerle savaşmaya hakkı yoktu. Tıpkı annesi gibi onun da babası tarafından vampirlerle savaşmak üzere eğitildiğini biliyordu ama bu kabul edilmiş bir uygulama değildi. Onları avlamamaları gerekiyordu. Onlarla sadece kesinlikle gerekliyse, yani ölüm kalım meselesiyse savaşacaklardı.

"İlk başta birlikte buluşmaya ve ölümsüzlerle mücadele konusunda bilgi alışverişinde bulunmaya çalıştık. Eğer usta bir vampirse, onu yenmeye çalışmadık. Daha küçük olanları yok etmede oldukça iyi olana kadar üzerinde çalıştık. Eğer birimiz yaralanırsa, diğerleri onu iyileştirmeye gelirdi. Kapılar ve portallar ilk birkaç yüzyılda çok güçlüydü. Ancak daha sonra yıpranmaya başladılar ve biz de görev yerlerimizi terk etmeye cesaret edemedik."

Sandu Adalasia'nın avucunu ağzına götürdü ve ortasından öptü. "Artık vampiri avlamana ya da kapıyı korumana gerek kalmayacak. Karpat Dağları'na gitmek ya da arkadaşlarını görmek istersen, bunu yapmakta özgürsün, ancak seni uzun bir süre kendime yakın tutmayı tercih ederim."

"Kapıyı korumak hâlâ benim görevim Sandu," dedi Liona. Sesi çok sakindi ama inancının sağlamlığından şüphe edilemezdi.

"Sadece bu görevde size yardımcı olmaya hazır olduğumu söylüyorum."

Ona gülümsedi. "Burada olmanı hâlâ güçlkle kabullenebiliyorum Sandu. Çok zaman geçti. Bir süre sonra yıllar birbirine karıştı. Benim gibi kapıların diğer koruyucuları da geçitlerin zayıfladığını biliyordu. Kartları elinde tutanların bir an önce gelmesi gerektiğini, yoksa kapılardan birinin düşeceğini de biliyorduk. Kartların arada bir yenilenmesi gerekiyordu ve yüzyıllar oldu.

"Kanım kartın üzerine düştüğünde, geçidin onarımı yapılacak ve ayakta kalacak. Senin gibi diğerleri, Adalasia, buraya zamanında gelmek zorundalar. Geçitlerini mühürlemeli ve destelerini yenilemeliler."

"Gaia'dan ne haber?" Tiberiu sordu. "Onun için hiç şans yok mu?"

"Adalet'in bir hayat arkadaşı olduğuna ve hayat arkadaşının onunla bağlantı kurabileceğine inanıyor. Eğer bu gerçekleşirse, kapı bekçileri, Gaia ve onun hayat arkadaşı arasında, onun gücüyle onu serbest bırakabileceğimize inanıyoruz. Bunun gerçekten olması ihtimaline karşı bir plan oluşturuyoruz. En büyük sorun, biz Adalet ve Gaia'nın kaçmasına izin verirken iblisleri o diyarda tutmak olacaktır. Bu çok uzak bir ihtimal ve büyük olasılıkla gerçekleşmeyecek. Bu, zihnimizi meşgul etmek için planladığımız bir şey."

"Anlaşılan kararını kabul etmem gerekiyor," dedi

Tiberiu. "Onu terk etmeyecek," diye tekrarladı

Liona.

"O zaman ben gideyim," dedi Tiberiu ve eski dünyanın kibarlığıyla eğildi. "Çok uzun zamandır başkalarıyla bu kadar uzun süre vakit geçirmemiştım. Eğer sakıncası yoksa, Gaia'yı sormak, yaşadığından ve kararının kesin olduğundan emin olmak için ara sıra geri döneceğim."

Liona, "Ziyaretinizi dört gözle bekleyeceğim," dedi.

Sandu'nun midesi daraldı. Çiftleşmemiş bir Karpat erkeği her an dönüşebilirdi ve Tiberiu çok eskiydi, çok yakındı. Liona ona yalnız dönme izni vermişti ve bu ne Sandu'nun ne de kadimlerin hoşuna gitmişti.

Sandu ayağa kalktı ve Tiberiu'yla birlikte kapıya gitti. Savaşçıya saygı duyuyordu. Çoğu Karpatlının aklına bile gelmeyecek kadar uzun süre onuruyla direnmişti. Sandu onun kollarını kavradı. *"Arwa-arvod mäne me ködak,"* dedi. Adalasia için, *"Onurun karanlığa engel olsun,"* diye yorumladı.

"Kendine iyi bak, Sandu. Onlara iyi bak." Tiberiu gitmiş, sanki hiç var olmamış gibi gecenin içinde eriyip gitmişti. Rüzgâr ağaçların arasından süzülüp yaprakları hışırdatırken Sandu kapı aralığında durdu, kalbi ağırlaşmıştı.

Gel bize katıl, diye fısıldadı Adalasia zihnine. Okşayan okşamalar. Okşayan aşk. *O onuru seçecek. Her zaman öyle yaptı ve yapmaya devam edecek.*

Sandu ona bakmak için başını çevirdi. Kadınına. Hayat arkadaşına. Bakışları kardeşlerinin üzerinde kaydı. İyi adamlar. En iyileri. Onlar henüz kendilerininkini bulamamışken, o nasıl bir mucize bulmayı başarmıştı? Ve kız kardeşi. Tüm bu uzun yüzyıllar boyunca çok cesur davranmıştı. Onun geri dönmesini bekledi. Hayat arkadaşını bekledi. Yalnızdı. Neden ona bu hediye, bu hazine verilmişti de onlara verilmemişti?

Sandu, sen bunu hak ediyorsun. Mutluluğu bulacaklar.

Liona, "Adalasia, kapıyı güçlendirmek için kartı yenilemem gerekiyor," dedi.

Adalasia son kartı, başlangıçta Sandu'dan bile şiddetle ve koruyarak sakladığı tanrıça kartını almak için elini gömleğinin içine soktu. Kapıyı kapattı ve kendisi için dünyalara bedel olan iki kadının arkasındaki sehpaye döndü.

Liona tanrıça kartını Adalasia ile arasındaki küçük masanın üzerine koydu ve tırnağının ucuyla bileğini açtı. Bileğini kartın üzerinde tutarak, kırmızı yağmur malzemeyi doyurana kadar kıpkırmızı damlaların teker teker kartın üzerine düşmesine izin verdi. Koyu bir yakuta dönüşmeye başlayan kaplamanın altındaki görüntü görünmez olana kadar.

Liona yarayı kapatmak için bileğini yaladı. Kart yavaşça kanı emip temizlenmeye başlarken, hepsi, hatta yakınlarda toplanan muhafızlar bile hayranlıkla izlediler.

Odada büyük bir kükreme yankılandı, kartlar yeniden doğuş hissiyle savaşıırken bir öfke feryadını yatıştırıcı bir şarkı izledi.

"Kapı bir kez daha sağlam. Onarıldı," dedi Liona memnuniyetle.

Tanrıçanın onlara bakması uzun sürmedi, tamamen temiz ve sanki yepyeni görünüyordu.

Adalasia diğer kartların bulunduğu keseyi çıkarıp tanrıça kartını da onların arasına koyarken Liona'ya gülümsedi. "Teşekkür ederim, Liona."

"Sana minnettar olan benim. Kardeşimi kurtardın ve Adalet'in kaçmasını ve iblislerin serbest kalmasını engellemek için tam zamanında geldin." Liona kardeşine bakmak için başını geriye eğdi. "Gerçekten evini burada mı yapacaksın?" Sesinde hafif bir titreme vardı.

Ellerini onun omuzlarına bıraktı. "Evet. Adalasia ve ben sana yakın kalmak istiyoruz."

Adalasia yorgun ve hayat arkadaşıyla yalnız kalmak istiyor, diye fısıldadı Adalasia onun zihnine. Sesi boğucuydu. Şehvetliydi. Bir davet.

Sandu kız kardeşinin başının üstüne bir öpücük bıraktı. "Bu gece toprağa gitmek için bir yer bulacağız Liona ve bir sonraki yükselişte seninle buluşacağız." Muhafızlara baktı.

"Sen yerleşene kadar buralarda olacağız Sandu," dedi Benedek. "Sonra da hayat arkadaşlarımızı aramaya çıkacağız. Adalasia bize yön verdi ve ihtiyacımız olan da buydu."

Sandu kadınına gülümsedi. "Bu konuda çok iyi."

Kadının derisinin altında bir renk belirdi.

Herhangi bir yönlendirmeye ihtiyacın olduğunu sanmıyorum, Sandu.

Bu gece değil, yapmadı. Onu kucakladı ve dışarı çıkardı, sanki her şeye sahipmiş gibi hissediyordu. Her şeye sahipti. Manastıra geri dönmeyi ya da her şeye son vermeyi düşündüğü çatıdan çok uzaktaydı. Ona bir mucize verilmişti ve bir anını daha boşa harcamayacaktı.

EK 1

KARPAT ŞİFASI ŞANTS

Karpat şifa ilahilerini doğru bir şekilde anlamak için birkaç alanda arka plan gereklidir:

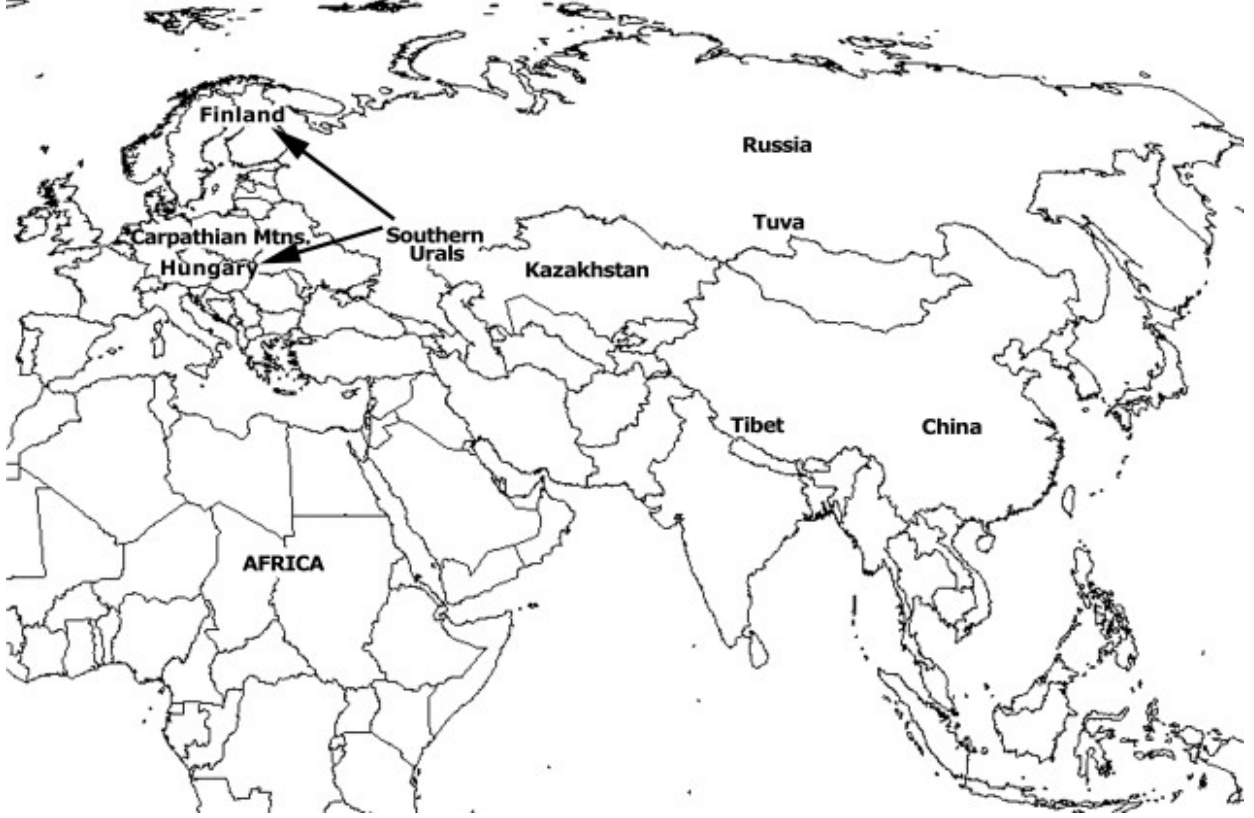
1. Karpatların şifa konusundaki görüşleri
2. Karpatların Küçük şifa İlahisi
3. Karpatların Bk şifa İlahisi
4. Karpat müzik estetiği
5. Ninni
6. Dünyayı İyileştiren şarkı
7. Karpat ilahi söyleme tekniği

1. KARPATLARIN şIFAYA BAKIşI

Karpatlar, coğrafi kökenleri en azından Güney Ural Dağları'na kadar (günümüz Kazakistan bozkırlarının yakınında), Avrupa ve Asya arasındaki sınırda izlenebilen göçebe bir halktır. (Bu nedenle günümüz dilbilimcileri bu dilin Karpatların dili olduğunu bilmeden dillerini "proto-Uralca" olarak adlandırmaktadır). Çoğu göçebe halktan farklı olarak Karpatlar, mevsimler ve iklim değiştikçe yeni otlaklar bulma ihtiyaı ya da daha iyi ticaret arayışı nedeniyle g etmemişlerdir. Bunun yerine, Karpatların hareketleri bk bir amaç tarafından yönlendiriliyordu: doğru toprağa, gençleştirici güçlerini bk ölçüde artıracak türden bir zenginliğe sahip bir toprak bulmak.

Yüzyıllar boyunca batıya doğru göç ettiler (yaklaşık altı bin yıl önce), ta ki sonunda Macaristan Krallığı'nın yemyeşil ovalarını uzun bir kavisle çevreleyen Karpat Dağları'nda mükemmel vatanlarını -susularını- bulana kadar. (Macaristan Krallığı, I. Dünya Savaşı'ndan sonra krallık toprakları birkaç ülke arasında blnene kadar bin yıldan fazla bir süre boyunca gelişti ve Macarcayı Karpat Havzası'nın baskın dili haline getirdi: Avusturya, Çekoslovakya, Romanya, Yugoslavya ve modern Macaristan).

Güney Urallar'dan (Karpas dilini paylaşan ama Karpas olmayan) diğers halklar farklı yönlere göç etmiştir. Bazıları Finlandiya'da son buldu; bu da modern Macar ve Fin dillerinin neden eski Karpas dilinin çağdaş torunları arasında yer aldığını açıklıyor. Seçtikleri Karpas anavatanlarına sonsuza dek bağılı olsalar da, Karpaslar dünyayı dolaşmaya devam etmekte ve yavrularını zorlanmadan doğurup büyötmelerini sağlayacak cevapları aramaktadırlar.



Coğrafi kökenleri nedeniyle, Karpasların şifa konusundaki görüşleri daha geniş Avrasya şamanist geleneğiyle çok şey paylaşır. Muhtemelen bu geleneğin en yakın modern temsilcisi Tuva'da bulunmaktadır (ve "Tuvinian Şamanizmi" olarak anılmaktadır)- bir önceki sayfadaki haritaya bakınız.

Karpaslar'dan Sibirya şamanlarına kadar Avrasya şamanist geleneği, hastalığın insan ruhundan kaynaklandığını ve ancak daha sonra çeşitli fiziksel durumlar olarak ortaya çıktığını savunmuştur. Bu nedenle, şamanistik şifa,

bedeni ihmal etmemekle birlikte, ruha ve onun iyileşmesine odaklanmıştır. En derin hastalıkların, hasta kişinin ruhunun tamamının ya da bir kısmının bedenden uzaklaştığı (öte âlemlere) ya da kötü bir ruh tarafından ele geçirildiği ya da ele geçirildiği ya da her ikisinin birden yaşandığı "ruh göçü"nden kaynaklandığı anlaşılmıştır.

Karpatlar bu büyük Avrasya şamanist geleneğine aittir ve onun görüşlerini paylaşırlar. Karpatların kendileri hastalıklara yenik düşmezken, Karpat şifacıları en derin yaralara da benzer bir "ruh göçünün" eşlik ettiğini anlamışlardır.

"Ruhun ayrılması" teşhisine ulaştıktan sonra, şifacı-şamanın ruhu kurtarmak için cehenneme doğru ruhani bir yolculuk yapması gerekir. Şaman yol boyunca, özellikle de arkadaşının ruhunu ele geçirmiş olan iblis ya da vampirle mücadele etmek gibi muazzam zorlukların üstesinden gelmek zorunda kalabilir.

"Ruhun ayrılması" kişinin bilinçsiz olmasını gerektirmez (ancak bu da kesinlikle söz konusu olabilir). Bir kişinin hala bilinçli görünebileceği, hatta konuşabileceği ve başkalarıyla etkileşime girebileceği, ancak yine de ruhunun bir parçasının eksik olabileceği anlaşılmıştır. Deneyimli bir şifacı ya da şaman yine de sorunu, başkalarının gözden kaçırabileceği ince işaretlerde anında görebilirdi: kişinin dikkatinin arada bir dağılması, yaşama dair coşkusunda azalma, kronik depresyon, "aura"nın parlaklığında azalma ve benzerleri.

2. KARPATLARIN DAHA AZ ŞİFALI İLAHİSİ

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi) doğası gereği sadece fiziksel olan yaralar için kullanılır. Karpatyalı şifacı bedenini terk eder ve saf enerji kullanarak büyük ölümcül yaraları içten dışa iyileştirmek için yaralı Karpatyalının bedenine girer. Yaralı Karpatyalıya kanını verirken "Senin hayatın için kendi hayatımı özgürce sunuyorum" der. Karpatyalılar topraktan oldukları ve toprağa bağlı oldukları için anavatanlarının toprağıyla şifa bulurlar. Tükürükleri de gençleştirici güçleri için sıklıkla kullanılır.

Karpat ilahilerine (hem Küçük hem de Büyük) şifalı bitkilerin, Karpat mumlarından elde edilen aromaların ve kristallerin eşlik etmesi de çok yaygındır. Kristaller (ilahilerle birleştirildiğinde)

Karpatların tüm evrenle olan empatik ve psişik bağlantısı) çevrelerinden pozitif enerji toplamak için kullanılır ve bu enerji daha sonra şifayı hızlandırmak için kullanılır. Mağaralar bazen şifa için ortam olarak kullanılır.

Küçük Şifa İlahisi Vikirnoff Von Shrieder ve Colby Jansen tarafından, *Karanlık Sır'da* anlatıldığı gibi, kalbi bir vampir tarafından sökülen Rafael De La Cruz'u iyileştirmek için kullanılmıştır.

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi)

Aynı ilahi tüm fiziksel yaralar için kullanılır. "Sívadaba" (kalbinin içine), vücudun hangi kısmı yaralanmışsa ona atıfta bulunacak şekilde değiştirilir.

Ku'nasz, nélkül sívdobbanás, nélkül fesztelen löly.

Uyuyormuş gibi yatıyorsun, kalbin atmıyor, nefes alamıyorsun.

Ot élidamet andam szabadon élidadért.

Senin hayatın için kendi hayatımı özgürce sunuyorum.

O jelä sielam jöorem ot ainamet és soje ot élidadet.

Işık ruhum bedenimi unutur ve senin bedenine girer.

O jelä sielam pukta kinn minden szelemeket belsö.

Benim ışık ruhum, içimdeki tüm karanlık ruhları dışarı kaçırmaya gönderir.

Pajhak o susu hanyet és o nyelv nyálamet sívadaba.

Vatanımızın toprağını ve dilimin tükürüğünü kalbine bastırıyorum.

Vii, o verim soje o verid andam.

Sonunda, kanına karşılık kanımı sana veriyorum.

Bu ilahiyi dinlemek için ChristineFeehan.com/members/ adresini ziyaret edin.

3. KARPATLARIN BÜYÜK ŞİFA İLAHİSİ

Karpat şifa ilahilerinin en iyi bilineni ve en dramatik olanı ***En Sarna Pus'***tur (**Büyük Şifa İlahisi**). Bu ilahi yaralı ya da bilinçsiz bir Karpatyalının ruhunu iyileştirmek için söylenir.

Tipik olarak bir grup erkek hasta Karpatlının etrafında bir daire oluşturur ("onu ilgimiz ve şefkatimizle kuşatmak" için) ve ilahiye başlardı. Şaman, şifacı ya da lider bu şifa töreninin baş aktörüdür. Klan üyelerinin yardımıyla cehenneme ruhani yolculuğu yapacak olan aslında odur. Amaçları vecd halinde dans etmek, şarkı söylemek, davul çalmak ve ilahi söylemektir; bu sırada (ilahinin sözleri aracılığıyla) yolculuğun kendisini - her adımını, tekrar tekrar - şamanın trans halinde bedenini terk edip o yolculuğu yaptığı noktaya kadar görselleştirirler. (Aslında *vecd* kelimesi Latince *ex statis*'ten gelir ve kelimenin tam anlamıyla "bedenin dışına çıkmak" anlamına gelir).

Karpat şifacısının diğer pek çok şamana göre sahip olduğu bir avantaj, kayıp kardeşiyle arasındaki telepatik bağıdır. Çoğu şaman kayıp kardeşini aramak için karanlık diyarlarda dolaşmak zorundadır. Ancak Karpat şifacısı zihninde kayıp kardeşinin ona seslenişini doğrudan "duyar" ve böylece onun ruhunu bir hedef işaretçisi gibi "sıfırlayabilir". Bu nedenle Karpat şifacılığı, bu türden diğer geleneklerin çoğundan daha yüksek bir başarı oranına sahip olma eğilimindedir.

Büyük Şifa İlahisi'nin sözlerini tam olarak anlayabilmek için "öteki dünya" coğrafyasının bir kısmını incelememiz faydalı olacaktır. "Büyük Ağaç "a (Karpatça: *En Puwe*) atıfta bulunmaktadır. Karpat geleneği de dahil olmak üzere pek çok kadim gelenek, dünyaları

-göksel dünyalar, bizim dünyamız ve öte alemler- büyük bir direğe, eksene ya da ağaca "asılmışlardır". Burada, yeryüzünde, bu ağacın yarısında, dallarından birinde konumlanmış durumdayız. Bu nedenle, birçok eski metin maddi dünyadan "orta dünya" olarak bahseder: cennet ve cehennemin ortası. Ağaca tırmanmak insanı cennet dünyalarına götürür. Ağacın köklerine inmek ise cehennem alemlerine götürürdü. Şaman mutlaka Büyük Ağaç'ta yukarı ve aşağı hareket etme ustasıydı, bazen

yardımsız ve bazen de bir hayvan ruhu rehberinin yardımıyla (hatta sırtına binerek). Çeşitli geleneklerde bu Büyük Ağaç *axis mundi* ("dünyaların eksenini"), Yggdrasil (İskandinav mitolojisinde), Meru Dağı (Tibet geleneğinin kutsal dünya dağı) vs. olarak bilinir. Cenneti, arafı/dünyası ve cehennemiyile Hristiyan kozmosu da karşılaştırmaya değerdir. Hatta Dante'nin *İlahi Komedya*'sında da benzer bir topografya verilmiştir: Dante önce dünyanın merkezindeki cehenneme; sonra yukarıya, Kudüs'ün tam karşısında yer alan Araf Dağı'na; sonra daha da yukarıya, Araf Dağı'nın zirvesindeki yeryüzü cenneti Eden'e ve en sonunda da yukarıya, Cennet'e doğru bir yolculuğa çıkarılır.

Şamanist gelenekte, küçük olanın her zaman büyük olanı yansıttığı; kişisel olanın her zaman kozmik olanı yansıttığı anlaşılmıştır. Kozmosun daha büyük boyutlarındaki bir hareket aynı zamanda içsel bir hareketle de çakışır. Örneğin, kozmosun *axis mundi*'si bireyin omurga sütununa karşılık gelir. *Axis mundi*'de yukarı ve aşağı yapılan yolculuklar genellikle şaman veya mistiğin omurgasındaki doğal ve ruhani enerjilerin (bazen *kundalini* veya *şakti* olarak da adlandırılır) hareketleriyle çakışır.

En Sarna Pus (Büyük Şifa İlahisi)

Bu ilahide ekä ("erkek kardeş"), iyileştirilecek kişiye bağlı olarak "kız kardeş", "baba", "anne" ile değiştirilirdi.

Ot ekäm ainajanak hany, jama.

Kardeşimin bedeni ölüme yakın bir toprak yığını.

Ben, ot ekäm kuntajanak, pirüdak ekäm, gond és irgalom türe.

Bizler, kardeşimin klanı olarak, onu ilgi ve şefkatimizle kuşatıyoruz.

O pus wäkenkek, ot oma 'sarn ank, és ot pus fünk, álnak ekäm ainajanak, pitänak ekäm ainajanak elävä.

İyileştirici enerjilerimiz, kadim büyü sözleri ve şifalı otlar kardeşimin bedenini kutsuyor, onu canlı tutuyor.

***Ot ekäm sielanak pälü. Ot ombo 'ce pälüja juta alatt o jüti, kinta, és szelemek
lamtijaknak.***

Ama benim kardeşinin ruh o sadece yarısı. Onun
diğer yarım dolaşiyor içinde Cehennem.

Ot en mekemşaman; kulgedak otti ot ekäm ombo 'ce pälüjanak.

Benim büyük eylemim bu: Kardeşimin diğer yarısını bulmak için seyahat ediyorum.

***Rekatüre, saradak, tappadak, odam, kaşa o numa waram, és avaa owe o lewl
mahoz.***

Ruh kuşumu çağırmak ve diğer dünyanın kapısını açmak için dans ediyoruz,
ilahiler söylüyoruz, coşkulu hayaller kuruyoruz.

Ntak o numa waram, és mozdulak; jomadak.

Ruh kuşuma biniyorum ve hareket etmeye başlıyoruz; yola çıktık.

***Piwtädak ot En Puwe tyvinak, e 'cidak alatt o jüti, kinta, és szelemek
lamtijaknak.***

Büyük Ağacın gövdesini takip ederek cehenneme düşeriz.

Fázak, fázak nó o 'saro.

Hava soğuk, çok soğuk.

Juttadak ot ekäm o akarataban, o sívaban és o sielaban.

Kardeşim ve ben akıl, kalp ve ruh olarak birbirimize bağlıyız.

Ot ekäm sielanak kaşa engem.

Kardeşimin ruhu beni çağırıyor.

Kuledak és piwtädak ot ekäm.

Duyuyorum ve izini takip ediyorum.

Sayedak és tuledak ot ekäm kulyanak.

Kardeşimin ruhunu yiyen iblisle karşılaştım.

Nenäm 'coro, o kuly torodak.

Öfkeyle, iblisle savaşıyorum.

O kuly pël engem.

Benden korkuyor.

Lejkkadak o kaŋka salamaval.

Boğazına bir şimşek çakıyorum.

Molodak ot ainaja komakamal.

Çıplak ellerimle vücudunu parçaladım.

Toja és molanâ.

Eğilir ve parçalanır.

Hän 'caða.

Kaçıyor.

Manedak ot ekäm sielanak.

Kardeşimin ruhunu kurtaracağım.

Alə dak ot ekam sielanak o komamban.

Kardeşimin ruhunu elimin boşluğuna alıyorum.

Alə dam ot ekam numa waramra.

Onu ruh kuşumun üzerine kaldırıyorum.

Piwtädak ot En Puwe tyvijanak és sayedak jülleen ot elävü ainak majaknak.

Büyük Ağaç'ı takip ederek yaşayanlar diyarına dönüyoruz.

Ot ekäm elü jülleen.

Kardeşim tekrar yaşıyor.

Ot ekäm weńca jülleen.

O yeniden tamamlandı.

Bu ilahiyi dinlemek için ChristineFeehan.com/members/ adresini ziyaret edin.

4. KARPAT MÜZİK ESTETİĞİ

Söylenen Karpat parçalarında ("Ninni" ve "Toprağı İyileştirme Şarkısı" gibi), Ural coğrafi bölgesindeki müzik geleneklerinin birçoğu tarafından paylaşılan unsurları duyacaksınız; bunlardan bazıları Doğu Avrupa'dan (Bulgar, Romen, Macar, Hırvat) Romanlara ("çingene") kadar hala varlığını sürdürmektedir. Bu unsurlar şunları içerir:

- bir parçayı veya bölümü bitirmek için minörden majöre ani bir geçiş ("Picardy üçlemesi" olarak adlandırılır) de dahil olmak üzere majör ve minör modaliteler arasında hızlı değişim ("Ninni" nin sonunda olduğu gibi)
- yakın (sıkı) armonilerin kullanımı
- kısa süreler için *ritardi* (hızın yavaşlatılması) ve *crescendi* (sesin yükselmesi) kullanımı
- şan geleneğinde *glissandi* (slayt) kullanımı
- şarkı söyleme geleneğinde trillerin kullanılması ("Dünyayı İyileştirme Şarkısı"nın son çağrısında olduğu gibi) - birçoğumuzun daha aşına olduğu bir şarkı söyleme geleneği olan Keltçe'ye benzer şekilde
- paralel beşlilerin kullanımı ("Dünyayı İyileştirme Şarkısı"nın son çağrısında olduğu gibi)
- uyumsuzluğun kontrollü kullanımı

- "çağrı ve yanıt" ilahi (tipik . birçok . ve dünya ilahi gelenekleri)
- dramatik etkiyi arttırmak için bir müzikal çizginin uzunluğunu (birkaç ölçü ekleyerek) uzatmak
- ve çok daha fazlası

"Lullaby" ve "Song to Heal the Earth" Karpat müziğinin iki farklı biçimini (sessiz, samimi bir parça ve enerjik bir topluluk parçası) göstermektedir - ancak biçim ne olursa olsun, Karpat müziği duygu doludur.

5. LULLABY

Bu şarkı, çocuk henüz anne karnındayken ya da düşük tehlikesi belirlediğinde bir kadın tarafından söylenir. Bebek annenin içindeyken şarkıyı duyabilir ve anne de çocukla telepatik olarak bağlantı kurabilir. Ninni çocuğa güven vermek, bebeği tutunmaya, kalmaya teşvik etmek içindir - çocuğa doğuma kadar içeriden bile sevgiyle korunacağına dair güven vermek içindir. Son dize, kelimenin tam anlamıyla, annenin sevgisinin çocuğunu çocuk doğana kadar koruyacağı ("yükseleceği") anlamına gelir.

Müzikal olarak Karpat "Ninnisi", dünyadaki çeşitli geleneksel ninnilerin önemli bir kısmı gibi (belki de en ünlüsü Brahms'ın Ninnisi'dir) üç çeyrek zamanlıdır ("vals zamanı"). Solo ses için yapılan düzenleme orijinal bağlamı yansıtmaktadır: bir annenin çocuğuna eşlik etmeden söylediği şarkı. Koro ve keman topluluğu için yapılan düzenleme, en basit Karpat parçalarının bile ne kadar müzikal olduğunu ve çağdaş enstrümantal veya orkestral düzenlemelere ne kadar kolay uyum sağladığını göstermektedir. (Dvorák ve Smetana da dahil olmak üzere çok sayıda çağdaş besteci benzer bir keşiften faydalanarak diğer geleneksel Doğu Avrupa müziklerini senfonik şiirlerinde işlemişlerdir).

Odam-Sarna Kondak (Ninni)

Tumtesz o wäke ku pitasz belsõ.

İçinizde tuttuğunuz gücü hissedin.

Hiszasz sívadet. Én olenam gæidnod.

Kalbine güven. Ben senin rehberin olacağım.

Sas csecsemôm; kuñasz.

Sus, bebeğim; gözlerini kapat.

Rauho jone ted.

Huzur size gelecek.

Tumtesz o sívdobbanás ku olen lamt3ad belsõ.

İçindeki ritmi hisset.

Gond-kumpadek ku kim te.

Seni kaplayan sevgi dalgaları.

Pesünak te, asti o jüti, kidüsz.

Yükseleceğin geceye kadar koru.

Bu şarkıyı dinlemek için ChristineFeehan.com/members/ adresini ziyaret edin.

6. YERYÜZÜNÜ İYİLEŞTİRMEK İÇİN ŞARKI

Bu, Karpat kadınları tarafından çeşitli toksinlerle dolu toprağı iyileştirmek için kullanılan toprağı iyileştirme şarkısıdır. Kadınlar dört bir yanda pozisyon alır ve sevgi ve saygıyla şifa enerjisini çekmeleri için evrene seslenirler. Yeryüzünün toprağı onların dinlenme yeri, gençleştikleri yerdir ve onu sadece kendileri için değil, doğmamış çocukları, erkekleri ve yaşayan çocukları için de güvenli hale getirmelidirler. Bu, kadınlar tarafından birlikte gerçekleştirilen, seslerini uyum içinde yükselten ve yeryüzünün minerallerini ve iyileştirici özelliklerini ortaya çıkıp çocuklarını kurtarmalarına yardım etmesi için çağıran güzel bir ritüeldir. Türleri kadar eski bir törende dünyayı iyileştirmek için kelimenin tam anlamıyla dans ediyor ve şarkı söylüyorlar. Dans ve şarkının notaları şifacıların çıplak ayaklarında hissedilen toksinlere göre ayarlanıyor. Ayaklar yerleştirilir

ve dans yapılırken eller zarif bir şekilde iyileştirici bir büyü örer. Toprak bebekler için hazırlanırken özellikle dikkatli olmaları gerekir. Bu bir sevgi ve şifa törenidir.

Müzikal olarak ritüel birkaç bölüme ayrılmıştır:

- **İlk mısra:** İlahi liderinin solo olarak "çağrı "yı söylediği ve ardından kadınların bir kısmının ya da tamamının Karpat müzik geleneğine özgü yakın armoni tarzında "yanıt "ı söylediği bir "çağrı-yanıt" bölümü. Tekrarlanan yanıt -Ai, *Emä Ma ye*- şifa ritüeli için güç kaynağının çağrısıdır: "Oh, Doğa Ana."
- **İlk koro:** Bu bölüm el çırpma, dans, antik kornalar ve ritüelin dayandığı enerjileri çağırmak ve yükseltmek için kullanılan diğer araçlarla doludur.
- **İkinci mısra**
- **İkinci koro**
- **Kapanış invokasyonu:** Bu kapanış bölümünde, iki şarkı lideri yakın bir uyum içinde, şarkının/ritüelin önceki bölümlerinde toplanan tüm enerjiyi alır ve tamamen şifa amacına odaklar.

Dinleyecekleriniz, tipik olarak çok daha uzun bir ritüel olan, ayet ve koro bölümlerinin geliştirildiği ve kapanış duasının tek bir yorumuyla kapanmak üzere birçok kez tekrarlandığı kısa tatlardır.

Sarna Pusm O Mayet (Dünyayı İyileştiren Şarkı)

İlk ayet

Ai, Emä Maye,

Oh, Tabiat Ana,

Me sívadbín lańaak.

Biz senin sevgili kızlarımız.

Me tappadak, me pusmak o mayet.

Dünyayı iyileştirmek için dans ediyoruz.

Me sarnadak, me pusmak o hanyet.

Dünyayı iyileştirmek için şarkı söylüyoruz.

Sielanket jutta tedet it,

Şimdi size katılıyoruz,

Sívank és akaratank és sielank juttanak.

Kalplerimiz, zihinlerimiz ve ruhlarımız bir olur.

İkinci mısra

Ai, Emü Maye,

Oh, Tabiat Ana,

Me sívadbín lańaak.

Biz senin sevgili kızlarımız.

Me andak arwadet emäńked és me kańank o

Annemize saygılarımızı sunuyoruz ve

Põhi és Lõuna, Ida és Lääs.

Kuzey ve Güney, Doğu ve Batı.

Pide és aldyn és myös belsö.

Yukarıda ve aşağıda ve aynı zamanda içeride.

Gondank o mayenak pusbm hān ku olen jama.

Toprağa olan sevgimiz, ihtiyacı olanları iyileştirir.

Juttanak teval it,

Şimdi size katılıyoruz,

Maye mayeval.

Dünyadan dünyaya.

O pirä elidak weńca.

Yaşam döngüsü tamamlandı.

Bu ilahiye dinlemek için christinefeehan.com/members/ adresini ziyaret edin.

7. KARPAT İLAHİ TEKNİĞİ

Şifa tekniklerinde olduğu gibi, Karpatların gerçek "ilahi tekniği" de Orta Asya bozkırlarının diğer şamanist gelenekleriyle pek çok ortak noktaya sahiptir. Birincil ilahi söyleme biçimi, üst tonlar kullanılarak gırtlaktan söylenen ilahilerdi. Bu şarkı söyleme tarzının modern örnekleri halen Moğol, Tuvalı ve Tibetli geleneklerde bulunabilir. Gyuto Tibetli Budist rahiplerin gırtlaktan ilahi söylediği sesli bir örneği christinefeehan.com/carpathian_chanting/ adresinde bulabilirsiniz.

Tuva'da olduğu gibi, haritada Tibet'in Kazakistan ve Güney Urallara coğrafi yakınlığına dikkat edin.

Tibet ilahisinin başlangıç kısmı tüm seslerin tek bir ton etrafında senkronize edilmesini vurgular ve vücudun belirli bir "çakrasını" iyileştirmeyi amaçlar. Bu Gyuto gırtlaktan ilahi söyleme geleneğinin oldukça tipik bir özelliğidir ama Karpat geleneğinin önemli bir parçası değildir. Yine de ilginç bir tezat oluşturmaktadır.

Gyuto ilahi örneğinin Karpat ilahi tarzına en çok benzeyen kısmı, erkeklerin kelimeleri büyük bir güçle birlikte söyledikleri orta bölümdür. Buradaki amaç belirli bir "çakrayı" etkileyecek bir "şifa tonu" oluşturmak değil, daha ziyade

"beden dışı" yolculuğu başlatmak ve şıfacının/yolcunun yüzleşmesi ve üstesinden gelmesi gereken şeytani gçlerle savaşmak için mümkün olduğunca fazla g.

Karpat kadınlarının şarkıları ("Ninni" ve "Dünyayı İyileştirme şarkısı" ile gösterilmiştir) savaşçı erkeklerin Küçük ve Büyük şıfa İlahileri ile aynı kadim müzik ve şıfa geleneğinin bir parçasıdır. Hem erkek savaşçıların şıfa ilahilerinde hem de kadınların "Dünyayı İyileştirme şarkısı "nda aynı enstrümanlardan bazılarını duyabilirsiniz. Ayrıca, g üretme ve yönlendirme ortak amacını da p a y l a ř ı r l a r . Ancak kadınların şarkıları belirgin bir şekilde kadınsı bir karaktere sahiptir. Hemen göze çarpan bir fark, erkekler sözlerini ilahi tarzında söylerken, kadınların şarkıları melodiler ve armonilerle söyleyerek genel performansı yumuşatmalarıdır. Kadınsı, besleyici bir nitelik özellikle "Ninni "de belirgindir.

EK 2

**KARPATYA
DİL**

Tüm insan dilleri gibi, Karpatların dili de ancak uzun bir kullanım geçmişinden gelebilecek zenginlik ve nüanslar içermektedir. Bu kısa ekte olsa olsa dilin bazı temel özelliklerine değinilebilir:

1. Karpat dilinin tarihi
2. Karpatça dilbilgisi ve dilin diğer özellikleri
3. Karpat dilinden örnekler (Ritüel Sözleri ve Savaşçıların İlahisi dahil)
4. Çok kısaltılmış bir Karpat sözlüğü

1. KARPAT DİLİNİN TARİHİ

Günümüzün Karpat dili, binlerce yıl öncesinin Karpat diliyle temelde aynıdır. İki bin yıl öncesinin Latincesi gibi "ölü" bir dil, sayısız konuşmacı nesli ve büyük tarihsel dalgalanmalar nedeniyle önemli ölçüde farklı bir modern dile (İtalyanca) dönüşmüştür. Buna karşılık, binlerce yıl önce Karpatça konuşanların çoğu hala hayatta. Onların varlığı - Karpatların dünyadaki diğer büyük değişim güçlerinden kasıtlı olarak izole edilmesiyle birleştiğinde - yüzyıllar boyunca dilin bütünlüğünü koruyan dengeleyici bir güç olarak hareket etmiştir (ve etmeye devam etmektedir). Karpat kültürü de dengeleyici bir güç olarak hareket etmiştir. Örneğin, Ritüel Sözler, çeşitli şifa ilahileri (bkz. Ek 1) ve diğer kültürel eserler yüzyıllar boyunca büyük bir sadakatle aktarılmıştır.

Küçük bir istisna belirtilmelidir: Karpatların ayrı coğrafi bölgelere ayrılması bazı küçük lehçeleşmelere yol açmıştır. Bununla birlikte, tüm Karpatyalılar arasındaki telepatik bağlantı (ve her Karpatyalının düzenli olarak anavatanına dönmesi)

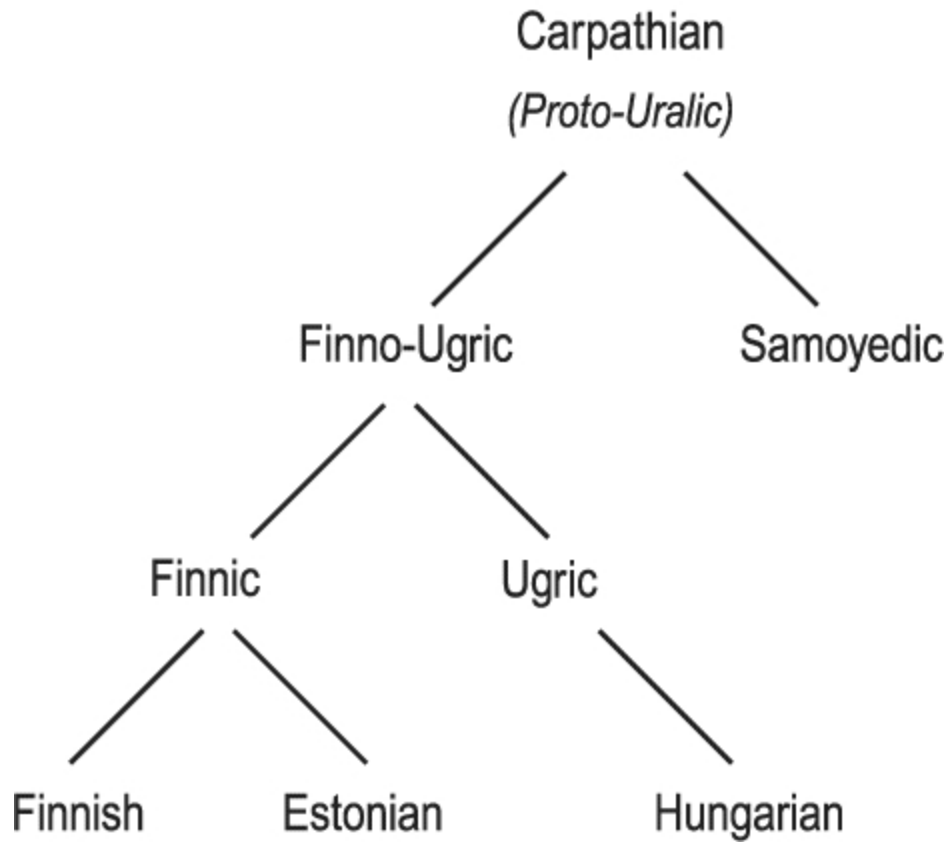
Lehçeler arasındaki farklılıklar nispeten yüzeyseldir (az sayıda yeni kelime, telaffuzda küçük farklılıklar, vb.), çünkü zihin formlarının daha derin iç dili, mekan ve zaman boyunca sürekli kullanım nedeniyle aynı kalmıştır.

Karpat dili, Ural (veya Fin-Ugor) dil ailesinin proto-diliydi (ve hala öyledir). Günümüzde Ural dilleri kuzey, doğu ve orta Avrupa'da ve Sibiry'a'da konuşulmaktadır. Dünyada yirmi üç milyondan fazla insan atalarını Karpatçaya dayandıran dilleri konuşmaktadır. Macarca (yaklaşık on dört milyon kişi tarafından konuşulmaktadır), Fince (yaklaşık beş milyon kişi tarafından konuşulmaktadır) ve Estonca (yaklaşık bir milyon kişi tarafından konuşulmaktadır) bu proto-dilin günümüzdeki üç büyük torunudur. Ural ailesindeki yirmiden fazla dili birleştiren tek faktör, atalarının (yaklaşık altı bin yıl önce başlayarak) Ural ailesindeki çeşitli dillere ayrılan ortak bir proto-dile -Karpatça- kadar izlenebilmesidir. Aynı şekilde, İngilizce ve Fransızca gibi Avrupa dilleri de daha iyi bilinen Hint-Avrupa ailesine aittir ve ortak bir proto-dil atasından (Karpatça'dan farklı bir dil) evrimleşmiştir.

Aşağıdaki tablo, dil ailesindeki bazı benzerlikler hakkında bir fikir vermektedir.

Not: Finik/Karpat "k" harfi sıklıkla Macar "h" harfi olarak karşımıza çıkar. Benzer şekilde, Fin/Karpat "p" si sıklıkla Macar "f" sine karşılık gelir.

THE CARPATHIAN LANGUAGE



Karpat

(proto-Uralca)

elä-live

elid-life

pesä-nest

kola-die

pälä-yarım, yan

Fince

(Suomi)

elä-live

elinikä-life

pesä-nest

kuole-die

pieltä-eğmek, yana yatırmak

Macarca

(Magyar)

él-live

élet-life

fészek-nest

hal-die

fél, fele-arkadaş insan,
arkadaş (yarım; ikinin bir tarafı)

		feleség-karısı
ve ver	<i>anta</i> , antaa-vermek	ad-give
<i>koje-koca</i> , erkek	koira-köpek, erkek hayvanlar)	<i>here-drone</i> , testicle
wäke-power	<i>väki-halk</i> , insanlar, erkekler; kuvvet	val/-vel-with (enstrümantal sonek)
	<i>väkevã-güçlü</i> , kuvvetli	vele-onunla/onunla
ıslak-su	vesi-su	viz-su

2. KARPATÇA GRAMERİ VE DİLİN DİĞER ÖZELLİKLERİ

Deyimler. Hem eski bir dil hem de bir toprak halkının dili olarak Karpatça, soyutlamalardan ziyade somut, "dünyevi" terimlerden inşa edilen deyimleri kullanmaya daha meyillidir. Örneğin, bizim modern soyutlamamız olan "değer vermek" Karpatçada daha somut bir şekilde "kalbinde tutmak" olarak ifade edilir; "cehennem" Karpatçada "gecenin, sisin ve hayaletlerin ülkesi"dir; vb.

Kelime sırası. Bir cümledeki kelimelerin sırası, sözdizimsel roller (özne, fiil ve nesne gibi) tarafından değil, daha ziyade pragmatik, söylem odaklı faktörler tarafından belirlenir. Örnekler: "*Bağlı vagyok.*" ("Seninim ben."); "*Sívamet andam.*" ("Kalbimi sana veriyorum.")

Sondan eklemeli. Karpat dili eklemelidir; yani daha küçük bileşenlerden daha uzun kelimeler oluşturulur. Eklemeli bir dil, anlamları genellikle benzersiz olan ve üst üste binmeden birbiri ardına birleştirilen son ekler veya ön ekler kullanır. Karpatçada sözcükler tipik olarak bir kök ve onu takip eden bir ya da daha fazla sonekten oluşur. İçin

Örneğin, *sívambam* "*sív*" ("kalp"), ardından "*am*" ("my", "kalbim") ve ardından "*bam*" ("in", "kalbimde") köklerinden türemiştir. Tahmin edebileceğiniz gibi, Karpatça'da sondan eklemeli sözcükler bazen çok uzun ya da telaffuzu çok zor sözcükler üretebilir. Çok fazla sessiz harfin arka arkaya gelmesini önlemek için (bu da bir kelimeyi telaffuz edilemez hale getirebilir) son eklerin arasına genellikle sesli harfler eklenir.

İsim durumları. Tüm dillerde olduğu gibi Karpatçada da birçok isim durumu vardır; aynı isim cümledeki rolüne bağlı olarak farklı şekilde "yazılır". İsim halleri nominatif (isim cümleinin öznesi olduğunda), accusative (isim fiilin doğrudan nesnesi olduğunda), dative (dolaylı nesne), genitive (veya iyelik), instrumental, final, suppressive, inessive, elative, terminative ve delative'i içerir.

Karpatçadaki tüm isim durumlarının isim köklerine standart soneklerin eklenmesini içerdiğini göstermek için iyelik (veya genitif) durumunu bir örnek olarak kullanacağız. Böylece, Karpatçada sahiplik ifade etmek - "benim hayat arkadaşım," "senin hayat arkadaşın," "onun hayat arkadaşı," "onun hayat arkadaşı," vb.- iyelik ("*päläfertuilam*"-"benim hayat arkadaşım") üretmek için isim köküne ("*päläfertuil*") belirli bir son ek ("*-am*" gibi) eklemeyi gerektirir. Hangi ekin kullanılacağı, hangi kişinin ("benim", "senin", "onun", vb.) ve ismin sessiz harfle mi yoksa sesli harfle mi bittiğine bağlıdır. Aşağıdaki tabloda sadece tekil isimler için kullanılan ekler gösterilmektedir (çoğul isimler için değil) ve ayrıca günümüz Macarcasında kullanılan eklerle benzerlikleri de gösterilmektedir. (Macarca aslında biraz daha karmaşıktır, çünkü "ünlü uyumu" da gerektirir: hangi son ekin kullanılacağı isimdeki son ünlüye de bağlıdır, dolayısıyla Karpatçanın yalnızca tek bir seçeneği varken tablodaki birden fazla seçenek vardır).

Karpatça

Çağdaş Macar

(proto-

Uralca)

kişi isim biter isim biter

isim biter

isim biter in

	sesli harf	ünsüz	sesli harf	ünsüz
1. tekil (benim)	-m	-am	-m	-om, -em, -öm
2. tekil (senin)	-d	-ad	-d	-od, -ed, -öd
3. tekil (onun, onun, onun)	-ja	-a	-ja/-je	-a, -e
1. çoğul (bizim)	-nk	-ank	-nk	-unk, -ünk
2. çoğul (senin)	-tak	-atak	-tok, -tek, -tök	-otok, -etek, -ötök
3. çoğul (onların)	-jak	-ak	-juk, -jük	-uk, -ük

Not: Daha önce de belirtildiği gibi, çok fazla ünsüzün arka arkaya gelmesini önlemek için (bu da telaffuz edilemeyen kelimeler üretir) genellikle kelime ile son eki arasında ünlüler eklenir. Örneğin, bir önceki sayfadaki tabloda, ünsüzle biten tüm isimleri "a" ile başlayan son ekler takip etmektedir.

Fiil çekimleri. Modern torunları (Fince ve Macarca gibi) gibi Karpatçada da burada anlatılamayacak kadar çok fiil zamanı vardır. Biz sadece şimdiki zaman çekimine odaklanacağız. Yine, ikisi arasındaki belirgin benzerlik nedeniyle çağdaş Macarcayı Karpatça ile yan yana koyacağız.

İsimlerin iyelik durumunda olduğu gibi, fiillerin çekimi de fiil köküne bir son ek eklenerek yapılır:

Kişi	Karpatça (proto-Uralca)	Çağdaş Macar
1. tekil (veriyorum)	-am (andam), -ak	-ok, -ek, -ök
2. tekil (sen ver)	-sz (andsz)	-sz
3. tekil (o/o verir)	- (ve)	-
1. çoğul (biz veriyoruz)	-ak (andak)	-unk, -ünk
2. çoğul (siz verirsiniz)	-tak (andtak)	-tok, -tek, -tök
3. çoğul (verirler)	-nak (andnak)	-nak, -nek

Tüm dillerde olduğu gibi, Karpatçada da bu kalıba tam olarak uymayan birçok "düzensiz fiil" vardır. Ancak tablo yine de çoğu fiil için faydalı bir rehberdir.

3. KARPAT DİLİ ÖRNEKLERİ

İşte Karanlık kitaplarda kullanılan bazı kısa Karpatça konuşma örnekleri. Köşeli parantez içinde birebir çevirisini ekliyoruz. En uygun İngilizce çeviriden ilginç bir şekilde farklıdır.

Susu.

Ben geldim.

["ev/doğum yeri." "I am" o anlaşıldı, olarak o sık sık
ve dava Karpatya'da.]

Möért?

Ne için?

csitri

küçük olan

["bir şeyin küçük sürçmesi," "bir kızın küçük sürçmesi"]

ainaak enyém

sonsuz dek benim

ainaak sívamet jutta

forever mine (başka bir form)

["forever to-my-heart connected/fixed"]

sívamet

benim aşkım

["of-my-heart," "to-my-heart"]

Tet vigyázam.

Seni

seviyorum.

["seni-
seviyorum-I"]

Sarna Rituaali (Ritüel Sözler) daha uzun bir örnektir ve konuşmadan ziyade ilahi Karpatçaya bir örnektir. Tekrarlama yoluyla ilahiye müzikalite ve güç kazandırmak için yinelenen "*andam*" ("veriyorum") kullanımına dikkat edin.

Sarna Rituaali (Ritüel Kelimeler)

Te avio päläfertüilam.

Sen benim hayat arkadaşısın.

Éntölam kuulua, avio päläfertüilam.

Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum.

Ted kuuluak, kacad, kojed.

Ben sana aidim.

Élidamet andam.

Senin için hayatımı sunuyorum.

Pesämet andam.

Sana korumamı veriyorum.

Uskolfertiilamet andam.

Sana sadakatimi sunuyorum.

Sívamet andam.

Sana kalbimi veriyorum.

Sielamet andam.

Sana ruhumu veriyorum.

Ainamet andam.

Sana bedenimi veriyorum.

Sívamet kuuluak kaik ettü a ted.

Sizinkinin aynısını ben de kendime saklıyorum.

Ainaak olenszal sívambin.

Hayatınız benim için her zaman değerli olacak.

Te élidet ainaak pide minan.

Hayatın her zaman benimkinden üstün olacak.

Te avio päläfertüilam.

Sen benim hayat arkadaşımsın.

Ainaak sívamet jutta oleny.

Sonsuza dek bana bağlısın.

Ainaak terád vigyázak.

Sen her zaman benim gözetimimdesin.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen christinefeehan.com/members/ adresini ziyaret edin.

Sarna Kontakawk (Savaşçıların İlahisi) Karpat dilinin daha uzun bir başka örneğidir. Savaşçıların konseyi yerin derinliklerinde, magmanın çok altında kristallerden oluşan bir odada gerçekleşir, bu nedenle buhar doğaldır ve atalarının bilgeliği net ve odaklanmıştır. Burası prenslerine ve halklarına kan yemini ettikleri ve savaşçılar ve kardeşler olarak onur kurallarını onayladıkları kutsal bir yerdir. Burası aynı zamanda savaş stratejilerinin doğduğu ve tüm anlaşmazlıkların tartışıldığı, savaşçıların konseye getirmek ve tartışmaya açmak istedikleri endişelerinin de konuşulduğu yerdir.

Sarna Kontakawk (Savaşçıların İlahisi)

Veri isüakank-veri eküakank.

Babalarımızın kanı, kardeşlerimizin kanı.

Veri olen elid.

Kan hayattır.

Andak veri-elidet Karpatüakank, és wäke-sarna ku meke arwa-arvo, irgalom, hän ku agba, és wäke kutni, ku manaak verival.

Bu hayatı halkımıza onur, merhamet, dürüstlük ve dayanıklılık üzerine kanla yoğrulmuş bir yeminle sunuyoruz.

Verink sokta; verink kaňa terád.

Kanımız birbirine karışıyor ve seni çağırıyor.

Akasz énak ku kaňa és juttasz kuntatak it.

Çağrımıza kulak verin ve hemen bize katılın.

Bu kelimelerin telaffuzunu duymak için (ve Karpatça telaffuz hakkında daha fazla bilgi için) lütfen christinefeehan.com/members/ adresini ziyaret edin.

Kepä Sarna Pus (Küçük Şifa İlahisi), *En Sarna Pus* (Büyük Şifa İlahisi), *Odam-Sarna Kondak* (Ninni) ve *Sarna Pusm O Ma yet* (Dünyayı İyileştiren Şarkı) dahil olmak üzere Karpat şifa ilahileri için **Ek 1'e** bakınız.

4. ÇOK KISALTILMIŞ BİR KARPATÇA SÖZLÜK

Bu çok kısaltılmış Karpatça sözlük, Karanlık kitaplarda kullanılan Karpatça kelimelerin çoğunu içermektedir. Elbette, tam bir Karpatça sözlük, bütün bir dil için normal bir sözlük kadar büyük olacaktır (genellikle yüz binden fazla kelime).

Not: Aşağıdaki Karpatça isimler ve fiiller kelime **gövdeleridir**. Genellikle izole "kök" formunda görünmezler. Bunun yerine, genellikle son eklerle birlikte görünürler (örneğin, *andam- veriyorum*, sadece kök yerine, *ve*). **a** - fiil olumsuzlama (*önek*); değil (*zarf*).

aćke- tempo, adım.

aćke éntölem it-bana doğru bir adım daha at.

agba-görünüşe uygun olmak; uygun olmak (*fiil*). Doğru; görünüşe uygun; uygun (*adj.*).

ai- oh.

aina- vücut (*isim*).

ainaak- her zaman; sonsuza kadar.

o ainaak jelä peje emnimet ıamaı-sun scorch that woman forever (*Karpat küfürleri*).

ainaakä- asla.

ainaakfél- eski dost.

Ünsüzle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen ak-son eki.

aka-dikkat etmek; kulak vermek; dinlemek.

aka- arvo- saygı (*isim*). akarat-

akıl; irade (*isim*). **ál-**

kutsamak; bağlanmak. **alatt-**

aracılığıyla.

aldyn- altında; altında.

alö-kaldırmak; yükseltmek.

alte-kutsamak; lanetlemek.

amaı-ıu; bu burada; ıu; ıu orada.

ve- vermek için.

ve sielet, arwa-arvomet, és jelämet, kuulua huvémet ku feaj és ködet
ainaak - anlık zevk ve sonsuz lanet için ruhu, onuru ve kurtuluıu takas etmek.

andasz éntölem irgalomet!- merhamet edin!

arvo- değer; fiyat (*isim*).

arwa- övgü (*isim*).

arwa-arvo olen gæidnod, ekäm-ıeref sana rehberlik etsin kardeşim (*selam*). **arwa-arvo olen isäntä**, ekäm-ıeref seni korusun kardeşim (*selam*). **arwa-arvo pile sıvadet-ıeref** kalbini aydınlatsın (*selam*).

arwa-arvod- onur (*isim*).

arwa-arvod mäne me ködak-şerefiniz karanlığa engel olsun (*selamlama*).

aş- hayır (*ünlem*).

aşša-no (bir isimden önce); not (emir kipinde olmayan bir fiil ile); not (bir sıfat ile).

aşšatotello- itaatsiz.

asti- kadar.

avaa- açmak.

avio- evlenmek.

avio päläfertiil- hayat arkadaşı.

avoi- ortaya çıkarmak;

göstermek; ifşa etmek. **baszú-**

intikam; intikam. **belsó-** iç; iç.

bur- iyi; iyi.

bur tule ekämet kuntamak- well met brother- kin (*greeting*).

čađa-kaçmak; koşmak; kaçmak.

čač3-doğmak; büyümek.

ćoro-akmak; yağmur gibi

akmak. **csecsemõ-** bebek (*isim*).

csitri- küçük olan (*kadın*).

csitrim- **benim** küçük olanım

(*kadın*). **diutal-** zafer; zafer.

džinõt- kısa; kısa.

eći- düşmek.

ej- değil (*zarf, son ek*); önceki hece sesli harfle bittiğinde *nej*. ek-son

eki çoğul yapmak için ünsüzle biten bir isimden sonra eklenir. **ekä-** kardeş.

ekäm- kardeşim.

elä- yaşamak.

eläsz arwa-arvoval-şerefle yaşayasın; asilce yaşayasın (*selamlama*).

eläsz jeläbam ainaak-long ışıhta yaşayasın (*selamlama*). **elävä-** canlı.

elävä ainak majaknak-yaşayanların **ülkesi**.

elid- life.

emä- anne (*isim*).

Emä Maye- Doğa Ana.

emäen- büyükanne. **embε-**

eğer; ne zaman.

embε karmasz- lütfen.

emni- eş; kadın.

emni hän ku köd alte- lanetli kadın.

emni kuęenak ku aššatotello- itaatsiz deli.

emnim-karım; kadınım.

én- I.

en- büyük; çok; büyük.

en hän ku pesä-koruyucu (kelimenin tam anlamıyla: büyük koruyucu).

én jutta félet és ekämet-Ben bir arkadaşı ve kardeşi selamlıyorum (*selamlama*).

en Karpatii-prens (kelimenin tam anlamıyla: büyük Karpat).

én mayenak-I am of the earth.

én oma mayeka-Zaman kadar eskiyim (kelimenin tam anlamıyla: dünya kadar eski).

En Puwe-Büyük Ağaç. Yggdrasil, *axis mundi*, Meru Dağı, cennet ve cehennem vb. efsanelerle ilgilidir.

enä-çoğu. engem-

benden. **enkojra-**

kurt. és- ve.

ete-önce; önünde.

että- o.

év-yıl.

évsatz-century.

fáz-soğuk veya üşümüş hissetmek.

fél- dost; arkadaş.

fél ku kuuluaak sívam belsö- sevgili.

fél ku vigyázak- sevgili

olan. **feldolgaz-** hazırlamak.

fertiil- bereketli olan.

fesztelen- havadar.

fü- otlar; çimen.

gæidno- yol; yol. **gond-bakım;**

endişe; sevgi (*isim*). **hän-he;**

she; it; one.

hän agba- öyle.

hän ku-önek: bir kim; o kim; o ki.

hän ku agba- gerçek.

hän ku kaśwa o numamet- gökyüzü- sahibi.

hän ku kuula siela-ruhunun bekçisi.

hän ku kuulua sívamet-kalbimin bekçisi.

hän ku lejkka wäke-sarnat- hain. hän

ku meke pirämet- savunucu. **hän ku**

meke sarnaakmet- büyücü. **hän ku**

pesä- koruyucu.

hän ku pesä sieladet- ruhunuzun

koruyucusu. **hän ku pesäk kaikak-** her şeyin

koruyucusu. **hän ku piwtä-** yırtıcı hayvan;

avcı; iz sürücü.

hän ku puse- şifacı.

hän ku saa kućak- star- reacher.

hän ku tappa-katil; şiddet uygulayan kişi (*isim*). Ölümcül; şiddetli (*adj.*).

hän ku tuulmahl elidet- vampir (kelimenin tam anlamıyla: hayat hırsızı).

hän ku vie elidet-vampir (kelimenin tam anlamıyla: hayat hırsızı).

hän ku vigyáz sielamet-ruhumun **bekçisi**.

hän ku vigyáz sívamet és sielamet-kalbimin ve ruhumun **bekçisi**.

hän sívamak- sevgili.

hängem- o; o; o. **hank-** onlar.

hany-clod; toprak yığını.

hish-inanmak; güvenmek. **ho-**
nasıl.

ida- doğu. igazág-

adalet. **ila-**

parlamak.

inan-benim; **benim** (*sevgi sözcüğü*).

irgalom- şefkat; acıma; merhamet.

isä- baba (*isim*).

isäntä-evin efendisi.

Şimdi.

jaguár- jaguar.

jaka-kesmek; bölmek; ayırmak.

jakam- yara; kesik; yaralanma.

jalka- bacak.

jälleen- tekrar.

jama-hasta, enfekte, yaralı veya ölmek üzere olmak; ölüme yakın olmak.

jamatan-düşmüş; yaralı; ölüme yakın.

jelä-güneş ışıǵı; gün, güneş; ışık.

jelä keje terád-light sear you (*Karpat küfürleri*).

o jelä peje emnimet-sun scorch the woman (*Karpat küfürleri*).

o jelä peje kaik hänkanak-sun scorch them all (*Karpat küfürleri*).

o jelä peje terád-sun scorch you (*Karpat küfürleri*).

o jelä peje terád, emni-sun scorch you, woman (*Karpat küfürleri*).

o jelä sielamak-ruhumun ışıǵı.

joma-yolda olmak; gitmek.

jone-gelmek; geri dönmek.

jonesz arwa-arvoval-şerefle **geri dönmek** (*selamlamak*).

jonesz éntölem, fél ku kuuluaak sívam belsö-bana **gel**, sevgilim.

jörem-unutmak; yolunu kaybetmek; hata yapmak.

jotka- boşluk; orta; boşluk.

jotkan- arasında.

meyve suyu- içmek için.

juosz és eläsz-iç ve yaşa (*selamlama*).

juosz és olen ainaak sielamet jutta-iç ve benimle bir ol (*selamlama*).

juta-gitmek; dolaşmak.

jüti- gece; akşam.

jutta-baǵlı; sabit (*adj.*). Bağlamak; birleştirmek; sabitlemek; bağlamak (*fiil*). **k-sesli** harfle biten bir isimden sonra çoğul yapmak için eklenen

son **ek. kać3-** hediye.

kaca- erkek sevgili.

kadi- hakim. **kaik-**

hepsi.

käktä- iki; birçok.

käktäverit-karışık kan (kelimenin tam anlamıyla: iki kan).

kalma- ceset; ölüm; mezar.

kaña-çağırmaq; davet etmek; çağırmaq; rica etmek; yalvarmaq.

kañk-rüzgar borusu; Adem elması; boğaz.

karma- istemek.

Karpatii- Karpat.

karpatii ku köd-

yalancı.

Karpatiikunta- Karpat halkı.

käsi- el.

kaśwa- sahip olmak.

kağa-terk etmek; terk etmek; kalmak.

kađa wäkeva óv o köd-karanlığa karşı hızlı **durun** (*selamlama*).

kat- ev; aile (*isim*).

katt3-hareket etmek; nüfuz etmek;

ilerlemek. keje-pişirmek; yakmak;

kavurmak. **kepä-daha** az; küçük; kolay;

az.

kessa- kedi.

kessa ku toro- wildcat.

kessake- küçük kedi.

kidü-uyandırmak; uyandırmak (*geçişsiz fiil*).

kim-Bütün bir nesneyi bir çeşit örtü ile kaplamak.

kinn-out; dışarıda; dışarıda; olmadan.

kinta- sis; buğu; duman.

kislány- küçük kız.

kislány hân ku meke sarnaakmet- küçük büyücü.

kislány kuñenak- küçük deli.

kislány kuñenak minan- benim küçük delim.

köd-sis; sis; karanlık; kötülük (*isim*). Sisli, karanlık; kötülük (*adj.*).

köd alte hân-karanlık onu lanetlesin (*Karpat küfürleri*).

o köd belsö-darkness take it (*Karpat küfürleri*).

köd elävä és köd nime kutni nimet-kötülük yaşar ve bir adı vardır. **köd jutasz belsö-gölge** seni alsın (*Karpatça küfürler*).

koj-izin vermek; izin vermek; karar vermek; kurmak; düzenlemek.

koje- adam; koca; erkek arı.

kola- ölmek.

kolasz arwa-arvoval-şerefle ölebilirsin (*selamlama*).

kolatan- ölü; ayrılmış.

koma- boş el; çıplak el; avuç içi; el çukuru.

kond-bir ailenin veya klanın tüm çocukları.

kont- savaşçı; erkek.

kont o sívanak-güçlü kalp (kelimenin tam anlamıyla: savaşçının kalbi).

kor3-sepet; huş ağacı kabuğundan yapılmış kap.

kor3nat- içeren; dahil eden. **ku-who**; hangi;

o; nerede; hangisi; ne. **kuć3-** yıldız.

kuć3ak!-yıldızlar! (ünlem).

kudeje- soy; nesil. **kuja-** gün;

güneş.

kule- duymak.

kulke-gitmek ya da seyahat etmek (karada ya da suda).

kulkesz arwa-arvoval, ekäm-şerefle **yürü** kardeşim (*selamlama*).

kulkesz arwaval, **jõnesz arwa** arvoval-şerefle **git**, şerefle dön (*selamlama*).

kuly-bağırsak solucanı; tenya; ruhları ele geçiren ve yutan iblis.

küm- insan erkek.

kumala-kurban etmek; sunmak; dua etmek.

kumpa- dalga (*isim*).

kuña-uyuyormuş gibi yatmak; saklambaç oyununda gözleri kapatmak veya örtmek; ölmek.

kuñe- ay; ay.

kunta-band; klan; kabile; aile; halk; soy; çizgi.

kuras- kılıç; büyük bıçak.

kure- bağlamak; bağlamak.

kuš- işçi; hizmetçi.

kutenken- ancak.

kutni-taşıyabilmek, taşıyabilmek, dayanabilmek, dayanabilmek ya da alabilmek. **kutnisz ainaak-long** may you endure (*selamlama*). **kuulua-ait** olmak; tutmak.

kužō- uzun.

Batı.

lamti (veya lamt3)-alçak arazi; çayır; derin; derinlik.

lamti ból jüti, kinta, ja szelem - cehennem (kelimenin tam anlamıyla: gecenin, sislerin ve hayaletlerin çayırı).

laña- kızı.

lejkka-çatlak; çatlak; yarık (*isim*). Kesk; vurmak; kuvvetle vurmak (*fiil*).

lewl- ruh (*isim*).

lewl ma-öteki dünya (kelimenin tam anlamıyla: ruhlar diyarı). *Lewl ma, lamti ból jüti, kinta, ja szelem*'i içerir: cehennem dünyası, ama aynı zamanda *En Puwe*'nin, Büyük Ağaç'ın yukarısındaki dünyaları da içerir.

liha-et. lōuna-

güney.

l yly-nefes; buhar (*lewl*: ruh ile ilgili).

luwe- bone.

ma- toprak; orman; dünya.

magk szun- teşekkürler.

mana-kötüye kullanmak; lanetlemek; mahvetmek.

m ne-kurtarmak; kurtarmak.

maye-land; toprak; bölge; yer; doĝa.

mbo e- diĝer; ikinci (*adj.*).

Ben- biz.

megem- us.

meke- eylem; i  (*isim*). Yapmak; yapmak; çalışmak (*fiil*).

mi  (veya mi a)- güzel.

mi a emni ku enak minan- benim güzel delim.

minan-mine; benim (*sevecenlik*).

minden- her; hepsi (*adj.*). **m  rt?**-

ne için? (* nlem*). **molan -**

parçalanmak; daĝılmak. **molo-**

ezmek; parçalara ayırmak. **moo-**

neden; sebep.

mozdul-hareket etmeye ba lamak; harekete geçmek.

muon -atamak; emir vermek; reçete yazmak; komuta etmek.

muon ak te avoisz te - Sana kendini göstermeni emrediyorum.

musta- hafıza.

my s- ayrıca. m8-

 ey; ne. **na-**

yakın; yakın. **n -**

için. n bb - yani,

o zaman.

ɲamaɲ-bu; buradaki bu; şu; oradaki şu. **ɲamaɲak-bunlar**; buradakiler; şunlar; oradakiler. **nautish-** zevk almak.

nélkül- olmadan.

nenä- öfke.

nime- isim.

ńiɲ3-solucan; kurtçuk.

nó gibi; aynı şekilde; gibi.

nókunta- akrabalık.

numa-tanrı; gökyüzü; üst; üst kısım; en yüksek (İngilizce sözcük ile ilişkili *numinous*).

numatorkuld-thunder (kelimenin tam anlamıyla: gökyüzü mücadelesi).

ńûp@ l- için; için; doğru.

ńûp@l mam- benim dünyama doğru. **nyál-saliva**; tükürük (*nyelv*: dil ile ilgili). **nyelv-** dil.

o-the (ünsüzle başlayan bir isimden önce kullanılır).

ó gibi; aynı şekilde; gibi.

odam-rüya görmek; uyumak.

odam- sarna kondak- ninni (kelimenin tam anlamıyla: uyku- çocuk şarkısı).

odam wäke emni- illüzyonların metresi.

olen- olmak.

oma-eski; antik; son; önceki.

omas- stand.

omboce- diğer; ikinci (*adj.*).

örem-unutmak; yolunu kaybetmek; hata yapmak. **ot-the** (sesli harfle başlayan bir isimden önce kullanılır).

ot (veya t)- geçmiş zaman ortacı (*sonek*).

otti - bakmak; görmek; bulmak.

óv- karşı korumak için.

kapı.

päämoro- amaç; hedef.

pajna- bastırmak. **pälä-**

yarım; yan.

päläfertiil- eş veya eş.

päläpälä- yan yana. **palj3-**

daha fazla.

palj3 na éntölem- daha yakın.

partiolen- izci (*isim*). **peje-**

yakmak; kavurmak.

peje!- yan! (*Karpatça küfür*).

peje terád- yanmak (*Karpat küfürleri*).

pél-korkmak; korkmak.

pesä- yuva (*gerçek; isim*); koruma (*mecazi; isim*).

pesä- yuva; kalmak (*gerçek*); korumak (*mecazi*).

pesäd te engemal-benim yanımda güvendesin.

pesäszejeläbam ainaak-long may you stay in the light (*selamlama*).

Yukarıdaki pide.

yığmak-ateşlemek; yanmak.

piņe- küçük kuş.

piņe sarnanak- küçük ötücü kuş.

pion- yakında.

pirä- daire; halka (*isim*). Çevrelemek; içine almak (*fiil*).

piros- kırmızı.

pitä-saklamak; tutmak; sahip olmak; sahip olmak.

pitäam mustaakad sielpesäambam-Anılarını ruhumda güvende tutuyorum.

pitász baszú, piwtász igazáget-intikam **yok**, sadece adalet.

piwtä-aramak; takip etmek; av izini takip etmek; avlamak; avlanmak.

poâr- bit; parça.

põhi- kuzey.

pohoopa- dinç.

pukta-uzaklaştırmak; zulmetmek; kaçtırtmak.

irin- sağlıklı; iyileşen.

pusm-iyileşmek; sağlığına kavuşmak.

puwe- ağaç; odun.

rambsolg- köle.

rauho- barış. reka-

vecd; trans. **rituaali-**

ritüel.

sa- sinew; tendon; kordon.

sa4-çağırarak; isimlendirmek.

saa-gelmek, gelmek; olmak; almak, almak.

saasz hân ku andam szabadon- özgürce sunduğum şeyi **al**.

saye-varmak; gelmek; ulaşmak.

salama-yıldırım; şimşek. **sapar-**

kuyruk.

sapar bin jalkak-coward (kelimenin tam anlamıyla: bacakların arasındaki kuyruk).

Sapar bin jalkak nélkül mogal-insafsız korkak.

sarna-sözler; konuşma; şarkı; sihirli büyü (*isim*). İlahi söylemek; şarkı söylemek; kutlamak (*fiil*).

sarna hân agba- iddia.

sarna kontakawk- savaşçıların ilahisi.

sarna kunta-alliance (kelimenin tam anlamıyla: kutsal kelimeler aracılığıyla tek kabile).

śaro- donmuş kar.

sas-shoosh (*bir çocuğa veya bebeğe*).

satz-yüz.

siel- ruh.

sielad sielamed-ruh ruha (kelimenin tam anlamıyla: senin ruhun benim ruhuma).

sielam-ruhum.

sielam pitwä sielad-ruhum senin ruhunu arıyor.

sielam sieladed- benim ruhum senin ruhuna. **sieljelä** isäntä-ruhun **saflığı**

zafer kazanır. **sisar-** kız kardeş.

sisarak sivak-kalbin kardeşleri.

sisarke- küçük kız kardeş.

sív- kalp.

sív pide köd- sevgi kötülüğü aşar.

sív pide minden köd-sevgi tüm kötülükleri aşar.

sívad olen wäkeva, hän ku piwtä-kalbin güçlü kalsın, avcı (*selamlama*).

sívam és sielam-kalbim ve ruhum.

sívamet- kalbim.

sívdobbanás- kalp atışı (*gerçek*); ritim (*mecazi*).

sokta-karıştırmak; karıştırmak.

söl- cesaret, girişim.

söl olen engemal, sarna sívametak-benimle olmaya **cesaret et**, kalbimin şarkısı.

soņe-girmek; nüfuz etmek; telafi etmek; değiştirmek.

Susiküm- Lycan.

susu- ev; doğum yeri (*isim*). Evde (*adv.*).

szabadon- özgürce.

szelem- hayalet.

ször- zaman; fırsat.

t (veya ot)- geçmiş zaman ortacı (*son ek*).

taj- değerinde olmak.

taka- arkasında; ötesinde.

takka-asılı kalmak; takılı kalmak.

takkap-engel; meydan okuma; zorluk; çile; deneme.

tappa-dans etmek; ayakla vurmak; öldürmek. **tasa-**

öyleyse bile; aynı şekilde.

Sen.

te kalma, te jama níŋ3kval, te apitász arwa-arvo- onurdan yoksun,

kurtçuk bulaşmış yürüyen bir cesetten başka bir şey değilsin.

te magköszunam nä ŋaman kaç3 taka arvo-bu fiyat ötesi hediye için

teşekkür ederim.

Ted- senin.

terád keje- kavrulmak (*Karpat küfürleri*).

töd- bilmek.

tōdak pitász wäke bekimet mekesz kaiket-I know you have the courage

to face anything.

tōdhän- bilgi.

tōdhän lõ kuraset agbapäämoroam-bilgi kılıcı hedefine doğru uçarur.

tōja-bükmek; eğilmek; kırmak.

toro-kavga etmek; kavga etmek.

torosz wäkeval-şiddetle savaşmak (*selamlama*).

totello- itaat **et**.

sadece tsak-.

t'suva vni- zaman dilimi. **tti-**

bakmak; görmek; bulmak.

tuhanos- bin.

tuhanos lölyyak türelamak saye diutalet-bin sabırlı nefes zafer getirir.

tule-buluşmak; gelmek.

tuli-fire.

tumte-hissetmek; dokunmak; üzerine dokunmak.

türe- dolu; doymuş; tamamlanmış.

türelam- sabır.

türelam agba kontsalamaval-sabir savaşçının gerçek silahıdır.

tyvi- kök; taban; gövde. **ul3-**

çok; fazlasıyla; oldukça.

umuş- bilgelik; anlayış. **und-**

geçmiş zaman ortacı (*son ek*).

uskol- sadık.

uskolfertiil- bağlılık; sadakat. usm-

iyileşmek; sağlığına kavuşmak. **vár-**

beklemek.

varolind- tehlikeli.

veri- kan.

veri ekäakank-kardeşlerimizin **kanı**.

veri- elidet- kan- hayat.

veri isäakank-babalarımızın **kanı**.

veri olen piros, ekäm-literally: kan kırmızı olsun kardeşim; figuratively:

hayat arkadaşını bul (*selamlama*).

veriak ot en Karpatiiak-Prensin kanıyla (kelimenin tam anlamıyla: Büyük

Karpat'ın kanıyla; *Karpat küfürleri*).

veridet peje-kanınız yansın (*Karpat küfürleri*).

vigyáz-sevmek; önemsemek; ilgilenmek.

vii-son; en sonunda; nihayet.

wäke- güç; kuvvet.

wäke beki- güç; cesaret.

wäke kaða- kararlılık.

wäke kutni- dayanıklılık.

wäke- sarna-yemin; lanet; kutsama (kelimenin tam anlamıyla: güç sözleri).

wäkeva- güçlü; kuvvetli.

wäkeva csitrim ku pesä-şiddetli küçük koruyucum.

wara- kuş; karga. weńća-

tam; bütün. **wete-** su (*isim*).



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.